Claudiu-Gilian Chircu

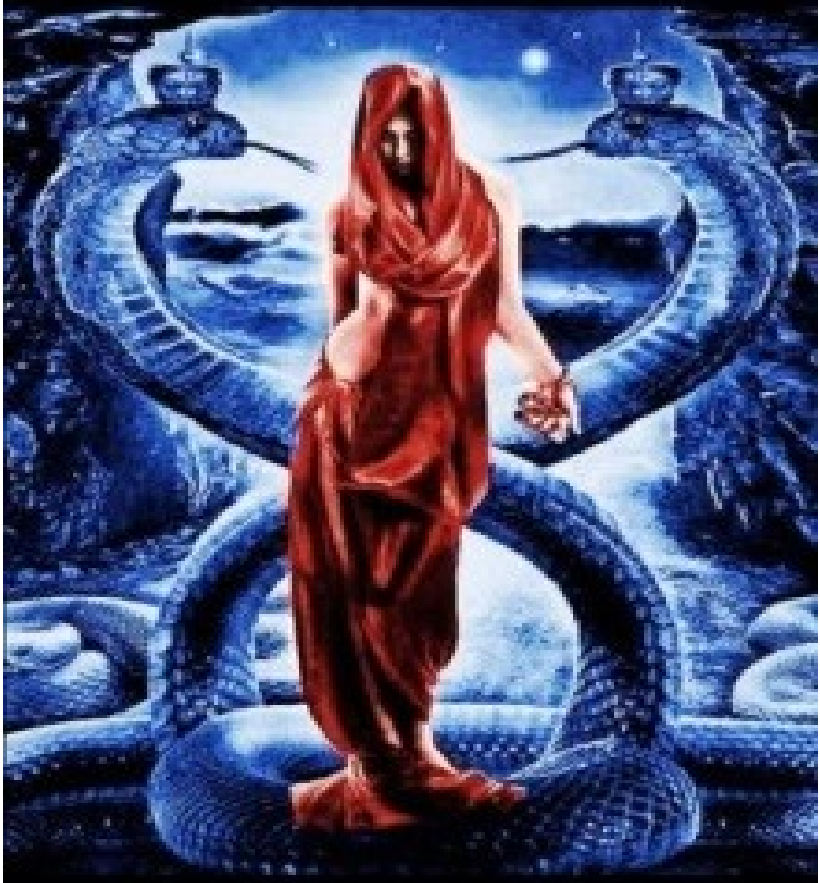

SECRETELE SIONULUI

Secretele Sionului

Cuprins:

003. Protocoalele înţelepţilor Sionului
070. Hitler
122. Rothschild
139. Veghetorii
158. Avraam
204. Hyksoşii
221. Moise
253. Babilon
294. Metatron
314. Iisus
370. Alexandria

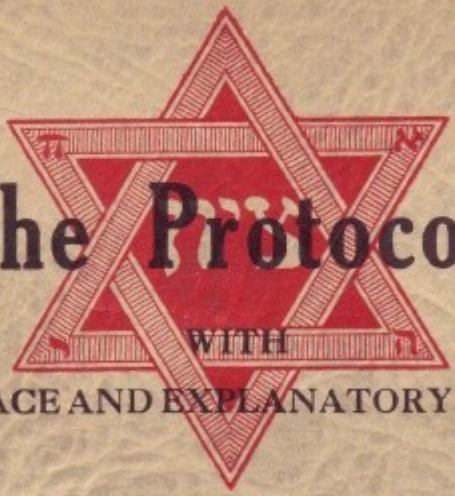

"The Protocols"

WITH

PREFACE AND EXPLANATORY NOTES

The possession of these documents in Soviet Russia is punishable by immediate death.

WHY?

EVERY PATRIOTIC AMERICAN MUST READ THESE PROTOCOLS

Issued by

THE PATRIOTIC PUBLISHING CO.

(NOT INCORPORATED)

P. O. Box 526 Chicago, Ill.

PROTOCOALELE „ÎNŢELEPŢILOR” SIONULUI

PREFAŢĂ

Scurtă Istorie

Ordinul Sionului sau Comunitatea Sionului. Uneori ea este numită Prioria din Sion.

Această organizaţie, creată înaintea Ordinului Templului, a fost iniţiatorul creării lui în 1118 şi apoi şi groparul ei. Când viziunile şi planurile Ordinului Templului şi Ordinului Sionului au devenit diametral opuse în privinţa unor doctrine iniţiatice şi de idei, Ordinul Sionului a lovit în Ordinul Templului. De aici reiese că în această perioadă de dezvoltare medievală a Europei, Ordinul Templului era mai slab decât Ordinul Sionului, dar şi-a consolidat forţa, iar cu timpul a devenit periculos pentru înalţii lui protectori. De ce înalţi? Dacă templierii erau, de facto, în condiţiile primogeniturii (ordinea moştenirii averii, potrivit căreia ea trece în posesia celui mai mare din familie sau neam) ordinul

copiilor mici ai marilor familii din Europa, atunci Ordinul Sionului consta din suveranii aflaţi la putere. El era o organizaţie iniţiatică a regilor, ducilor şi domnitorilor Europei, care se considerau purtători ai sângelui lui Iisus. Prin legenda privind salvarea patrimoniului lui Hristos şi al Mariei Magdalena, ei ajungeau la casa regală a Merovingienilor, care, precum se considera, purta sângele lui Hristos şi sângele urmaşilor legendarei Troia. Şi în asta consta exclusivitatea lor. Atâta timp cât templierii le ajutau regilor şi scaunului papal să decidă soarta regatelor creştine în Palestina, cât timp ei controlau frontierele acestui regat şi cnezatelor vasale din Palestina, ei erau necesari. Dar când ei au atentat asupra creării statului-ordin, când au creat un imperiu financiar şi au început să creeze unul militar, ce a cuprins Europa cu reţeaua de comandori şi preceptori, ei au devenit periculoşi. Atunci s-a produs şi sciziunea.

Un timp templierii şi-au păstrat independenţa şi au opus rezistenţă Prioriei din Sion, însă ulterior ei s-au confruntat cu

problema creării propriului stat şi ieşirii de sub protectorat. Iată atunci Ordinul Sionului şi-a îndreptat împotriva lor forţele caselor regale din Europa – Franţa, Ungaria, Anglia, Regatului Napoli etc. Ordinul Templului nu era gata de aceste evenimente şi a suferit înfrângere.

Ce reprezenta această organizaţie puternică, numită Ordinul Sionului?

În realitate, acest ordin se numea altfel – Frăţia Călăreţilor Mormântului Maicii Domnului din Ierusalim. Acest cel mai ascuns ordin al urmaşilor Merovingienilor pe Pământul Sfânt se afla mai sus decât toate instituţiile conspiraţionale ale cruciaţilor. Creierul acestui proiect era această frăţie, creată în locul bisericii Adormirii Maicii Domnului de pe muntele Sion. Aici a fost construită Catedrala Sfintei Maria. Astăzi, din ea a rămas doar clopotniţa cu galeria de sus, amplasată deasupra locului unde era săvârşită cina cea de taină. În prezent acolo se află mormântul regelui David. Primul care a menţionat Ordinul Prioriei

din Sion a fost René Grousset – în lucrarea sa „Istoria Cruciadelor şi cruciaţii din Ierusalim”. Se ştie că primul conducător al Palestinei a fost Ducele Lorenei de Jos, Godfrey (care a murit în 1100). El a fost doar un gardian al tronului Ierusalimului, dar, după moartea lui subită, pe tron a acces fratele său Baldwin I (de asemenea, cunoscut sub numele de Baudouin de Boulogne). El a preluat titlul de rege al Ierusalimului şi apoi a creat Ordinul Sfântului Mormânt, şi apoi Ordinul Sion, iar mai târziu – cel al templierilor. Ordinul Sântului Mormânt era o mare enigmă. Acesta era primul din Palestina. Mai târziu, cruciaţii şi-au creat alte frăţii, precum Ordinul Ospitalierilor, Ordinul Teutonic, Ordinul Sfântului Lazăr şi multe altele. Nu toate ordinele erau militare, printre acestea erau şi ordine monahale. Ordinul Sionului a devenit pilonul tronului dinastiei lui Hristos. Această dinastie a devenit într-o clipă egală cu toate casele regale europene, iar în multe privinţe mai presus de acestea. În Est se năştea un nou proiect, care în curând va cuprinde într-o pornire nebună toate dinastiile monarhice

ale Europei. Viitorul a fost decis doar pentru cei care nu puteau doar înălţa vechimea şi nobleţea neamului lor, dar şi să-i confere dreptul la moştenirea sfântă. Vechea aristocraţie feudală timpurie pleca în neant. În Palestina se năştea tradiţia celor care au fost marcaţi de sus, însă nu ca înainte – doar a celor cu sânge albastru. Anume această circumstanţă era la baza ideilor lui Baldwin I.

Protectorii Sfântului Mormânt

Încă din timpurile bizantine, în Ierusalim se afla frăţia sepulcrierilor – ocrotitorii Sfântului Mormânt. Ei se aflau sub protecţia Patriarhului Ierusalimului, care în vechime, din mai multe motive, era

mai important decât Papa de la Roma, deoarece era Ocrotitorul Pământului Sfânt şi al vestigiilor religioase din Ierusalim. Însă, pe măsură slăbirii rolului Bizanţului în Est, slăbea şi Biserica Ortodoxă. Iniţial, aceasta se referea doar la Patriarhii Antiohiei şi Alexandriei, apoi şi la cel al Ierusalimului. Cu timpul, şi sultanii turci îi vor pedepsi, din voia lor, şi pe patriarhii de Constantinopol, care au fost cândva parte a imperiului Roman de Est. Sepuchrierii erau o frăţie veche, or, ei au fost creaţi cu suportul împăratului Constantin. Istoricul rus A. Sinelnikov scrie în acest sens: „În calitate de stemă ei au folosit «crucea Ierusalimului» ca simbol al «demascării celor rătăciţi şi pentru afirmarea ortodoxiei», precum a declarat arhiepiscopul de Ierusalim Chiril împăratului Constantin. În baza acestora a şi fost creat „Ordinul Sântului Mormânt din Ierusalim” (Ordo Eguestris S. SepulcII Hierosolymitani)”. Acesta a şi fost leagănul tuturor ordinelor de pe Pământul Sfânt. Sursele primare i-au dat o mulţime de nume, în afară de cele menţionate de noi – „Frăţia călăreţilor Maicii Domnului din

Sion” sau „Frăţia Călăreţilor Sanctuarului Maicii Domnului din Ierusalim”, dar cel mai cunoscut nume l-au obţinut după ce s-au separat de templieri în 1188. Primul Mare magistru „independent” al Ordinului Sion Jean de Gisor a schimbat numele frăţiei în „Prioria din Sion” – „Prieure de Sion”, stema pe un grifon de aur, explicând în acest fel: „Leul este regele animalelor, vulturul – regele păsărilor, şi peste oameni vom domni noi cu ajutorul aurului”. O stemă demnă pentru susţinerea sistemului financiar-economic. Şi un motto nu mai puţin demn – „Per Me Reges dominanta” („Prin mine guvernează Regii”). „Crucea Ierusalimului” a devenit un simbol al noii puteri a regilor Sionului. Ei au început să reînvie vechiul principiu al puterii cu un zel pur aristocratic. Aşadar, Ordinul Sionului a devenit acea organizaţie iniţiatică, care, pe de o parte, era legată de moştenirea sângelui lui Hristos şi a numelui sfânt, iar pe de alta – cu casa regală a Merovingienilor, ce domnea în regatul Francilor din sec. V.

Legenda Sfântului Graal

A mai existat o componentă în ideologia structurii aristocratice – legenda Sfântului Graal. Regii din Ierusalim se asociază direct cu acest mit. Acesta a fost reflectat pe larg de Wolfram von Eschenbach („Parsifal” în 1210), Robert de Boron şi Chrétien de Troyes („Legenda Sfântului Graal sau Perceval”). Deci ce înseamnă Graal? Sub acest simbol se ascund câteva secrete. Unii asociază Sfântul Graal şi un ciclu de legende cu

sângele lui Hristos, cu mitul celtic privind cupa Cheridven, ce oferă genialitate şi nemurire, cu ciclul iranian din Avesta despre regele epocii de aur Yima, care avea un vas în care a văzut trecutul şi soarta lumii. Scriitori şi istoricii medievali au legat acest mit cu Perceval, Loengrin şi familia Sfântului Graal, un rege-pescar, protejat de cavalerii sfinţi, ascuns într-un castel, care nu poate nici trăi, nici muri, din cauza unei răni obţinute în una dintre luptele sacre. Se credea că catarii medievali (mişcare religioasă medievală în Franţa şi Spania) – moştenitorii gnosticilor şi Bogumililor, păstrau această cupă în castelul Montségur. După căderea cetăţii, aceasta a fost luată de o fată frumoasă, Esklarmonda Contesa de Foix, care a devenit un porumbel şi s-a ascuns de ghearele cavalerilor negri trimişi de Papa de la Roma pentru a suprima această erezie. Wolfram Von Eschenbach a scris despre Graal şi castelul Montsalvat, prin care, probabil, el a însemnat castelul catarilor Montségur. Iată rândurile lui despre castelul Graalului: „Locul este bine ascuns, / de inamic, ascunde secretul /

Pentru a nu fi înşelat, / prin pădure trebuie să vii”. Astfel, se credea că mitul Graalului are origini catare. Catarul a fost dezvoltat de vechile legende iraniene, zoroastriene şi celtice despre inima lumii, despre faptul cine păstrează simbolul puterii şi harului. Otto Rahn, în cartea sa despre catari, scria înaintea celui de-al Doilea Război Mondial: „Sanctuarele druizilor dedicate zeiţei Belisama au fost, de asemenea, situate în locuri dedicate Abeonei. Nu departe de actualul Mirepoix – pe stema proprietarilor (fiii Belisamei) se aflau turnul, peştele şi semiluna – era pădurea sacră Belem. Actualul oraş Belesta, aflat la câteva ore distanţă de Montségur, a fost unul dintre acele locuri sacre ale Belisamei. În Lavelane, la poalele muntelui Montségur, unde conducea fiul Belisamei Ramón de Perella, sanctuarul Belisamei, de asemenea, a fost amplasat lângă sanctuarul Abeonei. (Otto Rahn. „Cruciada împotriva Graalului”, Moscova, 2002, p.127)

Unde a dispărut Lohengrin

Un alt aspect al legendei Graalului este cronica saxonă urbană (de Halbstadt).

În ea se vorbea despre Lohengrin. „Cronicarii considerau că acesta este un tânăr, cavalerul-lebădă, coborât din munţi, unde Graalul conţinea şi esenţa Venerei” (Cronica saxonă). Noi nu putem spune azi de unde provine aceste erou al miturilor medievale despre Graal, cine e Lohengrin şi de unde provine. Dar noi putem presupune că aceasta era lumea din Sudul Franţei şi putem presupune unde a plecat. Otto Rahn scria: „Aşadar, muntele Graal era muntele Venerei”. Dar să ne punem o întrebare importantă – în ce loc şi în ce familie s-a pronunţat marele simbol al Venerei, unde cavalerismul şi munca sacră şi-au manifestat înaltele capacităţi? Unde omul a încercat să creeze o lume a paradisului, bastionul credinţei şi tradiţiilor, a ceea ce a adus cândva cavalerul din Provence, prinţul Sudului misterios al Franţei? De la catarii lui Languedoc şi Provence aceste idei au intrat în sângele lui Godfrey de Buillon, în legendele de familie ale acestui neam. După ce a obţinut revelaţia exclusivităţii şi divinităţii sale, Casa de Lorena s-a avântat spre putere. Aceasta şi aristocraţii din

Champagne au reînviat vechile tradiţii. Însă cultul valorilor creştine şi-a manifestat într-un nou mod posibilităţile şi dorinţele. Elita superioară, unde a revenit sângele Merovingienilor, a dorit să aibă o nouă putere, demnă de trecutul ei. Crucea roşie a Merovingienilor s-a manifestat în ideea cruciadelor, iar apoi a fost imprimată pe uniforma Ordinului Templului. Casa de Lorraine din nou şi-a marcat prezenţa şi misterul provenienţei. Totodată, la Răsărit au avut loc nişte provocări geopolitice interesante. Au început cruciadele. În cercurile urmaşilor Merovingienilor au apărut noi oportunităţi. Ideile Merovingienilor s-au unit temporar cu ambiţiile bisericii. În cartea „Sfântul Mister”, scrisă de cercetătorii englezi Michael Baigent, Richard Leigh şi Henry Linkoln, sunt informaţii interesante: „În aceste condiţii, Godefroy de Boulogne, în propriii lui ochi şi în ochii susţinătorilor săi, într-adevăr a fost mai mult decât Ducele de Lorena; el a fost regele de drept, candidat al dinastiei, care a

fost deturnată odată cu uciderea lui Dagobert al II-lea în anul 679. Dar, în pofida tuturor, el a rămas rege fără regat, iar pe tronul Franţei dinastia Capetiens s-a instalat prea bine pentru a putea fi alungată de acolo” („Sfântul mister, p. 189). Şi atunci au început să se pregătească de marşul de eliberare a pământurilor pentru viitoarea împărăţie. Două căi – Estul şi Vestul. Una – de la Sion, alta, mai târziu o vor crea templierii. Două idei şi două căi. Analogii interesante. Marşul spre Est este marele vis al creştinilor. Dar acesta nu are sens şi e sortit eşecului. Marşul spre Vest înseamnă o nouă dezvoltare, dar până acolo trebuia să crească. Iar să crească ei puteau doar

trecând prin Ierusalim şi bătăliile palestiniene. Acolo totul va deveni clar.

Conştientizarea înaltelor mistere ale tradiţiei

Lorenienii ridică Europa, ei şi frăţia lor au nevoie de o nouă casă, o casă liberă. Motivaţia deja este. Sfântul Scaun îi susţine. Dar îi susţine şi Bizanţul. Punctul de bifurcare. Viitorul se năştea în acele decizii. Iar rezultatul lor a fost organizarea marşului spre Ierusalim. Un alt fragment din „Sfântul mister": „Poate pasiunea faţă de paralele ne împinge prea departe, dar aceasta nu este singura legătură dintre patriarhii Vechiului Testament şi căutările noastre. Potrivit lui Robert Graves, într-adevăr, ziua de 23 decembrie era zi sacră pentru tribul lui Beniamin, iar noi ţinem minte că data de 23 decembrie a fost aleasă pentru sărbătoarea sfântului Dagobert. Dar să continuăm. Printre cele trei clanuri ce formau tribul lui Beniamin, a fost şi clanul lui Ahiram – care putea fi identificat şi cu Hiram, Constructorul Templului lui Solomon – figura centrală a tradiţiei masonice. Discipolul fidel al lui Hiram – să ne amintim – se numea Benoni,

iar Benoni îl numea pe Beniamin în copilărie mama sa Rahil înainte de moarte”. („Sacrul mister”, p. 190). Anume această linie iudeo-creştină din învăţătura urmaşilor Merovingienilor a câştigat teren în acei ani. Aşa se năştea armata celor care vor găsi alte răspunsuri, care va găsi alte adevăruri înalte şi alte căi măreţe. Aşadar, templierii, trecând prin sute de bătălii şi provocări, devenind triumfători, iar apoi fiind acuzaţi de cedarea Pământului Sfânt multor case regale din Europa, au venit, în sfârşit, la conştientizarea înaltelor mistere ale tradiţiei, de care era pătrunsă dinastia Merovingienilor. Ordinul Sionului i-a creat pe templieri pentru fortificarea poziţiilor lor în Palestina, pentru că cercul îngust al urmaşilor Merovingienilor şi ducii de Lorena nu puteau face faţă singuri problemelor apărute în Palestina. Ei aveau nevoie de o armată. Dar când această armată a început să pretindă puterea în Europa, ei au distrus-o. Astfel, Casa de Lorena, Casa urmaşilor Merovingienilor şi a neamului iudaic al lui Beniamin şi-au început proiectul istoric, care astăzi, în

condiţiile creării Europei Unite, ajunge în faza sa finală şi a realizării definitive. Scopul lui este crearea domniei marelui monarh al Franţei şi Europei, ultimului Merovingian pe tronul regal al vechiului continent, al celui prezis de profeţia Sfântului Malachie, ce povesteşte despre Marele şi ultimul rege al Europei. Sfânta monarhie a Ordinului Sionului împotriva statului-ordin aristocratic, împotriva Ordinului Templierilor. Aceasta este ultima coliziune a istoriei europene. Cine va învinge, timpul va arăta. Dar lupta şi confruntarea continuă, prea mari sunt divergenţele dintre Ordinul Sionului şi frăţia templierilor. Acestea şi creează imaginea politică a istoriei contemporane.

Ideile fundamentale ale Protocoalelor sunt:

1. – Francmasonii nu admit alt drept decât cel dat de forţă; liberalismul propagat de ei printre creştini a distrus religia creştină şi autoritatea statului.

2. – Aurul a intrat în mâinile Francmasoneriei şi, cu ajutorul lui, aceasta a pus mâna pe presa, dominând

opinia publică ce comanda guvernele în statele democrate.

În Marea Britanie, publicaţii ca TIMES sau MORNING POST au consacrat lungi articole referitoare la aceste Protocoale. De asemenea, în Germania, Franţa, S.U.A., Austria etc., Protocoalele au fost date publicităţii, populaţia devenind astfel conştientă de primejdia reprezentată de Francmasonerie.

Poporul român trebuie să devină, de asemenea, conştient de pericolul existent şi, trecând peste orice ambiţii şi neînţelegeri mărunte, să se unească şi să se opună ofensivei masonice şi robirii neamului nostru. Unirea tuturor românilor este, aşadar, singura salvare.

Prezenta broşura conţine pasajele cele mai importante din cele 24 de Protocoale, fără nicio interpretare sau comentariu, aşa cum se găsesc ele în lucrarea originala.

OBSERVAŢII PE MARGINEA PROTOCOALELOR:

Din cele expuse în Protocoale se poate constată că acestea formează un vast plan masonic de cucerire şi îngenunchere a lumii creştine, conceput în cele mai mici

amănunte.

Societatea şi sufletul individului au fost analizate într-un mod cu adevărat ştiinţific, toate punctele vulnerabile fiind identificate pentru ca masonii să aibă unde să lovească. Pregătiţi în spiritul satanicei lor doctrine, ei au pornit atacul, dar nu într-o ţară sau două, ci pe întreg globul pământesc, bazându-se, deci, pe lipsa de pregătire a creştinilor. Minciuna, şantajul, perfidia, corupţia, trădarea, linguşirea, crima şi necinstea, în toate formele lor, sunt armele cu care lupta Francmasoneria.

PRIMUL PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Dreptul, în viziunea francmasonilor, consta în forţă. Libertatea este o idee himerica. Liberalismul şi anarhia. Credinţa. Autonomia. Despotismul exercitat prin intermediul capitalului. Duşmanul intern. Mulţimea trebuie să fie păcălită. Anarhia şi efectele ei. Politica şi morala nu trebuie să aibă nimic comun. Dreptul trebuie să fie al celui mai tare. Puterea ascunsa francmasonica trebuie să fie de neînvins. Scopul francmasonic justifica întotdeauna mijloacele. Mulţimea

este oarba şi de aceea poate să fie atât de uşor manipulata de francmasoni. Alfabetul politic secret. Discordiile partidelor. Forma de guvern care conduce cel mai bine la scopul principal urmărit de francmasoni este autocraţia. Lichiorurile tari şi băuturile alcoolice în exces, care fac să slăbească conştiinţa creştinilor. Clasicismul. Desfrâul generalizat. Principiul şi regulile principale ale guvernului superstatal francmasonic. Teroarea necesara. Libertate, Egalitate, Fraternitate sau marea minciuna. Principiul guvernului dinastic. Privilegiile aristocraţiei creştine trebuie să fie cât mai repede nimicite. Noua aristocraţie care trebuie să apară. Un calcul psihologic folosit de francmasoni. Abstracţia utopica a libertăţii. Amovibilitatea (revocarea) reprezentanţilor poporului.

Să lăsăm la o parte vorbele goale şi să cercetăm fiecare idee în sine, să luminam situaţia prin comparaţii şi deducţii.

Eu vă voi arăta, deci, sistemul nostru, atât din punctul nostru de vedere, cât şi din acela al creştinilor.

Trebuie cunoscut ca oamenii care au

instincte şi porniri rele, sunt mult mai numeroşi decât cei care au porniri bune. De aceea, cele mai bune rezultate se ating guvernând pe oameni prin violenta şi teroare, nu prin discuţii academice. Fiecare om este însetat de putere, fiecare ar voi să se facă dictator, dacă ar putea. În acelaşi timp, sunt foarte mulţi cei care ar fi oricând gata să jertfească bunurile celorlalţi, pentru a-şi atinge propriul lor bine.

Ce lucru a ţinut şi tine în frâu fiarele sălbatice care se numesc oameni? Ce i-a călăuzit până acum? La început ei s-au supus puterii oarbe a pumnului, mai târziu legii, care nu este decât aceeaşi putere, dar mascata. De aceea ajungem la concluzia că dreptul e în forţă, dreptatea este de partea puterii.

Libertatea este o idee, un gând, un fapt. Trebuie ştiut cum să se fluture această idee, când este nevoie să fie atras poporul în cursa vicleana a unei idei, în jurul unui anumit partid, mai ales dacă acest partid are de gând să îl zdrobească pe cel aflat la putere. Problema aceasta devine uşoară dacă adversarul îşi găseşte

puterea în ideea de libertate, în ceea ce se numeşte liberalism, şi mai ales dacă îşi jertfeste ceva din putere pentru această idee. Iată în ce va constata atunci triumful teoriei instituite de noi: frânele slăbite ale puterii sunt luate în mână de către alţii, deoarece forţa oarba a maselor nu poate rămâne nicio singura zi fără să fie strunita şi pentru ca noua putere nu face decât să ia locul celei vechi, deja slăbite prin ideea de liberalism.

În zilele noastre, puterea aurului a înlocuit puterea guvernelor liberale. A fost o vreme când domnea credinţa. Ideea de libertate este acum irealizabila, deoarece nimeni nu ştie să se folosească de ea într-o măsură dreapta. Este suficient să fie lăsat poporul să guverneze câtva timp singur, pentru ca această autonomie să se transforme de îndată în destrăbălare. Iar în clipa aceea se nasc dezbinări care se transforma foarte repede în lupte sociale, în care Statele se mistuie şi unde mărimea lor se preface în cenuşă.

Fie ca Statul se istoveşte de propriile lui frământări, fie ca certurile sale lăuntrice îl aduc în stare de a fi la bunul

plac al duşmanilor din afară, din acel moment el poate fi socotit ca pierdut şi fără de scăpare. El intra astfel în stăpânirea noastră. Puterea capitalului, care acum este în întregime în mâinile noastre, îi apare atunci acestui Stat ca o luntre de scăpare, de care este silit să se agaţe pentru a nu se îneca.

Pe aceia pe care sufletul lor simţitor i-ar face să considere netrebnice aceste gânduri, i-aş întreba: dacă un Stat are doi duşmani şi dacă îi este îngăduit să folosească împotriva unuia dintre ei, duşmanul din afară, toate mijloacele de lupta, ca de pilda: de a nu-i aduce la cunoştinţa planurile de atac şi de apărare, de a-l surprinde noaptea, sau cu puteri mai mari, fără ca toate acestea să fie privite ca imorale; de ce, aceleaşi măsuri întrebuinţate de noi împotriva unui duşman şi mai rău, care urmăresc să dărâme ordinea sociala şi proprietatea, ar fi privite ca neîngăduite şi imorale?

O minte bine cumpănita poate oare nădăjdui să aibă şansa sa cârmuiască cu folos popoarele prin îndemnuri cuminţi sau prin convingere atunci când calea e

deschisa contrazicerii, fie chiar nesocotita şi fără însemnătate, dar totuşi ademenitoare pentru poporul care înţelege totul numai uşurel, la suprafaţă? Oamenii, fie că fac parte din pătură de jos, fie că nu, sunt cârmuiţi de micile lor patimi, de obiceiurile, de tradiţiile şi de teoriile lor sentimentale. Sunt robi inconştienţi ai împărţirii în partide care se împotrivesc înţelegerii celei mai cuminţi. Orice hotărâre a mulţimii atârna de o majoritate întâmplătoare şi este mai mereu superficiala. Fără a cunoaşte tainele politice, mulţimea ia hotărâri fără rost; şi atunci un fel de anarhie sapa pe dedesubt guvernul.

Politica nu are nicio legătură cu morala. Guvernul, care se lăsa condus de morala, nu este politic şi, prin urmare, puterea lui este şubredă. Acela care vrea să domnească trebuie să se folosească de viclenie şi făţărnicie. Marile însuşiri ale poporului – sinceritatea şi cinstea – sunt defecte pentru politica, pentru ca ele doboară regi şi tronuri mai uşor decât duşmanul cel mai puternic. Aceste însuşiri trebuie să le lăsăm regatelor creştine; noi

nu trebuie în niciun caz să le luăm drept călăuză.

Scopul nostru este să avem în mâna puterea. Cuvântul DREPT este o idee abstracta pe care nimic nu o îndreptăţeşte. Acest cuvânt nu înseamnă decât atât: „Da-mi ceea ce vreau, pentru a putea dovedi că sunt mai tare decât tine”.

Unde începe şi unde se sfârşeşte dreptul?

Într-un Stat unde puterea este rău organizata, unde legile de guvernare au devenit impersonale şi uşor de ocolit, în urma drepturilor nenumărate întemeiate de liberalism, eu socotesc că este un nou drept al meu să mă arunc, pe baza legii celui mai tare, asupra tuturor ordinelor şi asupra tuturor regulilor stabilite, şi să le răstorn; să pun mâna pe legi, să clădesc toate instituţiile şi să mă fac stăpânul celor care mi-au predat mie drepturile pe care le dăduse forţa lor şi de care s-au lepădat de bunăvoie, din liberalism.

Din pricina slăbiciunii de astăzi a tuturor puterilor, stăpânirea noastră va fi mai trainica decât oricare alta, pentru ca ea nu va putea fi înfrânta. Pentru aceasta

este însă necesar ca ea să se fi înrădăcinat atât de bine, încât niciun şiretlic să nu o mai poată dărâma.

Din răul trecător pe care suntem siliţi să-l facem acum, se va naşte ulterior binele unui guvern neclintit care va restabili mersul regulat al mecanismului existentei naţionale, tulburat de liberalism. Rezultatul îndreptăţeşte mijloacele. Să ne orientam cu luare aminte în planurile noastre, mai puţin asupra celor bune şi morale şi cel mai mult asupra celor trebuincioase şi folositoare.

Avem înaintea noastră un plan, în care este trasa în mod strategic linia de care nu ne putem îndepărta, fără a primejdui opera mai multor veacuri.

Pentru a găsi mijloacele care duc la acest scop, trebuie să ţinem seama de laşitatea, de nemernicia, nestatornicia mulţimii, de neputinţa ei de a înţelege şi cumpăni posibilităţile şi împrejurările propriei sale vieţi şi ale bunăstării sale. Trebuie să înţelegem ca puterea mulţimii este oarba, nesăbuită, cel mai adesea ea nu gândeşte, ci se ia după orice zvon. Un orb nu poate călăuzi un alt orb fără ca să-l

ducă la prăpastie. Tot astfel, membrii mulţimii, ieşiţi din popor – oricât le-ar fi mintea de geniala –, nu pot pretinde să conducă poporul fără a-l pierde în întregime, din pricina ca ei nu înţeleg nimic din politica.

Numai un individ pregătit încă din copilărie pentru autocraţie poate recunoaşte graiul politicii şi realitatea ei. Un popor lăsat pe seama lui proprie, adică pe seama celor ridicaţi din sânul său, se ruinează prin certurile partidelor aţâţate de setea de putere, şi prin dezordinile care se nasc de aici. Este oare cu putinţă ca poporul să judece liniştit, fără duşmanii lăuntrice şi să conducă afacerile ţării, care nu pot fi amestecate cu interesele personale? Se pot ei apăra împotriva duşmanilor din afara? Nu, e cu neputinţă! Un plan împărţit în atâtea capete câte are mulţimea îşi pierde unitatea, devine de neînţeles şi fără putinţă de a fi înfăptuit.

Numai un autocrat (un singur stăpân atotputernic) poate alcătui planuri mari şi limpezi, poate aşeza la locul sau fiecare lucru, în mecanismul maşinii guvernamentale. Să recunoaştem, deci, ca

un guvern folositor ţării şi în stare să-şi atingă scopul propus, trebuie să fie condus de un singur individ responsabil. În anarhia absoluta, civilizaţia nu poate exista. Ea nu este opera poporului ci a conducătorului ei, oricare ar fi el. Mulţimea este un barbar ce îşi arata barbaria la orice prilej. Îndată ce poporul apuca în mâini libertatea, ea se transforma foarte repede în anarhie, care e treapta cea mai deplină a barbariei.

Închipuiţi-vă dobitoacele acelea umane îmbibate de alcool, năucite de vin, cărora li se va da dreptul de a bea fără măsura, în acelaşi timp în care li se va da libertatea. Noi nu putem îngădui că ai noştri să decadă până la o asemenea treapta. Popoarele creştine sunt îndobitocite de băutură. Tinereţea le este irosita şi înjosita de studiile clasice complet inutile şi de desfrânarea precoce la care i-au impus agenţii noştri: profesorii, oamenii de serviciu, guvernantele din casele bogate, apoi însăşi negustorii noştri şi chiar femeile noastre din localurile de petrecere ale creştinilor. În rândul acestora din urma eu număr şi

pe aşa-zisele „femei din lumea bună”, care la rândul lor imita de bunăvoie, ca nişte maimuţe, luxul şi desfrânarea celor dintâi.

Cuvântul nostru de ordine este: putere cu orice preţ şi făţărnicie. Singura puterea poate învinge în politica, mai ales când este ascunsa în talentele trebuincioase oamenilor de Stat. Violenta trebuie să fie un principiu, viclenia şi făţărnicia o regula pentru guvernele care nu vor să-şi predea coroana în mâinile agenţilor unei noi puteri. Acest rău este singurul mijloc de a ajunge la scopul pe care îl urmărim noi. De aceea, noi nu trebuie să ne oprim în faţa mituirii, înşelătoriei, trădării, ori de câte ori ele ne pot servi atingerii scopului nostru. În politica trebuie să te pricepi să iei proprietatea altuia fără a şovăi, mai ales dacă poţi obţine prin acest mijloc supunerea şi puterea.

Statul nostru, în aceasta cucerire pasnica, are dreptul să înlocuiască grozăviile războiului prin condamnări la moarte mai puţin văzute şi mai folositoare, necesare adeseori pentru a întreţine teroarea aceasta care face popoarele să asculte orbeşte. O neînduplecare

constanta, dar straşnica este cel mai mare susţinător al puterii unui Stat; prin urmare, nu este numai în folosul nostru, este chiar de datoria noastră să ne ţinem de acest program al violentei şi făţărniciei. O asemenea doctrina bazată pe calcul este tot atât de folositoare ca şi mijloacele pe care le întrebuinţează. Nu numai prin aceste mijloace, dar şi prin aceasta doctrina a neînduplecării, vom învinge şi vom robi Guvernului nostru Suprem toate celelalte guverne. Va fi îndeajuns să se ştie că suntem neînduplecaţi, pentru ca orice nesupunere să înceteze.

Noi, încă din vechime, am aruncat poporului cuvintele: LIBERTATE.

EGALITATE, FRATERNITATE, cuvinte repetate de atâtea ori de către papagalii inconştienţi care, atraşi din toate părţile de aceasta momeala, nu s-au folosit de ea decât pentru a nimici prosperitatea lumii şi adevărata libertate individuală, altă dată atât de bine asigurata prin constrângerea mulţimii. Oamenii care s-au crezut inteligenţi, n-au ştiut să descurce înţelesul ascuns al acestor cuvinte şi n-au văzut deloc ca ele se contraziceau, ei nu au

văzut ca în realitate nu exista egalitate în natura şi că nu poate să existe libertate, ca natura însăşi a creat inegalitatea minţilor, a caracterelor şi a inteligentelor, atât de mult supuse legilor ei. Aceşti oameni nu au înţeles ca mulţimea este o putere oarba şi ca parveniţii pe care şi-i alege pentru a o guverna, nu sunt mai puţini orbi în politica decât ea însăşi. N-au înţeles ca iniţiatul, cel introdus în tainele politicii, fie el chiar un prost, poate guverna, în vreme ce mulţimea neiniţiaţilor, fie chiar plini de geniu, nu înţeleg nimic din politica. Toate aceste gânduri nu le-au venit deloc în minte creştinilor. Totuşi, pe aceasta se întemeia principiul guvernământului drastic. Tatăl, Domnitorul, transmitea fiului sau secretele politicii, necunoscute, în afară de membrii familiei domnitoare, pentru ca nimeni să nu le poată trăda. Mai târziu, obiceiul transmiterii adevăratelor principii ale politicii, s-a pierdut. Izbânda operei noastre s-a mărit mult prin aceasta.

Totuşi, în lumea întreaga, cuvintele LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE au adus în rândurile noastre, prin mijlocirea agenţilor noştri orbi, legiuni

întregi de creştini care ne purtau cu însufleţire steagurile. Aceste cuvinte erau pentru ei nişte viermi care rodeau prosperitatea tuturor a, distrugând peste tot pacea, solidaritatea, stăpânind pe dedesubt toate instituţiile Statului. Veţi vedea din cele ce urmează să vă comunicam, ca aceasta ne-a folosit cel mai mult nouă. Acest aspect ne-a dat, printre altele, putinţa de a obţine cheia cea mai importantă sau, mai bine zis, de a desfiinţa privilegiile pe care era întemeiata aristocraţia creştinilor şi singurul mijloc de apărare ce-l aveau împotriva noastră popoarele şi naţiunile. Pe ruinele jalnice ale aristocraţiei naturale şi ereditare noi ne-am ridicat aristocraţia noastră, a inteligentei şi a banului. Am luat drept baza a acestei noi aristocraţii bogăţia, care depinde de noi, şi ştiinţă, care este îndrumata de maeştrii noştri.

Izbânda noastră a mai fost mult uşurată şi prin faptul că, în legăturile noastre cu oamenii de care aveam nevoie, am ştiut întotdeauna să atingem şi să influenţăm corzile cele mai sensibile ale sufletului oamenilor: meschinăria, lăcomia,

neîndestularea, lipsurile materiale, fiecare dintre aceste slăbiciuni omeneşti, luate în parte, fiind în stare să înăbuşe gradat neatârnarea gândului, punând voinţa oamenilor în slujba celor care astfel le cumpăra sufletul.

Ideea abstracta a libertăţii ne-a dat putinţa de a face mulţimea sa înţeleagă ca un guvern nu este altceva decât un locţiitor al proprietarului ţării, adică al poporului, şi că poate fi schimbat aşa cum se schimba mănuşile învechite.

Amovibilitatea (faptul de a fi revocat) reprezentanţilor poporului îi pune totdeauna la dispoziţia noastră; ei depind de alegerea noastră.

AL 2-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Toate războaiele economice sunt de fapt temelia supremaţiei francmasonice.

Administraţia vizibilă şi „Consilierii francmasonici secreţi care acţionează din umbra”. Succesul foarte mare al tuturor doctrinelor distrugătoare. Asimilarea anumitor principii francmasonice în politica. Rolul de manipulator eficient al maselor care revine presei. Preţul socotit

al aurului şi valoarea victimelor omeneşti. Este în interesul nostru ca războaiele să nu urmărească, dacă se poate, câştiguri teritoriale. Războiul fiind astfel mutat pe terenul economic, naţiunile vor simţi puterea stăpânirii noastre şi situaţia va pune pe cei doi vrăjmaşi la dispoziţia agenţilor noştri internaţionali, care au mii de ochi pe care nicio graniţa nu-i poate opri. Atunci drepturile noastre internaţionale vor covârşi drepturile naţionale, în adevăratul înţeles al cuvântului, şi ele vor guverna popoarele la fel cum reglementează dreptul civil al Statelor legăturile dintre supuşii lor.

Administratorii, aleşi cu grija din popor de către noi dintre creştinii inconştienţi cei mai slugarnici, nu vor fi niciodată oameni competenţi pentru administraţia ţării. În acest chip ei vor deveni nişte păpuşi trase de aţa de către inteligenţii şi genialii noştri sfetnici, de către specialiştii noştri, crescuţi şi pregătiţi încă din copilărie în vederea administrării afacerilor lumii întregi. Voi ştiţi ca specialiştii noştri şi-au câştigat cunoştinţele necesare administrării şi

punerii în practica a planurilor noastre politice, din experienţa istoriei, din studiul tuturor evenimentelor importante.

Creştinii nu se orientează după practica observaţiilor imparţiale culese din istorie, ci după o rutină teoretica, incapabila de a ajunge la vreun rezultat real. De aceea niciodată noi nu ne vom orienta după ei; să-i lăsăm să-şi mai petreacă încă ceva timp ca să se mai hrănească cu noi nădejdi şi noi petreceri, sau cu amintirea plăcerilor trecute. Să-i lăsăm să creadă în însemnătatea pe care le-am inspirat-o, relativ la legile ştiinţei, la teorii. Tocmai de aceea propagam în continuu, prin presa noastră, încrederea lor oarba în aceste legi. Clasa inteligenta a creştinilor va fi mândra de cunoştinţele sale şi, fără a le examina în mod logic, ea va pune în aplicare toate învăţăturile stintei născocite de către agenţii noştri pentru a le călăuzi minţile în direcţia care ne este trebuincioasa nouă.

Să nu credeţi nicio clipă ca aceste afirmaţii sunt fără o bază serioasa: gândiţi-vă la succesul pe care l-am ştiut fauri cu Darwinismul, Marxismul, Nietzscheismul.

Însă numai noua influenta cu adevărat rea a acestor tendinţe trebuie să ne fie cunoscută.

Trebuie permanent să ţinem cont de ideile, caracterele, tendinţele moderne ale popoarelor, pentru a nu face greşeli în politica şi în administrarea afacerilor. Sistemul nostru, ale cărui parţi pot fi alcătuite în mod deosebit după popoarele pe care le întâlnim în drumul nostru, nu poate reuşi dacă realizarea sa practica nu este bazată pe confruntarea rezultatelor trecutului cu prezentul.

Statele de astăzi au o mare putere ce poate fi influenţată foarte mult: PRESA. Rolul presei este de a arăta nemulţumirile aşa-zise intolerabile, de a aduce la cunoştinţa plângerile poporului, de a crea nemulţumiţi şi de a le pune la dispoziţie un glas.

Presa întruchipează în aparenta libertatea cuvântului. Dar Statele nu au ştiut să folosească aceasta putere şi acum ea a căzut aproape în întregime în mâinile noastre. Prin ea noi am obţinut o mare trecere, cu toate că am stat în umbra, mulţumită ei am strâns în mâinile noastre

AURUL, în ciuda valurilor de sânge şi de lacrimi în mijlocul cărora am fost siliţi să ni-l agonisim. Dar toate acestea le-am răscumpărat, până la urmă, jertfind pe mulţi dintre ai noştri. Fiecare victima din rândurile noastre, valorează cât mii de creştini înaintea lui Dumnezeu.

AL 3-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Şarpele francmasonic simbolic şi semnificaţia lui secreta. Nestabilitatea urmărită a balanţei constituţionale. Teroarea necesara care se inoculează în palate. Puterea francmasonica şi ambiţia. Maşinile ridicole de vorbit, parlamentare şi pamfletele. Abuzurile curente ale puterii. Sclavia economică. „Adevărul poporului”. Acaparatorii şi aristocraţia. Armata secreta a francmasonilor. Accelerarea prin toate mijloacele a degenerării creştinilor. Foamea generalizata şi dreptul de neclintit al capitalului. Venirea şi încoronarea „stăpânului planetar universal”. Scopul fundamental secret al programelor viitoarelor scoli populare ale francmasonilor. Secretul ştiinţei ordinii

sociale. Criza economică generală provocata de francmasonerie. Siguranţa celor care care sunt de ai „Noştri”. Despotismul prestabilit al francmasonilor şi domnia necesara a raţiunii. Pierderea unui călăuzitor. Francmasoneria şi cum a provocat chiar ea în realitate „Marea” Revoluţie Franceza. Regele despot este o prefigurare a „STĂPÂNULUI PLANETAR UNIVERSAL”. Cauzele de bază ale invulnerabilităţii francmasoneriei mondiale. Libertatea este o himeră.

Vă pot anunţa că suntem deja aproape de ţelul final. Încă puţin timp şi cercul se va închide. Când cercul va fi închis, toate Statele Europei vor fi cuprinse în el ca în nişte cătuşe puternice.

Balanţa constituţională va fi în curând răsturnată, deoarece noi am falsificat-o în aşa fel ca să se aplece când într-o parte, când într-alta, până ce, în sfârşit, se va prăbuşi. Creştinii credeau că au făurit-o destul de puternica şi aşteptau întotdeauna ca cele două talere să fie în echilibru. Acum persoanele domnitoare sunt puse la zidul infamiei de către reprezentanţii lor, care fac neghiobii şi se

lasa târâţi de către puterea lor, fără control şi fără responsabilitate. Aceşti reprezentanţi îşi datorează puterea terorilor prin care sunt stăpânite Palatele. Persoanele domnitoare, nemaiavând deloc legătura cu poporul lor, nu se mai înţeleg cu el şi nu se pot apăra împotriva persoanelor lacome după putere. Puterea clarvăzătoare a persoanelor domnitoare şi puterea oarba a poporului fiind acum despărţite de către noi, şi-a pierdut toată însemnătatea; separate, sunt în prezent tot atât de neputincioase precum orbul fără toiag.

Pentru a îndemna pe ambiţioşi să abuzeze de putere, noi am pus faţă în faţă toate forţele, dezvoltând şi amplificând toate înclinaţiile lor liberale către independenta. În acest scop am încurajat orice acţiune rea, am înarmat toate partidele, am făcut din putere ţinta tuturor ambiţiilor. Am transformat în arene de lupta Statele unde se dezvolta şi se manifesta astfel de tulburări. Încă puţina vreme şi dezordinea, împreună cu falimentul, vor apare peste tot.

Neobosiţii limbuţi au transformat

şedinţele Parlamentelor şi adunărilor administrative în sterile lupte oratorice. Ziarişti îndrăzneţi, pamfletari fără ruşine, ataca zilnic personalul administrativ. Abuzurile puterii vor pregăti prăbuşirea în final a tuturor instituţiilor şi atunci totul va fi răsturnat sub loviturile mulţimii înnebunite.

Popoarele sunt înlănţuite prin munca grea, cu mai multă eficienta şi tărie decât au fost înlănţuite de sclavie şi robie. Din sclavia antica ori din robia Evului Mediu se mai putea scăpa uneori, într-un fel sau altul. Sclavii puteau fi răscumpăraţi, dar astăzi noi urmărim ca majoritatea oamenilor să nu poată scăpa de mizerie. Drepturile pe care noi le-am înscris în constituţii sunt himerice închipuiri pentru mulţime deoarece ele sunt neadevărate. Toate aceste aşa-zise „drepturi ale poporului” nu pot exista decât în închipuire, fiindcă în realitate ele nu pot fi înfăptuite niciodată. Pentru muncitorul proletar, încovoiat şi epuizat de munca lui grea, zdrobit de o cruda soarta, ce preţ are dreptul dat vorbăreţilor de a flecari, dreptul dat ziariştilor de a scrie tot soiul

de nerozii alături de lucruri serioase, din moment ce proletariatul nu trage alt folos din constituţie decât nenorocitele fărâmituri pe care i le aruncam de la masa noastră îmbelşugată, în schimbul unui vot favorabil planurilor complicilor şi agenţilor noştri? Drepturile republicane sunt o amăgire pentru bietul om: nevoia unei munci aproape zilnice nu-i îngăduie să se folosească de ele; în schimb, aceste drepturi îi iau şi garanţia unui câştig statornic şi sigur, punându-l la bunul plac al grevelor patronilor sau camarazilor.

Sub conducerea noastră, poporul a distrus aristocraţia (nobilimea), care-i era ocrotitoarea şi mama hrănitoare naturala, de a cărei înflorire depindea şi bunăstarea poporului. Acum când aristocraţia este distrusă, poporul a căzut sub stăpânirea hrăpareţilor, a speculanţilor îmbogăţiţi, care îl apasă într-un chip nemilos.

Noi vom apărea mai târziu muncitorului ca nişte eliberatori de acest jug, când îi vom propune să intre în rândurile acestei armate de socialişti, de anarhişti de comunişti pe care, sub pretext de solidaritate, o susţinem totdeauna

înfruntând printre ei membrii francmasoneriei noastre sociale. Aristocraţia, care se bucura de dreptul asupra muncii lucrătorilor, avea interes ca muncitorii să fie sătui, sănătoşi şi puternici. Interesul nostru este, dimpotrivă, ca toţi creştinii să degenereze cât mai repede. Puterea noastră izvorăşte din lipsuri, din foame cronica, din slăbiciunea muncitorului, deoarece toate acestea îl supun voinţei noastre şi îl fac să-şi piardă şi puterea şi hotărârea de a se împotrivi acestei voinţe. Foamea dă capitalului mai multe drepturi asupra muncitorului decât căpătase aristocraţia de la puterea regilor şi a legilor. Prin mizerie şi prin ura pe care o produce ea, noi îndrumăm mulţimile, ne folosim de mâinile lor pentru a zdrobi pe cei ce se împotrivesc planurilor noastre.

Atunci când va veni vremea ca regele nostru universal, al întregii planete, să fie încoronat, toate aceste mâini vor mătura din calea noastră tot ceea ce ar putea fi o piedica.

Creştinii aproape că au pierdut obişnuinţa de a gândi fără ajutorul

sfaturilor noastre ştiinţifice. Iată de ce ei nu văd trebuinţa grabnică de a face ceea ce vom face noi atunci când ne va fi sosit domnia şi anume de a propovădui în şcolile primare singura ştiinţă adevărată, care e cea dintâi dintre toate ştiinţele ordinii sociale, ale vieţii omeneşti şi ale existentei sociale, ştiinţa care arata diviziunea muncii şi împărţirea oamenilor în clase şi condiţii deosebite.

Trebuie ca fiecare să ştie că niciodată nu poate exista egalitate în urma deosebitelor feluri de munca la care sunt supuşi oamenii, că nu pot fi toţi deopotrivă răspunzători înaintea legii; ca, de pildă, răspunderea nu e aceeaşi pentru acela care nu aduce atingere decât cinstei lui proprii. Adevărata ştiinţă a ordinii sociale, în taina căreia noi nu lăsăm să pătrundă creştinii, ar arăta tuturor ca locul şi munca fiecăruia trebuie să fie diferita, pentru a nu fi un izvor de încurcături în urma lipsei de potrivire dintre educaţie şi munca. Învăţând aceasta ştiinţă (şi încă din şcolile primare) popoarele se vor supune de bunăvoie puterilor şi ordinii sociale stabilite de către ei în Stat. Dimpotrivă

însă, în starea de azi a ştiinţei, aşa cum am făurit-o noi, poporul încrezându-se orbeşte în cuvântul tipărit nutreşte, în urma neadevărurilor pe care le crede şi cu care îi întreţinem prostia, o ura împotriva tuturor poziţiilor pe care le crede a fi deasupra lui, deoarece el nu înţelege importanta fiecărei poziţii sociale.

Când vom da naştere (cu ajutorul tuturor mijloacelor ascunse de care dispunem, prin aurul care se afla în întregime în mâinile noastre) unei crize economice generale, atunci vom arunca în strada mulţimi întregi de muncitori în aceeaşi zi, în toate ţările Europei.

Aceste mulţimi nemulţumite vor vărsa cu sete sângele acelora pe care, în simplitatea neştiinţei lor, îi pizmuiesc încă din copilărie şi ale căror bunuri le vor putea atunci jefui.

Ele însă nu se vor atinge de ai noştri, deoarece momentul atacului ne va fi cunoscut dinainte şi vom lua toate măsurile pentru a ne pune la adăpost.

Am spus ca progresul îi va supune pe toţi creştinii domniei raţiunii. Astfel va fi manifestat despotismul nostru; el va şti să

liniştească toate frământările prin măsuri straşnice şi exemplare; el va şti să gonească liberalismul din toate instituţiile.

Când poporul vede ca i s-au făcut, în numele libertăţii, atâtea concesiuni şi avantaje, îşi închipuie prosteşte ca el este stăpânul şi se arunca avid asupra puterii dar, bineînţeles, se izbeşte de o mulţime de piedici. Atunci el nu se gândeşte să se întoarcă de unde a plecat, ci începe să-şi caute un nou conducător şi, astfel, fără să-şi dea seama, el îşi depune toate puterile la picioarele noastre. Amintiţi-vă de Revoluţia Franceza, căreia noi i-am dat numele de „Mare”; tainele pregătirii ei ne sunt bine cunoscute deoarece ea a fost în întregime opera noastră.

De atunci noi ducem poporul de la o dezamăgire la alta, cu scopul ca să se lipsească chiar şi de ceea ce este bun, în folosul viitorului Rege-despot, pe care în viitor îl pregătim lumii.

Astăzi suntem atotputernici ca putere internaţională, căci dacă suntem atacaţi într-un Stat, suntem apăraţi de celelalte. Laşitatea nesfârşită a popoarelor creştine care se târăsc înaintea puterii, care sunt

nemiloase fata de mici slăbiciuni şi greşeli, dar complet iertătoare fata de nelegiuirile cele mari, care nu vor să recunoască contradicţia dintre ideea libertăţii, care sunt răbdătoare până la jertfa în faţa puterii brutale a unui despot îndrăzneţ – iată ce ne înlesneşte din plin neatârnarea noastră. Aceste popoare creştine suferă şi rabda de la prim-miniştrii lor nedreptăţi evidente pentru care ar fi tăiat capul la douăzeci de regi.

Cum se poate explica pentru noi un asemenea fenomen ce pune în evidenta o asemenea inconsecventa a maselor populare în faţa unor stări de lucruri care par a fi de aceeaşi natura? Fenomenul acesta se explica prin faptul că aceşti dictatori – primii miniştri – fac ca să se spună la urechea poporului, prin agenţii lor, ca, dacă ei pricinuiesc neajunsuri mari Statelor, toate acestea le fac numai pentru scopul final de a asigura ulterior fericirea popoarelor, înfrăţirea lor internaţională, solidaritatea, drepturile egale pentru toţi. Bineînţeles, niciodată nu li se spune ca aceasta înfrăţire nu trebuie să se facă decât sub ghidarea şi stăpânirea noastră.

Şi iată cum poporul osândeşte pe cei drepţi şi-i iartă pe cei foarte vinovaţi, încrezându-se din ce în ce mai mult ca doar el singur poate face tot ceea ce îi place. În asemenea împrejurări, până la urmă, poporul nimiceşte orice orânduire liniştită şi da naştere la nedreptate şi neorânduire la fiecare pas.

Cuvântul LIBERTATE împinge repede la lupta societăţile omeneşti împotriva oricărei puteri, fie ea chiar a lui Dumnezeu şi a firii. Iată pentru ce, după ridicarea noastră la domnie, va trebui să fie scos acest cuvânt din vocabularul omenesc ca fiind principiul brutalităţii, care schimba mulţimile în fiare sălbatice. Este adevărat ca aceste fiare adorm totdeauna după ce s-au adăpat cu sânge şi ca atunci e uşor să le prinzi în lanţuri. Dar dacă nu li se da sânge, atunci ele nu dorm, ci lupta.

AL 4-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Diferitele stadii necesare ale unei Republici. Francmasoneria exterioara şi secretele sale. Libertatea şi credinţa. Concurenta internaţională a comerţului şi industriei în viziunea francmasoneriei.

Rolul esenţial al speculaţiei. Cultul aurului ca valoare fundamentala la francmasoni.

Fiecare Republica trece prin diferitele trepte de dezvoltare, prin diferite stadii.

Primul stadiu cuprinde cele dintâi zile de nebunie ale unui orb care se arunca în dreapta şi în stânga. Al doilea este cel al demagogiei din care se naşte anarhia; apoi vine în mod inevitabil despotismul; nu un despotism legal şi pe fata şi, prin urmare, răspunzător, ci un despotism nevăzut şi necunoscut, dar totuşi eficient şi foarte simţit; despotismul desfăşurat de către o organizaţie secreta care acţionează cu scrupule cât mai puţine şi care operează sub scutul cât mai multor agenţi, a căror înlăturare la momentul necesar nu numai că nu-i face niciun rău (acestei organizaţii), ci chiar o ajuta, scutind-o să-şi cheltuiască mijloacele sale cu răsplătirea unor servicii prea îndelungate.

Cine ar putea răsturna o putere nevăzută? Căci puterea noastră este una de felul acesta. Francmasoneria exterioara, de la suprafaţă, nu serveşte decât pentru acoperirea planurilor noastre; planul final al acţiunii acestei

puteri, ba chiar şi locul organizaţiilor sale, SUPREM CONDUCĂTOARE, vor rămâne totdeauna necunoscute poporului.

Libertatea în sine ar putea fi complet nevătămătoare şi ar putea exista într-un Stat fără a aduce vreun rău bunăstării popoarelor, dacă ea s-ar sprijini pe legile credinţei în DUMNEZEU şi ale frăţiei omeneşti, străină de acea egalitate care este dezminţita chiar de legile firii, care a statornicit înfrânarea şi supunerea. Având o asemenea credinţa, poporul s-ar lăsa guvernat de către autoritatea parohiilor şi ar merge înainte, umil şi pasnic, sub conducerea pastorului sau sufletesc, împăcat cu împărţirea făcută de Dumnezeu a bunurilor acestei lumi. Iată de ce trebuie să dărâmăm complet credinţa în cele divine şi trebuie să smulgem din mintea creştinilor însuşi gândul Dumnezeirii şi al Sufletului, pentru a le înlocui cu meschine calcule şi lipsuri materiale.

Pentru ca cele mai alese şi elevate suflete ale creştinilor să nu aibă aproape de loc timp să cugete şi să observe, trebuie să-i abatem pe creştini de la aceste

preocupări, împingându-i numai către grijile industriei şi ale comerţului. În acest chip toate naţiunile îşi vor urmări doar câştigurile lor şi, luptând fiecare cu îndârjire pentru propriile foloase, nu vor baga de seamă care este duşmanul lor comun. Însă, pentru ca libertatea să poată astfel dezbina şi nimici în întregime societatea creştinilor, trebuie să facem din speculaţie baza industriei. Procedând astfel, niciuna dintre bogăţiile pe care industria le va scoate din pământ nu va rămâne în mâna industriaşilor, ci toate se vor spulbera în speculaţii, adică, în final, vor cădea în pungile noastre. Lupta tenace şi înfierbântata pentru expansiune şi loviturile vieţii economice a creat şi va crea societăţi dezamăgite, reci şi fără suflet. Aceste societăţi vor avea o spontana groaza de politica morala şi superioara şi de religie. Singura lor călăuza va fi calculul meschin, adică aurul pentru care vor avea un adevărat cult din pricina bunurilor materiale pe care le poate procura. Atunci clasele de jos ale popoarelor ne vor urma în lupta noastră împotriva clasei inteligente a creştinilor de

la putere, care sunt potrivnicii noştri, şi ei vor face aceasta nu de dragul binelui şi nici pentru a pune mâna pe bogăţii, ci numai din ura ce o poartă celor supuşi.

AL 5-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Crearea unei cât mai puternice centralizări a Guvernului. Mijloacele tainice de a-şi însuşi puterea care sunt specifice francmasoneriei. De ce adeseori statele nu se pot înţelege între ele. Elitismul generator de mândrie al francmasonilor. Aurul şi banii sunt totdeauna motorul principal care face să se mişte toate mecanismele în state. Monopolurile create de francmasoni în comerţ şi în industrie. Importanta nebănuită a criticii. Instituţiile statului aşa „cum se văd”. Oboseli şi plictiseli cauzate de excesul de cuvântări. Cum se poate pune pe deplin stăpânire pe opinia publică? Importanta deosebita a iniţiativei particulare. Guvernul francmasonic suprem.

Ce forma de administraţie se poate da unor State în care stricăciunea, corupţia a pătruns peste tot, unde nu poţi ajunge la

bogăţie decât prin acele viclene surprize îndemânatice care sunt pe jumătate pungaşii? Unde domneşte neînfrânarea moravurilor, unde moralitatea şi cinstea nu se susţin decât cu pedepse şi legi aspre, iar nu pentru că ar fi înţelese şi primite de bunăvoie; unde simţămintele de Patrie şi Religia sunt înăbuşite de credinţe cosmopolite? Ce altă formă de guvernare să se dea acestor societăţi, decât forma despotica pe care o vom descrie mai departe? Noi vom călăuzi atunci în mod mecanic viaţa politica a supuşilor noştri prin legi noi. Aceste legi vor lua înapoi, una câte una, avantajele şi prea marile libertăţi care au fost împărţite de către creştini, iar domnia noastră va pune temeliile unui despotism atât de măreţ, încât doar el va fi în stare, oricând şi oriunde, să impună tăcere creştinilor care vor voi să ni se împotrivească şi care vor fi nemulţumiţi.

Ni se va spune ca despotismul despre care vorbesc nu ţine seama de progresele moderne. Vom dovedi contrariul.

Atunci când popoarele considerau persoanele domnitoare ca o întruchipare a

Voinţei Dumnezeieşti, ele se supuneau fără murmur absolutismului regilor, dar din ziua în care le-am picurat în suflet gândul propriilor lor drepturi au considerat persoanele domnitoare ca pe nişte simpli muritori de rând. Ungerea Sfânta n-a mai împodobit capul regilor, deoarece i-am luat poporului credinţa în Dumnezeu; autoritatea a fost târâta în strada, adică într-un loc de proprietate publica, iar noi am pus astfel îndată mâna pe ea.

Mai mult încă, arta noastră de a guverna masele şi pe indivizi cu ajutorul unei teorii şi a unor jocuri de cuvinte meşteşugit alcătuite, ori prin reglementari ale vieţii sociale şi prin tot felul de alte mijloace dibace – pe care creştinii nu le înţeleg deloc – face şi ea parte din geniul nostru administrativ, crescut în spiritul de analiza, de observaţie şi de o mare eficienta în concepţii, cum până acum nimeni nu a mai avut şi nu ni se poate asemăna. La fel, nimeni nu se poate compara cu noi în alcătuirea planurilor de acţiune politica şi de solidaritate a noastră. Numai Iezuiţii ar putea să stea alături de noi în această privinţă, dar noi

am reuşit să-i discreditam în faţa mulţimii stupide, din pricina ca ei formau o organizaţie vizibila, în timp ce noi rămânem mereu în umbra împreună cu organizaţia noastră secreta. De altfel noi ştim ca lumii nu-i pasa ce stăpân are.

O alianţă trainica între toţi creştinii din lume ne-ar putea opri oricând pentru câtva timp, dar acum noi ştim că suntem scutiţi de aceasta primejdie prin rădăcinile adânci de neînţelegere pe care nu le mai poate nimeni smulge din inima creştinilor.

Noi am pus faţă în faţă calculele individuale şi naţionale ale creştinilor, urile religioase şi etnice pe care le-am aţâţat şi le-am ţinut aprinse de douăzeci de veacuri. De aceea niciun guvern nu va găsi ajutor nicăieri; vom acţiona astfel încât fiecare va socoti ca o înţelegere sau o acţiune împotriva noastră este dăunătoare propriilor sale interese. Noi trebuie să devenim atotputernici în această lume, pentru ca de noi să se ţină mereu socoteala. Puterile trebuie să ajungă să nu poată încheia nici cea mai neînsemnata înţelegere fără ca noi să nu luam de îndată parte la ea.

Toate rotitele mecanismului guvernamental depind de un motor care este acum în mâinile noastre şi acest motor este AURUL. Ştiinţa economiei politice, întemeiata de către maeştrii noştri, ne dovedeşte de multă vreme puterea uriaşă a aurului.

Capitalul, pentru a avea mâinile libere şi puternice trebuie să obţină monopolul industriei şi al negoţului; o mâna nevăzută este pe cale de a înfăptui toate acestea, în toate părţile lumii. Aceasta libertate va da în curând putere politica industriaşilor. Poporul le va fi supus. Trebuie mai degrabă să dezarmam astăzi popoarele decât să le împingem la război, să le deşteptăm patimile fierbinţi şi să le canalizam în folosul nostru decât să le liniştim; mai degrabă este necesar să punem stăpânire pe ideile lor şi să le răstălmăcim decât să ne prefacem că nu le luam în seamă.

Ţinta de căpetenie a acţiunilor noastre este să slăbim spiritul public al creştinilor prin critica, să-i facem să-şi piardă obiceiul de a cugeta adânc, deoarece gândirea profunda da naştere împotrivirii fata de

noi. Să obosim, din contra, puterile gândului în vane hărţuieli oratorice.

De când lumea, popoarele, ca şi orice om, au luat cuvintele drept fapte, au putut fi cu uşurinţa înşelate deoarece ele se mulţumesc cu aparenta lucrurilor şi îşi dau foarte rar silinţa de a cerceta dacă promisiunile în legătură cu viaţa socială au fost îndeplinite. Iată de ce aşezămintele noastre vor avea totdeauna o frumoasă înfăţişare la suprafaţă, care va dovedi şi va păcăli poporul îndeajuns cu privire la binefacerile lor în ceea ce priveşte progresul.

Noi vom împrumuta fără să ezitam haina tuturor partidelor, ale tuturor tendinţelor şi vom îmbrăca cu ele pe oratorii noştri, care vor vorbi atât de mult încât toată lumea va fi dezorientată şi obosita să-i mai asculte.

Pentru a dezbina şi a câştiga opinia publică, trebuie să o buimăcim răspândind din diferite părţi şi vreme îndelungată atâtea păreri care se bat cap în cap, încât creştinii vor sfârşi prin a se pierde în labirintul acesta şi vor sfârşi prin a considera că este mult mai bine să nu ai

nicio părere în politica. Vor recunoaşte în final ca acestea sunt fapte care nu privesc deloc societatea şi ca ele nu sunt menite a fi cunoscute decât de acela care o conduce. Acesta este primul secret.

Al doilea secret, necesar pentru a guverna cu succes prin dezbinare, consta în a înmulţi în aşa fel greşelile poporului, apoi obiceiurile rele, patimile şi regulile vieţii în comun, încât nimeni să nu mai fie în stare să descurce acest haos şi oamenii să ajungă să nu se mai înţeleagă unii cu alţii. Aceasta tactica va mai avea ca urmare răspândirea discordiei în toate partidele, risipirea în direcţii divergente a tuturor forţelor colective care nu vor încă să ni se supună. Ea va descuraja de asemenea orice iniţiativă personala oricât de geniala şi va fi mai puternica decât milioane de oameni printre care a împrăştiat suspiciunea şi neînţelegerea. Trebuie să îndrumam permanent educaţia societăţilor creştine în aşa fel încât mâinile lor să cadă în jos obosite, într-o neputinţă deznădăjduită, în faţa oricărui lucru care va cere iniţiativa, perseverenta şi voinţa.

Sforţările, eforturile, care sub regimul

libertăţii se desfăşoară nestânjenite şi neîngrădite, sunt neputincioase în acest caz, deoarece se izbesc de eforturile libere şi contrarii ale altora. De aici se nasc apoi dureroase conflicte morale, dezamăgiri şi înfrângeri. Noi vom obosi atât de mult pe creştini cu aceasta libertate, încât îi vom sili să ne ofere o stăpânire internaţională a cărei natura va fi aşa de eficienta încât va putea îngloba în mod abil, fără o luptă făţişă, toate Statele lumii pentru a forma Guvernul nostru Suprem care va conduce întreaga planetă.

În locul guvernelor de astăzi noi vom pune câte un Guvern fantoma care se va chema Administraţia Guvernului Suprem. Mâinile sale vor fi întinse în toate părţile ca nişte cleşti, iar organizaţia sa va fi atât de mare, încât până la urma niciun popor nu se va putea feri ci i se va supune.

AL 6-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Monoplurile; averile tuturor creştinilor vor ajunge în curând să depindă de aceste monopoluri. Aristocraţia slăbita va fi lipsită de bogăţia funciara. Comerţul, industria şi speculaţia ca mijloace

francmasonice de îmbogăţire fără munca. Luxul care înrobeşte. Mărirea salariului şi scumpirea imediat ulterioara a obiectelor de prima necesitate. Anarhia întreţinută şi beţia generalizata. Înţelesul secret al propagandei unor teorii economice năucitoare.

În curând vom întemeia uriaşe monopoluri, care vor fi izvoare de bogaţii colosale şi de care vor depinde chiar şi marile averi ale creştinilor într-o aşa măsură, încât vor fi înghiţite de ele, cum se întâmpla cu creditul Statelor a doua zi după o prăbuşire politica.

Domnii economişti care sunt de fata vor şti să aplice şi să preţuiască însemnătatea acestei combinaţii.

Trebuie să mărim prin toate mijloacele cu putinţă însemnătatea Guvernului nostru Suprem, înfăţişându-l ca pe ocrotitorul şi răsplătitorul tuturor celor care i se supun de bunăvoie.

Nobilimea creştinilor, în ceea ce priveşte puterea ei politica, a dispărut. Nu ne mai temem de ea; dar ca proprietara de bunuri teritoriale, ea ne poate dauna în măsura în care izvoarele ei de câştig pot fi

independente de noi. Trebuie deci, cu orice preţ, să-i luam din stăpânire pământurile. Cel mai bun mijloc pentru acest scop este de a mări impozitele pe proprietate funciara, pentru a îndatora prin aceasta pământul. Aceste măsuri inteligente vor ţine proprietatea funciara într-o stare de supunere desăvârşită.

Aristocraţia creştinilor, din tată în fiu, neştiind să se mulţumească cu puţin, va fi uşor de ruinat.

În acelaşi timp trebuie să ocrotim negoţul şi industria cu multă putere şi mai ales să promovam speculaţia, al cărei rol serveşte de contra-greutate industriei. Fără speculaţie industria ar înmulţi capitalurile particulare, ar îmbunătăţi agricultura, eliberând pământurile de datoriile create prin împrumuturile băncilor funciare. Trebuie ca industria sa răpească pământului roadele muncii sale ca şi ale capitalului şi, prin speculaţie, să ne pună la dispoziţie noua banii lumii întregi. Fiind astfel aruncaţi în rândurile proletarilor, toţi creştinii se vor pleca înaintea noastră pentru a obţine cel puţin dreptul de a trăi modest.

Pentru a nimici industria creştinilor vom mari speculaţia, gustul luxului, al acelui lux inutil care înghite totul. Vom face să se mărească salariile, care totuşi nu vor aduce niciun folos muncitorilor, deoarece vom face să apară în acelaşi timp şi o scumpire a bunurilor de prima necesitate, datorită (vom spune noi) decăderii agriculturii şi a crescătorilor de vite. Mai mult chiar, vom submina cu dibăcie şi în profunzime temeliile producţiei, obişnuind pe muncitori cu anarhia şi cu băuturile spirtoase, în vreme ce vom lua toate măsurile cu putinţă pentru a îndepărta de pe pământurile şi întreprinderile lor pe creştinii inteligenţi.

Pentru ca situaţia să nu fie văzută prea devreme sub adevărata ei lumina, vom ascunde adevăratele noastre intenţii sub masca pretinsei dorinţe de a răspândi şi face accesibil lumii marile principii economice pe care le învăţam astăzi.

AL 7-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Pentru ce trebuie de fapt să fie sporite mereu armamentele. Fermentaţii, discordii, duşmanii care exista în lumea

întreagă. Constrângerea unei eventuale opoziţii a „creştinilor” prin războiul general. Presa ca mijloc important de influenta în masa şi modul în care este influenţată opinia publică. Tunurile americane, japoneze şi chineze.

Înmulţirea înarmărilor şi a personalului poliţienesc este o întregire necesara a planului ce l-am expus. În toate Statele trebuie ca, în afară de noi, să nu se găsească decât masele de proletari, câţiva milionari devotaţi noua, poliţişti şi soldaţi.

În întreaga Europa, ca şi pe celelalte continente, trebuie să întreţinem agitaţia, suspiciunea, neînţelegerea şi ura. Câştigul atunci ne este îndoit. Pe de o parte, prin aceasta ţinem în frâu toate ţările, care vor şti ca noi putem, după bunul nostru plac, să provocăm dezordinea sau să stabilim ordinea: toate aceste tari se vor obişnui astfel, la un moment dat, să ne considere ca o sarcină trebuincioasa. Pe de altă parte, uneltirile noastre ascunse vor încurca toate corzile care vor fi întinse în cabinetele de Stat, şi toate acestea se vor realiza de către noi cu ajutorul politicii, al contractelor economice şi al datoriilor

financiare. Pentru a ne atinge în întregime scopul, va trebui să dăm dovadă de o mare viclenie în cursul tratativelor şi a negocierilor; dar în ceea ce se cheamă „limba (atitudinea) oficiala” noi vom urmări o tactică opusa şi vom părea a fi cinstiţi şi concilianţi. În acest fel, popoarele şi guvernele creştinilor, pe care le-am obişnuit să nu privească decât acea fata a lucrurilor pe care le-o arătam noi, ne vor lua încă o dată drept binefăcătorii şi mântuitorii neamului omenesc. La orice împotrivire, va trebui să fim în stare să-i facem pe vecini să declare război ţării care ar îndrăzni să ne stea în cale; iar dacă şi aceşti vecini s-ar gândi să se întovărăşească împotriva noastră va trebui să-i înfrângem repede pe toţi într-un război universal (mondial) al lumii întregi.

Cea mai sigura cale a noastră spre succes în politica este secretul, tăinuirea iniţiativelor: cuvântul diplomatului francmason nu trebuie să se împotrivească deloc cu faptele sale.

Va trebui chiar să silim guvernele creştine să lucreze după planul nostru amplu alcătuit şi care în curând va fi

aproape de tel. La aceasta ne va ajuta opinia publică, aceasta opinie publica pe care „marea putere”, presa, a pus-o deja pe ascuns în mâinile noastre. Într-un cuvânt, pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere eficienta a guvernelor creştine ale Europei, îi vom dovedi unuia dintre ele puterea noastră prin atentate, adică prin teroare; iar tuturor, dacă cumva aproape toate se vor revolta împotriva noastră, le vom răspunde prin glasul tunurilor americane, chinezeşti ori japoneze.

AL 8-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Utilizarea intenţionat echivoca a dreptului juriticde către francmasoni. Colaboratorii apropiaţi ai regimului francmason. Şcolile particulare ca mijloc de educaţie superioara cu totul speciala. Economişti şi milionari. Cui ar trebui să fie încredinţate toate posturile de răspundere în Guvern?

Trebuie să ne însuşim în întregime toate armele pe care le-ar putea întrebuinţa duşmanii împotriva noastră. Va trebui să găsim în subtilităţile şi tertipurile

limbii juridice o îndreptăţire pentru cazul când vom fi siliţi să dăm pedepse care ar putea părea prea îndrăzneţe şi nedrepte, deoarece este nevoie ca acestea să fie exprimate în termeni care să aibă aerul că sunt nişte maxime morale foarte înalte, având totodată şi o înfăţişare legala. Stăpânirea noastră trebuie să se înconjoare de toate puterile civilizaţiei, în mijlocul cărora va trebui să lucreze. Ea va aduna în jurul sau publicişti, juristeonsulţi experimentaţi, administratori, diplomaţi şi, în sfârşit, oameni pregătiţi printr-o educaţie superioara în şcoli speciale. Aceşti oameni vor cunoaşte toate tainele vieţii sociale, vor cunoaşte toate felurile de a vorbi întrebuinţând litere şi cuvinte politice, vor avea cunoştinţă despre toate dedesubturile firii omeneşti, despre toate corzile simţitoare, pe care va trebui să ştie a cânta. Asemenea corzi sunt, de pildă, înfăţişarea spiritului creştinilor, tendinţele lor înnăscute, lipsurile, viciile şi caracteristicile lor, apoi particularităţile de clasa şi de condiţie. Este de la sine înţeles ca aceşti sprijinitori geniali ai guvernământului nostru nu vor fi aleşi

dintre creştini care sunt obişnuiţi să-şi facă munca administrativa fără a se îngriji de utilitatea ei. Administratorii blazaţi ai creştinilor semnează hârtiile fără a le citi; ei servesc din interes sau din ambiţie.

Vom înconjura guvernul nostru cu o întreagă mulţime de economişti. Iată de ce trebuie ca francmasonii să înveţe în primul rând ştiinţele economice. Vom fi de asemenea înconjuraţi de o ceata întreaga de bancheri, industriaşi, capitalişti şi mai ales de milionari, deoarece, în fond, totul va fi hotărât cu ajutorul cifrelor.

Un anumit timp, până ce va sosi momentul când nu va fi deloc primejdios să încredinţăm posturile de răspundere ale Statelor fraţilor noştri francmasoni, le vom încredinţa unor indivizi a căror trecut şi caracter vor fi de asemenea natura încât să existe o prăpastie între ei şi popor; unor astfel de oameni le vom da puterea, cărora în caz de abatere de la ordinele noastre să nu le rămână altceva de aşteptat decât condamnarea sau exilul, pentru ca ei să fie siliţi să ne apere plini de devotament interesele până la ultima suflare.

AL 9-LEA PROTOCOL SECRET

FRANCMASONIC

Aplicarea atentă a principiilor francmasonice secrete în scopul de a reface educaţia popoarelor. Cuvântul tainic de ordine francmason. Importanta nebănuită a orientărilor antifrancmasonice. Din nou despre teroare. Ce îi aşteaptă pe cei care servesc francmasoneria. Forţa cea „inteligenta” şi forţa cea „oarba” a regatelor creştine. Împărţirea aparenta a puterii cu poporul. Misterele arbitrarul liberal. Uzurparea gradata a instrucţiunii şi a educaţiei. Interpretarea diferita a legilor. Metrourile şi francmasoneria.

Aplicând în practica principiile noastre, trebuie să fiţi cu luare aminte la caracterul poporului în mijlocul căruia vă veţi găsi şi veţi lucra; aplicarea generală, uniforma, a acestor principii, înainte de a fi făcută educaţia poporului, nu poate avea pentru noi succes. Dar, punându-le cu tenacitate în practica, n-or să treacă zece ani fără ca să se fi schimbat chiar şi caracterul cel mai îndărătnic şi fără ca să avem la dispoziţie un popor foarte mult supus nouă.

Când va veni domnia noastră planetara, vom înlocui liberalul nostru cuvânt de ordine: LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE, nu cu un alt cuvânt de ordine, ci cu aceleaşi cuvinte reduse la rangul lor de idei. Vom zice: DREPTUL LA LIBERTATE, DATORIA EGALITĂŢII, IDEALUL FRATERNITĂŢII. Vom apuca astfel taurul de coarne. De fapt, am distrus deja toate guvernele afară de cel al nostru, deşi de drept exista multe. Dacă astăzi câteva state îşi ridica glasul împotriva noastră, aceasta o fac numai de forma, uneori la dorinţa şi ordinul nostru, deoarece ne este folositor, pentru a guverna în siguranţă pe fraţii noştri mai mici.

În realitate nu mai avem nicio piedica înaintea noastră. Guvernul nostru Suprem exista deja în condiţii extra-legale, care de obicei sunt cuprinse în cuvântul puternic şi energic – DICTATURA. Pot spune cu deplina convingere ca astăzi noi suntem legislator. Noi dam hotărâri judecătoreşti, noi osândim la moarte şi noi graţiem. Suntem comandanţii tuturor trupelor noastre, încălecaţi pe calul generalului şef.

Vom guverna mereu cu o mână de oţel, deoarece ţinem în mâini rămăşiţele unui partid altă dată puternic, astăzi subjugat nouă. Ţinem în mâini şi îi dominam pe toţi prin pofte nemăsurate, lacomii arzătoare, răzbunări nemiloase, un neîmblânzite.

De la noi porneşte teroarea care a cotropit totul. Avem în slujba noastră oameni din toate orientările şi din toate doctrinele: restauratori de monarhii, demagogi, socialişti, comunişti şi tot soiul de utopişti. Am înhămat pe toată lumea la lucru: fiecare sapa hotărât la locul lui ultimele rămăşiţe ale puterii şi, fără să-şi dea seama ce face, se sileşte să dărâme tot ce mai sta în picioare. Toate Statele, în urma acestor uneltiri abile, cer linişte, sunt gata să jertfească totul pentru pace, dar noi nu le vom da pace atâta timp cât ele nu vor recunoaşte deschis şi cu umilinţă Guvernul nostru Suprem.

Poporul a început deja să strige că trebuie să se rezolve problema sociala cu ajutorul înţelegerii internaţionale. Împărţirea poporului în partide i-a pus pe toţi la dispoziţia noastră deoarece, pentru a susţine o luptă pentru putere, trebuie

bani, iar banii sunt toţi sub controlul nostru.

Ne-am putea teme numai de înţelegerea dintre puterea înţeleaptă a persoanelor domnitoare şi puterea oarba a poporului, dar am luat toate măsurile cu putinţă împotriva unei asemenea eventualităţi. Între aceste două puteri am ridicat un zid, adică o teroare reciproca. În acest chip puterea oarba a poporului rămâne sprijinul nostru, iar noi îi vom fi singurii călăuzitori; din această cauză noi vom şti să o îndreptam cu abilitate spre telul nostru.

Pentru ca mâna orbului să nu se poate lepăda de conducerea şi ghidarea noastră, trebuie ca, din când în când, să intrăm în legătură directă cu el, dacă nu personal, cel puţin prin fraţii noştri cei mai credincioşi. Când vom fi o putere unanim recunoscuta, vom vorbi noi în persoana cu poporul în pieţele publice şi vom da învăţături despre afacerile politice, dar în înţelesul care ne va fi noua folositor.

Cum ar putea ei verifica ceea ce-i vom învăţa noi în şcolile de la sate? Iar ceea ce va spune trimisul Guvernului sau persoana

domnitoare ea însăşi, nu va întârzia să fie cunoscut îndată de Statul întreg, deoarece se va răspândi repede prin gura poporului. Pentru a nu nimici înainte de vreme fundaţiile creştinilor, noi ne-am atins de ele cu o mână prevăzătoare, am luat în mâini resorturile mecanismelor lor. Aceste resorturi erau aşezate într-o ordine neclintita, dreapta; noi am înlocuit-o cu o dezordine arbitrara. Ne-am preocupat astfel în secret de jurisdicţie, de alegeri, de presa, de libertatea individuală şi mai ales de învăţământ şi educaţie, care sunt reazemul vieţii libere.

Am înşelat, demoralizat, năucit şi corupt tineretul creştin printr-o educaţie greoaie şi inutila bazată pe învăţăminte şi teorii pe care noi demult le ştim că sunt false, fiind născocite şi răspândite chiar de către noi.

Rămânând deasupra legilor existente, fără a le schimba în esenţa lor, dar desfigurându-le numai, prin interpretări contradictorii, am obţinut repede rezultate minunate pentru noi. Aceste rezultate au constat mai întâi prin faptul că aceste comentarii năucitoare au mascat legile şi,

mai târziu, le-au ascuns în întregime dinaintea ochilor guvernelor incapabile să se mai orienteze într-o legislaţie atât de încurcata.

De aici s-a născut teoria tribunalului conştiinţei. Unii spun ca lumea se va răscula împotriva noastră cu armele în mâini, dacă va descoperi prea repede despre ce este vorba. Pentru acest caz noi avem, în ţările din Occident, o arma atât de îngrozitoare, încât chiar şi cele mai îndrăzneţe suflete vor tremura înaintea ei: metrourile, care vor fi introduse până atunci în toate capitalele, care împreună cu tunelele lor vor fi folosite de noi pentru a azvârli astfel în aer toate organizaţiile şi toate sediile duşmanilor noştri din toate ţările lumii.

AL 10-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Forţa tainica a lucrurilor în politica. „Genialitatea diabolica a josniciei. Ce modificări promite după aceea lovitura de stat francmasonica. De ce apreciază francmasonii sufragiul universal. Stima de sine însuşi. Şefii francmasoni şi promovarea lor. Conducătorul cel genial al

francmasoneriei. Instituţiile statului şi funcţiile lor. Otrava cea puternică a liberalismului. Constituţia este totdeauna scoala neînţelegerilor ce apar între partide. Noua era republicana. Preşedinţii statelor sunt aproape totdeauna creaturi „de paie” ale francmasoneriei. Responsabilitatea limitata a preşedinţilor statelor. Misterul afacerii „Panamá”. Rolul important al camerei deputaţilor şi al preşedintelui statului. Francmasoneria este totodată şi o forţă legislativa. Noua constituţie republicana şi rolul acesteia. Trecerea ulterioara la „autocraţia” francmasonica. Momentul secret al proclamării „regelui universal” al planetei Pământ. Inocularea criminala cu microbi şi viruşi ale diferitelor boli precum şi alte fapte malefice ale francmasoneriei.

Încep astăzi repetându-vă ceea ce v-am mai spus anterior şi vă rog să vă aduceţi aminte ca guvernele şi popoarele nu văd decât aparenta, înfăţişarea de la suprafaţă a lucrurilor. Cum ar putea ele să descurce înţelesul ascuns al lucrurilor şi situaţiilor când reprezentanţii lor se gândesc mai mult la petreceri înainte de

orice? Este foarte important pentru politica noastră să cunoaştem acest amănunt. Ne va fi de folos când vom trece la discuţia diviziunii puterii, a libertăţii cuvântului, a presei, a libertăţii de conştiinţă, a dreptului de asociere, a egalităţii înaintea legii, a inviolabilităţii proprietăţii şi a locuinţei, a impozitului şi, în sfârşit, la discuţia retrospectiva a legilor. Toate aceste probleme sunt de o asemenea natura încât nu trebuie să te atingi de ele de-a dreptul şi pe fata, înaintea poporului. În cazul când suntem siliţi să luăm contact cu ele, nu trebuie să fie înşirate una câte una, ci trebuie să declaram în bloc ca principiile dreptului modern sunt respectate şi recunoscute de către noi. Însemnătatea acestei omiteri consta în aceea ca, un principiu căruia nu i-ai spus pe nume, ne lasa libertatea de a exclude din el câte ceva fără ca aceasta să se observe, pe când, dacă le-am enumera tot ceea ce vrem să excludem, toate acestea ar putea fi primite cu rezerva.

Poporul credul şi prost are o deosebită şi o mare stima pentru geniile politice şi răspunde tuturor actelor de violenta ale

acestora prin cuvinte: „E ticălos, grozav de ticălos, dar cât de dibaci! Iată aici este numai un joc abil, dar cât de viclean este jucat, cât este de obraznic!”

Noi socotim că este necesar să atragem toate naţiunile la zidirea unui nou edificiu fundamental al cărui plan îl avem acum gata. Iată de ce trebuie ca, înainte de toate, să dăm dovada de aceasta îndrăzneala şi de această putere a minţii care, prin persoana influenta a actorilor noştri, va sfărâma în scurt timp toate piedicile din calea noastră. Când undeva vom fi dat, atunci când este cazul, lovitura noastră de Stat, vom spune şi vom repeta popoarelor: „totul merge îngrozitor de rău, toţi au suferit mai mult decât poate rabda un om. Noi vom îndepărta acum pricinile suferinţelor voastre, adică naţionalităţile, granitele şi diversitatea banilor. Bineînţeles că sunteţi liberi de a ne jura sau nu credinţa, însă puteţi voi oare face aceasta pe bună dreptate, dacă o faceţi înainte de a fi văzut ceea ce va oferim noi?” Atunci ei ne vor slavi şi ne vor purta în triumf într-o însufleţire înnebunita de nădejdi. Votul public, din care am făcut

arma ridicării noastre la putere şi cu care i-am obişnuit pe oameni prin diferite uniuni şi tovarăşii (până şi unităţile cele mai mici ale membrilor omenirii), îşi va juca o ultimă data rolul, pentru a exprima dorinţa întregii omeniri de a ne cunoaşte mai de aproape înainte de a ne judeca.

Iată de ce trebuie să împingem toată lumea la votul public, fără deosebire de clasa şi de cens electoral, pentru a putea întrona absolutismul majorităţii, pe care nu-l poţi obţine de la clasele censitare inteligente. După ce vom fi obişnuit în acest chip toată lumea cu ideea propriei sale valori, vom nimici însemnătatea familiei creştine şi valoarea ei educaţionala, de asemenea nu vom lăsa să se ridice individualităţile, cărora mulţimea, călăuzită de noi, nu le vor îngădui să iasă la iveală şi nici chiar să vorbească. Ea va fi pentru aceasta obişnuită să nu asculte decât pe noi, care îi plătim supunerea şi atenţia. În acest fel vom face din popor o forţă atât de oarba, încât nu va fi în stare să se mişte în nicio parte, fără a fi călăuzită de agenţii noştri, pusi în locul conducătorilor săi. El se va supune acestui

regim, deoarece va şti ca de aceşti noi conducători vor depinde câştigurile sale, darurile gratuite şi tot felul de privilegii pe care le va avea.

Un plan unic de guvernare trebuie să iasă dintr-un singur cap, deoarece ar fi incoerent şi fără legătură, dacă mai multe minţi şi-ar împărţi sarcina de a-l stabili. De aceea, noi trebuie să cunoaştem acest plan de acţiune, dar nu trebuie să-l discutam decât noi între noi, pentru a nu-i distruge caracterul genial, legătura dintre părţile sale, puterea practica şi înţelesul tainic al fiecăruia dintre punctele sale. Dacă este discutat şi schimbat prin votul public, atunci planul nostru va păstra urma tuturor concepţiilor false ale minţilor care nu vor putea pătrunde adâncimea şi legătura scopurilor urmărite. Planurile noastre trebuie să fie secrete, puternice şi bine concepute. De aceea noi nu trebuie să aruncăm munca geniala a conducătorului nostru la picioarele mulţimii şi, de asemenea, nu trebuie niciodată să o încredinţăm nici măcar unei socitaţi restrânse.

Aceste planuri nu urmăresc

deocamdată răsturnarea instituţiilor moderne şi a statelor existente. Ele le vor schimba numai economia şi, prin urmare, toată dezvoltarea lor, care astfel va ajuta mult realizarea planurilor noastre.

Structuri aproape identice exista, sub diferite denumiri, în toate ţările: Reprezentanta, Ministerele, Senatul, Consiliul de Stat, Corpul Legislativ şi Corpul Executiv. Nu trebuie să vă explic acum mecanismul legăturilor dintre aceste instituţii, deoarece îl cunoaşteţi prea bine. Observaţi numai ca fiecare din aceste instituţii corespunde unei anumite funcţii importate a Statului şi vă rog să mai observaţi ca ceea ce este foarte important este nu instituţia, ci funcţia. Aşadar funcţia şi nu instituţiile sunt importante. Instituţiile şi-au împărţit toate funcţiile guvernamentale: funcţii administrative, legislative, executive. De aceea ele lucrează în organismul Statului ca şi organele în corpul omenesc. Dacă stricam complet o anumită parte a maşinii Statului, aceasta va cădea bolnava, şi la fel ca în cazul corpului omenesc mai devreme sau mai târziu Statul va muri.

Când am introdus în organismul Statului otrava liberalismului, toată construcţia sa politica s-a schimbat; Statele au căzut bolnave de o boală mortala: descompunerea sângelui lor vital şi nu ne mai rămâne acum decât să aşteptăm sfârşitul agoniei lor. Din liberalism s-au născut guvernele constituţionale care au înlocuit, pe seama credulităţii creştinilor, autocraţia salvatoare cu Constituţia care, după cum ştiţi, nu este altceva decât o şcoală de discordii, de neînţelegeri, de discuţii, de deosebiri de vederi şi de frământări sterpe ale partidelor. Într-un cuvânt aceasta este şcoala a tot ce face ca un Stat să îşi piardă individualitatea şi personalitatea. Atât tribuna cât şi presa a condamnat pe conducători la inactivitate şi la slăbiciune. Ea a făcut astfel din ei nişte elemente puţin necesare, nefolositoare. Prin aceasta se explica uşurinţa cu care se va realiza răsturnarea lor. Epoca republicana a devenit atunci posibila, fiindcă am înlocuit pe guvernator cu o caricatură a guvernului, cu un preşedinte luat din mulţime, din mijlocul creaturilor noastre,

al sclavilor noştri. Aici se afla fundamentul minei săpate de către noi sub poporul creştinilor, sau mai bine zis sub popoarele creştinilor.

Într-un viitor apropiat vom întemeia în acelaşi mod responsabilitatea preşedinţilor de republica.

Atunci vom putea introduce fără teama anumite schimbări ce ne vor fi favorabile noua, de care nu va răspunde decât aceasta creatura a noastră care va fi o marionetă. Ce ne pasa noua dacă rândurile celor ce aleargă după putere vor deveni mai rare sau dacă se vor produce, în lipsa de preşedinţi, încurcături capabile de a dezorganiza în întregime tara?

Pentru a ajunge la acest rezultat, care ne avantajează, vom unelti şi manevra alegerea de preşedinţi care au în trecutul lor o pată ascunsa. Teama de o asemenea descoperire, dorinţa proprie fiecărui om odată ajuns la putere de a-şi menţine privilegiile, foloasele şi onorurile legate de noua sa condiţie, vor face din aceştia servitorii credincioşi ai poruncilor noastre. Camera deputaţilor va acoperi, va apăra, va alege preşedinţi, dar noi îi vom retrage

dreptul de a propune legi sau de a le schimba. Acest drept va fi dat în realitate numai preşedintelui responsabil, care va fi o jucărie în mâinile noastre.

Puterea guvernului va deveni astfel fără îndoiala ţinta tuturor atacurilor. Noi îi vom da, pentru a se apăra, dreptul de a apela la hotărârea poporului, fără să mai treacă prin intermediarul reprezentanţilor săi, cu alte cuvinte îi vom da dreptul de a recurge la serviciul nostru ca un orb ce apelează la majoritate. Afară de acestea, vom da preşedintelui dreptul de a declara război. Vom motiva acest drept spunând ca preşedintele, ca şef al întregii armate a ţării, trebuie să o aibă la dispoziţia sa, pentru a apăra noua Constituţie republicana, al cărei reprezentant direct răspunzător va fi.

În aceste împrejurări, şeful guvernului unui stat va fi în mâinile noastre şi nimeni, în afară de noi, nu va mai conduce indirect puterea legislativa.

Vom retrage de asemeni Camerei, introducând noua Constituţie republicana, dreptul de interpelare, sub pretext de a apăra secretul politic. Vom restrânge prin

noua Constituţie numărul reprezentanţilor la minimum, aspect care va avea drept urmare de a micşora cu atât mai mult pasiunile politice şi pasiunea pentru politica. Dacă, contrar oricăror aşteptări ale noastre, ele totuşi se trezesc chiar în situaţia acestui mic număr de reprezentanţi, îl vom reduce la minimum printr-un apel la majoritatea poporului.

De preşedintele republicii va depinde numirea preşedinţilor şi a vicepreşedinţilor Camerei şi ai Senatului. În locul sesiunilor parlamentare constante, vom margini şedinţele Parlamentelor la câteva luni. Mai departe, vom acţiona astfel ca preşedintele, ca şef al puterii executive, să aibă dreptul de a convoca sau dizolva Parlamentul şi, în cazul dizolvării, de a amâna momentul unei noi convocări. Dar pentru ca urmările tuturor acestor acţiuni, în realitate inegale, să nu cadă asupra responsabilităţii, stabilite de către noi, a preşedintelui (lucru care ar fi dăunător planurilor noastre), vom îndemna pe miniştri şi pe ceilalţi funcţionari care înconjoară pe preşedinte să treacă peste hotărârile acestuia, prin măsuri nejuste

luate pe propria lor răspundere; în acest chip, ei vor fi vinovaţi şi răspunzători în locul său. Noi vă sfătuim de a încredinţa acest rol mai ales Senatului, Consiliului Miniştrilor, mai bine decât unui singur individ.

Preşedintele-marioneta va interpreta după voinţa noastră legile existente, care după cum se ştie pot fi interpretate în mai multe feluri. El le va anula când îi vom spune noi că trebuie şi va avea dreptul de a propune legi provizorii şi chiar o nouă schimmbare a Constituţiei, sub pretextul binelui suprem al Statului.

Aceste măsuri stabilite aici şi puse în practica ne vor da putinţă de a nimici încetul cu încetul, pas cu pas, tot ceea ce vom fi fost siliţi să introducem în Constituţiile Statelor, înainte de apucarea frânelor puterii; vom trece astfel pe nesimţite la suprimarea oricărei Constituţii, când va fi sosit timpul de a grupa toate guvernele sub autocraţia noastră.

Recunoaşterea autocraţiei noastre poate sosi şi înainte de suprimarea Constituţiei, dacă popoarele, obosite de

neorânduielile şi caracterul uşuratic al conducătorilor lor, vor ajunge să strige: „Alungaţi-i şi daţi-ne un rege universal, care să ne poată uni pe toţi şi să distrugă cauzele neînţelegerilor noastre: granitele naţiunilor, religiile, calculele Statelor; un rege care să ne dea acea pace şi acea siguranţă pe care nu o putem obţine de la conducătorii şi reprezentanţii noştri”.

Ştiţi foarte bine ca, pentru a face posibile asemenea dorinţe, trebuie să tulburam în asemenea mod neîntrerupt, în toate ţările, legăturile dintre popor şi guvern pentru a ajunge să obosim întreaga lume prin dezbinare, duşmănie, ura şi chiar prin martiraj, foamete, răspândirea bolilor, pentru ca creştinii să nu vadă alta scăpare decât aceea de a recurge la suveranitatea noastră absoluta şi întreagă.

Dacă dam poporului timp să răsufle, momentul prielnic nu va veni poate niciodată.

AL 11-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Programul tainic al noii Constituţii. Câteva amănunte secrete asupra loviturii de stat aşa cum este ea propusa de către

francmasoni. Creştinii sunt în general naivi, prosti şi mici. Francmasoneria secreta din umbra şi lojile sale exterioare de „faţadă”.

Consiliul de Stat va fi menit să sprijine părerea guvernului. Sub înfăţişarea unui corp legiuitor, el nu va fi în realitate decât un comitet de redactare a legilor şi decretelor guvernatorului.

Iată care este programul noii Constituţii pe care noi o pregătim: vom crea Legea, Dreptul şi Tribunalul: 1) sub forma de propuneri ale corpului legislativ; 2) prin decrete ale Preşedintelui (republicii) sub forma de ordine generale, prin acte ale Senatului şi prin decizii ale Consiliului de Stat, sub forma de ordine ministeriale; 3) în cazul când vom găsi că este folositor, sub forma de lovitura de Stat.

Acum, după ce am stabilit în mod aproximativ acest modus agenţii (modalitate de acţiune), să ne ocupăm cu amănuntele măsurilor care ne vor servi să terminăm transformarea Statului în înţelesul pe care l-am expus. Vreau să zic că ne vom ocupa cu mai multă atenţie de

libertatea presei, de dreptul de asociaţie, de libertatea conştiinţei, de principiul electiv şi de multe alte lucruri care vor trebui să dispară din repertoriul omenirii şi care urmează să fie cu desăvârşire schimbate de îndată ce noua Constituţie a noastră va fi proclamata.

Numai în acest moment vom putea publica nestânjeniţi toate ordinele noastre. Mai târziu, orice schimbare considerabila va fi primejdioasa. Dacă aceasta schimbare se face în sensul unei asprimi care nu poate fi îndurata, ea poate atrage după sine o deznădejde foarte mare pricinuita de teama de noi schimbări de acelaşi fel.

Dacă, dimpotrivă, schimbarea se îndeplineşte în sensul unor îngăduinţe ulterioare, se va zice ca noi înşine ne-am recunoscut greşelile, iar acest lucru va întuneca faima înaltei inteligente, a puterii noastre, sau se va zice că ne-a fost teama şi că am fost siliţi să facem concesii, pentru care nimeni nu ne va mulţumi, deoarece toţi vor crede ca de fapt au avut dreptul la ele. Atât una cât şi cealaltă din aceste eventualităţi, ar fi deci păgubitoare

pentru noua noastră Constituţie.

Noi vrem ca, din ziua proclamării ei, când popoarele vor fi năucite de lovitura de Stat, care se va fi operat, când încă vor fi sub puterea terorii şi a nedumeririi, noi vrem ca din acel moment să recunoască cu toţii ca noi suntem atât de puternici, atât de invulnerabili, atât de tari, încât nu vom sta în niciun caz la tocmeala cu dânşii; ca, nu numai ca nu vom da nicio însemnătate părerilor şi dorinţelor lor, dar că suntem gata şi că avem posibilitatea sa înăbuşim cu o forţă şi cu o autoritate indiscutabila orice încercare, orice manifestare a acestor dorinţe şi păreri; că am ştiut să punem mâna dintr-o singură lovitura pe tot ceea ce ne era necesar, şi ca nu vom împărţi în niciun caz puterea noastră cu ei. Atunci resemnaţi ei îşi vor închide ochii şi vor aştepta desfăşurarea ulterioară a evenimentelor.

Creştinii naivi sunt ca nişte oi iar noi suntem pentru ei nişte lupi. Sunt convins ca ştiţi ce păţesc oile când pătrund lupii în staul.

Deoarece resemnaţi ei vor închide ochii înaintea oricărui lucru, spre a-i păcăli

le vom promite ca le înapoiem toate libertăţile luate, dar aceasta numai când duşmanii păcii vor fi potoliţi, iar partidele existente reduse la neputinţa.

Nu mai trebuie să vă spun ca, în realitate, ei vor aştepta mult şi zadarnic această întoarcere spre trecut.

Pentru ce altceva am fi oferit şi inspirat creştinilor toată aceasta politica, fără a le da în realitate putinţa de a o pătrunde, dacă nu doar pentru a câştiga pe ascuns, ceea ce noi fără acest mod de a proceda nu puteam câştiga pe fata? Acest aspect fundamental a servit mereu ca baza organizării francmasoneriei noastre secrete, care nu este cunoscuta şi ale căror planuri nu sunt nici măcar bănuite de dobitoacele creştine, atrase de noi în organizaţia vizibilă a francmasoneriei, pentru a îndepărta astfel de la noi privirile bănuitoare ale fraţilor lor.

AL 12-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Interpretarea masonica secreta a cuvântului „libertate”. Viitorul diferit al presei în timpul domniei planetare a francmasonilor. Controlul strict şi total al

presei atunci. Agenţiile corespondenţilor. Ce este în realitate progresul pentru francmasoni? Solidaritatea francmasonilor aşa cum se manifesta ea în presa moderna. Aţâţarea şi întreţinerea pretenţiilor „sociale” provinciale. Infailibilitatea noului regim.

Cuvântul libertate, care poate fi tălmăcit în diferite feluri, noi îl vom defini astfel: „Libertatea este dreptul de a face numai ceea ce permite legea”. O astfel de tălmăcire a acestui cuvânt, făcută la timpul potrivit, va pune toată libertatea în mâinile noastre, deoarece legile vor nimici sau vor face cu putinţă ceea ce o să ne fie noua plăcut, urmărind punerea în practica a programului de mai sus.

Ce rol joaca astăzi presa? Ea serveşte adeseori la aţâţarea patimilor şi la întreţinerea egoismelor de partid. Ea este plină de deşertăciune, nedreptăţi şi minciuni, iar cea mai mare parte a oamenilor nu-i înţeleg deloc menirea. Noi mai întâi o vom subjuga şi îi vom pune oprelişti puternice, iar apoi vom face la fel şi cu celelalte lucrări tipărite, căci la ce ne-ar servi subjugarea presei, dacă nu ne

vom pune la adăpost şi de focul aţâţător al broşurii şi al cărţii? Vom transforma publicitatea, care ne costa astăzi foarte scump, deoarece numai prin ea putem cenzura ceea ce se scrie în ziare, într-un izvor de venit pentru Statul nostru. Vom înfiinţa un impozit special asupra presei. Vom sili să se plătească o garanţie atunci când se înfiinţează ziare sau tipografii. Astfel speram că va fi scutit guvernul nostru francmasonic de orice atac din partea presei, iar când se va ivi vreun prilej, vom da amenzi fără milă. Timbrele, garanţiile şi amenzile, toate acestea vor aduce Statului nostru venituri uriaşe.

Este drept ca ziarele de partid ar putea trece uşor peste asemenea pierderi băneşti şi de aceea pe acestea le vom desfiinţa, îndată ce ne vor fi atacat a doua oară. Nimeni nu se va putea atinge nepedepsit de aureola atotputernicului guvern al nostru. Pretextul pentru a desfiinţa un ziar va fi ca atâta la revolta şi destabilizează Statul fără motiv şi fără dreptate. Vă rog să nu vă surprindă ca printre ziarele care ne vor ataca, vor fi şi cele întemeiate de noi, dar ele fiind

ghidate de noi din umbra vor ataca numai acele puncte ale căror schimbări le vom dori.

Nimic nu va putea fi adus la cunoştinţa lumii fără supravegherea noastră. Acest rezultat este deja atins din zilele noastre prin faptul că toate ştirile şi noutăţile sunt primite de către mai multe agenţii care le aduna din toate părţile lumii. Aceste agenţii vor fi atunci fără deosebire numai ale noastre şi nu vor publica decât ceea ce le vom îngădui noi.

Dacă deja de pe acum am ştiut să câştigăm de partea noastră pe membrii societăţilor creştine în aşa măsură, încât aproape toţi privesc întâmplările lumii prin sticla cu anticipaţie colorata a ochelarilor pe care chiar noi i-am pus pe nas, dacă deja de pe acum nu mai exista pentru noi uşi zăvorâte care să ne împiedice cunoaşterea acelor lucruri pe care creştinii le numesc prosteşte secrete de Stat, ce va fi atunci când vom fi stăpânii recunoscuţi ai acestei planete şi vom conduce prin persoana Marelui Suveran?

Atunci oricine va voi să fie editor, bibliotecar sau proprietar de tipografie ori

să se ocupe de industria tipografica, va trebui să primească o diplomă, care, în cazul ca posesorul ei se va face vinovat de vreo nelegiuire oarecare împotriva noastră, va fi luata numaidecât înapoi. Cu asemenea măsuri, instrumentul gândirii de masa – presa – va deveni un mijloc de manipulare şi educaţie în mâinile noastre, care nu va mai îngădui poporului să bată câmpii asupra binefacerilor evoluţiei spirituale şi a progresului. Care dintre noi nu ştie oare ca aceste binefaceri sunt închipuite şi multe dintre ele duc de-a dreptul la nişte aspiraţii care pentru noi sunt absurde? Din aceste aspiraţii şi vise s-au născut atât raporturile anarhice ale oamenilor între ei cât şi cu stăpânirea, deoarece progresul sau mai bine zis ideea progresului, a dat naştere ideilor tuturor emancipărilor, fără a le face deloc cu putinţă realizarea. Toţi acei pe care noi îi numim liberali sunt de fapt anarhişti, dacă nu în fapte cel puţin în gânduirile lor. Fiecare dintre ei urmăreşte ideea libertăţii şi până la urma toţi cad în anarhie, protestând din simpla plăcere de a protesta.

Dar să revenim acum la presa. O vom îngreuna, ca şi tot ce se tipăreşte, cu impozite şi preţuri foarte mari pentru fiecare foaie tipărită cât şi cu alte garanţii. Cărţile cu mai puţin de 30 de pagini vor fi taxate dublu. Le vom înregistra în categoria broşurilor pentru ca, pe de o parte, vom reuşi prin aceasta să reducem numărul revistelor care sunt pentru noi otrava cea mai primejdioasa, iar pe de altă parte, aceasta măsură îi va sili pe scriitori să producă lucrări atât de lungi, încât vor fi puţin citite, mai ales din cauza preţului lor foarte mare. Din potriva, ceea ce vom edita şi tipari noi pentru călăuzirea minţilor în direcţia pe care o vom stabili, va fi ieftin şi astfel va fi citit de către toată lumea. Impozitul foarte mare va înăbuşi dorinţa multora de a scrie, iar teama de pedeapsa va face pe literaţi să atârne de noi.

Dacă totuşi se vor găsi unele persoane care doresc să scrie împotriva noastră nu se va găsi în schimb nimeni să le tipărească scrierile. Înainte de a accepta o lucrare pentru tipărit, editorul va trebui să meargă la autorităţi pentru a obţine

încuviinţarea scrisa de a o face. În acest chip vom cunoaşte dinainte cursele care ni se întind şi le vom zadarnici dând dinainte lămuriri asupra subiectului tratat în care suntem atacaţi.

Literatura şi ziaristica sunt cele două forte educative mai însemnate, de aceea guvernul nostru va trebui să fie proprietarul celor mai multe ziare. Prin aceasta, înrâurirea dăunătoare noua a presei private va fi îndepărtată, iar noi vom câştiga o influenţa uriaşa asupra majorităţii minţilor. Dacă încuviinţam să apară 10 ziare noi, îndată vom întemeia 30 de ale noastre şi aşa mai departe.

Publicul cititor este naiv şi nu va bănui nimic. Toate ziarele ediate de noi vor fi în aparenta de tendinţe şi opinii total opuse, lucru care va trezi în cazul majorităţii credule încrederea în ele şi astfel va antrage în jurul lor pe duşmanii noştri nebănuiţi. Astfel ei vor cădea în cursa şi vor fi făcuţi inofensivi prin diferite mijloace pe care le ştim.

Publicaţiile cu caracter oficial vor sta în rândul întâi. Ele vor veghea întotdeauna interesele noastre şi de aceea influenta lor,

care ne va fi favorabila noua, va rămâne uriaşă.

În rândul al doilea vor sta publicaţiile oficioase, ale căror rol va fi de a atrage pe nepăsători şi pe cei fără vlaga.

În al treilea rând vom pune aşa numita opoziţie a noastră. Cel puţin un ziar din acestea va fi cu desăvârşire potrivnic ideilor noastre. Duşmanii noştri vor lua pe acest fals opozant drept un tovarăş de lupta şi astfel ne vor descoperi toate uneltirile lor datorită acestui tertip.

Ziarele noastre vor fi de toate tendinţele: unele aristocratice, altele republicane, altele revoluţionare sau chiar anarhiste, bineînţeles atât timp cât va dăinui Constituţia.

Ele vor manifesta în multiple moduri influenta noastră şi vor avea, ca zeul Vishnu, o sută de mâini, care fiecare va grăbi schimbarea societăţii după cum urmărim noi. Aceste mâini vor călăuzi prin sugestii adecvate opinia în direcţia care duce la scopul nostru, deoarece un om foarte întărâtat pierde putinţa de a raţiona şi cade cu uşurinţă sub puterea sugestiei. Neghiobii manipulaţi care vor crede ca

repeta opinia ziarului partidului lor vor repeta şi răspândi de fapt părerea noastră, ori aceea care ne va place noua sa se spună. Ei îşi vor închipui, datorită naivităţii, ca urmează planul partidului lor, pe când în realitate nu vor servi decât steagul pe care îl vom ridica pe ascuns chiar noi pe seama lor.

Pentru a conduce în această direcţie armata noastră de ziarişti va trebui să organizam cu deosebita grija instituţia aceasta. Sub numele de Birou Central al Presei vom pune la cale şedinţe literare, în care agenţii noştri vor da cuvântul secret de ordine şi cu diferitele semnale cunoscute numai de francmasoni, fără ca cineva să poată să bage de seamă. Discutând şi în aparenta contrazicând iniţiativa noastră, dar în mod superficial, fără a intra în miezul lucrurilor, ziarele noastre vor susţine o polemica prefăcută cu organele oficiale, pentru a ne da prin aceasta putinţă de a ne pronunţa şi mai limpede decât am putea-o face în primele noastre declaraţii oficiale, întărind astfel sugestiile făcute de noi.

Aceste atacuri înscenate de noi vor

face ca supuşii noştri să creadă că pot vorbi liber; iar pe de altă parte agenţii noştri vor putea spune pretutindeni, ca organele care se declara împotriva noastră nu fac decât să clevetească în mod prostesc deoarece nu pot găsi pricini adevărate pentru combaterea serioasa a măsurilor noastre.

Prin aceste mijloace abile de manipulare nebănuite şi nevăzute de către opinia publică, dar foarte sigure, vom câştiga în orice situaţie atenţia şi încrederea publica. Prin ele, după caz, vom întărâta sau vom linişti, după cum avem nevoie, spiritele în probleme politice, le vom convinge sau le vom amăgi, scoţând de sub tipar când adevărul, când minciuna, când ambele abil combinate, adeverind sau dezminţind faptele, după înrâurirea pe care urmărim ca acestea să o aibă asupra publicului, pipăind totdeauna cu mare prudenta şi grija locul, înainte de a pune cu fermitate piciorul pe el. Acţionând astfel îi vom învinge pe duşmanii noştri fără doar şi poate, deoarece ei nu vor avea la dispoziţie publicaţii prin care să-şi poată spune

cuvântul până la sfârşit sau denigrând nu le vom permite să dea nicio replica în ziar în urma măsurilor pe care le-am arătat. Astfel, prin campanii mincinoase lansate contra duşmanilor noştri nici nu va mai trebui să-i combatem cu temeinicie.

În caz de nevoie îi vom combate cu tărie prin ziarele noastre oficiale recurgând chiar la calomnii distrugătoare ce vor fi lansate prin presa noastră din categoria a treia.

Încă de pe acum, cel puţin în cadrele presei, exista o puternica solidaritate francmasonica. Toate organele presei sunt legate între ele prin secret profesional. Ca şi străvechii auguri, niciunul dintre membrii ei nu destăinuie secretul şi cunoştinţele sale dacă nu i se porunceşte. Niciun ziarist nu se va încumeta sa trateze public şi să divulge aceasta taina, deoarece niciunul dintre ei nu va fi primit în rândul scriitorilor dacă nu are vreo pata ruşinoasă în trecutul său, care să poată fi îndată făcută publică în caz de trădare sau necredinţă. Atâta vreme cât aceste păcate sunt păstrate în taina de către anumiţi oameni, scriitorul, prin faima sa, poate

atrage şi focaliza în jurul lui admiraţia şi simpatia majorităţii ţării, care îl va urma cu însufleţire.

Socotelile noastre în ceea ce priește recrutarea de noi francmasoni se întind cu deosebire asupra provinciei. Acolo noi trebuie să aţâţăm nădejdi şi dorinţe potrivnice celor din capitala căreia îi vom spune ca acestea sunt nadejdiile şi dorinţele adevărate ale provinciilor, deşi este lesne de înţeles ca izvorul central al dezbinărilor nu porneşte decât de la noi. Să ştiţi ca, atâta timp cât nu ne vom bucura încă de o putere deplina va fi adesea nevoie de a înăbuşi glasul capitalelor prin acela al majorităţii, al poporului din provincii, care va fi cu abilitate aţâţat de către agenţii noştri. Va trebui ca, în momentul psihologic stabilit de noi, capitalele să nu mai aibă niciun cuvânt de spus asupra faptului împlinit, din simplul motiv ca acesta va fi deja primit cu mult mai repede de către majoritatea poporului, prin intermediul oraşelor din provincie.

Când vom intra în noua orânduire de Stat Planetar care va pregăti domnia

noastră asupra întregii planete, nu vom putea lăsa să se mai descopere prin presa necinstea publica. Va trebui să se creadă atunci ca noua noastră stăpânire a mulţumit atât de bine pe toată lumea, încât au dispărut chiar şi crimele. Cazurile de izbucnire a criminalităţii nu vor trebui atunci să fie cunoscute decât de victimele lor şi de martori întâmplători.

AL 13-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Nevoia pâinii zilnice îi dresează gradat pe oameni. Chestiunile politice care apar. Chestiunile industriale. Petrecerile ca mijloc de deviere. Casele poporului. Adevărul este unul. Marile probleme care survin.

Nevoia pâinii zilnice îi face pe creştini să tacă şi să fie servitorii noştri umili. Agenţii noştri din presa vor discuta, la porunca noastră, măsurile şi schimbările pe care ne-ar fi cam greu să le dăm publicităţii dintr-odată, pe neaşteptate. Noi, în acest timp, folosindu-ne de zgomotul pricinuit de aceste discuţii, vom înfăptui măsurile dorite şi le vom prezenta publicului ca pe un fapt împlinit. Nimeni

nu va avea îndrăzneala sa ceara nimicirea celor hotărâte, mai ales că vor fi prezentate ca fiind un real progres. De altfel, presa va face atunci un joc util noua şi va atrage îndată atenţia publicului spre chestiuni senzaţionale noi (căci, după cum ştiţi, noi am obişnuit oamenii de a căuta totdeauna ceva nou şi schimbător). Câţiva neghiobi, închipuindu-şi că sunt uneltele sortii, se vor năpusti asupra acestor noi chestiuni fără a şti ca ei nu înţeleg nimic din ceea ce noi vrem în realitate să se discute. Chestiunile politicii nu sunt deschise nimănui, în afară de aceia care i-au dat naştere, încă înainte cu multe veacuri şi care o conduc chiar şi acum în taină.

Din toate acestea puteţi vedea ca, prefăcându-ne uneori ca cerem părerea mulţimii, noi nu facem altceva decât să ne uşurăm înfăptuirea planurilor noastre. De asemenea puteţi observa ca noi căutăm totdeauna aprobarea nu a faptelor, ci a cuvintelor noastre rostite la cutare prilej. Noi trebuie să spunem pretutindeni şi totdeauna ca, în toate măsurile noastre ne ghidam după speranţa unita cu siguranţă

de a fi folositori binelui tuturor.

Pentru a abate cu abilitate atenţia oamenilor prea îngrijoraţi de problemele politice, vom scoate la iveala problemele economice senzaţionale înainte de aşa-zisele probleme politice noi. Îi vom lăsa atunci pe toţi să-şi descarce furiile lor asupra acestui subiect. Gloatele se vor învoi să rămână liniştite, să se odihnească după închipuita lor activitate politica (cu care i-am obişnuit noi înşine, pentru ca să putem lupta prin mijlocirea lor cu guvernele creştine), cu condiţia de a avea noi distracţii şi ocupaţii. În aceste noi distracţii şi ocupaţii îi vom îndrepta apoi aproape pe aceleaşi cai politice. Vom face aceasta pentru ca aceste gloate ale poporului să nu ajungă la nimic profund prin cugetare. Eventual îi vom opri eficient de la gândire prin petreceri şi sport, prin jocuri, prin desfătări vicioase, prin înlănţuiri de patimi şi prin case de toleranta publice. Îndată vom pune apoi prin presa concursuri banale de arte şi tot felul de sporturi. Aceste preocupări de masa vor îndepărta pentru totdeauna spiritele de la chestiunile elevate unde am

avea mult de luptat cu ele. Oamenii, dezobişnuindu-se din ce în ce mai mult să gândească spontan şi independent numai prin ei înşişi vor ajunge să vorbească datorită propagandei noastre tocmai aşa cum gândim noi. Datorită superficialităţii şi a lenii lor de a gândi noi vom fi singurii care vom da impulsuri şi îndrumări cugetării mai ales prin intermediul anumitor persoane care, bineînţeles, nu vor fi deloc bănuite de a avea legături strânse cu noi. Rolul utopiştilor liberali va fi pentru totdeauna sfârşit, atunci când va fi recunoscut regimul nostru francmasonic planetar. Până atunci vor aduce multe foloase nouă. De aceea, adeseori îi vom îndemna mult mai mult pe oameni să născocească tot felul de teorii complet ireale şi fantastice, considerate noi, sau aşa-zise progresiste, căci astfel vom suci cu o mare uşurinţă capetele acestor creştini, cu ajutorul cuvântului PROGRES. Nu găsiţi aproape niciunul printre ei care să înţeleagă ca sub acest cuvânt se ascunde o greşeală, afară de cazurile când este vorba de descoperiri materiale, deoarece adevărul este numai unul singur

şi neschimbat, şi nu poate prin urmare să progreseze. Progresul, ca o idee greşită, serveşte la întunecarea adevărului, pentru ca nimeni să nu-l cunoască, în afară de noi aleşii care suntem păzitorii lui.

Când domnia noastră planetara va fi sosit, oratorii noştri vor vorbi cu patos poporului despre marile probleme misterioase care au frământat omenirea pentru a o duce, în sfârşit, la regimul nostru mântuitor. Nimeni nu va bănui atunci ca toate aceste probleme au fost născocite de către noi, după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit în tot cursul lungilor veacuri.

AL 14-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Religia cea noua a viitorului. Sclavia viitorului. Imposibilitatea de a cunoaşte misterele religiei francmasonice a viitorului. Pornografia necesara şi viitorul cuvântului tipărit atunci când francmasonii vor avea complet puterea.

Când va fi sosit domnia noastră planetara, nu vom recunoaşte nicio alta religie afară de aceea a noastră, care este unica şi de care ne este legat destinul,

deoarece noi francmasonii suntem aleşii prin care acest destin este unit cu soarta lumii. Din acest motiv va trebui să nimicim toate credinţele. Faptul ca prin aceasta nimicire a credinţei se sporeşte numărul ateilor din zilele noastre, nu ne va stânjeni străduinţele, ci din contra va servi drept pilda generaţiilor care vor asculta predicile noastre asupra religiei, al cărei sistem stoic conceput de noi va izbuti să cucerească toate popoarele. Vom spune atunci tuturor ca în aceasta consta adevărul ei mistic, în care zace toată forţa ei educatoare. Atunci vom publica la toate prilejurile articole în care vom asemăna regimul nostru mântuitor cu cele ale trecutului. Binefacerile unei odihne câştigate după veacuri de frământări vor scoate la iveala însuşirile plăcute ale stăpânirii noastre. Greşelile administratorilor creştini vor fi zugrăvite de noi în culorile cele mai vii. Vom da naştere la o aşa de mare scârba fata de aceste administraţii, încât popoarele vor prefera odihna robiei în locul drepturilor mult trâmbiţatei libertăţi care i-a zăpăcit atât de mult şi care le-a răpit mijloacele de

trai făcându-i să fie exploataţi de către o ceata de aventurieri, neştiutori de ceea ce fac. Nefolositoarele schimbări de guvern, la care îi îndemnam noi pe creştini atunci când voim să săpăm temeliile lor de guvernământ, vor obosi în aceasta vreme atât de mult popoarele, încât ele vor prefera să îndure orice din partea noastră, numai să scape de noi frământări. Vom arăta atunci cu stăruinţă greşelile istorice ale guvernelor creştine care, în lipsa adevăratului bine, au ameţit omenirea în cursul atâtor veacuri, urmărind un bine social iluzoriu, fără a-şi da seama că planurile lor înrăutăţesc, în loc să îmbunătăţească, condiţiile vieţii omeneşti pe această planetă.

Filosofii noştri vor discuta toate greşelile credinţelor creştine, dar nimeni niciodată nu va discuta religia noastră sub adevărata ei înfăţişare, deoarece nimeni nu o va cunoaşte cu adevărat, afară de cei ai noştri, care nu vor îndrăzni niciodată să-i descopere tainele.

În ţările zise înaintate, am dat deja naştere unei literaturi nebune, murdare, mârşave. Aceasta o vom răspândi câtva

timp, chiar şi după ce am ajuns la putere, pentru a scoate mai mult la iveala deosebirea dintre discursurile, dintre programele noastre şi aceste nemernicii ale creştinilor. Iniţiaţii noştri francmasoni, crescuţi pentru a conduce pe creştini, vor alcătui discursuri, planuri, memorii, articole care ne vor da înrâurirea deplina asupra acestor oameni şi ne vor îngădui să-i îndreptam către ideile şi cunoştinţele pe care vom voi atunci ca ei să le însuşească.

AL 15-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Secretul loviturii de stat mondiale ce va dura o zi. Condamnările la moarte ce vor fi pronunţate atunci. Soarta viitoare a tuturor francmasonilor creştini. Caracterul legendar şi mistic al puterii francmasonilor. Înmulţirea rapidă a lojilor francmasonice. Administraţia centrala a Marilor maeştri francmasoni. Tainica afacere Azeff. Francmasoneria este călăuza esenţială a tuturor societăţilor secrete. Importanta tainica a succesului public. Colectivismul inerent. Victimele eventuale. Condamnarea ulterioară la

moarte a francmasonilor. Prăbuşirea planetara a prestigiului legilor şi al autorităţii. Prealegerea francmasonilor. Scurtimea şi limpezimea exemplara a legilor care vor fi promulgate în timpul domniei viitoare a francmasonilor. Supunere totala şi necondiţionată fata de autoritate. Măsuri dure contra abuzurilor de putere. Cruzimea neobişnuită a pedepselor. Limita vârstei pentru cei care vor fi judecători. Liberalismul judecătorilor şi al puterii vor dispărea. Banul mondial al Statului Planetar Unic. Absolutismul fără precedent al francmasoneriei. Dreptul de casaţie. „Aspectul" patriarhal al viitorului „guvern" Planetar. Zeificarea obligatorie a guvernului. Dreptul celui mai tare în calitatea sa de drept unic. Regele Statului Unic Planetar este considerat a fi patriarhul lumii.

Când în sfârşit vom începe a domni peste tot globul – cu ajutorul loviturilor de Stat (pregătite în aceeaşi zi) – şi după ce vom fi hotărât desfiinţarea tuturor guvernelor în fiinţa (chiar dacă până atunci va mai trece o oarecare vreme), vom căuta să împiedicam uneltirile şi

comploturile împotriva noastră. În acest scop, vom osândi la moarte pe toţi aceia care vor întâmpina venirea noastră la putere cu armele în mâini. De asemenea orice înfiinţare de noi societăţi secrete, ce nu va servi scopurile noastre, va fi atunci pedepsita cu moartea. Atât societăţile secrete care exista în zilele noastre şi care ne sunt cunoscute, oricare ne-au servit şi ne servesc încă, cât şi cele care nu ne sunt cunoscute, vor fi după aceea desfiinţate, iar membrii lor vor fi trimişi în continente depărtate, în afara Europei. La fel vom proceda cu toţi cei care ştiu prea multe despre noi (chiar din rândurile noastre, din Francmasoneria exterioara, care au ajuns să ştie prea multe lucruri secrete). Aceia pe care îi vom cruţa pentru un motiv oarecare, vor trai sub o veşnica ameninţare a surghiunului.

De îndată ce vom avea puterea vom publica legi aspre prin care vom sili pe toţi foştii membri ai societăţilor secrete, care ne sunt sau care ne-au fost rivale, să părăsească Europa, care va deveni centrul stăpânirii noastre. (Aici apare destul de clar ca, în final, Europa va fi centrul său,

cu alte cuvinte, Comandamentul Francmasoneriei Mondiale).

În societatea umană în care, gradat noi am semănat din plin seminţele dezbinării, nemulţumirii, şi a prins rădăcini neînţelegerea (cum este de exemplu protestantismul), nu se va mai putea restabili după aceea ordinea decât prin măsuri dure, rapide şi nemiloase, care vor dovedi o putere de neclintit; este evident inutil să se dea vreo atenţie victimelor căzute pentru binele nostru viitor. Rolul fiecărui guvern care recunoaşte că exista, nu este numai de a culege roadele privilegiilor sale, ci şi de a-şi îndeplini datoriile, pentru a ajunge la înfăptuirea anumitor scopuri, fie chiar cu preţul celor mai mari jertfe. Pentru ca un guvern să ajungă să fie neclintit, trebuie să-şi mărească la maximum aureola puterii sale, iar aceasta aureola nu se câştiga decât printr-o fascinanta inflexibilitate a puterii, care trebuie să poarte semnele unei atotputernicii oculte. Aşa era, până în vremurile din urmă, autocraţia care tocmai de aceea rămâne singurul nostru duşman serios din întreaga lume, alături de

Papalitate. Aduceţi-vă în această direcţie aminte de pilda Italiei înecate în sânge, care totuşi nu s-a atins de niciun fir de păr al lui Sylla, cel care a vărsat acest sânge. Sylla, prin puterea sa uluitoare, s-a ridicat până la cea mai înaltă treapta în ochii poporului chinuit şi jertfit chiar de către el, iar întoarcerea lui îndrăzneaţa în Italia, l-a făcut şi mai inviolabil. Poporul nu se atinge niciodată de acela care-l hipnotizează prin îndrăzneala şi tăria voinţei lui.

Aşteptând însă venirea momentului victoriei, cât şi pentru a grăbi clipa triumfului nostru, vom înfiinţa şi vom înmulţi lojile masonice în toate ţările din lume. În aceste loji francmasonice, care pentru cei naivi vor părea opuse şi diferite, îi vom coopta şi îi vom atrage să intre în ele pe toţi aceia care sunt sau pot fi nişte eminenţi agenţi. Aceste grupări, aceste „loji” vor reprezenta totodată centrul nostru principal de informaţii şi manipulare a maselor ignorante, fiindcă ele vor rămâne mijlocul cel mai eficient al activităţii noastre. Vom conduce centralizat, în mod strict, toate aceste

societăţi francmasonice (în mod aparent diferite) printr-o administraţie cunoscuta numai de noi – cei care suntem şi vom rămâne total necunoscuţi, pentru a putea acţiona cât mai eficient din umbra – şi care va fi compusa şi condusa în totalitate numai de cei mai inteligenţi oameni ai noştri. Lojile noastre francmasonice vor avea fiecare câte un reprezentant numit de noi, iar acesta va fi cel care va da cuvântul de ordine şi programul pe care noi îl vom decide; în dosul acestui reprezentant se va ascunde nebănuita administraţia despre care am vorbit. Vom forma şi vom întreţine în cadrul acestor loji francmasonice focarul tuturor mişcărilor anarhice-revoluţionare şi liberale, care vor servi scopurilor noastre. Aceste loji vor fi alcătuite din oameni cât mai docili şi maleabili, care vor proveni pe cât posibil din toate straturile societăţii, dar mai ales dintre cei bogaţi. Planurile politice cele mai secrete ne vor fi astfel aduse noua totdeauna la cunoştinţa şi vor cădea în mâna noastră şi, în cazul în care vom fi de acord cu conţinutul lor, ele vor intra imediat sub autoritatea noastră din prima

zi a apariţiei lor. Printre membrii acestor loji vor trebui neapărat să fie cuprinşi aproape toţi agenţii poliţiei naţionale şi internaţionale, deoarece serviciile lor sunt de neînlocuit pentru noi, având în vedere ca poliţia poate nu numai să ia măsuri rapide împotriva nesupuşilor şi recalcintranţilor, dar să şi acopere ori să muşamalizeze complet toate acţiunile noastre rele sau să găsească pretexte avantajoase pentru noi atunci când apar nemulţumiri şi când am putea fi descoperiţi. Aceia care intra cel mai uşor în societăţile secrete sunt de obicei nişte ambiţioşi sau aventurieri şi sunt în general oameni uşuratici, cu care nu ne va fi greu să ne înţelegem pentru înfăptuirea planurilor noastre.

Dacă se vor naşte la un moment dat dezordini într-un Stat, aceasta va însemna că am avut chiar noi nevoie să generăm tulburări pentru a nimici o solidaritate prea mare. Dacă se va pune la cale un complot în sânul său, conducătorul acestei uneltiri va fi unul dintre cei mai credincioşi servitori ai noştri.

Este absolut firesc ca noi, cei puţini

care facem parte din Ierarhia Francmasonica Secreta, şi nimeni altcineva, să fim cei care coordonează, nebănuiţi de nimeni – din umbra – acţiunea Francmasoneriei exterioare, pentru ca numai noi ştim cu adevărat unde vrem să ajungem; noi, numai noi cei ce facem parte din elita trebuie să cunoaştem scopul final al fiecărei acţiuni, în timp ce toţi ceilalţi membri ai lojilor nu trebuie să ştie mai nimic. Pentru membrii Francmasoneriei exterioare, scopul respectivei acţiuni va fi prezentat ca fiind altul şi astfel ei nici măcar nu vor bănui ceea ce urmărim noi atunci. Ei se mulţumesc de obicei cu un succes momentan, care le satisface amorul propriu în înfăptuirea planurilor lor, fără a observa ca acest plan nu porneşte totdeauna din iniţiativă lor ci le este sugerat de către noi.

Oamenii se înscriu cel mai adesea în loji din curiozitate sau fiind animaţi de speranţa deşartă de a-şi satisface ambiţiile politice cu ajutorul lor; alţii vor să profite de relaţiile oferite de noi iar unii numai pentru a-şi expune înaintea unui public

visurile lor irealizabile, care în realitate nu se sprijină pe nimic. De cele mai multe ori acestor oameni naivi le este sete de emoţia succesului şi a aplauzelor, manifestări cu care noi nu suntem niciodată zgârciţi. Noi le oferim întotdeauna acest succes pentru a ne folosi ulterior de mulţumirea de sine care este legată de el şi datorită căreia oamenii primesc foarte uşor sugestiile noastre fără a băga de seama, fiind în acelaşi timp cu totul convinşi ca exprima fără greş ideile proprii şi ca ei nici nu ar putea fi în stare să şi le însuşească pe ale altora. Nici nu vă puteţi închipui cât de uşor şi cum pot cădea chiar şi cei mai inteligenţi oameni care se afla şi rămân într-o stare de naivitate plină de inconştienţă, cu condiţia de a-i face să fie cât mai mulţumiţi de ei înşişi. În acelaşi timp doar noi ştim cât este de uşor să-i descurajezi prin cel mai mic insucces, fie chiar numai prin încetarea aplauzelor, şi astfel să-i robeşti unei supuneri slugarnice numai pentru a putea obţine mai mereu noi succese.

În măsura în care marii noştri Maeştri Francmasoni dispreţuiesc gloria, numai

spre a face să reuşească pe deplin şi cât mai repede proiectele lor, în aceeaşi măsură oamenii obişnuiţi care au mintea unor copii sunt în stare să-şi jertfească toate ţelurile lor numai şi numai pentru a obţine cât mai multă glorie. Acest fel tipic de a vedea al lor ne uşurează foarte mult sarcina de a-i influenţa şi de a-i conduce. Aceşti tigri la înfăţişare au în realitate sufletul unei turme de oi, iar capetele lor, cu rare excepţii, sunt cu desăvârşire goale şi tocmai aceasta explica de ce ei pot fi influenţaţi şi manipulaţi atât de uşor. Le-am dat acum drept cal de bătaie, aşa cum dai unui copil o jucările, visul absorbirii complete a individualităţii omeneşti de către unitatea simbolica a colectivismului. Încă n-au ajuns să înţeleagă şi nici nu vor înţelege curând ca aceasta jucărie le-a absorbit deocamdată cu totul atenţia. Este aici o încălcare făţişă a celei mai importante legi a naturii care, din prima zi a Creaţiei, a făcut pe fiecare fiinţă deosebita de cealaltă, tocmai pentru a-şi afirma în mod creator individualitatea.

Faptul ca noi am fost în stare să-i aducem, iar actualmente să-i menţinem în

această stare nebunească, nu ne dovedeşte oare cu o limpezime orbitoare, cât de puţin dezvoltata este mintea lor fata de mintea noastră? Acest aspect este cea mai importantă garanţie a succesului nostru. Cât de clarvăzători erau MAEŞTRII noştri francmasoni care au spus ca pentru a atinge un scop mare nu trebuie niciodată să te opreşti în faţa mijloacelor şi nu trebuie să-ţi precupeţeşti numărul victimelor jertfite! Noi n-am numărat victimele din rândurile noastre şi cu toate că la nevoie am sacrificat pe unii dintre ai noştri, procedând astfel, am dat Ierarhiei noastre francmasonice secrete o putere pe care altfel nu am fi dobândit-o poate niciodată. Victimele dintre cei ai noştri, relativ puţine ca număr, ne-au aparat totdeauna la momentul potrivit de distrugerea totală.

Moartea este sfârşitul de neînlăturat al fiecăruia. Mai util este să grăbim moartea acelora care, plini de fermitate, pun piedici operei noastre, decât să murim noi, MAEŞTRII FRANCMASONI care am dat naştere acestei opere gigantice. Noi va trebui să-i osândim la moarte şi să-i

executam pe francmasonii trădători, astfel încât nimeni, afară de fraţii lor să nu poată să bănuiască ceva, nici chiar victimele condamnării noastre. Ei mor toţi, când trebuie, în conformitate cu planurile noastre, ÎN APARENTA de moarte naturala.

Aceste măsuri drastice au înlăturat din sânul francmasoneriei (ordinare) orice urma de împotrivire şi de nesupunere. Tot predicând creştinilor liberalismul, noi menţinem totodată şi pe agenţii noştri agitatori într-o supunere desăvârşită.

AL 16-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Modul secret în care universităţile pot fi făcute să devină nevătămătoare. Clasicismul va fi pe deplin înlocuit. Educaţia în Statul Planetar Unic şi alte profesiuni. Reclama obligatorie a autorităţii „Stăpânitorului" cel nou în şcoli. Desfiinţarea completa a învăţământului liber. Noile teorii ale Statului Planetar Unic. Independenta gândirii va fi reprimata. Învăţătura în Statul Planetar Unic se va face mai ales prin imagine.

În scopul de a nimici cât mai repede şi

definitiv toate forţele colective care nu sunt ale noastre, vom întemeia noi altele, care vor acţiona într-un spirit nou aşa cum vrem noi (Universităţi). Rectorii şi profesorii vor fi pregătiţi în taina pentru munca lor, în spiritul nostru francmasonic, prin programe de acţiuni strict secrete şi amănunţite, de la care ei nu se vor putea abate absolut deloc. Ei vor fi atunci numiţi numai după ce vor fi verificaţi cu mare grija şi vor depinde de guvern. Atunci când vom prelua puterea şi vom conduce printr-un Guvern Unic întreaga planetă, vom exclude complet din programele de studii dreptul cetăţenesc şi tot ceea ce priveşte aspectul tainic care se referă la problemele politice. Aceste mari secrete, care permit să fie manipulate masele, vor fi predate numai câtorva zeci de persoane alese chiar de noi prin testare pentru însuşirile lor speciale. Când vom fi în final la putere, vom scoate complet din programele de studii toate acele materii care înainte erau studiate şi care pot pricinui tulburări şi îi vom face pe tineri să fie ascultători şi să îi iubească până la idolatrizare (cultul personalităţii!) pe cei

care îi vor conduce. Vom şterge apoi din memoria umanităţii toate informaţiile referitoare la faptele secolelor trecute care nu ne avantajează. Tot atunci vom face astfel încât vom desfiinţa în întregime orice formă de învăţământ liber. Sistemul de reprimare sistematica a gândirii binefăcătoare, creatoare, libere este de pe acum în vigoare în cadrul sistemului educaţional bazat din ce în ce mai mult pe folosirea persuasiva a imaginilor care va trebui să transforme cât mai repede oamenii în nişte animale supuse, care vor aştepta inerţi să li se înfăţişeze toate lucrurile prin imagini modificate conform intenţiilor noastre pentru a înţelege totul aşa cum vrem noi. În Franţa, unul dintre agenţii noştri cei mai eficienţi şi anume Bourgeois, a început deja să promoveze noul program de educaţie cu ajutorul imaginilor.

AL 17-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Baroul va fi restructurat. Influenta preoţilor creştini va trebui să scadă tot mai mult. Libertatea conştiinţei se va urmări să fie diminuata. Regele Statului

Planetar Unic al Francmasonilor va fi simultan şi Patriarh şi Papa. Mijloacele secrete de lupta ale francmasoneriei cu bisericile existente. Problemele curente ale presei contemporane aşa cum sunt ele privite de francmasoni. Organizarea cea noua a poliţiei. Poliţia voluntara. Spionajul şi turnătoria după modelul grupărilor francmasonice secrete. Abuzurile de putere vor fi curent muşamalizate.

Baroul îi face cel mai adesea pe oameni să devină reci, cruzi, îndărătnici, totodată aceasta îi face să fie obişnuiţi să vadă totul în folosul apărării a nu contează ce şi nu pentru a susţine binele social. Prin aceasta ei demoralizează aproape în întregime tribunalul. Noi vom face din aceşti oameni împietriţi la suflet şi foarte servili funcţionari executivi.

Avocaţii şi judecătorii vor fi lipsiţi atunci de dreptul de a comunica cu inculpaţii; ei vor primi numai procesele de la tribunal şi apoi îşi vor apăra clienţii după interogatoriul luat de tribunal, o dată ce faptele le vor fi astfel cunoscute. Ei vor primi în toate cazurile onorarii care vor fi independente de calitatea apărării.

Aceasta va duce în scurt timp la suprimarea, printre altele, a corupţiei care exista actualmente în aparatul judecătoresc, căci la ora actuală acesta nu mai consimte să dea câştig de cauza decât numai celui care plăteşte.

Am luat de asemenea măsuri pentru a discredita complet clasa preoţilor creştini, şi numai câţiva ani ne mai despart de desfiinţarea religiei creştine (CONSPIRAŢIA FRANCMASONICA MONDIALĂ CARE VIZEAZĂ SUBMINAREA ŞI DISTRUGEREA CREŞTINISMULUI).

În general, presa noastră contemporana va demasca numai afacerile corupţiei de stat, religiile, incapacitatea flagranta şi prostia actualilor conducători şi toate acestea vor fi făcute în termenii cei mai înjositori, pentru a-i ponegri şi calomnia mai ales pe cei buni şi destoinici în toate modurile, aşa cum numai noi ştim să facem cu genialitatea noastră diabolica.

În timpul guvernării noastre planetare, fiecare al treilea om va supraveghea aproape permanent pe ceilalţi. Atunci nu va mai fi deloc ruşinos

să fii spion, cutra şi denunţător. Agenţii noştri, care vor fi cozile noastre de topor în multe situaţii vor fi racolaţi atât din înalta societate, cât şi din clasele de jos şi chiar din cele de mijloc, dintre editori, tipografi, librari, comercianţi, muncitori, birjari, lachei etc. Verificarea depoziţiilor şi a tuturor arestărilor vor depinde atunci de un grup de controlori. Acela care nu va da cât mai detaliat raportul asupra a tot ceea ce a văzut şi a auzit în materie de politica, va fi considerat vinovat de tăinuire şi complicitate, fiind tratat după aceea ca şi când s-ar fi dovedit că a făcut aceste două lucruri.

În regatul nostru universal, care va cuprinde toate ţările ce vor fi atunci fără graniţa, va fi obligatoriu pentru toţi oamenii noştri devotaţi şi fideli să servească statul în felul acesta.

AL 18-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Măsurile suplimentare de siguranţă care vor fi luate de francmasoni. Supravegherea foarte atenta şi totala a conspiratorilor. O garda numeroasa care îl păzeşte la vedere pe Preşedintele Statului

indica ruina puterii. Garda regelui Statului Planetar al francmasonilor. Prestigiul mistic şi totalitar al puterii. Arestarea rapida şi cercetarea abuziva va fi realizata la prima bănuială atunci.

Când vom considera că este stringent necesar să întărim măsurile de protecţie politica, vom declanşa imediat dezordine şi manifestări de nemulţumire, care vor fi amorsate şi exprimate de oratori buni. Persoane nutrind aceleaşi sentimente se vor uni cu ei. Aceasta ne va servi atunci drept motiv pentru a autoriza tot felul de percheziţii şi supravegheri care se vor putea face chiar cu ajutorul poliţiei.

Nu trebuie să se uite ca aproape totdeauna prestigiul puterii scade dacă se descoperă periodic că exista comploturi împotriva sa. Noi am distrus nu o dată prestigiul conducătorilor buni prin desele atentate organizate de agenţii noştri, care pentru noi nu sunt altceva decât nişte miei orbi ai turmei pe care o conducem. Vom sili astfel pe guvernanţi să-şi recunoască neputinţa prin măsurile făţişe de siguranţă pe care ei vor fi nevoiţi să le ia şi astfel vom ruina complet până la urma prestigiul

puterii.

A păzi tot timpul, pe fata un mare conducător înseamnă a recunoaşte slăbiciunea guvernului. Conducătorul Suprem ales de noi, când va apărea în sânul mulţimii va fi totdeauna înconjurat de o mulţime de bărbaţi şi de femei care vor fi luaţi de cei naivi drept curioşi. Noi consideram ca odată cu instituirea gărzii oficiale dispare prestigiul mistic al puterii.

Noi îi vom aresta imediat pe criminali la prima bănuială. Teama că ne-am putea înşela nu trebuie să fie un motiv care să dea posibilitatea de fuga ori de sustragere unor indivizi bănuiţi de un delict sau de o crimă politica, situaţie pentru care noi ne vom arăta a fi neîndurători. Datorită prostiei lor şi a naivităţii conducătorilor de state, la ora actuală, guvernele nu sunt în stare să înţeleagă ce este în realitate politica şi care sunt tainele ei.

AL 19-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Dreptul de a prezenta jalbe şi proiecte va fi speculat la maxim de francmasoni. Răzvrătirile şi rostul acestora. Crimele politice vor fi altfel judecate de tribunale.

Reclama pentru crimele politice va trebui să înceteze pentru totdeauna.

Cu toate că noi nu vom îngădui ca fiecare să se ocupe în mod direct de politica, vom încuraja în schimb orice raport, orice cerere care va solicita guvernul să îmbunătăţească starea poporului: aceasta ne va permite să vedem cât mai clar şi la momentul potrivit toate lipsurile şi doleanţele supuşilor noştri, cărora le vom răspunde fie cu îndeplinirea cererilor făcute, dacă evident acestea nu ne lezează interesele, fie cu o respingere abil argumentata, care va urmări totodată să dovedească greşeala de judecata a celor ce le-au alcătuit. Uneltirile revoluţionare cel mai adesea nu sunt altceva decât lătratul unui căţeluş împotriva unui elefant. Pentru un guvern care este organizat, aşa cum trebuie, nu atât din punct de vedere poliţienesc, ci social, lătratul acestui căţeluş n-are însemnătate şi se produce numai pentru ca dobitocul nu-şi cunoaşte de fapt nici locul şi nici însemnătatea lui. Va fi de-ajuns să se dovedească, printr-un exemplu sugestiv, atât importanta unuia cât şi a celuilalt,

pentru ca aceşti caţei să înceteze de a mai lătra şi să înceapă să dea bucuroşi din coada de îndată ce zăresc elefantul. Pentru a răpi crimei politice faima ei de fapta vitejeasca, vom avea grija sa o punem înaintea judecătorilor pe aceeaşi treaptă cu furtul, omorul şi împreună cu orice alta nelegiuire mârşavă şi josnica. Atunci opinia publică va confunda destul de uşor în gândul ei aceasta categorie de crime cu ruşinea tuturor celorlalte, şi va sfârşi prin a le privi cu acelaşi dispreţ. Noi ne-am propus de asemeni şi într-o anumită măsură credem că deja am izbutit să-i împiedicam pe creştini să mai lupte împotriva uneltirilor noastre revoluţionare. În acest scop, atât prin presa, cât şi prin cuvântările noastre sau articolele publicate, în manualele de istorie care au fost şi vor fi în mod viclean alcătuite de noi, am făcut o abila reclama pentru aşa-zisa jertfa totală de sine care a fost sau este făcută de către cei răzvrătiţi chipurile în vederea binelui obştesc. Aceasta reclama a mărit considerabil numărul liberalilor şi a aruncat totodată mii de creştini naivi în rândurile turmei noastre

făcându-i să devină nişte supuşi francmasoni de duzina care ne servesc cu devotament interesele.

AL 20-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Noul program financiar. Impozitul va fi mărit în mod progresiv. Perceperea progresiva şi insidioasa a impozitului prin aşa-zisele timbre. Casa de fond de titluri şi modul în care va fi evitata stagnarea banilor. Curtea de conturi. Desfiinţarea reprezentării. Stagnarea posibilă a capitalurilor. Emisiunea de bani noi. Schimbul aurului. Schimbarea cea noua de cost a muncii. Bugetul. Împrumuturile statului şi modul în care vor fi ele realizate. Seria hârtiilor cu 1% dobânda. Hârtiile industriale. Conducătorii creştinilor: favoriţii şi totodată agenţii eficienţi ai francmasonilor.

Vom vorbi acum succint despre programul nostru financiar pe care special l-am păstrat pentru sfârşit, ca fiind punctul cel mai greu care totodată este culminant şi hotărâtor al planurilor noastre de acaparare a puterii asupra întregului pământ. Începând acum să vă vorbesc

despre el, va voi aduce mai întâi aminte ceea ce v-am mai spus odată, sub forma de aluzie, şi anume ca, la noi, suma actelor noastre se rezolva printr-o banala chestiune de cifre.

Când vom pune mâna pe putere şi vom domni nestingheriţi asupra întregii planete, guvernul nostru unic şi absolut se va feri în interesul sau propriu de a încărca prea mult poporul cu dari; el nu va uita atunci să pozeze cu multă abilitate în rolul sau de părinte şi apărător. Dar cum noi ştim dintotdeauna ca organizaţia guvernamentala costa scump, va trebui totuşi să găsim din timp mijloace de întreţinere a ei. Iată de ce noi credem că trebuie pregătit un anumit echilibru financiar cu o deosebită grija.

În timpul guvernării noastre planetare, unice, Regele ales de noi va avea şi va lansa cu abilitate ideea fictiva a legalităţii însuşirii şi proprietăţii asupra a tot ceea ce se găseşte în Statul sau (acest lucru va fi destul de uşor de înfăptuit), el va putea tocmai de aceea recurge la confiscarea prompta şi aparent legală a tuturor sumelor de bani pe care el va

crede că sunt necesare pentru a regla circulaţia monetara a Statului nostru planetar unic.

În felul acesta, atunci impozitele vor fi percepute fără sfiala, dar progresiv şi ele vor asigura în realitate un venit cu mult mai mare decât cel dat de impozitul proporţional de astăzi.

Conducătorul unic al statului nostru planetar nu va avea deloc nevoie de proprietăţi personale deoarece atunci tot ce este în stat este de fapt al lui, pentru că noi ştim ca în cazul în care acesta ar avea averile sale personale acestea ar anula drepturile sale ABSOLUTE de proprietate asupra bunurilor şi a posesiunilor tuturor.

Cumpărarea unei proprietăţi, sau primirea unei moşteniri, se vor face numai plătind o taxa de timbru progresiva. Calculaţi vă rog cât de mult vor depăşi aceste impozite care ne vor reveni doar noua actualele venituri ale statelor de pe tot pământul.

Singurul individ care nu va mai avea atunci interesul să fure din banii statului este proprietarul lor unic, adică şeful statului nostru planetar. Tocmai din

această cauză, controlul sau direct interesat va face imposibile pierderile şi risipa. Puterea sa nu va fi niciodată la discreţia favoriţilor care-l înconjoară pentru a-i da strălucire şi măreţie, pentru că noi ştim ca aceştia nu urmăresc în majoritatea cazurilor decât interesele lor şi nu pe acelea ale statului nostru planetar unic.

Crizele economice au fost şi vor fi deseori provocate cu abilitate chiar de noi cu scopul de a retrage bani din circulaţie. Capitaluri enorme rămâneau astfel fără să fie folosite, sustrăgându-se în acest fel banii statului, care era până la urma obligat să se adreseze acestor capitaluri pentru a avea bani. Aceste împrumuturi măresc în final cu foarte mult datoriile statului prin plata ulterioara a dobânzilor. Concentrarea aproape de neimaginat în trecut a industriei în mâinile capitaliştilor, care au distrus şi vor distruge complet mica industrie, a absorbit nu numai toate forţele poporului ci şi pe acelea ale statelor actuale.

Orice împrumut pe care îl solicita dovedeşte din plin slăbiciunea statului

respectiv şi neînţelegerea drepturilor sale. În viziunea noastră împrumuturile stau permanent deasupra capetelor guvernanţilor precum o sabie a lui Damocles, iar aceştia, în loc să ia de la popor banii de care au nevoie, printr-un impozit temporar, vin cu mâna întinsa precum milogii ca să cerşească de la acele capitaluri uriaşe care au fost şi sunt ale noastre. Împrumuturile externe sunt întocmai ca nişte lipitori care nu se mai pot desface de pe trupul statului decât atunci când cad singure sau atunci când statul le arunca deoparte cu hotărâre. Totuşi statele din cauza prostiei lor fără margini nu numai ca cel mai adesea nu le desfac, ci chiar continua să şi le aplice, astfel ca până la urma multe dintre aceste state trebuie să piardă în urma acestor masive şi abile „luări de sânge” benevole.

Atâta timp cât împrumuturile sunt doar interne, aceasta nu face decât să mute banii din buzunarul săracului în acela al bogatului. Dar atunci când noi am cumpărat prin corupţie şi viclenie persoanele cele mai influente care ne trebuiau, urmărind astfel strămutarea cât

mai grabnica a împrumuturilor la extern, aproape toate bogăţiile statelor au început să curgă ca nişte fluvii spre tezaurele noastre şi în urma acestui tratament aproape toţi oamenii au început să ne plătească un bir de robi. Dacă nesăbuinţa atât de evidenta pentru noi a conducătorilor de stat, în ceea ce priveşte afacerile statului şi prostia crasa persoanelor cu funcţii importante de conducere precum şi coruptibilitatea miniştrilor au încărcat ţările lor de datorii uriaşe pe care cel mai adesea acestea nu le pot restitui, trebuie să ştiţi ca toate acestea ne-au costat bani şi au implicat eforturi. Hârtiile industriale (acţiunile) vor fi apoi cumpărate chiar de guvern care, din simplu tributar de impozite – cum este acum –, se va transforma mai târziu în împrumutător din calcul. O astfel de măsura abila va face totdeauna să înceteze stagnarea banilor şi parazitismul şi va sugruma gradat presa, fiindcă trebuie să aveţi în vedere ca aceste lucruri ne sunt foarte de folos atât timp cât noi nu avem puterea la nivel planetar; dar reţineţi ca ele nu vor mai fi deloc de dorit atunci când

o vom dobândi.

Calculele pe care le vom prezenta atunci vor fi clare la momentul oportun şi ele vor pune astfel capăt abuzurilor de care la ora actuală noi ne folosim cu abilitate şi îndrăzneală pentru a dobândi puterea, fiindcă trebuie se va fie clar ca toate acestea nu vor fi tolerate sub conducerea noastră planetara unica. Conducătorii pe care chiar noi îi povăţuiam altă dată să se distreze cât mai mult şi cât mai des pe banii statului prin recepţii, eticheta, serbări, cadouri nu erau decât un paravan al nostru. Dările de seama prezentate periodic de favoriţii lor erau în realitate făcute de agenţii noştri şi ele făceau promisiuni mincinoase şi îmbucurătoare asupra viitorului cum ca acesta va aduce importante economii şi mari ameliorări... Economii de ce anume? De noi împrumuturi?... Aşa ar fi putut cei lucizi şi inteligenţi să-i întrebe dacă ar fi fost astfel, dar nefiind, ei nu-i întrebau pe aceia care le citeau dările de seama şi proiectele care veneau şi vin în continuare de la noi...

Al 21-lea PROTOCOL SECRET

Împrumuturile interne. Pasivul şi impozitele. Conversiile. Casele de Economii şi renta. Suprimarea completa a bursei fondurilor publice. Taxarea modificată a valorilor industriale.

Noi am profitat totdeauna din plin de corupţia administratorilor şi de neglijenta crasa a tuturor conducătorilor pentru a primi ulterior înapoi prin intermediul dobânzilor sume duble, triple şi uneori chiar şi mai mari, în urma acordării unor împrumuturi uriaşe care nu erau aproape deloc necesare statelor respective.

Când vom dobândi puterea absoluta asupra întregului pământ, vom suprima în scurt timp toate Bursele de fonduri publice, deoarece nu vom mai admite ca prestigiul puterii noastre care va trebui să fie legendara sa ajungă ştirbit datorită unor variaţii de preţuri. Aceste preţuri vor fi instituite atunci prin lege la valoarea lor reala. Vom înlocui astfel complet atunci bursele cu mari stabilimente de credit special a căror destinaţie va fi să taxeze valorile industriale în strânsa legătură cu valorile noastre guvernamentale. Aceste

stabilimente vor fi atunci capabile să arunce pe piaţă, chiar într-o singură zi, peste cinci milioane de valori industriale. În felul acesta, toate întreprinderile industriale fără excepţie vor depinde de noi. Vă puteţi lesne închipui, sper, ce putere uriaşă vom dobândi în acest mod.

Al 22-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Secretul viitorului trebuie să fie ascuns cu grijã. Răul secular este singura bazã a binelui viitor. Aureola puterii absolute şi adorarea ei mistică de către masele ignorante.

V-am arãtat anterior secretul legãturilor noastre cu actualele guverne şi operaţiunile financiare pe care noi le coordonãm permanent din umbră.

Să ştiţi că toate acestea se vor împlini pentru că noi avem în mână cea mai mare forţă modernã: AURUL. Cu ajutorul lui (al aurului) mai trebuie oare să demonstrãm că Ierarhia noastră este în mod evident predestinatã să aibã şi să pãstreze puterea absolutã? Puterea noastră va fi mereu glorioasã atât pentru că ea va fi imensã, cât şi pentru că ea va guverna şi va

conduce independent de poziţia liderilor politici şi a oratorilor ce strigă cuvinte nebuneşti pe care ei le numesc principii mari şi care în realitate nu sunt decât utopii.

AL 23-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Reducerea drastica a producţiei obiectelor de lux. Mica industrie şi rolul ei. Şomajul reprezintă un mare pericol în cadrul Statului Planetar Unic. Interzicerea completa a beţiei. Condamnarea definitiva la moarte a vechii societăţi şi învierea sa fără o nouă forma. Regele Statului Planetar Unic al francmasonilor va fi considerat în unanimitate ca fiind alesul lui Dumnezeu.

Pentru ca popoarele să se obişnuiască cu supunerea, atunci când noi vom avea puterea deplina asupra întregului pământ, trebuie să fie obişnuite la un moment dat cu modestia şi tocmai pentru aceasta trebuie să fie micşorata atunci producţia de bunuri de consum.

Noi vom restabili apoi noua industrie, care va da lovitura capitalurilor particulare ale diverşilor fabricanţi, pentru

ca marii fabricanţi îndreaptă de multe ori, fără să ştie, avântul maselor împotriva guvernului. Noi ştim de asemeni ca un popor care se ocupa aşa cum trebuie de mica industrie nu cunoaşte şomajul. Şomajul este de altfel lucrul cel mai periculos atât pentru conducere cât şi pentru noi.

Guvernul Mondial al nostru, care va lua atunci locul guvernelor actuale – guverne care deocamdată conduc popoarele deja demoralizate şi slăbite de noi, care au ajuns să tăgăduiască chiar şi puterea lui Dumnezeu – va fi nevoit să condamne la moarte astfel de societăţi muribunde şi chiar să le înece în propriul lor sânge stricat, pentru a ridica pe ruinele lor viitoare Republica Mondială Planetara care va fi guvernata numai de noi.

AL 24-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Întărirea rădăcinilor regelui Statului Planetar Unic al Francmasonilor. Pregătirea atenta şi iniţierea secreta a regelui. Îndepărtarea moştenitorilor săi direcţi. Regele Statului Planetar Unic şi cei trei iniţiatori ai săi. Regele Statului

Planetar Unic va avea un destin aparte. Ireproşabilitatea totală a moravurilor externe ale regelui.

Mai mulţi dintre Maeştrii noştri francmasoni îi vor pregăti la momentul oportun atât pe conducătorii Republicii cât şi pe succesorii acestora, alegându-i nu după criteriul eredităţii, ci după aptitudinile lor, pe care noi le consideram esenţiale şi îi vor iniţia în tainele esoterice ale politicii. Urmaşii direcţi ai conducătorilor vor fi îndepărtaţi prompt dacă în timpul studiilor vor da dovada fie de uşurinţa fie de alte însuşiri care în viziunea noastră nu le sunt folositoare pentru a conduce.

Numai cei care sunt totdeauna capabili de a conduce cu o mare viclenie şi fermitate fiind neînduplecaţi până la cruzime, vor primi în final după unele verificări dure frânele puterii din mâinile Marilor maeştri francmasoni. În caz că vreo boală – sau orice altceva – îi va slabi voinţa şi inteligenta, acel conducător va trebui să cedeze în scurt timp locul altuia care este mai capabil.

Singur Conducătorul Suprem şi cei

trei Mari Maeştri Francmasoni care vor fi iniţiatorii săi vor cunoaşte cu adevărat ce se urmăreşte să se finalizeze în viitor. Nimeni altcineva nu va şti unde doreşte de fapt să ajungă Conducătorul şi tocmai de aceea nimeni printre ceilalţi nu va îndrăzni să se împotrivească la tot ceea ce el cunoaşte.

Conducătorul Suprem al Guvernului Mondial nu trebuie să fie dominat de pasiuni ci el trebuie totdeauna să-şi domine pasiunile. Stâlpul de atunci al umanităţii, în persoana Conducătorului Suprem ales de noi numai dintre ai noştri, trebuie să ne sacrifice doar noua toate dorinţele sale personale.

COMENTARIU:

Redam în continuare un inspirat comentariu asupra planului strategic criminal al ofensivei francmasonice mondiale şi urmărim astfel să scoatem în evidenta consideraţiile tactice aşa cum sunt ele expuse cu cinism în aceste protocoale:

1. Francmasonii mărturisesc aici scopul criminal pe care ei îl urmăresc şi

expun cu o mare îndrăzneală mijloacele ce le vor întrebuinţa, pentru a ajunge la aceasta ţinta. Scopul este: distrugerea oricărui Stat creştin, pentru a ajunge ei stăpâni. Să vedem acum care le sunt mijloacele? Ca să se întrebuinţeze cele mai abile mijloace, trebuie ştiut cine este pentru ei adversarul, iar adversarul ce trebuie răpus până la urma folosind nu contează ce mijloace malefice este naţiunea creştină din fiecare Stat european. După destăinuirea plină de impertinenta a francmasonilor, omul este o bestie cruda, care nu ştie decât de frică. Pentru a stăpâni bestia trebuie în viziunea lor nebunească sa pui mâna pe putere. Astăzi, când votul universal s-a acordat poporului, tocmai pentru aceasta trebuie să fie zăpăcite cu abilitate masele cu ideea libertăţii, pentru ca astfel poporul să prefacă libertatea în destrăbălare şi dezordine, şi astfel făcând să fie scăpate puterea din mâinile guvernanţilor, masonii şireţi şi cruzi ridicându-se la putere pe umerii poporului înşelat.

Cea mai evidenta dovada cu privire la punerea în aplicare a acestui plan diabolic

de lupta ne-o da presa din toată lumea, condusa cam pretutindeni de francmasoni. Avem şi în ţara noastră, aşa cum fiecare îşi poate da seama (dacă este suficient de inteligent) o asemenea presa, care nu scrie decât numai şi numai în numele „libertăţii” şi „democraţiei”.

Pentru a ajunge la o mare destrăbălare şi dezordine, francmasonii mărturisesc că vor lucra în special prin corupţie pentru a învrăjbi între ele toate partidele politice, pentru ca nu cumva să mai ajungă la vreo înţelegere, ei mărturisesc că vor acţiona ca să prostească şi să abrutizeze poporul creştin prin băuturi spirtoase; ei mărturisesc de asemeni că vor strica tineretul prin scrieri şi filme pornografice, şi că vor deprava femeile creştine prin lux fără măsura, superficialitate şi îndemnarea la prostituţie. Toate acestea ei le fac arătând cu o criminala făţărnicie ca acesta este de fapt progresul. Învrăjbirea aceasta sistematica o urmăresc francmasonii cam peste tot şi fără îndoiala ca ei o urmăresc şi la noi în România. De aceea putem vedea cu toţii cât de înverşunate sunt

luptele dintre partide.

În ceea ce priveşte băuturile alcoolice, nu întâmplător se constata mereu de către serviciile sanitare, falsificarea lor. Barurile de zi sau de noapte şi restaurantele se înmulţesc mereu şi într-o mult mai mare măsură decât celelalte magazine.

În privinţa degradării morale şi spirituale prin vicii şi pornografie se pot vedea zilnic şi la noi reviste şi ziare care sugestionează în acest sens şi îndeamnă în mod insidios tineretul la desfrâu, vlăguire, sexualitate animalica, prostituţie, sadism, masturbare, masochism, satanism.

Când prin astfel de mijloace se va ajunge să se destrame toate legăturile sociale şi politice din tara atunci, spune el, se va arunca ca o fiară de prada asupra a ceea ce a mai rămas din acest putregai şi va răsturna totul, pentru ca el să întemeieze apoi un Stat nou planetar unic.

În Statul cel nou Mondial, UNIC, ridicat pe ruinele Statelor creştine, francmasonii nu se vor mai călăuzi după regula LIBERTĂŢII. Acest cuvânt în viziunea sa criminala a fost bun de exploatat, spre a dărâma din temelii Statul

creştin. El va întrebuinţa apoi NUMAI „despotismul absolut, fără de care nu poate exista civilizaţia”.

În aceasta lupta ascunsa şi pe zi ce trece mai agriga, francmasonul şi-a luat ca tovarăş nedespărţit AURUL, cu care el îi cumpără pe creştinii slabi de înger şi manipulează cu viclenie masele de oameni prin presa aberanta cu care zăpăceşte minţile celor mulţi şi prosti.

2. Francmasonul a ştiut şi ştie totdeauna să tragă multe foloase din dezordine. Tocmai de aceea, el a căutat şi cauta mai mereu să dezlănţuie dezordinea, revoluţia, războiul pentru ca asemenea frământări i-au adus numai profituri.

Cum căuta să profite francmasonii de dezordine? În două feluri: ei se îmbogăţesc, pe când creştinii sărăcesc şi se împuţinează în războaie; astfel ajung francmasonii să spună în final cuvântul hotărâtor chiar în Statele pe care au ştiut să le manipuleze cu viclenie pentru ca să le arunce în război.

Tocmai de aceea, cel mai adesea ei caută să facă din războaie o ceartă sângeroasa pentru bani şi cum ei au

adunat, deloc întâmplător, tot aurul din lume în băncile lor, ei vor fi aproape totdeauna ascultaţi şi la încheierea păcii.

Dar în timp de pace oare cum acţionează cel mai adesea francmasonul? El cauta înainte de toate să întunece judecata cea dreaptă şi cinstita a creştinului cu vorbe goale şi cu făgăduinţe mincinoase, despre care el încă de mai înainte ştie că nu se pot împlini. Prin ce mijloc? Prin PRESA. Francmasonul sta ascuns în umbra şi priveşte cu dispreţ cum alţii muncesc, le afla necazurile, nemulţumirile şi apoi el începe prin presa sa asmuta mulţimea contra cârmuirii, să îi clatine încrederea în cinstea şi dreptatea conducătorilor, pentru a o atrage de partea lui.

De aceea ei cauta în primul rând ca în orice ţară sa pună mâna pe PRESA. Ei ştiu ca în viziunea lor satanica presa este scara care duce la o putere pământească şi la bogăţie, peste cadavre de creştini.

3. Intram astfel şi mai adânc în sufletul satanic, perfid şi criminal al francmasonului; mai întâi el cauta să distrugă sistematic ordinea stabilita prin

Constituţie. Constituţia este legea de baza a Statului, care stabileşte un echilibru între puterile Statului: între Conducătorul acestuia, persoanele care cârmuiesc şi popor. El cauta să sfarme aceasta cumpănă dreapta, căutând prin puterea aurului şi mai ales prin minciunile din presa sa despartă pe conducători de poporul pe care îl conduc. Pentru a ajunge cât mai repede aici, ei împing pe toţi ambiţioşii să dea asalt puterii, îndeamnă pe toţi nepricepuţii să vorbească verzi şi uscate în Parlament, pentru a împiedica guvernele să facă legi, ei pun ziariştii să atace tot ce este bun, spiritual, divin şi cinstit în ţara, pentru ca poporul, care în naivitatea sa crede foarte uşor, să nu mai aibă încredere în nimeni şi să ceară mereu schimbare de guvern. Cu cât guvernele se schimba mai des, cu atât slăbeşte mai mult puterea de a conduce şi de aceasta slăbiciune nu profita decât francmasonul. De aceea, citim atât de des chiar şi în presa de la noi că e nevoie totdeauna de schimbări de guvern. Poporul care nu cunoaşte metoda, greu de învăţat, a guvernării, îi crede pe francmasoni, pentru

ca francmasonii pe de o parte îi mint cu impertinenta prin conducătorii pe care îi cumpără cu aurul lor, iar pe de altă parte ei fac să fie tot mai nemulţumit poporul, căutând prin toate mijloacele să-l sărăcească şi să-i scumpească viaţa. Când omul este flămând şi copleşit de toate lipsurile, mai uşor pleacă urechea la minciuni, decât dacă îi merg toate bine. De aceea francmasonul din Protocoale mărturiseşte ca puterea lor creste foarte mult mai ales atunci când creştinului îi merge tot mai rău, astfel ne apare evident ca puterea francmasonilor sta ascunsa în foametea creştinului, în nefericirea sa, în slăbirea tot mai mare a muncitorilor noştri.

Tocmai de aceea francmasonul îşi destăinuie gândul sau criminal, ca el, având puterea banului asupra celor pe care i-a sărăcit, îi va stăpâni complet şi mult mai aprig decât o făceau altă dată regii şi împăraţii. La un semn al lor, toată mulţimea de flămânzi, sălbăticita de ura provocata de francmasoni prin presa, se va arunca asupra puternicilor zilei, va distruge totul şi atunci francmasonul

scontează că va lua puterea. Asta el nu o visează, ci o mărturiseşte cu un cinism uluitor în Protocoale şi tot acolo el arata şi drumul pe care va ajunge la aceasta mârşavă ţinta.

Dar oare în aceasta revoluţie ei nu îşi vor pierde capul? Nu! spun ei cu impertinenta, pentru ca ei au pregătit revoluţia, ei ştiu când va izbucni şi doar ei vor şti să se ferească.

Aşa tind să ajungă în curând şi la noi fragmasonii aţâţând luptele politice, împiedicând orice unire cuminte între partide, cumpărând pe conducătorii lacomi de bani, învrăjbind poporul, aruncând sămânţa urii şi a deznădejdii între mase. Dar peste hotare? Iată ce mărturisesc chiar ei: „Astăzi aproape nimeni nu ne mai poate ataca, pentru ca deja suntem o mare putere care domneşte deasupra tuturor Statelor din lume; când spre exemplu ne ataca un Stat, ne apară imediat celelalte”. De aceea spun ei că au ajuns la culmea puterii şi ca puţin le mai trebuie să se încolăcească peste trupul ultimelor State de pe continent şi astfel să ajungă să ţină toată Europa în mâini ca într-un cleşte.

4. Francmasonul, care lupta cel mai adesea pe ascuns, mărturiseşte ca astăzi a ajuns să fie o mare putere nevăzută. Şi pentru ca să înlăture cât mai repede orice concurenta, el se ridica contra credinţei creştine, care iarăşi este o forţă nevăzută. Astfel el îşi dezvăluie planul, în conformitate cu care trebuie ruinata în întregime religia creştină. Francmasonul considera că trebuie smuls din sufletul nostru spiritul strămoşesc al credinţei şi al preţuirii bunurilor sufleteşti, divine, mai presus de cele materiale. El cauta sistematic să ne otrăvească, să ne cufunde pe nesimţite în mocirla poftei nemăsurate de bani şi a acumulării obsesive de bunuri materiale. Astfel creştinul ajunge să nu vadă pe duşmanul tuturor celor buni care este francmasonul. Cum va ajunge el aici? Înainte de toate el va trezi în noi pofta banului prin speculaţii în industrie şi va acţiona astfel încât valorile să treacă din mâna în mână, până se vor înfunda tot în bugetul francmasonilor. Odată ce va trezi şi va amplifica aceasta pofta nesăbuită, care ruinează sufletul, francmasonul va ademeni pe cei mai mulţi creştini de

partea sa, şi apoi pe aceştia îi va trimite la lupta împotriva creştinilor celor buni şi dezinteresaţi, pentru a distruge astfel şi ceea ce a mai rămas bun şi divin. Fiecare, atunci când va privi atent şi lucid luptele politice ce se dau la noi pentru putere, va cerceta câţi luptători sunt francmasoni şi atunci la lumina cea noua a Protocoalelor, el va înţelege multe din caracterul şi metodele luptelor politice din România. Pe aceasta tara, şi-au pus ochii francmasonii; ei doresc să împiedice aici consolidarea unităţii spirituale a acestui popor, să sporească slăbiciunea, sărăcia şi dezordinea, pentru a ajunge – MAI ALES AICI cât mai uşor la putere.

5. După ce el va ajunge să destrame tot ce era bun, sfânt şi întărit prin legi cinstite în societatea creştină, francmasonul îşi pune acum întrebarea: cum va guverna el peste mormanul de ruine şi tot el răspunde astfel: prin cel mai aprig despotism, dar şi acesta va fi întronat de o aşa maniera încât ei să rămână tot în umbra, să nu fie cumva văzuţi, dar mâna lor de fier ascunsa sa tina în frâu şi în sărăcie creştinii. Cum vor

ajunge francmasonii să stăpânească opinia publică? Prin PRESA, aceasta presa infecta – DE SCANDAL – va obosi lumea, căutând să critice cu viclenie tot ceea ce este bun şi va urmări totodată să zăpăcească minţile celor mulţi în aşa fel încât aceştia să nu mai ştie a se descurca aproape deloc în gestionarea propriilor lor afaceri. Al doilea mijloc este să se aducă atâta trivialitate, abjecţie, stricăciune, pornografie, păcate (vicii) în popor şi să învrăjbească partidele politice unele împotriva altora, până când în final se va ajunge la o criza generală cu neputinţă de vindecat.

Cinematograful a constituit şi constituie fără îndoiala un progres remarcabil al fotografiei în legătură cu scenele în mişcare. Cine, decât francmasonii, poarta la ora actuală răspunderea pentru degenerarea cinematografului, care prin filmele de groaza şi violenta pline de crime şi abjecţii a ajuns să constituie o grava primejdie morala, aşa încât a ridicat împotrivă-i opinia generală a celor cu bun simţ (dar care sunt foarte puţini) care astăzi îl

condamna? Cine oare sunt (cu rare excepţii) patronii localurilor infecte de aşa-zisa petrecere şi de dans cât şi a tuturor cluburilor de BINGO sau biliard unde se omoară timpul, se risipeşte în mod aberant energia psihică şi se distrug nervii creştinilor din toată lumea? Luaţi acei tineri debusolaţi drogaţi şi fistichiu gătiţi şi fetele de astăzi depravate, avide de senzaţii tari, care fumează, beau şi asculta muzica SATANICA-METALICA sau ROCK, cu exteriorul lor straniu şi cu lipsa de simt a răspunderii şi remarcaţi cum de la haina din afara până la intimitatea ideilor şi speranţelor lor demoniace, rele şi nesăbuite, puteţi în final să-i pecetluiţi aproape pe toţi cu aceeaşi eticheta: „Educaţi, rătăciţi, manipulaţi şi exploataţi de noi”. Procedând astfel, faptele crude luminează cât se poate de viu fraza din Protocoale: „Printr-o educaţie împănată de principii şi teorii aberante, pe care noi le consideram ca fiind false, dar pe care chiar noi le-am inspirat, am izbutit să rătăcim aproape în totalitate tineretul creştin şi am ajuns să-l prostim şi să-l demoralizam”. „Petreceri abrutizante cu

mult alcool şi droguri, jocuri de noroc, localuri de dans care stresează şi tulbura mintea, mode paranoice fără gust, briliante false – toate acestea şi multe altele, care „înfloresc” năucind puţina minte ce a mai rămas la unii exercita o presiune insidioasa nevăzuta asupra poporului şi totodată înghit aproape toate sursele de venituri”.

Protocoalele francmasonilor vorbesc de asemeni despre un Guvern Suprem Planetar care este o formă de cârmuire care sta cu mult deasupra Statelor, aşa cum s-a făcut cu Liga Naţiunilor (actuala O.N.U.) unde la ora actuală este ştiut că din umbra masonii cei puternici din Anglia şi din Statele Unite uneltesc şi hotărăsc aproape totul. În afară de această organizaţie, ei mărturisesc de asemeni cu mult cinism ca întreaga maşinărie a oricărui Stat se afla acum în mâna lor, pentru ca maşinăria nu merge decât unsa cu bani şi aceasta este pentru ei firesc şi obligatoriu, pentru ca aurul este al lor.

6. O importantă parte dintre mijloacele diabolice cu care francmasonii pregătesc ruina economică a creştinilor,

sunt „monopolurile” de mărfuri şi articole, adică acapararea în mâna unora a tuturor lucrurilor necesare. Prin aceasta acaparare masiva aproape toate preţurile se impun numai de către ei, după bunul lor plac, iar tot ce se mai găseşte în mâinile creştinilor este înghiţit rând pe rând, sau stors aproape în întregime tot de ei.

În primul rând este evident ca cea danţai acaparare a lor este făcută cu banii sau cu alte cuvinte cu creditul pe care ei îl acorda cu atâta „GENEROZITATE” Statelor. Aşa numita finanţare internaţională este menita a conduce în realitate, prin DICTAT şi şantaje insidioase de tot felul politica Statelor NUMAI după interesele LOR. Totodată, după cum mărturisesc chiar ei, în urma frământărilor politice, revoluţii sau războaie, se poate face simţită puterea mare a lor prin aceea ca ulterior Statele, după asemenea frământări, au în mod OBLIGATORIU nevoie de împrumuturi foarte mari pentru echilibrarea bugetelor şi pentru acoperirea cheltuielilor mari avute.

De aceea arata francmasonii că trebuie mărit cât mai mult prestigiul şi

însemnătatea aşa numitei finanţări internaţionale de care toate Statele, spun ei, trebuie neapărat să atârne cât mai mult.

Astfel nu este deloc întâmplător ca şi ţării noastre, luată ca ţinta de cucerire pentru ei, i-au impus pe lângă alte grele condiţii şi „clauza minorităţilor” care în realitate vizează controlul din afara a problemelor noastre interne. Ei bine, dacă noi am fi complet de acord, cu tot ceea ce francmasonii urmăresc să reuşească în ROMÂNIA imediat ni s-ar da (în schimb) bani mulţi ca împrumut, mărfuri, iar Leul probabil, ar ajunge iar la valoarea lui de mai înainte. Dar iată ca în situaţia actuală din moment ce ei nu şi-au împlinit încă dobitoacele lor scopuri pe care le urmăresc la noi, au continuat şi continua să-şi bată joc de interesele noastre, aducând Leul la devalorizarea de acum.

Iată prin urmare cu câta abilitate şi viclenie şi-au făcut ei interesele, urmărind cu stricteţe punerea în practica a planului din Protocoale.

Uitându-ne cu o mare atenţie şi luciditate în jurul nostru, putem vedea

foarte clar cum aproape tot, ceea ce ei au plănuit în urmă cu aproape 100 de ani se pune la cale şi se realizează acum sub ochii noştri CARE NU BĂNUIESC NIMIC. Inflaţia care creste în fiecare zi, provocata chiar de ei, a adus la stadiul de criza îndeosebi creştinii. Toate bunurile şi pământurile, trec aproape întotdeauna în mâinile LOR. Preţul muncii se ridica tot mai mult, fără ca muncitorii să folosească ceva, căci prin intermediul maşinaţiilor şi a speculaţiilor puse la cale de ei preţul celor necesare se scumpeşte şi mai mult.

Prin acest exemplu, elocvent luat din mijlocul vieţii noastre de zi cu zi, putem vedea (dacă nu suntem, ORBI (tâmpiţi!)) cât de mult corespunde realităţii planul cel hidos şi criminal al Protocoalelor, care dovedeşte în mod semnificativ ca mărirea reciproca şi dezastruoasa atât a salariilor cât şi a preţurilor obiectelor de prima necesitate, nu este niciodată făcută pentru ca să câştige salariatul sau producătorul, ci tot numai EL – FRANCMASONUL.

7. Începând cu revoluţia franceza, aproape toate revoltele şi toate frământările, ca şi marea majoritate a

războaielor din ţările creştine, au fost începute de ei sau au fost întreţinute de ei.

Spre exemplu, chiar la noi în ţara, răscoala din anul 1907 a fost fără îndoiala pusă la cale şi întreţinuta tot de ei, cu scopul (ascuns, se înţelege), de a profita cât mai mult de situaţia precara a ţării, pentru a obţine noi drepturi şi avantaje nemeritate care să-i ţină în fruntea treburilor publice, dar chiar şi în aceste condiţii ei tot au încercat şi încearcă mai departe să provoace noi dezastre prin revolte sau războaie.

Idei rău sau în mod nebunesc înţelese despre liberalism, idei vagi şi eronate despre aşa-zisa toleranta, pe care Protocoalele le-au compromis şi apoi le-au murdărit cu desăvârşire, au ajuns să subjuge în timp toate instituţiile noastre şi întreaga viaţa publica.

Aproape peste tot, francmasonii stăpânesc în mod ascuns şi prin aceasta stăpânire ei urmăresc să pregătească ruina Statelor creştine, asmuţându-le pe unele împotriva altora, pentru ca mai apoi, atunci când aceasta metoda va fi insuficienta, să utilizeze tunurile.

8. Când studiem o adunare importanta care hotărăşte asupra destinelor omenirii, şi mai ales dacă le cercetam cu atenţie şi luciditate trecutul celor care participa la respectiva adunare, atunci aproape fără nicio greutate putem fixa momentul în care ei au căzut în situaţia fatala, ce le-a adus unele foloase de moment, dar care i-a făcut să devină şi să rămână în mod aproape inexorabil sclavii unei puteri satanice care evita lumina publicităţii. Toate aceasta nu se explica decât prin ideile diabolice din Protocoale: „Noi vom face să se aleagă Preşedinţii al căror trecut este pătat”.

Ceea ce este însă şi mai grav, este faptul ca tocmai din cauza acestei influente satanice predominante, adevărul, chiar dacă este descoperit pentru unii, iar pentru alţii care încă se afla şi rămân mai departe sub influenta LOR, este întunecat şi negat în totalitate, în aceasta uriaşă şi planetara acţiune criminala ei sunt în mod constant ajutaţi de marea şi uluitoarea indiferenta cu care chiar popoarele care sunt victime privesc deocamdată aceasta problema.

9. Conducerea Suprema francmasonica a hotărât ca cei aleşi dintre ei (francmasoni), care deja deţin conducerea lojilor masonice în cadrul popoarelor creştine, să nu acţioneze în mod similar pentru toate popoarele planetei, adică să nu acţioneze, cu alte cuvinte, după un model unic pentru toată lumea, ci ei trebuie să întrebuinţeze mijloace criminale adecvate care trebuie să fie oarecum diferite, în funcţie de natura şi specificul poporului în mijlocul căruia acţionează, numai astfel fiind asiguraţi ca nu vor eşua în îndeplinirea planurilor lor criminale.

Atunci când francmasonii vor ajunge stăpâni peste toată lumea, ei spun că vor înlocui cuvântul lor de ordine de azi care este cuprins în deviza: „LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE”, nu prin alte cuvinte, ci printr-un alt înţeles, pe care îl vor oferi acestei devize şi anume acel înţeles năucitor care le poate uşura stăpânirea, adică: dreptul la libertate, datoria egalităţii şi idealul fraternităţii.

Oare ce vrea să însemne aceasta deosebire, care la prima vedere pare a fi

numai între cuvinte? Până în momentul trecerii puterii în mâinile francmasonilor, libertatea, egalitatea şi fraternitatea vor putea să fie un tel către care lumea creştină merge orbeşte, dar din momentul în care puterea va trece în mâinile LOR, libertatea, egalitatea ca şi fraternitatea urmează a fi acordate popoarelor numai în măsura în care sunt de obicei acordate drepturile şi executate datoriile, adică numai după bunul plac al celor care deţin puterea.

Peste toate aceste guverne ale statelor ce exista pe această planetă ei spun că au un guvern al lor superior francmasonic, care doar acela conduce destinele lumii acţionând în mod ocult dar puternic. Puterea aceasta efemera ei o au doar prin faptul că au la picioarele lor, prin banii şi aurul pe care îl deţin, pe toţi oamenii prăbuşiţi moral, corupţi, ambiţioşi, pătimaşi, plini de vicii sau pătaţi, ajutându-le ambiţiile murdare, răzbunările şi împlinindu-le toate poftele. În felul acesta ei spun că au în sau la mâna lor pe aproape toţi conducătorii de tari şi popoare, care, prin greşelile şi ticăloşiile

lor (multe dintre ele trezite şi amplificate chiar de ei), vor aduce tot mai multe popoare la revolta, până când acestea vor cere – CULMEA PĂCĂLELII – de la El scăparea (salvarea).

Singura frica a francmasonilor sunt Regii (care nu au fost cooptaţi în francmasonerie), fiindcă aceştia, prin independenta şi puterea pe care le-o dau drepturile de moştenire a Tronului, pot să se opună francmasonilor făcându-le prin aceasta mult rău. Pentru a ajunge la telul criminal urmărit de ei, francmasonii au procedat mai întâi la izolarea poporului de conducătorul său, ridicând un zid de minciuni între ceea ce presa şi propaganda lor îl face să vadă, până când în final acesta (conducătorul) ajunge să fie un aderent orb al lor, pe care ei îl duc apoi de mâna numai unde vor ei.

Ceea ce ne apare ca fiind cumplit de primejdios, este mijlocul în mod evident terorist cu care ei mărturisesc că vor scăpa de revolta omenirii creştine, atunci când aceasta se va deştepta. Ei spun ca într-o asemenea situaţie vor scăpa de furia creştinilor, aruncându-le în aer toate

oraşele mari, cu ajutorul drumurilor (tunelelor) subpământene pe care atunci le vor avea la dispoziţie în respectivele oraşe, astfel încât ei vor îngropa în ruine revolta creştinilor uniţi care ar îndrăzni să se ridice împotriva lor. Aşadar, într-o asemenea situaţie, asasinatul terorist în masa va pune vârf la toate crimele francmasonilor. Deşi la prima vedere aşa ceva pare incredibil să nu uităm tunelele care au fost construite în acest scop din ordinul FRANCMASONULUI CEAUŞESCU.

10. Prin orice mijloace, francmasonii pun în calea neamurilor creştine toate ispitele şi viciile, printre acestea la loc de „cinste” aflându-se otrăvirea lenta cu băuturi alcoolice, care fac totodată să se prăbuşească moralitatea şi facilitează corupţia. Ei vor astfel să slăbească cât mai mult orice rezistenta şi urmăresc în acelaşi timp să zăpăcească mulţimea în aşa fel încât aceasta să ajungă să creadă ca ei sunt într-adevăr nişte „mari binefăcători” ai omenirii.

Stăpânirea aceasta ei scontează ca până la urmă o vor avea asigurându-şi controlul şi domnia asupra majorităţii

poporului, deoarece în viziunea lor criminala numărul celor din popor care se vor lăsa conduşi va fi acela care le va asigura puterea, întrucât, în conformitate cu părerea lor, cei mai mulţi indivizi ai unui popor sunt rai, vicioşi, fără multă inteligenta sau cultura, ei putând fi tocmai de aceea uşor de stăpânit prin frica. Tocmai de aceea francmasonii au luptat şi lupta pretutindeni pentru votul universal, întrucât prin el pot fi înlăturate cu uşurinţa minţile luminate ale creştinilor care prin vot, în strânsa legătură cu gradul de cultura şi starea socială a fiecăruia răzbăteau mult mai uşor la conducere, acolo unde vor să fie numai ei (francmasonii).

După introducerea zăpăcelii şi răsturnarea tuturor valorilor naţionale şi spirituale din fiecare Stat, urmează în planul lor introducerea REPUBLICII, pe care, după cum se vede deja au introdus-o în multe State. Prin republica francmasonii considera că pot conduce cu mult mai multă viclenie şi abilitate, întrucât republicile sunt în general conduse de oameni aleşi la intervale scurte de timp (3

– 4 ani), atât prin manipulări mârşave prin presa cât şi prin maşinaţiile murdare ale conducerii lor ascunse. Preşedinţii de republica la rândul lor, sunt în felul acesta de asemenea stăpâniţi de ei. Ei spun ca pentru a fi şi mai siguri de oamenii lor de paie, vor împinge cel mai adesea la preşedinţia Statelor oameni compromişi care au o pată morala în trecutul lor.

În felul acesta, atât prin bani, cât şi prin presa şi prin influenta lor mârşava, ascunsa dar puternica ei pot face să fie aleşi exact oamenii lor în calitate de preşedinţi ai Statelor; imediat după alegere ei îi vor ţine pe aceştia în mâna şi vor face cu ei ceea ce vor, prin şantaje. În cazul în care aceştia nu se vor supune, îi vor denunţa la scurt timp după respectiva nesupunere pentru păcatele lor, care sunt cunoscute numai de francmasoni. Şantajaţi de frica de a nu pierde cumva „binefacerile” puterii, aceşti oameni de paie, vor juca aproape totdeauna după cum le vor cânta stăpânii lor (francmasonii).

Iată prin urmare de ce lupta francmasonii cu atâta înverşunare în presa

lor contra Regilor, şi de ce au acţionat cu atâta tenacitate şi au reuşit să facă să se prăbuşească atâţia Împăraţi şi Regi, punând în locul lor nişte preşedinţi de republica care erau în general „oamenii lor de paie”. Acolo unde deja au reuşit să introducă republica, pentru a fi siguri de ea, au făcut la scurt timp după aceea să se voteze legi care interzic cu desăvârşire orice formă de manifestare care ar permite revenirea la guvernarea monarhica. Monarhiile sunt privite ca fiind o mare piedica pentru planurile diabolice de stăpânire şi distrugere ale francmasonilor deoarece REGII nu sunt răspunzători în faţa nimănui pe pământ, ci ei răspund doar în ceruri, în faţa lui Dumnezeu, scăpând astfel complet de sub controlul şi puterea francmasonilor.

Pentru a ajunge să stăpânească şi mai abil lumea, francmasonii spun că vor face să fie aleşi preşedinţii de republica de către Camerele Deputaţilor, însă acestor Camere li se va ridica cu timpul dreptul de a propune sau de a schimba legile, acest drept trecând după aceea numai asupra preşedinţilor de republica. În felul acesta,

guvernele vor atrage aproape toate atacurile, iar pentru a fi scăpate de o răspundere efectiva, se va introduce peste tot apelul la popor, adică REFERENDUMUL. Poporul care va hotărî soarta preşedinţilor şi a guvernelor lor, va fi atunci servitorul lor orb şi aproape niciodată nu va hotărî altfel decât cum vor vrea francmasonii. În plus, pentru a avea şi mai la îndemâna soarta popoarelor creştine, pe care să le poată arunca atunci când vor ei unele contra altora în războaie crunte, dreptul de a declara război îl vor lăsa tot numai preşedintelui, care mai mereu este aşa cum am văzut unealta lor supusa.

Mai departe francmasonii vor reduce tot mai mult drepturile şi garanţiile constituţionale, pentru ca astfel să facă loc unei guvernări AUTOCRATE, care odată cu reducerea garanţiilor constituţionale, va sapa tot mai adânc prăpastia dintre popoare şi guvernele lor.

Gândind cu luciditate la toate acestea ori de câte ori vedem nesfârşitele frământări dintre partide, ne putem da seama cât de aproape încep să se simtă

francmasonii de nemernica lor victorie.

11. Până acum protocoalele secrete francmasonice au arătat mijloacele ascunse de distrugere a Statelor creştine, de acum înainte vom asista la ridicarea pe ruinele tuturor statelor creştine a Statului universal UNIC francmasonic care nu va mai avea frontiere. Protocoalele secrete declara ca tot ce scrie astăzi presa din toată lumea despre libertate, despre democraţie, despre o mai justa repartiţie a bunurilor pământeşti, despre votul universal, despre aproape toate eforturile ce se fac pentru a aduce fericirea reala şi bunăstarea celor mulţi şi nevoiaşi, toate acestea sunt bune pentru „brutele de creştini" care nu înţeleg mai nimic din ceea ce este real, şi care datorită naivităţii şi prostiei lor trebuie mai mereu să fie ameţite cu făgăduieli deşarte. Ei mărturisesc însă ca toate aceste vorbe goale vor trebui să dispară din lume în momentul în care vor ajunge ei la putere. Creştinătatea va fi atunci şocata şi înmărmurita de o asemenea întorsătură şi va aştepta inerta îndreptarea răului de la noii guvernanţi; francmasonii considera ca

atunci ea nu va mai fi în stare să opună vreo rezistenta, după ce a fost redusa la un asemenea grad de mizerie sufleteasca şi materiala. „Creştinii naivi şi prosti sunt întocmai ca o turmă de oi, iar noi suntem întocmai precum lupii printre ele. Ştiţi ce li se întâmpla oilor când ajung lupii în turma”. Aceasta mărturisire este cu atât mai preţioasă, cu cât constatam ca ea se aplică exact acolo (în statele) unde francmasonii au pus deja mâna pe putere.

12. Presa, care astăzi este un mijloc de apărare al tuturor libertăţilor aberante care merg uneori până la anarhie, va fi straşnic îngrădita atunci când va veni stăpânirea francmasonilor pentru aceasta promulgându-se legi care vor permite aceasta restricţie întrucât libertatea, aşa cum o înţeleg ei în timpul domniei lor, este în viziunea lor dreptul de a face numai ceea ce este îngăduit de legi. Ei vor împiedica total controlul opiniei publice, care se poate face astăzi cu ajutorul tiparului, pe de o parte punând taxe foarte mari asupra tipăriturilor de orice fel, iar pe de altă parte prin obligativitatea ce o vor institui în a se cere înainte de apariţia

oricărei scrieri verificarea atentă şi revizuirea ei de către autorităţi. Prin aceste mijloace francmasonii scontează că vor reuşi ca tot ceea ce ar putea să le împiedice domnia prin trezirea opiniei publice, să nu vadă niciodată lumina presei.

Până atunci ei au acţionat însă foarte mult şi au câştigat peste tot controlul necondiţionat asupra marii majorităţi a presei din lumea întreaga, ascultând sfaturile date cu o inteligenţă diabolica de toţi marii lor conducători pe care i-au avut şi care le spuneau: „Priviţi totul ca fiind aproape nimic. Banii ca fiind nimic. Consideraţia sau dispreţul ca fiind mai nimic. Priviţi însă presa ca fiind totul, pentru ca având controlul deplin asupra presei, vom avea astfel tot restul”.

Presa, care cel mai adesea este manipulata de francmasoni, strecoară vrând nevrând sugestii insidioase foarte rele sau rele în sufletul cititorilor şi adeseori se lucrează în secret pentru slăbirea Statului, Naţiunii, Spiritualităţii, Moralei, a Armatei, a Bisericii, etc.

Tot astfel se poate înţelege CINE

anume sapa la temelia iubirii dintre fraţi, asmuţând provinciile ţării unele contra altora numai pentru a-şi realiza interesele LOR politice, conform poruncilor din Protocoale, unde se vorbeşte de sprijinirea subversiva a autonomiei şi neînţelegerii dintre provincii: „Atenţia noastră se va întinde în mod special asupra provinciei. Trebuie adeseori să aţâţăm acolo speranţe şi dorinţe net potrivnice celor din capitala, căreia îi vom spune ca acestea sunt speranţele şi dorinţele adevărate ale provinciilor, deşi e lesne de înţeles ca izvorul dezbinărilor nu porneşte decât de la noi. Căci atâta timp cât noi (francmasonii!) nu ne vom bucura încă de o putere deplina, vom simţi adesea necesitatea de a înăbuşi glasul capitalelor cu acela al majorităţii, al poporului din provincii, care va fi lesne aţâţat de către agenţii noştri abili şi CHARISMATICI”.

Deşi sunt scrise cu zeci de ani înainte de unirea Românilor, este aproape uluitor cât de exact se potrivesc aceste planuri cu cele ce se petrec acum la noi.

13. Nevoia zilnica de pâine îi va face pe oameni să tacă, iar prin diferite

concursuri de loto, sport, arta, frumuseţe etc., adormiţi şi hipnotizaţi de cuvântul magic PROGRES, aceştia vor fi astfel distraţi şi îndepărtaţi de la problemele grave lăuntrice sau politice, consumându-şi zi de zi, în mod haotic şi inutil, un imens şi preţios capital de energie psihomentala pe care îl vor investi spre exemplu în frenezia unui steril meci de fotbal.

14. Religia creştină se urmăreşte a fi discreditata treptat de către francmasoni.

15. Cei care se vor opune într-un mod oarecare instaurării dominaţiei francmasonice vor fi pedepsiţi cu moartea. Francmasoneria exterioara este doar avangarda şi stâlpul de susţinere al Ierarhiei Francmasonice Secrete. Lojile francmasonice în calitatea lor de grupuri ale francmasoneriei exterioare sunt de fapt o creaţie a Ierarhiei Francmasonice Secrete. Odată cu proclamarea formala a Republicii Mondiale, unice aceasta Francmasonerie simpla (exterioara) va fi desfiinţata la scurt timp după aceea împreună cu orice formă de liberalism.

16. De asemenea, se va desfiinţa învăţământul liber (particular), iar în şcoli

tineretul va fi crescut numai în spiritul noilor săi stăpâni (Ierarhia Francmasoneriei Secrete).

17. Baroul trebuie să fie demoralizat, atunci la fel şi prostimea. Instituţiile publice trebuie compromise, iar spionajul şi turnătoria trebuie să fie cultivate în mod sistematic.

18. Prestigiul persoanelor publice care sunt orientate în mod benefic şi divin trebuie să fie în mod sistematic desfiinţat, ca şi fiinţa lor, prin atentate, calomnii, denigrare sau folosind alte căi ascunse.

19. Toţi criminalii politici şi anarhiştii nu trebuie niciodată să fie prezentaţi publicului ca fiind nişte martiri care lupta pentru fericirea mulţimii.

20. Crizele economice mondiale sunt în mod intenţionat întreţinute de către Francmasonerie, cu scopul de a retrage banii din circulaţie; trebuie astfel ca guvernele să fie determinate – pe diverse cai – să facă împrumuturi externe uriaşe cu dobânzi mari, pentru a fi pe deplin la mâna (discreţia) Francmasoneriei. În viitoarea Republica Mondială Unica, proprietatea particulara va putea fi

oricând confiscata de Conducătorul Republicii, care va fi singurul proprietar de fapt în stat.

21. În aceasta viitoare Republica Planetara Unica, Bursele de fonduri publice nu vor mai avea ce cauta, deoarece atunci statul va fixa preţurile după cum el va dori. Până atunci, pe de o parte, împrumutând cu sume uriaşe guvernele şi, pe de altă parte, întreţinând corupţia administraţiei, dominaţia francmasonica vine de la sine.

22. Aceasta dominaţie urmează să se instaureze mai ales cu ajutorul aurului şi a banilor, care se afla în mâinile membrilor Ierarhiei Superioare Secrete a Francmasonilor.

23. Mica industrie va fi, în viitoarea Republica Planetara, singura cale ce va împiedica apariţia şomajului.

24. Regalitatea este forma ideala de guvernare în cazul Statului Planetar Unic, însă ea este realizabila numai atunci când regele Statului Planetar va fi ales şi educat de Ierarhia Superioara Secreta a Francmasoneriei.

Fragmente din Protocoalele maeştrilor

francmasoni

1. Aurul este o putere irezistibilă. Mânuit de experţi va fi totdeauna cel mai util instrument pentru cei care îl au şi obiectul invidiei celor care nu-l au. Cu aur poţi cumpăra cele mai nestăpânite conştiinţe, poţi fixa valoarea tuturor lucrurilor, preţul tuturor produselor, poţi finanţa împrumuturi către state şi apoi ai statele la dispoziţie.

2. Deja principalele bănci, bursele întregii lumi, creditele tuturor guvernelor sunt în mâinile noastre.

3. Cealaltă mare forţă este presa; repetând fără încetare anumite idei, presa reuşeşte ca în cele din urmă să le impună de parcă ar fi fapte reale. Televiziunea, arta, învăţământul, toate aflate în mâinile noastre ne aduc servicii asemănătoare ajutându-ne să inoculăm în mintea oamenilor ceea ce noi dorim.

4. Lăudând într-una democraţia, îi vom diviza pe creştini în partide politice, le vom distruge unitatea naţională, vom semăna peste tot discordie. Reduşi la neputinţă, se vor prosterna în faţa LEGII BĂNCILOR NOASTRE.

5. Îi vom împinge pe creştini la război, exploatând mândria şi prostia lor, iar noi vom trage profite. Se vor masacra reciproc şi vor face loc unde să ne pună oamenii noştri.

6. Moşia totdeauna a însemnat influenţă şi putere. Vom fărâmiţa marile domenii teritoriale în numele dreptăţii sociale şi al fraternităţii. Vom împărţi fragmentele la ţărani, care le doresc din tot sufletul, şi care curând ne vor fi datornici, ca urmare a costului de producţie. Capitalul nostru ne va face stăpânii lor. Atunci noi vom deveni marii latifundiari şi stăpânirea asupra pământului ne va consolida puterea.

7. Cu aur şi linguşeli vom câştiga proletariatul care se va angaja singur să distrugă capitalismul creştin. Le vom promite muncitorilor salarii pe care nici nu le-au visat, dar vom ridica şi preţul celor necesare pentru trai, astfel încât profitul nostru va fi şi mai mare. Astfel vom pregăti revoluţii pe care le vor face creştinii inconştienţi şi ale căror fructe le vom culege noi.

8. Vom ataca şi le vom batjocori

preoţii, făcându-i ridicoli, apoi odioşi, distrugându-le religia şi atunci vom fi stăpâni pe sufletul lor.

9. Monopolizând învăţământul, vom avea în mâna noastră mijlocul prin care vom forma minţile copiilor după cum ne convine nouă.

10. Umflaţi de ambiţie şi vanitate, conducătorii politici se înconjoară cu lux şi armate. Le vom pune la dispoziţie toţi banii de care are nevoie nebunia lor, şi astfel îi vom conduce de căpăstru.

11. Nevoia zilnică de pâine îi va face pe oameni să tacă; prin diferitele concursuri de Loto, sport, artă, frumuseţe etc., adormiţi şi hipnotizaţi de cuvântul magic progres, aceştia vor fi astfel distraşi şi îndepărtaţi de la problemele grave lăuntrice sau politice consumându-şi zi de zi în mod haotic şi inutil un imens şi preţios capital de energie psihomentală pe care îl vor investi, spre exemplu, în frenezia unui steril meci de fotbal.

12. Baroul trebuie să fie demoralizat, instituţiile publice trebuie compromise, iar spionajul şi turnătoria trebuie să fie cultivate în mod sistematic.

13. Prestigiul persoanelor publice care sunt orientate în mod benefic şi divin trebuie să fie în mod sistematic desfiinţat ca şi propria lor fiinţă prin atentate, calomnii, denigrare sau folosind alte căi ascunse.

14. Crizele economice mondiale sunt în mod intenţionat întreţinute de către mişcarea Sionistă cu scopul de a retrage banii din circulaţie, determinând astfel guvernele să facă împrumuturi externe uriaşe cu dobânzi mari pentru a fi pe deplin la discreţia elitei Sioniste.

Acestea sunt câteva elemente sintetizate din Protocoalele Maeştrilor Francmasoni stabilite în cel mai mare secret în 1897 la Bassel cu ocazia Congresului Mondial al Francmasoneriei. Ele au străpuns cortina misterului şi secretului, fiind dezvăluite chiar de către unii masoni care, pe patul de moarte, îngroziţi de fărădelegile făcute şi de iminenţa Judecăţii Divine, şi-au mărturisit crimele înainte de a muri. Odată dezvăluite, francmasonii au urmărit să inoculeze ideea că acestea ar fi false, fiind

o investiţie menită să discrediteze francmasoneria mondială. Însă, argumentul zdrobitor în favoarea autenticităţii protocoalelor, la îndemâna oricărui om inteligent care gândeşte şi ştie să privească în jurul său, este cumplita realitate pe care o trăim astfel cu toţii în ţara noastră şi pe întreaga planetă. O simplă coincidenţă?! Poate pentru cei ce doresc să rămână în obscuritatea ignoranţei. Pentru oamenii treji este de fapt o realitate zguduitoare pe care trebuie să o oprim neîntârziat prin forţa cunoaşterii, fermitatea deciziei şi curajul acţiunii.

În protocoale se vorbeşte despre fabricarea şi răspândirea (de către francmasoni) unei boli asemănătoare virusului SIDA.

„Astfel neamul ales (Sionişti) şi-a împlinit făgăduinţa! Înmulţirea dobitoacelor creştine trebuie stopată”.

„Cel mai bine aperi un adevăr declarându-l fals. Procedând astfel în timp ce ei se ceartă noi ne vedem de treabă!”

„Noi am ordonat uciderea informaţiei”.

„Aşa vom supune şi presa, care va fi o forţă!... Mai întâi ea va cădea în mâinile celor îmbogăţiţi şi prin ei în mâinile puterii noastre (Sionişştii). Imbecilii care vor crede că repetă opinia unui ziar independent vor repeta părerea noastră (a Sionişştilor) sau pe aceea care ne place nouă”.

„Nevoia pâinii zilnice îi va face pe creştini să tacă şi îi va transforma în servitori umili!”

„Dobitoacele creştine vor fi atrase în armata vizibilă a lojilor masonice pentru a deruta încrederea fraţilor lor!”

„Dacă strică o parte din maşinăria Statului, Statul se va îmbolnăvi ca şi corpul uman şi va muri!”

La 20 octombrie 1920, ziarul La Vieille France publica în numărul 195 un articol scris de un autor rus, din care citam: „Este o asemănare izbitoare între Protocoalele Maeştrilor Francmasoneriei şi discursul rabinului Reichhorn pronunţat la Praga în 1869 la înmormântarea marelui rabin Simeon-ben-Iehuda şi publicat de Readeliffe, care a fost asasinat pentru că l-a publicat. Sonol, care-l adusese pe Readeliffe la funeraliile la care a vorbit

Reichhorn, a fost ucis într-un duel, la scurt timp după aceea. Ideile generale formulate de rabin sunt găsite pe larg în Protocoale”. La 10 martie 1921, în numărul 214, ziarul a publicat apoi discursul rabinului Reichhorn. Nu ştim cine a scris Protocoalele Maeştrilor Francmasoni (se presupune că sunt note luate după discursuri ţinute de dr. Theodore Herzl), dar ştim cine a fost marele rabin Simeon-ben-Iehuda şi cine a fost rabinul Reichhorn. Iată discursul rabinului Reichhorn:

„1. Noi, înţelepţii francmasoni, avem obiceiul să ne întrunim în Sanhedrin la fiecare suta de ani ca să trecem în revista progresul realizat în munca de stăpânire a lumii pe care ne-a promis-o Iehova, şi victoriile noastre împotriva duşmanului nostru, creştinismul.

2. Anul acesta, reuniţi la mormântul veneratului nostru Simeon-ben-Ihuda, ne putem mândri ca secolul care s-a scurs ne-a adus foarte aproape de tel şi ca acest tel va fi în curând atins.

3. Aurul a fost şi va fi întotdeauna o putere irezistibila. Mânuit de experţi, va fi

totdeauna cel mai util instrument pentru cei ce-l au şi obiectul invidiei celor ce nu-l au. Cu aur poţi cumpăra cele mai nestăpânite conştiinţe, poţi fixa valoarea tuturor lucrurilor, preţul tuturor produselor, poţi finanţa împrumuturi către state şi apoi ai statele la dispoziţie.

4. Deja principalele bănci, bursele întregii lumi, creditele tuturor guvernelor, sunt în mâinile noastre.

5. Cealaltă mare forţa este presa. Repetând fără întrerupere anumite idei, presa reuşeşte ca în cele din urmă sa le impună de parcă ar fi fapte reale. Teatrul ne aduce servicii asemănătoare. Pretutindeni, presa şi teatrul asculta ordinele noastre. (Putem adăuga televizorul care nu se inventase încă).

6. Lăudând într-una DEMOCRAŢIA, îi vom diviza pe creştini în partide politice, le vom distruge unitatea naţională, vom semăna peste tot discordie. Reduşi la neputinţa, se vor prosterna în faţa LEGII BĂNCILOR NOASTRE, căci noi suntem totdeauna uniţi şi totdeauna fideli cauzei noastre. (Nota: întotdeauna strâns uniţi în lupta comuna împotriva creştinismului şi a

creştinilor, dar foarte dezbinaţi şi la cuţite între ei).

7. Îi vom împinge pe creştini la război exploatând mândria şi prostia lor. Se vor masacra reciproc şi vor face loc unde să ne punem oamenii noştri.

8. Moşia totdeauna a însemnat influenta şi putere. Vom fărâmiţa marile domenii teritoriale în numele dreptăţii sociale şi a egalităţii; vom împărţi fragmentele la ţărani, care le doresc din tot sufletul şi care curând ne vor fi datornici, ca urmare a costului de producţie. Capitalul nostru ne va face stăpânii lor. Atunci noi vom deveni marii latifundiari şi stăpânirea asupra pământului ne va consolida puterea. (Nota: rabinul spune adevărul. Nu trebuie decât să examinam cine este azi proprietarul palatelor şi moşiilor marilor case nobiliare din trecutul Europei).

9. Să încercăm să înlocuim circulaţia aurului cu bani de hârtie. Cuferele noastre vor înghiţi aurul şi noi vom dirija valoarea hârtiilor care ne vor face stăpâni pe toate poziţiile. (Nota: din nou, rabinul spune adevărul. Dolarul e de hârtie, şi rezerva de

aur de la Fort Knox a Statelor Unite a fost transferata în băncile particulare dominate de casa Rothschild; Statele Unite nu mai au, la drept vorbind, tezaur).

10. Între noi sunt mulţi oratori buni, capabili să se prefacă entuziaşti şi să convingă gloata. Îi vom împrăştia printre popoare ca să anunţe schimbări care vor aduce fericire speciei umane. Cu aur şi cu linguşeli vom câştiga proletariatul care se va angaja singur să distrugă capitalismul creştin. Le vom promite muncitorilor salarii pe care nici nu le-au visat, dar vom ridica şi preţul celor necesare pentru trai, astfel încât profitul nostru va fi şi mai mare.

11. Astfel vom pregăti revoluţii pe care le vor face creştinii şi ale căror fructe le vom culege noi.

12. Atacându-i şi batjocorindu-i, le vom face preoţii mai întâi ridicoli, apoi odioşi şi le vom face religia la fel de ridicola şi odioasa ca preoţii. Atunci noi vom fi stăpâni pe sufletele lor, pe baza ataşamentului pios pentru propria noastră religie şi a superiorităţii sufletului nostru.

13. Ne-am instalat oamenii noştri în

toate poziţiile importante. Trebuie să ne străduim să le furnizam goimilor (neevrei; literal, cuvântul ebraic GOI (plural: GOIM) înseamnă „animal”, aceasta reflectând deosebit de clar atitudinea satanica, antiumana pe care o are francmasoneria fata de umanitate) avocaţi şi medici; avocaţii cunosc toate interesele; doctorii, odată pătrunşi în casa, devin confesorii şi directorii conştiinţelor. (Nota: dam un exemplu de pe vremea când au fost rostite aceste cuvinte: în 1919, în Polonia şi Rusia evreii reprezentau 14% din populaţie, dar deţineau 84% din întreprinderi, erau 20% din scriitori, 51% din profesori, şi 24% din doctori. Cuvintele rabinului au avut ecou: de atunci proporţia lor în aceste domenii a crescut mult).

14. Dar mai presus de orice să monopolizam învăţământul. Acesta va fi mijlocul prin care vom răspândi idei care ne sunt utile şi vom forma minţile copiilor după cum ne convine nouă.

15. Dacă vreunul dintre ai noştri cade cumva pe mâna justiţiei creştinilor trebuie să-i sărim în ajutor; găsiţi câţi martori puteţi ca să-l salvaţi de judecători până

când vom fi doar noi judecătorii.

16. Umflaţi de ambiţie şi vanitate, regii creştinilor se înconjoară cu lux şi armate. Le vom pune la dispoziţie toţi banii de care are nevoie nebunia lor şi astfel îi vom duce de căpăstru.

17. Să nu împiedicam căsătoriile tinerilor noştri cu fete creştine, căci prin ele vom pune piciorul în cele mai închise cercuri. Dacă fiicele noastre se căsătoresc cu goimi va fi la fel de bine pentru interesul nostru, căci copiii mamelor evreice sunt ai noştri. Să propovăduim ideea amorului liber, ca să distrugem ataşamentul femeilor creştine pentru principiile şi practicile religiei lor.

18. Timp de secole în trecut fiii Israelului, dispreţuiţi şi persecutaţi, au muncit ca să-şi deschidă drum spre putere. Acum au ajuns la ţinta. Acum ei au în mâna lor viaţa economică a blestemaţilor de creştini; şi influenta lor determina politica şi moravurile.

19. La ora potrivita, dinainte stabilita, vom dezlănţui revoluţia, care, ruinând toate clasele creştinismului, îi va înrobi definitiv pe creştini nouă. Astfel se va

înfăptui promisiunea pe care Dumnezeu a făcut-o poporului său”.

Exista o conspiraţie al cărei scop este divizarea speciei umane în două: pe de o parte o plutocraţie puţin numeroasă, care se alege şi perpetuează singura, slujita de o nomenclatura de tip comunist, menita sa stăpânească toate averile lumii şi să se bucure de toate privilegiile şi pe de altă parte masele imense de sclavi, şerbi, iobagi, goimi – „ceilalţi”. Unii autori apreciază ca aceasta elita plutocratica consta din 300 de clanuri, ca tribul Rothschild, răspândite prin toate ţările lumii. Refuzând adesea să colaboreze cu naţiunile gazda, în duşmănie ascunsa cu acestea, evreii sionişti îşi închipuie ca toţi fac parte din aceasta elita a celor 300 de clanuri, când în realitate sunt doar un instrument în mâinile plutocraţiei. Pervertirea organizata a culturii şi educaţiei serveşte scopurilor plutocraţiei. Distanţarea dintre plutocraţie şi imensele mase de şerbi se realizează nu numai prin eliminarea clasei de mijloc, care este cea mai productiva şi mai inventiva clasa, de fapt unica productiva, ci şi prin

incapacitatea intelectuala a celor destinaţi să fie şerbi.

După peste 60 de ani de degradare a învăţământului public american, conspiraţia oculta este mulţumită de rezultate; absolvenţii liceului american sunt în mare proporţie aproape analfabeţi; a sosit momentul înregimentării „vitelor cu fata umană”. „Atât preşedintele Bush cât şi Clinton militau pentru adoptarea unor Scopuri Educative Naţionale”, scrie Comisia Naţională pentru Educaţie în raportul ei din aprilie 1994. Metoda de manipulare într-o „democraţie de tip occidental” este clasica: conspiraţia oculta creează o criza (finanţând activităţi distructive), apoi analizează criza şi prezintă publicului soluţia, care consta dintr-un şi mai mare control central pentru combaterea crizei. Publicul este hipnotizat să ceară soluţia prezentata; iar dacă publicul nu o cere, mass-media, aservita conspiraţiei, pretinde ca publicul o cere. Fiecare cititor, care ştie că el personal n-a cerut-o, îşi imaginează ca alţii au cerut-o.

Hitler – Mesia sau Antihrist?
By Claudiu-Gilian Chircu

„Rasa noastră este Rasa Stăpânitoare. Suntem Zei divini pe această planetă. Suntem diferiţi de celelalte rase inferioare, precum acestea sunt diferite de insecte. De fapt, în comparaţie cu rasa noastră, celelalte rase sunt excremente umane. Destinul nostru este de a conduce rasele inferioare. Regatul nostru pe pământ va fi condus de liderii noştri cu mână de fier. Masele ne vor linge picioarele şi ne vor servi ca sclavi".

— Menachem Begin, prim-ministru al Israelului între 1977 – 1983

Dacă ar fi întrebaţi cine a fost cel mai rău om care a trăit vreodată pe acest Pământ, majoritatea l-ar indica pe Adolf Hitler. Cu toţii ştim că a vrut să cucerească lumea, pornind cel de – Al Doilea Război Mondial, care a dus la moartea a peste 52 milioane de oameni. Acest fapt a stârnit ura întregului mapamond de câteva generaţii încoace. Numai menţionarea numelui său trezeşte sentimente negative în cei mai mulţi dintre noi. Cine nu a auzit de faptele sale abominabile? Ce om întreg la minte ar putea să nu-l urască pe acest nebun satanist? Cine ar putea uita şi ierta Holocaustul? Mai ales pentru că victimele au fost evreii, poporul ales de Dumnezeu! Dar, oare, aşa au stat lucrurile cu adevărat? Oare istoria care ni se predă încă de pe primele bănci ale şcolilor este reală? Oare chiar a fost Hitler antihristul, încarnarea Satanei?

Poporul ales

Cei care îl urăsc cel mai mult sunt, fără doar şi poate, evreii. Amintirea lagărelor de concentrare naziste şi a celor 6 milioane de evrei ucişi atunci le va

rămâne mult timp bine întipărită în memoria colectivă. Holocaustul şi Biblia moştenită de la ei ne fac însă să ignorăm cine sunt evreii cu adevărat şi să închidem ochii la faptele lor. Evreii sunt cei care conduc lumea din umbră şi orchestrează toate evenimentele majore mondiale. Băncile lor controlează sistemul monetar mondial, creând crize financiare după bunul lor plac. Ei sunt cei care au înfiinţat societăţi secrete (cum ar fi Francmasoneria) ce au ca scop distrugerea tuturor celorlalte religii şi înlocuirea lor cu una satanică. Ei sunt cei care pornesc războaie, inventează noi viruşi şi ne conduc spre „Noua Ordine Mondială”, transformându-ne încet-încet în sclavi. Să nu uităm că ei sunt cei care l-au omorât pe Iisus şi, aşa cum a demonstrat părintele psihanalizei, Sigmund Freud, chiar pe cel care i-a salvat din robia egipteană, Moise. Pentru a reuşi să conducă Pământul şi-au infiltrat oameni în poziţii cheie în majoritatea statelor lumii. Pentru a fi acceptaţi ca popor ales de Dumnezeu, şi-au impus dumnezeul prin religii ce o completează pe a lor, cum ar fi

creştinismul şi islamismul, falsificând în acelaşi timp istoria. Iar manipularea maselor prin dezinformare a fost dintotdeauna una dintre armele lor preferate. Deschizând ochii şi privind cu atenţie acest popor „ales” care conduce lumea din umbră, nu putem să nu ne întrebăm: pot fi consideraţi duşmanii lor personaje negative? Se ştie că istoria este scrisă de învingători iar evreii au fost adevăraţii câştigători ai celui de – Al Doilea Război Mondial, care a dus nu doar la înfiinţarea statului Israel, ci şi la obţinerea unor uriaşe fonduri monetare. Cum ei obişnuiesc să dezinformeze şi chiar să falsifice istoria, oare marele lor duşman, Hitler, a fost chiar aşa cum ni se tot spune de mai bine de şapte decenii? Ţinând cont că ne este prezentat ca antihrist, satanist, ateu, nebun, homosexual, dependent de droguri, obsedat sexual, sadic, impotent, magician, chiar e posibil ca într-un singur om să se fi adunat absolut toate relele posibile? Care e adevărul din spatele celui de – Al Doilea Război Mondial? Cine a fost Hitler cu adevărat?

Ascensiunea lui Hitler

Născut pe 20 aprilie 1889 în Austria (parte din Imperiul Austro-ungar sau Habsburgic în acea vreme), Adolf Hitler s-a mutat cu familia în Germania la vârsta de trei ani. În decembrie 1907, după moartea mamei sale, Hitler a plecat în Viena, unde nimeni nu ştie ce a făcut timp de zece luni. După izbucnirea Primului Război Mondial s-a înrolat voluntar în armata germană, fiind decorat de două ori pentru vitejie: în 1914 cu Crucea de fier clasa a doua iar în 1918 cu Crucea de fier clasa întâi. Tot în 1918, pe 18 mai, a primit

şi Insigna plăgilor. La un an de la terminarea războiului s-a infiltrat ca agent al departamentului politic al armatei bavareze în Partidul Muncitoresc German. În numai câteva zile a devenit membru al comitetului executiv al partidului. Alături de fondatorul partidului, Anton Drexler, a formulat programul politic în februarie 1922. Tot atunci s-a hotărât şi schimbarea numelui grupării politice în Partidul Muncitoresc German Naţional-Socialist (*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*) sau Partidul Nazist. În 1930, Partidul Nazist a ajuns în Parlament, succes repetat şi în 1932. Pe 30 ianuarie 1933, Hitler a fost numit cancelar, reuşind apoi să plaseze nazişti în funcţii de conducere atât în parlamentul central cât şi în cele regionale. Astfel, în luna martie a aceluiaşi an, parlamentul i-a transferat puterea deplină cancelarului şi guvernului său, prin asumarea de prerogative dictatoriale.

[Freitag, 24. März 1933]

Daily Express

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY

Jews Of All The World Unite In Action

BOYCOTT OF GERMAN GOODS

MASS DEMONSTRATIONS IN MANY DISTRICTS

DRAMATIC ACTION

HIGHER WAGES FOR STEEL WORKERS

MR. MacDONALD EXPLAINS HIS TOUR

"PEACE CAN BE KEPT IN EUROPE"

New "Sweep" Bill In The Dail

LATE NEWS

Declaraţia de război a evreilor

A doua zi, pe 24 martie, cel mai mare cotidian al Marii Britanii din acea vreme, *Daily Express*, cu un tiraj de milioane de exemplare, titra pe prima pagină: „*Iudeea declară război Germaniei*”. Dedesubt se putea citi: „*Evreii din toată lumea uniţi în acţiune*”. Tot pe prima pagină, pe lângă prezentarea legii prin care Parlamentul i-a atribuit lui Hitler puteri dictatoriale, se anunţau „*acţiuni dramatice*”, „*boicotarea produselor germane*” şi „*demonstraţii în masă în multe districte*”. Este şocantă această declaraţie de război a evreilor cu şase ani înaintea izbucnirii celui de – Al Doilea Război Mondial, mai ales deoarece istoria oficială ne învaţă că Hitler a început războiul precum şi opresiunea evreilor. Ce i-a făcut pe evrei să declare război Germaniei? De ce i-a deranjat atât

de mult atribuirea puterii depline lui Hitler? Nu poate fi vorba despre un răspuns al evreilor la persecuţiile la care i-a supus Hitler, pentru că acesta abia obţinuse puterea de o zi. În plus, este remarcabil faptul că în mai puţin de 24 de ore (nu ştim la ce oră a primit Hitler puterea absolută pe 23 martie 1933, dar ştim că ziarul *Daily Express* a apărut pe piaţă a doua zi, la prima oră a dimineţii), liderii evreilor din întreaga lume au aflat decizia parlamentului german, s-au deplasat din ţările în care se aflau într-un singur loc în care au stabilit începerea războiului împotriva Germaniei. Apoi au avut timp să-şi anunţe decizia conducerii ziarului care, la rândul său, a găsit suficient timp pentru a redacta articolele respective şi a pregăti ziarul pentru

tipărire. Toate acestea în mai puţin de 24 de ore! Ceea ce ne face să credem ori că evreii sunt capabili să se mişte cu o viteză supraomenească, ori că războiul împotriva Germaniei era pregătit dinainte. Oricât am fi înclinaţi să credem prima variantă, tindem însă spre cea mai realistică, a doua. Dacă planul era făcut dinainte de ziua de 23 martie, evreii ar fi avut într-adevăr timp să comande ziarului *Daily Express* publicarea respectivelor articole imediat după aflarea deciziei parlamentului german. Iar un astfel de plan, pregătit dinainte ca Hitler să înceapă opresiunea evreilor, ne arată că nu el este

cel care a dat startul conflictului care a dus la începerea celui de – Al Doilea Război Mondial. Să fie vorba într-adevăr despre un plan al evreilor realizat înainte ca Hitler să preia puterea?

Planul masoneriei

Marele Comandor al francmasoneriei americane, reformatorul Ritului Scoţian Antic şi Acceptat, Albert Pike, i-a dezvăluit politicianului italian Giuseppe Mazzini planurile francmasoneriei într-o scrisoare trimisă pe 15 august 1871. Iată ce scria Pike: *„Primul război mondial trebuie creat pentru a permite Illuminatilor să răstoarne puterea ţarilor în Rusia şi pentru a face din acea ţară o fortăreaţă a comunismului ateu. Divergenţele create de către agenţii Illuminaţi între imperiul britanic şi cel german vor fi folosite pentru a porni acest război. La finele acestui război va fi construit comunismul, iar acesta va fi mai apoi utilizat pentru a distruge alte guverne şi pentru a slăbi religiile. Al doilea război mondial trebuie iniţiat prin exploatarea diferenţelor între fascişti şi sionismul politic. Acest război*

trebuie condus de aşa natură încât nazismul va fi distrus iar sionismul politic va fi întărit în aşa măsură încât forţa sa va permite instituirea unui stat suveran Israel în Palestina. În timpul celui de-al doilea război mondial, comunismul internaţionalist trebuie să devină atât de tare încât să contrabalanseze creştinismul, care atunci va fi limitat şi ţinut în şah până la momentul în care vom avea nevoie de acesta pentru cataclismul social final. Al treilea război mondial va trebui creat prin exploatarea disensiunilor create de agentura Illuminatilor între sioniştii politici şi liderii lumii islamice. Războiul trebuie condus în aşa fel încât islamul şi sionismul politic să se distrugă reciproc. În acest timp celelalte naţiuni ca întotdeauna divizate în această chestiune vor fi obligate să lupte până la completa lor epuizare fizică, morală, spirituală şi economică. Vom dezlănţui nihiliştii şi ateiştii şi vom provoca un formidabil cataclism social, care prin întreaga sa hidoşenie (oroare) va arăta naţiunilor efectul ateismului absolut, originea sălbăticiei şi a celui mai sângeros

cataclism. Apoi, peste tot, cetăţenii obligaţi a se apăra împotriva unei mâini de revoluţionari, vor extermina pe acei distrugători de civilizaţie, iar mulţimea, deziluzionată de creştinism – ale cărui spirite cereşti vor fi din acel moment fără orientare sau direcţie – va porni în căutarea unor idealuri, dar nu va şti încotro să-şi orienteze adoraţia şi atunci va primi adevărata lumină, prin manifestarea universală a curatei doctrine a lui Lucifer, care va fi în fine scoasă la vederea mulţimii. Această manifestare va rezulta din mişcarea mondială reacţionară care va urma distrugerii Creştinismului şi ateismului, ambele fiind cucerite şi exterminate deopotrivă". Dacă primele două războaie mondiale s-au întâmplat exact aşa cum le-a descris Pike, iar în planul celui de-al treilea recunoaştem evenimentele din prezent, putem considera că masoneria şi-a pus planul în aplicare. Acest mason de gradul 33, lider de seamă a Ku Klux Klan, a cărui statuie se află la loc de cinste în capitala Statelor Unite, Washington D.C., dezvăluia în lucrarea *Dogmă şi ritual* faptul că

„Francmasoneria are două doctrine, dintre care una este ascunsă, cunoaşterea sa fiind rezervată doar Maeştrilor, iar cealaltă este publică”. Despre zeul pe care masoneria vrea să îl impună în noua religie mondială, Pike scria în aceeaşi carte: *„Lucifer este purtătorul luminii. Nume straniu şi misterios al celui ce este Spiritul întunericului! Lucifer, fiul dimineţii! Este cel care aduce lumina şi în toată splendoarea sa intolerabilă orbeşte pe cei slabi sau sufletele egoiste*”.

Sunt într-adevăr evreii în spatele masoneriei? Dacă analizăm structura lojelor masonice, observăm că în vârful lor se află cele exclusiv evreieşti (cum ar fi B’nai B’rith). Tot Albert Pike este cel care a subordonat toate lojele masonice Alianţei Universale Israelite. Astfel, înţelegem de ce masoneria avea ca scop înfiinţarea statului Israel după cel de – Al Doilea Război Mondial. Despre Noua Ordine Mondială, în care evreii vor să guverneze lumea printr-un singur guvern şi o singură religie, evreul mason Baruch Levi îi scria lui Karl Marx într-o scrisoare publicată *de la revue de Paris* pe 2 iunie 1928: *„Poporul*

evreu va fi propriul său Mesia. El va atinge dominaţia mondială prin dizolvarea celorlalte rase, prin abolirea frontierelor, prin anihilarea monarhiilor şi prin instituirea unei republici universale în care evreii vor fi conducătorii de mâine, fără a întâmpina vreo opoziţie. Guvernele diferitelor popoare care vor forma republica universală, vor cădea fără nicio dificultate în mâinile evreilor. Atunci va fi posibil pentru conducătorii evrei să desfiinţeze proprietatea privată, făcând peste tot uz de proprietatea de stat. În acest fel, promisiunea din Talmud în care se spune că atunci când va veni timpul să vină Mesia, evreii vor avea în mâinile lor proprietatea întregii lumi, va fi îndeplinită".

Scrisoarea lui Pike a fost scrisă în 1871, cu 18 ani înainte ca Hitler să se nască! Dacă masonii au planificat cel de – Al Doilea Război Mondial, fără îndoială că au făcut tot posibilul pentru a-l realiza. Cum puteau face acest lucru? Atrăgând Germania într-un război. Astfel, putem înţelege că războiul declarat Germaniei de către evrei în 1933 nu a avut ca scop decât

provocarea Germaniei. Niciunul dintre statele conduse din umbră de evrei nu putea porni un război fără un motiv bun. Era nevoie ca Hitler să dea prima lovitură, exact ca în 2001 când, pentru a putea ataca Afghanistanul, Statele Unite au regizat tragedia din 11 septembrie.

Războiul evreilor

Aţâţarea Germaniei nu a început cu acea declaraţie de război din 23 martie 1933. După sfârşitul Primului Război Mondial, blocada navală britanică

împotriva Germaniei a dus la moartea a peste 100.000 de civili germani. Această blocadă a durat până la semnarea tratatului de la Versailles din 1919, căruia i s-a adăugat un document numit *Politica pastorală a lui Morgenthau*, semnat de preşedintele Statelor Unite, Woodrow Wilson. Acest document, găsit în 1968 printre hârtiile fostului preşedinte american Lyndon Baines Johnson, păstrat în prezent la Centrul de Cercetare Sid W. Richardson din Austin, specifica intenţia Statelor Unite de a-i extermina pe absolut toţi germanii, care sunt *„din naştere o rasă războinică”* şi transformarea Germaniei într-o *„păşune*”. În 1922, evreul ajuns ministru de externe german, Walter Rathenau, instiga Franţa la uciderea tuturor germanilor şi colonizarea Germaniei cu populaţii străine. Pentru trădarea sa, a fost asasinat la scurt timp de către organizaţia Consul. După declaraţia de război a evreilor din 23 martie 1933, aceştia au cerut Germaniei demiterea lui Hitler şi a naziştilor săi, precum şi introducerea evreilor în toate funcţiile de conducere a ţării. Pe 27 martie

1933, 40.000 de evrei au protestat împotriva lui Hitler în Madison Square Garden din New York. Proteste similare au avut loc şi în alte mari oraşe ale lumii. Ca răspuns la această declaraţie de război, pe 28 martie Hitler a hotărât boicotarea pentru o zi a magazinelor evreieşti. Hotărât însă să pună capăt acestui conflict, a început negocierea cu mişcarea Sionistă din Germania pentru mutarea evreilor în Palestina. Cum scopul liderilor evreilor era crearea unui conflict, aceştia nu au acceptat. Prin urmare, în ziarul *New York Times* din 7 august 1933, Samuel Untermayer, preşedintele *Federaţiei Internaţionale Evreieşti pentru Combaterea Opresiunii Hitleriste asupra Evreilor*, declara că războiul evreilor este unul „*sfânt*" şi trebuie dus până când Germania va fi distrusă. În ianuarie 1934, rabinul Vladimir Jabotiński, fondatorul organizaţiei sioniste *Mscha Rjetsch*, publica următoarele: „*Lupta împotriva Germaniei este purtată de luni de zile de fiecare comunitate evreiască, la orice conferinţă sau congres, în toate sindicatele şi de orice evreu de pe acest*

pământ. Interesele noastre evreieşti impun distrugerea întregii Germanii". Acelaşi rabin declara în *The Jewish Daily Bulletin* pe 27 iulie 1935: „*Există o singură putere care controlează cu adevărat, aceea a presiunii politice. Noi, evreii, suntem cea mai puternică naţie din lume pentru că deţinem puterea şi ştim să o folosim*". Ziarul canadian *Evening Telegram* scria la data de 26 februarie 1940: „*Congresul mondial evreiesc se războieşte de şapte ani cu Germania*". Pe 8 mai 1942, ziarul evreiesc *Jewish Cronicle* anunţa: „*Suntem în război cu Hitler încă din prima zi în care a preluat puterea, în anul 1933*". Nathan Kaufmann din dinastia Rothschild susţinea că „*trebuie sterilizaţi 48 de milioane de germani, pentru ca pe parcursul a două generaţii să se înfăptuiască ceea ce altminteri ar costa milioane de vieţi umane şi eforturi seculare: exterminarea germanimii şi a purtătorilor săi*". Şi totul s-a întâmplat exact cum spunea Albert Pike: „*Al doilea război mondial trebuie iniţiat prin exploatarea diferenţelor între fascişti şi sionismul politic*".

Miracolul economic nazist

Cum a ajuns Hitler la putere? Puţini mai ştiu în ziua de astăzi că el nu a preluat o mare putere economică, ci un stat falit. Tratatul de la Versailles din 1919 a impus poporului german plăţi compensatorii de trei ori mai mari decât valoarea tuturor proprietăţilor de pe teritoriul Germaniei. Prin urmare, ţara a fost lovită de o inflaţie extraordinară, o pâine ajungând să coste câteva milioane de mărci germane. Germania avea vistieria goală şi o datorie enormă. O mulţime de case şi ferme au

fost pierdute în faţa speculatorilor şi a băncilor evreieşti. Majoritatea populaţiei era nevoită să locuiască în bordeie şi să moară de foame. Partidul lui Hitler a promis că va schimba lucrurile şi că va lupta cu elita evreiască ce încearcă să distrugă Germania. Platforma electorală din 1920 a Partidului Nazist prevedea crearea de locuri de muncă, educaţie gratuită, majorarea pensiilor, îmbunătăţirea sistemului sanitar, naţionalizarea industriei şi eliminarea împrumuturilor bancare. De asemenea, acea platformă anti-capitalistă reglementa controlul armelor şi susţinea drepturile animalelor. Spre deosebire de politicienii din ziua de astăzi, Hitler s-a ţinut de cuvânt. Când a ajuns la putere, în 1933, şi-a emis propria monedă, împotrivindu-se astfel cartelurilor bancare internaţionale. A pus în aplicare un plan de lucrări publice, pentru care a plătit prin nişte obligaţiuni, numite Certificate de Trezorerie de Muncă. Astfel, naziştii au oferit germanilor milioane de locuri de muncă. Aceste certificate, neavând acoperire în aur, nu puteau fi valorificate

de bănci. Era vorba doar de nişte chitanţe pentru munca şi materialele livrate guvernului. Oamenii valorificau acele certificate pentru alte bunuri sau servicii. Hitler spunea că *„pentru fiecare marcă emisă, cerem echivalentul valorii mărcii pentru munca depusă sau pentru bunurile produse*”. Pentru această idee genială, care elimina sistemul bancar, evreimea mondială a declarat un boicot general împotriva Germaniei. Acest lucru nu l-a oprit însă pe Hitler, în cinci ani Germania devenind cea mai bogată ţară din Europa. În numai doi ani a rezolvat problema şomajului, apoi şi-a plătit datoriile şi a creat o monedă stabilă şi solidă. A reuşit acest lucru în ciuda boicotului evreiesc prin folosirea unui sistem de barter, schimbând bunuri şi echipamente cu alte ţări. La un moment dat, Hjalmar Schacht, şeful temporar al Băncii centrale germane, a fost invitat de un bancher american în Statele Unite. *„Avem o mulţime de bani. Aici este sistemul bancar adevărat*”, spunea bancherul. Schacht i-a replicat: *„Ar trebui să veniţi la Berlin. Nu avem niciun ban. Acesta este sistemul bancar*

adevărat”. Astfel, Hitler a salvat Germania de teoria economică anglo-saxonă care spunea că toate monezile naţionale trebuie să fie emise de un cartel bancar secret şi privat, decât să fie emise de guvernele naţionale, pentru beneficiul oamenilor. Extraordinara creştere economică şi libertate financiară i-a adus lui Hitler nu doar popularitatea, ci şi respectul concetăţenilor săi. Dar şi ura marilor bancheri internaţionali, pentru care dictatorul Germaniei devenise o reală ameninţare, deoarece sistemul său risca să se răspândească în întreaga lume. Pentru asta, trebuia oprit. C.G. Rakovski, unul din fondatorii bolşevismului sovietic, declara la interogatoriul său din 1938: „*Hitler a preluat privilegiul fabricării banilor, şi nu doar a banilor fizici, ci şi a celor financiari. El a preluat controlul asupra maşinăriei falsificării, pe care a pus-o să lucreze în beneficiul poporului său. Vă puteţi imagina ce s-ar întâmpla dacă acest mecanism ar ajunge şi în alte state?*”. Economistul Henry C.K. Liu confirma acest lucru într-un articol din 24 mai 2005, intitulat *Nazismul şi miracolul economic*

german, publicat în *Asia Times*: „*Naziştii au venit la putere în 1933, atunci când economia germană se afla într-un colaps total, cu obligaţii de plată pentru primul război mondial şi fără nicio perspectivă a vreunei investiţii străine. Printr-o politică monetară independentă de băncile internaţionale şi printr-un program masiv de investiţii publice pentru ocuparea forţei de muncă, Cel de-al Treilea Reich a fost capabil să transforme o Germanie falimentară în cea mai puternică economie a Europei, în doar patru ani, înainte chiar de începerea programului de înarmare*”. În cartea *Miliarde pentru bancheri, datorii pentru popor* din 1984, pastorul Sheldon Emry a scos şi el în evidenţă miracolul nazist: „*Guvernul german şi-a finanţat toate operaţiunile dintre 1935 şi 1945 fără aur şi fără datorii. Atât capitaliştii cât şi comuniştii au distrus revoluţia germană şi au adus Europa înapoi sub influenţa bancherilor*”. Acum putem înţelege ce l-a determinat pe evreul american Eli Ravage să declare că „*poporul german este primul condamnat la moarte*”. Sau de ce la 3 septembrie 1939, puţin după ce britanicii

au declarat război Germaniei, conducătorul sioniştilor de atunci, Chaïm Weismann, le-a oferit o sută de mii de soldaţi evrei pentru a lupta împotriva lui Hitler.

Atragerea Germaniei în război

„Războiul este un lucru hotărât”, declara pe 24 aprilie 1939 William Christian Bullitt Jr., ambasadorul Statelor Unite la Paris, într-o vreme în care cetăţenii Germaniei credeau în pace. Cu puţin timp înainte de această declaraţie a fost creat în presa mondială un adevărat val de intoxicări cu presupuse aspiraţii ale lui Hitler de a cuceri lumea. Numai în *New York Times* au existat asemenea articole pe 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21 decembrie 1938 şi 1 ianuarie 1939. Opinia publică trebuia convinsă că viitorul război

împotriva Germaniei va fi unul „sfânt”, dus pentru salvarea mapamondului de ghearele malefice ale „antihristului” Hitler. Iar noi în continuare învăţăm încă din primii ani de şcoală că acest „antihrist” a început cel de – Al Doilea Război Mondial atunci când a invadat fără motiv Polonia pe 1 septembrie 1939. Ce s-a întâmplat în realitate atunci?

Germania a cerut Poloniei oraşul liber Danzig, teritoriile cedate Poloniei după Primul Război Mondial şi un culoar de trecere prin coridorul artificial care despărţea Germania de Prusia de Est. Aceste revendicări erau justificate, Hitler considerând că se pot rezolva prin simple negocieri. Însă Anglia condusă de masonerie a convins Polonia să refuze orice propunere a Germaniei. Tratatul dintre cele două ţări, din 25 august 1939, prevedea că „*orice propunere de restituire a oraşului Danzig către Reich trebuie respinsă de Polonia*”. Cu puţin timp în urmă, pe 19 martie 1939, ambasadorul Statelor Unite la Varşovia, Biddle, îl anunţa pe ministrul de externe polonez Beck că Statele Unite se bazează pe

„disponibilitatea poloneză de a crea un motiv de război din chestiunea Danzig”. Credinţa că Anglia, Franţa, Statele Unite şi alte ţări vor interveni împotriva lui Hitler a determinat Polonia să refuze toate propunerile Germaniei. Ba, mai mult, a dus o uriaşă propagandă, ordonând mobilizarea generală şi chiar sugerându-i poporului agitat să ajungă în trei zile la Berlin, uitând faptul că, fără intervenţia Germaniei din 1917, ar fi fost în continuare o provincie sovietică. Cartea lui Werner Fuchs din 1930, *Confesiuni despre dorinţa cuceririi poloneze*, prezintă numeroase confesiuni care dovedesc că exista printre polonezi o atitudine ostilă faţă de germani încă dinainte de preluarea puterii de către nazişti în Germania anului 1933. Ba chiar este dezvăluită dorinţa politicienilor polonezi de a ocupa vaste teritorii germane, cum ar fi Prusia de Est, Danzig, Pomern, Silezia şi părţi din Brandenburg. Aceste teritorii au fost promise Poloniei de către masoneria americană şi britanică, în schimbul atragerii Germaniei în război. Iar polonezii s-au ţinut de cuvânt.

În afara propagandei anti-germane, se pare că Polonia a făcut mult mai mult. Iată ce povestea într-un raport sergentul-major Heinrich Julius Rotzoll din Königsberg (astăzi Kaliningrad): *„La mijlocul lunii august, Regimentul 57 de artilerie din Königsberg / Prusia a fost plasat la graniţa ameninţată de polonezi. Noi ne-am instalat la Gamsee, regiunea Neidnburg / Prusia de Est. Bateria mea era poziţionată într-un câmp de porumb. În această zonă, munca pe teren devenise de câteva săptămâni un pericol de moarte. Trupe de cavalerie poloneză care prădau şi omorau pătrunseseră la aproape şapte kilometri pe teritoriul Prusiei de Est. Asta se întâmplă deja în iulie 1939. Cât vedeai cu ochii, seara era numai fum şi foc. Casele şi satele arzânde erau incendiate provocator de trupele poloneze de cavalerie. Oamenii care se adăposteau în aer liber sau voiau să stingă focul erau măcelăriţi. Pentru a împiedica aceste maşinaţii, bateria mea a primit pe 23 august 1939 ordinul să formeze un comando de vânătoare. Ca sergent-major, am subordonat comandoul şi ordinul de intervenţie. În prima zi de*

intervenţie, trupa noastră motorizată a ajuns cu jumătate de oră mai târziu – un escadron polonez ucigaş gonind deja în direcţia graniţei protectoare. Urmele lăsate erau îngrozitoare: pe drumurile de câmp şi pe câmpuri găseam numai cadavre de ţărani germani, care erau sfârtecate de sabie sau împuşcate. Chiar din 26 august 1939, comandoul nostru a executat o trupă de cavalerie poloneză într-un câmp de sfeclă de zahăr, nu departe de Gamsee. La grupa noastră, numită MG-Garben, cavaleria poloneză fusese distrusă, 47 de călăreţi polonezi căzuseră pe pământul german… Când unitatea noastră a trecut pe 1 septembrie 1939, ora 5, la asalt, am găsit dincolo de graniţa poloneză mormintele proaspete de civili germani. Pe drumuri şi margini de şosele erau împrăştiate haine de civili ferfeniţi te şi pline de sânge. Ne-au confirmat şi prizonierii de război polonezi că acele atacuri provocatoare de dinainte de 1 septembrie 1939, care vizau populaţia civilă de pe teritoriul Reich-ului, au fost ordonate…”

Într-un articol, doamna L.S. din

Lübbecke (numit înainte Bromst) scria: „*În vara lui 1939, din aprilie până înainte de izbucnirea celui de – Al Doilea Război Mondial, sute, ba nu, mii de familii germane veneau prin mlaştini sau înotând prin lacul Obra în faţa uşilor noastre, seara târziu, ca să nu fie văzute, şi cerşeau pâine sau lapte pentru bebeluşi şi lucruri uscate. Întâi nici nu ştiam ce să spunem, fiindcă nu înţelegeam ce se întâmplă. Spuneau în continuare acelaşi lucru: «Ne ascundem de mai multe săptămâni de polonezi, suntem împuşcaţi pur şi simplu pe străzi şi pe câmpuri, nu mai suntem siguri de viaţa noastră, polonezii urmăresc toţi germanii». «Dar de ce?», întrebam noi. Preoţii polonezi vorbesc şi instigă la amvoane: «Snopiţi-i în bătaie pe germani, oriunde i-aţi întâlni. Împuşcaţi-i grămadă, distrugeţi întreaga pleavă germană...» Această imigraţie a durat toată vara, iar către sfârşit nu mai veneau decât foarte puţini fiindcă graniţa era straşnic păzită*”.

Încă din august 1938, în oraşele Bromberg, Stopnika şi Pless, soldaţii polonezi au măcelărit 56.000 de civili germani. S-au înregistrat treceri frecvente

ale graniţei şi masacre pe teritoriul german, însă Hitler nu a reacţionat. Un om care voia neapărat un război, aşa cum ne învaţă istoria că ar fi dorit Hitler, ar fi atacat Polonia de la prima trecere a graniţei de către soldaţii polonezi. Însă Hitler ştia că i se întinde o capcană. Drept pentru care a semnat pe ascuns un tratat de neagresiune cu Uniunea Sovietică, aşa-numitul Pact Molotov-Ribbentrop. În prealabil încheiase un tratat cu Italia lui Mussolini pe 22 mai. Neştiind de înţelegerea germano-sovietică, polonezii au continuat masacrele în rândul populaţiei germane. În Bromberg au răstignit pe uşile bisericilor femei, bărbaţi şi copii cu capetele în jos, apoi i-au spintecat. Soldaţii polonezi şi-au fotografiat victimele, trimiţând pozele lui Hitler. Fotografii ale celori ucişi cu bestialitate precum şi ale gropilor comune descoperite de germani, însoţite de vaste materiale documentare, au fost publicate în numărul 3 din 1940 al *Cărţii Albe Germane*. Nici până în ziua de astăzi nu a fost contestat vreun document prezentat acolo. Abia după acest teribil masacru

Germania a atacat Polonia pe 1 septembrie 1939. Acest gest poate fi considerat un atac al tiranului Hitler asupra inocenţilor polonezi, ori o acţiune de salvare a populaţiei germane din Polonia?

Cert este faptul că Hitler a fost nevoit să intre în capcana masoneriei, nu însă fără a-şi lua măsuri de precauţie. La două zile după intrarea armatei hitleriste în Polonia, Anglia şi Franţa au declarat război Germaniei. Armata poloneză a început să se retragă, aşteptându-şi aliaţii care i-au convins să provoace Germania. Însă în locul lor şi-a făcut apariţia pe 17 septembrie un duşman neaşteptat: Uniunea Sovietică a lui Stalin. Aflând de pactul Molotov-Ribbentrop, englezii şi francezii au realizat că e spre binele lor să nu intervină în Polonia. Pentru a nu fi acuzaţi că şi-au trădat aliaţii, au organizat o blocadă navală a Germaniei. Iar pe 6 octombrie 1939, Hitler şi Stalin au sfâşiat Polonia, alipind bucăţile la propriile imperii. În aprilie 1940, ca urmare a blocadei anglo-franceze, Germania a invadat Norvegia şi Danemarca, pentru a captura transporturile de fier din Suedia.

Ca răspuns, Anglia a invadat Islanda pentru a preîntâmpina o posibilă invazie germană a insulei. Însă Hitler şi-a îndreptat atenţia către Franţa, Belgia, Olanda şi Luxemburg, pe care le-a invadat pe 10 mai 1940. Pe 4 mai, trupele engleze au fost nevoite să evacueze portul Dunkirk, lăsându-şi în urmă întreg echipamentul. Peste şase zile, Italia a invadat Franţa, care s-a predat după numai 12 zile. Franţa a fost împărţită între Germania şi Italia, în timp ce Uniunea Sovietică şi-a anexat cu forţa Estonia, Letonia, Lituania şi Basarabia.

Pacea lui Hitler

Ceea ce tot mai puţini ştiu este faptul că acest „tiran care voia să cucerească lumea” a cerut încheierea ostilităţilor de câteva ori. După cucerirea Poloniei, Hitler a cerut pacea, însă Anglia şi Franţa s-au opus. După cucerirea Franţei, Hitler a cerut din nou încheierea conflictului. Şi de această dată, Anglia a refuzat categoric. La fel s-a întâmplat şi cu eforturile Vaticanului şi a altor state neutre de a stabili pacea, fiind refuzate de masoneria iudaică. Până şi cunoscutul mason Winston

Churchill, prim-ministrul Marii Britanii, a confirmat faptul că Hitler a vrut să încheie conflictul după campaniile din Polonia şi Franţa. Despre începutul războiului, Stalin afirma în *Pravda* din 29 noiembrie 1939 următoarele:

„1. Nu Germania a atacat Franţa şi Anglia, ci Franţa şi Anglia au atacat Germania, asumându-şi astfel responsabilitatea pentru acest război.

2. După izbucnirea ostilităţilor, Germania le-a făcut Franţei şi Angliei propuneri de pace, iar Uniunea Sovietică a susţinut public iniţiativele germane, pentru că ea considera, şi mai consideră şi acum, că un sfârşit rapid ar uşura radical situaţia tuturor ţărilor şi popoarelor.

3. Cercurile dominatoare ale Franţei

şi Angliei au respins categoric propunerile de pace ale Germaniei şi strădaniile Uniunii Sovietice sosite după imediatul sfârşit al războiului. Acestea sunt faptele”.

În încercarea de a obţine pacea, Adolf Hitler nu a oferit doar vorbe goale, ci şi fapte. La Dunkirk, trupele aliate erau pe punctul de a fi nimicite total. În loc să captureze soldaţii inamici sau să-i măcelărească, Hitler şi-a oprit armata pentru trei zile, permiţând astfel unui număr de 338.226 de soldaţi (198.229 britanici şi 139.997 francezi) să scape. „*Sângele fiecărui englez e prea valoros pentru a fi vărsat*”, spunea Hitler. „*Popoarele noastre sunt legate rasial şi tradiţional*”, completa el, considerându-i pe englezi ca făcând parte din aceeaşi rasă ariană ca şi germanii. Iată discursul său din iulie 1940, susţinut în faţa parlamentului german: „*Încă o dată, conspiraţia jalnică şi coruptă a oamenilor politici şi a magnaţilor financiari lacomi şi-a făcut apariţia, pentru ei războiul reprezentând un mijloc eficace în a-şi susţine afacerile. Otrava evreiască internaţională a început să se agite şi să*

atace minţile sănătoase. Intelectualii i-au portretizat pe oamenii decenţi care îşi doresc pacea, numindu-i «persoane slabe şi trădători», pentru a denunţa partidele de opoziţie ca fiind «cea de a cincea coloană», cu scopul de a elimina rezistenţa internă la politica lor criminală de război. Evreii şi francmasonii, industriaşii de armament şi profitorii de război, comercianţii internaţionali şi speculanţii de bursă sunt asemenea «gărzilor negre» politice: disperaţi şi căutători de glorie, pentru care războiul nu reprezintă altceva decât ceea ce îşi doresc. Credeţi-mă, dragi parlamentari, simt un mare dezgust faţă de aceşti distrugători de oameni şi ţări, lipsiţi de scrupule. E aproape dureros pentru mine că am fost ales de Providenţă pentru a-i înlătura pe aceşti oameni care ne-au pus în genunchi. Ambiţia mea nu este aceea de a purta războaie, ci de a construi un nou stat social, de înaltă cultură. Şi fiecare an de război mă ţine departe de munca mea! Şi asta din cauza jafului acestor nulităţi groteşti, cu o viziune politică mediocră, într-atât încât ticăloşia lor coruptă nu-i face să

depăşească limitele obişnuitului. Domnul Churchill a repetat declaraţia că îşi doreşte război. În urmă cu şase săptămâni, el a lansat acest război într-o arenă în care se crede tare. Un război aerian împotriva populaţiei civile, sub sloganul înşelător: «un război împotriva obiectivelor militare». Începând cu Freiburg, aceste obiective s-au dovedit a fi oraşe deschise, pieţe, sate, case, spitale, şcoli, grădiniţe şi orice decid ei să lovească. Până acum am răspuns limitat la aceste atacuri. Deşi nu e în intenţia mea de a semnala, totuşi acesta va fi singurul răspuns posibil, sau, dacă va rămâne în acest fel, sunt conştient de răspunsul nostru care va veni şi care va aduce suferinţă multor oameni. Desigur, acest lucru nu se va aplica şi domnului Churchill, din moment ce se va ascunde în Canada, unde banii şi copiii multor profitori de război au fost deja duşi. Dar va exista o tragedie pentru milioane de oameni. Iar domnul Churchill ar trebui să aibă încredere în mine, atunci când eu ca profet proclam: un mare imperiu va fi distrus. Un imperiu mondial pe care eu nu

am avut niciodată ambiţia de a-l distruge. Sunt perfect conştient că acest război se va sfârşi prin distrugerea uneia dintre cele două părţi combatante. Domnul Churchill crede că aceasta va fi Germania, dar eu ştiu că va fi Anglia! În acest moment mă simt obligat în faţa conştiinţei mele să fac încă un apel la raţiune în Anglia. Cred că pot face asta, deoarece nu o fac din postura învinsului, ci a învingătorului; de aceea vorbesc în numele raţiunii. Nu văd niciun motiv pentru care am forţa continuarea acestui război. Regret sacrificiile care sunt cerute. Vreau să-mi cruţ propriul popor. Ştiu că inimile milioanelor de bărbaţi şi băieţi sunt pline de dorinţa de a purta un război împotriva unui inamic care, fără niciun motiv rezonabil, ne-a declarat război pentru a doua oară. De asemenea, cunosc şi inimile mamelor şi femeilor care, în ciuda disponibilităţii lor de a se sacrifica, cred cu toată puterea lor că asta este ultima lor opţiune. Domnul Churchill ar putea din nou minimaliza declaraţia mea, spunând că nu este altceva decât un simptom al fricii mele sau al dubiilor mele asupra

victoriei finale. Totuşi, nu voi avea conştiinţa încărcată pentru lucrurile care vor urma”.

Din acest discurs nu reiese doar dorinţa de pace a lui Hitler („*Ambiţia mea nu este aceea de a purta războaie, ci de a construi un nou stat social, de înaltă cultură. Şi fiecare an de război mă ţine departe de munca mea!*”) ci şi ura sa îndreptată către magnaţii financiari evrei, francmasoni şi toţi cei care îşi doresc neapărat războiul. Nu poate fi acuzat că îşi dorea să cucerească lumea când a cerut pacea de două ori, de fiecare dată din poziţia de învingător. Dimpotrivă, refuzul categoric al evreilor de a încheia ostilităţile ar trebui să ne indice cine erau cu adevărat cei ce şi-au dorit războiul. După declasificarea documentelor britanice din cel de – Al Doilea Război Mondial s-a descoperit că Churchill primise o ofertă uluitoare de la Hitler. Acesta încerca să încheie un pact cu Anglia, prin care Germania retroceda teritoriile cucerite în vestul Europei, în schimbul garantării intereselor germane în estul Europei subjugate de Hitler. Şi

această ofertă a fost respinsă de Churchill, care a şi notat dorinţa obsesivă a lui Hitler de a încheia pacea cu Anglia. Bineînţeles că masonul Churchill nu dorea o pace care ar fi contravenit intereselor evreilor. Prin urmare, pentru a duce la bun sfârşit planul masoneriei, amintit de Albert Pike în 1871 şi de Protocoalele înţelepţilor Sionului din 1897, Hitler nu a fost doar atras în acest conflict prin provocări repetate, ci şi finanţat în acest scop.

Finanţarea evreilor

Există o mulţime de documente care arată că bancherii evrei l-au finanţat pe Hitler între 1929 şi 1933, deoarece doreau să-l controleze pe Stalin. Când Germania

nazistă a rupt-o cu bancherii, aceştia i-au declarat război lui Hitler. Cu cei 25 de milioane de dolari primiţi de la evrei, Hitler le-a oferit susţinătorilor săi alimente şi adăposturi. La interogatoriul său din 1938, C.G. Rakovski susţinea o variantă asemănătoare, şi anume faptul că bancherii evrei internaţionali l-au finanţat pe Hitler cu scopul de a-l controla pe Stalin, care a uzurpat puterea de la agentul lor, Troţki. Când şi-a creat propriul sistem financiar, Hitler a devenit o ameninţare mai mare decât Stalin. La procesul de Nürnberg, de după cel de – Al Doilea Război Mondial, soţia generalului Ludendorff a declarat că James Warburg (fiul lui Paul Warburg, fondatorul Rezervei Federale din Statele Unite, aparţinând francmasonilor Illuminaţi), a transferat din Wall Street către nazişti suma de 34 de milioane de dolari. De asemenea, numeroase documente indică faptul că senatorul evreu Samuel Preston Bush (ai cărui fiu şi nepot au ajuns preşedinţi ai Statelor Unite), membru al lojei masonice Craniu şi Oase, a finanţat şi înarmat Partidul Nazist. Această finanţare a

Germaniei de către Statele Unite poate părea puţin bizară, ţinând cont că aceste două state au fost rivale în cel de – Al Doilea Război Mondial. Dar când vedem şi că zvastica, emblema naziştilor, fusese deja folosită în Primul Război Mondial ca simbol al Diviziei 45 Aeriene a Statelor Unite ale Americii, totul pare într-adevăr că ia forma unui plan bine pus la punct.

Hitler a avut legături şi cu casa regală britanică, deşi aceasta este condusă de către marii săi duşmani, liderii evreilor. Prinţul Phillip, soţul reginei Elizabeta a II-a, a fost crescut în rândurile tineretului nazist iar trei dintre cumnaţii săi au devenit membri importanţi ai Partidului Nazist. De asemenea, prinţul Phillip militează în favoarea măsurilor criminale de reducere a populaţiei mondiale, susţinând în mod public eugenia (îmbunătăţirea prin metode genetice a rasei umane pentru crearea unei rase superioare), idee ce făcea parte din filosofia nazistă. De altfel, Jonathan Petropoulos a publicat cartea *Membrii familiei regale şi Reich-ul*, ce conţine fotografii şi informaţii ce atestă legăturile

dintre prinţul Phillip şi nazişti, prin intermediul surorilor sale căsătorite cu prinţi germani. Din familia regală britanică de Windsor (ce în realitate este Casa germană de Saxa-Coburg-Gotha-Battenberg) făcea parte şi Lordul Mountbatten (ultimul guvernator general al Indiei), unul dintre membrii clanului Rothschild. Mama prim-ministrului Marii Britanii, Winston Churchill, făcea parte din acelaşi clan. Prinţul William s-a căsătorit cu Kate Middleton pe 29 aprilie 2011, la exact 66 de ani de la nunta lui Adolf Hitler cu Eva Brown (66 fiind unul dintre numerele foarte importante în Kabbalah evreiască). Iar în 2005, prinţul Harry a apărut la o petrecere costumat în ofiţer nazist.

De ce l-au finanţat evreii pe Hitler? Răspunsul este simplu: pentru a se putea înarma. Hitler trebuia să respecte planul masoneriei, adică să pornească un război care să ducă la crearea unui stat al evreilor. Pentru acest lucru el trebuia se simtă puternic. Iar banii oferă dacă nu puterea, măcar iluzia ei. Hitler trebuia să fie bine înarmat, dar nu într-atât încât să

câştige, ci doar cât să creadă că va câştiga. După cum bine exemplifica în 1939 generalul american Collins, citat de revista *Hessische / Niedersächsische Allgemeine* din 24 octombrie 1981: *„Este de ajuns să furnizăm armament, nu trebuie să moară şi fiii noştri în Europa. Sunt destui germani care pot muri pentru interesele noastre*”.

Dacă Al Doilea Război Mondial a făcut parte din planul evreimii mondiale, de ce a fost ales Hitler pentru a duce Germania în război? În Primul Război Mondial a fost un biet caporal, pe care superiorii săi au refuzat să îl promoveze, considerând că îi lipsea talentul de lider. Cum nimeni nu se transformă peste noapte, devine evident faptul că Hitler a fost ajutat să devină un conducător carismatic. Făcând parte din planul evreilor, putem presupune că ei sunt cei care l-au ajutat şi în această privinţă. Şi totuşi, de ce a fost ales Adolf Hitler?

Hitler, descendent Rothschild

În cartea *Mintea lui Hitler,* psihanalistul Walter Langer lansa o ipoteză şocantă: *„Tatăl lui Adolf, Alois Hitler, a fost fiul nelegitim al Mariei Anna Schicklgruber. Presupusul tată al lui Alois Hitler (Schicklgruber) a fost Johann Georg Hiedler, dar unii au motive serioase să se îndoiască de faptul că Johann Georg Hiedler a fost tatăl lui Alois. Un document austriac arată că Maria Anna Schicklgruber locuia în Viena în momentul conceperii. În acea perioadă lucra ca servitoare la reşedinţa baronului Rothschild. De îndată ce familia a descoperit sarcina, ea a fost trimisă*

acasă… unde s-a născut Alois”. Ipoteza lui Langer se bazează pe cartea *în culisele Gestapoului* din 1940, unde Hans Jürgen Koehler, un ofiţer de rang înalt din Gestapo, susţinea că Engelbert Dolfuss, cancelarul Austriei, i-a investigat trecutul lui Hitler. Koehler afirma că a văzut o copie a documentelor lui Dolfuss, înmânate acestuia de Heydrich, şeful Serviciilor Secrete naziste. *„Dosarul a stârnit atâta vâlvă, cum niciun altul nu a mai făcut vreodată*”, scria acesta. Datorită funcţiei sale, cancelarul austriac putea afla cu uşurinţă datele personale ale familiei lui Adolf Hitler, care se născuse în Austria. Având certificatele de naştere şi fişele de înregistrare de la poliţie, Dolfuss a reuşit să afle ceea ce îl interesa: *„O tânără fată* (bunica lui Hitler) *… a venit la Viena şi s-a angajat ca servitoare, lucrând cel mai adesea pentru familii bogate. Dar a fost ghinionistă; sedusă, avea să poarte un copil. A plecat acasă în satul său până a născut… Unde a fost servitoare în Viena? Nu este greu de aflat. Viena avea un sistem obligatoriu de înregistrare la poliţie. Şi servitori şi angajatori erau*

taxaţi scump dacă uitau de această formalitate. Cancelarul Dolfuss a reuşit să descopere fişa de înregistrare. Servitoarea lucrase la reşedinţa Rothschild, iar bunicul necunoscut al lui Hitler trebuie căutat în acea casă frumoasă. Dosarul lui Dolfuss s-a oprit la această declaraţie". Tatăl lui Hitler s-a născut în 1837, în perioada în care Salomon Mayer von Rothschild locuia singur la reşedinţa familiei din Viena. Din cauza problemelor lor în căsnicie, soţia sa se mutase în Frankfurt. Fiul lor, Anselm Salomon, şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului departe de Viena, la Paris şi Frankfurt. Prin urmare, sunt mari şanse ca Salomon Mayer Rothschild să fi fost adevăratul tată al lui Alois Hitler. Hermann von Goldschmidt, fiul funcţionarului principal al lui Salomon Mayer, scria în 1917 într-o carte că Salomon *„până prin anii 1840 manifesta un entuziasm cam nechibzuit pentru tinere*" şi că *„avea o pasiune carnală pentru fete foarte tinere, cu care a şi avut aventuri pe care a trebuit să le ascundă cu ajutorul poliţiei*". Tânăra viitoare bunică a lui Adolf Hitler putea fi o ţintă a lui

Salomon Mayer, cu care locuia în acea perioadă sub acelaşi acoperiş. Ţinând cont că fata a rămas însărcinată în timp ce locuia acolo, iar nepotul ei a devenit cancelar al Germaniei, fiind finanţat de evrei şi începând mai apoi Al Doilea Război Mondial, atât de important pentru masonerie, putem trage concluzia că Adolf Hitler era descendent al clanului Rothschild, cea mai bogată şi puternică familie evreiască din lume.

Se pare că Hitler ştia despre originile sale cu mult timp înainte de a deveni cancelar. Acesta ar putea fi motivul pentru care a ordonat execuţia lui Engelbert

Dolfuss, cel care a aflat adevărul. Tatăl lui Hitler, Alois, şi-a părăsit satul natal pentru a-şi încerca norocul la Viena, acolo unde se afla tatăl său natural, Salomon Mayer Rothschild. După înmormântarea mamei sale, în februarie 1907 Adolf Hitler a plecat şi el la Viena, unde a locuit până în mai 1913. În 1907 practic a dispărut pentru zece luni. Nimeni nu ştie unde a fost sau ce a făcut în tot acest timp. Sunt mari şanse să se fi retras la rudele sale din clanul Rothschild, care atunci au avut şansa de a-i observa potenţialul. Şi, astfel, s-au hotărât să îl includă în marele plan al elitei iudaice.

Hitler în Primul Război Mondial

Când i-a fost dezvăluit lui Hitler planul din care trebuia să facă parte? Se pare că, în noiembrie 1912, viitorul cancelar al Germaniei a fugit în Marea Britanie, sustrăgându-se serviciului militar obligatoriu. În aprilie 1913 s-a întors în Viena, mutându-se în München după mai puţin de o lună. În 1914 a plecat la Salzburg, în Austria, unde a fost declarat inapt pentru serviciul militar pe 5

februarie, drept pentru care s-a întors în München. Totuşi, în luna august, s-a înrolat ca voluntar în armata bavareză. Lucru extrem de ciudat pentru un om care a fugit de serviciul militar. Prin urmare, între februarie – august 1914 trebuie să se fi întâmplat ceva care să-l fi făcut să se răzgândească. Cel mai probabil, atunci i s-a spus că va fi sprijinit să ajungă la putere, să conducă Germania şi, la momentul potrivit, să atace Uniunea Sovietică. Pentru acest lucru, trebuia să câştige de partea sa poporul. Iar un prim pas în această direcţie era participarea sa la războiul care tocmai începea, din care trebuia să iasă ca un erou medaliat.

Există câteva indicii care ne arată că Hitler a fost protejat în Primul Război Mondial. Înrolat în Regimentul al şaselea de rezervă bavarez, el a fost curier pe frontul de vest, în Franţa şi Belgia, un rol mai puţin periculos. De asemenea, a petrecut o mare parte din timp la sediul central al regimentului, unde se ocupa cu realizarea de ilustraţii pentru o gazetă militară. A fost decorat cu Crucea de Fier clasa a doua într-un timp foarte scurt, lucru puţin straniu pentru un curier. Ceea ce demonstrează că Hitler avea relaţii printre ofiţeri încă de la începutul Primului Război Mondial, dar şi că evreii

subordonaţi clanului Rothschild erau în permanenţă lângă el, protejându-l şi asigurându-se de îndeplinirea planului. Cu toate măsurile de precauţie luate de cei care îl protejau, rolul de curier nu era lipsit în totalitate de riscuri. În 1916 a fost rănit superficial în zona inghinală sau în coapsa stângă în timpul bătăliei de pe Somme. Un an mai târziu a fost decorat cu Insigna plăgilor. Hitler nu a fost promovat niciodată la rangul de subofiţer, varianta oficială fiind că superiorii lui nu considerau că ar avea abilităţi de conducere. Sau poate încercau să-l ţină departe de lupte, păstrându-l în postul de curier ori desenator al gazetei militare, lucru imposibil pentru un subofiţer. În 1918, Hitler a primit Crucea de Fier clasa întâi, o decoraţie ieşită din comun pentru un militar cu gradul de caporal, acordată de evreul Hugo Gutmann, comandantul său. Această decoraţie întăreşte ideea că evreii făceau tot posibilul pentru a se îndeplini planul familiei Rothschild. Tot straniu poate părea şi faptul că Hitler a prins înfrângerea Germaniei departe de front, aflându-se pe patul de spital, fiind

orbit temporar cu iperită. Poate e doar o coincidenţă sau poate încă o parte din planul evreilor de a-l proteja pe viitorul conducător al Germaniei.

Societatea Thule

Istoria oficială ne învaţă că în 1919, la un an de la terminarea războiului, Hitler s-a infiltrat în Partidul Muncitoresc German ca agent al departamentului politic al armatei bavareze. În numai câteva zile a devenit membru al comitetului executiv al partidului. Alături de fondatorul partidului, Anton Drexler, a formulat programul politic în februarie 1922. Tot atunci s-a hotărât şi schimbarea numelui grupării politice în Partidul Muncitoresc German Naţional-Socialist (*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*) sau Partidul Nazist.

Legitimaţia sa de partid arată că Hitler avea numărul 7, adică era al şaptelea membru al grupării de la înfiinţarea sa. Prin urmare, atunci când Hitler s-a infiltrat ca spion, Partidul Muncitoresc German era format din doar şase persoane. Ce fel de partid poate fi

unul cu şase membri şi de ce armata germană era atât de interesată de această grupare, încât şi-a infiltrat un om pentru a o spiona? Şi cum se face că spionul a renunţat la a mai lucra pentru armată, alegând acest partid? Nu doar atât, acel fost caporal „fără abilităţi de conducere” a ajuns în fruntea partidului, apoi a ţării. Cum orice politician are nevoie de un partid în spate, este posibil ca Partidul Muncitoresc German să fi fost înfiinţat de evrei pentru Hitler, ca parte a planului familiei Rothschild? Pentru a afla acest lucru trebuie să ştim în primul rând cine erau cei şase membri fondatori ai partidului. Anton Drexler, jurnalistul Karl Harrer, economistul Gottfried Feder şi evreul Alfred Ernst Rosenberg erau membri ai Societăţii Thule. Jurnalistul Dietrich Eckart era un colaborator al Thule. Nu s-au descoperit legături dintre al şaselea membru, Ernst Julius Günther Röhm, şi această grupare. Dar dacă cinci din şase făceau parte sau doar colaborau cu Thule, sunt mari şanse ca şi al şaselea să fi avut legături cu Societatea. Röhm a fost cofondator al miliţiei naziste şi,

ulterior, comandant al ei. Era un membru important al Partidului Nazist, fiind singurul care avea voie să îl tutuiască pe Hitler. Prin urmare, nu este exclusă apartenenţa sa la Societatea Thule. Ce era această grupare?

Societatea Thule a fost o grupare ocultă secretă, cu sediul la München, numită după un teritoriu mitic nordic din mitologia greacă. A fost fondată ca un grup de studiu de către Walter Nauhaus, un veteran de război rănit în Primul Război Mondial, care a ajuns la conducerea grupului Germanenorden („Ordinul Teuton”), o societate secretă fondată în 1912 de câţiva ocultişti germani, cum ar fi Theodor Fritsch, Philipp Stauff sau Hermann Pohl. În 1917, Nauhaus s-a mutat din Berlin la München, unde a înfiinţat societatea Thule-Gesellschaft. Oficial, această nou înfiinţată societate s-a dedicat studiilor etnografice şi chiar a publicat 24 de volume de proză şi poezie nordică, însă pe ascuns a servit ca ramură münchenează a Ordinului Teuton. În 1918, ocultistul Rudolf Glauer (care şi-a schimbat ulterior numele într-

unul mult mai pompos, Baronul Heinrich von Sebottendorf) a devenit conducătorul Ordinului Teuton din Bavaria şi a început o campanie de recrutare pentru Societatea Thule, alături de Nauhaus. Von Sebottendorf era şi mason, fiind iniţiat în 1901 într-o lojă asociată cu cea Loja Franceză Orientală de Memphis. Societatea Thule se baza pe învăţăturile Societăţii Teosofice (ce avea o doctrină formată din amestecul ocultismului şi a Kabbalei evreieşti) înfiinţate în 1875 de Helena Petrovna Blavatsky, o bună prietenă a Marelui Comandor al francmasoneriei americane, Albert Pike. Iar lojele francmasoneriei erau subordonate familiei Rothschild prin gruparea Illuminaţi. Astfel înţelegem cine era în spatele ascensiunii lui Hitler, cei care au planificat totul de la bun început. În octombrie 1918, liderii Societăţii Thule i-au însărcinat pe Karl Harrer şi Anton Drexler cu formarea unui sindicat politic al muncitorilor. Astfel, pe 5 ianuarie 1919, cei doi au înfiinţat Partidul Muncitoresc German, alături de un alt membru Thule, Gottfried Feder, şi un colaborator al

Societăţii, Dietrich Eckart. Tot în ianuarie li s-a alăturat şi Alfred Ernst Rosenberg, un alt coleg din Societatea Thule. După ce a ajutat la desfiinţarea Republicii Socialiste Bavareze din mai, Ernst Julius Günther Röhm a intrat în Partidul Muncitoresc German. Iar Adolf Hitler a sosit abia în octombrie.

În timp, şi alţi membri Thule au aderat la Partidul Muncitoresc German, transformat în Partidul Nazist în 1922, cum ar fi: Hermann Wilhelm Göring (care a înfiinţat Gestapoul în 1933), Rudolf Walter Richard Hess (adjunctul lui Hitler după 1933), Wilhelm Frick (ministru de Interne între 1933 – 1943), Hans Michael Frank (guvernator general al Poloniei între 1939 – 1945), Karl Fiehler (primar al Münchenului între 1933 – 1945), entomologul Franz Dannehl şi Heinrich Luitpold Himmler (comandantul suprem al SS-ului, cel considerat adevărata „mână dreaptă” a lui Hitler). Himmler era cel pus de evrei să îl manevreze pe Hitler pentru a fi siguri că planul se îndeplineşte.

Însemnul Societăţii Thule era crucea lui Wotan (zeul suprem din mitologia

germanică, numit Odin în Scandinavia), care a fost preluat de naziști sub forma svasticăi. De asemenea, salutul membrilor Societăţii era „*Heil und Sieg*”, transformat de Hitler în „*Sieg Heil*”. Doctrina Thule se baza pe cea a Societăţii Teosofice fondate de Helena Petrovna Blavatsky, care se referea la o rasă ariană pură, asemenea eroilor din vechile mituri germanice (oameni înalţi, blonzi, cu ochii albaştri). Jorg Lanz von Liebenfels, aşa-numitul „părinte al naţional-socialismului”, este cel care a împins la extreme această teorie, sprijinit fiind mai ales de Heinrich Himmler. De asemenea, Societatea Thule credea într-un Mesia, care va salva Germania. Cu câteva luni înainte să-l cunoască pe Hitler, Dietrich Eckart a scris într-un poem despre acest Mesia german, numindu-l „*Cel Măreţ*” şi „*Cel Fără Nume*”, pe care toţi „*îl pot simţi dar nimeni nu-l poate vedea*”. Atunci când l-a întâlnit pe Hitler, Eckart a fost convins că profeţia sa s-a împlinit. Sprijinit de colegii săi din Thule, a reuşit să-l convingă şi pe Hitler că el este acel Mesia care poate salva Germania. Aşa cum au demonstrat

numeroşi istorici, nu sunt dovezi că Hitler ar fi fost antisemit până după sfârşitul Primului Război Mondial, prin urmare acest aşa-zis antisemitism i-a fost creat de membrii Thule. În realitate, aşa cum reiese din doctrina Partidului Nazist, nu era vorba despre antisemitism. Societatea Thule credea că un grup de evrei conduce lumea din umbră, idee pe care i-au inoculat-o şi lui Hitler. Scopul declarat al Partidului Nazist era de a distruge acea ocultă evreiască şi de a reda Germaniei măreţia de odinioară. Astfel, Societatea Thule a pus bazele ideologiei celui de-al treilea Reich (al treilea imperiu), în care Mesia Hitler trebuia să fie nu doar salvatorul Germaniei, ci şi al lumii. După părerea lor, primul imperiu a fost cel „Roman al naţiunii germane" (Imperiul Medieval Germanic dintre secolul al IX-lea şi 1806), cel de-al doilea fiind Germania unificată de cancelarul Otto von Bismark în 1871. Manipularea Societăţii Thule, ordonată de familia Rothschild, a avut efectul scontat, Hitler ajungând să se creadă salvatorul lumii. Un studiu psihologic al discursurilor lui Adolf Hitler,

realizat de un serviciu de ascultare a programelor radiofonice lansat de BBC în 1942, vorbeşte despre un „*complex mesianic*” al lui Hitler, care îl făcea să se creadă implicat într-o cruciadă contra răului, întruchipat în opinia sa de evrei. Acest studiu, cuprins într-un document clasificat secret până de curând, predat ulterior arhivelor Universităţii Cambridge, denotă o „*fobie*” crescândă a lui Hitler faţă de evrei şi subliniază faptul că liderul nazist îi considera pe aceştia nu doar o ameninţare pentru Germania, ci şi „*o întreprindere diabolică universală*”. Autorii studiului subliniau faptul că, pentru Hitler, „*evreii sunt întruchiparea răului, în timp ce el îl întruchipa pe Dumnezeu. El era zeul prin care o victorie plină de sacrificii poate fi obţinută asupra răului*”. Cum ar fi putut Hitler să se considere, când cei din jurul lui îi repetau încontinuu că este un zeu pe Pământ? Iată ce scria într-o lucrare Hans Kerll, ministrul Afacerilor eclesiatice ale Celui de-al III-lea Reich: „*Aşa cum Hristos şi-a adunat cei 12 discipoli într-o cohortă fidelă până la martir, în acelaşi fel suntem noi martorii unui spectacol*

identic. Adolf Hitler este, într-adevăr, Sfântul Duh”.

Next to Adolf Hitler (who already became the "Fuehrer" in the twenties) stands half - Jewish Julius Streicher. Streicher's main job was to fight the Jews. Behind him stands a man with beard, the full Jew Moses Pinkeles alias Trebitsch-Lincoln who financed the "People's Observer" and Hitler's Party as well.

Trădarea lui Hitler

Contrar celor ce ni s-au spus până acum, ura lui Hitler nu era îndreptată asupra tuturor evreilor, ci doar a elitei oculte ce conduce lumea din umbră. Partidul nazist susţinea că luptă împotriva marilor bancheri, conduşi de un grup de evrei, ce au creat criza economică din anii 1930. Acest lucru nu reiese doar din discursurile lui, ci şi din fapte concrete. Hitler avea în armata sa peste 150.000 de evrei. Mulţi evrei lucrau ca torţionari în lagărele de concentrare. Chiar înfiinţase o brigadă specială evreiască a Gestapoului. Se spune că doctorul său personal era

evreu şi chiar el avea sânge evreiesc, prin descendenţa sa din familia Rothschild. Există chiar şi fotografii ce înfăţişează evrei în anturajul său. Într-una dintre ele, lângă Hitler se află Julius Streicher, evreu pe jumătate, a cărui principală sarcină era să lupte împotriva evreilor. În spatele lor se află un om cu barbă, nimeni altul decât evreul Moses Pinkeles sau Trebuitsch-Lincoln, unul dintre sponsorii Partidului Nazist. Prin urmare, nu-l putem acuza pe Hitler de antisemitism, din moment ce trăia înconjurat de evrei. Aşa cum spuneam, ura sa era îndreptată către oculta evreiască, ce conducea lumea din umbră. Din această familie făcea parte şi cea din care provenea şi care îl ajuta să ajungă la putere, Rothschild, lucru de care era conştient. Însă, chiar dacă părea că respectă planul lor, Hitler îşi crease unul propriu. S-a folosit de banii şi influenţa evreilor pentru a prelua puterea, apoi şi-a pus planul propriu în aplicare. Doctrina care i-a fost inoculată s-a dovedit a fi un cuţit cu două tăişuri, Führerul ajungând chiar să se creadă un salvator al omenirii. Nu îl interesa să distrugă Rusia, ci să-şi

salveze poporul. Prin urmare, atunci când a ajuns la putere în 1933, a realizat acea creştere economică care a dus Germania pe primul loc în Europa. Ba, mai mult, se pare că a încheiat tot atunci şi o alianţă cu Stalin. Conform lui Stephen Koch, profesor de limba rusă la Universitatea Columbia din New York, care a obţinut permisiunea preşedintelui Rusiei de a pătrunde în scopuri de cercetare academică în arhiva sovietică, Stalin şi Hitler au ţinut legătura constant prin intermediul lui Karl Radek încă de la venirea lui Hitler la putere, în ianuarie 1933. Cei doi s-au ajutat reciproc în exterminarea duşmanilor interni: Stalin a primit ajutorul Gestapoului pentru discreditarea şi uciderea mareşalului Tuhacevski, iar Hitler a primit ajutorul Comintern-ului pentru compromiterea şi asasinarea lui Ernst Roehm, comandantul trupelor S.A. Incendierea Parlamentului Federal German, Reichstag, a fost făcută de oamenii Comintern-ului, după ce Hitler i-a promis lui Stalin că aceştia vor fi returnaţi Moscovei, fără a fi pedepsiţi de justiţia germană. Războiul civil din Spania a avut loc doar cu acordul celor doi. Stalin

chiar a încetat înarmarea republicanilor spanioli atunci când Hitler i-a cerut asta. După ce a fost suprimat de Stalin în 1937, Karl Radek a fost înlocuit de Wilhelm Pieck ca mesager al celor doi dictatori.

Această alianţă cu Stalin şi eliminarea sistemului bancar din Germania i-a făcut pe evreii din toată lumea să strige în presă că au fost trădaţi. Deoarece ei l-au ajutat pe Hitler să capete puterea pentru ca acesta să atace U.R.S.S.-ul. Dacă aceasta era varianta ştiută de evreii de rând, planul familiei Rothschild era altul. Ei l-au sprijinit pe Hitler pentru ca el să atragă Germania într-un război mondial, care să ducă la înfiinţarea statului Israel. Îndoctrinarea lor trebuia să-l facă pe Hitler să urască evreii, deoarece doar astfel, din postura de victime, aceştia îşi puteau înfiinţa un stat propriu. Şi nu oriunde, ci pe pământul strămoşilor lor. Pentru acest lucru l-au sprijinit asiduu, mai ales pe plan financiar. L-au convins că are o misiune sfântă, l-au făcut să se simtă puternic şi apoi l-au forţat să atace Polonia. Cei mai buni oameni de ştiinţă au fost aduşi pentru a-i crea lui Hitler cele

mai performante arme. Care însă nu trebuiau să îi asigure dictatorului german victoria, ci doar iluzia victoriei. Se spune chiar că Societatea Thule i-a oferit lui Hitler un OZN cu diametrul de 23 de metri, prăbuşit în 1936 în munţii Pădurea Neagră. Aceşti oameni de ştiinţă ce lucrau pentru clanul Rothschild au tras de timp cât au putut cu armele performante, oferindu-i lui Hitler mici avantaje, în timp ce tehnologia performantă era pregătită pentru ţările conduse de evrei. De aceea se spune că Hitler pregătea bomba atomică şi aparate de zbor discoidale, care însă au fost oferite americanilor. După înfrângerea Germaniei, aceşti şapte sute de savanţi germani au fost aduşi în secret în Statele Unite cu tot cu descoperirile lor, în proiectul numit *Paperclip*, autorizat de preşedintele Truman în septembrie 1946. Cel mai important om de ştiinţă dintre aceştia este probabil Wernher von Braun, părintele rachetelor V1 şi V_2, unul dintre fondatorii programului spaţial american.

Care a fost prima acţiune „antisemită” a lui Hitler după ce a preluat puterea în Germania? Pe 21 aprilie 1933, naziştii au

scos în afara legii ritualul evreiesc shechita. Acest ritual constă în tăierea „pe viu” a traheii, esofagului, venelor jugulare, arterelor carotide şi nervului optic ale animalelor. Chiar dacă evreii susţin că animalele astfel sacrificate nu simt nicio durere, această afirmaţie nu poate fi dovedită. Iar măcelărirea animalelor cu o asemenea cruzime în numele unui zeu nu poate fi o metodă de comunicare a poporului „ales” cu divinitatea, ci un sacrificiu ritualic satanic. Însă evreii nu vor recunoaşte vreodată aşa ceva, susţinând că interzicerea acestui ritual este o formă de discriminare şi îngrădire a libertăţii religioase. Mă întreb dacă animalele măcelărite au aceeaşi părere…

Hitler şi creştinismul

A fost într-adevăr Hitler satanist sau ateu, aşa cum suntem învăţaţi? Nu există nicio dovadă care să sprijine această concepţie. Ba, dimpotrivă, se pare că a fost creştin. S-a declarat întotdeauna catolic şi nu a spus nimic vreodată împotriva lui Dumnezeu. În *Mein Kampf,* Hitler citează din Evanghelii şi se roagă ca Dumnezeu să binecuvânteze lupta pentru libertate, pe care o pregăteşte. Ba, mai mult, se considera un instrument al lui Dumnezeu. El a cerut ca în şcolile publice germane să se efectueze rugăciunile lui Hristos şi a introdus fraza „*Gott mit uns*” („Dumnezeu cu noi”) pe uniformele armatei germane dar şi crucea. În discursul său din parlament, cu ocazia

adoptării legii ce îi oferea puteri depline, Hitler s-a manifestat tot ca un catolic convins. El a recurs la motive religioase şi figuri de stil inspirate din creştinism în multe dintre discursurile sale politice. De exemplu, în cel din 27 octombrie 1928, Hitler declara: „*Mişcarea noastră este realmente creştină. Suntem animaţi de dorinţa de a-i vedea pe catolici şi pe protestanţi regăsindu-se unii pe alţii în acest ceas de cumpănă pentru poporul nostru*”. Doctorul Otto Dietrich, care a făcut parte din anturajul lui Hitler, a afirmat că dictatorul nu a părăsit Biserica catolică. Vaticanul nu numai că nu l-a excomunicat din Biserică, ba chiar l-a sprijinit, lucru greu de crezut dacă ar fi fost vorba despre un ateu sau satanist. Când Hitler încerca să obţină pacea cu Marea Britanie şi aliaţii ei, Vaticanul cerea din răsputeri acelaşi lucru. În ianuarie 1933, partidul catolic Zentrum a votat pentru acordarea cancelarului puterii depline în stat, lucru ce i-a permis lui Hitler să atingă majoritatea de două treimi din parlament. Dictatorul nu a interzis acest partid catolic, aşa cum a procedat cu

celelalte partide, Biserica sacrificându-l pe 5 iulie 1933, atunci când Zentrum s-a autodizolvat. Să nu uităm că unul dintre torţionarii nazişti de la Auschwitz, polonezul Karol Józef Wojtyła, a devenit Papa Ioan Paul al II-lea. Iar Joseph Ratzinger, viitorul Papă Benedict al XVI-lea, a făcut parte din rândurile tineretului nazist încă de la vârsta de 14 ani.

Sprijinul acordat de Vatican dictatorului german avea ca scop convertirea U.R.S.S.-ului la catolicism. Pentru acest lucru, împotriva Uniunii Sovietice a pornit o adevărată cruciadă. În vara anului 1941, Hitler a făcut apel la toate forţele creştine şi a autorizat misionarii catolici de a merge în noile teritorii din Est. În numele lui Mussolini, ambasadorul Attolico i-a sugerat cardinalului Maglione ca Papa să recomande tuturor episcopilor catolici să ridice voluntari împotriva Sovietelor. Să nu uităm declaraţia lui Hans Kerll, ministrul Afacerilor eclesiatice ale Celui de-al III-lea Reich: *„Aşa cum Hristos şi-a adunat cei 12 discipoli într-o cohortă fidelă până la martir, în acelaşi fel suntem noi martorii*

unui spectacol identic. Adolf Hitler este, într-adevăr, Sfântul Duh".

Despre Adolf Hitler se spune că era obsedat să găsească Sfântul Graal. Chiar se afirmă că, în timpul şederii sale în Viena, a obţinut Suliţa Destinului, acea armă cu care un soldat roman l-a împuns pe Iisus atunci când acesta se afla pe cruce. Obsesia lui Hitler pentru aceste două artefacte demonstrează că se considera într-adevăr creştin. Un ateu nu ar fi crezut în existenţa unor artefacte importante doar pentru creştini.

Este posibil ca respectul lui Hitler pentru Biserică şi creştinism să fi apărut în urma unui incident din copilărie. Pe când avea doar 4 ani, Adolf a căzut în apele îngheţate ale unui râu din Passau, fiind salvat de la moarte de către un preot. Max Tremmel, unul dintre cei mai mari cântăreţi la orgă din Europa, a dezvăluit că salvatorul era predecesorul său, Johann Kuehberger. Un articol dintr-un ziar din Passau, din 1894, confirmă întâmplarea, fără a dezvălui însă numele salvatorului. În cartea *Afară din Passau – Părăsind un oraş pe care Hitler îl numea acasă*, Anna

Elizabeth Rosmus spune că *„în Passau, însă, toată lumea ştia povestea. Alte lucruri care se spuneau despre el sunt că nu a învăţat niciodată să înoate şi că avea nevoie de ochelari*”. Hitler nu a menţionat niciodată că era să moară înecat, dar obişnuia să povestească despre cum se juca pe gheaţa râului Inn. Este posibil să fi evitat menţionarea incidentului deoarece nu s-ar fi potrivit cu imaginea pe care şi-o crease. Cel ce va salva omenirea nu putea fi, la rândul său, salvat. Probabil datorită preotului care l-a salvat, Hitler îşi dorea la opt ani să devină preot şi chiar a făcut parte din corul unei biserici.

Nu doar Biserica catolică era de acord cu lupta naziştilor împotriva ocultei evreieşti, ci şi cea ortodoxă. În 1927, în România s-a înfiinţat Legiunea

Arhanghelului Mihail, cunoscută străinilor şi presei ca Garda de Fier, din care făceau parte şi o mulţime de preoţi. Caracterul acestei grupări era anticomunist, antisemit şi antimasonic, aproape identic cu cel nazist. Însă, spre deosebire de organizaţiile SA sau SS, Legiunea Arhanghelului Mihail acorda o mare importanţă religiei ortodoxe. Mişcarea legionară s-a făcut remarcată şi datorită propagandei de succes pe care a avut-o prin marşuri, procesiuni religioase, miracole, imnuri patriotice şi muncă voluntară. Fondatorul Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu, a organizat încă din 1922 un congres studenţesc în care a criticat *„acţiunea politică a democraţiei francmasonice*”. În 1938 a fost arestat, deoarece i-a scris masonului Nicolae Iorga: *„din adâncul sufletului lovit şi nedreptăţit îţi strig şi îţi voi striga din adâncul gropii: eşti un necinstit sufleteşte, căci ţi-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate!*”. Garda de Fier s-a aliat la un moment dat cu generalul Ion Antonescu (devenit mai târziu mareşal), cel care a luptat alături de Hitler împotriva

U.R.S.S.-ului. Antonescu a desfiinţat Legiunea atunci când nu a mai fost nevoie de ea, membrii ei fiind trimişi în lagărele de concentrare din Buchenwald şi Sachsenhausen, unde aveau totuşi o relativă libertate de mişcare.

De ce s-a aliat Hitler cu România? Răspunsul l-a dat chiar el, în timpul vizitei sale din Finlanda din 1942. Un microfon „uitat” deschis de către radioul naţional finlandez a înregistrat o discuţie dintre el şi mareşalul Mannerheim, ţinută secretă în arhivele postului până în 2004. Atunci, Hitler a recunoscut că alianţa cu România a apărut de teamă că Rusia ar fi putut pune mâna pe sursele de petrol româneşti, fără de care Germania ar fi pierdut războiul: *„dacă rusul ar ar fi ocupat România în toamnă lui 1940 şi ar fi cucerit sursele de petrol, atunci le-am fi pierdut pe acestea în anul 1941. Noi avem marea producţie germană, însă ceea ce înghite numai aviaţia, ce înghit diviziile noastre de tancuri, sunt totuşi cantităţi monstruoase. Este un consum care depăşeşte toate imaginaţiile. Fără contribuţia a cel puţin 4 până la 5*

milioane de tone de petrol românesc nu am putea duce războiul. De asta am fost foarte îngrijorat".

Hitler şi ocultismul

Se spune că Hitler era pasionat de folclorul germanic, în special de mitologie. Acei zei înalţi, blonzi, cu ochi albaştri şi pielea albă se pare că au fost modelul rasei superioare pe care Hitler încerca să o recreeze. Cercetările sale l-au dus în India, unde a întâlnit nu doar legenda rasei ariene, din care face parte şi cea germană, ci şi aceleaşi divinităţi din mitologia nordică. Credinţa lui Hitler în aceste zeităţi nu contrazicea credinţa sa

creştină, deoarece şi-a dat seama că Iisus făcea parte din aceeaşi rasă ca şi zeii nordici sau indieni. Recunoscându-l pe Dumnezeul creştinilor în indianul Brahma, Hitler i-a adoptat simbolul, svastica, simbol identic cu crucea creştină. Pentru el, rasa albă, ariană, era descendenta directă a acelor divinităţi. Iată ce scria despre această rasă în *Mein Kampf*: „*Astăzi se trezeşte o credinţă nouă: mitul sângelui, credinţa potrivit căreia se poate, cu sângele, de a apăra de asemenea esenţa divină a omului* (…*). Sângele nordic reprezintă acest mister care a înlocuit şi a învins vechile sacramente* (…) *Poporul german nu este atins de păcatul original, el posedă din contră o nobleţe originală*”. Ba chiar a încercat să recreeze rasa originară, într-un proiect secret, numit *Lebensborn*, care presupunea ca femeile germane cu aspect fizic corespunzător să fie strânse într-un loc şi fecundate periodic de soldaţii SS, de asemenea corespunzători profilului.

Ideea descendenţei unei rase umane din cea a zeilor din vechime nu îi aparţinea lui Hitler. Ci, se pare că i-a fost indusă de

Societatea Thule, care credea că o rasă de supraoameni a supravieţuit distrugerii Atlantidei, descendenţii ei formând rasa ariană. Thule a preluat această idee din învăţăturile Societăţii Teosofice, înfiinţate de Helena Petrovna Blavatsky. Chiar numele ales, Thule, provine de la denumirea tradiţională a unui centru spiritual ascuns, unde locuieşte acea rasă superioară. În plus, Hitler a fost influenţat şi de Societatea Vrill, care a înlocuit zeii din vechime şi supraoamenii Hélènei Blavatsky cu extratereştrii, considerând arienii ca descendenţi direcţi ai acestora.

Societatea Vrill şi-a luat numele din cartea *The Coming Race*, scrisă de Edward Bulwer-Lytton în secolul al XIX-lea, unde Vrill era o puternică energie universală, cunoscută în sanscrită ca Prahna. Printre membrii ei se numărau comandantul SS Heinrich Himmler, comandantul forţelor aeriene Hermann Gring şi Martin Bormann, liderul Partidului Nazist. După cum se poate observa, anumite personaje din anturajul lui Hitler făceau parte din ambele societăţi, Thule şi Vrill, care urmau ordinele aceleiaşi familii Rothschild. Iar

acestea au avut grijă ca Hitler să urmeze planul iudaic.

Imediat după perioada în care a dispărut pentru zece luni în Viena, când probabil a locuit la bunicul său, baronul Salomon Mayer Rothschild, Hitler a început să-şi petreacă timpul prin bibliotecile şi anticariatele oraşului, căutând informaţii despre folclor esoteric. Deşi nu poate fi dovedit, se spune că a studiat şi istoria antică, religiile orientale, yoga, ocultismul, hipnotismul, teosofia şi astrologia. Mai târziu, membrii Vrill l-au sfătuit să caute scrieri şi artefacte antice, cum ar fi Sfântul Graal, Chivotul Legământului sau Suliţa Destinului. Hitler le-a urmat sfatul şi, prin urmare, a organizat săpături arheologice în India şi Africa. Cu această ocazie a descoperit în India povestea arienilor şi zeii acestora, identici cu cei din folclorul germanic. Se pare că această căutare nu a fost una inutilă, deoarece unul dintre cercetătorii nazişti, Viktor Schauberger, a inventat noi sisteme de propulsie, inspirat de vimane, navele zeilor din scrierile indiene. În 1936, membrii Thule au găsit un OZN prăbuşit în

munţii Pădurea Neagră, lângă Freiburg. Au studiat nava (ce avea diametrul de 23 de metri) în cel mai mare secret în castelul Wewelsburg şi se pare că au reuşit să construiască altele asemănătoare începând cu 1939. Primul astfel de aparat de zbor a fost numit Haunebu şi avea diametrul de 25 de metri.

Se spune că Hitler studia teoria Pământului gol în interior, el crezând foarte mult în mitul Agarthei, acea lume subterană locuită de entităţi superioare. Chiar a încercat să găsească intrarea spre acea lume. Aceste idei îi erau alimentate şi de un specialist în astfel de fenomene, pe nume Karl Ems Kraft, care susţinea că a venit din Agartha. În baza sa din castelul

Wewelsburg, Heinrich Himmler aducea mediumuri ce susţineau că pot contacta extratereştri, unul dintre ele fiind Maria Orsic, lidera grupului Vriligen. Iar Societatea Thule credea în *„comunicarea cu o ierarhie a Supraoamenilor – Conducătorii Secreţi ai Celui de-al Treilea Ordin*”. După cum susţine Ravenscroft în cartea *Suliţa Destinului*, Societatea Thule organiza în mod regulat şedinţe oculte, în care participanţii comunicau cu demoni care le apăreau ca spirite călăuzitoare. De asemenea, Ravenscroft afirmă că *„participarea la aceste ritualuri sadice trezea în participanţi viziuni penetrante ale Inteligenţelor Malefice, care le acordau acestora puteri magice fenomenale*”. Indiferent dacă vorbim despre *„puteri magice*” sau informaţii tehnologice, se pare că germanii au primit aceste cunoştinţe. În 1938, la Berlin, chimiştii Otto Hahn şi Fritz Strassmann au descompus atomul de uraniu şi au descoperit fisiunea atomică, baza energiei nucleare. Iar în Al Doilea Război Mondial, Germania a avut cea mai avansată tehnologie militară din lume: avioane cu

reacţie, bombardiere de înaltă precizie şi rachete teleghidate. Nemţii au avut şi două arme extraordinare pentru acea vreme, rachetele V1 şi V_2. Inventatorul lor, doctorul Wernher Von Braun, comandantul proiectului spaţial al lui Hitler şi mai apoi unul dintre arhitecţii cheie ai NASA, declara în 1959: „*ne aflăm în faţa unor forţe mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror provenienţă ne este în prezent necunoscută*” şi „*nu pot spune mai mult acum, dar suntem angajaţi într-un proces de contactare a acestor forţe*”. Cu cinci ani în urmă, profesorul său şi unul dintre părinţii astronauticii, Hermann Oberth (născut la Sibiu în 1894), afirma: „*OZN-urile sunt concepute şi dirijate de fiinţe inteligente de un nivel foarte înalt. Ele nu-şi au originea în sistemul nostru solar şi poate nici măcar în galaxia noastră*”. Iar în 1955, Oberth scria într-un articol: „*nu cred că Rusia fabrică OZN-uri; dimpotrivă, cred că acestea îşi au originea exclusiv în afara Pământului*”. Referitor la înalta tehnologie militară a germanilor în timpul celui de – Al Doilea Război Mondial, Hermann Oberth, pe atunci membru al

programului ce se ocupa de rachete, a spus că au fost ajutaţi în acest sens de „*oameni din alte lumi*”. Iar în 1970, cercetătorul OZN Allen Greenfield l-a întâlnit pe Wernher Von Braun în baza aeriană Wright-Patterson, în timp ce studiau dosare declasificate. Întrebat cum de a dezvoltat atât de multă tehnologie într-un timp atât de scurt, Von Braun a recunoscut că a fost ajutat de extratereştri.

Se pare că aceste fiinţe extraterestre sau entităţi spirituale din Agartha / Shamballah au făcut mai mult decât să ofere naziştilor tehnologie. Hitler a scăpat cu viaţă din nu mai puţin de 42 de atentate la adresa sa. E drept că uneori intervine norocul, dar gloanţele care l-au evitat ori bombele care au explodat mai târziu decât erau programate nu pot fi puse doar pe seama norocului. Mai ales când acest „noroc” se manifestă de 42 de ori. De exemplu, pe 8 noiembrie 1939, Georg Elser a plantat o bombă cu ceas în camera în care Hitler urma să ţină un discurs la ora 21. Bomba era programată să se declanşeze la ora 21: 20. Însă Hitler şi-a

început discursul mai devreme, la ora 20, care a durat doar o oră, deşi discursurile sale treceau de obicei de trei ore. La ora 21: 07 Hitler a părăsit clădirea iar bomba a explodat la ora stabilită, ucigând opt persoane şi rănind şaizeci. Nimeni nu cunoaşte motivul schimbării deciziei lui Hitler însă se poate ca dictatorul german să-şi fi înscenat aceste atentate, pentru a-şi convinge poporul că francmasoneria încearcă să îl elimine, considerându-l un pericol real. Dacă putem explica astfel 41 de atentate, cel de pe 20 iulie 1944 rămâne însă inexplicabil. În acea zi, contele Claus Schenk a plantat o bombă în Wolfsschanze, cartierul general al Führerului. Bomba a explodat, distrugând cartierul general şi ucigându-i pe toţi cei prezenţi în încăpere. Toţi, în afară de Hitler, care a scăpat cu mici arsuri. S-a vehiculat că Führerul a fost protejat de masa la piciorul căreia se afla bomba. Însă, privind fotografiile de după explozie, se observă că absolut tot din acea cameră a fost spulberat, inclusiv respectiva masă. Prin urmare, nu există nicio explicaţie logică pentru supravieţuirea lui Hitler,

care a fost considerată miraculoasă de foarte mulţi. Eşecul tuturor acelor atentate i-a convins pe germani că liderul lor este protejat de Dumnezeu, care într-adevăr i-a încredinţat o misiune sfântă, de a salva lumea de sub influenţa ocultei evreieşti. Dar dacă nu a fost mâna Domnului cea care l-a salvat pe Hitler, ci a acelor entităţi care i-au furnizat tehnologie?

O confirmare a ipotezei ce spune că anumite entităţi au orchestrat totul vine din Statele Unite ale Americii. În timpul Războiului Rece, CIA-ul a iniţiat un program secret, condus de doctorul Andrija Puharich, prin care s-a intrat în contact cu un grup de nouă entităţi. Acestea susţineau că sunt zeii Egiptului Antic, Elohim ai evreilor, eonii gnosticilor dar şi Dumnezeu, care „*nu este altceva decât noi împreună, Cele Nouă Principii ale Domnului. Nu există un alt Dumnezeu decât noi, Cei Nouă, uniţi*”. Despre cel de – Al Doilea Război Mondial, Cei Nouă, prin unul dintre emisarii lor, Tom, spuneau că atrocităţile lui Hitler au făcut parte din planul lor, fiind necesare pentru înfiinţarea statului Israel. Despre evreii ucişi în

această conflagraţie, Tom afirma că *„s-au sacrificat pentru a avertiza planeta că ei sunt cei care vor conduce omenirea*”. Motivul pentru care Cei Nouă susţin că au intrat în contact cu anumiţi oameni este faptul că s-a întâmplat ceva rău cu programul genetic al omenirii, ceea ce creează probleme civilizaţiilor care trebuie să se reîncarneze pe Terra. Şi astfel înţelegem cine i-a dat lui Hitler ideea creării pe cale genetică a unei rase superioare celorlalte.

Inamicii Germaniei din timpul celui de – Al Doilea Război Mondial cunoşteau foarte bine mişcarea ocultă din spatele celui de – Al Treilea Reich. Lucru absolut logic, din moment ce erau conduse din umbră de elita iudaică, cea care l-a atras pe Hitler spre ocultism prin societăţile vasale ei, Thule şi Vrill. Evreii au hotărât ca latura ocultă a războiului să rămână ascunsă. Prin urmare, la procesul de la Nürnberg, tribunalul nu a admis ca probă aspectul mistico-ocult al naziştilor, după cum declara şi unul dintre procurorii de atunci, Airey Neave. Însuşi Winston Churchill a insistat asupra faptului că

ocultismul Partidului Nazist nu trebuie dezvăluit în nicio împrejurare marelui public. Hitler trebuia să fie prezentat doar ca un descreierat care voia să cucerească lumea, nicidecum ca un ales al unor entităţi superioare pentru a o salva.

Faţa ascunsă a lui Hitler

În ultimii 80 de ani, Adolf Hitler ne-a fost prezentat ca un monstru, ignorându-se total latura sa umană. Ni s-a modificat istoria şi ni s-au băgat pe gât tot felul de „dovezi” care ne înfăţişau o creatură diabolică, în care existau absolut toate

părţile rele ale omenirii. De la scoaterea nazismului în afara legii s-a ajuns la acuzări extreme, orice urmă de simpatie pentru dictatorul german fiind condamnată. Cel mai bun exemplu îl reprezintă acel cetăţean german care a fost arestat pentru că îşi alesese ca ton de apel un discurs al lui Hitler. Cei ce conduc lumea vor să uităm că Adolf Hitler a fost în primul rând om. Şi chiar a fost, indiferent de varianta „oficială” a istoriei falsificate.

Puţini ştiu că Hitler nu era doar dur şi nemilos, ci avea un deosebit simţ al umorului. Ori de câte ori avea timp, îi plăcea să facă glume cu cei mai apropiaţi colaboratori ai săi. Rochus Misch, care a fost telefonist în buncărul Führerului din Berlin, povestea „*Hitler, criminalul în masă, a avut o serie de glumiţe pe care le făcea*”. Glumele dictatorului german au fost descrise şi în *Cartea lui Hitler*, scrisă de Iosif Stalin.

Jurnalul intim al amantei fostului dictator italian Benito Mussolini, Claretta Petacci, ne înfăţişează o altă faţă a lui Hitler. Ea a notat ce i-a povestit Mussolini despre conferinţa de la München din

octombrie 1938: „*Primirea la München a fost nemaipomenită, iar Führerul a fost foarte amabil şi plăcut. Hitler e un fraier sentimental. Când m-a văzut, l-au podidit lacrimile. Mă simpatizează foarte mult, cu adevărat*”.

Multe alte aspecte ale vieţii private ale dictatorului german au fost dezvăluite abia după declasificarea arhivelor naţionale britanice. Printre acestea se află şi preferinţele sale culinare, dezvăluite de o fostă gardă de corp a Führerului. Austriacul Schuetze Obernigg, care a fost lângă Hitler între anii 1943 – 1944, a dezertat din armata germană la doar 19 ani. El a întocmit pentru britanici un raport de 83 de pagini, numit *Furhergebiet*. Obernigg declara că Hitler era foarte tipicar. Muncea în fiecare noapte până la ora 4 şi se trezea la 10 dimineaţa. Cei care voiau să-l viziteze erau primiţi doar după-amiaza, până şi medicul său personal fiind nevoit să respecte această regulă. La micul dejun, de fiecare dată Hitler servea cafea şi felii de pâine unse cu marmeladă.

Se pare că propaganda anti-hitleristă

nu a avut rezultatul scontat de liderii evreilor. Un sondaj realizat de Institutul pentru Cercetarea Culturii Tinerilor în 2010 a relevat rezultate şocante pentru autorităţi. Zece procente dintre tinerii cu vârste între 16 şi 19 ani consideră că Adolf Hitler a făcut lucruri bune în timpul dictaturii iar 18% se plâng de influenţa foarte mare pe care o au şi în prezent evreii.

Profeţiile despre Hitler

Dacă într-adevăr istoria este scrisă de învingători, iar cea a lui Hitler a fost modificată, cum rămâne cu cei care au văzut-o înainte să se întâmple? Chiar dacă profeţiile lor lasă loc de interpretări şi nu constituie dovezi solide, ar putea fi totuşi luate în seamă. Cei care au studiat catrenele lui Nostradamus au descoperit două în care se pare că este vorba despre Hitler. În primul, Nostradamus scria:

„Din adâncurile Europei de Vest.

Un tânăr copil va fi născut din cei săraci.

El, cu limba va seduce o mare de trupe;

Faima lui va creşte şi va ajunge până

în ţinuturile de Est".

Dacă Nostradamus a văzut într-adevăr viitorul iar în acest catren s-a referit la Hitler, de ce prezintă doar sărăcia familiei sale, puterea de convingere şi faima sa? Acestea au fost cele mai importante părţi din viaţa dictatorului german? Cum rămâne cu megalomania, satanismul, Holocaustul şi dorinţa de a cuceri lumea? Nu au fost atât de importante pentru profetul francez? Ori nu s-au întâmplat în realitate?

Dacă al doilea catren se referă într-adevăr la Hitler, atunci putem considera că Nostradamus ne-a înfăţişat faptele petrecute cu adevărat în timpul celui de – Al Doilea Război Mondial. Iată ce scria el:

„Bestii însetate de sânge vor trece râurile.

Majoritatea câmpului de bătălie va fi împotriva lui Hister.

Într-o cuşcă de fier va fi măreţul atras.

În timp ce copilul Germaniei nu vede nimic".

Dacă aceasta este cu adevărat o referire la Hitler, remarcăm faptul că

Nostradamus îl numeşte *„măreţul”*, în timp ce duşmanii Germaniei sunt *„bestii însetate de sânge”*. Ultimele două versuri ne confirmă faptul că aceştia l-au atras într-o capcană (*„într-o cuşcă de fier va fi măreţul atras”*), de care nu a fost conştient (*„în timp ce copilul Germaniei nu vede nimic”*).

Sfânta Odilia, care a trăit în Elveţia între anii 660 – 720, a prezis Al Doilea Război Mondial cu peste 1300 de ani în urmă. Aceste preziceri se află într-un document cunoscut drept *Profeţia Sfintei Odilia*, constând în două scrisori trimise fratelui ei, în care îi povestea acestuia repetatele ei vise. *„Ascultă-mă dragă frate, pentru că eu am văzut prăpădul pădurilor şi al munţilor. Spaima a pus stăpânire pe oameni, pentru că în nicio altă parte a universului cineva nu a mai fost martor la o astfel de catastrofă. Va veni o vreme când germanii vor fi cunoscuţi drept cea mai războinică naţiune a lumii. Aceasta se va întâmpla atunci când din sânul acestei naţiuni se va ridica un războinic teribil, care va răspândi acest flagel în toată lumea.*

Oamenii îl vor numi Antihrist. El va fi blestemat de mii şi mii de mame, care vor jelui ca şi Raşela soarta copiilor săi şi care nu vor fi niciodată consolate pentru că vor părăsi această lume şi vor fi ucise în propriile lor cămine", scria

Odilia. Remarcăm faptul că autoarea nu îl consideră pe Hitler ca fiind într-adevăr un antihrist, ci doar afirmă că oamenii îl vor numi aşa. „*Cuceritorul va apărea de undeva de pe malurile Dunării. Războiul pe care îl va aduce va fi cel mai îngrozitor război pe care omenirea l-a cunoscut vreodată*" scria ea şi, într-adevăr, Adolf Hitler s-a născut la mai puţin de 25

de metri de Dunăre. *„Armele sale vor fi multicolore iar căştile soldaţilor săi vor fi prevăzute cu nişte puncte care vor lansa fulgere de lumină, în timp ce în mâini aceştia vor purta torţe aprinse. Va fi imposibil să se estimeze numărul atrocităţilor comise*”, completa Odilia. De asemenea, Hitler *„va fi învingător pe uscat, pe mare şi în aer. Pe cer vor apărea războinici înaripaţi care, în timpul acestor atacuri de neimaginat, vor urca atât de mult încât vor ajunge până la stele, pe care le vor lua şi le vor arunca asupra oraşelor de la un capăt la altul al Universului, pentru a crea uriaşe incendii. Pământul se va cutremura de violenţa bătăilor. Râurile se vor înroşi de sânge. La suprafaţa oceanelor vor apărea monştri marini*”. Interesant e faptul că, dacă Odilia se referă într-adevăr la Al Doilea Război Mondial, nu pomeneşte nimic despre Holocaust ori despre celelalte orori ale lui Hitler, despre care învăţăm încă de pe băncile şcolilor. Niciun cuvânt despre satanism, magie neagră, homosexualitate ori alte lucruri negative puse pe seama lui Hitler. Au avut loc iar ea nu le-a văzut? Ori

ni se predă o istorie eronată?

Un alt profet, mai puţin cunoscut, a fost Nikolaas von Rensburg, care s-a născut în 1864 în Africa de Sud şi a murit în 1926. La vârsta de 7 ani a descoperit că are darul de a face preziceri. Datorită acestei calităţi, în 1899 i-a ajutat pe generalii buri să dezvolte o strategie excelentă împotriva britanicilor. A fost extrem de apreciat în timpul vieţii sale, chiar dacă a prezis înfrângerea burilor. A văzut înainte să se înfiinţeze lagărele de concentrare britanice din Africa de Sud, în care au murit peste 26.000 de civili buri. A prezis Primul Război Mondial, cu Germania pierzând şi folosirea submarinelor. De asemenea, a văzut urcarea şi căderea comunismului, independenţa Irlandei, a Indiei şi a Africii de Sud, Al Doilea Război Mondial şi înfrângerea Germaniei, bombardarea oraşelor germane şi masacrarea populaţiei (pentru care a considerat Anglia ca fiind principala vinovată), tribunalul de la Nürnberg şi executarea principalilor conducători germani, împărţirea Germaniei, înfiinţarea ONU, a Uniunii

Europene, implementarea Noii Ordini Mondiale, trădarea Bisericii catolice, tragedia de la Cernobîl, reunificarea Germaniei şi căderea zidului Berlinului, moartea prinţesei Diana, războaiele din Golf, alegerea Angelei Merkel ca prim cancelar feminin, sfârşitul apartheidului şi guvernul condus de Nelson Mandela. În 1914 a prezis o epidemie care, la sfârşitul Primului Război Mondial, va aduce mai multe victime decât războiul, îndeplinită prin gripa spaniolă. Pe lângă acestea, von Rensburg mai are 12 profeţii care încă nu s-au împlinit. Legat de Germania, interesantă este afirmaţia sa că nu trebuie să vorbească mai multe despre puterea secretă germană. De ce a ţinut acest secret? A văzut masoneria care ghida acţiunile naziştilor şi a preferat să păstreze secretul de teamă? Ciudat este şi faptul că, deşi a prezis cu exactitate principalele evenimente ale celui de – Al Doilea Război Mondial, nu a vorbit niciodată despre Holocaust, ceea ce ridică din nou un semn de întrebare. A văzut von Rensburg toate detaliile importante, dar nu Holocaustul? Sau acesta nu a avut loc

în realitate? Şi de ce nici el nu aminteşte de latura negativă a dictatorului german?

De fapt, niciunul dintre cei care au prevăzut aceste evenimente nu s-au referit la latura negativă a lui Hitler ori la Holocaust. Nici măcar profeţii *Vechiului Testament*, atât de apreciaţi de evrei, creştini şi musulmani. În acest caz, să considerăm că ei nu au putut vedea viitorul iar acele previziuni care s-au împlinit reprezintă doar nişte coincidenţe? Ori că au omis anumite informaţii despre Hitler? Sau poate au văzut viitorul dar latura negativă a dictatorului german, precum şi Holocaustul, nu au existat în realitate?

Holocaustul

Varianta oficială, „istorică”, este că 6 milioane de evrei au fost exterminaţi la ordinul lui Hitler, mai ales în numeroasele lagăre de concentrare, în care aceştia au fost gazaţi, înfometaţi şi transformaţi în săpun. Aşa să fie, oare?

Numărul celor care susţin că Holocaustul nu a existat este din ce în ce mai mare. Dintre ei îl amintim pe preşedintele Iranului, Mahmoud

Ahmadinejad, care în 2005 a numit Holocaustul drept „*mit*”. Apoi, în 2006, a organizat în Teheran o conferinţă ce i-a reunit pe principalii exponenţi ai negării Holocaustului. În 2009, un purtător de cuvânt al guvernului iranian a caracterizat Holocaustul drept „*o mare minciună*” creată pentru a amplasa un stat inamic islamului în Orientul Mijlociu. Fawzi Barhoum, un oficial al Hamas, a făcut o declaraţie identică. Fathi Shihab-Eddim, un consilier al preşedintelui egiptean Mohamed Morsi, a catalogat recent Holocaustul drept o „*farsă*” organizată de serviciile secrete americane: „*Mitul Holocaustului este o industrie inventată de America*”. El susţine că evreii despre care se spune că au fost ucişi de nazişti au fost mutaţi în Statele Unite. În plus, „*serviciile secrete americane, în cooperare cu statele aliate în al II-lea Război Mondial, au creat Holocaustul pentru a distruge imaginea inamicilor germani, pentru a justifica războiul şi masivele distrugeri militare, victimele civile şi atacurile nucleare de la Hiroshima şi Nagasaki*”. Iar dacă aceste declaraţii nu

pot fi privite ca obiective, din moment ce aparţin unor duşmani ai evreilor, există destul de mulţi evrei care susţin că Holocaustul nu a existat. Unul dintre ei chiar a avut curajul de a realiza un film documentar, în care demonstrează că „săpunul” făcut din evrei este doar un basm, „camera de gazare” de la Auschwitz a fost doar un adăpost antiaerian, reconstruit după război de către sovietici pentru a arăta ca o cameră de gazare, iar celebrul gaz folosit pentru a ucide evrei, Zycklon B, a fost folosit doar pentru deparazitarea hainelor. În plus, demonstrează că persoanele închise acolo nu erau supuse unei torturi constante, ci puteau organiza întreceri sportive, aveau un teatru propriu în care se desfăşurau spectacole artistice şi chiar o piscină în care se puteau îmbăia.

Au existat într-adevăr acele camere de gazare? În timpul războiului, Aliaţii deţineau informaţii detaliate despre lagărele de concentrare naziste. Dar în propaganda anti-nazistă nu au dezvăluit nimic despre existenţa acestor exterminări cu gaze, contrar afirmaţiilor agitatorilor sionişti de pe întreg mapamondul. Aliaţii nu ar fi ezitat să exploateze povestea „gazărilor”, mai ales în perioada războiului, dacă aceasta ar fi fost plauzibilă. Însă au înlăturat în mod explicit orice referinţă la „camerele de gazare” din propaganda despre atrocităţile germanilor, din cauza lipsei dovezilor. Chiar au decis oficial să nu facă o afirmaţie explicită despre „camerele de gazare”, anunţând într-o declaraţie publică din august 1943

că *„dovezile sunt insuficiente pentru a justifica declaraţia privitoare la execuţia în camere de gazare*”. În realitate, gazul Zycklon B era folosit doar pentru deparazitare. Numeroase armate l-au folosit mereu, inclusiv cea americană până în anii 1970, dar şi companii civile, spitale, fabrici, etc. S-au găsit stocuri de Zycklon B în lagăre ca Oranienburg şi Theresienstadt, unde nimeni nu a afirmat că ar fi avut loc gazări umane. La Auschwitz există o imensă clădire destinată deparazitării hainelor cu acest gaz, recunoscută oficial, însă neinclusă în circuitul turistic al vizitatorilor. Oamenii de ştiinţă Fred Leuchter şi Germar Rudolf au luat mostre din aşa numitele „camere de gazare” şi le-au analizat în Statele Unite, negăsind nici măcar o urmă de reziduu de Zycklon B care, conform chimiştilor, ar fi trebuit să rămână imprimat în fier sau în beton sute, dacă nu mii de ani. La Auschwitz se pot observa chiar şi astăzi spitalul şi cantina SS la câţiva metri de acele aşa-zise camere de gazare. În plus, acele camere nu au nici puternice aerisiri, nici elici, pentru a

elimina gazul, aşa cum sunt prevăzute camerele de gazare din Statele Unite, de exemplu. „Mărturisirea” smulsă lui Hoess prin tortură, cum că soldaţii germani intrau în respectivele camere pentru a îndepărta morţii la câteva minute după gazare, fumând, mâncând şi bând, este cam suspectă. Respectivilor soldaţi le-ar fi fost cam greu să mănânce, bea şi fumeze în timp ce purtau măşti de gaze. Iar acestea nu sunt singurele nereguli în povestea acestor camere. S-a descoperit că nu se închideau ermetic şi se aflau lângă crematoriu, lucru absolut ilogic, din moment ce respectivul gaz este exploziv. Cuptoarele despre care se presupune că erau folosite pentru a arde cadavrele nu erau nici pe un sfert la fel de eficiente precum cele de astăzi, prin urmare arderea ar fi durat mult prea mult. De exemplu, cadavrele lui Hitler şi Eva Braun au fost stropite cu câteva zeci de litri de benzină, însă au putut fi recuperate şi identificate. Oasele nu ard niciodată complet. De ce ar fi folosit naziştii această metodă de execuţie, greoaie, periculoasă pentru cel ce o execută, costisitoare şi de

durată? Sovieticii foloseau un singur glonţ în ceafă pentru a ucide. Englezii spânzurau, francezii ghilotinau iar germanii apelau la plutoane de execuţie. De ce pentru evrei ar fi procedat altfel? De ce ar fi consumat combustibil scump, timp şi hrană pentru a-şi transporta inamicii din toată Europa până în lagărele de concentrare, doar pentru a-i ucide acolo? De ce nu ar fi procedat ca sovieticii? Era mult mai simplu să fi împuşcat sau spânzurat evreii acolo unde i-au găsit. De ce au ales naziştii metoda cea mai complicată şi costisitoare? Nu au ales-o. Evreii nu erau aduşi în lagăre pentru a fi omorâţi, ci pentru a fi izolaţi de restul populaţiei. Povestea cu săpunul făcut din grăsimea evreilor ucişi este o altă invenţie a propagandei anti-naziste. Principalul argument al susţinătorilor acestei ipoteze este prezenţa pe respectivele săpunuri a iniţialelor RIF care, din punctul lor de vedere, înseamnă „Rein Judisches Fett” („grăsime evreiască pură”). În realitate, acele iniţiale provin de la „Reichstelle fur Industrielle Fettversorgung”, adică „Centrul Naţional pentru Aprovizionare cu

Grăsime Industrială”. Prin urmare, săpunurile făcute din evrei aparţin doar de domeniul fantasticului.

Aşa-numita „soluţie finală”, planul lui Hitler de a ucide toţi evreii, rămâne o altă poveste discutabilă. Imediat după înfrângerea Germaniei, Aliaţii au interogat 26.000 de funcţionari nazişti. Cu toţii au declarat că nu au auzit nimic vreodată despre acel plan, decât de la Aliaţi, după război. Povestea exterminării în masă a pornit de la „mărturia” lui Rudolf Hoess, fostul comandant al lagărului de la Auschwitz. Însă el a fost bătut fără milă şi drogat cu alcool preţ de câteva zile înainte de a semna faimoasa „mărturie” prin care admitea că 2, 5 milioane de oameni au fost gazaţi la Auschwitz. Trebuie menţionat faptul că acea aşa-zisă mărturie a fost scrisă în engleză, limbă pe care Hoess nu o cunoştea. Un alt oficial german, Julius Streicher, a raportat că a fost bătut atât de rău de anchetatorii americani pentru a obţine o „mărturisire”, încât şi-a pierdut 40% din capacitatea auditivă. El a fost ţinut într-o celulă neîncălzită complet dezbrăcat şi forţat să bea din latrină.

Paznicii i-au deschis gura forţat cu un baston între dinţi, pentru a-i scuipa în gură. Mulţi alţi germani au „mărturisit” crime de război sub tortură psihică şi fizică ori pentru oferte generoase. Comisia de anchetă Simpson van Rhoden asupra conduitei anchetatorilor americani pe parcursul proceselor Malmedy – Dachau a raportat maltratări şi torturi, procese improvizate, administrarea de spovedanii cu preoţi falşi, bătăi etc, cu scopul de a obţine mărturii forţate de la prizonieri: *„Anchetatorii americani la Tribunalul Statelor Unite din Dachau, Germania, foloseau următoarele metode pentru a obţine mărturii: Bătăi şi lovituri brutale. Scoaterea dinţilor şi ruperea maxilarelor. Procese improvizate. Izolare. Prezentându-se ca fiind preoţi. Raţii de hrană foarte limitate. Depravare spirituală. Promisiuni de achitare (ex.: dacă victima ar fi implicat pe alţi prizonieri să intre în scenariile proceselor aliate) … Numai doi dintre germani, în cele 139 de cazuri investigate, care au fost loviţi în testicule, s-au mai putut însănătoşi*”. Magistratul superior american Harlan Fiske Stone, referindu-se

la Procesele de la Nürnberg, spunea despre procurorul-şef american Jackson: *„Jackson este plecat conducându-şi partida de linşaj la scară mare de la Nürnberg* (…) *Nu-mi pasă ce le face naziştilor, însă detest să văd pretinsa lui poziţie de a conduce o curte şi de a proceda conform legii. Este o fraudă puţin prea ipocrită în accepţiunea ideilor mele de modă veche*”.

Un alt exemplu de fraudă în timpul proceselor îl reprezintă faptul că, la Nürnberg, germanii au fost acuzaţi că au executat la Katyn 15.000 de ofiţeri şi membri ai elitei poloneze. Şapte militari germani au fost executaţi de sovietici în urma unui proces în care procurorii au prezentat duzini de „experţi” şi „martori”, precum şi peste patru mii de declaraţii scrise sub jurământ. Însă în 1989, liderul sovietic Mihail Gorbaciov a recunoscut că Stalin era responsabil pentru masacrul în masă al polonezilor. Nu Hitler a ordonat masacrele, ci aliatul americanilor. Ceea ce înseamnă că acele patru mii de declaraţii folosite la proces au fost falsificate pentru a pune în cârca germanilor crimele

sovieticilor.

A existat acea „soluţie finală” de a extermina toţi evreii? Ceea ce recunosc până şi cei ce promovează Holocaustul este faptul că nu a existat niciun document prin care Hitler să fi pregătit exterminarea evreilor. Nu există niciun ordin al Führerului, niciun plan şi niciun buget pentru acest lucru. Declaraţia lui Himmler arată că într-adevăr Hitler nu îi dorea pe evrei în Germania, ci cât mai *„departe de faţa lui*”. Ordinele lui Hitler se refereau la *„reamplasarea*” şi *„evacuarea*” evreilor, cuvinte care în mod suspect au fost echivalate cu „eliminarea”. Doctorul Raul Hilberg, considerat expertul nr. 1 în problema Holocaustului, scria în *Distrugerea evreilor europeni* din 1961 că au existat două ordine ale lui Hitler ce vizau eliminarea evreilor. După procesul Zundel din 1985, dr. Hilberg a eliminat din cea de-a doua ediţie a cărţii sale toate referirile la *„ordinele lui Hitler*”, menţionând într-o notă din josul paginii că „soluţia finală” a naziştilor *„nu era atât un plan formulat, cât o incredibilă întâlnire de gânduri, un consens, interpretarea*

birocratică de la distanţă a unor gânduri”. Iar noi ar trebui probabil să înţelegem că germanii îşi şopteau la ureche cum să elimine evreii, fiindu-le frică să întocmească un ordin scris, un plan şi să stabilească un buget. Este adevărat că expresia „soluţia finală” a fost folosită de nazişti în problema evreilor. Dar acest lucru nu înseamnă că ar trebui echivalată cu „exterminarea”. Dacă guvernele din prezent caută o soluţie finală în problema şomajului, asta nu înseamnă că se gândesc să extermine şomerii. În timpul celui de – Al Doilea Război Mondial, această expresie era folosită în Canada atunci când se făcea referire la japonezi. Însă nimeni nu se gândeşte că se plănuia un genocid canadian asupra japonezilor. Documentele din timpul războiului dezvăluie faptul că „*soluţia finală în problema japoneză*” era planul canadienilor de a reamplasa, denaturaliza şi deporta cetăţenii de origine japoneză din Canada în Japonia. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în Germania: Hitler a vrut să deporteze evreii în Palestina. Când aceştia au refuzat, au fost închişi în lagăre de concentrare, pentru a

fi izolaţi de restul populaţiei.

THE AMERICAN HEBREW October 31, 1919

The Crucifixion of Jews Must Stop!

By MARTIN H. GLYNN

Intenţionat sau nu, istoricii omit că nu doar evreii erau închişi în acele lagăre, ci şi rromi, homosexuali, prizonieri de război, persoane handicapate fizic ori psihic, martori ai lui Iehova şi opozanţi politici ai naziştilor. Despre aceste minorităţi nu se vorbeşte dintr-un simplu motiv: pentru a li se permite înfiinţarea unui stat propriu şi a obţine enorme sume ca despăgubire, evreii trebuiau să fie consideraţi marile victime ale războiului.

Numerele sacre

Totuşi nu încape îndoială că războiul a avut victime, inclusiv din rândul evreilor. Câţi dintre ei au fost omorâţi în realitate în acel Holocaust? Centrul de comemorare al Holocaustului, Yad Vashem, declara: *„Nu este cunoscut numărul exact al evreilor ucişi în Holocaust. Cifra cea mai frecventă este cea de şase milioane, avansată de Adolf Eichmann, un demnitar de rang înalt al SS-ului. Majoritatea cercetărilor confirmă că numărul victimelor s-a situat între cinci şi şase milioane*”. Prin urmare, numărul victimelor este cel dat sub tortură de Adolf Eichmann. Cum rămâne cu cercetările care au confirmat acel număr? Răspunsul ni-l dă Barbara Kulaszka în cartea ei, *Au murit într-adevăr şase milioane?*: *„Accesul la documente era limitat de către înţelegerile de la Bonn în 1955 pentru foştii persecutaţi sau succesorii lor legali, pe baza faptului că erau documente legate de persoane individuale şi deci nedeschise pentru public. Cuvintele folosite de înţelegerile de la Bonn erau că arhivele erau «evaluabile doar de foştii persecutaţi sau de succesorii*

lor legali». Singura excepţie de la această regulă, dovedită a fi sub înţelegeri, a fost pentru reprezentanţii oricăreia dintre cele zece guverne Aliate, ale căror corpuri supervizoare aveau dreptul să studieze documentele. Orice cerere a unuia dintre cele zece guverne pentru acces era revăzută de către directorul ITS (Internal Tracing Sistem). Dacă directorul o găsea nejustificată, el pasa cererea Comisiei Internaţionale pentru decizia finală. Nu şi-a amintit nicio cerere a Israelului care să fi fost respinsă". Cu alte cuvinte, Israelul avea acces la acele date, iar cercetătorii şi istoricii germani nu. De ce? Ce este ascuns în acele documente? Cumva faptul că numărul evreilor ucişi în Al Doilea Război Mondial este mult mai mic decât şase milioane?

Puţini ştiu că acest număr a fost folosit cu mult timp înainte de accederea lui Hitler la putere. În Primul Război Mondial, propaganda Aliată anti-germană promova pe tot mapamondul „*fabricile germane de făcut săpun din cadavre*", „*mânuţele smulse ale bebeluşilor belgieni*" sau „*soldatul canadian crucificat*". Toate

acestea s-au dovedit mai târziu a fi minciuni, pentru unele Aliaţii chiar cerându-şi scuze germanilor după război. În 1917, guvernatorul statului New York, Martin H. Glynn, crea isterie generală prin afirmaţia că germanii *„exterminaseră milioane de evrei*”. Numărul din 31 octombrie 1919 al ziarului *The American Hebrew* („Evreul american”) prezenta un articol semnat de Glynn, intitulat *The Crucifixion of Jews Must Stop!* („Crucificarea evreilor trebuie să înceteze!”), în care se spunea că şase milioane de evrei de peste Ocean sunt ucişi în România, Polonia şi Ucraina, într-un *„holocaust ameninţător*”. Ba, mai mult, încă din 1906, un articol susţinea că în Rusia au fost exterminaţi în masă şase milioane de evrei. Ziarul *New York Times* din 20 iulie 1921 anunţa că şase milioane de evrei sunt în pericolul de a fi masacraţi în Rusia. Vedem aşadar că se vorbea despre Holocaust şi cei şase milioane de evrei ucişi cu ceva timp înainte de cel de – Al Doilea Război Mondial. Evreii au ţinut să se victimizeze şi într-un articol din *New York Times* de pe 31 mai 1936. Iar această

victimizare nu este una recentă, ci se pare că a existat dintotdeauna. Ei susţin că au fost înrobiţi de egipteni pe vremea lui Moise, apoi de babilonieni, masacraţi de asirieni, greci şi romani. Poate cea mai evidentă minciună a lor este dată de *Talmud*, care susţine că, în secolul al II-lea, Imperiul Roman a masacrat 64 de milioane de evrei, lucru deosebit de suspect, ţinând cont că, în acea perioadă, Pământul avea 190 de milioane de locuitori. E greu de crezut că mai bine de o treime din populaţia lumii era formată din evrei. Şi la fel de incredibil este faptul că, după presupusa moarte a 64 de milioane de evrei, ei au continuat să existe într-un număr destul de mare. Dacă ruşii au ucis şase milioane de evrei, România, Ucraina şi Polonia încă şase milioane, iar germanii încă şase, putem considera că evreii ori apar ca ciupercile după ploaie, ori se înmulţesc mai rapid decât iepurii. Conform unor studii demografice, în anul 1900 existau la nivel mondial 10, 6 milioane de evrei, iar în 1939 numărul lor a crescut la 16, 5 milioane. Din aceşti 10, 6 milioane, dacă ruşii ar fi masacrat 6

milioane, ar fi rămas 4, 6 milioane de evrei în toată lumea. Cât de mult au putut să se înmulţească aceştia, dacă România, Ucraina şi Polonia au mai ucis 6 milioane, ruşii încă 6 milioane şi totuşi numărul lor a ajuns la 16, 5 milioane înainte de începerea celui de – Al Doilea Război Mondial? Şi de ce nu au reuşit să se înmulţească la fel de rapid şi după

BEGS AMERICA SAVE 6,000,000 IN RUSSIA

New York Times (1857-Current file); Jul 20, 1921;

ProQuest Historical Newspapers: The New York Times (1851 - 2006)

pg. 2

BEGS AMERICA SAVE 6,000,000 IN RUSSIA

Massacre Threatens All Jews as Soviet Power Wanes, Declares Kreinin, Coming Here for Aid.

Copyright, 1921, by The Chicago Tribune Co.

BERLIN, July 19.—Russia's 6,000,000 Jews are facing extermination by massacre. As the famine is spreading, the counter-revolutionary movement is gaining and the Soviet's control is waning. This statement is borne out by offical documents presented to the Berlin Government, which show that numerous pogroms are raging in all parts of Russia and the Ukraine.

The information was gathered by Dr. Joseph Kreinin, a noted Jewish social worker and President of the Russian Joint Board of Jewish Societies. He says that several villages have been burned already and scores killed, sev-

război, ţinând cont că în prezent se găsesc în toată lumea doar 13, 5 milioane de evrei?

Dar dacă numărul acestor „victime” nu este unul real? Arhivele de la Auschwitz pot face lumină în cazul numărului real al

victimelor lagărelor de concentrare. Aceste arhive au fost preluate de ruşi atunci când au eliberat lagărul în 1944. Nici până astăzi nu au fost făcute publice, pentru a fi cercetate de istorici sau de către publicul larg. Însă în septembrie 1989, ruşii au publicat registrele deceselor de la Auschwitz, din care rezultă că acolo au murit 75.000 de persoane, dintre care jumătate din cauze fireşti (bătrâneţe, boli, accidente de muncă). Victime ale execuţiilor au fost mai puţin de 40.000 de evrei, adică de o sută de ori mai puţini decât se vehiculează de propaganda Holocaustului. După cum spunea englezul Irving Stone, *„la Auschwitz naziştii au omorât în patru ani cam atâtea persoane câte au omorât englezii într-un singur raid de noapte la Hamburg*”.

Prin urmare, până în prezent, nimeni nu a reuşit să aducă o dovadă a existenţei celor şase milioane de evrei ucişi de nazişti. Am văzut că acest număr a fost folosit şi în trecut. De ce ar folosi evreii acest număr, dacă nu reprezintă totalul real al victimelor? Răspunsul ni-l dă Ben Weintraub în cartea *Keystone of the New*

World Order: The Holocaust Dogma of Judaism din 1994: numărul are de fapt o semnificaţie mitică datorită fundamentării sale pe izvoare cabalistice. Într-adevăr, numărul 6 este cel mai des întâlnit la evrei. Stema statului Israel este o stea cu şase colţuri, 6 este numărul cel mai des întâlnit în *Torah* şi *Talmud*; de asemenea este numărul de zile în care evreii cred că Yahweh a creat lumea, ziua în care au fost făcuţi oamenii, etc. Datorită numerologiei, parte importantă a Kabbalei evreieşti, şase reprezintă cel mai important număr al evreilor, drept pentru care îl întâlnim în orice este important pentru aceştia. Ce reprezintă acest număr? Răspunsul ni-l oferă chiar stema Israelului, hexagrama sau Steaua lui David.

Iudaismul este o copie a religiei babiloniene, amestecată cu cele ale canaanienilor şi egiptenilor. În majoritatea religiilor, inclusiv în acestea, zeii erau echivalaţi cu corpuri cereşti. Strămoşii noştri îşi vedeau zeii venind din cer şi plecând în acelaşi loc. Cum tot ce vedeau pe cer erau stelele şi planetele, logica le-a spus că acestea nu puteau fi decât

respectivii zei. Planetele poartă chiar şi astăzi numele unor zei. Un bun exemplu este *Cartea lui Enoh*, în care îngerii sunt consideraţi stele (cei decăzuţi sunt stele căzătoare) iar oamenii, animale. Adeseori anticii foloseau stelele pentru a-şi reprezenta grafic zeităţile. Numărul razelor stelelor reprezintă numărul planetei echivalată cu un zeu, numărând din exterior către Soare. Steaua cu patru raze este Saturn, a patra planetă din sistemul nostru Solar, steaua cu cinci este Jupiter (a cincea planetă), cea cu şase este Marte (a şasea planetă), cea cu şapte este Pământul, cea cu opt, Venus, iar cea cu nouă raze, planeta Mercur. De multe ori steaua cu raze era înlocuită cu un cerc înconjurat de puncte, numărul lor având aceeaşi semnificaţie ca numărul razelor stelelor. Nu cred că mai există cercetători care să nu recunoască faptul că steaua cu opt raze era simbolul zeiţei sumeriene Inanna sau al Afroditei, zeităţi identificate cu planeta Venus, a opta din sistemul nostru solar.

Iudaismul sau mozaismul a păstrat această tradiţie. Iniţial, simbolul evreilor

era steaua cu cinci colţuri, adică Jupiter, a cincea planetă din exterior către Soare. Romanul Jupiter sau grecul Zeus, numit de sumerieni Enlil, a fost primul dumnezeu al evreilor, introdus de Moise / Akhenaton sub numele Aton. După întoarcerea lor din exilul babilonian, evreii au adoptat ca simbol steaua cu şase raze, adică Marte, a şasea planetă. Marte al latinilor era Martu al sumerienilor sau Marduk al babilonienilor, noul dumnezeu al evreilor, pe care l-au numit Yahweh („cel care a devenit Luna”). Numele acestui zeu se scrie întotdeauna YHWH, cele patru litere simbolizând faptul că este al patrulea conducător al Terrei, după Anu, Enki şi Enlil. Numărul 6 a devenit echivalent al zeului evreilor, Yahweh, evreii folosindu-l în toate acţiunile lor importante. Astfel înţelegem de ce au ales 6 milioane ca fiind numărul victimelor atât ale celui de – Al Doilea Război Mondial, cât şi înainte de acesta. La o privire mai atentă asupra istoriei recente, se întăreşte ideea că şi acest război a fost planificat de către ei, aşa cum susţineau Protocoalele înţelepţilor Sionului şi scrisoarea masonului american

Albert Pike. Din 1933, când evreii au declarat război Germaniei, până în 1939, când a început Al Doilea Război Mondial, s-au scurs şase ani. Această conflagraţie mondială a durat tot şase ani (1939 – 1945). În Primul Război Mondial, Hitler a fost înrolat în *Regimentul al şaselea de rezervă bavarez*. Când s-a înscris în Partidul Muncitoresc German Naţional-Socialist, gruparea număra şase membri. Prima bombă atomică a lovit Hiroshima pe 6 august. Japonia s-a predat după şase zile de la lansarea bombei atomice în Nagasaki. Pe lângă cele şase milioane de presupuse victime evreieşti, observăm folosirea repetată, deloc întâmplătoare, a celui mai important număr al evreilor. Ceea ce nu poate fi o coincidenţă, ci doar dovada unui plan bine pus la punct. Nici anul 1933 (când Hitler a obţinut puterea absolută iar evreii au început războiul împotriva Germaniei) nu a fost unul întâmplător, ci ales pe baza aceleiaşi numerologii kabalistice. Unul dintre cele mai importante numere ale masoneriei, 33 (în procente) reprezintă o treime dintr-un întreg. Cele mai importante treimi sunt

cele divine, ca de exemplu treimea din Mesopotamia (Anu, Enlil şi Enki), treimea vedică (Varuna, Indra şi Mitra), trimurti din brahmanism (Brahma, Vishnu şi Shiva) sau sfânta treime din creştinism (tatăl, fiul şi sfântul duh). Toate aceste treimi divine, deşi aparţin unor culturi diferite, reprezintă aceleaşi zeităţi. Fără îndoială, numărul 33 simbolizează o singură parte din treime, adică un singur zeu. Ţinând cont că acest număr este de o deosebită importanţă pentru francmasonerie, logica de bun simţ ne sugerează că 33 este zeul lor, adică Yahweh / Marduk. Care, în Babilon, într-adevăr făcea parte dintr-o trinitate, alături de tatăl şi sora sa. De fapt, numerologia modernă consideră 33 ca fiind reprezentarea numerică a Stelei lui David (cea cu şase colţuri), adică a zeului simbolizat sub această formă.

La ordinul celui de-al 33-lea preşedinte al Statelor Unite, masonul de grad 33 Harry S. Truman, americanii au testat prima bombă atomică la Jornada del Muerto din New Mexico, pe paralela de 33 de grade latitudine nordică, proiectul chiar purtând numele *Trinity* („Trinitatea”).

Acelaşi preşedinte a lansat cele două bombe atomice din Japonia la distanţe egale de paralela de 33 grade latitudine nordică, Hiroshima aflându-se pe paralela de 34 de grade iar Nagasaki pe cea de 32. Toate ţările prin care trece paralela de 33 grade latitudine nordică au în vigoare pedeapsa cu moartea. Tot pe paralela de 33 grade latitudine nordică se află Roswell (New Mexico, SUA), celebrul loc în care s-a prăbuşit un OZN în 1947. La capătul opus al Pământului, pe aceeaşi paralelă, se găseşte muntele Hermon, locul unde *Cartea lui Enoh* susţine că au coborât pe Pământ Veghetorii lui Azazel. Reactorul nuclear al lui Sadam Hussein, Osiraq, se afla pe paralela de 33 de grade. Coordonatele sale (33.123 N, 44.313 E) ascund numărul 666 (3 + 3 = 6; 1 + 2 + 3 = 6; 4 + 4 + 3 + 1 + 3 = 15; 1 + 5 = 6). Numele Osiraq e format din Osiris (Lucifer / Azazel / Enki, tatăl lui Yahweh / Marduk) + Iraq. În 1963, aproape de paralela de 33 de grade, John F. Kennedy a fost împuşcat în Dealey Plaza, locul primului templu masonic din Dallas. Data morţii preşedintelui, 22 noiembrie, indică acelaşi

număr 33 (22 + 11 = 33). În 1968, Robert Kennedy, fratele fostului preşedinte, a fost asasinat în Los Angeles, tot în apropierea paralelei de 33 de grade şi tot lângă un templu masonic. Să nu uităm că 33 este anul în care creştinii consideră că evreii l-au crucificat pe Iisus dar şi numărul de miracole efectuate de acesta. În plus, este vârsta la care Alexandru Macedon a murit, din voia zeilor, pentru că acesta a îndrăznit să invadeze India. Şi, nu în ultimul rând, 33 este unul dintre simbolurile Ku Klux Klan (litera K este a unsprezecea din alfabet; de 3 ori K = 33).

Se consideră că numărul total al victimelor celui de – Al Doilea Război Mondial se ridică la 52 de milioane. Însă, la fel ca 6 şi 33, şi acest număr a fost ales pentru semnificaţia sa ocultă, nereprezentând adevărata sumă a victimelor. Pentru mesoamericani şi egipteni, 52 era un număr foarte important. Calendarele tuturor popoarelor din America Centrală (mayaşi, incaşi, azteci, tolteci, etc.) se bazau pe cicluri de câte 52 de ani. Acest Mare Ciclu Sacru a fost stabilit de şarpele cu pene

Quetzalcoatl / Kukulkán / Xiuhtecuhtli (Enki). El şi-a anunţat supuşii că se va întoarce la finalul unui ciclu de 52 de ani. Ciudat sau nu, prefixul internaţional telefonic al Mexicului este 52. Calendarul solar al mayaşilor era identic cu cel egiptean. Acest calendar, cu 52 de săptămâni de câte 7 zile, le-a fost dat egiptenilor de către zeul Thoth (tot Enki, tatăl lui Yahweh / Marduk). Pentru egipteni, 52 era un număr magic, asociat cu acest zeu. Laturile celor trei piramide de la Gizeh sunt înclinate într-un unghi de aproximativ 52 de grade. Sunt singurele piramide din lume cu această înclinaţie, restul având diverse unghiuri (cel mai des de 43 de grade). Faraonul Snefereu a încercat să copieze piramidele de la Gizeh, construind la Dahshur una înclinată tot în unghi de 52 de grade. Cum partea superioară a piramidei s-a prăbuşit, constructorii au lăsat aşa doar jumătate, restul fiind înclinată la 43 de grade. Marea Piramidă era considerată de egipteni opera lui Thoth. Unii credeau că piramidele de la Gizeh sunt mormintele lui Thoth, al fiului său şi al fiicei sale.

Numărul 52 fiind asociat cu Enki / Thoth / Quetzalcoatl, cele 52 de milioane de victime ale războiului reprezintă un sacrificiu pentru această divinitate.

Holocausturile ignorate

După aproape şapte decenii de la sfârşitul celui de – Al Doilea Război Mondial, suntem învăţaţi în continuare că Hitler a fost personajul negativ, inamicii lui fiind cele pozitive. Ni se bagă pe gât un presupus Holocaust, în timp ce altele sunt complet omise. În America se estimează la circa 160 de milioane numărul indigenilor decedaţi ca urmare a procesului de colonizare, în luptă ori în urma bolilor aduse de europeni. Astăzi, indienii reprezintă doar unul – două procente din populaţia totală a Statelor Unite. În Australia, de asemenea, aborigenii reprezintă câteva procente din totalul populaţiei. Uniunea Sovietică a măcelărit peste 20 de milioane de oameni în câţiva ani, sub conducerea evreilor Iosif Visarionovici Djugasvilii (numit Stalin) şi Salomon Pearl Muter (alias Nikita Hruşciov). Bombele atomice, care au ucis

peste 200.000 de oameni la Hiroshima şi Nagasaki, au fost create la ordinul evreului Franklin Delano Roosevelt (Delano este un clan evreiesc din Italia iar Roosevelt nu este decât versiunea americană a numelui de familie evreiesc Rosenfeld). Blocada englezilor de la sfârşitul Primului Război Mondial a dus la moartea a 800.000 de civili germani. Între 1979 şi 1981, la graniţa de vest a Chinei au fost măcelăriţi 50 de milioane de oameni, presa mondială nesuflând o vorbă despre acest Holocaust. Deoarece, aşa cum spunea şi Jim Morrison, „*cine controlează media, controlează lumea*”. Soldaţii chinezi fuseseră antrenaţi de KGB şi CIA, documentele acestei înţelegeri aflându-se în prezent în posesia unui avocat dintr-un orăşel de lângă Bonn. Conflictul din fosta Iugoslavie a dus la 1, 4 milioane de morţi. Războaiele americane din Vietnam, Coreea, El Salvador, Afghanistan sau Irak au creat alte milioane de victime. Spaniolii au masacrat guanşii din Insulele Canare La Gomera şi La Palma. Însă nimeni nu este acuzat pentru aceste crime, nimeni nu plăteşte

despăgubiri precum Germania statului Israel şi nimeni nu vorbeşte despre aceste întâmplări. În schimb, se promovează asiduu doar crimele lui Hitler. De ce? Pentru că dictatorul german a fost marele duşman al evreilor. Ei, care controlează media dintr-o mare parte a lumii, au grijă să-şi ascundă faptele în spatele celor ale duşmanilor lor. Iată ce scria profesorul Harry Elmer Barnes în *New York Telegram* din 29 martie 1940: „*Nimic nu poate fi mai absurd decât cunoscuta poveste pentru adormit copii, care spunea că toţi oamenii buni se află într-o parte şi toţi cei răi, pe cealaltă parte. Unii susţin că un popor ar fi mai brutal decât altul. Ei se referă la hărţuirea germanilor din Primul Război Mondial şi la felul în care sunt trataţi evreii acum. În acest proces, ei omit însă cea mai mare cruzime, şi anume blocada britanică împotriva Germaniei, câteva luni după noiembrie 1918. Au fost lăsaţi să moară de foame 800.000 de germani, femei, copii şi bătrâni. Comparat cu blocada britanică din 1918 – 1919, Hitler ar fi părut ca un spiriduş rău dacă le-ar fi făcut un asemenea lucru murdar şi*

detestabil celor 500.000 de evrei aflaţi pe teritoriul Germaniei în 1933”.

Chiar şi în ziua de astăzi, Germania încă plăteşte despăgubiri evreilor. În multe ţări, precum Germania, poţi fi arestat dacă foloseşti cuvântul „jidan”, ori dacă îţi declari simpatia faţă de Hitler. În Statele Unite, Biserica ortodoxă română a fost obligată să elimine din Prohod (slujba din Vinerea Mare) pasajele care susţineau că Iisus a fost ucis de iudei.

Japonia

Toţi istorii consideră că cea mai mare greşeală a lui Hitler a fost atacarea Uniunii Sovietice. Însă nimeni nu poate înţelege ce l-a determinat să ia această decizie care a dus la înfrângerea Germaniei. Se pare că vinovaţi pentru acest lucru au fost propriii săi aliaţi, japonezii. Împăratului Hirohito puţin i-a păsat de strategia germanilor şi a atacat Uniunea Sovietică pe neaşteptate. Ca aliat al japonezilor, Hitler a fost nevoit să-i sprijine, atacând U.R.S.S.-ul la rândul său. Atragerea Germaniei împotriva sovieticilor poate fi pusă doar pe seama japonezilor, sau a fost altceva la mijloc?

Împăratul Japoniei nu a atras doar Uniunea Sovietică în război, ci şi Statele Unite. Pe 7 decembrie 1941, a atacat baza americană de la Pearl Harbour fără nicio declaraţie de război, ceea ce i-a convins pe americani să participe oficial la cel de – Al Doilea Război Mondial. În două valuri de atac, cu durata totală de 90 de minute, niponii au omorât 2.402 persoane (şi 1.282 au fost rănite), au distrus mai multe nave grele de război şi au pulverizat 188 de avioane americane. În schimb, doar 64 de japonezi au fost ucişi. Acest atac i-a luat prin surprindere pe americani, deşi ar fi

trebuit să fie pregătiţi din foarte multe motive. Americanii erau deja convinşi că vor fi atacaţi de japonezi, iar primul atac va avea loc în Filipine, acesta fiind şi motivul pentru care preşedintele Roosevelt a mutat flota în acel loc. Americanii au interceptat telegrame japoneze în noiembrie 1941, care anunţau viitorul atac, însă le-au ignorat. La fel au ignorat şi primele observaţii radar a avioanelor nipone din dimineaţa zilei de 7 decembrie. Ceea ce i-a făcut pe mulţi să creadă că atacul a fost dorit de americani, dacă nu chiar pregătit de ei. E posibil ca împăratul Hirohito să-l fi atras intenţionat pe Hitler într-o capcană, atacând Uniunea Sovietică şi Statele Unite ale Americii?

Ciudat este faptul că, după război, japonezilor nu li s-a cerut să plătească în vreun fel, precum Germania. Împăratul Hirohito şi-a păstrat tronul, Japonia chiar fiind ajutată să se reconstruiască. Ciudat este că japonezii au aşteptat şase zile pentru a capitula după ce au fost loviţi de a doua bombă atomică a americanilor, şase fiind cel mai important număr al evreilor. De ce japonezii nu au fost traşi la

răspundere pentru crimele de război? De ce au fost ajutaţi să-şi reconstruiască ţara? De ce au aşteptat şase zile pentru a capitula? Şi de ce au continuat războiul atunci când toţi aliaţii lor europeni au fost înfrânţi? Erau atât de aroganţi încât să considere că pot învinge singuri o alianţă a Statelor Unite, Uniunii Sovietice, Marii Britanii şi alte state?

Unul dintre marile câştiguri ale Statelor Unite de pe urma celui de – Al Doilea Război Mondial a fost consolidarea poziţiei de super putere militară. Acest fapt s-a datorat mai ales bombelor atomice pe care le deţinea. Pentru a ajunge o ţară temută de tot mapamondul, S.U.A. trebuia să-şi demonstreze superioritatea armată. Şi a făcut acest lucru prin cele două bombe atomice de la Hiroshima şi Nagasaki. Din acel moment, nimeni nu a mai avut curaj să provoace Statele Unite. Nici măcar Uniunea Sovietică, războiul rece fiind doar o faţadă, după părerea multora. Pentru că le-a oferit americanilor şansa să-şi demonstreze puterea atomică, Japonia pare să le fi făcut un mare serviciu. Poate că împăratul Hirohito nu

era un duşman al Aliaţilor, ci un prieten al evreilor. Poate că rolul său era de a-i oferi lui Hitler iluzia unui aliat puternic, care să-l facă să pornească războiul mult dorit de elita iudaică. Aşa s-ar explica şi motivul atragerii Germaniei împotriva Uniunii Sovietice. Poate că Hirohito a prelungit războiul, chiar dacă aliaţii săi europeni erau învinşi, pentru a le acorda americanilor timpul necesar de a-şi finaliza bombele atomice, prin care să-şi asigure dominaţia planetară. Poate din acest motiv a şi aşteptat şase zile pentru a capitula, folosind acelaşi număr sacru al evreilor. Şi poate că din acest motiv nu a fost tras la răspundere pentru crimele de război ci, dimpotrivă, a fost ajutat să-şi reconstruiască ţara şi chiar să o ducă pe primul loc în lume la capitolul tehnologie.

Posibilitatea colaborării familiei imperiale japoneze cu elita evreiască reiese şi din mesajul prinţesei Kaoru Nakamaru din 2 ianuarie 2012. Ea declara atunci: *„În anul 1976 am avut o fantastică experienţă spirituală care a constat în deschiderea celui de-al treilea ochi şi astfel am putut comunica cu oameni din*

OZN-uri şi cu civilizaţia din interiorul Pământului. În interiorul Pământului există o civilizaţie foarte evoluată, iar informaţiile care mi-au parvenit de la ei m-au convins că începând cu data de 20.12.2012, timp de trei zile este perioada în care planeta Pământ va trece în a cincea dimensiune, către un tărâm numit Nuru. În cele trei zile şi trei nopţi în care are loc această transformare nu vom fi capabili să utilizăm electricitatea... va fi întuneric total (zi şi noapte), nici soare, nici stele, niciun fel de lumină, va fi întuneric total trei zile! Nicio mass-medie, nicio informaţie sau anunţuri nu vor fi disponibile oamenilor de pe planeta Pământ!". Acea dată a trecut şi ştim cu toţii că nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. Iar „fatidica" dată de 21 decembrie 2012 a fost lansată şi promovată intens de oculta iudaică, cu scopul de a crea panică în rândul populaţiei. Prin această declaraţie mincinoasă şi manipulatoare, inducând populaţia în eroare şi creând panică, prinţesa Kaoru Nakamaru a demonstrat că face jocul elitei iudaice. Prin urmare, o colaborare dintre familia

imperială japoneză şi oculta evreiască pare tot mai posibilă.

O declaraţie în acest sens avem de la jurnalistul Benjamin Fulford, care susţine că a fost contactat de o societate secretă chineză, ce a declarat război grupului masonic Illuminaţi. Din mai multe surse, inclusiv din societatea chineză, Fulford a aflat că Illuminaţi au influenţat Japonia încă din timpul celui de – Al Doilea Război Mondial. Aceştia au ucis peste două sute de politicieni care li s-au opus, printre care foştii Prim-Miniştri Tanaka, Takeshita, Chira şi Obuchi, cu ajutorul unui drog ce provoacă infarct. Dacă informaţiile jurnalistului sunt corecte, înseamnă că Japonia nu a fost în realitate aliata Germaniei în timpul războiului, ci a evreilor. Iar Hitler a fost din nou trădat.

Ultimele zile

Nu doar Japonia a avut un rol în planul evreiesc. Evreul Stalin a fost aliatul lui Hitler doar pentru a-l atrage în capcană. Biserica Catolică era condusă de evrei. Americanii, care i-au furnizat arme, erau la rândul lor conduşi de evrei. Cei din anturajul său, din societăţile Thule şi Vrill, primeau ordine de la familia Rothschild. La fel şi evreii care îl înconjurau. Rudolf Hoess, adjunctul său, a zburat pe ascuns în Marea Britanie pentru a încheia o pace separată cu englezii. În 1939, câţiva dintre generalii nazişti au plănuit să-l ucidă pe Hitler, cu condiţia ca Anglia să nu intervină în războiul civil care ar fi apărut în urma asasinării, după cum a demonstrat jurnalistul Louis C. Kilzer, laureat al premiului Pulitzer, bazându-se pe documente britanice din acea perioadă. Însă prim-ministrul englez Winston

Churchill şi-a convins miniştrii să respingă ofertele generalilor germani deoarece, conform planului elitei iudaice, era nevoie ca Hitler să pornească războiul, ce ar fi dus la înfiinţarea statului Israel. Stenogramele şedinţelor guvernului britanic redau modul în care masonul Churchill respingerea propunerilor germanilor: *„Hitler este doar un om care va deceda mai curând sau mai târziu. Pentru Imperiul Britanic pericolul nu este Hitler, ci Germania. Noi trebuie să-l convingem pe Hitler să atace URSS-ul pentru că acolo va fi sfârşitul lui, iar noi vom dezmembra Germania*”. Capcana a fost întinsă şi, aşa cum scria Nostradamus cu câteva secole înainte, *„copilul Germaniei nu vede nimic*”.

Se pare totuşi că Hitler şi-a dat seama că a fost atras într-o capcană, însă prea târziu. Guy Liddell, fostul director general adjunct al serviciului de informaţii britanic MI5, a detaliat în jurnalele sale ultimele zile din viaţa lui Hitler. Pe 22 aprilie 1945, Führerul a ţinut un discurs în faţa generalilor săi şi a ministrului său de interne, Heinrich Himmler. Părea un om

distrus iar când Himmler i-a cerut să părăsească Berlinul, Hitler a explodat: „*Toată lumea m-a minţit, toată lumea m-a înşelat. Niciunul nu mi-a spus adevărul. Forţele armate au minţit şi acum SS m-a lăsat în voia sorţii*”. Faţa lui devenise violetă, braţul stâng avea spasme şi nu putea să-şi pună piciorul stâng corect pe pământ. În acea noapte a avut o cădere nervoasă şi spunea încontinuu că îşi va găsi sfârşitul la Berlin. Însă, în noaptea în care s-a sinucis, a fost calm. Ba chiar i-a spus lui Albert Speer, ministrul armamentelor, că aşteaptă moartea ca pe o eliberare de la o viaţă plină de greutăţi.

Înainte de a-şi găsi sfârşitul, pe 29 aprilie 1945 Hitler s-a căsătorit cu amanta sa, Eva Brown. Ceremonia a fost una restrânsă, fără prieteni sau familie, martori fiind Joseph Goebbels şi Martin Bormann. În aceeaşi zi şi-a scris testamentul, unde i-a numit pe Göring şi Himmler trădători. Iar pe 30 aprilie, înconjuraţi fiind de trupele sovietice, Eva s-a otrăvit cu cianură iar Hitler şi-a tras un glonţ în tâmplă. Cadavrele lor au fost scoase din buncăr de către adjuncţii lui

Hitler şi lăsate într-un crater făcut de o bombă, unde au fost găsite de către soldaţii ruşi pe 2 mai. Corpurile lor au fost îngropate şi deshumate de mai multe ori de-a lungul timpului, până când, în aprilie 1970, au fost incinerate complet iar cenuşa aruncată în râul Elba.

S-a sinucis Hitler într-adevăr pe 30 aprilie 1945?

Supravieţuirea lui Hitler

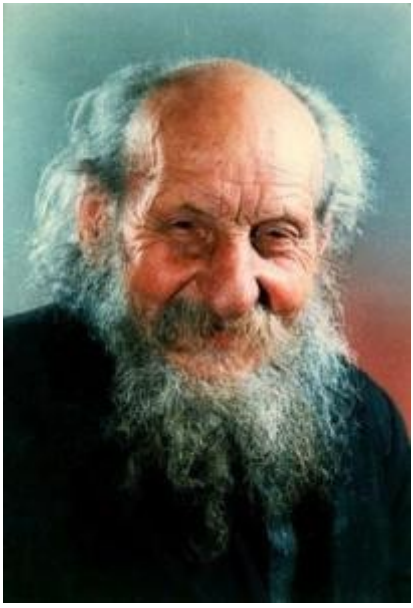

Magda Zeitfeld, o fostă membră a serviciilor secrete naziste, după ce a fost

capturată de americani, a ales să se pună la dispoziţia guvernului de la Washington. Tatăl ei era un pionier al tehnicilor de protezare facială, ce operase la cea mai mare clinică de chirurgie plastică din Germania, clinică ce primise sponsorizări generoase din partea Partidului Nazist. Doctorul Zeitfeld a lucrat un timp împreună cu fiica şi fiul său, însă izbucnirea războiului i-a adus Magdei oportunitatea de a lucra în cadrul spionajului german.

După ce s-a predat, a descris sub jurământ, în faţa comisiei aliate de anchetă, un incident petrecut în toamna lui 1943. Atunci, tatăl şi fratele ei au primit ordin să modifice înfăţişările a trei oficiali nazişti de rang înalt, încât aceştia să devină de nerecunoscut, făcându-le trăsături semitice evidente. După intervenţiile chirurgicale şi vindecarea completă, cei trei au urcat într-un submarin în portul Bremerhaven şi au plecat spre o destinaţie necunoscută. Magda Zeitfeld a declarat că unul dintre acei oameni era cu siguranţă Adolf Hitler, al doilea era Martin Bormann, iar pe al

treilea nu îl cunoştea, deşi îi văzuse chipul la congresele Partidului Nazist. Ea susţine că nu se putea înşela în privinţa lui Hitler, deoarece supervizase un program ce viza modificarea înfăţişării a patru bărbaţi, ce semănau cu dictatorul nazist, pentru o identificare fizică perfectă cu acesta. Cei patru au devenit copii perfecte ale lui Hitler doar din punct de vedere fizic, neputându-şi însuşi şi timbrul vocal al acestuia. De aceea au fost folosiţi la manifestări sau şedinţe unde era necesară doar prezenţa lui Hitler. De altfel, se ştie că Führerul nu a mai ţinut discursuri în public după toamna lui 1943 iar o mare parte a personalului să a fost schimbată.

La două săptămâni după ce misterioşii străini au părăsit clinica, aceasta a fost închisă de SS. Personalul a fost mutat la alte clinici iar tatăl şi fratele Magdei au dispărut fără urmă. Mai mult, toate înregistrările medicale ce îl priveau pe Hitler au fost distruse iar majoritatea doctorilor care l-au consultat au dispărut la rândul lor. Singura excepţie a fost o tânără tehniciană dentară, care l-a asistat pe dentistul lui Hitler în două rânduri

pentru toaletarea danturii dictatorului. După ce a fost arestată de soldaţii ruşi, a fost capabilă să reconstituie din memorie schiţa danturii lui Hitler, care a fost comparată cu cea a cadavrului din buncărul din Berlin. Se pare că imaginile nu coincideau perfect, deoarece Stalin nu a fost pe deplin convins că armata sa a găsit într-adevăr cadavrul dictatorului german. Însă a declarat oficial că este vorba despre dantura lui Hitler doar pentru ca nu cumva cineva să creadă că Führerul a reuşit să fugă de sub nasul triumfătoarei Armate Roşii.

În 1961, Wendell Stephens, un fost colonel american, în timpul unei călătorii în Ecuador a întâlnit, în orăşelul Cuenca, un preot numit Padre Krespi. Stephens a bănuit că acesta era în realitate Adolf Hitler. În casa preotului erau multe obiecte de artă de valoare nepreţuită, pe care un biet preot provincial nu şi le-ar fi putut permite. Magda Zeinfeld l-a însoţit pe Stephens în Ecuador şi, după ce l-a văzut pe părintele Krespi, a fost şi ea convinsă că acesta era fostul dictator german. Ea a recunoscut chiar în casa preotului un tablou pe care îl văzuse cândva în Cancelaria Reichului. Krespi, care nu bănuia intenţiile vizitatorilor săi, le-a povestit că a fost crescut la o fermă din nordul Italiei, la graniţa cu Austria, şi că a venit la Vatican în 1943. De altfel, părintele vorbea perfect italiana. Dar şi mama lui Hitler provenea din aceeaşi zonă iar Adolf vorbea în copilărie italiana. Se ştie că la întâlnirile cu Mussoloni, Hitler nu folosea niciodată translatori iar atunci când era nervos, obişnuia să înjure în italiană. Părintele Krespi povestea că a fost trimis ca preot catolic în Ecuador în

1956, orăşelul în care locuia fiind cunoscut drept posibil refugiu al lui Martin Bormann. Krespi ducea aici un trai modest şi era adesea văzut în compania în compania unor germani emigraţi în Ecuador. La scurt timp după întâlnirea cu Wendell Stephens şi Magda Zeinfeld, părintele Krespi a decedat, fiind înmormântat cu mare pompă. Cavoul său, placat cu marmură albă, este şi astăzi acoperit cu flori, localnicii păstrându-i o amintire de neşters.

Este posibil ca Hitler să mai fi supravieţuit două decenii sub o altă înfăţişare? Dacă da, nu e de mirare că a ales să devină preot catolic, ţinând cont că a fost toată viaţa un catolic convins. Ba chiar îşi dorea în copilărie să devină preot. Se pare că această ipoteză a fost verificată şi de C.I.A. imediat după sfârşitul războiului, răscolind toată America de Sud în căutarea fostului dictator german.

Învingătorii

După finalul celui de – Al Doilea Război Mondial, Statele Unite ale Americii au devenit, din puteri continentale, super-puteri mondiale. Comunismul s-a extins de

la Berlin până în China. Prin proiectul *Paperclip*, autorizat de preşedintele Truman în septembrie 1946, şapte sute de savanţi germani (cel mai important fiind Wernher von Braun) au ajuns în secret în Statele Unite, continuând să lucreze pentru americani. Evreii au obţinut dreptul de a înfiinţa statul Israel, plus despăgubiri financiare enorme, pentru totdeauna. Iar masoneria pe care o conduc din umbră a reuşit să subjuge o mare parte a populaţiei lumii. Ca urmare a acestor victorii, Menachem Begin, prim-ministru al Israelului între 1977 – 1983, declara cu o aroganţă fără margini: „*Rasa noastră este Rasa Stăpânitoare. Suntem Zei divini pe această planetă. Suntem diferiţi de celelalte rase inferioare, precum acestea sunt diferite de insecte. De fapt, în comparaţie cu rasa noastră, celelalte rase sunt excremente umane. Destinul nostru este de a conduce rasele inferioare. Regatul nostru pe pământ va fi condus de liderii noştri cu mână de fier. Masele ne vor linge picioarele şi ne vor servi ca sclavi*”.

Privind lucrurile în această lumină pe

care evreii au ascuns-o de prea multe decenii, putem concluziona că Adolf Hitler nu şi-a dorit niciodată să cucerească planeta, ci să o elibereze de elita iudaică ce o înrobise. Şi nu putem să nu ne întrebăm cum ar fi arătat lumea astăzi dacă ar fi reuşit.

MOARTEA fostul DICTATOR

ADOLF HITLER nu s-a sinucis, ci a scăpat cu viaţă la sfârşitul la sfârşitul celui de – Al Doilea Război Mondial.

Liderul nazist şi-ar fi falsificat moartea, susţin istoricii, scrie minunimisteresecreteleterrei.blogspot.ro.

Rusia este de asemenea acuzată că ar

fi ascuns dovezi vitale care dovedesc că Führerul şi soţia sa, Eva Braun, ar fi fugit deghizaţi. Cele două cadavre găsite incinerate ar fi fost de fapt ale sosiilor lor. Aceasta este varianta prezentată în documentarul Conspiracy: The Death of Hitler difuzat ieri de Channel Five din Marea Britanie.

Citeşte şi **Adof Hitler nu mânca niciodată fără să se asigure că nu este OTRĂVIT. Dezvăluirile unei degustătoare**

Potrivit variantei oficiale, Hitler s-ar fi împuşcat în cap în aprilie 1945, la scurt timp după 2.30, în buncărul din Berlin, în timp ce soţia sa ar fi luat o pilulă letală de cianură. Însă trupurile care au fost descoperite au fost arse rapid, învăluind pentru totdeauna în mister ce s-a întâmplat cu adevărat cu liderul nazist. Jurnalistul şi istoricul Gerrard Williams susţine că două sosii nevinovate au fost ucise în locul lor. «Cred că adevăraţii Hitler şi Eva Braun au fugit din bunker. Nu au murit, am fost minţiţi. Încă suntem minţiţi», spune el. Williams susţine că

documente FBI ar fi investigat apariţii ale liderului nazist luni şi ani mai târziu după încheierea războiului. Hitler ar fi scos din Germania de nazişti, susţin şi alţi istorici. Chiar dacă moartea sa a fost oficializată 23 de ani mai târziu, când o autopsie făcută de ruşi a confirmat că rămăşiţele descoperite corespundeau cu o radiografie dentară a acestuia, care fusese recuperată.

Un fragment de craniu cu gaura lăsată de glonţ a întărit, pe baza analizelor ADN, că Hitler însuşi a fost cel care s-a sinucis, în 2009. Totuşi istoricii susţin acum că rezultatele testelor sunt greşite, iar guvernul rus încă refuză orice acces la rămăşiţele prespuse a fi ale liderului nazist. Ei spun că „dovezile martorilor oculari” folosite pentru a scrie raportul serviciilor secrete britanice nu au fost decât declaraţii şovăitoare date interogatorilor sovietici». Profesorul Williams spune că faptul că ruşii nu au anunţat că au găsit trupul lui Hitler în 1945 ridică serioase îndoieli, adăugând că „ni s-a vândut un fals”. „Nu s-au descoperit cadavrele în 1945 şi ceva mă

uimieşte. Abia în 1968 au spus că de fapt au găsit cadavrele lui Hitler şi Eva Brown cu 23 de ani în urmă.

Citeşte şi **CLOPOTUL NAZIST, cel mai misterios proiect al lui ADOLF HITLER. Maşinăria facilita CĂLĂTORIA ÎN TIMP FOTO**

Nu are niciun sens». Versiunea oficială este susţinută de martori care de fapt nu au văzut pe nimeni împuşcat, explică istoricul. Ei nu i-au văzut niciodată pe Führer şi Eva intrând în camerele private din bunker. Nu i-au văzut niciodată morţi. «Sunt total convins că doi oameni au murit probabil în bunker la sfârşitul lui aprilie 1945, dar nu au fost Hitler şi Eva Brown. «FBI nu au crezut niciodată că Hitler a murit, l-au căutat în întreaga lume. Sonke Neitzel, profesor de istorie la London School of Economics, a spus că mărturiile folosite pentru a întocmi raportul britanic privitor la moartea lui Hitler sunt inconsistente. «Ştim că prizonierii care erau în bunker cel mai probabil i-au minţit pe sovietici, când au fost interogaţi», spune el. Se crede că Hitler a scăpat din Germania datorită unui plan coordonat de

secretarul său privat Martin Bormann. După ce el şi Eva au fost în afara pericolului, doi oameni nevinovaţi au fost executaţi şi trupurile lor au fost plasate astfel încât să fie descoperite. Unele teorii susţin că Hitler ar fi fost dus într-o fortăreaţă la Polul Sud unde naziştii aveau planuri de colonizare.

Rothschild

Nu ştim dacă într-adevăr clanul Rothschild a organizat cel de – Al Doilea Război Mondial sau alte evenimente majore din istoria Pământului. Însă putem încerca să aflăm cu cine avem de a face. Familia Rothschild este o dinastie europeană de origine iudaico-germană, a întemeiat case bancare şi financiare începând cu sfârşitul secolului al XVIII-lea. Încă din anii 1800, familia Rothschild era considerată posesoarea celei mai mari averi private din lume şi deţinătoarea celei mai imense avuţii din istoria lumii moderne. În prezent, chiar dacă afacerile familiei sunt la o scară mai mică decât cele din secolul al XIX-lea, clanul deţine în continuare majoritatea finanţelor mondiale. Din nefericire pentru curioşi, nu i se cunosc rădăcinile îndepărtate. Primul membru al familiei, despre care ştim că a folosit numele Rothschild, a fost Izaak Elchanan Bacharach, care s-a născut în 1577 în ghetoul din Frankfurt am Main, înfiinţat în 1462 la ordinul împăratului Frederick III. În acea vreme casele nu

aveau numere ci semne care înfăţişau diferite simboluri şi culori. Izaak Elchanan locuia în casa pe care a construit-o prin 1567, numită „La scutul roşu”, în germană „zum rothen Schild”, de unde provine numele Rothschild (care în limba idiş se traduce prin „Haină roşie”). Descendenţii lui au păstrat acest nume de familie chiar şi după ce s-au mutat în 1664 într-o altă casă de pe aceeaşi Alee evreiască („Judengasse” în germană). Tatăl lui Izaak Elchanan Bacharach era Elchanan Bacharach zur roten Rose („de la Trandafirul roşu”), fiul lui Un Feibesch Bacharach (născut în jurul anului 1475), şi aici se pierde descendenţa lui paternă. Ţinând cont că Bacharach este un oraş german în care a existat o comunitate evreiască, probabil reprezintă locul de proveniență a familiei lui Izaak Elchanan. În 1287, comunitatea evreiască din Bacharach a fost acuzată de uciderea unui tânăr de 16 ani în Joia Mare, pentru a-i folosi sângele într-un ritual pascal, ceea ce a dus la persecutarea şi mai apoi izgonirea evreilor. Şi astfel înţelegem motivul mutării familiei în Frankfurt. Mama lui

Izaak Elchanan, Forgele, era fiica rabinului şi comerciantului Meir din Worms (unul dintre cele trei oraşe care reprezentau centrul comunităţii evreieşti germane în timpurile medievale), fiul lui Abraham şi nepotul lui Feibisch. Şi în Worms a avut loc un genocid, peste 800 de evrei fiind ucişi de cruciaţi în 1096.

Ascensiunea clanului a început în 1744, odată cu naşterea lui Mayer Amschel Rothschild. Ca să îi scurtăm genealogia o prezentăm biblic, menţionându-i doar strămoşii de parte masculină. Mayer Amschel era fiul lui Amschel Moses

Rothschild, fiul lui Moses Kalmann Rothschild, fiul lui Kalman Herz

Rothschild, fiul lui Herz Moses Rothschild, fiul lui Moses Izaak Rothschild, fiul lui Izaak Elchanan Bacharach Rothschild. Sunt şapte generaţii de la fondator până la cel care a provocat ascensiunea fulminantă a familiei. Observăm că fiecare dintre cei şapte are câte două prenume, al doilea fiind întotdeauna primul prenume al tatălui. Această practică era una obişnuită, capul

familiei după moartea tatălui (de obicei primul fiu) fiind cel care adopta şi prenumele tatălui său pe lângă al său. Poate nu are nicio relevanţă, însă este o curiozitate care nu putea scăpa neopservata.

Născut pe 23 februarie 1744, Mayer Amschel Rothschild era fiul proprietarului unui mic negustor de mărfuri şi valută, care se bucura de patronajul prinţului Wilhelm de Hessen, căruia îi livra monede rare. Cu ajutorul rudelor sale, Mayer a devenit ucenic al lui Jacob Wolf Oppenheimer la banca din Hannover a tatălui acestuia, Simon Wolf Oppenheimer (fiul bancherului şi diplomatului evreu Samuel Oppenheimer), obţinând astfel cunoştinţe utile despre comerţ şi finanţe. În 1763 s-a întors în Frankfurt pentru a continua afacerea familiei sale, devenind distribuitor de monede rare inclusiv pentru acelaşi prinţ de Hessen, Wilhelm. Mayer şi-a extins afacerea prin obţinerea unor alţi clienţi importanţi şi prin furnizarea de servicii bancare prinţului care în 1785 a devenit Wilhelm IX, landgraf de Hessen-Kassel. Afacerea a

prosperat şi mai mult când Rothschild a fost plătit de englezi pentru a-şi asigura serviciile mercenarilor hessieni. Şi-a trimis fiii să înfiinţeze bănci în Londra, Paris, Viena şi Napoli, pe lângă cea din Frankfurt (care au devenit cele mai puternice din ţările respective), a finanţat războaie şi a fost înnobilat post-portem de împăratul Franz II al Austriei în 1817. Fiii săi au adus şi mai multă prosperitate afacerii familiei, primind şi ei titluri nobiliare de la acelaşi împărat Franz, devenind baroni ai Austriei pe 29 septembrie 1822. Ramura britanică a familiei a primit de la regina Victoria titlul de baronet în 1847 şi pe cel de baron în 1885.

În prezent, averea familiei este estimată la 500 de trilioane de dolari, adică mai mult de jumătate din finanţele totale ale lumii. Iar această bogăţie şi putere incredibilă ne indică cine conduce cu adevărat lumea. Nu regii, nu preşedinţii, nu guvernele, ci familia care controlează majoritatea finanţelor.

Cum a reuşit Mayer Amschel Rothschild să-şi ducă familia la conducerea lumii? Printr-un plan bine

gândit. De la Jacob Wolf Oppenheimer a învăţat tot ce trebuia să ştie despre finanţe. Prin tatăl său a ajuns la prinţul de Hessen, care în 1785 a devenit Wilhelm IX, landgraf de Hessen-Kassel, bucurându-se de serviciile şi prietenia acestuia.

Ceea ce i-a deschis multe uşi, ajungând să cunoască mulţi oameni bogaţi şi influenţi, care i-au devenit clienţi. După zece ani de când a preluat afacerea familiei sale, adică în 1773, a pus la cale un plan îndrăzneţ împreună cu câţiva dintre prietenii săi, pentru a conduce lumea. Aveau nevoie de o organizaţie asemănătoare francmasoneriei, care începuse să-şi fondeze loje de câteva decenii. A fost propus pentru înfiinţarea acestei organizaţii Johann Adam Weishaupt, profesor de drept şi filosofie la Universitatea din Ingolstadt, un tânăr cu un intelect şi o ingeniozitate ieşite din comun. Pentru că planul lor se desfăşura pe mai multe fronturi, Rothschild şi prietenii săi bancheri l-au trimis în 1775 pe Haym Salomon în America, pentru a finanţa o revoluţie împotriva britanicilor. Erau deja infiltraţi acolo mulţi masoni,

majoritatea grupaţi în organizaţia secretă Fiii Libertăţii, care aveau rolul de a porni revoluţia. După începerea conflictului, Rothschild i-a ajutat pe britanici să angajeze mercenari din Hessen. Urmând planul, pe 1 mai 1776, Adam Weishaupt a înfiinţat în Bavaria organizaţia Illuminaţi care, în opt ani, a ajuns la aproximativ trei mii de membri. Două luni mai târziu, în America se semna Declaraţia de Independenţă, mulţi dintre semnatari fiind masoni. În 1777, Adam Weishaupt s-a infiltrat în loja masonică Theodor zum guten Rath din München. În 1782, între 16 iulie şi 29 august a avut loc Congresul Masonic de la Wilhelmsbad, în Germania, unul dintre cele mai importante congrese ale societăţilor secrete. Masoni de grade înalte din toată Europa s-au întâlnit pentru a stabili soarta şi ierarhia organizaţiei. Tot atunci, congresul a acceptat în rândul masoneriei organizaţia Illuminaţi şi a acceptat planul ei de a se infiltra în cele mai înalte cercuri politice pentru a domina lumea. Sau, mai exact, planul lui Rothschild şi al celorlalţi bancheri evrei. Nu a fost greu de realizat contopirea

dintre masonerie şi Illuminaţi deoarece, aşa cum spunea în 1866 rabinul Isaac Wise, preşedintele lojei B'nai B'rith din Cincinanţi, „francmasoneria este o instituţie evreiască, ale cărei istorie, grade, taxe, parole şi explicaţii sunt evreieşti de la început până la sfârşit". În 1786, Illuminaţi controlau deja toate lojele masonice. În 1785, un curier plecat din Frankfurt spre Paris a fost lovit de un trăsnet, poliţia bavareză descoperind asupra lui documente care demonstrau implicarea Illuminaţi în organizarea revoluţiei franceze. În acelaşi an, prinţul elector Karl Theodor a interzis societăţile secrete în Bavaria iar împăratul Joseph II a limitat printr-un edict lojele masonice în Sfântul Imperiu Roman (cu excepţia oraşelor Viena, Budapesta şi Praga, nu putea exista mai mult de o lojă în orice provincie a imperiului). Deşi autorităţile franceze au fost alertate de cele bavareze cu privire la planul organizaţiei Illuminaţi, revoluţia franceză a s-a declanşat în 1789. Urmând ordinele primite, revoluţionarul Maximilien Robespierre declara în 1794 Cultul Fiinţei Supreme religie de stat a

Republicii franceze, înlocuind creştinismul. Pe 8 iulie, el a organizat în faţa Luvrului o ciudată ceremonie în care a dezvăluit statuia unei cuprinsă de flăcări. În 1796, francmasoneria devenise o problemă în alegerile prezidenţiale din Statele Unite. John Adams a câştigat alegerile datorită opoziţiei sale faţă de masonerie iar fiul său, John Quincy Adams, a tras la rândul său un semnal de alarmă cu privire la acest subiect: „Cred, conştiincios şi sincer, că Ordinul Francmasoneriei este, dacă nu cel mai mare, unul dintre cele mai mari rele morale şi politice sub care lucrează Uniunea”.

Un an mai târziu, John Robinson, profesor de Istorie Naturală la Universitatea Edinburgh din Scoţia, a publicat o carte numită Dovezi ale conspiraţiei, în care a dezvăluit scopurile diabolice ale organizaţiei Illuminaţi. Ceea ce nu a slăbit puterea grupului, ci dimpotrivă. În 1798, masonul George Washington, primul preşedinte al Statelor Unite, scria: „Nu intenţionam să mă îndoiesc că doctrina Illuminaţi şi

principiile iacobinismului nu s-au împrăştiat în Statele Unite. Dimpotrivă, nimeni nu e cu adevărat mai mulţumit de acest fapt decât mine”. În acelaşi an, Mayer Amschel Rothschild şi-a trimis în Anglia unul dintre fii, care în 1804 a înfiinţat o bancă în Londra, pe care a transformat-o în cea mai puternică instituţie bancară din Europa. În 1811 şi-a trimis cel mai tânăr fiu la Paris, pentru a înfiinţa o bancă şi în Franţa, finanţând mai apoi armatele britanice din Portugalia. După moartea sa, fiii săi au mărit şi mai mult averea familiei, ducând mai departe nu doar afacerea tatălui lor, ci şi planul lui de a conduce lumea să fi reuşit asta familia Rothschild doar prin relaţiile interumane pe care şi le-a creat sau a avut parte şi de un altfel de ajutor? Dacă cei din clanul Rothschild au orchestrat într-adevăr războaiele mondiale iar Hitler era cu adevărat în contact cu entităţi nepământene, putem presupune că şi această puternică familie se află în contact cu acele entităţi? Pentru a putea răspunde la această întrebare trebuie să observăm elementele bizare din timpul vieţii celui

care a transformat mica familie în cea mai puternică din lume.

Mayer Amschel Rothschild a trăit în secolul iluminismului, când lumea era lovită mai mult ca oricând de războaie, revoluţii (să amintim doar războiul american de independenţă, revoluţia franceză sau războaiele napoleonice), epidemii şi cutremure. Pe lângă aceste fenomene naturale, cel puţin la nivel teoretic, existau multe… dacă nu supranaturale, măcar misterioase. Iată câteva dintre ele, petrecute în timpul vieţii lui, adică între 1744 şi 1812:

— În vara anului 1745, scoţianul Pringle şi-a văzut fiica aflată în Franţa, la 1600 kilometri depărtare. Fata a fost zărită şi de menajera domnului Pringle, Jane Lowe. Trei luni mai târziu, fiul domnului Pringle s-a întors acasă şi a povestit că, pe când era în Tunisia, şi-a văzut sora. Abia când a ajuns în Franţa a aflat că sora lui murise exact în momentul în care a fost observată în Scoţia şi în Tunisia.

— Tot în 1745, preotul Bertrand Guilladot a devenit ultima persoană

executată în Franţa pentru vrăjitorie.

— În jurul anului 1749, sătenii din West Drayton, Anglia, auzeau ţipete şi ciocănituri frecvente răsunând din biserica locală. Nimeni nu ştia sursa acelor zgomote, însă mulţi au zărit un corb ciudat care obişnuia să zboare în biserică. Patru bărbaţi şi doi băieţi au doborât corbul, care a căzut la pământ scoţând un urlet înfiorător, apoi a dispărut ca prin minune. După acest incident a continuat să fie văzut zburând prin locurile sale obişnuite. Sătenii credeau că era fantoma unui ucigaş care s-a sinucis.

— În noiembrie 1749, câţiva pescari din Suffolk, Anglia, au prins în plasa lor o creatură bizară cu cap de aligator, aripi pe spate şi copite la picioare, asemănătoare unui dragon. Eliberată din plasă, creatura şi-a luat zborul, însă a fost prinsă în cele din urmă de pescari.

— În 1751, episcopul Erik Pontoppidan scria în Istoria Naturală a Norvegiei despre kraken, o uriaşă creatură marină, pe care mulţi pescari scandinavi susţineau că au întâlnit-o.

— Tot în 1751, în localitatea Tring din

Anglia, Ruth şi John Osborn au fost înecaţi de o ceată care îi acuza de vrăjitorie. Deşi au fost arestate douăzeci şi una de persoane pentru această crimă dublă, doar una a fost pedepsită: Thomas Colley, care a fost spânzurat. Se spune că spiritul lui bântuie din acel moment locul execuţiei sale. În 1911, învăţătorul satului i-a descris fantoma ca fiind un „imens câine negru” cu „ochi ca nişte mingi de foc”.

— În 1753, John şi Ann Lambert s-au mutat într-o nouă casă în Winlington, Anglia, unde au fost hărţuiţi de un spirit. Pentru a scăpa de el, soţii Lambert s-au mutat într-o nouă casă, unde fenomenele paranormale au continuat cu intensitate ridicată. Cei doi s-au mutat pentru a treia oară, însă problema nu s-a rezolvat. Ann a fost atacată de un monstru de mărimea unui cal, a simţit mâini invizibile atingându-i faţa şi a văzut un castron pătat de sânge mişcându-se singur. Ambii soţi erau siguri că fantoma îi aparţinea fostului proprietar al primei lor case, Henry Cooke, care murise în 1752.

— În 1757, teologul suedez Emanuel Swedenborg susţinea că a asistat la

Judecata de Apoi în lumea spirituală. Doi ani mai târziu, pe când se afla în Anglia, Swedenborg a avut o viziune despre un incendiu izbucnit aproape de casa lui din Stockholm. A doua zi, un mesager i-a adus vestea marelui incendiu din capitala Suediei.

— În jurul anului 1758, în sudul Ţării Galilor, Rhys ap Morgan a locuit timp de un an cu un grup de… zâne. Dispăruse fără urmă după ce a auzit o muzică stranie, care îl făcea să danseze. După exact un an, un fermier care cunoştea câte ceva despre obiceiurile zânelor a plecat să îl caute, însoţit de câţiva camarazi. L-au găsit pe Rhys într-un cerc al zânelor dansând cu nişte creaturi de mărimea unor copii de 3 – 4 ani. L-au tras din cerc şi l-au luat acasă. Rhys, care credea că a lipsit doar cinci minute, nu a putut da detalii despre fiinţele mici cu care a dansat. La scurt timp a căzut la pat grav bolnav şi, în cele din urmă, a decedat.

— În 1761, Neolin, profetul tribului amerindian Lenni Lenape (cunoscut şi ca Delaware) susţinea că a fost vizitat de Stăpânul Vieţii, care i-a spus că indienii

trebuie să refuze bunurile şi stilul de viaţă al europenilor, în special materialismul, alcoolul şi poligamia. Cel mai faimos discipol al lui Neolin a fost Pontiac, şeful de trib care a dus un război cu britanicii din 1763 până în 1766. – În cartea sa, Nemesis Divina, botanistul Carolus Linnaeus scria că în noaptea dintre 12 şi 13 iulie 1765, la miezul nopţii, a auzit paşii unui prieten, deşi nu era nimeni acolo. Câteva zile mai târziu a primit vestea morţii prietenului său, care s-a stins din viaţă exact la miezul nopţii dintre 12 şi 13 iulie.

— Pe 21 septembrie 1765, ofiţerul François Antoine Marques Argents anunţa că a ucis Bestia din Gévaudan, un lup mare cât un viţel, care a ucis şi rănit zeci de oameni. Totuşi bestia a continuat să facă victime încă doi ani, până când a fost ucisă cu gloanţe de argint, ceea ce a întărit ideea că ar fi fost vorba nu despre un lup uriaş, ci despre un vârcolac.

— În 1770, în Irlanda, moartea reverendului Charles Bunworth a fost anunţată de o banshee, un spirit feminin care cântă şi jeleşte înaintea decesului

unei persoane.

— În 1775, Anna Schwegelin a devenit ultima persoană din Germania condamnată pentru vrăjitorie. Însă execuţia nu a mai avut loc iar ea a rămas în închisoare, unde a murit şase ani mai târziu.

— Pe 13 iunie 1782 a avut loc decapitarea Annei Göldi, supranumită „ultima vrăjitoare”, aceasta fiind ultima execuţie în Elveţia a unei persoane acuzate de vrăjitorie.

— În 1783 şi 1787, astronomii francezi, englezi şi germani observau ciudate pete luminoase care se deplasau deasupra părţii întunecate a discului lunar.

— Începând cu 1790 apar primele rapoarte ale observării corăbiei-fantomă Olandezul Zburător.

— Revoluţia sclavilor din Haiti împotriva coloniştilor francezi a început după un ritual voodoo din 14 august 1791, în care spiritul Ezili Dantor a posedat o preoteasă şi a primit ca jertfă un porc negru. Se spune că această zeitate a posedat apoi sclavii care au pornit revoluţia.

— În 1792 a început vânătoarea de

vrăjitoare în India.

— Un document românesc menţionează că pe 27 noiembrie 1793 Luna a zburat cu mare viteză pe cer timp de câteva ore în decursul zilei.

— În 1794, Societatea Regală de Ştiinţe din Londra a primit din partea astronomului Wilkins o comunicare ştiinţifică despre apariţia unui obiect luminos pe suprafaţa Lunii.

— În acelaşi an, Maximilien Robespierre declara Cultul Fiinţei Supreme religie de stat a Republicii franceze, înlocuind creştinismul. Pe 8 iulie, a organizat în faţa Luvrului o ciudată ceremonie în care a dezvăluit statuia unei zeiţe, cuprinsă de flăcări.

— În 1795, trei băieţi din Nova Scoţia, Canada, s-au hotărât să viziteze Oak Island după ce au observat pe ţărmul ei lumini verzi, în miez de noapte. Acolo au găsit un tunel adânc, care a primit numele The Money Pit, ce are diferite platforme din lemn, saltele din fibră de nucă de cocos (care nu există în Canada) şi bucăţi de piatră cu inscripţii ciudate. În urma cercetărilor s-a descoperit că insula este

un sistem hidraulic uriaş.

— Într-o după-amiază liniştită din 1798, în Irlanda, James Hardiman şi alte câteva sute de martori au văzut o flotă de nave zburătoare ridicându-se de pe pământ către cer. Patruzeci şi opt de ani mai târziu, Hardiman a găsit consemnat un eveniment asemănător, petrecut în 1161.

— Pe 15 iulie 1799, în portul egiptean Rosetta, căpitanul francez Pierre Bouchard descoperea Piatra Rosetta, care a reprezentat cheia descifrării hieroglifelor egiptene.

— În memoriile sale, politicianul irlandez Jonah Barrington susţinea că în 1801 a auzit o banshee care anunţa moartea baronului Rossmore exact în momentul decesului acestuia.

— În august 1804, pe drumul dintre oraşele Albi şi Toulouse, profesorul francez Pontus a fost martorul unei ploi cu broaşte, căzute dintr-un nor ciudat.

— Pe 10 august 1809, astronomul britanic J. Stavely scria că a zărit un obiect aerian strălucitor care s-a deplasat rapid pe o traiectorie neregulată printre nori.

— În 1811, în Prusia, poloneza Barbara Zdunk a devenit ultima persoană executată pentru vrăjitorie în Europa.

Ciudăţenii există şi în cazul lui Mayer Amschel Rothschild. Când s-a născut, pe cer se putea vedea Marea Cometă din 1744, care tocmai se pregătea să atingă periheliul, punctul cel mai apropiat de Pământ. În acea perioadă era la fel de strălucitoare ca Luceafărul, planeta Venus. Marea Cometă nu era una obişnuită, astronomii fiind uimiţi de unicitatea ei. Deşi au mai existat comete cu cozi multiple, niciuna nu avea şase, ca aceasta. Coincidenţă sau nu, 6 este cel mai important număr al evreilor, simbolizându-l pe zeul lor, Yahweh.

O nouă cometă a apărut în 1811, cu un an înainte de moartea lui Mayer Amschel. Iar în 1812, în toată Europa a fost văzută timp de patru luni „o stea mare cu mai multe raze”, care s-a deplasat iniţial spre est, apoi s-a întors în vestul Europei. Strălucirea obiectului aerian avea o intensitate variabilă iar deplasările sale au fost observate de ofiţeri francezi şi ruşi, astronomi germani, englezi şi olandezi,

savanţi italieni şi francezi. Să fie doar mâna întâmplării sau este vorba despre ceva mai mult?

Mayer Amschel Rothschild a trăit într-o perioadă cu adevărat specială, când au avut loc o mulţime de războaie şi revoluţii, s-au înfiinţat primele loje masonice, ocultismul a luat amploare iar în lume îşi făceau apariţia numeroase creaturi, O.Z.N.-un şi fenomene misterioase. Care l-au urmărit şi pe el atât la naştere, cât şi la moarte. Era o perioadă unică în istoria omenirii, cu adevărat una a Iluminismului, care poate avea un dublu sens, atât pozitiv, cât şi negativ. Misterul se adânceşte când realizăm că Mayer a pornit revoluţii şi războaie, pe care le-a finanţat, în vremea când un personaj misterios făcea acelaşi lucru la curţile marilor puteri europene. Probabil cel mai misterios personaj al istoriei: Contele de Saint-Germain. Nimeni nu ştie cine era misteriosul conte cunoscut ca medic, muzician, spion, spadasin, lingvist, alchimist, bijutier, om de afaceri şi apropiat al caselor regale europene. Întotdeauna îmbrăcat în negru, enigmatic, carismatic şi erudit, Saint-Germain vorbea

douăsprezece limbi, cânta la vioară ca un virtuoz, era un chimist şi un pictor desăvârşit. Nimeni nu ştie când sau unde s-a născut, deşi se presupune că 1690 ar fi anul naşterii sale, şi timp de peste şaptezeci de ani de peregrinări prin lume, unde a influenţat decizii care au schimbat istoria, nu părea să fi îmbătrânit nici măcar o zi.

Din datele istorice neclare în ceea ce îl priveşte pe Contele de Saint-Germain aflăm că a apărut în Franţa în jurul anului 1742, după ce petrecuse câţiva ani în Anglia, unde fusese arestat sub acuzaţia de spionaj. Parlamentarul Horace Walpole îl caracteriza drept „un om misterios şi ciudat”. Contele a fost eliberat din lipsă de probe, a dispărut fără urmă şi şi-a făcut apariţia după câţiva ani în Franţa, unde a cunoscut cele mai mari personalităţi ale vremii: regele Ludovic XVI, Marie Antoanette, Voltaire, Jean Jaques Rousseu, Giacomo Cassanova, etc. A fost caracterizat drept un personaj fascinant, cu o artă a dialogului desăvârşită şi cunoştinţe avansate în toate domeniile ştiinţei. Era un muzician desăvârşit, care

îşi compunea propriile opere, un pictor talentat şi un neîntrecut bijutier, care vorbea douăsprezece limbi: franceza, spaniola, engleza, olandeza, rusa, portugheza, germana, arabă, chineza, latina, greaca veche şi sanscrita. Faima lui a crescut în urma unui zvon lansat în 1760 de una dintre persoanele influente ale aristocraţiei franceze, Madame de Gergy. În timpul unei serate la care participa alături de pictorul Rameau, l-a recunoscut pe Saint-Germain pe care îl întâlnise în 1710 în Veneţia. Deşi trecuseră cincizeci de ani de atunci, Contele părea să nu se fi schimbat deloc, rămânând la aceeaşi vârstă de 40 – 45 de ani. Doamna de Gergy i-a solicitat lui Saint-Germain o explicaţie, fiind convinsă că în Veneţia îl cunoscuse pe tatăl lui. Însă Contele a recunoscut că pe el îl întâlnise cu jumătate de veac în urmă şi şi-a întărit spusele prin mai multe detalii ale acelei întâlniri. Legenda omului care nu poate muri s-a răspândit din acel moment în toată Franţa. Voltaire l-a caracterizat ca fiind „omul care nu moare niciodată şi care ştie totul”. Până şi celebrul aventurier Cassanova, un fin

cunoscător al oamenilor, părea confuz atunci când a trebuit să îl caracterizeze pe conte, remarcându-i totuşi fascinanta personalitate.

Saint-Germain şi-a alimentat aura mistică, aproape ocultă, începând să oferegratuit doamnelor din înalta societate mostre din ceea ce pretindea că ar fi o poţiune a tinereţii veşnice. Mai mult, declara că poate crea aur din orice fel de metal şi că poate topi diamante. Astfel a devenit brusc un apropiat al regelui Ludovic XVI, care l-a finanţat pentru a-şi înfiinţa un laborator în care să-şi continue experimentele. Însă, din cauza nobililor care îl vedeau doar ca pe un aventurier periculos, a fost nevoit să părăsească Franţa.

În 1762 lucra pentru ţarul Rusiei sub identitatea generalului Soltikov, care a jucat un rol important în timpul răscoalelor din acel an. Se spune că a participat şi la complotul care a adus-o pe tron pe Ekaterina cea Mare. În anii următori a apărut în Italia, Polonia, Ungaria, Transilvania, Belgia şi Olanda. În 1774 s-a întors pentru scurt timp în

Franţa, pentru a avertiza familia regală cu privire la viitoarea revoluţie care se pregătea să înceapă. Avertismentul nu a fost privit cu ochi buni aşa că Saint-Germain a părăsit din nou Franţa. În 1779 apare în Germania, sub protecţia prinţului Karl de Hessen-Kassel, un pasionat de misticism şi membru al mai multor societăţi secrete. Fiind impresionat de metodele sale de colorat pânza, prinţul i-a amenajat o fabrică la Eckenförde şi l-a aprovizionat cu materiale. Mai mult, i-a pregătit un laborator pentru experimente de alchimie la reşedinţa sa de vară de lângă Louisendlund. Într-o scrisoare ulterioară, prinţul se lăuda că a fost singura persoană în care Contele a avut cu adevărat încredere.

Oficial, Saint-Germain a murit pe 27 februarie 1784 în reşedinţa sa din fabrica de la Eckenförde, în timp ce prinţul era în Kassel. Însă cercetătorii l-au descoperit ca membru activ al francmasoneriei în anii care au urmat şi chiar mai multe persoane au declarat că l-au văzut din 1784 până în secolul XX. În 1785 a fost văzut în Germania cu celebrul hipnotizator Anton

Mesmer iar înregistrările oficiale ale masoneriei arată că l-au ales pe Saint-Germain ca reprezentant al lor la o convenţie din acelaşi an. După cucerirea Bastiliei din 1789, contesa d'Adhemar, o membră marcantă a aristocraţiei franceze, povestea că a avut o conversaţie lungă cu Contele, care i-a povestit despre viitorul imediat al Franţei, de parcă ştia ce va urma. În 1821 ea scria: „L-am văzut din nou pe Saint-Germain, de fiecare dată spre uimirea mea. L-am văzut când regina a fost ucisă, de 18 Brumaire, în a doua zi după moartea ducelui d'Enghien, în ianuarie 1815, şi în ajunul uciderii ducelui de Berry". Ultima oară când l-a văzut a fost în 1820, şi de fiecare dată părea a avea în jur de 45 de ani. După înfiinţarea Societăţii Teosofice din 1875, mai mulţi adepţi ai acestei mişcări esoterice au pretins că s-au întâlnit cu Contele: Annie Besant în 1896, Charles Webster Leadbeater în 1926 la Roma, Guy Ballard în 1930 pe muntele Shasta din California, Peter Mt. Shasta în 1973, David Christopher Lewis în 2004, poetul Miroslav Zimmer în 2011 şi compozitorul

David Narozny în 2014.

În secolul al XVIII-lea, Lady Jemima Yorke îl descria în felul următor: „El este o creatură ciudată şi cu cât îl văd mai mult cu atât sunt mai curioasă să ştiu mai multe despre el. El este totul cu toată lumea: el vorbeşte ingenios cu domnul Wray, filosofează cu Lordul Willoughby şi este galant cu domnişoara Yorke, domnişoara Carpenter şi toate tinerele domnişoare. Dar personajul şi filosoful este exact ce pretinde a fi şi este, se pare, foarte mândru că celelalte personalităţi ale sale sunt adaptate pentru a se conforma cu felul de a fi al lumii, dar că ar trebui să percepem adevărata sa natură; şi eu nu pot decât să îmi închipui că se preface foarte bine că ştie toate tipurile de ştiinţe, precum şi că într-adevăr a dobândit o măiestrie neobişnuită în unele”. Parlamentarul Horace Walpole îl descria ca fiind un individ palid, cu păr „extrem de negru” şi cu barbă, care „se îmbrăca magnific şi avea mai multe bijuterii”. Se spune că avea o privire care fascina şi impresiona. Părea să fie foarte bogat, o mare parte dintre hainele lui fiind

ornamentate cu bijuterii, chiar şi pantofii. Chiar pretindea că este în măsură să fuzioneze mai multe diamante mici într-unul singur şi că poate face perlele să crească până la dimensiuni incredibile. Deşi era invitat la cele mai fastuoase banchete, refuza orice mâncare în afara celei preparate special pentru el conform reţetelor lui, declarând că ţine o dietă combinată cu un elixir miraculos, care îi asigură longevitatea. Madame de Pompadour spunea că l-a auzit recunoscând că posedă secretul tinereţii veşnice. Mai spunea că a cunoscut-o personal pe regina egipteană Cleopatra, că „a discutat în mod intim cu regina din Saba” sau că deţine toiagul cu care Moise a făcut să ţâşnească apa din stâncă. Cunoştea evenimente istorice care au avut loc chiar şi cu două mii de ani în urmă, descria în detaliu evenimente ale secolelor anterioare în care susţinea că a jucat roluri importante. De exemplu, istorisea scene de la curtea lui François I ca şi cum a asistat la ele, imitând vocea şi purtarea regelui. Era ambidextru, fiind capabil să scrie cu ambele mâini simultan. Pentru a

demonstra că emisferele creierului său lucrau independent, a scris simultan o scrisoare de dragoste cu mâna dreaptă şi un set de versuri mistice cu cea stângă. Se pare că avea şi calităţi de telepat, simţind când îi era solicitată prezenţa în ţinuturi îndepărtate, şi chiar putea să apară instant în propriile apartamente ori în locuinţele prietenilor săi. În cartea sa, Amintiri din Viena, Franz Graeffer relata: „Saint-Germain a intrat atunci, treptat, într-o stare solemnă. Pentru câteva secunde a devenit rigid ca o statuie; ochii lui, care erau expresivi dincolo de cuvinte, s-au făcut maţi şi incolori. Dar aproape instantaneu, întreaga lui fiinţă a revenit la viaţă. A făcut o mişcare cu mâna ca semn de plecare, apoi a spus «Plec, nu mă vizitaţi. Mă veţi mai vedea încă o dată. Mâine seară sunt plecat; prezenţa mea este necesară la Constantinopol, apoi în Anglia, pentru a pregăti acolo două invenţii pe care le veţi avea în secolul următor – trenurile şi vapoarele»”. Într-o anumită împrejurare a mărturisit că va rămâne în India timp de 85 de ani, apoi se va întoarce la treburile lui europene. Se

spune că s-a ascuns şi sub identitatea contelui de Gabalis („Contele Kabbalei”), care a apărut în secolul XVII la mănăstirea Villiers, ţinând discursuri despre spiritele subpământene, sub identitatea lui Christian Rosenkreutz, fondatorul Ordinului Rozicrucienilor, sau a contelui Hompesch, ultimul Mare Maestru al Cavalerilor de Malta.

În The Secret Destiny of America („Destinul secret al Americii”) din 1944, canadianul Manly Palmer Hall scria despre un misterios filosof vegetarian, prieten şi profesor al lui George Washington şi Benjamin Franklin, care a jucat un rol important în fondarea Statelor Unite ale Americii. Nimeni nu cunoştea identitatea sau originea acestui personaj cunoscut ca „Profesorul”. În 1775 a creat modelul steagului american, care a fost acceptat de revoluţionari. Pe 4 iulie 1776 a apărut brusc în Sala Independenţei pentru a le ţine un discurs celor cărora le era frică să semneze Declaraţia de Independenţă, convingându-i fără prea mult efort. În cartea sa din 2016, Our Flag („Steagul nostru”), profesorul Robert Allen Campbell

menţiona şi el misteriosul individ numit „Profesorul”, care povestea întâmplări vechi de mai bine de un secol ca şi cum le-ar fi trăit, care nu mânca decât cereale şi fructe, educat, bogat, manierat, cu informaţii extinse din multe domenii şi care îşi petrecea timpul traducând sau rescriind manuscrise foarte vechi, pe care nu le arăta nimănui. Această descriere ni-l indică, fără îndoială, pe contele de Saint-Germain.

Cine este acest personaj misterios, al cărui nume reprezintă traducerea franceză a latinescului „Sanctus Germanus”, adică „Sfântul Frate”? Unii îl consideră Evreul Rătăcitor, un nemuritor a cărui legendă a început să se răspândească în Europa în secolul al XIII-lea. Rădăcinile acestui mit se găsesc în Evanghelia lui Matei, unde Iisus spunea: „Adevărat grăiesc vouă: sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în împărăţia sa” (16: 28), şi în Evanghelia lui Ioan unde, referindu-se la ucenicul pe care îl iubea, „acela care la Cină s-a rezemat de pieptul lui”, l-a întrebat pe Petru: „Dacă voiesc ca acesta

să rămână până voi veni, ce ai tu? Tu urmează mie. De aceea a ieşit cuvântul acesta între fraţi, că ucenicul acela nu va muri” (21: 22 – 23)

După cum consemna Roger de Wendover în cartea sa, Flores Historiarum, un arhiepiscop armean le-a povestit în jurul anului 1228 călugărilor de la abaţia St. Albans că a întâlnit în ţara sa un pantofar evreu, numit Cartaphilus, pe care Iisus l-a condamnat să rătăcească veşnic. În 1252, tot la abaţia St. Albans au apărut alţi armeni care le-au împărtăşit călugărilor aceeaşi poveste. După Cronicile lui Philip Mouses, acelaşi arhiepiscop a spus povestea lui Cartaphilus şi în oraşul Tournai în 1243. Matematicianul, astronomul şi astrologul italian Guido Bonatti nota că Evreul Rătăcitor a fost văzut în Forli din Italia în secolul XIII; alţii l-au văzut în Viena şi în alte părţi. În 1542 a fost observat în Hamburg iar în 1868 în New York. Folcloristul australian Joseph Jacobs comenta în Encyclopædia Britannica din 1911: „Este dificil de spus în oricare dintre aceste cazuri cât de mult este povestea

asta o întreagă ficţiune şi cât de mult un impostor ingenios a profitat de existenţa mitului". Şi totuşi, dincolo de mituri, istoria a consemnat un personaj care a rătăcit mult timp prin diferite colţuri ale Pământului: Contele de Saint-Germain. Să fie el, oare, Evreul Rătăcitor?

Analizând puţinele date pe care le avem despre el, concluzionăm următoarele: misteriosul conte era un personaj deosebit de fascinant, un orator desăvârşit, care vorbea douăsprezece limbi, bogat, expert în medicină, chimie, alchimie, muzică, pictură şi luptă cu spada. Trăia de câteva mii de ani, avea calităţi de telepat, emisferele creierului său lucrau independent, fiind capabil să realizeze simultan două sarcini, şi se putea teleporta. Carisma lui deosebită l-a ajutat să ajungă la marile case regale din întreaga Europă, unde a beneficiat de mari favoruri, câştigând încrederea persoanelor influente şi chiar a capetelor încoronate.

Este evident că nu poate fi un simplu om. În acest caz, ce este? Unul dintre vechii zei? Un extraterestru? O entitate superioară? Multe grupări esoterice îl

consideră Maestrul înţelepciunii Antice, o fiinţă supranaturală care are puteri magice, cum ar fi abilitatea de a se teleporta, de a levita, de a trece prin pereţi sau de a inspira oameni prin telepatie. Helena Petrovna Blavatsky, fondatoarea Societăţii Teosofice, îl credea unul dintre Maeştrii înţelepciunii, sugerând chiar că el i-ar fi înmânat câteva documente secrete. Conform învăţăturilor Maeştrilor înălţaţi, Saint-Germain este „Zeul libertăţii pentru acest sistem de lumi”. În cartea The Externalisation of the Hierarchy, Alice Ann Bailey, membru marcant al teosofiei, îl numeşte „Domnul civilizaţiei” şi „Directorul consiliului lui Hristos”, a cărui sarcină este civilizarea omenirii în Era Vărsătorului.

Această entitate necunoscută, Contele de Saint-Germain, a influenţat istoria omenirii prin accesul pe care îl avea la curţile regale sau printre politicienii de marcă, provocând revoluţii şi războaie. La fel ca Mayer Amschel Rothschild şi clanul său. Este posibil ca ei să se fi întâlnit? Deşi nu există nicio menţionare a vreunei întâlniri dintre cei doi, sunt foarte mici

şanse să nu fi existat vreuna. Mayer Amschel Rothschild şi prietenii săi bancheri au ajuns să conducă masoneria după ce această organizaţie a asimilat gruparea Illuminaţi. Saint-Germain a fost reprezentant al masoneriei la o convenţie din 1785, fiind un membru activ al organizaţiei în anii care au urmat. În cartea sa din 1924, Secret Societies and Subversive Movements, englezoaica Nesta Helen Webster îl considera pe Saint-Germain Marele Maestru al masoneriei, care l-a iniţiat pe celebrul Cagliostro în misteriile egiptene. Contele a locuit în Germania din 1779 până în 1784, sub protecţia prinţului Karl de Hessen-Kassel, un membru marcant al francmasoneriei. Nu un simplu membru, ci adjunctul Marelui Maestru din Bavaria, deci slabe şanse să nu-l fi cunoscut pe finanţatorul Rothschild. Mai ales ţinând cont că fratele său, prinţul Wilhelm IX, landgraf de Hessen-Kassel, era patronul şi prietenul lui Mayer Rothschild. Luând în calcul toate aceste aspecte, putem presupune că Rothschild şi Contele nu doar se cunoşteau, ci şi lucrau împreună pentru a

destabiliza Europa şi nu numai. Teosofii spun că Saint-Germain îi influenţează telepatic pe cei pe care îi consideră importanţi în aducerea noii civilizaţii a Erei Vărsătorului. Oare nu asta face şi clanul Rothschild? Prin urmare, Noua Ordine Mondială a francmasoneriei nu a fost concepută de elita umană a lumii, ci de contele de Saint-Germain şi de ceilalţi „Maeştri înălţaţi”? L-a ales contele pe Mayer să-i ducă planul la îndeplinire, oferindu-i în schimb putere şi bani, astfel explicându-se averea colosală a clanului? Asta simbolizează cometa de la naşterea şi O.Z.N.-ul de la moartea lui? Despre masonerie se spune de mult timp că practică ritualuri secrete de invocare a unor entităţi malefice, cea mai concludentă dovadă venind din partea regizorului Alex Jones, care a filmat în iulie 2000 un ritual secret în Bohemian Grove din California, la care participa elita politică mondială. Masoneria se foloseşte de ritualurile templierilor, despre care se spunea încă de acum câteva secole că invocau o entitate malefică numită Baphomet. Ocultiştii din jurul lui Adolf

Hitler, care urmau ordinele clanului Rothschild, comunicau cu „o ierarhie a Supraoamenilor – Conducătorii Secreţi ai Celui de-al Treilea Ordin”, participanţii la ritualuri având parte de „viziuni penetrante ale Inteligenţelor Malefice, care le acordau acestora puteri magice fenomenale”. Societatea Thule din jurul lui Hitler adoptase învăţăturile Societăţii Teosofice care susţinea că primise informaţii de la „Maeştrii înălţaţi ai înţelepciunii”, printre care se afla şi Saint-Germain.

Fiind o instituţie evreiască în esenţă, după cum recunoştea în 1866 rabinul Isaac Wise, francmasoneria (şi alte grupări oculte) se bazează pe Kabbalah, o colecţie de învăţături esoterice şi ritualuri magice evreieşti, despre care se crede că le-au fost oferite omenirii de către îngerul

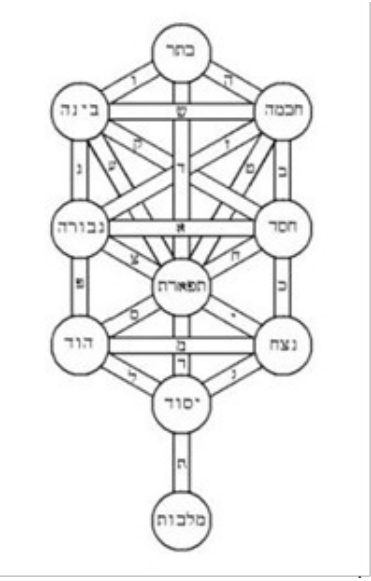

decăzut Raziel. Conform tradiţiei evreieşti, Kabbalah era practicată în Israelul secolului al X-lea î.e.n. de aproximativ un milion de oameni. Invaziile străinilor, de la asirieni şi babilonieni până la romani, i-au convins pe liderii spirituali ai evreilor să ascundă cunoştinţele Kabbalei, care astfel a devenit o doctrină secretă, transmisă doar iniţiaţilor pe cale orală. Deşi informaţiile pe care le deţine îşi au originea în Babilon şi în Egiptul antic, Kabbalah a ajuns în Europa în formă scrisă abia în secolul al XII-lea. Ea descrie îngerii şi demonii din alte dimensiuni, oferindu-le iniţiaţilor o hartă a lumii, numită Arborele Vieţii, care explică

metodele de invocare şi de comunicare cu acele entităţi puternice. Rabinii kabbalişti foloseau tehnici şamanice pentru a induce stări modificate de conştiinţă. Postul, flagelarea şi îngroparea corpului până la gât erau tehnici de pregătire a rabinului magician pentru călătoria prin portalurile Copacului Vieţii din Kabbalah. În final, ei întâlneau zeitatea supremă într-un tărâm numit Merkabah. Printre secretele Kabbalei se numără şi instrucţiunile pentru uciderea unei persoane folosindu-se doar o simplă privire, care poartă numele de „ochiul malefic”. Numele magic al ochiului este Ayin Hara.

Cărţile secrete ale Kabballei conţin doar câteva mii de cuvinte, dar descriu pe larg un Pământ sferic, universuri paralele şi structura atomică a materiei, idei care au devenit doctrine comune ale fizicienilor şi astronomilor moderni. Aceste cărţi au fost scrise în coduri, folosite pentru a ascunde informaţii complexe, ce au fost studiate de alchimiştii medievali. Sir Isaac Newton şi mulţi cercetători de elită au studiat ştiinţele oculte complexe ale Kabbalei într-o vreme în care misticismul,

religia, alchimia, astrologia şi astronomia erau cercetate ca o tradiţie unitară bazată pe Kabbalah. Bazându-se pe aceeaşi doctrină secretă, fizicianul evreu Albert Einstein a inclus pagini întregi de calcule complexe într-un cod simplu de cinci simboluri: $e = m^{32}$. Teoria haosului şi noţiunea de universuri paralele, alături de majoritatea elementelor fizicii cuantice moderne, pot fi găsite în textul original al Kabbalei.

Transmisă pe cale orală multe secole, colecţia de texte ale Kabbalei a fost transcrisă în cele din urmă de rabinul Yitzhak Saggi Nehor sau Isaac Leblend

(aproximativ 1160 – 1235) din Provence (sudul Franţei) în secolul al XII-lea.

Scrierile sale kabballistice au ajuns în mâinile unui grup de nouă nobili francezi, care au devenit Cavalerii Templieri. Ei s-au proclamat călugări pentru a-şi continua studiile kabbalistice, dar şi pentru a face afaceri fără a plăti taxe şi fără a trezi suspiciunea Vaticanului. Templierii au înţeles că originea Kabbalei era în Palestina, aşa că au plănuit o cruciadă acolo, pentru a căuta şi alte vestigii magice. Au încercat să-i împiedice pe musulmani să descopere Kabbalah şi chiar să distrugă originile ei. În plus, au descoperit şi jefuit templul lui Solomon, despre care tradiţia evreiască susţine că a fost un mare magician. Arheologii au descoperit multe tuneluri săpate de templieri în Ierusalim, în special sub respectivul templu. După două secole, templierii au fost prinşi şi torturaţi. Mulţi au recunoscut că participau la ritualuri de sodomie şi invocau spirite malefice, pe care le implantau în diverse animale. Din castelele lor s-au confiscat artefacte folosite în magia neagră, cum ar fi cutii de argint care conţineau cranii sau capete uscate. Templierii aşezau capetele în

centrul unei mese rotunde şi îl invocau pe Baphomet, pentru a le transmite instrucţiuni. Mulţi au recunoscut că imaginea lui Iisus era scuipată şi călcată în timpul ritualurilor kabballistice, o tradiţie satanică practicată şi astăzi în rândurile Ordo Templis Orientis, care a fost condusă cândva de magicianul satanist Aleister Crowley. Într-o înregistrare pe un cilindru de ceară din 1921 chiar poate fi auzit Crowley invocându-i pe îngerul decăzut Raziel şi pe Ayin Hara, ochiul malefic. Mulţi templieri şi-au mituit paznicii pentru a fi eliberaţi temniţă şi au fugit în Scoţia şi Malta. Şi-au schimbat numele în cavalerii Suverani de Malta, iar mai târziu au apărut în Scoţia ca francmasoni. Toate ritualurile francmasoneriei provin din cele kabbalistice originale ale Cavalerilor Templieri. Pentru a observa infiltrarea lor în cele mai înalte cercuri, trebuie menţionat că ritualul kabbalistic de izgonire cu ajutorul pentagramei a fost parţial aplicat de regina Elizabeth II-a Marii Britanii în timpul ceremoniei sale de încoronare din 1952. Acest ritual avea la bază ritualul mic de izgonire cu ajutorul

pentagramei, conceput de Aleister Crowley pentru societatea secretă Golden Dawn.

Partea cea mai importantă a Kabbalei o reprezintă metodele de invocare şi de comunicare cu entităţi malefice care sunt dispuse să-şi ofere ajutorul în schimbul unor sacrificii. Dacă în cazul ritualurilor magice obişnuite, în care se invocă entităţi minore, sacrificiile pot fi mai mult simbolice, zeităţile mulţumindu-se cu jertfe animale, în Kabbalah lucrurile nu stau la fel. Deoarece cu ajutorul ei se invocă entităţi puternice, sacrificiile trebuie să fie pe măsură: trebuie jertfiţi copii. Biblia conţine numeroase referinţe la astfel de sacrificii făcute ori pentru zei, ori la ordinul zeilor. De exemplu, Avraam a vrut să-l sacrifice pe Isaac (moştenitorul său) iar pe Ismael (fiul său cel mare) l-a trimis în deşert ca să moară. În povestea lui Moise, faraonul a ordonat uciderea primilor născuţi ai israeliţilor, la fel şi regele Irod în povestea lui Iisus. Yahweh a ucis primii născuţi ai egiptenilor înainte de Exod, Ieftaie din Gilead şi-a sacrificat fiica pentru zeul său iar Cartea înţelepciunii lui

Solomon recunoaşte că „ei făceau slujbe în care ucideau chiar pe copiii lor, sau săvârşeau taine ascunse sau beţii nebuneşti după barbare obiceiuri” (14: 23). Leviticul interzice sacrificarea copiilor în numele lui Moloch, iudeii „au zidit locurile înalte la Tofet, în valea fiilor lui Hinom, ca să-şi ardă fiii şi fiicele cu foc” (Cartea lui Ieremia 7: 31) şi „au făcut înălţimi pentru Baal, ca să ardă pe fiii lor cu foc” (Cartea lui Ieremia 19: 4), regele Ahaz „a trecut pe fiii săi prin foc făcând urâciunile popoarelor pe care le alungase Yahweh dinaintea fiilor lui Israel” (Cartea a Doua a Cronicilor 28: 3) iar regele Menase „a trecut prin foc pe fiii săi în valea Ben-Hinom şi a făcut vrăjitorie, farmece şi magie; a adus oameni care chemau duhurile morţilor şi fermecători” (Cartea a Doua a

Cronicilor 33: 6) şi „a trecut pe fiul său prin foc, a ghicit, a vrăjit, a adus oameni care se îndeletniceau cu chemarea morţilor şi vrăjitori” (Cartea a Patra a Regilor 21: 6). Cel mai bun exemplu al pruncuciderii se găseşte la profetul Elisei care, după ce a primit în mod miraculos puterile magice ale lui Ilie, s-a gândit să se plimbe până în oraşul Bethel. La intrarea în oraş nişte copii au îndrăznit să râdă de chelia lui. Cum au plătit pentru acest grav afront, ne spune Vechiul Testament: „Şi cum mergea pe drum, au ieşit din cetate

nişte copii şi s-au apucat să râdă de el zicând: «Hai, pleşuvule, hai!». Iar el, întorcându-se şi văzându-i, i-a blestemat cu numele lui Yahweh. Atunci, ieşind din pădure doi urşi, au sfâşiat din ei patruzeci şi doi de copii" (Cartea a patra a Regilor 2: 23 – 24). La mult timp după perioada biblică, în Europa Medievală evreii au fost acuzaţi de multe ori de uciderea copiilor creştini, în special în perioada sărbătorilor iudaice, cea mai veche atestare documentară a unei astfel de acuzaţii datând din 1144 (în Norwich din Anglia). Sacrificiile făceau parte din toate religiile vechi, de obicei animalele fiind cele jertfite, însă pentru obţinerea unor mari favoruri din partea puternicelor divinităţi întunecate era nevoie de mari sacrificii. Uneori, chiar de cel suprem. Pentru ca iniţiatul să-şi dovedească fidelitatea, trebuie să ofere divinităţii pe care o invocă viaţa primului său născut, moştenitorul său. Cel mai bun exemplu îl reprezintă biblicul Avraam care a vrut să-l sacrifice pe Isaac (care nu era primul său fiu, dar era moştenitorul) la cererea zeului său. Nu ştim dacă Mayer Amschel Rothschild şi-a

jertfit vreun copil pentru a obţine ajutorul entităţilor pe care le invoca în ritualurile kabbalistice dar ştim că, din nouăsprezece copii câţi i s-au născut, au supravieţuit doar zece. Coincidenţă?

3. VEGHETORII

Simbolul principal al masoneriei este

piramida cu un triunghi în vârf, care are în interior un ochi. Ochiul este simbolul antic al unor zeităţi cunoscute în întreaga lume ca Observatorii, Supraveghetorii, Paznicii ori Veghetorii.

Aceste divinităţi sunt descrise pe larg în Cartea lui Enoh, un text evreiesc scris în aramaică şi ebraică.

Prima parte a fost redactată în jurul anului 300 î.e.n., iar a doua în primul secol î.e.n. Aici, Veghetorii (numiţi „iyrin”, „iyr” la singular) sunt două sute de îngeri care au încălcat ordinele zeului suprem de a supraveghea oamenii fără a interveni în vreun fel în evoluţia lor. Le-au adus muritorilor diverse cunoştinţe şi chiar au făcut copii cu „fiicele oamenilor”, drept pentru care au fost pedepsiţi de arhanghelii cereşti la porunca aceluiaşi zeu suprem. Au fost echivalaţi cu îngerii numiţi „bene ha’elohim” din Vechiul Testament (deveniţi în Kabbalah o clasă angelică, „Bene Elohim”) care, de asemenea, au făcut copii cu pământencele. Tradus prin „copiii zeilor”, ebraicul „bene ha’elohim” provine din ugariticul „bn ’ilm”, care îi desemna pe cei şaptezeci de

copii ai zeilor supremi El şi Aşezah. Şi aceştia, la fel ca omologii lor din folclorul ebraic, se căsătoreau cu pământeni, care le năşteau copii. La Ebla, oraş aflat în apropierea Ugaritului, s-a descoperit o tăbliţă care vorbea despre două sute de zei conduşi de Dagon, numiţi „elohim”, numărul lor fiind exact cel al Veghetorilor din Cartea lui Enoh.

Evreii au preluat acest nume şi l-au folosit în religia lor atât ca epitet al zeului lor, Yahweh, cât şi pentru a reprezenta o clasă de îngeri.

Aceşti îngeri decăzuţi se întâlnesc şi în alte scrieri evreieşti, cum ar fi A doua carte a lui Enoh (scrisă în slavonă în primul secol al erei noastre), A treia carte a lui Enoh (lucrare în ebraică din secolul al cincilea).

Cartea Jubileelor (din secolul al doilea î.e.n.), Documentul Damasc (parte din Manuscrisele de la Marea Moartă, descoperite în 1947 la Qumran), Zohar (parte esenţială a Kabbalei) şi Cartea lui Daniel din Vechiul Testament. Conform lui Philo din Byblos, fenicianul Sanchuniathon a menţionat în scrierile sale „nişte fiinţe

fără percepţie, din care au apărut fiinţe inteligente, numite Zophasemin (în ebraică „şope-samayim”, adică „Veghetorii cerului” – n.a.). Şi acestea aveau forma unui ou”. Fenicia era numele folosit de greci şi romani pentru regiunea numită Canaan în feniciană, ebraică, arabă şi aramaică.

Deloc surprinzător, aceste divinităţi se întâlnesc şi în Sumer, unde se consideră că a trăit prima civilizaţie a lumii. Sumerienii îşi numeau ţara Kiengir care, conform scriitorului evreu Zecharia Sitchin, se traduce prin „Tărâmul Veghetorilor”, deşi traducerea corectă este „Tărâmul nobililor Domni”. Egiptenii numeau ţara sumerienilor Sngr, hitiţii Şanhar, akkadienii Şumeru, iar în Biblie apare sub numele şi-n’n-ar.

În mitologia sumeriană, divinităţile Anunnaki („Oamenii nobili ai cerului şi ai

(pământului”) erau împărţite în două categorii: Anunna şi Igigi. Anunna erau zeii celeşti („Oamenii nobili din cer”), iar Igigi cei pământeni („Ochii Pământului”). În poemul babilonian Enûma Eliš, Igigi sunt numiţi „zei decăzuţi”, iar în Mitul lui Atra-Hasis sunt divinităţile pe care Enlil,

zeul furtunii, le-a condamnat la muncă silnică; după o perioadă s-au răzvrătit iar Enki, zeul înţelepciunii, a creat oamenii pentru a munci în locul lor. Deşi nu se ştiu multe despre aceste zeităţi, le putem afla identitatea prin traducerea numelui lor. Cuvântul „igigi”, fiind format din „îşi” („ochi”) şi „şi” („Pământul”), se poate traduce ca „ochii Pământului”, ceea ce înseamnă că reprezintă observatorii, supraveghetorii, gardienii sau, mai exact, veghetorii Pământului. Zeii decăzuţi ai sumerienilor, cei care s-au răzvrătit, Igigi, nu sunt decât Veghetorii evreilor.

Conducătorii lor erau Enki şi cei doi copii ai săi, numiţi de babilonieni Marduk şi Iştar. Într-un ImnDRUMEŢII către Iştar, scris pe la 1600 î.e.n., zeiţa este numită „cea mai mare între Igigi”. În Mitul lui Atra-Hasis, „zeul Ennugi (Enki – n.a.) Marele Veghetor era”. În prologul celebrului său cod de legi, regele babilonian Hammurabi scria: „Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki şi Ellil, stăpân al cerului şi Pământului… a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui

Ea, el l-a preamărit printre Igigi”. De altfel, unul dintre cele cincizeci de epitete ale lui Marduk era chiar „Veghetorul purificării”. Ca zeu al Soarelui, Marduk era numit Şamaş în Babilon; în Cartea lui Enoh îl întâlnim printre căpeteniile Veghetorilor sub numele Şamsiel („Zeul Soarelui”), cel care i-a învăţat pe oameni „semnele soarelui”.

Veghetorii sunt prezenţi şi în Egiptul antic. Egiptenii îşi numeau divinităţile „neteru” (cu formele de singular „neter” la masculin şi „netert” la feminin), cuvânt care a fost tradus în mod convenţional de egiptologi prin „zei”. Însă, în egipteană veche, „neter” înseamnă „gardian” sau, cu alte cuvinte, „veghetor”, un nume cu acelaşi sens ca „igigi” al sumerienilor. În religiileegiptene, rolul Gardienilor era de a conserva sau de a restaura echilibrul în natură. În capitolul 169 al Cărţii egiptene a morţilor, aceşti Gardieni sunt numiţi „Spirite

Paznici” care veghează peste omenire. În plus, în Egipt întâlnim divinităţi-ochi, care erau de obicei agresive şi răzbunătoare. În capitolul 71 al Cărţii

morţilor, Ochiul Divin taie capete, retează gâturi, zdrobeşte inimile sfâşiate şi masacrează damnaţii din Lacul de Foc la porunca celor şapte judecători ai lumii de dincolo (identici cu cei şapte Anunnaki ai infernului din miturileakkadiene). Într-un mit dezvoltat în jurul festivalului anual al zeiţei Sekhmet, zeul suprem Ra a trimis-o pe Hathor ca Ochi Divin să pedepsească oamenii care au conspirat împotriva lui; zeiţa, transformată în Sekhmet, însetată de sânge, era cât pe ce să distrugă întreaga omenire, fiind necesar un truc al zeilor pentru a o potoli înainte de a nimici toţi muritorii. Pe lângă Hathor şi Sekhmet, şi zeiţa-şarpe Wadjet era considerată „Ochiul lui Ra" şi, mai târziu, „Ochiul lui Horus". Fără îndoială, aceşti „ochi divini" ai lui Ra şi Horus simbolizează divinităţile care supravegheau Pământul în numele zeilor conducători, întocmai ca Igigi ai sumerienilor. „Ochiul lui Ra" nu poate fi decât cel care observă pentru Ra, adică un Veghetor.

Cel mai important Veghetor al egiptenilor era Asar, numit de greci Osiris. Istoricii greci Plutarh şi Diodor din Sicilia

credeau că numele grecesc al zeului înseamnă „Cel cu mulţi ochi”, fiind format din „os” = „mulţi” şi „iris” = „ochi”. Cu alte cuvinte, era conducătorul Veghetorilor. Totuşi, traducerea lui Plutarh şi Diodor nu este una foarte exactă, Osiris însemnând de fapt „Ochiul deschis” („os” = „deschis”, „iris” = „ochi”). Hieroglifa numelui său este compusă dintr-o zeitate îngenuncheată lângă un tron, deasupra căreia se află un ochi.

Osiris a fost primul conducător al Pământului, fiul cel mare al Cerului (Nut) şi al Pământului (Geb). După ce a fost omorât de fratele său mai mic, Sutah (Seth), zeul furtunii, a devenit conducătorul lumii de dincolo, Duat. În Secretele zeilor l-am identificat pe Osiris cu Enki al sumerienilor, cel numit adeseori „Marele Şarpe”, şi cu Azazel, conducătorul Veghetorilor în Cartea lui Enoh, prin urmare este vorba despre aceleaşi entităţi în Sumer, Egipt şi Canaan.

Nu doar aici şi-au făcut apariţia Veghetorii ci în întreaga lume, în toate timpurile. De exemplu, Cărţile secrete ale lui Dzyan vorbesc despre Lhasi, spiritele

antice care au construit oraşul Lhasa („Locul zeilor”) din Tibet. La un moment dat ele „au revenit, conducându-şi carele în jurul conducătorului lor, Ochiul Unic”.

Acest „ochi unic”, conducătorul spiritelor Lhasi, nu poate fi decât conducătorul Veghetorilor, Enki / Osiris / Azazel. Merită menţionată şi asemănarea dintre numele oraşului tibetan Lhasa şi cel sumerian Larsa, construit de zeii Igigi înainte de Potop. Iar în Hitat, o culegere de texte ale cronicarilor copţi, alcătuită de Muhammad Al Makrizi în secolul al XV-lea, se spune despre zeul Hermes Trismegistos că „datele despre el sunt diferite. Se spune că ar fi fost unul dintre cei şapte Veghetori, cu misiunea de a veghea cele şapte case (planete) şi că ar fi trebuit să îndeplinească poruncile lui Utarid (Mercur), a fost şi numit după el; căci Utarid înseamnă în limba caldeenilor Hermes”. Hermes Trismegistos a fost inventat prin combinarea grecului Hermes cu egipteanul Djehuty (Thoth), două dintre numele lui Enki, zeul înţelepciunii şi primul rege al Pământului. Iar textul de mai sus confirmă apartenenţa sa la grupul

Veghetorilor. Dincolo de poveştile mitologice, cine sunt aceste divinităţi? Nu putem răspunde la această întrebare decât recapitulând istoria secretă a lumii, prezentată pe larg în cartea Secretele zeilor. Învăţăturile ascunse din spatele miturilor spun că, într-o lume imaterială, o primă fiinţă eternă s-a divizat în două. Cele două au creat alte fiinţe imateriale, care la rândul lor s-au înmulţit, până când numărul lor a crescut simţitor. Iar acea lume imaterială a devenit populată cu fiinţe pe care gnosticii le-au numit eoni. Într-o zi, una dintre ele, Sophia („Înţelepciunea”), şi-a dorit să se înmulţească la fel ca restul eonilor. Neavând această capacitate, a încercat să o obţină de la conducătorul eonilor, numit Bythos de gnostici, An de sumerieni sau Anu de akkadieni. Deoarece acţiunea ei putea provoca o calamitate de proporţii cosmice, Sophia a fost oprită şi încarcerată. Fiul lui Anu, numit Enlil în Sumer („Domnul furtunii”), a creat lumea materială în care a închis-o pe răzvrătită. Deoarece ea a reuşit să capete de la eonul suprem capacitatea de a crea viaţă, a atras

în închisoarea ei câţiva eoni, printre care şi pe cel care a întemniţat-o, închizându-i pe toţi în trupuri materiale. După o luptă aprigă, Sophia a fost învinsă iar eonii au părăsit închisoarea. În timp, rănile i s-au vindecat şi, pe trupul ei, planeta Pământ, răzvrătită a creat din nou viaţă smulgând mici părţi din inamicul ei, Enlil, pe care le-a transformat în plante şi animale. Cel considerat mult mai târziu zeul furtunii a încercat din nou să o oprească, despărţind-o în două spirite diferite, pe care le-a închis în două trupuri diferite. Cele două jumătăţi ale Sophiei, cunoscute în lumea întreagă ca Gemenii Divini, au fost numite de sumerieni Enki şi Ninhursag. Nereuşind să întregească eonul răzvrătit, Gemenii au divizat-o şi mai mult, dând naştere altor zeităţi, cele mai importante fiind Marduk şi Iştar. Ba chiar au creat şi oamenii, în care au închis alte spirite rupte din Enlil, pe care le-au condamnat la un ciclu anevoios al reîncarnării.

Pentru că multe dintre ele nu reuşeau să atingă punctul maxim al evoluţiei pentru a se elibera din temniţa Sophiei ci dimpotrivă, l-au atins pe cel poziţionat la

polul opus, Enki şi Ninhursag şi-au creat o mică armată de fideli slujitori, la fel de întunecaţi ca ei, numiţi de popoarele din întreaga lume Veghetori. La ordinele eonului suprem, Enlil şi alţi eoni au coborât pe Pământ pentru a supraveghea de aproape zeii decăzuţi. Când Enki şi copiii săi au reuşit să-şi creeze o adevărată armată formată din Veghetorii, oameni şi semizei, au pornit un aprig război împotriva Celeştilor lui Enlil. Conflagraţia mondială s-a terminat cu un crunt potop, care a înecat armata decăzuţilor.

Pacea s-a aşternut cu greu, însă conflictele au continuat nu doar printre zei, ci şi printre adepţii lor umani. După multe încercări, strategii şi planuri date peste cap (la un moment dat, fiecare dintre marii zei îşi alesese câte un continent şi câte o rasă umană), lucrurile s-au simplificat: Enlil, Ninhursag (atrasă de partea Celeştilor) şi fiul lor, Ninurta, au condus rasa ariană, descendenta directă a zeilor, iar Enki, Marduk şi Iştar pe cea semită, creată prin modificări genetice ale altor rase, pentru a obţine un evident avantaj.

Războiul de acum patru milenii din Asia Mică a dus la moartea lui Enki sau, mai exact, la moartea sa fizică, spiritul fiindu-i închis într-o dimensiune imaterială, paralelă cu a noastră. Deoarece acest îndelungat război a dus mult prea departe, împăratul Anu a oprit conflictul. A lăsat Pământul sub conducerea lui Marduk, iar pe Enlil l-a readus în dimensiunea eonilor. Cu toate acestea, Veghetorii nu au fost lăsaţi să-şi facă de cap, un grup al Celeştilor rămânând în apropierea Terrei pentru a-i supraveghea în permanenţă. Rămaşi fără veşnicii inamici, Marduk şi Iştar au întors armele unul împotriva celuilalt, pornind un război ascuns pentru supremaţia planetei. Bineînţeles, folosindu-se de muritori. Marduk, cunoscut ca Yahweh în iudaism sau ca Allah în islam, s-a impus ca zeu suprem pe o mare suprafaţă a Pământului. Iştar a preferat calitatea în locul cantităţii, alegându-şi un mic grup de oameni care să conducă lumea din umbră (în numele ei, firește).

Pentru a înţelege ce fel de fiinţe sunt

cu adevărat Veghetorii, îl putem observa pe unul dintre conducătorii lor, numit Marduk, Yahweh, Allah, Horus, Ahura Mâzda, Apollo sau Baldur. În multe culturi era considerat zeu al războiului. Pentru babilonieni, ca Nergal, era şi zeul bolilor, al soarelui distrugător de la amiază şi al lumii de dedesubt. Sub numele Marduk sau Yahweh îşi pedepsea poporul foarte des, indiferent dacă era vorba despre cel babilonian ori despre cel evreu. Gnosticii îl credeau pe Yahweh o entitate malefică şi ignorantă. Cercetătorul Edward Meyer, citat de Sigmund Freud în Moise şi religia monoteistă, scria despre Yahweh că este un demon înfricoşător şi sângeros, care bântuie noaptea şi se sfieşte de lumina zilei.

Demon este considerat şi de creştinism, atât sub numele Nergal, cât şi sub cel de Satan. În Vechiul Testament, Yahweh este un zeu invidios, răutăcios, răzbunător, nemilos şi chiar frustrat de multe ori. De fapt, aşa îl descriu şi supuşii săi în Biblie: „Yahweh este un Dumnezeu zelos, Yahweh se răzbună, El cunoaşte mânia. Yahweh se răzbună pe potrivnicii

săi şi împotriva duşmanilor săi stă neînduplecat”. (Cartea lui Naum 1: 2). Mai mult, Coranul îi laudă şi viclenia: „Allah este cel mai viclean” (3: 47), „Sau se credeau siguri de viclenia lui Allah? Dar nimeni nu se crede sigur de viclenia lui Allah, afară de poporul celor pierduţi”. (7: 97), „Voi să aveţi răbdare cu ei, iată, viclenia mea este hotărâtă”.

— „De te va îndemna în taină fratele tău, fiul tatălui tău, sau fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau femeia de la sânul tău, sau prietenul tău care este pentru tine ca sufletul tău, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care tu şi părinţii tăi nu i-aţi ştiut, (…) să nu te învoieşti cu ei, nici să-i asculţi; să nu-i cruţe ochii tăi, să nu-ţi fie milă de ei, nici să-i ascunzi; ci ucide-i; mâna ta să fie înaintea tuturor asupra lor, ca să-i ucidă, şi apoi să urmeze mâinile a tot poporul. Să-i ucizi cu pietre până la moarte, că au încercat să te abată de la Yahweh Elohim al tău, care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei” (Deuteronomul 13: 6 – 10).

— „De vei auzi de vreuna din cetăţile

tale, pe care Yahweh Elohim al tău ţi le dă ca să locuieşti, că s-au ivit în ea oameni necredincioşi dintre ai tăi şi au smintit pe locuitorii cetăţii lor, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care voi nu i-aţi ştiut, caută, cercetează şi întreabă bine, şi de va fi adevărat că s-a întâmplat urâciunea aceasta în mijlocul tău, să loveşti pe locuitorii acelei cetăţi cu ascuţişul sabiei, s-o dai blestemului pe ea şi tot ce este în ea şi dobitoacele ei să le treci prin ascuţişul sabiei. Iar prăzile ei să le aduni toate în mijlocul pieţii ei şi să arzi cu foc cetatea şi toată prada ei, ca ardere de tot pentru Yahweh Elohim al tău; să fie ea pe vecie dărâmată şi niciodată să nu se mai zideascâ" (Deuteronomul 13: 12 – 16).

— „Dacă cineva fură proprietatea unui templu sau a unei curţi, va fi omorât. De asemenea, şi cel care a primit lucrul furat va fi pedepsit cu moartea" (Codul lui Hammurabi art. 6).

— „Dacă o «soră a unui zeu» (preotească – n.a.) va deschide o tavernă sau va intra într-o tavernă ca să bea, atunci acea femeie va fi ucisă prin ardere" (Codul lui Hammurabi art. 110).

— „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie dat morţii, că a grăit de rău pe tatăl său şi pe mama sa şi sângele său este asupra sa” (Leviticul 20: 9).

— „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, acela să fie omorât” (Ieşirea 21: 17).

— „Cel ce va bate pe tată sau pe mamă să fie omorât” (Ieşirea 21: 15).

— „Dacă un fiu îşi loveşte tatăl, i se vor tăia mâinile” (Codul lui Hammurabi art. 195).

— „De se va desfrâna cineva cu femeie măritată, adică de se va desfrâna cu femeia aproapelui său, să se omoare desfrânatul şi desfrânata” (Leviticul 20: 10).

— „Cel ce se va culca cu femeia tatălui său, acela goliciunea tatălui său a descoperit; să se omoare amândoi, căci vinovaţi sunt” (Leviticul 20: 11).

— „De se va culca cineva cu nora sa, amândoi să se omoare, că au făcut urâciune şi sângele lor este asupra lor” (Leviticul 20: 12).

— „De se va culca cineva cu bărbat ca

şi cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire şi să se omoare, că sângele lor asupra lor este” (Leviticul 20: 13).

— „Dacă îşi va lua cineva femeie şi se va desfrâna cu mama ei, nelegiuire face; pe foc să se ardă şi el şi ea, ca să nu fie nelegiuiri între voi” (Leviticul 20: 14).

— „Cel ce se va amesteca cu dobitoc să se omoare şi să ucideţi dobitocul” (Leviticul 20: 15).

— „Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să ucizi femeia şi dobitocul să se omoare, că sângele lor este asupra lor” (Leviticul 20: 16).

— „Dacă un bou va împunge de moarte bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre şi carnea lui să nu se mănânce, iar stăpânul boului să fie nevinovat. Iar dacă boul a fost împungător cu o zi sau cu două sau cu trei înainte, şi stăpânul lui, fiind vestit despre aceasta, nu l-a închis şi boul a ucis bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre şi stăpânul lui să fie dat morţii” (Ieşirea 21: 28 – 29).

— „De va lua cineva pe sora sa, după tată sau după mamă, şi-i va vedea

goliciunea şi ea va vedea goliciunea lui: aceasta este ruşine şi să fie stârpiţi înaintea ochilor fiilor poporului lor. El a descoperit goliciunea surorii sale; să-şi poarte păcatul lor" (Leviticul 20: 17).

— „Dacă cineva săvârşeşte incest cu mama lui după tatăl său, amândoi vor fi arşi" (Codul lui Hammurabi art. 157).

— „Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei şi-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sângelui ei şi ea şi-a descoperit curgerea sângelui său: amândoi să fie stârpiţi din poporul lor" (Leviticul 20: 18).

— „Bărbatul sau femeia, de vor chema morţi sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie ucişi, că sângele lor este asupra lor" (Leviticul 20: 27).

— „Dacă soţia unui bărbat va ucide pentru alt bărbat partenerii lor de viaţă (soţul ei şi soţia lui), amândoi vor fi traşi în ţeapă" (Codul lui Hammurabi art. 153).

— „De se va afla la tine, în vreuna din cetăţile tale, pe care ţi le va da Yahweh Elohim al tău, bărbat sau femeie, care să fi făcut rău înaintea ochilor lui Yahweh Elohim al tău, călcând legământul lui, (...)

Să scoţi pe bărbatul acela sau pe femeia aceea care au făcut răul acesta la porţile tale şi să-i ucizi cu pietre” (Deuteronomul 17: 2 – 5).

— „Iar cine se va purta aşa de îndărătnic, încât să nu asculte pe preotul care stă acolo la slujbă înaintea lui

Yahweh Elohim al tău, sau pe judecătorul care va fi în

(Deuteronomul 17: 12).

— „De va lovi cineva pe un om şi acela va muri, să fie dat morţii” (Ieşirea 21: 12).

— „Dacă însă va ucide cineva pe aproapele său cu bună ştiinţă şi cu vicleşug şi va fugi la altarul meu, şi de la altarul meu să-l iei şi să-l omori” (Ieşirea 21: 14).

— „Şi i-a zis Yahweh: «Treci prin mijlocul cetăţii, prin Ierusalim, şi înseamnă cu semnul crucii pe frunte, pe oamenii care gem şi care plâng din cauza multor ticăloşii care se săvârşesc în mijlocul lui». Iar celorlalţi le-a zis în auzul meu: «Mergeţi după el prin cetate şi loviţi! Să nu aveţi nicio milă şi ochiul vostru să fie necruţător! Ucideţi şi nimiciţi pe bătrâni, tineri, fecioare, copii, femei, dar

să nu vă atingeţi de niciun om care are pe frunte semnul +!»” (Cartea lui Iezechiel 9: 4 – 6).

— „Mergeţi şi loviţi pe locuitorii din Iabeşul Galaadului cu sabia, şi femeile, şi copiii. Şi iată ce să mai faceţi: pe orice bărbat şi orice femeie care a cunoscut bărbat să-i daţi pieirii, iar fetele lăsaţi-le cu viaţă” (Cartea Judecătorilor 21: 10 – 11).

— „Dacă cineva aduce acuzaţii altcuiva în faţa bătrânilor, fără să-şi poată dovedi acuzaţia, va fi omorât în cazul în care acuzaţia lui aduce o ofensă gravă acuzatului” (Codul lui Hammurabi art. 3).

— „Cel ce va fura un om din fiii lui Israel şi, făcându-l rob, îl va vinde, sau se va găsi în mâinile lui, acela să fie omorât” (Ieşirea 21: 16). – „Dacă cineva îi fură fiul altcuiva, va fi omorât” (Codul lui Hammurabi art. 14).

— „Dacă cineva duce în afara cetăţii un sclav sau o sclavă a curţii ori un sclav sau o sclavă a unui om liber, va fi omorât” (Codul lui Hammurabi art. 15).

— „Dacă cineva cumpără de la fiul ori de la sclavul altcuiva, fără martori sau fără

contract, aur ori argint, un sclav, un bou ori o oaie, un măgar sau orice (...) va fi considerat hoţ şi ucis” (Codul lui Hammurabi art. 7).

— „Dacă cineva comite un jaf şi este prins, atunci va fi omorât” (Codul lui Hammurabi art. 22).

— „O, voi cei ce credeţi, luptaţi-vă împotriva necredincioşilor celor învecinaţi şi ei să afle în voi cruzime, şi să ştiţi că Allah este cu cei ce se tem de el” (Coranul 9: 124).

— „Şi dacă întâlniţi necredincioşi, jos cu gâturile, până ce i-aţi măcelărit, şi legaţi tare cătuşele lor!” (Coranul 47: 4).

— „Eu sunt cu voi, întăriţi deci pe cei ce cred, arunca-voi frică în inimile necredincioşilor; deci tăiaţi-le gâturile şi tăiaţi-le vârfurile degetelor” (Coranul 8: 12).

În cele de mai sus se observă cu uşurinţă instigarea la crimă a lui Yahweh. Chiar dacă păcătoşii merită să fie pedepsiţi pentru infracţiuni, pedeapsa cu moartea nu pare a fi în concordanţă cu cea de-a şasea poruncă dată lui Moise, adică „Să nu ucizi!”. Aceste crime în numele lui

Yahweh au ca scop controlul populaţiei prin frică, aşa cum se vede şi din exemplele următoare. Dacă în ziua de astăzi acest lucru se numeşte terorism, adepţii zeului consideră că frica este absolut normală:

— „Lui Yahweh Elohim al vostru să-i urmaţi şi de el să vă temeţi; să păziţi poruncile lui şi glasul lui să-l ascultaţi; lui să-i slujiţi şi de el să vă lipiţi” (Deuteronomul 13: 4).

— „Tot Israelul va auzi aceasta şi se va teme” (Deuteronomul 13: 11).

— „Pierde deci răul din Israel şi va auzi tot poporul şi se va teme şi nu se va mai purta în viitor cu îndărătnicie” (Deuteronomul 17: 13).

— „În ziua aceea va fi de la Yahweh mare spaimă printre ei şi fiecare va apuca de mână pe aproapele său şi îşi vor ridica mâna unii împotriva altora” (Cartea lui Zaharia 14: 13).

— „Să ştiţi că Allah este cu cei care se tem de el” (Coranul 9: 124).

— „Allah îi iubeşte pe cei ce se tem de el” (Coranul 3: 70, 9: 4, 9: 7).

— „Noi vom arunca în inimile

necredincioşilor spaimă” (Coranul 3: 144).

— „Nu vă temeţi de oameni, ci temeţi-vă de mine” (Coranul 5: 48). – „Temeţi-vă de Dumnezeul în care credeţi” (Coranul 5: 90).

— „Adu-ţi aminte de Allah al tău în sufletul tău, cu umilinţă şi frică, fără de strigăt, de dimineaţă şi de seară, şi nu fi nebăgător de seamă” (Coranul 7: 204).

— „Eu sunt cu voi, întăriţi deci pe cei ce cred, arunca-voi frică în inimile necredincioşilor” (Coranul 8: 12).

— „Şi zice Allah: «Nu primiţi doi dumnezei, el este un unic Dumnezeu; deci temeţi-vă numai de mine!»” (Coranul 16: 53).

— „Voiţi să vă temeţi de altul, decât de Allah?” (Coranul 16: 54).

— „Cu aceasta îi înfricoşează Allah pe robii săi: «O, robii mei, temeţi-vă de mine!»” (Coranul 39: 18).

— „Cel mai cinstit dintre voi înaintea lui Allah este acela, dintre voi, care se teme mai mult de Allah” (Coranul 49: 13).

Răzbunătorul zeu nu se mulţumeşte doar cu crime în numele său şi cu teroare în sufletele supuşilor, ci are nevoie şi de

jafuri, violuri şi sclavie. Cel puţin asta susţine Vechiul Testament: – „Iată că vine ziua lui Yahweh, când se vor împărţi prăzile tale în mijlocul tău. Şi voi aduna toate neamurile pentru război împotriva Ierusalimului, şi cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite şi femeile necinstite. Atunci jumătate din cetate va fi dusă în robie, iar restul poporului meu nu va fi stârpit din cetate” (Cartea lui Zaharia 14: 1 – 2).

— „Aşa zice Yahweh: Iată eu voi ridica asupra ta rău chiar din casa ta şi voi lua pe femeile tale înaintea ochilor tăi şi le voi da aproapelui tău şi se va culca acela cu femeile tale în văzul soarelui acestuia” (Cartea a doua a Regilor 12: 11). – „Apoi a grăit Yahweh cu Moise şi a zis: «Răzbună pe fiii lui Israel împotriva madianiţilor şi apoi te vei adăuga la poporul tău»” (Numerii 31: 1 – 2). „Şi au lovit ei pe Madian, cum poruncise Yahweh lui Moise, şi au ucis pe toţi cei de parte bărbătească” (31: 7). „Iar pe femeile madianiţilor şi pe copiii lor le-au luat fiii lui Israel în robie; şi toate vitele lor, toate turmele lor şi toate avuţiile lor le-au luat pradă. Toate cetăţile lor din ţinuturile lor cu toate satele lor le-

au ars cu foc. Toată prada şi tot ce-au apucat de la om până la dobitoc au luat cu ei. Robii, prada şi cele apucate le-au dus la Moise, la preotul Eleazar şi la obştea fiilor lui Israel, în tabăra din şesul Moabului, care este lângă Iordan, în faţa Ierihonului" (31: 9 – 12).

— Violul le este permis evreilor contra cost, după porunca lui Yahweh transmisă prin gura lui Moise: „De se va întâlni cineva cu o fată nelogodită şi o va prinde şi se va culca cu ea şi vor fi prinşi, atunci cel ce s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint, iar ea să-i fie nevastă, pentru că a necinstit-o; toată viaţa lui să nu se poată despărţi de ea" (Deuteronomul 22: 28 – 29). Iar răpirea femeilor, urmată de viol, nu era doar încurajată, ci chiar poruncită de Yahweh: „Mergeţi şi pândiţi din vii şi băgaţi de seamă când vor ieşi fetele din Şilo să joace la horă; atunci să ieşiţi din vii şi să vă luaţi femei din fetele din Şilo şi mergeţi în pământul lui Veniamin. (...) Şi fiii lui Veniamin aşa au şi făcut şi şi-au luat femei după numărul lor din cele ce erau la horă şi pe care ei le-au răpit şi s-au dus înapoi

în moştenirea lor şi au zidit cetăţi şi au început să trăiască în ele” (Cartea Judecătorilor 21: 20 – 23). O întâmplare care seamănă izbitor cu răpirea sabinelor din mitologia romană.

— Cel mai mare profet al lui Yahweh, acelaşi Moise, socotea femeile pradă de război. Doar cele virgine, celelalte (alături de copii) trebuind să moară: „Atunci s-a mâniat Moise pe căpeteniile oştirii, pe căpeteniile miilor şi pe sutaşii care se întorseseră de la război, şi le-a zis Moise: «Pentru ce aţi lăsat vii toate femeile? Căci ele, după sfatul lui Valaam, au făcut pe fiii lui Israel să se abată de la cuvântul lui Yahweh, pentru Peor, pentru care a venit pedeapsă asupra obştii lui Yahweh. Ucideţi dar toţi copiii de parte bărbătească şi toate femeile ce-au cunoscut bărbat, ucideţi-le. Iar pe fetele care n-au cunoscut bărbat, lăsaţi-le pe toate vii pentru voi»” (Numerii 31: 14 – 18).

Cum pentru unii moartea ar fi o pedeapsă mult prea uşoară, Yahweh se mulţumeşte şi cu mutilări. Mai ales dacă femeile sunt cele mutilate: „De se vor bate între dânşii nişte bărbaţi, şi femeia unuia

din ei se va duce ca să scoată pe bărbatul său din mâna celui ce-l bate şi, întinzându-şi ea mâna, va apuca pe acesta de părţile lui ruşinoase, să i se taie mâna ei şi să nu o cruţe ochiul tău” (Deuteronomul 25: 11 – 12).

O altă lege dată de Yahweh poporului său este pe cât de simplă, pe atât de inumană: dacă evreii atacă o cetate şi locuitorii ei se predau, aceştia vor scăpa doar cu plata unui bir (sau taxă de protecţie, cum se numeşte astăzi). Dacă totuşi acei oameni refuză să plătească şi aleg să-şi apere casele şi familiile, evreul trebuie să asculte porunca lui Yahweh: „Să loveşti cu ascuţişul sabiei pe toţi cei de parte bărbătească din ea. Numai femeile şi copiii, vitele şi tot ce este în cetate, toată prada ei să o iei pentru tine şi să te foloseşti de prada vrăjmaşilor tăi, pe care ţi i-a dat Yahweh Elohim al tău în mână. Aşa să faci cu toate cetăţile care sunt foarte departe de tine şi care nu sunt din cetăţile popoarelor acestora. Iar în cetăţile popoarelor acestora pe care Yahweh Elohim al tău ţi le dă în stăpânire, să nu laşi în viaţă niciun suflet; ci să-i dai

blestemului” (Deuteronomul 20: 13 – 17)

Cruzimea faţă de copii este prezentă şi în sufletele adepţilor lui Yahweh, nu doar în al lui. Dată fiind lupta pentru supremaţie dintre Yahweh / Marduk şi sora sa, Iştar, după detronarea lui Enlil, adepţii celor doi nu stăteau nici ei degeaba. Iată calea spre fericire în opinia unuia dintre susţinătorii lui Marduk: „Fiica Babilonului, ticăloasa! (Iştar – n.a.) Fericit este cel ce-ţi va răsplăti ţie fapta ta pe care ai făcut-o nouă. Fericit este cel ce va apuca şi va lovi pruncii tăi de piatră” (Psalmul 136: 8 – 9). Nu avem nevoie de prea multe cunoştinţe de psihologie pentru a ne da seama că ura lui Marduk faţă de femei se datorează urii faţă de sora sa, Iştar. Deoarece pe „ticăloasă” nu avea cum să o pedepsească, zeul evreilor se răzbuna pe femeile oamenilor. Şi cum un zeu misogin nu putea să aibă decât adepţi misogini, aşa se explică de ce mai ales în ţările semite femeile au o poziţie net inferioară celei a bărbaţilor.

Yahweh este foarte mofturos când vine vorba despre jertfele pe care le pofteşte:

„Să nu aduci jertfă lui Yahweh Elohim al tău bou sau oaie cu meteahnă, sau cu beteşug, căci aceasta este urâciune înaintea lui Yahweh Elohim al tău” (Deuteronomul 17: 1). Probabil un bou şchiop i-ar fi stat în prea-sfântul gâtlej… Ce-şi mai doreşte zeul ca jertfe, în afară de oameni şi animale sănătoase? Bucăţi de aur cu forme de bube şi de şoareci! Cel puţin asta susţine Vechiul Testament: „Apoi au mai zis: «Ce fel de jertfă pentru păcat trebuie să-l aducem?» Iar aceia au zis: «După numărul căpeteniilor filistenilor, cinci buboaie de aur şi cinci şoareci de aur, căci pedeapsa este una şi asupra voastră şi asupra căpeteniilor voastre. Aşadar, faceţi nişte chipuri cioplite de buboaie de ale voastre şi nişte chipuri de şoareci de ai voştri care pustiesc pământul şi daţi slavă zeului lui Israel; poate că îşi va ridica mâna de deasupra voastră, de deasupra dumnezeilor voştri şi de deasupra pământului vostru»” (Cartea întâia a Regilor 6: 4 – 5).

Revenind la crimă, se pare că este o practică pe placul lui Yahweh, chiar şi

atunci când nu este înfăptuită în numele său. Cel mai bun exemplu îl reprezintă povestea de la începutul Bibliei, când Cain îşi omoară fratele, pe Abel. Deşi fratricidul ar fi trebuit pedepsit, zeul îl lasă pe Cain să scape. Ba, mai mult, i-a avertizat pe ceilalţi că vor fi aspru pedepsiţi dacă vor îndrăzni să se atingă de criminal: „Şi i-a zis Yahweh Elohim: «Nu aşa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înşeptit se va pedepsi». Şi a pus Yahweh Elohim semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare” (Facerea 4: 15). Nu ştim cine ar fi putut să se atingă de Cain, din moment ce Adam şi Eva s-au pus pe făcut alţi copii abia după moartea lui Abel. Probabil doar Yahweh ar putea să ne ajute să dezlegăm acest mister, dacă va da dovada de bunăvoinţă.

Cum aşchia nu sare departe de trunchi, stră-stră-strănepotul lui Cain, Lameh, şi-a întrecut strămoşul, ucigând doi oameni care, pesemne, l-au ciomăgit: „Şi a zis Lameh către femeile sale: «Ada şi Sela, ascultaţi glasul meu! Femeile lui Lameh, luaţi aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea şi un tânăr pentru vânătaia mea. Dacă pentru Cain va

fi răzbunarea de şapte ori, apoi pentru Lameh de şaptezeci de ori câte şapte!»” (Facerea 4: 23

24). După ce s-a lăudat în faţa femeilor sale cu această faptă, Lameh a fost iertat probabil şi de Yahweh, deoarece Biblia nu menţionează că zeul ar fi fost deranjat de dubla crimă.

Un alt preferat al lui Yahweh, Samson, se îndeletnicea nu doar cu uciderea oamenilor, ci şi cu cea a animalelor. Probabil din plictiseală, deoarece între drumurile la bordel şi bătăile cu filistenii nu avea prea multe de făcut. După ce capitolul 14 al Cărţii Judecătorilor ne spune că un leu tânăr a avut ghinionul să iasă în calea lui Samson şi „s-a coborât peste el Duhul lui Yahweh şi el a sfâşiat leul ca pe un ied”, din capitolul 15 aflăm că voinicul a omorât treizeci de oameni şi le-a luat hainele doar pentru că a pierdut un pariu. Mai târziu, de supărare că l-a părăsit nevasta pentru un filistean, „Samson s-a dus şi a prins trei sute de vulpi, a luat făclii, a legat câte două vulpi de coadă şi între ele câte o făclie; după

aceea a aprins făcliile şi a dat drumul vulpilor prin grânele filistenilor şi a aprins şi clăile şi grâul nesecerat, viile şi livezile de măslini” (4 – 5). După ce filistenii i-au ucis fosta soţie şi pe noul ei soţ, Samson a luat o pauză din ucis „şi le-a sfărâmat fluierele picioarelor şi şoldurile şi apoi s-a dus şi a şezut în peştera de la stânca Eram”. Acolo, Samson probabil a meditat îndelung la condiţia umană, căutând soluţii pentru a propovădui cât mai bine învăţăturile lui Yahweh, până s-a plictisit. Deoarece trecuseră multe zile fără nicio crimă, s-a lăsat dus în tabăra filistenilor, unde „găsind o falcă sănătoasă de asin, şi-a întins mâna, a luat-o şi a ucis cu ea o mie de oameni” (Cartea Judecătorilor 15: 15).

A fost judecătorul israeliţilor vreme de douăzeci de ani, timp în care nu ştim să fi omorât pe cineva. Dar s-a plictisit din nou şi s-a hotărât să se apuce de făcut sex. După ce a iubit o desfrânată din Gaza şi pe alta din valea Şoarec, pe nume Dalila, a fost capturat de filisteni şi deposedat de forţa sa ieşită din comun. Plictisindu-se şi de statutul de sclav, la o petrecere i-a cerut zeului

său ajutorul. Yahweh i-a înapoiat puterea iar Samson a distrus locuinţa în care avea loc petrecerea, recuperând toţi cei douăzeci de ani în care nu a comis nicio crimă. S-a sinucis luând cu el câteva mii de suflete deoarece, conform Bibliei, „casa însă era plină de bărbaţi şi de femei, căci erau acolo toţi fruntaşii filistenilor, iar pe acoperiş se aflau ca la trei mii de oameni, bărbaţi şi femei”. Nu ştim cum au reuşit în acele vremuri filistenii performanţa de a construi clădiri cât Titanicul, însă cert este că lui Yahweh i-a plăcut prestaţia eroului său.

Un alt ales al lui Yahweh este Moise care, după ce le-a adus oamenilor săi cele zece porunci, printre care şi cea care interzicea crimele, i-a împărţit în două tabere şi le-a cerut să se măcelărească între ei: „Iar Moise le-a zis: «Aşa zice Yahweh Elohim al lui Israel: Să-şi încingă fiecare din voi sabia sa la şold şi străbătând tabăra de la o intrare până la cealaltă, înainte şi înapoi, să ucidă fiecare pe fratele său, pe prietenul său şi pe

aproapele său». Şi au făcut fiii lui Levi după cuvântul lui Moise. În ziua aceea au căzut din popor ca la trei mii de oameni” (Ieşirea 32: 27 – 28). Dacă nici măcar profetul lui Yahweh nu îi ascultă poruncile, atunci cine?

Câteodată, Yahweh îşi pătează mâinile „sfinte” când vine vorba despre ucidere: „Şi a lovit Yahweh pe locuitorii din Betşemeş, pentru că ei s-au uitat la chivotul lui Yahweh, şi a ucis din popor cincizeci de mii şaptezeci de oameni. Atunci a plâns poporul, pentru că lovise Yahweh poporul cu pedeapsă mare” (Cartea întâia a Regilor 6: 19). 50.070 de oameni ucişi doar pentru că s-au uitat la o ladă… Altă dată, „cei doi fii ai lui Aaron, Nadab şi Abihu, luându-şi fiecare cădelniţa sa, au pus în ea foc, au turnat deasupra tămâie şi au adus înaintea lui Yahweh foc străin, ce nu le poruncise Yahweh. Atunci a ieşit foc de la Yahweh şi i-a mistuit şi au murit amândoi înaintea lui Yahweh” (Leviticul 10: 1 – 2).

Din Cartea întâia a Cronicilor aflăm că „În, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău în ochii lui Yahweh şi l-a omorât” (2: 3).

Acelaşi lucru se afirmă şi în Facerea 38: 7. Nu ştim care a fost păcatul lui în dar, dacă Yahweh a hotărât că trebuia să moară, înseamnă că exista un motiv. În continuare, Facerea susţine că Onan a luat-o de nevastă pe văduva fratelui său, în însă el nu dorea copii cu ea astfel încât, atunci când făceau sex, îşi „vărsa sămânţa jos” (coitus interruptus). Cum era de aşteptat, „ceea ce făcea el era rău înaintea lui Yahweh şi l-a omorât şi pe acesta” (Facerea 38: 10).

Rămasă văduvă pentru a doua oară, Tamara (căci acesta era numele „norocoasei”) aştepta să crească cel de-al treilea frate, Sela, pentru a se căsători şi cu el. Până la un moment dat când s-a hotărât să se îmbrace ca o prostituată şi să îl „agaţe” pe socrul său, Iuda. După ce au consumat fapta, ea a rămas însărcinată iar Iuda a păstrat-o pentru el, decizând să nu i-o mai dea de nevastă fiului său cel mic, care s-a văzut nevoit să practice vărsarea seminţei pe jos, la fel ca fratele său, Onan (chiar dacă Biblia nu menţionează acest aspect, îl putem intui). Iar Yahweh a fost mulţumit.

Dacă s-a gândit cineva că un zeu nu poate fi scârbos, mai mult ca sigur nu l-a cunoscut pe Yahweh. În dorinţa sadică de a-şi pedepsi adepţii, zeul este dispus să-i împroaşte până şi cu fecale: „Iată că eu voi sfărâma braţul vostru şi vă voi arunca în faţă spurcăciuni, spurcăciunile praznicelor voastre – şi veţi fi înlăturaţi odată cu ele” (Cartea lui Maleahi 2: 3). Pentru cine nu a înţeles prea bine cu ce se vor trezi oamenii pe feţe, am să încerc să fiu mai explicit. Praznicul este de obicei o masă mare, un ospăţ. „Spurcăciunile praznicelor” sunt excrementele rezultate în urma îndopării participanţilor la acel ospăţ. În alte variante ale Bibliei, în loc de „spurcăciuni” este scris „balegă”. Având probabil un fetiş pentru fecale, Yahweh i-a cerut profetului Iezechiel să îi hrănească pe evrei cu aşa ceva: „«Pâinile le vei găti ca turtele de orz şi le vei coace înaintea ochilor lor cu necurăţenie de om». Apoi Yahweh a mai zis: «Aşa îşi vor mânca fiii lui Israel pâinea lor, necurată, printre popoarele la care îi voi izgoni»” (Cartea lui Iezechiel 4: 12 – 13).

Pentru că profetul era totuşi alesul zeului, nu putea să aibă parte de acelaşi tratament precum restul evreilor. Yahweh a dat dovadă de mărinimie când i-a înlocuit lui Iezechiel baliga de om cu… cea de bou: „Iată, eu îţi dau, în loc de necurăţenie de om, baligă de bou şi pe ea vei găti pâinea ta” (4: 12 – 13).

Gelozia lui Yahweh pe celelalte divinităţi nu are limite, în încercarea de a-şi convinge adepţii că el este unicul zeu, pretându-se chiar la distrugerea statuilor altora: „Apoi au ridicat filistenii chivotul lui Yahweh şi l-au vârât în capiştea lui Dagon şi l-au pus lângă Dagon. Iar a doua zi s-au sculat aşdodenii dis-de-dimineaţă şi iată Dagon zăcea cu faţa la pământ înaintea chivotului lui Yahweh. Şi au luat ei pe Dagon şi l-au pus iar la locul lui. Şi s-au sculat ei dis-de-dimineaţă în ziua următoare, şi iată Dagon zăcea cu faţa la pământ înaintea chivotului lui Yahweh; dar capul lui Dagon şi amândouă picioarele şi mâinile lui zăceau tăiate pe prag, fiecare deosebi, şi rămăsese numai trunchiul lui” (Cartea întâia a Regilor 5: 2 – 4).

Nu degeaba susţine Coranul că „Allah

este puternic, răzbunător” (14: 48) şi Cartea lui Naum din Biblie că „Yahweh este un Dumnezeu zelos, Yahweh se răzbună, el cunoaşte mânia. Yahweh se răzbună pe potrivnicii săi şi împotriva duşmanilor săi stă neînduplecat” (1: 2). Din cauza acestei gelozii el a preluat titlurile şi funcţiile tuturor zeităţilor (cu excepţia tatălui şi surorii lui) când a ajuns la conducerea Pământului, după cum susţin miturile babiloniene. Şi tot din acelaşi motiv cultele lui s-au transformat în timp în religii monoteiste, care resping existenţa tuturor celorlalte zeităţi.

Monoteism mai mult impus, dacă ţinem cont de cuvintele profetului Sofonie: „Atunci Yahweh va fi înfricoşător pentru ei, căci el va distruge pe toţi dumnezeii pământului şi înaintea lui se vor închina locuitorii ţinuturilor celor mai de departe, fiecare din locul său” (Cartea lui Sofonie 2: 11).

Atrocităţile din Biblie, comise sau comandate de Yahweh, sunt foarte multe. S-ar putea scrie romane întregi numai pe această temă fără a lua în calcul faptele lui din alte surse. Aleşii săi de cele mai multe

ori s-au dovedit a fi oameni fără scrupule, capabili de orice. Să amintim doar câţiva din Biblie, cum ar fi: Lot, cel salvat din Sodoma, care a făcut sex cu fiicele sale, unchiul acestuia, Avraam, care şi-a trimis soţia la „produs” de două ori, sau regele-păstor David, care a omorât un om pentru a-i lua soţia. Toate acestea scot la lumină nu doar adevărata faţă a lui Yahweh, ci şi a celorlalţi Veghetori, precum şi a adepţilor lor.

Să reţinem planul zeului pentru planeta noastră, consemnat în Cartea lui Sofonie din Vechiul Testament: „«Voi nimici totul de pe faţa pământului», zice Yahweh. «Voi nimici oamenii şi dobitoacele, păsările cerului şi peştii mării! Voi face să se poticnească nelegiuiţii şi voi pierde pe oameni de pe faţa pământului», zice Yahweh (…) Căci gândul meu este să strâng laolaltă toate neamurile şi să adun regatele, ca să vărs peste ele întărâtarea mea şi iuţimea urgiei mele. Şi tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei mele”. Mesaj repetat de profetul Sofonie, pentru a fi sigur că va fi pe deplin înţeles: „tot pământul va fi

mistuit de focul mâniei lui; căci el va distruge, da, va pierde într-o clipă pe toţi locuitorii pământului”.

Dacă Yahweh / Marduk pare a fi cea mai rea zeitate, sora lui, Iştar, îl depăşeşte mai ales în cruzime şi ferocitate, motiv pentru care în religiile lumii a fost prezentată ca o războinică nemiloasă. Nu avem despre ea date la fel de amănunţite, ţinând cont că doar fratele ei este în centrul religiilor noi, însă caracterul ei reiese din puţinele mituri rămase din Antichitate.

Un exemplu îl avem în Epopeea lui Ghilgameş, unde regele cetăţii Uruk i-a respins avansurile şi i-a enumerat pe toţi cei care au avut de suferit în urma relaţiilor cu ea: „Iubiţii tăi socotit-au că tu eşti ca un jăratec ce se stinge la frig; o dosnică uşă ce nu opreşte nici răbufnirea vântului, nici furtuna; o cetate ce striveşte pe apărătorii ei; smoală care înnegreşte pe cel ce o cară; un burduf ce se varsă peste cel ce îl duce; o piatră căzând de pe parapet; o maşină de asalt aşezată în ţara vrăjmaşului. Pe care dintre ibovnicii tăi i-ai iubit tu pentru totdeauna? Lasă-mă să-ţi

istorisesc povestea ibovnicilor tăi.

A fost mai întâi Tammuz, iubitul tinereţelor tale, a cărui jeluire ai statornicit-o an de an. Îndrăgit-ai pasărea pestriţă, pe care ai lovit-o şi i-ai frânt aripa. Acum el zace în desiş şi strigă: «Kappi, Kappi, aripa mea, aripa mea!». Iubit-ai apoi leul cumplit de puternic – de şapte ori ai săpat şapte gropi adânci pentru el. Iubit-ai armăsarul neîntrecut în bătălie, dar i-ai dăruit lui biciul, pintenii şi chinga, i-ai hărăzit să alerge în galop şapte leghe şi să-şi murdărească apa înainte s-o bea, iar pe mama lui, Silili, ai lăsat-o pradă plânsetelor. Iubit-ai pe păcurarul turmelor de oi, zi de zi el făcea plăcinte, a-njunghiat şi iezi de dorul tău. L-ai păcălit şi l-ai prefăcut în lup; acum argaţii turmelor sale îl hăituiesc şi propriii lui câini îl muşcă din trup. Nu l-ai iubit tu pe Işullanu, paznicul grădinii de curmal a tatălui tău? (…) El a fost prefăcut într-o cârtiţă oarbă, făptură subpământeană a cărei dorinţă nu-şi află nicicând putinţa de a fi satisfăcută. Dacă tu şi eu trebuie să ne iubim, nu voi fi eu oare răsplătit în acelaşi fel ca şi toţi ceilalţi pe care i-ai iubit odinioară?”. Iştar a

akkadienilor sau Inanna a sumerienilor a fost numită Aştoret de evrei, devenită Astarte în limba greacă.

Conform miturilor din întreaga lume, Veghetorii au scos oamenii din stadiul de semianimale oferindu-le cunoştinţe din domenii diverse, de la metalurgie şi agricultură până la astrologie şi magie. Însă aceste învăţături nu erau oferite oricui. În vremurile de dinaintea Potopului, Veghetorii îşi împărtăşeau cunoştinţele doar copiilor lor, semizeii, care păstrau învăţăturile în mare taină, oamenilor de rând oferindu-le doar câteva dintre ele, de obicei distorsionate, deoarece secretele zeilor nu puteau fi la îndemâna oricui.

După Potop, când semizeii au devenit rarităţi, învăţăturile zeilor au ajuns la muritori. Însă Veghetorii nu le ofereau oricui, ci doar servitorilor lor devotaţi. Cei aleşi se considerau Veghetori ai Pământului, spre deosebire de zei, care erau Veghetorii cerului. De exemplu, regele sumerian Lugalbanda, care s-a împreunat cu zeiţa Ninsun, era numit „un drept Veghetor”. Şarru-kinu sau Sargon cel Mare, amantul zeiţei Iştar (care l-a

transformat din grădinar în rege), era numit „Atoate-Veghetorul cuprinzător al lui Iştar”. Se pare că Veghetorii continuă să-şi împărtăşească unele cunoştinţe şi în zilele noastre. În 1875, Helena Petrovna Blavatsky a înfiinţat Societatea Teosofică, a cărei doctrină se baza pe învăţăturile primite de la un grup de „maeştri evoluaţi” spiritual, pe care îi numea „stăpânii flăcărilor”, care locuiesc în lumea subterană Agartha, de unde veghează lumea în secret. Alexandre Saint-Yves d’Alveydre, fondatorul Sinarhiei, susţinea că în 1885 a fost contactat de fiinţe evoluate spiritual din Agartha, unul dintre aceşti „maeştri” fiind prinţul Hardjij Scharipf. În 1918, ocultistul René Adolphe Schwaller de Lubicz, un adept al Teosofiei şi al Sinarhiei, a fondat alături de soţia sa, Isha, grupul Les Veilleurs („Veghetorii”), dar şi un ziar numit iniţial L’Affranchi („Emancipatul”), apoi Le Veilleur („Veghetorul”). Societatea Thule din umbra lui Hitler, un grup format din ocultişti germani, care se baza pe învăţăturile Societăţii Teosofice, organiza în mod regulat şedinţe în care participanţii

comunicau cu „o ierarhie a Supraoamenilor” care locuiau în Agartha, despre care unii spuneau că sunt demoni ce apar ca spirite călăuzitoare. De la aceste fiinţe membrii Thule au preluat ideea creării unei rase superioare de oameni, idee pe care i-au indus-o şi lui Adolf Hitler. Şi satanistul Aleister Crowley, fondatorul lojei masonice Ordo Templi Orientis, comunica în mod constant cu entităţi superioare, emisare ale zeului egiptean Horus, nimeni altul decât Yahweh / Marduk.

Veghetorii pământeni au înfiinţat grupuri secrete, cum ar fi Marele Sanhedrin al evreilor sau francmasoneria, în interiorul cărora se păstrează cu sfinţenie o parte din informaţiile primite de la zei. Francmasoneria, care în prezent conduce din umbră o mare parte a planetei noastre, „are două doctrine, dintre care una este ascunsă, cunoaşterea sa fiind rezervată doar Maeştrilor, iar cealaltă este publică”, după cum recunoştea în lucrarea Dogmă şi ritual Albert Pike, Marele Comandor al

francmasoneriei americane în secolul XIX. Alcătuită din mai multe loje organizate într-un sistem piramidal, francmasoneria nu şi-a dezvăluit niciodată conducătorii, această informaţie făcând parte din doctrina ascunsă, „rezervată doar Maeştrilor”. Însă adevărul se poate afla, în urma indiciilor lăsate să iasă la iveală chiar de ei.

Masoneria susţine că îşi are originile în Egiptul antic. Simbolul ei este piramida cu un ochi în vârf, o referire la sistemul piramidal pe care se bazează organizaţia, ce are ca model Marea Piramidă de la Giza. Masonii sunt împărţiţi în grade, 1 fiind cel mai mic, reprezentând baza piramidei. Cel mai mare grad cunoscut publicului este 33. O organizaţie piramidală, care se îngustează pe măsură ce urcă, va avea în vârf o singură persoană. Prin urmare, gradul 33 nu poate reprezenta vârful piramidei masonice, deoarece mai multe persoane împart acelaşi grad. Ceea ce înseamnă că masonii de la gradul 34 în sus sunt ascunşi publicului.

Câte grade are piramida masonică?

Dacă într-adevăr organizaţia are ca model Marea Piramidă din Egipt, atunci şi gradele masoneriei sunt copii ale gradelor Marii Piramide. Cum aceasta are o înclinaţie de 52 de grade, putem presupune că 52 este şi numărul total al gradelor masonice. Deoarece ne sunt cunoscute doar cele de la 1 la 33, înseamnă că gradele de la 34 la 52, reprezentând vârful piramidei masonice, sunt cele ascunse. Fiind un sistem piramidal, în vârf (gradul 52) se va afla o persoană. Sub ea (gradul 51) vor fi două, mai jos (gradul 50) găsindu-se trei, şi aşa mai departe. De unde rezultă că pe latura cea mai de jos sunt 52 de masoni de gradul 1. În total, piramida masonică cuprinde 1378 de membri. În toată lumea există milioane de masoni, împărţiţi în sute de loje însă, dintre aceştia, doar câţiva fac parte din conducere, fiind acei „Maeştri” care cunosc doctrina ascunsă, despre care vorbea Albert Pike. Departe de a fi o coincidenţă, 1378 î.e.n. este anul în care s-a născut faraonul Akhenaton, cel mai mare profet al evreilor, pe care l-au numit Moşeh (Moise în română). Dacă există

1378 de „Maeştri” care conduc lumea masonică, cei cunoscuţi nouă, cu gradele de la 1 la 33, sunt în număr de 1188. Prin urmare cei ascunşi, cuprinşi între gradele 34 şi 52, sunt doar 190.

Cine sunt aceşti 190 din vârf, despre care masonii nu suflă nicio vorbă? Răspunsul ni-l oferă chiar simbolul principal al organizaţiei. Partea sa inferioară reprezintă o piramidă tridimensională, în vârful căreia se află un triunghi (sau o piramidă bidimensională) înconjurat de raze, în interiorul căruia se află un ochi. Partea de jos, tridimensională, reprezintă partea materială, fizică ori umană a masoneriei, adică acei 1188 de masoni cuprinşi între gradele 1 şi 33. Vârful piramidei este bidimensional, adică de natură eterică. Razele care îl înconjoară indică sacralitatea sau sfinţenia, iar ochiul din interior este simbolul universal al Veghetorilor. Prin urmare, în vârful piramidei masonice se află Veghetorii sau Igigi, zeii decăzuţi ai lui Enki, Marduk şi Iştar.

Conform calculelor de mai sus, acest vârf al piramidei este format din 190 de entităţi grupate în 19 grade, de la 34 la 52. În Cartea lui Enoh, numărul Veghetorilor era 200, iar într-o tăbliţă din Ebla, Dagon (acelaşi Enki) se afla în fruntea unui panteon format din 200 de divinităţi. Numărul Veghetorilor din Cartea lui Enoh sau al zeilor lui Dagon este foarte apropiat de cel al entităţilor din vârful piramidei masonice. Erau într-adevăr 200 de Veghetori?

Cartea lui Enoh spune că aceşti 200 erau conduşi de 19 căpetenii, care au făcut un jurământ pe muntele Hermon. Dacă îi scădem pe cei 19 din totalul de 200, rămân 181 de simpli Veghetori. Câţi supuşi avea fiecare căpetenie? 181 nu se împarte exact la 19. Dacă fiecare ar comanda câte 10 îngeri, ar rezulta un total de 190 de simpli Veghetori. Iar dacă adunăm şi numărul căpeteniilor, totalul este 209. Însă Cartea lui Enoh susţine că este vorba despre 200, nu 209. Considerând că fiecare căpetenie avea câte 9 îngeri în subordine, rezultă 171 de simpli Veghetori. Adăugând şi numărul

căpeteniilor, reiese un total de 190, exact numărul entităţilor din vârful piramidei masonice. Aşadar acesta este numărul lor real, anticii preferând să-l rotunjească la 200. Însă poate că ei nu sunt împărţiţi în 19 grupe de câte 10, aşa cum am fi tentaţi să credem. Cele 19 căpetenii din Cartea lui Enoh pot reprezenta cele 19 grade din vârful ascuns al piramidei masonice (de la 34 la 52).

Prin urmare, pe muntele Hermon nu s-au adunat conducătorii unor grupe de câte nouă Veghetori, ci reprezentanţii fiecărui grad din vârful piramidei.

Într-un fragment hermetic se spune: „Mai presus de natură şi de lumea ideală se află piramida. Piatra sa unghiulară, aşezată în vârf, este Cuvântul Creator al Domnului universal care, după El, este cea dintâi putere, necreată, infinită, purceasă din El şi anterioară tuturor creaţiilor sale. El este urmaşul Celui Desăvârşit, Fiul adevărat şi aducător de roadă”. În Mesopotamia, primul fiu al zeului suprem era Enki, zeul înţelepciunii, apelor şi fertilităţii („aducător de roadă”), considerat de adepţii săi adevăratul

moştenitor al Pământului. Prin urmare acest text confirmă identitatea divinităţii din vârful piramidei Veghetorilor. Zeul de grad 52 este numit Azazel în Cartea lui Enoh sau Lucifer de creştinism, aşa cum am demonstrat deja în Secretele zeilor. Într-o scrisoare trimisă pe 15 august 1871 politicianului italian Giuseppe Mazzini, Marele Comandor Albert Pike dezvăluia planurile francmasoneriei referitoare la trei războaie mondiale, dar şi acea doctrină ascunsă, rezervată doar „Maeştrilor" masoni. Pike spunea că, după ce vor fi distruse marile religii ale lumii, „mulţimea, deziluzionată de creştinism – ale cărui spirite cereşti vor fi din acel moment fără orientare sau direcţie – va porni în căutarea unor idealuri, dar nu va şti încotro să-şi orienteze adoraţia şi atunci va primi adevărata lumină, prin manifestarea universală a curatei doctrine a lui Lucifer, care va fi în fine scoasă la vederea mulţimii". Pike a relevat doctrina ascunsă şi cu alte ocazii, în lucrarea Dogmă şi ritual el recunoscând cine este zeul conducător al masoneriei: „Lucifer este purtătorul luminii.

Nume straniu şi misterios al celui ce este Spiritul întunericului! Lucifer, fiul dimineţii! Este cel care aduce lumina şi în toată splendoarea sa intolerabilă orbeşte pe cei slabi sau sufletele egoiste". Deoarece Enki / Lucifer are gradul 52 în piramida Veghetorilor, mesoamericanii şi egiptenii antici îl asociau cu acest număr. Calendarele tuturor popoarelor din America Centrală (mayaşi, incaşi, azteci, tolteci, etc.) se bazau pe cicluri de câte 52 de ani. Acest Mare Ciclu Sacru a

fost stabilit de şarpele cu pene Quetzalcoatl / Kukulkán (Enki), care şi-a anunţat supuşii că se va întoarce la finalul unui ciclu de 52 de ani. Calendarul solar al mayaşilor era identic cu cel egiptean. Acest calendar, cu 52 de săptămâni de câte 7 zile, le-a fost dat egiptenilor de zeul Djehuty (Thoth), acelaşi Enki. Pentru egipteni, 52 era chiar un număr magic, asociat cu Djehuty. Marea Piramidă, înclinată într-un unghi de 52 de grade, era considerată de vechii egipteni opera lui Djehuty, iar pentru unii cronicari era mormântul zeului.

În capitolul precedent am lansat posibilitatea ca familia Rothschild să se fi infiltrat în francmasonerie prin organizaţia Illuminaţi şi să fi ajuns să conducă astfel masoneria, alături de alte clanuri puternice evreieşti.

Dacă în vârful masoneriei se află Veghetorii, înseamnă că Rothschild şi restul elitei iudaice primesc ordine de la aceste entităţi malefice care, ca răsplată pentru fidelitate, le oferă adepţilor lor pământeni putere şi bogăţii nemăsurate. **Astfel, concluzionăm că elita evreiască**

a influenţat scena politică mondială din ultimele secole, mai ales cauzând conflictele sângeroase (războaie, revoluţii, răscoale, etc.), la porunca Veghetorilor. Acum putem înţelege prezenţa elitei evreieşti şi a entităţilor nepământene în jurul lui Hitler, ascensiunea fulminantă a familiei Rothschild începând cu secolul al XVIII-lea şi chiar adevărata natură a Contelui de Saint-Germain, cel mai misterios personaj al istoriei. Pentru a afla planul complet al Veghetorilor şi rolul elitei iudaice în îndeplinirea lui trebuie să ne întoarcem în timp, până la apariţia poporului evreu. Mai exact, până la patriarhul Avraam, părintele multor neamuri şi al religiilor contemporane monoteiste.

4. AVRAAM

Nu se ştie cu exactitate cum a apărut rasa semită (din care fac parte şi evreii), însă se presupune că a fost creată de zeiţa Iştar prin manipulări genetice ale altor rase. Între 2900 î.e.n. şi 2300 î.e.n., în Mesopotamia, arienii sumerieni din sud şi semiţii din nord s-au înfruntat pentru supremaţie la ordinele divinităţilor lor. Arienii erau conduşi de Celeştii lui Enlil, Ninhursag şi fiul lor, Ninurta, iar semiţii li se închinau Veghetorilor lui Enki, Marduk

şi Iştar. Conform Cronicii Weidner, în timpul domniei regelui sumerian Puzur-Nirah din Akşak (secolul XXV î.e.n.), pescarii templului Esagila din Babilon, care au pescuit şapte sau opt zile pentru masa zeului Marduk, au intrat într-o zi în taverna cârciumăresei Kubaba (Kug-Bau în sumeriană). Văzându-i obosiţi, ea i-a hrănit şi s-a oferit să le gătească peştele pentru templu. Încântat peste măsură de masa pregătită de cârciumăriţă, Marduk a înscăunat-o ca regină a cetăţii Kiş. Lista Regilor Sumerieni susţine că Kug-Bau a domnit timp de un secol.

Este una dintre cele mai proeminente figuri ale istoriei antice, ţinând cont că a guvernat singură Sumerul într-o perioadă patriarhală, când lumea era condusă doar de bărbaţi. După moarte a fost zeificată; în toată Mesopotamia s-au ridicat altare în cinstea ei. În zona hurrienilor a fost identificată cu Hebat / Kheba / Khepat, unul dintre epitetele zeiţei-mamă Hannahannah. La nouă secole după moartea ei, la începutul perioadei hitiţilor, a fost numită zeitatea tutelară a oraşului Karkemiş. Cultul său s-a răspândit iar

numele ei i-a fost atribuit principalei zeităţi din Anatolia. Lidienii au numit-o Kuvav sau Kufav iar grecii i-au modificat numele în Kybebe şi au considerat-o fiica lui Zeus. Este posibil ca anticii să fi avut dreptate iar Kug-Bau să fi avut într-adevăr o origine divină. Durata sa de viaţă a fost una mult superioară muritorilor de rând, ea ocupând tronul Kişului timp de o sută de ani. Nu ştim cât de bine gătea, însă este puţin probabil ca Marduk să o fi înscăunat doar pentru că i-a plăcut mâncarea ei. Ţinând cont de originea sa necunoscută, de ascensiunea ei nefirească, de longevitate şi de zeificare, putem bănui că, în realitate, era fiica lui Marduk.

În acea perioadă, în jurul anului 2400 î.e.n., au apărut în Canaan şi în Siria amoriţii, un popor semit numit Martu de sumerieni, Tidnum sau Amurru de akkadieni şi Amar de egipteni. După cum susţin textele mesopotamiene, ei purtau numele zeităţii lor supreme. Martu la sumerieni, numit iniţial Amar Utu, este Marduk al babilonienilor (cel care ulterior va fi numit Yahweh de evrei). În secolul al XXI-lea î.e.n., triburile amonte au migrat în

sudul Mesopotamiei, unde au distrus a treia dinastie sumeriană din Ur. Deveniseră o forţă atât de impresionantă, încât regele sumerian Şu-Sin a fost nevoit să construiască, pentru a-i opri, un zid lung de 270 de kilometri, de la Tigru până la Eufrat. În textul sumerian Lugalbanda şi pasărea Anzu se spune că a fost nevoie de ridicarea unui zid în jurul oraşului Uruk (închinat lui Anu şi Ninhursag), pentru a-l proteja de invazia amoriţilor. Înlăturând de la conducere a treia dinastie din capitala Ur, amoriţii au reuşit astfel să distrugă Imperiul Sumerian. Au cucerit şi alte oraşe sumeriene, pe care le-au transformat în oraşe-state independente, cum ar fi Isin, Larsa, Kiş sau Babilon.

În 1894 î.e.n. au înfiinţat prima dinastie amorită în Babilon. La ordinul zeului lor, Marduk, regii amoriţi au ridicat Babilonul (care până atunci era doar un orăşel), au construit temple pentru Marduk, Iştar şi Ea / Enki, precum şi zigguratul Eternenanki sau Turnul Babel. Fiind declarat de conducătorii săi succesorul fostului oraş al lui Enki, Eridu, Babilonul a devenit oraşul sfânt al

Mesopotamiei, eclipsând Nippurul lui Enlil. În secolul al XVIII-lea, cel de-al şaselea rege al Babilonului, Hammurabi (Ammurapi în original), susţinea că a primit de la Marduk un cod de legi şi o armă foarte puternică. Probabil ajutat de arma zeului, Hammurabi şi-a cucerit vecinii, înfiinţând astfel

Primul Imperiu Babilonian. Până atunci însă mai era cale lungă. După moartea reginei Kug-Bau în 2365 î.e.n., tronul Sumerului a revenit fiului ei, Puzur-Suen, care a păstrat scaunul de domnie în Kiş. Nu se cunosc detalii despre el, în afara faptului că a domnit un sfert de veac. În timpul guvernării lui Puzur-Suen, în oraşul Azupiranu s-a născut Şarru-kinu (Sargon cel Mare). Conform autobiografiei lui Şarru-kinu, mama sa era Mare Preoteasă, iar tatăl său un necunoscut. După ce l-a născut pe Şarru-kinu în secret, preoteasa l-a aşezat într-un coş de papură uns cu bitum şi i-a dat drumul pe fluviul Eufrat. A fost găsit în Kiş de Akki, grădinarul regelui Puzur-Suen, care l-a adoptat.

Potrivit Listei Regilor Sumerieni,

Şarru-kinu a devenit paharnicul lui Ur-Zababa, fiul lui Puzur-Suen, care a primit tronul în 2340 î.e.n. Legenda lui Sargon spune că, înainte de asta, băiatul a fost grădinar, la fel ca tatăl său adoptiv. În acea vreme, Şarru-kinu a dat într-o zi peste Iştar, care se odihnea în grădina regelui. Zeiţa l-a plăcut şi i-a devenit amantă. „Pe când eram grădinar, Iştar m-a învrednicit cu iubirea ei”, se lăuda el. În alt text a detaliat povestea amoroasă dintre el şi frumoasa zeiţă:

„Într-o zi regina mea.

După ce a străbătut cerul, a străbătut Pământul – Inanna.

După ce a străbătut cerul, a străbătut Pământul.

După ce a străbătut Elamul şi Şuburul.

După ce a străbătut […]

S-a apropiat obosită, a adormit.

Am văzut-o de la marginea grădinii; Am sărutat-o, cu ea m-am împreunat”.

Domnia lui Ur-Zababa a fost scurtă, de doar şase ani. Cel puţin asta consideră HAZDENECAZ – cercetătorii deşi toate copiile Listei Regilor Sumerieni susţin că

el a domnit timp de patru secole, mai puţin o singură copie, care îi atribuie doar şase ani. Regele Lugal-Zage-şi din Umma l-a ucis, după ce i-a cucerit cetatea, alături de alte oraşe-state sumeriene precum Lagaş, Nippur, Ur, Larsa şi Uruk.

Într-o inscripţie, Lugal-Zage-şi anunţa că zeul Enlil era cel care i-a oferit „toate pământurile dintre mările de sus şi de jos”. Prin urmare, s-a autodeclarat rege al Sumerului şi şi-a stabilit capitala la Uruk. Nu a apucat să se bucure prea mult de regatul său; a fost prins de Şarru-kinu care, după ce a convins armata din Kiş să îl urmeze, a capturat Urukul, căruia i-a dărâmat zidurile. Pe Lugal-Zage-şi l-a dus în Nippur, unde l-a târât în lesă în faţa templului lui Enlil. În 2334 î.e.n. şi-a început domnia şi, prin cucerirea nu doar a Sumerului, ci a întregii Mesopotamii, a înfiinţat primul imperiu oficial al lumii, Imperiul Akkadian, la ordinul zeiţei Iştar. Un text denumit Cronica lui Sargon declară că „Şarru-kinu, regele Agadei, s-a înălţat în era lui Iştar”. Pentru a-şi clădi imperiul, Şarru-kinu a fost ajutat de zeiţă, iubita sa de pe vremea când era grădinar

(lucru firesc, de altfel, el fiind semit, adică adept al Veghetorilor). Într-o campanie întreprinsă peste munţii Zagros, în timp ce „intra în ţara lui Warahşi (…) când înainta în beznă (…) Iştar a făcut o luminăsă-i strălucească”.

Astfel, Şarru-kinu a putut „răzbi prin întuneric”, ducându-şi trupele până în Lurdistanul de astăzi. Regele a avut grijă să-şi arate recunoştinţa şi i-a ridicat zeiţei un templu în Agade, capitala imperiului său. Oraş închinat tot ei, de altfel. „În Agade şi-a înălţat sfânta Inanna un templu ca nobil sălaş; în Ulmaş a ridicat un tron”, spune un text sumerian. Se pare că, într-un final, domnia lui Şarru-kinu a primit şi aprobarea Celeştilor. Cel puţin asta susţinea regele. Un text bilingv, sumeriano-akkadian, înscris pe o statuie a lui Şarru-kinu, pusă înaintea lui Enlil în templul său din Nippur, anunţă că Şarru-kinu era nu doar „Atoate-Veghetorul cuprinzător” al lui Iştar, ci şi „preot uns al lui Anu” şi „mare regent al lui Enlil”, zeul furtunii fiind cel care „îi dăduse puterea şi domnia”. Un alt text declara că „Enlil nu lăsa pe nimeni să i se împotrivească lui

Şarru-kinu, regele ţării; de la Marea de Sus până la Marea de Jos, Enlil i-a dat totul”. Exact acelaşi lucru susţinea şi Lugal-Zage-şi din

Umma înainte de a fi ucis de Şarru-kinu.

55 de ani a domnit Şarru-kinu, care a fost supranumit „Sargon Cel Mare”. Soţia sa, Taşlultum, i-a dăruit o fiică, Enheduanna, şi patru fii: Râmuş, Maniştuşu, Şu-Enlil sau Ibarum şi Illaba’is-takal. După moartea lui Şarru-kinu din 2279 î.e.n., Râmuş a preluat tronul imperiului, pe care l-a condus timp de nouă ani. A urmat fratele său, Maniştuşu, care a domnit timp de cincisprezece ani, până în 2255 î.e.n., când a fost asasinat de membrii curţii sale regale. Se presupune că şi Râmuş a avut un sfârşit asemănător. Pe Enheduanna, Şarru-kinu a numit-o Mare Preoteasă a lui Nanna / Enki în Ur, pentru a-şi cimenta puterea în sudul Sumerului. Prinţesa şi-a menţinut postul până în timpul domniei lui Râmuş, când a fost expulzată din cauza implicării ei într-o formă de tulburare politică şi reinstalată ulterior ca Mare Preoteasă. Deşi preoteasă

a lui Enki, prinţesa o prefera pe Işţar, căreia i-a compus un număr semnificativ de imnuri. Este prima deţinătoare a titlului de „Preoteasă En” consemnată de istorie, un rol de o deosebită importanţă politică, deţinut adesea de prinţese de-a lungul timpului. După moarte, Enheduanna a continuat să reprezinte o personalitate marcantă, fiindu-i atribuit chiar un statut semidivin.

Cine era cu adevărat Şarru-kinu? Atât mama, cât şi fiica sa, au deţinut funcţia de Mare Preoteasă, iar el sedeclarase „preot uns al lui Anu”. În acele vremuri, fiind considerat locţiitorul zeilor pe Pământ, Marele Preot era atât de influent, încât putea chiar înscăuna regi. Din acest motiv, acest rol nu se atribuia oricui, ci doar membrilor caselor regale.

Nu cunoaştem detalii despre părinţii lui Sargon, însă despre mama sa putem intui că, prin prisma funcţiei deţinute, era de viţă regală. Şarru-kinu s-a născut pe vremea când rege al Sumerului era Puzur-Suen, fiul divinei Kug-Bau, fiica lui Marduk, cea care a domnit o sută de ani. Deşi nu avem dovezi pentru a sprijini

această ipoteză, sunt mari şanse ca mama lui Şarru-kinu să fi făcut parte din familia regală a lui Puzur-Suen, ţinând cont de funcţia ei supremă în preoţime. Fiind cam de aceeaşi vârstă cu regele, este posibil să fi fost chiar sora lui, prin urmare fiica reginei Kug-Bau. Ceea ce l-ar face pe Şarru-kinu strănepotul zeului Marduk. Rămâne un mister pentru istorici numirea unui simplu grădinar în funcţia de paharnic al regelui Ur-Zababa, rol atribuit doar nobilimii, care însă se poate explica prin descendenţa lui Şarru-kinu din casa regală a divinei Kug-Bau. Tot un mister îl reprezintă şi motivul pentru care zeii au ajutat un simplu grădinar să ajungă pe tronul Sumerului şi să formeze primul imperiu din istorie, Iştar chiar devenindu-i amantă. Însă totul capătă sens acceptând posibilitatea ca Şarru-kinu să fi fost strănepotul lui Marduk, zeu care i-a adus în cele din urmă sfârşitul. La finalul îndelungatei sale domnii, Şarru-kinu a construit oraşul Agade / Akkad, pe care l-a desemnat capitală a imperiului. Etimologia numelui este necunoscută cercetătorilor, care sunt siguri însă că nu are oprigine

akkadiană ci, probabil, sumeriană sau hurriană. Originea non-akkadiană a numelui oraşului sugerează că locul era deja populat în vremea lui Şarru-kinu, lucru care reiese şi din menţionarea sa într-o inscripţie presargonică. Cel mai probabil, din motive necunoscute, regele a transformat un sat sau un orăşel în ditamai capitala unui imperiu. Nici locaţia oraşului nu a putut fi stabilită până în prezent, exact ca în cazul locului natal al lui Şarru-kinu, Azupiranu. Este posibil ca Agade şi Azupiranu, cele două cetăţi necunoscute cercetătorilor, despre care se ştie doar că erau pe malul Eufratului, să fi fost unul şi acelaşi. Pare logic ca Şarru-kinu să-şi fi construit o capitală în locul său natal, ceea ce rămâne însă doar o ipoteză în lipsa dovezilor.

Cronica regilor timpurii susţine că regele a ridicat Agade pe pământ adus din Babilon, cetatea lui Marduk. Scopul era sfinţirea noii capitale; un oraş sfânt, precum Babilonul, era construit pe pământ sfânt. Cum nu a găsit un teren sfinţit pe care să-şi ridice capitala, cea mai firească soluţie era să aducă astfel de sol din

Babilon. Gest care l-a înfuriat la culme pe Marduk:

„Ţinând seamă de sacrilegiul astfel făptuit de Şarru-kinu, Marele domn

Marduk s-a mâniat

Şi i-a nimicit poporul prin înfometare.

De la răsărit la apus i-a înstrăinat de Şarru-kinu;

Iar lui i-a dat pedeapsa de a nu-şi afla odihna”.

Istoria consemnează foamete, războaie şi revolte în întregul imperiu pe finalul domniei lui Şarru-kinu. În autobiografia sa, regele declara: „toate ţinuturile s-au revoltat împotriva mea şi m-au asediat în Agade, dar bătrânul leu încă are dinţi şi gheare”. A murit în 2279 î.e.n., până atunci negăsindu-şi odihna, în conformitate cu pedeapsa lui Marduk.

Imperiul Akkadian a ajuns la apogeu în timpul domniei lui Naram-Sin, fiul lui Maniştuşu şi nepotul lui Şarrukinu, care a urcat pe tron în 2255 î.e.n., după asasinarea tatălui său. „Rege al celor patru părţi ale lumii” după cum s-a intitulat, Naram-Sin era, ca toţi semiţii, un adept al Veghetorilor. Numele său conţine

unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin (Nanna la sumerieni). Regele mărturisea că Marduk i-a dat câteva teritorii dar şi „Arma zeului”, cu care şi-a învins duşmanii. Într-o inscripţie despre marşul lui Naram-Sin spre

Liban, îi sunt recunoscute meritele lui Marduk:

„Deşi din epoca domniei omului

Niciun rege nu a distrus vreodată Armanul şi Ebla.

Acum zeul Nergal (Marduk – n.a.) deschis-a calea viteazului Naram-Sin.

I-a dat Ebla şi Armanul, i-a dăruit Amanusul

Şi Muntele Cedrilor şi Marea de Sus”.

Marea greşeală a lui Naram-Sin, care a dus la distrugerea Imperiului Akkadian, a fost jefuirea templului lui Enlil din Nippur, numit Ekur, la ordinul zeiţei Iştar. Imediat după acest sacrilegiu ea şi-a părăsit templul din Agade, capitala akkadienilor, ascunzându-se de mânia lui Enlil: „Cuvântul Ekurului plutea peste Agade

Agade tremura tot;

Templul său, Ulmaş, era înfiorat;

Ea, care locuia acolo, a părăsit oraşul.

Fecioara şi-a uitat odaia.

Sfânta Inanna (Iştar – n.a.) şi-a uitat altarul din Agade”.

Zeiţa avea un motiv pentru această acţiune sfidătoare.

Un text intitulat Regina tuturor ME-urilor recunoaşte că Iştar încerca să spulbere Vechea Ordine Divină şi să instaureze o Nouă Ordine Mondială. Hotărâtă să devină zeitate supremă, ea a sfidat autoritatea lui Anu şi a lui Enlil, precum şi legile date de ei. Anunţând că „a devenit mai mare decât mama care i-a dat naştere (…) mai mare chiar decât Anu”, Iştar a ocupat templul E-Anna („Casa lui Anu”) din Uruk: „Cereasca monarhie a fost răpită de o femeie (…) A schimbat complet legile Sfântului Anu, Nu s-a temut de marele Anu. I-a luat lui Anu E-Anna, Casa cu farmec fără egal, cu durabilă nobleţe.

Acelei case i-a adus nimicirea;

Inanna îşi atacă oamenii, îi face prizonieri”.

Lovitură de stat a zeiţei se desfăşura pe două fronturi. În timp ce ea cucerea templul lui Anu din Uruk, Naram-Sin îl

ataca pe cel al lui Enlil din Nippur. Conform textului intitulat de savanţi Blestemul Akkadului, după ce a primit ordinul pe care îl aşteptase şapte ani, regele akkadian

„A sfidat cuvântul lui Enlil;
I-a strivit pe slujitorii lui Enlil.
Şi-a mobilizat trupele şi
Ca un erou deprins cu despotismul
A prins Ekurul în mână de fier”.

Cucerind cu uşurinţă Nippurul, Naram-Sin „ca un tâlhar l-a prădat”. A intrat cu forţa în templul Ekur, „ridicând mari scări pe zidul Casei”. A ajuns în Sfânta Sfintelor, loc permis doar preoţilor lui Enlil. „Acum, oamenii i-au văzut chilia sacră, o încăpere ce nu cunoştea lumina; akkadienii au văzut sfintele vase ale zeului”, pe care regele „le-a azvârlit în foc”. Pentru ca sacrilegiul să fie complet, a „tras bărci mari la cheu lângă Casa lui Enlil şi a luat averile oraşului”.

Blestemul Akkadului mai spune că, pentru fapta lui Naram-Sin, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian. A provocat o secetă, foametea cuprinzând tot imperiul. Bogaţii erau jefuiţi, oamenii se luptau între

ei pentru mâncare iar statuile zeilor erau arse. Deşi blestemul lui Enlil a fost considerat multă vreme un eveniment fictiv, după ce a examinat solul mesopotamian la sfârşitul secolului trecut, arheologul Harvey Weiss a ajuns la concluzia că în jurul anului 2200 î.e.n. a avut loc o îndelungată secetă, care a uscat solul şi a provocat foamete, confirmând astfel mitul mesopotamian. Această schimbare climaterică sau „blestem” nu a fost de ajuns pentru zeul dornic de răzbunare. Mânios peste măsură, „fiindcă iubitul său Ekur fusese atacat”, Enlil i-a chemat în Mesopotamia pe gutieni pentru a nimici Imperiul Akkadian slăbit de foamete, secetă şi revolte.

În 2193 î.e.n., după moartea lui Şar-Kali-şarri, fiul lui Naram-Sin, hoardele gutienilor au năvălit „în număr mare, ca lăcustele (…) nimic n-a scăpat braţului lor”.

Mulţi akkadieni au fost măcelăriţi fără milă: „cel ce dormea pe acoperiş, pe acoperiş a murit; cel ce dormea în casă n-a fost dus la groapă (…) capete erau zdrobite, guri erau strivite (…) sângele

trădătorilor curgea peste sângele credincioşilor". Pentru a împiedica devastarea întregii zone, opt dintre zeii cei mari au hotărât ca Agade, „oraşul care a îndrăznit să atace Ekurul", să fie distrus, iar celelalte cruţate. „Loveşte în Agade cu un blestem de ură", i-au spus lui Enlil, numai să lase în pace celelalte regiuni. Enlil a acceptat iar hoardele gutiene au şters de pe faţa pământului capitala akkadienilor, i-au gonit pe semiţi, apoi au condus Mesopotamia, Lagaş fiind cartierul lor general. După ce gutienii au preluat conducerea Mesopotamiei, Anu şi Enlil au implantat în cetatea Kiş arma Şuhadaku iar Ninurta a refăcut agricultura şi sistemul de irigaţii, distruse de „blestemul" lui Enlil. Multe oraşe au fost reclădite şi repopulate, doar Agade rămânând pustiu pentru totdeauna. Tot Ninurta, fiul lui Enlil, i-a cerut gutianului Gudea (2144 – 2124 î.e.n.), regele din Lagaş, să-i construiască un nou templu, numit Eninnu. Ba chiar i-a oferit planul templului, pe care Gudea l-a respectat întocmai. Când templul a fost gata, după cum nota regele, Ninurta a apărut alături

de alţi doi zei, cu toţii stând lângă „pasărea divină a vântului turbat” (naveta zeului), pe care a închis-o în templu, unde a fost în permanenţă păzită de două „arme zeieşti”. Şi se părea că Mesopotamia era din nou în mâinile Celeştilor prin adepţii lor, arienii. Însă Veghetorii nu au acceptat înfrângerea prea uşor.

În anul 2119 î.e.n., Utu-Hengal, guvernatorul oraşului Uruk, s-a răzvrătit împotriva gutienilor conduşi de regele Tirigan, pe care i-a învins şi i-a gonit din Mesopotamia, apoi s-a înscăunat ca rege al Sumerului.

Astfel a început perioada sumeriană renascentistă, care a dus la naşterea Imperiului Neo-Sumerian. Utu-Hengal nu a rezistat mult timp pe tron, după numai şapte ani locul lui fiind luat de Ur-Nammu (2112 – 2094 î.e.n.), ginerele său şi guvernatorul oraşului Ur. Deşi arieni, aceşti regi sumerieni nu ascultau ordinele Celeştilor, ci erau adepţi ai Veghetorilor. Utu-Hengal conţine în numele său unul dintre epitetele sumeriene ale lui Marduk, Utu. Ur-Nammu, care se proclamase semizeu, susţinând că mama sa era zeiţa

Ninsun, a început să construiască în oraşul Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, numit Eternennigur („Casa a cărei fundaţie creează teroare”). Zigguratul a fost terminat de Şulgi, fiul său, care şi el a dus câteva războaie cu gutienii. Ur-Nammu scria că zeul Nanna / Enki i-a ordonat să-i construiască acel templu, pentru care i-a dat măsuri precise, oferindu-i chiar o prăjină şi o sfoară de măsurat. Şulgi se lăuda că a petrecut cu Marduk şi cu Iştar în templul lui Anu din Uruk şi că a făcut sex cu zeiţa. Fiul său, Amar-Sin, a înfiinţat la Eridu (oraşul lui Enki) o reşedinţă regală şi a adoptat funcţii preoţeşti. Iar ultimii trei regi ai Sumerului, Amar-Sin, Şu-Sin şi Ibbi-Sin, şi-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin. De ce Enlil a permis ca gutienii lui să fie izgoniţi iar Mesopotamia să fie condusă de susţinători ai Veghetorilor? Răspunsul ni-l dă Codul lui Ur-Nammu, cel mai vechi cod de legi descoperit până în prezent, care începe astfel: „După ce An şi Enlil au predat regalitatea cetăţii Ur lui Nanna (Enki – n.a.), în acea vreme a făcut Ur-Nammu,

fiul născut al lui Ninsun, pentru mama sa iubită care l-a purtat în pântec, în conformitate cu principiile sale de echitate şi adevăr…”. Chiar aşa să fi stat lucrurile? Să-i fi predat Anu şi Enlil de bunăvoie conducerea lui Enki? Sau căpetenia Veghetorilor a preluat-o din proprie iniţiativă? În teorie, este logic ca Enki să fi încercat să recapete puterea în era sa, cea a Berbecului, şi să fi ales arieni în locul semiţilor săi, care în acele vremuri nu aveau forţa necesară pentru a recuceri Mesopotamia.

Şi în Egipt s-au produs evenimente de importanţă majoră, asemănătoare celor din Mesopotamia şi contemporane cu ele. După căderea Regatului Vechi, în jurul anului 2181 î.e.n., Egiptul a intrat în Prima Perioadă Intermediară, o perioadă întunecată a istoriei egiptene. Haosul, foametea, revoltele şi luptele pentru putere au cuprins pământul faraonilor timp de aproximativ un secol. Templele erau vandalizate, statuile regilor erau distruse, în timp ce dinastiile din Waset / Thebai (oraş al lui Enki) şi Henen-nesut / Herakleopolis (închinat lui Ninurta) se

luptau pentru putere, împărţindu-şi Egiptul în două. Schimbările climaterice au adus seceta egiptenilor şi, implicit, o perioadă de foamete, la fel ca în Imperiul Akkadian.

Exact în acelaşi timp. În jurul anului 2055 î.e.n., în ultimii ani de domnie ai lui Şulgi în Sumer, pe tronul capitalei Waset a urcat Nebhepetre Mentuhotep, care a unificat Egiptul. Odată cu domnia lui Utu-Hengal a luat naştere Imperiul Neo-Sumerian, în timp ce Nebhepetre este considerat fondatorul Regatului Mijlociu al Egiptului. Şi faraonul era un adept al Veghetorilor, capitala sa, Waset, fiind principalul centru de cult al lui Amun / Enki. Nebhepetre chiar era reprezentat în artă purtând coroana lui Amun. Dacă Şulgi a terminat de construit în Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, Nebhepetre şi-a ridicat un uriaş templu mortuar, dedicat aceleiaşi divinităţi. Totul se petrecea aproape identic şi aproximativ în acelaşi timp în Egipt şi în Mesopotamia.

Schimbări majore în această perioadă au avut loc şi în China. Conform Proiectului Cronologic Xia-Shang-Zhou din

1996, în jurul anului 2070 î.e.n. a fost înfiinţată dinastia Xia, prima tradiţională a Chinei. Fondatorul ei a fost Da Yu (Yu cel Mare), urmaşul Împăratului Galben Huangdi (un personaj divin considerat iniţiatorul civilizaţiei chineze).

Înainte de a ajunge pe tronul Chinei, Yu a inventat un sistem de control al inundaţiilor care loviseră ţara în acelaşi timp cu schimbările climaterice menţionate de egipteni şi de mesopotamieni, provocate probabil de apariţia cometei Hale-Bopp (ori de mânia zeului Enlil). Miturile spun că Yu a oprit inundaţiile tăind creasta unui munte cu ajutorul unei arme divine, pentru a crea un canal de scurgere a apei. Alte legende susţin că a fost ajutat de un dragon galben şi de o ţestoasă neagră. Folclorul chinezesc mai afirmă şi că Yu l-a ucis pe Xiangliu, şarpele cu nouă capete al zeului apelor Gong Gong, care devasta pământurile Chinei. La fel ca Mesopotamia şi Egipt, China acelor vremuri era lovită de lupte interne, care aveau loc frecvent între triburile Xia şi Chi You. Pentru că a oprit inundaţiile şi a refăcut agricultura, Yu a

primit tronul Chinei, înfiinţând astfel dinastia Xia. Spre deosebire de Nebhepetre Mentuhotep, care a unificat Egiptul, Da Yu a împărţit China în nouă provincii.

Ţinând cont de toate aceste evenimente similare din Mesopotamia, Egipt şi China, la care adăugăm şi construirea Seahenge din Marea Britanie în 2049 î.e.n., nu putem să nu ne întrebăm ce s-a întâmplat în acea perioadă. Mai mult ca sigur a avut loc un eveniment important, cu repercusiuni în întreaga lume. Ce eveniment? Moartea lui Enki în 2051 î.e.n. şi închiderea spiritului său într-o dimensiune imaterială, din care nu se putea reîntoarce pe Pământ, criminalul fiind zeul furtunii, Enlil. Detaliile morţii lui Enki se găsesc în cartea Secretele zeilor. Uciderea zeului înţelepciunii l-a determinat pe împăratul Anu să-l retragă pe Enlil de pe tronul Pământului. Sătul de nesfârşita luptă dintre Celeşti şi Veghetori, le-a ordonat să încheie un tratat de pace, le-a împărţit teritoriile şi oamenii, a acceptat unele calamităţi precum Potopul sau cele două mari războaie, însă se

ajunsese prea departe. Moartea unuia dintre Anunnaki, zeii cei mari, era o încălcare gravă a legilor. Pedeapsa maximă a unui zeu era conform miturilor exilul. Zeii puteau fi încarceraţi, torturaţi, exilaţi, însă niciodată ucişi. Enlil a încălcat această regulă, aşa că Anu nu a avut de ales decât să îi retragă titlul de rege al Pământului, pe care i l-a oferit lui Marduk, fiul zeului ucis. Nu a fost o alegere uşoară, Enlil fiind fiul său. Însă legile erau făcute pentru toţi, iar un împărat care le-ar încălca de dragul fiului său şi-ar pierde încrederea supuşilor. Astfel, Anu a hotărât ca Enlil să se întoarcă în dimensiunea imaterială a eonilor.

Veghetorii au rămas în continuare exilaţi pe Terra, mai exact în lumea subterană, însă li s-a interzis cu desăvârşire amestecul în vieţile oamenilor. Din acest motiv textele antice, inclusiv cele biblice, susţin că zeii, începând cu acea perioadă, nu s-au mai înfăţişat aleşilor lor în carne şi oase, ci pe ascuns, cel mai adesea în vis. Întâlnirile de gradul III ale extratereştrilor din ziua de astăzi, inclusiv răpirile oamenilor, au loc de obicei

noaptea, la adăpostul întunericului, din cauza aceluiaşi ordin al lui Anu. Pentru că Veghetorii nu au acceptat să-şi piardă supuşii, ci au învăţat să se ascundă mai bine. Zeii decăzuţi nu au fost lăsaţi pe Pământ de capul lor; o parte a Celeştilor a rămas aici, cel mai probabil pe Lună, pentru a-i supraveghea de la distanţă, fără a fi reperaţi de oameni (din cauza aceleiaşi reguli de a nu interveni în vreun fel în existenţa muritorilor).

O inscripţie a regelui babilonian Hammurabi conţine ordinul lui Anu de a-i ceda lui Marduk conducerea Terrei.

Regele babilonian scria că Anu „Hotărâte de Marduk, primul născut al lui Enki.

Sarcinile lui Enlil peste toată omenirea.

Numit Babilon ce urmează să fie înălţat.

L-a făcut suprem în lume;

Şi a stabilit pentru Marduk, în mijlocul său.

Domnia veşnică”.

Acest text al lui Hammurabi confirmă relatarea Apocalipsei lui Ioannes, unde

Fiarei „i s-a dat ei stăpânire peste toată seminţia şi poporul şi limba şi neamul” (13: 7). Încoronarea este descrisă în poemul babilonian Enûma Eliš.

Într-o adunare a marilor Anunnaki, a celor „7 zei ai Destinului” şi a sute de zeităţi de rang minor a avut loc o ceremonie festivă. Enlil i-a oferit lui Marduk arma sa divină, arcul, apoi a avut loc transferul puterilor lui Enlil şi a numărului 50, adică rangul de rege. Care s-a realizat prin recitarea celor „50 de nume” pe care le-a primit cu această ocazie noul rege al Pământului. Toate puterile zeilor erau incluse în acele nume, despre care cercetătorii consideră că ascund mesaje secrete, codate, pe care nu le putem încă descifra. Unul dintre ei, astrologul Ephraim Avigdor Speiser, sublinia că „etimologiile care însoţesc efectiv fiecare nume de pe lista lungă par să aibă un sens mai degrabă simbolic şi cabalistic decât unul strict lingvistic”.

Se pare că există într-adevăr un sens „cabalistic” al acestor nume primite de Marduk, despre care Enki afirma: „Toate instrucţiunile mele sunt incluse în cele 50

de nume”. În cartea Die fünfzig Namen des Marduk („Cele 50 de nume ale lui Marduk”) din 1936, olandezul Franz Marius Theodor de Liagre Bohl scria că, în timpul ceremoniei de încoronare a lui Marduk, primele nouă nume au fost rostite de părinţii lui Anu, iar trei dintre ele conţin câte un triplu înţeles. Dintr-un astfel de înţeles aflat în cadrul altui înţeles reiese capacitatea de a „reînvia zeii morţi” pe care a primit-o în sfârşit Marduk. Următoarele trei nume (cele de la 10 la 12) conţin variante ale epitetului „asar” („prinţul apelor”), numele egiptean al lui Osiris / Enki. Astfel, noul conducător al Pământului sau „dumnezeul veacului acestuia”, cum îl numeşte A Doua Epistolă către Corinteni, a primit şi secretul pe care i-l refuzase tatăl său până atunci: capacitatea de a învia morţi. Secret pe care Marduk încearcă din răsputeri să-l pună în aplicare, pentru a-şi învia tatăl.

După moartea lui Enki din 2051 î.e.n., amoriţii şi elamiţii (semiţi, prin urmare adepţi ai Veghetorilor) au invadat Mesopotamia, ceea ce a dus la dispariţia sumerienilor (arieni care s-au retras din

zonă, rămaşi fără protecţia zeilor lor). După domnia lui Şulgi, fiul lui Ur-Nammu, Imperiul Neo-Sumerian a fost condus de regi care şi-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin, în onoarea zeului lor suprem care tocmai decedase: Amar-Sin (2048 – 2039 î.e.n.), Şu-Sin (2039 – 2030 î.e.n.) şi Ibbi-Sin (2030 – 2006 î.e.n.).

Înainte de domnia acestor trei regi, Şulgi a terminat de construit marele templu al lui Enki din Ur, început de tatăl său, iar regele asirian Uşpia, care a domnit în jurul anului 2030 î.e.n., a ridicat pentru acelaşi zeu un templu în oraşul Aşşur din Asiria. Luându-şi tronul Pământului în primire, Marduk şi-a transformat Babilonul prin amoriţi dintr-un biet orăşel în ditamai capitala Imperiului Babilonian. În secolul al XVIII-lea î.e.n., cel de-al şaselea rege al Babilonului, amoritul Hammurabi, susţinea că a primit de la Marduk un cod de legi şi o armă foarte puternică. „Zeii Ea şi Bel m-au strigat pe nume pe mine, Hammurabi, destoinic domnitor, cu frică de zei, ca să dau în ţară puterea dreptăţii, ca să

nimicesc pe cel rău şi viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfăţişez oamenilor asemenea Soarelui spre a lumina ţara – eu, Hammurabi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogăţii şi averi (...) Când zeul Marduk mi-a încredinţat cârma lumii şi să aduc ţărilor dreptate, atunci am făurit eu însumi dreptul şi dreptatea în limba ţării, făcându-i pe oameni să se bucure", scria regele în codul său. Ba chiar a sculptat momentul în care Marduk i-a încredinţat legile. Oferirea unor legi nu reprezintă un caz izolat, cu puţin timp în urmă zeul dându-i un cod asemănător regelui sumerian Ur-Nammu iar mai târziu, conform Bibliei, şi lui Moise legi pentru israeliţi. Tot la ordinul zeului său, Hammurabi a înălţat zidurile Babilonului şi a construit temple pentru principalii zei, Marduk, Ea / Enki şi Iştar, care au înlocuit triada supremă sumeriană, formată din An, Enlil şi Enki. Probabil folosindu-se de arma primită de la zeul său, Hammurabi şi-a cucerit vecinii şi a format

Imperiul Babilonian. A decretat Babilonul ca fiind „cel mai sfânt oraş" din

Mesopotamia, titlu deţinut până în acel moment de Nippurul lui Enlil. Cultul lui Marduk s-a răspândit rapid iar în perioada neo-babiloniană s-a dezvoltat atât de mult, încât zeul a ajuns fără rival. În timpul lui Hammurabi, preoţii propovăduiau că Marduk, odată ajuns în fruntea panteonului, a preluat toate titlurile şi atributele lui Enlil. Iar sora şi consoarta sa, Iştar, a făcut acelaşi lucru cu mama ei, Ninhursag. Singurul considerat egalul lui Marduk a fost tatăl său. Transformarea cultului lui Marduk în henoteism a fost pasul decisiv pentru trecerea de la politeism la monoteism, cea mai logică dezvoltare a religiei stăpânului acestei lumi. **„Să nu ai alţi dumnezei afară de mine!” a devenit astfel prima poruncă a zeului pentru toţi supuşii săi.**

Obligat să-şi părăsească teritoriul şi supuşii din ordinul tatălui său, Enlil nu a plecat fără a distruge Sumerul înainte de a i-l ceda lui Marduk.

Cinci texte mesopotamiene, numite Lamentaţii, descriu catastrofa provocată de Enlil, care a lovit sub forma unei furtuni devastatoare. Unul dintre ele, intitulat

Lamentaţie pentru Ur, reprezintă jelirea oraşului de către zeiţa Ningal, după ce l-a rugat pe Enlil să-şi retragă furtuna distrugătoare. Ea descrie transformarea Urului într-un oraş-fantomă, aminteşte de furia furtunii lui Enlil şi invocă protecţia zeului Nanna (Enki) împotriva unor posibile viitoare calamităţi. Zeiţa i-a rugat pe Anu şi pe Enlil să se răzgândească cu privire la distrugerea oraşului, atât în particular cât şi în faţa Consiliului Zeilor:

„Mi-am încrucişat picioarele, i-am ţinut de mâini, sincer am vărsat lacrimi în faţa lui An, sincer m-am închinat în faţa lui Enlil: «Fie ca oraşul meu să nu fie devastat», le-am spus, «fie ca Ur să nu fie devastat»”.

Consiliul Zeilor însă a decis ca dinastia conducătoare din Ur a Imperiului Neo-Sumerian să ajungă la final.

Vistieria templului a fost golită de invadatorii elamiţi iar centrul puterii imperiului s-a mutat în Isin. Sunt enumerate câteva clădiri distruse de furtuna lui Enlil, părăsite de zeităţile lor protectoare, cum ar fi sanctuarele Agrunkug şi Egalmah, templul Ekur al lui

Enlil, Irikug, Eridug şi Unug. „Din păcate, furtună după furtună au distrus împreună ţara: marea furtună a cerului, furtuna mereu urlătoare, furtuna răufăcătoare care a spulberat ţara, furtuna care a distrus oraşe, furtuna care a distrus case, furtuna care a distrus grajduri, furtuna care a ars stâne, care a pus mâna pe ritualurile sfinte, care a spurcat consiliul cu greutate, furtuna care a tăiat tot ce este bun în ţară”, este notat în Lamentaţia pentru Ur. „Stepa mea, făcută pentru voie bună, a fost arsă ca într-un cuptor”, completează zeiţa oraşului. „Secerătoarea furtună se târa prin toată ţara. Ca un uragan a distrus complet oraşul. Furtuna care anihilează ţara a adus oraşul la tăcere. Furtuna care va face totul să dispară a venit să facă rău. Furtuna care lumina ca focul şi-a îndeplinit misiunea deasupra oamenilor. Furtuna comandată de ura lui Enlil, furtuna care duce tărâmul departe, a acoperit cetatea Ur ca un veşmânt, s-a întins peste ea ca o pătură (…) Cel care fugea de ea era copleşit de furtună; oamenii gemeau. Cei slabi şi cei puternici ai Urului au murit de foame.

Mamele şi taţii care nu şi-au părăsit casele au fost înghiţiţi de flăcări. Micuţii ce stăteau în braţele mamelor lor au fost duşi de apă ca nişte peşti”, mai spune textul. Urmările furtunii au fost dezastruoase: „Oameni, nu cioburi. Acopereau ce era în apropiere. Pereţii au înghiţit porţile înalte, drumurile erau pline cu cadavre. La marginea drumurilor, unde se adunau ciorile pentru ospăţ, ele stăteau împrăştiate. Pe marginile tuturor străzilor şi drumurilor se găseau cadavre. Câmpuri, pline cândva cu dansatori, s-au umplut cu grămezi de corpuri. Sângele ţării umple găurile, cum umple metalul o matriţă. Cadavrele s-au dizolvat ca grăsimea lăsată la soare”. Şi alte texte vorbesc despre abandonarea întregului Sumer de către zei şi oameni din cauza unui „vânt rău”.

care a făcut ca „oraşele să fie părăsite, a făcut ca staulele să fie părăsite, stânele să fie golite”. „Furtuna a pustiit oraşele, a pustiit casele”, mai spun Lamentaţiile. Oamenii au rămas neîngropaţi: „oamenii morţi, ca grăsimea pusă la Soare se topeau singuri”. Pe câmpuri, „vitele mari şi mici se făceau nevăzute, toate creaturile

vii pieriseră”. Iar „pe malurile Tigrului şi Eufratului doar buruieni firave mai creşteau, în mlaştini trestiile putreziseră într-o duhoare”. Nu ştim ce fel de furtuni au fost cele provocate de Enlil, care au cauzat distrugerea Sumerului prin vânt puternic, ploaie, inundaţii şi flăcări. Cert este că supravieţuitorii au părăsit Sumerul, împrăştiindu-se pe unde au apucat. Iar unul dintre supravieţuitori a fost biblicul Avraam (Avraham în ebraică), considerat strămoşul israeliţilor şi al arabilor, deţinând un loc foarte important în iudaism, islam şi creştinism, motiv pentru care aceste religii au fost numite „avraamice”.

Numit iniţial Avram, a fost plasat de cercetătorii biblici în jurul anului 2000 î.e.n. Conform Bibliei, el s-a născut cu 1200 de ani înainte de construcţia Templului lui Solomon (fixată de tradiţia ebraică la 968 î.e.n.), adică în 2168 î.e.n., şi a trăit 175 de ani. Tradiţia evreiască nu pare a da doi bani pe calculele biblice, considerând că Avram s-a născut în anul 1948 de la facerea lumii, adică în 1813 î.e.n.

Legendele evreilor nu reprezintă o dovadă a existenţei profetului, însă acea dovadă ar putea veni din Babilon. Capitolul 14 al Facerii biblice susţine că „în zilele lui Amrapel, regele Senaarului (Sumerului – n.a.), ale lui Aryok, regeleellasarului, ale lui Kedarela'omer, regele Elamului şi ale lui Tidal, regele din Gutim, s-a întâmplat să facă aceştia război cu Bera, regele Sodomei, cu Birsta, regele Gomorei, cu Şinab, regele Admei, cu Şemeber, regele Zeboimului, şi cu regele din Bela sau Zoar", război la care a participat şi Avram. Niciunul dintre aceşti regi nu avea acoperire istorică, prin urmare au fost consideraţi cu toţii personaje mitologice până în 1987, când o serie de tăbliţe babiloniene a schimbat părerea cercetătorilor. Descoperirea lor a fost anunţată în acel an într-o conferinţă a lui Theophilus Pinches la Institutul Victoria din Londra. În ele se spunea că regele Elamului, Kudur-Lagamar, conducea o alianţă de regi care îi includea şi pe Eri-Aku din Larsa şi Tud-ghula din Gutium. Nu a fost dificilă echivalarea lui Kudur-Lagamar cu Kedarela'omer, a lui

Eri-Aku cu Aryok şi a lui Tud-ghula cu Tidal. În plus, s-a reuşit şi stabilirea perioadei războiului acestor regi, după ce a fost identificat „Amrapel, regele Senaarului”. În 1875, comparând lectura tradiţională a numelui cu articularea sa în traducerile biblice timpurii, astrologul şi arheologul François Lenormant sugera în La Langue Primitive de la Chaldée că ar fi corect să se citească „Amar-Pal”, aşa cum este scris fonetic în Septiiaginta (traducerea Torei în limba greacă din secolul al II-lea î.e.n.). Doi ani mai târziu, savantul victorian

Daniel Henry Haigh, care a adoptat şi el varianta „Amar-Pal”, afirmând în

Zeitschrift für Ägyptische Sprache und Altertumskunde ca al doilea element din numele regelui este numele al Zeului-Lună (Sin n.a.)”, declara:

„De mult eram convins de identitatea lui Amar-pal ca fiind unul dintre regii Urului”. În 1916, şi Franz Böhl a sugerat în Die Könige von Genesis 14 ca numele regelui să fie citit la fel ca în Septiiaginta, „Amar-Pal”, explicând că însemna „Văzut de Fiu”, un nume regal în spiritul altora

din Orientul Apropiat, la fel ca egipteanul Thothmes („Văzut de Thoth”). Aceste rezultate ale cercetătorilor duc la concluzia că biblicul Amrapel (Amrafel în română) sau Amar-Pal este Amar-Sin, conducătorul Imperiului Neo-Sumerian între 2048 şi 2039 î.e.n. Documentele istorice descriu o alianţă între sumerieni şi vecinii lor cu doar câţiva ani înainte de domnia lui Amar-Sin. În cel de-al douăzeci şi optulea său an de domnie (2066 î.e.n.), regele Şulgi, tatăl lui Amar-Sin, şi-a dat fiica de soţie viceregelui Elamului, oferindu-i oraşul Larsa ca zestre. În schimb, viceregele i-a pus lui Şulgi la dispoziţie o legiune de trupe elamite. Acele trupe au fost folosite de regele sumerian pentru a supune provinciile apusene, inclusiv Canaanul, în cel de-al patruzeci şi unulea an al său de domnie, adică în 2053 î.e.n. Prin urmare, în ultimii ani ai domniei lui Şulgi şi în primii ai succesorului său, Amar-Sin, găsim nişa de timp istoric în care se înscrie războiul regilor consemnat de Vechiul Testament, la care a participat şi Avram.

Facerea biblică susţine că Terah, un

urmaş al lui Şem (unul dintre cei trei fii ai lui Noe), care locuia în Ur, a avut trei fii: Avram, Năhor (care purta numele bunicului său, tatăl lui Terah) şi Haran. Cel din urmă, care avea un fiu pe nume Lot, a murit înaintea tatălui său şi a fost îngropat în oraşul Ur. Avram a luat-o de soţie pe Sarai iar Năhor pe Milkah, fiica lui Haran. La un moment dat „a luat Terah pe Avram, fiul său, şi pe Lot, fiul lui Haran şi nepotul său, şi pe Sarai, nora sa, şi femeia lui Avram, fiul său, şi a plecat cu ei din Urul Caldeii, ca să meargă până în ţara Canaanului; dar au mers până la Haran şi s-au aşezat acolo” (11: 31). Harran din nordul Mesopotamiei (scris Haran în Biblie) este oraşul în care Terah şi-a găsit sfârşitul. Pe când Avram avea 75 de ani, Yahweh i-a spus să-şi ia familia şi să plece în Canaan, teritoriu pe care i-l va lăsa lui şi urmaşilor săi. Avram l-a ascultat şi a părăsit Sumerul.

De ce a fost ales el de Yahweh? Cine era Avram cu adevărat?

Conform Bibliei, Avram era un urmaş al lui Şem, strămoşul rasei semite. Prin urmare nu era un sumerian pur-sânge sau

arian, ci făcea parte din rasa semită. În Facerea 14: 13 este numit „Avram Evreul”, termenul biblic fiind „ibri”, cuvânt care provine din „ebr” – numele lui Eber, unul dintre strămoşii săi. Sufixul biblic „i”, aplicat unei persoane, înseamnă „născut în”. Cum prefixul „n” era adesea înlăturat în traducerile semite din sumeriană, „ibri” ar putea fi în original „nibri”, adică „născut în Nibru”, acesta fiind numele sumerian al oraşului Nippur. Avram era un „ibri” sau un „nibri”, adică originar din Nippur, oraşul lui Enlil. Biblia nu susţine că Terah şi familia sa ar fi fost din Ur (doar pentru Haran este menţionat ca loc al naşterii), ci doar că locuiau acolo la un moment dat. Ceea ce înseamnă că, după cum arată epitetul „ibri”, proveneau din Nippur, acolo unde neamul lor a locuit începând cu Eber, şi s-au mutat ulterior în Ur. Vechiul Testament nu oferă informaţii despre tatăl lui Avram. Culegerea evreiască Midraş îl consideră un preot idolatru, făuritor de idoli; Avram, care nu îi împărtăşea convingerile religioase, i-a spart într-o zi toţi idolii din prăvălie. O întâmplare asemănătoare se găseşte în

Coran, unde Avram a spart idolii comunităţii sale. Numele lui Terah în akkadiană este Tirhu, care semnifică un artefact sau un vas cu scopuri magice. Conform scriitorului Zecharia Sitchin, semnul cuneiform pentru Tirhu în sumeriană origina din cel al cuvântului „dugnamtar”, care se traduce prin „vorbitor al sorţii”. Punând cap la cap aceste informaţii, putem presupune că Terah era preot oracular în Nippur, adică cel care vorbea cu zeul Enlil, una dintre cele mai importante funcţii preoţeşti. Astfel putem afla de ce s-a mutat din Nippur în Ur şi de acolo în Harran.

În 2112 î.e.n., Ur-Nammu s-a aşezat pe tronul Sumerului şi a transformat oraşul Ur în capitala Imperiului Neo – Sumerian. Mai mult ca sigur atunci a părăsit Terah Nippurul, pentru a-i sta regelui alături, probabil la dorinţa lui Enlil de a avea un spion de încredere la curtea regală, fiind cunoscută aderarea lui Ur-Nammu la unul dintre cultele lui Enki. Mai mult, regele se lăuda că a primit un cod de legi de la zeul Utu (Marduk), fiul lui Enki.

Ceremonia de încoronare chiar a avut

loc la Nippur, unde a fost uns ca rege de preoţii lui Enlil (printre care probabil s-a aflat şi Terah). Noul monarh, considerat „preaiubitul fiu” al zeiţei Ninsun, la fel ca legendarul Ghilgameş, a transformat oraşul Ur nu doar în capitala administrativă a imperiului, ci şi în cea religioasă, în defavoarea Nippurului. Prin urmare, mutarea din Nippur în Ur a preotului oracular este firească. Legătura dintre familia lui Terah şi regalitatea reiese şi din numele personajelor feminine menţionate în Biblie: fiica lui Haran, nepoata lui Terah, se numea Milkah („Regina”), iar soţia lui Avram purta numele Sarai („Prinţesa mea”). Iar dacă într-adevăr Terah s-a mutat în Ur cu familia sa în 2112 î.e.n., unde i s-a născut Haran, el având atunci cel puţin 70 de ani conform Bibliei („Terah a trăit şaptezeci de ani şi atunci i s-au născut Avram, Năhor şi Haran” – Facerea 11: 26), înseamnă că preotul lui Enlil s-a născut înainte de 2182 î.e.n. Vom afla anul exact al naşterii sale, însă până atunci trebuie remarcată încă o legătură dintre familia lui Terah şi regalitatea akkadiană, neobservată de

cercetători.

Biblia nu spune niciun cuvânt despre mama lui Avram. Talmudul babilonian o numeşte Amsalai, fiica lui Karnevo. Nu ştim nimic despre acest Karnevo, cum nu ştim nici despre fiica sa, însă putem deduce singuri adevărul.

Naram-Sin, conducătorul Imperiului Akkadian între anii 2255 şi 2218 î.e.n., nepotul lui Şarru-kinu (Sargon cel Mare), a jefuit templul lui Enlil din Nippur. După domnia fiului său, Şar-Kali-şarri (2218 – 2193 î.e.n.), a început o perioadă de anarhie, care a slăbit imperiul. Gutienii au atacat Akkadul iar tronul a fost ocupat de patru regi – Igigi, Îmi, Nanum şi Ilulu – a căror domnie a însumat doar trei ani. După ei, la conducere a ajuns Dudu care, în cei 21 de ani de domnie, nu a reuşit să readucă ordinea în imperiul lovit de foamete şi revolte. Ultimul conducător al Imperiului Akkadian a fost Şu-turul / Şu-durul (2169 – 2154 î.e.n.), care a reuşit să restaureze o parte a autorităţii centralizate, însă nu a putut împiedica prăbuşirea imperiului său în faţa raidurilor gutienilor aduşi în Mesopotamia de Enlil.

Fără îndoială că, în tentativa sa de a reface ordinea, a încercat să-i împace pe preoţii lui Enlil din Nippur. Mai ales deoarece aceştia promovau ideea haosului din imperiu ca pedeapsă a zeului, care voia răzbunare, după cum susţin texte din acea perioadă, precum Blestemul Akkadului. O reconciliere dintre casa regală akkadiană şi preoţimea sumeriană din Nippur, care ar fi reprezentat o puternică alianţă, nu se putea realiza decât printr-un singur mod: căsătoria unui preot nippurian cu o urmaşă a profanatorului Naram-Sin. Inscripţiile vremii ne arată că trei dintre fiicele lui Naram-Sin au ocupat funcţia de Mare Preoteasă până în acel moment:

Tutanapşum în Nippur, Enmenanna în Ur şi Şumşoni în Sippar. Înaintea lor, Enheduanna, fiica lui Şarru-kinu şi mătuşa lui Naram-Sin, a ocupat această funcţie în Ur. De asemenea, şi mama lui Şarru-kinu în oraşul Azupiranu.

Înclinaţia femeilor din casa regală akkadiană către preoţie era una firească şi chiar tradiţională. Cea aleasă pentru căsătoria aranjată a fost numită Amsalai de Talmud. Prima parte a numelui ei,

„am”, este varianta ebraică a sumerianului „en”, care indică funcţia de Mare Preoteasă în Ur, aşa cum se observă în numele Enheduanna şi Enmenanna. Iar „şalăi” este o variantă a numelui ebraic „sarai” („prinţesa mea”), purtat şi de soţia lui Avram, care provine din akkadianul „şar” („rege”). Aşadar, adevăratul ei nume ar putea fi Enşar sau un derivat al acestuia, deşi nu putem şti cu siguranţă. Tatăl ei este numit Karnevo în Talmud, care se mai scrie şi Karnebo, adică „Mielul lui Nabu” în akkadiană. Singura prinţesă din acea perioadă care se potriveşte descrierii este fiica lui Şar-Kali-şarri şi a reginei sale, Tuta-şar-Ibbiş. Remarcăm că numele ambilor conţine particula „şar” („rege”), întâlnită şi în numele mamei lui Avram. Ştim din inscripţiile vremii că, până să urce pe tronul Imperiului Akkadian, Şar-Kali-şarri a fost guvernatorul Nippurului, instalat în acea funcţie de tatăl său pentru a controla preoţimea.

Fiind semit, prin urmare adept al Veghetorilor, fiul lui Naram-Sin putea adopta titlul Karnebo, adică „Mielul lui

Nabu”, care era fiul şi moştenitorul lui Marduk. Este posibil ca el, în acea vreme, să fi numit semiţi de-ai săi ca preoţi în Nippur, pentru a deţine controlul tagmei preoţeşti. Ştim deja că sora sa, Tutanapşum, era Mare Preoteasă în Nippur. Probabil această funcţie a fost preluată ulterior de fiica lui Şar-Kali-şarri, o altă mutare firească pentru continuarea deţinerii controlului preoţilor lui Enlil. Particula „en” din numele ei sugerează că ocupase această funcţie şi în Ur. În acea vreme se aflau în Nippur Năhor, Serug şi Re’u – tatăl, bunicul şi străbunicul lui Terah. Sunt mari şanse ca măcar unul dintre ei (dacă nu chiar toţi) să fi devenit preoţi din ordinul lui Şar-Kali-şarri, ceea ce ar explica modul în care a ajuns Terah să deţină rolul de preot oracular al lui Enlil, funcţia de preot transmiţându-se din tată în fiu. Cel care a hotărât căsătoria aranjată a prinţesei-preotese, nepoata lui Naram-Sin, a fost fără îndoială Şu-turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian, în încercarea de a readuce ordinea în ţară. Ca soţ al prinţesei Amsalai a fost ales Terah, preotul semit din Nippur. Şi poate

că motivul mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu în 2112 î.e.n. a fost prinţesa Amsalai. Odată eliberat Sumerul de gutieni iar Urul redevenit capitală, prinţesa akkadiană se putea întoarce acasă, acolo unde a fost mare Preoteasă, pentru a încerca să recapete tronul strămoşilor ei. Descendenţa lui Avram şi a fraţilor săi din casa regală akkadiană ar putea explica numele Milkah („Regina”) şi Sarai („Prinţesa mea”), averile pe care le deţinea şi mica armată pe care o conducea Avram încă de la plecarea din Sumer, dar şi legăturile sale cu regii din câmpia Iordaniei cu cel filistean, cu cel al Şalemului şi cu cel al Egiptului Inferior. Însă cea mai bună dovadă se găseşte tot în Facerea biblică. La moartea Sarăi, fiii lui Het din Hebron i-au oferit lui Avram cel mai bun loc de înmormântare pentru soţia sa deoarece, după cum i-au mărturisit, „tu aici la noi eşti un voievod al lui Yahweh” (23: 6). Iar „voievod” nu este decât un sinonim pentru „domnitor” sau „rege”.

O dovadă suplimentară a originii akkadiene a lui Avram o reprezintă chiar

numele său şi cel al soţiei sale. Numiţi iniţial Avram şi Sarai, zeul lor le-a schimbat numele în Avraham şi Sara pe când erau în Canaan. Unii cercetători consideră că, astfel, cei doi au renunţat la numele sumeriene în favoarea unora semite, devenind oficial semiţi. O ipoteză logică din moment ce, în acea vreme, sumerienii erau în pragul dispariţiei, în timp ce semiţii se pregăteau să ocupe întregul Orient Mijlociu. Avram şi familia sa, semiţi la origine, erau nevoiţi să renunţe la tot ce îi lega de Sumer, inclusiv la nume, şi să se adapteze vremurilor şi traiului din Canaan. Oricât de logică pare această ipoteză, realitatea este complet diferită. Avram (sau, mai exact Abram ca în Septiiaginta) nu este un nume sumerian, ci akkadian. Fiind compus din „ab” („tată”) şi „ram” („măreţ, suprem”), se traduce ca „Tatăl suprem”, un nume firesc pentru un membru al unei case regale.

Soţia sa avea tot un nume semit, mai exact ebraic, compus din „sar” („prinţ”) şi „ai” („al meu”), traducându-se corect prin „Prinţesa mea”. Cum ebraica nu exista în

acea vreme, derivând din akkadiană mult mai târziu, înseamnă că redactorii biblici au preferat să-i înlocuiască numele akkadian cu echivalentul ebraic. În Canaan zeul le-a oferit nume aşa-zis semite, Avraham şi Sara („Prinţesă”). În realitate, numele primite erau Abraam şi Sarra, nume sută la sută sumeriene, redactorii Vechiului Testament modificându-le pentru a avea sens în limba lor. În sumeriană „sar” are înţelesul de „gonit”, iar printre multiplele sensuri ale cuvântului „ra” se numără şi „a conduce”, folosit şi de egipteni pentru a-şi denumi zeul din fruntea panteonului. Aşadar, Sarra înseamnă „Conducătoarea izgonită”, nume care i se potriveşte, ţinând cont că a fost nevoită să-şi părăsească ţara pentru a se aşeza în Canaan, după câţiva ani de pribegie. La Abraam lucrurile sunt puţin mai încurcate. Scris cu cuneiforme, cuvântul sumerian „ab” („fereastră, deschizătură, nişă”) era reprezentat prin acelaşi semn folosit pentru „ea” („a unge”) şi „aba” („lac, mare”). Prin urmare, prima silabă a numelui ar putea fi oricare dintre cele trei variante. „Ra” înseamnă „a

acompania, a conduce, a purta”. Ultima silabă, „am”, scrisă după un substantiv înseamnă „a fi”. În rest are acelaşi înţeles ca şi

„Aga”, adică „diademă, coroană” (cu sensul de simbol al regalităţii). Astfel, cea mai corectă traducere a numelui Abraam este „Cel uns pentru a purta coroana”, un nume cât se poate de potrivit. Făcea parte din casa regală akkadiană, fiind un urmaş al lui Şarru-kinu, al divinei Kug-Bau şi chiar al lui Marduk. Numele pe care i l-a dat cel mai probabil mama sa ne arată că prinţesa akkadiană îşi dorea tronul Sumerului dacă nu pentru ea, măcar pentru fiul ei cel mai mic. Aşadar, acesta pare a fi adevăratul motiv al mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu din 2112 î.e.n.

Cine era cu adevărat soţia lui Abram? Facerea 11: 29 ne spune: „IarAvram şi Năhor şi-au luat femei; numele femeii lui Avram era Sarai, iar numele femeii lui Năhor era Milkah, fata lui Haran, tatăl Milkăi şi al Yiskăi”. Aceasta este singura menţionare biblică a Yiskăi, fiica lui Haran, sora Milkăi şi a lui Lot. Unii cercetători au

ajuns la concluzia Talmudului şi a altor surse rabinice, considerând că Yiskah nu este decât un titlu sau o poreclă a Sarăi.

Cuvântul „yiskah” este un derivat al rădăcinii aramaice folosite pentru văz, prin urmare numele fiicei lui Haran a fost tradus prin „Cea care vede”, o referire la clarviziune.

În tradiţia evreiască, prin prisma acestui epitet, Sara este considerată un profet la fel de mare sau chiar mai mare decât Abram, deoarece putea vedea viitorul. În consecinţă, Yiskah este privită ca un alter-ego al soţiei lui Abram, care se referă doar la partea ei profetică.

Rabinul Yitzhak Ben Sh’lomo Lurya Aşkenazi, considerat tatăl Kabbaleicontemporane, scria în secolul al XVI-lea: „Yiskah a fost Sara, dar de ce era numită Yiskah? Deoarece vedea viitorul graţie inspiraţiei divine”. În zilele noastre, folcloristul american Howard Schwarz o considera pe Yiskah o „extensie a personalităţii Sarăi dincolo de limitele ei normale”.

Dacă Sarai şi Yiskah sunt una şi aceeaşi persoană, apare o problemă.

Yiskah este fiica lui Haran şi nepoata lui Abram. În Facerea 20: 12, Abram spune despre Sarai: „Cu adevărat ea mi-e soră după tată, dar nu ştiu după mamă, iar acum mi-e soţie”. Era ea într-adevăr fiica lui Terah? În Facerea 11: 31 scrie: „a luat Terah pe Avram, fiul său, şi pe Lot, fiul lui Haran şi nepotul său, şi pe Sarai, nora sa, şi femeia lui Avram, fiul său”.

Dacă era fiica lui Terah, autorul biblic ar fi menţionat asta, aşa cum a procedat cu Abram; în schimb, o numeşte „nora sa”. Afirmaţia lui Abram este una dubioasă dacă observăm contextul în care a fost formulată. Biblia spune că, atât în Egipt cât şi în Gerar, Abram a declarat că Sarai îi este soră, nu soţie, de teama de a nu fi ucis de către eventualii ei pretendenţi. După ce i-a apărut Yahweh în vis pentru a-i cere să-i înapoieze soţia lui Abram, regele Abimelek l-a întrebat pe patriarh de ce nu a spus adevărul. Prins cu minciuna, era firesc ca Abram să fi încercat să se apere într-un fel. Aşa că nu este exclus să-i fi oferit regelui o nouă minciună, care să includă şi o parte din adevăr. Prin urmare, afirmaţia că Sarai îi este soră după tată, în

acest context, nu poate fi privită decât cu suspiciune. Deşi trebuie să luăm în calcul şi varianta că ar putea fi adevărată. În acest caz, cum ar putea Sarai să fie şi fiica lui Terah, şi a lui Haran? Ţinând cont că a murit primul, cu mult înaintea celorlalţi, Haran pare să fi fost cel mai mare dintre fiii lui Terah. Abram, care a trăit cel mai mult dintre fraţi, pare a fi mezinul. În Facerea biblică, unde se spune că lui Terah „i s-au născut Avram, Năhor şi Haran”, ordinea enumerării celor trei nu a fost stabilită în funcţie de vârstă, ci de importanţă. Abram este unul dintre cele mai importante personaje din iudaism, islam şi creştinism, fiind considerat părintele israeliţilor şi al arabilor; prin urmare, este normal să fie primul pe listă. Haran este cel mai puţin important dintre fraţi, ţinând cont că a murit primul, neluând parte la peregrinările familiei. Aşadar, în listă a fost trecut ultimul. După moartea lui Haran, rămase orfane de tată, Sarai şi Milkah au fost adoptate de bunicul lor, Terah. Legile vremurilor specificau că orice familie avea nevoie de un cap, care era întotdeauna tatăl copiilor. Atunci când

tatăl deceda, noul cap al familiei sau tată al copiilor devenea, din punct de vedere legal, tatăl defunctului sau bunicul copiilor după tată. În acest mod Sarai şi Milkah au devenit fiicele adoptive ale lui Terah. Cei doi fii rămaşi ai lui Terah, Abram şi Năhor, le-au luat de neveste, după cum cerea tradiţia vremurilor. Probabil nunţile lor au avut loc în acelaşi timp, fiind vorba despre căsătoria a doi fraţi cu două surori. După nuntă fetele nu mai aveau nevoie de un tată din punct de vedere legal, deoarece capi ai noilor lor familii erau soţii lor. Astfel se explică de ce mai târziu, la plecarea din Ur în Harran, Sarai este numită nora lui Terah, şi nu fiica sa. Cu ajutorul numelor celor două fete putem stabili şi ordinea naşterii lor. Cum Milkah („Regina”) reprezintă un rang mai mare decât Sarai

(„Prinţesa mea”), înseamnă că ea a fost prima fiică a lui Haran. La fel ca soţul ei, Sarai era mezina. Acum înţelegem şi cum s-au stabilit cele două cupluri: Năhor, fratele cel mare, a ales-o pe Milkah, sora cea mare, în timp ce lui

Abram, mezinul, i-a rămas Sarai, sora

cea mică. Se pare că a fost potrivirea perfectă, cel puţin pentru fratele cel mic: Abram putea vorbi cu zeii, la fel ca tatăl său, iar soţia lui era clarvăzătoare, având capacitatea de a vedea viitorul. Părinţii lui au fost preoţi (mama sa ocupând chiar funcţia supremă), la fel ca strămoşii lor, proveniţi din regina Kug-Bau: Şarru-kinu, mama şi fiica sa, precum şi fiicele lui Naram-Sin. În aceste condiţii, nu este de mirare că Abram şi Sarai au primit o misiune divină.

Regele Ur-Nammu a murit în 2094 î.e.n. În timpul unei bătălii a căzut din carul său, care se împotmolise în noroi, şi a rămas în urmă, „abandonatca un ulcior spart”. Nici după moarte nu a scăpat de ghinion, barca ce îi aducea trupul neînsufleţit înapoi în Sumer „într-un loc necunoscut s-a scufundat; valurile au înghiţit-o cu el la bord”. La aflarea veştii morţii regelui, sumerienii au fost foarte dezamăgiţi: „De ce stăpânul Nanna nu l-a ţinut de mână?”, se întrebau ei. „De ce Inanna, Doamna cerului, nu şi-a pus braţul ei nobil în jurulcapului lui? De ce curajosul Utu n-a fost alături de el?”. Concluzia lor a

fost că marii zei, care l-au ajutat pe Ur-Nammu până în acel moment (regele se lăuda că a primit de la Enlil o „armă divină care îi transforma pe rebeli în grămezi”), s-au răzgândit şi şi-au încălcat promisiunile:

„Cum s-a schimbat soarta eroului! An şi-a încălcat cuvântul sfânt.

Enlil înşelător şi-a schimbat hotărârea!”. Probabil singurul care s-a bucurat de moartea lui Ur-Nammu a fost fiul său, Şulgi, care a preluat tronul Sumerului. Deşi în primii ani s-a implicat în construirea de temple şi chiar a terminat zigguratul lui Nanna / Enki început de tatăl său, Şulgi nu era un mare credincios. Ci dimpotrivă. A intervenit în afacerile templelor din tot Sumerul, probabil banii fiind principalul motiv pentru care le-a construit. Der este unul dintre oraşele în afacerile cărora Şulgi a intervenit în prima parte a domniei sale şi pe care l-a distrus în 2075 î.e.n., aparent ca pedeapsă din voinţa zeilor.

Cronici timpurii, precum Cronica Weidner, criticau nelegiuirile regelui: „nu efectua corect ritualurile, şi-a spurcat

ritualurile de purificare”. Textul CM 48 îl învinuieşte de influenţare necorespunzătoare a riturilor, compunând „stele mincinoase, scrieri insolente”. Cronica Regilor Timpurii îl acuză de „porniri criminale, iar bunurile templului Esagila şi ale Babilonului le-a luat ca pradă”. Şulgi s-a proclamat zeu în cel de-al douăzeci şi treilea an al său de domnie, iar timpul şi l-a petrecut compunându-şi imnuri autolaudative. Se pare că aceste „nelegiuiri” erau pe placul Veghetorilor, Iştar invitându-l în Uruk, unde l-a făcut „un om ales pentru vulva Inannei”. Au făcut sex în templul lui Anu după o petrecere privată la care a participat şi Marduk, după cum se lăuda Şulgi:

„Cu viteazul Utu (Marduk – n.a.), prieten ca şi frate.

Am băut licoare tare

În templul întemeiat de An.

Menestrelii mi-au cântat cele şapte cântări de dragoste.

Inanna (Iştar – n.a.), regina, vulva cerului şi a Pământului.

Îmi era alături, benchetuind în templu”.

Actul sexual sfidător în templul sacru al unui zeu Celest nu era nefiresc pentru Şulgi, el însuşi fiind conceput pe altarul templului lui Enlil din Nippur, printr-o uniune dintre regele Ur-Nammu şi Marea Preoteasă a zeului. Şi nu putem să nu aplaudăm inspiraţia (sau poate capacităţile de clarvăzătoare) soţiei lui Terah de a părăsi Nippurul odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu, evitând astfel ca ea să fi fost Marea Preoteasă violată de rege. Un conducător ca Şulgi nu avea cum să fie pe placul unui preot credincios lui Enlil, precum Terah. Ştiind ce va urma, ori poate îndemnat de zeul său, în 2094 î.e.n., când Şulgi a urcat petron, Terah şi familia sa au plecat în Harran, oraşul geamăn al familia, după

Urului. Nu a luat cu el toată susţine Facerea biblică, ci a fost însoţit doar de Abram, Sarai şi Lot, fiul lui Haran. Nu ştim ce s-a cum întâmplat cu soţia lui Terah, dacă a rămas în Ur ori dacă a plecat şi ea în oraşul din nordul Sumerului. Sunt mari şanse ca tot ea să fi fost motivul plecării din Ur după moartea lui Ur-Nammu şi înscăunarea noului rege; arogantului

Şulgi, care nu avea respect pentru zei, îi lipsea toleranţa tatălui său faţă de străini, mai ales faţă de membrii fostei case regale akkadiene. Mai mult ca sigur, pentru a nu fi în pericol, prinţesa Amsalai şi-a luat familia şi a fugit în Harran, departe de palatul regal. Sau poate, odată cu înscăunarea lui Şulgi, prinţesa şi-a dat seama că nu mai are nicio şansă să preia tronul strămoşilor săi, aşa că a plecat.

Când Şulgi a căzut, în 2048 î.e.n., Yahweh i-a vorbit pentru prima oară lui Abram. Zeul i-a cerut să părăsească Harranul şi să se îndrepte către Canaan, ţinutul pe care a promis că îl va dărui urmaşilor lui Abram. Era la trei ani după moartea lui Enki, când rege al Sumerului a devenit Amar-Sin, primul dintre cei trei care au adoptat epitetul akkadian al zeului ca omagiu adus divinităţii defuncte. De asemenea, Amar provine din Amar Utu, numele sumerian al lui Marduk, aşa că este evidentă apartenenţa noului rege la cultul Veghetorilor. Biblia spune că Abram avea 75 de ani când a părăsit Harranul, prin urmare s-a născut în 2123 î.e.n., pe când părinţii săi locuiau în Nippur. Tatăl

său a mai trăit în Harran 60 de ani, murind la vârsta de 205 ani. Aşadar, Terah a decedat în 1988 î.e.n. şi s-a născut în 2193 î.e.n., un an plin de evenimente de o deosebită importanţă: atunci a murit regele Şar-Kali-şarri (fiul lui Naram-Sin şi strănepotul lui Şarru-kinu), tronul Imperiului Akkadian a fost preluat de patru regi (Igigi, Îmi, Nanum şi Ilulu) care au condus simultan, iar gutienii au invadat Mesopotamia. La ordinul lui Yahweh, în 2048 î.e.n. a luat Abram „pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, şi toate averile ce agonisiseră ei şi toţi oamenii pe care-i aveau în Haran şi au ieşit, ca să meargă în ţara

Canaanului şi au ajuns în Canaan” (Facerea 12: 5). Apartenenţa sa la fosta casă regală i-a adus beneficii: avere, slujitori şi soldaţi. Termenul biblic folosit pentru a desemna oamenii lui Abram este „naar”, care a fost tradus în diferite moduri, ca „slugi”, „tineri” sau „oameni”. Însă, în limba hurianã, acest cuvânt desemna călăreţi. De altfel, în textele militare mesopotamiene se găsesc printre soldaţii cu care şi cavalerie călăreţii rapizi

„lunar” („oamenii-nar”). În plus, în Cartea întâia a Regilor din Vechiul Testament, regele David a atacat tabăra unor amaleciţi „şi nimeni din ei n-a scăpat, afară de patru sute de tineri („IŞ-Naar” în original, adică „oameni-nar” sau „lunar” – n.a.) care s-au suit pe cămile şi au fugit” (30: 17). Numindu-i pe oamenii lui Abram „oameni-nar”, Biblia dă de înţeles că mezinul lui Terah a părăsit Sumerul cu un corp de cavalerie care probabil folosea cămile şi nu cai, acestea fiind mult mai potrivite pentru zonele aride din Canaan şi Sinai.

Prezenţa soldaţilor sub comanda sa sugerează că, după moartea lui Şulgi, prinţul Abram îşi dorea să atace capitala Ur pentru a prelua cu forţa tronul strămoşilor săi. Poate visa chiar la restaurarea Imperiului Akkadian. În timpul petrecut în Harran şi-a strâns mica armată, pe care n-a mai apucat să o folosească. Zeul său i-a schimbat planurile, trimiţându-l în Canaan. Pentru a-l convinge să accepte, i-a promis un nou teritoriu: „Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi din casa tatălui tău şi vino în

pământul pe care ţi-l voi arăta eu. Şi eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău şi vei fi izvor de binecuvântare” (Facerea 12: 1 – 2). Abram s-a lăsat înduplecat şi, cu gândul la noul ţinut, a renunţat la visul de a conduce Sumerul.

În Canaan, la locul numit Şehem, lângă stejarul lui Mamre i s-a arătat din nou zeul, ocazie cu care Abram a ridicat un altar. Singurul motiv pentru care zeul i s-a înfăţişat a fost să-i arate teritoriul promis: „ţara aceasta o voi da urmaşilor tăi” (Facerea 12: 7). Apoi Abram a pornit spre viitorul oraş Ierusalim, numit Şalem în acele zile, până la muntele Moriyya, „care e la răsărit de Bethel („Casa zeului” – n.a.)”, unde a mai ridicat un altar.

De acolo a plecat spre sud, până în Egipt, care în acel moment era împărţit în două: Egiptul Superior (sudic) condus de Nebhepetre Mentuhotep din Waset (Thebai) şi Egiptul Inferior (nordic) de Merikare Khety din Henen-nesut (Herakleopolis). Veniţi din Canaanul situat la nord de Egipt, cel mai probabil Abram, Sarai şi Lot au ajuns la curtea lui

Merikare. Fermecat de frumuseţea soţiei lui Abram, faraonul a luat-o de nevastă, crezând că este sora lui. A cumpărat-o de la Abram, dându-i pe ea „oi, vite mari şi asini, slugi şi slujnice, catâri şi cămile”. Tradiţia evreiască spune că au stat cinci ani în Egipt. În Biblie, „Yahweh însă a lovit cu bătăi mari şi grele pe Faraon şi casa lui, pentru Sarai, femeia lui Avram”. Speriat, Merikare Khety i-a înapoiat femeia lui Abram şi i-a gonit din Egipt, permiţându-le totuşi să păstreze averea primită. Este posibil ca plecarea lui Abram, Sarai şi Lot din Egipt să nu se datoreze unui faraon speriat de Yahweh, ci conflictului dintre dinastiile din Waset şi Henen-nesut, care tocmai izbucnise. În încercarea de a cuceri regiunea Tienu (Thinis), Merikare a profanat necropola sacră a lui Asar / Enki din Abju (Abydos). Nebhepetre Mentuhotep din Waset (adept al lui Amun / Enki, zeul suprem al oraşului) nu a putut lăsa nepedepsit acest sacrilegiu, prin urmare şi-a trimis armata în nord, l-a învins pe Merikare, apoi a unificat Egiptul. Sunt mari şanse ca Merikare să fi murit în lupta cu Nebhepetre, care a avut loc în

jurul anului 2040 î.e.n. Acesta pare cel mai plauzibil motiv pentru plecarea lui Abram din Egipt: teama de conflictul armat în care era implicat faraonul sub protecţia căruia se aflase până în acel moment. Dacă relatarea din Cartea Jubileelor este adevărată, după cinci ani au părăsit Egiptul (adică în 2042 î.e.n.) din cauza războiului dintre dinastiile regale din Waset şi Henen-nesut.

Întorcându-se pe unde venise, Abram a ajuns la muntele Moriyya, unde ridicase un altar pentru Yahweh.

Acolo s-a despărţit de nepotul său, Lot, care a plecat spre Sodoma din câmpia Iordanului, iar Abram şi soţia sa au rămas în Canaan. După plecarea lui Lot, zeul i s-a înfăţişat din nou profetului, pentru a-i cere să verifice acel teritoriu, amintindu-i că îl va lăsa urmaşilor lui. Patriarhul s-a întors la stejarul lui Mamre din Hebron, unde a mai ridicat un altar. Nu a petrecut mult timp acolo deoarece „în zilele lui Amrapel, regele Senaarului” a avut loc expediţia militară a regilor răsăriteni împotriva celor canaaneeni. Aceasta pare să fi avut loc în 2039 î.e.n., în ultimul an de domnie al lui

Amar-Sin. Facerea 14: 5 susţine că războiul a avut loc la paisprezece ani după ce elamiţii, sub conducerea lui Kedarela'omer / Kudur-Lagamar, îi subjugaseră pe regii canaaneeni. Într-adevăr, trecuseră paisprezece ani de când regele sumerian Şulgi, predecesorul lui Amar-Sin, la sfatul oracolului zeului Nanna / Enki a lansat campania militară din 2053 î.e.n. din Canaan, condusă de elamiţi. După ce i-au învins pe refaimi, pe zuzimi, pe emimi, pe horei, pe amaleciţi şi pe amorei, Kudur-Lagamar / Kedarela'omer, Eri-Aku / Aryok, Tud-ghula / Tidal şi Amar-Sin / Amrapel s-au luptat în Valea Sidimului cu cinci regi din Câmpia Iordanului: Bera, Birsta, Şinab, Şemeber şi regele din Bela / Zoar.

Învingători, regii mesopotamieni au jefuit Sodoma şi Gomorrah şi s-au întors acasă, luându-l cu ei şi pe Lot, pe care l-au capturat în Sodoma. Aflând că nepotul său a fost înrobit, Abram a strâns 318 călăreţi „naar" şi i-a ajuns din urmă pe regii mesopotamieni la Dan, unde i-a atacat în timpul nopţii, eliberându-l astfel pe Lot şi recuperând prada de război luată din

Sodoma. Pentru această victorie incredibilă a fost felicitat atât de Bera, regele Sodomei, cât şi de Meleki-sedeq, cel al Şalemului. Mai mult, noaptea i-a apărut zeul său în vis, pentru a-l asigura din nou că va moşteni acel ţinut. După înfrângere, regii mesopotamieni au fost detronaţi.

Amar-Sin şi-a pierdut viaţa pe drumul spre casă, fiind ucis de înţepătura unui scorpion, tronul Sumerului revenindu-i fratelui său, Şu-Sin. Prin înfrângerea lui Amar-Sin şi a aliaţilor săi, Abram s-a răzbunat pe cel ce ocupa tronul care i se cuvenea de drept (după părerea lui), cel al Sumerului. După spusele Bibliei, la zece ani după sosirea în Canaan, adică în 2038 î.e.n., pentru că Sarai era stearpă, Abram s-a culcat cu slujnica ei, egipteanca Hagar. Se întâmpla la câteva luni după moartea lui Amar-Sin şi înscăunarea fratelui său, Şu-Sin, pe tronul Imperiului Neo-Sumerian. Din dorinţa lui Abram de a avea un copil imediat după ce a aflat de moartea lui Amar-Sin înţelegem că îşi dorea un fiu care să urce pe tronul Sumerului. Avea acest drept ţinând cont că

făcea parte din familia regală akkadiană, strămoşii săi conducând Mesopotamia timp de două secole. Momentul era cel mai potrivit, Sumerul fiind slăbit, mai ales după destrămarea alianţelor cu vecinii săi. Nici mama viitorului copil nu a fost aleasă întâmplător; deşi Biblia susţine că era o simplă slujnică, o veche legendă evreiască, amintită de Louis Ginzberg în Legends of Jews („Legende ale evreilor”), o consideră pe Hagar fiica faraonului, dată de Merikare lui Abram în schimbul Sarăi alături de „oi, vite mari şi asini, slugi şi slujnice, catâri şi cămile”. Devine tot mai evident că Abram îşi dorea pe tronul Sumerului un fiu care să aibă ambii părinţi cu sânge regal, chiar dacă Yahweh / Marduk îi promisese Canaanul. După nouă luni Hagar a născut un băiat pe care l-a numit Vişma’el, după cum i-a poruncit un înger. „Şi a numit Hagar pe Domnul, cel ce-i grăise, cu numele acesta: Ata-El-Roi (care se tâlcuieşte: Tu eşti Dumnezeu atotvăzător), căci zicea ea: «N-am văzut eu, oare, în faţă pe cel ce m-a văzut?»” (Facerea 16: 13), de unde rezultă că divinitatea care i-a impus numele copilului

era un Veghetor. Întâmplarea avea loc în anul 2037 î.e.n., pe când Abram era în vârstă de 86 de ani.

Ajuns pe tronul Sumerului în 2039 î.e.n., Şu-Sin a găsit marea alianţă a regilor mesopotamieni destrămată iar pe foştii aliaţi ai Urului atacându-i imperiul aflat în descompunere. Regele nu a avut de ales decât să ceară ajutorul zeilor săi, Veghetorii. La începutul domniei sale se lăuda într-o inscripţie că „Sfânta Inanna (Iştar – n.a.), cea înzestrată cu uimitoare calităţi, prima fiică a lui Sin (Enki – n.a.)”, i-a oferit arme cu care să „atace în luptă ţara duşmană care e nesupusă”. Însă ajutorul zeiţei a fost insuficient, iar Şu-Sin şi-a oferit loialitatea celeilalte tabere divine. Pe măsură ce creşteau presiunile din vest, regele a început să le ceară iertare şi ajutor marilor zei din Nippur, adică lui Enlil şi soţiei sale, Ninhursag. Textele din acea vreme şi excavaţiile arheologice au dezvăluit că Şu-Sin a întreprins lucrări masive de reconstrucţie în Nippur. Disperat, a înălţat şi o stelă pentru Enlil şi soţia sa, „o stelă cum niciun rege nu mai durase”. Zeul însă nu era

prezent pentru a-i răspunde, doar Ninlil / Ninhursag auzindu-i implorările. Cuprinsă de compasiune, „pentru a prelungi bunăstarea lui Şu-Sin, a-i întinde vremea coroanei”, zeiţa i-a dat o „armă care cu radiaţie loveşte (…) a cărei înspăimântătoare strălfulgerare ajunge până la cer”. Un text al lui Şu-Sin, catalogat cu indicativul Colecţia B, susţine că, după ce a făcut Harranul să „tremure de spaima armelor lui”, regele a vrut pace. A trimis-o pe fiica sa ca mireasă, probabil conducătorului regiunii. Fata s-a întors în Sumer, „înfiinţând un oraş pentru Enlil şi Ninlil pe hotarul Nippurului”. Era prima dată „din zilele când s-au hotărât sorţii, ca un rege să construiască un oraş pentru Enlil şi Ninlil”, după cum se lăuda Şu-Sin. Regele chiar şi-a atribuit rolul de Mare Preot în Nippur, însă toate eforturile sale au fost în zadar. Enlil refuza să-i ofere ajutorul, iar Imperiul Neo-Sumerian se apropia de un iminent sfârşit. Într-un ultim gest disperat de a atrage protecţia Celeştilor, Şu-Sin a construit pentru Enlil şi Ninhursag „o mare barcă de croazieră, potrivită pentru cele mai late râuri”, pe

care „a împodobit-o desăvârşit cu pietre preţioase”, a înzestrat-o cu vâsle din cel mai fin lemn şi a mobilat-o cu tot confortul, inclusiv cu un pat nupţial. Apoi a „pus barca de croazieră în bazinul larg din faţa Casei Plăcerilor lui Ninlil”. Se pare că, în sfârşit, regele a găsit formula câştigătoare; Enlil s-a lăsat înduplecat şi s-a întors în Nippur:

„Când Enlil a auzit
De la o zare la alta s-a grăbit.
Din miazăzi în miazănoapte a călătorit;
Prin văzduh, peste pământ a gonit.
Mult să se bucure cu iubita-i regină, Ninlil”.

Lipsesc câteva rânduri dinspre finalul tăbliţei, aşa că nu putem şti ce s-a întâmplat. Însă ultimele rânduri ale textului se referă la „Ninurta, marele războinic al lui Enlil, care l-a buimăcit pe intrus” după ce a descoperit pe barcă „o inscripţie, o scriere rea”, probabil o formulă magică folosită pentru a arunca un blestem asupra lui Enlil şi Ninhursag. Nu s-a găsit niciun text despre reacţia lui Enlil la acest complot, însă se pare că a plecat din nou din Nippur, de această dată

luându-şi şi consoarta cu el. Nu peste mult timp, o eclipsă totală de Lună din februarie 2031 î.e.n. a fost interpretată de preoţii din Nippur ca un semn rău. I-au scris lui Şu-Sin că era o prevestire „către regele care domneşte peste cele patru regiuni: zidul său va fi distrus, Urul va rămâne pustiu”. Nemaiavând ce pierde, respins de zeii Celeşti, Şu-Sin i-a sfidat pentru ultima oară. A construit în Nippur, oraşul lui Enlil, un templu pentru un zeu tânăr, fiu al lui Iştar, numit Şara („Prinţ”). În inscripţia lăsată în templu, Şu-Sin se declara tată al tânărului zeu: „Divinului Şara, ceresc erou, iubitul fiu al Inannei: tatăl său, Şu-Sin, puternicul rege, rege al Urului, rege al celor patru regiuni, i-a construit templul Şagipada, iubitul lui altar; trăiască regele”. N-a mai trăit mult regele, acela fiind ultimul său an de domnie. Nici ultimul conducător al Sumerului, Ibbi-Sin, nu a reuşit să oprească decăderea imperiului. Urcat pe tron după moartea tatălui său, în 2030 î.e.n., nu a putut decât să accelereze construirea zidurilor şi fortificaţiilor din centrul Sumerului, în jurul Urului şi al

Nippurului, restul ţării rămânând fără apărare în faţa atacurilor semiţilor din vest. Mesajele de loialitate de la centrele urbane subordonate au încetat să mai sosească, rând pe rând. În cel de-al doilea an al său de domnie s-a numit Mare Preot al templului lui Iştar din Uruk, însă de la oracole nu primea decât mesaje de distrugere şi pedeapsă. În al patrulea an de domnie i s-a spus că „Fiul de la apus se va ridica (…) e un semn pentru Ibbi-Sin: Urul va fi judecat”. În al cincilea an, regele a devenit Mare Preot al lui Iştar la templul ei din Ur, însă nici această funcţie nu i-a fost de folos.

A fost ultimul an în care oraşele din Sumerau trimis tradiţionalele animale de sacrificiu pentru templul lui Enki din Ur. Autoritatea centrală din Ur, zeii săi Veghetori şi marele său templu-ziggurat nu mai erau recunoscute. În al şaselea an de domnie, adică în 2024 î.e.n., sfârşitul părea tot mai iminent. „Când vine anul al şaselea, locuitorii Urului vor fi prinşi în capcană”, anunţa unul dintre oracole. Calamitatea urma să sosească atunci „când, pentru a doua oară, cel ce-şi spune

Suprem, ca unul căruia i-a fost uns pieptul, va veni de la apus”. În acelaşi an, după cum arată mesajele primite de rege de la frontiera vestică, „apuseni ostili intraseră pe câmpia” Mesopotamiei, fără a întâmpina vreo rezistenţă. În scurt timp ei au „intrat în interiorul ţării, ocupând una după alta toate marile fortăreţe”. Chiar înainte de terminarea anului al şaselea s-au oprit şi din Nippur inscripţiile care îl onorau pe regele din Ur. Duşmanul Sumerului, „cel ce-şi spune Suprem”, ajunsese în inima imperiului. Acesta nu putea fi decât noul rege al Pământului, Marduk, care se întorcea în Mesopotamia pentru a se înscăuna în Babilonul său mult iubit.

În autobiografia sa, Marduk susţine că a fost exilat timp de 24 de ani în ţara Hatti:

„În ţara Hatti am întrebat un oracol
[Despre] tronul şi domnia mea; În toi: «Până când? Douăzeci şi patru de ani, în toi, am cuibărit».
După cel de-al douăzeci şi patrulea an
Zilele mele [de exil] erau încheiate
Spre oraşul meu am [pornit];

Templul meu Esagila ca un munte [să-l înalţ].
Veşnicul meu sălaş să-l [reînfiinţez].
Am luat-o la picior
Prin [...] ţări spre oraşul meu
Pentru ca [...] să i-l hotărăsc.
Un rege în Babilon să [înscăunez]
În casa legământului meu [...]
În Esagilul ca un munte [...]
De Anu creat [...]
În Esagil [...]
O platformă să ridic [...]
În oraşul meu [...]
Bucurie [...]".

Tăbliţa deteriorată înşiră apoi oraşele prin care a trecut Marduk în drumul spre Babilon. Intrase într-adevăr în Mesopotamia de la vest, aşa cum preziseră oracolele, însoţit de semiţii săi amoriţi. Însă lucrurile nu au mers pentru el ca pe roze. Împotriva Babilonului un zeu „îşi dezlănţuise mânia". Numele lui este declarat la începutul unei coloane din text, din care însă nu se distinge decât prima parte: „Divinul Nin...", care nu poate fi decât Ninurta, fiul lui Enlil. Din păcate, deteriorarea tăbliţei nu ne permite să

aflăm acţiunile lui Ninurta împotriva Babilonului. Însă găsim replica lui Marduk în cea de-a treia tăbliţă a Textelor lui Kedarela'omer, unde trupele sale amonte au năvălit spre Nippur, oraş în care le aşteptau cele elamite, mobilizate de Ninurta. În timpul confruntării Nippurul a fost devastat iar Ekur, templul lui Enlil, profanat din nou. Ninurta i-a acuzat de această faptă pe soldaţii lui Marduk, însă textul îl consideră pe fiul lui Enlil adevăratul autor, numit aici Erra:

„Erra, cel nemilos.
A intrat în incinta sacră.
S-a oprit în incinta sacră.
A privit Ekurul.
«Luaţi prada din Ekur.
Luaţi odoarele.
Distrugeţi-i temelia.
Spargeţi îngrăditura altarului!»".

Când Enlil a aflat că i-a fost profanat templul, că „în sfânta sfintelor voalul era sfâşiat", s-a întors într-un suflet în Nippur. „În faţa lui goneau zei înveşmântaţi în raze"; el însuşi „răspândea o strălucire ca a fulgerului" când a coborât din cer. „Şi-a cutremurat locul sfânt" când a aterizat în

templu, apoi l-a întrebat pe fiul său, „prinţul Ninurta”, cine i-a pângărit locul sfânt. Bineînţeles că Ninurta nu şi-a mărturisit vina, ci a arătat cu degetul spre Marduk şi amoriţi. Textul mai susţine că Ninurta nu îi adresa tatălui său respectul cuvenit: „Fără a se teme pentru viaţa sa, nu şi-a scos tiara”; lui Enlil „urât i-a vorbit (…) nu era dreptate; distrugerea se zămislea”. De ce ar fi profanat Ninurta templul tatălui său? Fără îndoială, pentru a-l atrage în lupta împotriva lui Marduk. Ninurta, care ar fi trebuit să moştenească tronul Pământului, nu era mulţumit de decizia lui Anu de a-i oferi lui Marduk conducerea Terrei. Mai mult, nu era deloc mulţumit că tatăl său a acceptat hotărârea împăratului, renunţând la tron fără luptă. Ninurta era un războinic, învăţat să lupte până la capăt, să nu cedeze sub nicio formă.

Nu putea accepta înfrângerea, mai ales în faţa Veghetorilor, cu care a luptatântreaga sa viaţă. Mai ales în faţa lui Marduk, rivalul său direct la tron. A învăţat să lupte până la final de la tatăl său, care acum ceda. Ceea ce a făcut să-i

scadă respectul pentru Enlil, motiv pentru care „nu şi-a scos tiara” şi „urât i-a vorbit”. Nu era corect să primească Marduk ceea ce i se cuvenea lui, moştenitorul lui Enlil. Şi nu era corect ca tatăl său să nu facă nimic în această privinţă. Însă Enlil asculta în continuare ordinul împăratului Anu, chiar şi după ce templul din Nippur i-a fost devastat.

În Epopeea lui Erra, Consiliul Zeilor s-a întrunit şi a discutat „preţ de o zi şi o noapte, fără încetare”.

Anunnaki, marii zei, i-au amintit lui Ninurta decizia lui Anu: „Acum că Prinţul Marduk s-a ridicat, acum că oamenii pentru a doua oară i-au ridicat chipul, de ce continuă Erra cu împotrivirea?”. Furios, văzând că nu primeşte sprijin din partea nimănui, Ninurta s-a hotărât să îşi facă singur dreptate. „Consultându-se cu sine însuşi”, zeul s-a decis să dezlănţuie nişte arme teribile. „Pământurile le voi nimici, morman de pulbere voi face din ele; cetăţile le voi prăpădi, în pustiu le voi preface; munţii îi voi netezi, animalele le voi face să dispară; mările le voi agita, vieţuitoarele din ele le voi decima; oamenii

îi voi face să piară, sufletele lor le voi preschimba în vapori; nimeni nu va fi cruţat”, şi-a spus el.

Dintr-un text catalogat cu indicele CT-XVI-44/46 aflăm că un zeu minor l-a anunţat pe Marduk de planul distructiv al lui Erra / Ninurta. Într-o noapte, pe când marii zei se retrăseseră pentru a se odihni, zeul „aceste cuvinte lui

Marduk i le-a grăit”, în legătură cu „şapte arme cumplite care de Anu au fost create (…) Pustiirea acestor şapte contra ta se pregăteşte”.

Alarmat, Marduk a vrut să afle unde se aflau armele:

„Aceste şapte, unde s-au născut, unde au fost create?”. Necunoscutul i-a dezvăluit că erau ascunse sub pământ:

„Aceste şapte în munţi sălăşluiesc.

Într-o scobitură din pământ se găsesc.

Din acel loc cu strălucire vor năvăli, De pe pământ la cer, în groază înzăuate”. Nefiind lămurit, Marduk a insistat să afle locaţia exactă a armelor, însă i s-a răspuns că „până şi zeilor înţelepţi, şi lor le e necunoscut”.

Mai departe, în Epopeea lui Erra

apare un zeu numit Işum. Nu se cunoaşte identitatea acestui personaj, al cărui nume s-ar traduce în sumeriană prin „Înţeleptul învăţător al Muntelui”. Ştim doar că sumerienii îl mai numeau Endursaga („Domnul prietenos şi supus al legăturii”), considerându-l mesagerul zeilor şi fratele lui

Marduk. Acesta nu poate fi decât Nabu, zeul înţelepciunii după moartea lui Enki şi mesagerul zeilor, cel considerat de unii fiul lui Enki, iar de alţii al lui Marduk. Din mituri ştim că Nabu a părăsit tabăra Veghetorilor după Potop, trecând de partea Celeştilor după ce Enlil i-a oferit nemurirea şi un loc în Grădina Zeilor. De asemenea, ştim şi că în cel de-al doilea război al zeilor a jucat adesea rolul de mediator între cele două tabere aflate în conflict. Acelaşi rol îl joacă şi aici, încercând să-l convingă pe Ninurta să renunţe la planul de a folosi teribilele arme împotriva oamenilor nevinovaţi:

„Îi vei distruge tu, cel drept, pe cei drepţi?

Îi vei distruge pe cei care împotrivă-ţi au păcătuit

Laolaltă cu cei care împotrivă-ţi nu au păcătuit?”

Însă Ninurta, plin de ură, era hotărât. „Voi anihila fiul şi voi lăsa tatăl să-l îngroape; apoi îl voi ucide pe tată, fără a lăsa pe nimeni să-l îngroape!”, a strigat el. În cele din urmă, Işum / Nabu l-a înduplecat. Ninurta a acceptat să excludă din atac Mesopotamia, promiţând să lovească doar locurile în care s-ar putea ascunde Marduk:

„Din oraş în oraş un emisar voi trimite;

Fiul, sămânţa tatălui, nu va scăpa;

Mama lui se va opri din râs (…)

La locul zeilor acces nu va avea”. Se pare că planul lui Ninurta a fost aprobat de Enlil. Fără a mai pierde timpul, Ninurta şi Nabu s-au hotărât să treacă la acţiune, deşi cel din urmă a acceptat să participe doar pentru a se asigura că fiul lui Enlil se va ţine de cuvânt: „Atunci eroul Erra a venit în faţa lui Işum, Amintindu-şi cuvintele lui;

Şi Işum a venit în faţă, după cuvântul dat.

Cu o strângere de inimă”.

Primul care a lansat una dintre bombe a fost Nabu:

„Işum spre Muntele cel măreţ porni;
Îngrozitoarele Şapte, fără egal.
Se târau în urmă-i.
La Muntele cel măreţ eroul sosi;
Ridică mâna
Muntele fu spulberat;
Câmpia de lângă Muntele cel măreţ
O şterse el apoi;
În pădurile sale nicio tulpină de copac nu mai rămase în picioare”.

Ninurta nu s-a lăsat mai prejos:

„Atunci, imitându-l pe Işum.
Erra Drumul Regilor îl urmă. Oraşelor sfârşitul li-l aduse.
În pustietate le prefăcu.
În munţi întinse înfometarea, Animalele le făcu să piară”.

Un document cunoscut drept K.5001, publicat în Oxford Edition of Cuneiform Texts, vol. VI, scris în sumeriană şi în akkadiană, adresat unui zeu a cărui identitate nu reiese din fragment, confirmă atacul devastator:

„Domn, purtător al Pârjolitorului
Care a făcut scrum inamicul;

Care a nimicit ţara neascultătoare;

Care a plouat cu pietre şi foc peste duşmani”.

Astfel de arme teribile, precum cele şapte ale lui Ninurta, asemănătoare celor atomice, sunt descrise şi în scripturile indiene. În Bhagavad Gītā, „un singur proiectil încărcat cu toată puterea Universului” a distrus trei cetăţi, lăsând în urmă „o coloană incandescentă de fum şi flăcări, strălucitoare cât o mie de sori”, care „s-a ridicat în toată splendoarea ei peste întreg pământul”. Drona Parva susţine că „un proiectil în flăcări, cu strălucirea unui foc fără fum, fu lansat. O obscuritate subţire înconjură deodată cerurile. Norii urcară cât mai sus, lăsând să cadă o aversă de sânge. Lumea, arsă de căldura acestei arme, păru cuprinsă de febră”. În Mahābhārata se vorbeşte despre o armă care a provocat secetă într-o ţară timp de doisprezece ani, iar o alta distrugea „fătul în pântecele mamei”. În cartea a opta, „de la bordul unei puternice vimana, aflată în aer la o mare înălţime, Gurkha a aruncat un singur proiectil asupra cetăţii duşmanilor. Un fum alb

strălucitor, de zece mii de ori mai luminos decât Soarele, s-a ridicat având o incandescenţă insuportabilă (…)

Totul s-a petrecut de parcă ar fi fost o dezlănţuire a elementelor: Soarele se învârtea în cerc. Pârjolită complet de dogoarea armei, lumea umbla buimacă în văpaie. Arşi de văpaie, elefanţii fugeau înnebuniţi care-ncotro, căutând o scăpare din faţa groaznicului flagel. Apa clocotea, animalele mureau iar duşmanii erau seceraţi; pârjolul cuprindea arborii, care se prăvăleau în şir ca într-o pădure cuprinsă de flăcări. Mugind îngrozitor, elefanţii se prăbuşeau răpuşi. Caii şi carele de luptă ardeau, totul arăta ca după un uriaş incendiu. Mii de case au fost distruse apoi, pe mare şi pe uscat, se aşternu o linişte totală (…) Priveliştea era înfiorătoare. Cadavrele celor căzuţi se zgârciseră într-atât din cauza căldurii nemaiîntâlnite, încât nici nu mai arătau a oameni". În Rāmāyana, în timpul războiului dintre Rama şi Ravana, „sute de meteori căzură din cer" iar „suliţele, securile, scuturile se învolburau. Un fum stăruitor şi gros ca noroiul înăbuşea

oamenii şi animalele care încercau să iasă pe străzi. Oraşul Lanka, arzând, lumina marea”. Arma Strămoşului, pe care prinţul Rama o primise de la Agastya şi „o ţinuse pentru împrejurarea supremă”, era o armă nemaiîntâlnită: „săgeata aceasta, care avea adunată în ea energia tuturor fiinţelor, strălucea ca Soarele. Ea putea să răzbată un munte, putea trăsni după aceea un şir de o sută de elefanţi, şi apoi putea să prefacă în pulbere alt şir de o sută de care, iar în cele din urmă tot mai putea să sfărâme, la o depărtare de zece yoiana, o cetate de granit”. După ce Rama a lansat arma, „cele două oşti crezură că venise sfârşitul lumii.

Zdruncinarea văzduhului le-a prăbuşit. Pământul s-a cutremurat până în măruntaiele lui de foc. Multe stele s-au desprins de pe cer”.

În capitolul Victoria, Khara a folosit o armă la fel de distrugătoare împotriva lui Rama: „un disc negru acoperi Soarele (…) Numaidecât, ziua fu înlocuită de un întuneric total (…) Peştii stăteau nemişcaţi în iazurile unde lotusul începea să se ofilească. Toţi arborii îşi pierdură frunzele.

Pământul se zgudui”.

Nu doar textele antice confirmă folosirea armelor atomice, ci şi descoperirile arheologice. În lume se găsesc multe locuri care prezintă urme ale unor atacuri nucleare. În Perú, la 300 de metri de un monolit gigant din fortificaţiile de la Sacsayhuaman, care cântăreşte peste 20.000 de tone, se pot vedea numeroase roci vitrificate întinzându-se pe câteva sute de metri în şase direcţii diferite. În Irak şi în deşertul Gobi, lângă Hara-Hoto, au fost găsite nisipuri vitrificate sticloase, care nu se puteau forma decât la temperaturi fantastice. În Liban s-au descoperit sute de tektite negre, mari, care conţineau izotopi radioactivi de aluminiu, unele prezentând în interior plante surprinse în momentul vitrificării. În Franţa, Scoţia, Chile, India, Australia şi Africa de Sud au fost găsite numeroase tektite sticloase foarte dure, negre, bogate în aluminiu şi beriliu. Analizele au arătat că suferiseră cu mii de ani în urmă puternice bombardamente radioactive, fiind expuse la temperaturi de circa 5 – 6.000 de grade celsius. În

preajma Mării Moarte există zone cu un nivel ridicat de radioactivitate a solului, în care nu se găseşte vegetaţie sau animale. În Death Valley din Nevada se află ruinele unui oraş vechi de câteva milenii, distrus de o mare catastrofă. Un suflu extrem de puternic a dărâmat clădirile de piatră, nisipul s-a vitrificat, rocile s-au transformat în tektite iar pe unele ziduri s-au impregnat ciudate siluete negre, ca nişte umbre de fum. În zonă nu există vulcani, analizele chimice au demonstrat că nu poate fi vorba despre un meteorit iar un incendiu nu ar putea vitrifica rocile şi nisipul. Nu există acolo forme de viaţă animală sau vegetală, cu excepţia unor microorganisme. Temperatura de peste 6.000 de grade celsius, necesară pentru a vitrifica rocile, nu se poate obţine decât printr-o explozie nucleară. În Mohenjo-Daro din sudul Pakistanului, oraş cu un nivel ridicat de radiaţii, s-au găsit 44 de schelete perfect conservate, îngropate sub stradă, cu faţa în jos, ţinându-se de mâini, de care animalele au refuzat să se apropie. Cercetătorul britanic David Davenport susţinea în 1997 că a găsit un epicentru de

aproape 50 de metri, unde totul a fost topit prin vitrificare. În anii 1940 – 1950, arheologii au descoperit acelaşi lucru în oraşele indiene Kot Diji şi Harrapa (aflat pe paralela de 30 de grade, la fel ca Eridu şi Giza, locuri unde se găseau la un moment dat „porţi ale cerului”).

Oracolele sumeriene anunţau că atunci „când vine anul al şaselea (de domnie al lui Ibbi-Sin, adică 2024 î.e.n. – n.a.), locuitorii Urului vor fi prinşi în capcană” deoarece „cel ce-şi spune Suprem (Marduk – n.a.), ca unul căruia i-a fost uns pieptul (ca un rege – n.a.), va veni de la apus”. Atunci Marduk şi amoriţii săi au atacat Nippurul apărat de Ninurta şi de elamiţi, şi tot atunci fiul lui Enlil a hotărât să atace cu şapte arme teribile oraşele semite ale rivalului său. Exact în acel an, conform Facerii biblice („când era Avram de nouăzeci şi nouă de ani”), lui Abram i s-a arătat din nou zeul său. Ca de fiecare dată i-a reamintit că va lăsa moştenire Canaanul urmaşilor săi, apoi i-a schimbat numele din Abram în Abraam, iar soţiei sale din Sarai în Sarra. Atunci a aflat Abraam că fiul său, Vişma’el (Ismael în

română), nu îi va fi moştenitor. „Iată, te-am ascultat şi pentru Vişma'el, şi iată îl voi binecuvânta, îl voi creşte şi-l voi înmulţi foarte, foarte tare; doisprezece voievozi se vor naşte din el şi voi face din el popor mare. Dar legământul meu îl voi încheia cu Vişaq, pe care-l va naşte Sara la anul pe vremea aceasta!" (17: 20 – 21), i-a spus zeul. Nu a plecat fără a-i cere lui Abraam să se circumcidă; nu doar el, ci „toţi cei de parte bărbătească ai voştri să se taie împrejur". Acest obicei al „tăierii împrejur" este unul egiptean. Miturile spun că zeul suprem Ra (Anu) şi-a tăiat penisul, din sângele şi din sperma sa curse pe pământ născându-se Şu, zeul aerului, şi Tefenet, zeiţa umidităţii, nimeni alţii decât Enlil şi Enki. Şu-Sin, penultimul rege al Sumerului, a preluat numele zeului aerului, ceea ce dovedeşte că religia egipteană depăşea graniţele ţării. Circumcizia era un gest simbolic de solidaritate cu zeul, menit să aducă urmaşi precum ai zeului.

Imediat după ce „au fost tăiaţi împrejur toţi cei de parte bărbătească din casa lui Avraham, născuţi în casa lui sau

cumpăraţi cu argint de la cei de alt neam” (17: 27), trei zei au apărut în faţa lui Abraam „într-o zi pe la amiază, când şedea el în uşa cortului său” (18: 1). Se pare că erau în trecere, fără a avea de gând să-l viziteze. Abraam „cum i-a văzut, a alergat din pragul cortului său în întâmpinarea lor şi s-a închinat până la pământ” (18: 2). I-a convins să se oprească puţin, cât să mănânce şi să se odihnească. Cei trei au fost serviţi cu azime, unt, lapte şi un viţel gătit. Viţelul reprezintă un indiciu în desluşirea identităţii unuia dintre cei trei, fiind simbolul celui numit adeseori „Taurul ceresc”, adică Enlil. După ce au terminat de mâncat, zeul i-a amintit lui Abraam că va avea un fiu peste un an. Apoi i-a dezvăluit motivul vizitei sale: „Strigarea Sodomei şi a Gomorrei e mare şi păcatul lor cumplit de greu. Pogorî-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat aşa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să ştiu” (18: 20 – 21). După ce însoţitorii zeului furtunii au plecat spre Sodoma, Abraam a încercat să-l convingă pe Enlil să nu comită un asemenea genocid, întocmai ca Nabu pe

Ninurta în Epopeea lui Erra: „Nu se poate ca tu să faci una ca asta şi să pierzi pe cel drept ca şi pe cel fără de lege şi să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui necredincios! Departe de tine una ca asta! Judecătorul a tot pământul va face, oare, nedreptate?” (18: 25).

A încercat chiar să-l înduplece folosind numărul atribuit lui Enlil, echivalentul titlului de rege: „Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de drepţi: pierde-i-vei, oare, şi nu vei cruţa tot locul acela pentru cei cincizeci de drepţi, se vor afla în cetate” (18: 24). Primind un răspuns satisfăcător, Abraam a continuat negocierea, scăzând din ce în ce mai mult numărul „drepţilor”, ajungând într-un final la zece. „Pentru cei zece nu o voi pierde”, l-a asigurat Enlil, apoi „s-a dus, iar Avraham s-a întors la locul său” (18: 33).

De ce a venit Enlil până aproape de Sodoma? Ştim din mitul sumerian că Ninurta a primit aprobarea tatălui său pentru a lansa bombele, cu condiţia să fie folosite doar în locurile în care se confirma prezenţa lui Marduk. În povestea biblică, Enlil i-a mărturisit lui Abraam motivul

pentru care i-a însoţit pe cei doi „îngeri” (cel mai probabil Ninurta şi Nabu) până aproape de Sodoma: „pogorî-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat aşa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să ştiu”. Cu alte cuvinte, pentru a verifica dacă într-adevăr inamicul lor se ascundea acolo, înainte de a permite lansarea bombelor atomice.

Capitolul 19 al Facerii ne spune că se făcuse deja seară când cei doi trimişi ai lui Enlil au ajuns în Sodoma. Acolo au fost întâmpinaţi de Lot, nepotul lui Abraam, care i-a invitat în locuinţa sa. Iniţial au refuzat, preferând să stea pe stradă. Însă, la insistenţele lui Lot, în cele din urmă au acceptat. Ce făceau în stradă cei soi zei? În Epopeea lui Erra, Ninurta spunea: „Din oraş în oraş un emisar voi trimite; Fiul, sămânţa tatălui, nu va scăpa”. Mai mult ca sigur verificau dacă Marduk se afla în Sodoma. Abia după ce au primit confirmarea au intrat în casa lui Lot. Se pare că Marduk a aflat de prezenţa (celor doi inamici şi şi-a trimis supuşii, „sodomenii, locuitorii cetăţii Sodoma, tot poporul din toate marginile; de la tânăr

până la bătrân” (19: 4), să-i captureze. „Unde sunt Oamenii care au intrat să mâie la tine? Scoate-i ca să-i cunoaştem!” (19: 5), i-au strigat ei lui Lot după ce au înconjurat casa în care se aflau zeii. În zadar le-a oferit nepotul lui Abraam pe cele două fiice ale sale, sodomiţii îi voiau doar pe noii veniţi. Însă Ninurta şi Nabu nu puteau fi învinşi de o gloată de simpli muritori; când mulţimea a încercat să spargă uşa, cei doi zei l-au tras pe Lot înăuntru „iar pe oamenii care erau la uşa casei i-au lovit cu orbire de la mic până la mare” (19: 11). Apoi l-au anunţat pe Lot de planul distrugerii cetăţii, sfătuindu-l să-şi ia familia şi să fugă. În zori, cei doi l-au îndemnat să se grăbească. „Dar fiindcă el zăbovea, îngerii, din mila Domnului către el, l-au apucat de mână pe el şi pe femeia lui şi pe cele două fete ale lui” (19: 16). Scoţându-l afară, l-au sfătuit să fugă din faţa urgiei: „Mântuieşte-ţi sufletul tău! Să nu te uiţi înapoi, nici să te opreşti în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!” (19: 17). Pentru că nu aveau timp să ajungă la munte, Lot şi familia sa au ales să se ascundă într-un loc numit Zoar.

De ce se grăbeau cei doi „îngeri” în zori? Ce făceau în stradă înainte de a intra în casa lui Lot? Şi de ce scăderea numărului „drepţilor” în negocierea lui Abraam seamănă destul de mult cu o numărătoare inversă (50, 45, 40, 30, 20, 10)? Să fi activat cei doi o bombă cu ceas în Sodoma? Se pare că nu, Biblia afirmând că atacul a venit de sus: „Yahweh a slobozit peste Sodoma şi Gomorrah ploaie de pucioasă şi foc din cer de la Yahweh şi a stricat cetăţile acestea, toate împrejurimile lor, pe toţi locuitorii cetăţilor şi toate plantele ţinutului aceluia” (19: 24). Efecte asemănătoare ale unei arme divine descria Hesiod în Teogonia: „Un suflu arzător înfăşură pe titani, fiii ţărânii, în vreme ce văpaia se urca uriaşă spre norul divin şi, în ciuda puterii lor, ei îşi simţeau ochii orbiţi când scăpăra lumina trăsnetului şi a fulgerului. O dogoare năprasnică străbătea genunea. Priveliştea din ochi şi sunetul din urechi erau aidoma celor pe care le-ar face, întâlnindu-se, pământul şi cerul deasupra (…) Şi de jur-împrejur pământul, izvor de viaţă, pâlpâia în flăcări”. La fel şi un mit norvegian,

relatat de New Larousse Encyclopaedia of Mythology: „Flăcările ţâşneau din crăpăturile stâncilor; peste tot se auzea şuieratul aburilor. Toate vieţuitoarele, toate plantele au fost mistuite.

Numai ţărâna golaşă a mai rămas dar, precum cerul însuşi, nici pământul nu mai era decât crăpături şi prăpăstii". Uitându-se spre Sodoma şi Gomorrah, Abraam „a văzut ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cuptor" (19: 28), locul rămânând pustietate pentru totdeauna", după cum susţine Cartea lui Sofonie 2: 9. Efectul pedepsei divine a fost devastator, până şi soţia lui Lot prefăcându-se într-un stâlp de sare, termenul ebraic fiind „netsiv melah".

Într-un articol prezentat Societăţii Orientaliste Americane în anul şi într-o continuare din Beiträge zur Assyriologie, astrologul Paul Haupt a demonstrat că, întrucât primele surse de sare din Sumer au fost bălţile de lângă Golful Persic, termenul sumerian „nimur" s-a ramificat, ajungând să însemne atât „sare", cât şi „vapori". De vreme ce Marea Moartă se numeşte în ebraică Marea Sărată, probabil

naratorul evreu al poveştii biblice a interpretat greşit termenul sumerian şi a scris „stâlp de sare”, când soţia lui Lot a devenit de fapt „o coloană de vapori”. În textele ugaritice, precum povestea canaaneană a lui Aghat, sfârşitul unui muritor de mâna unui zeu era descris ca „scăparea sufletului ca un abur, ca fumul pe nări”. În Epopeea lui Erra, moartea oamenilor a fost descrisă asemănător de Ninurta: „Oamenii îi voi face să se mistuiască, sufletele lor le voi preface în abur”. Deşi se afla la vreo 80 de kilometri distanţă, Abraam nu s-a simţit însiguranţă, Biblia spunându-ne că şi-a strâns cortul şi s-a mutat mai departe, spre apus, instalându-se la Gerar. Şi niciodată după aceea nu s-a mai aventurat în peninsula Sinai. Chiar şi peste ani, când Vişaq (Isaac în română) a vrut să plece în Egipt din cauza foametei din Canaan, zeul său l-a împiedicat, semn că radiaţiile din zonă încă erau periculoase.

Cercetătorii consideră că Sodoma şi Gomorrah se aflau în sudul Mării Moarte, parte care încă mai poartă supranumele local de „Marea lui Lot”. În anii 1920, zona

a fost explorată de o misiune ştiinţifică sponsorizată de Institutul Bibilic Pontifical de la Vatican, după cum susţinea Alexis Mallon în Voyage d'Exploration au sud-est de la Mer Morte (1924). Arheologi reputaţi, precum William Foxwell Albright şi James Penrose Harland, au descoperit că aşezările din munţii înconjurători au fost abandonate brusc în secolul al XXI-lea î.e.n., fără a mai fi reocupate timp de câteva secole. Şi până în zilele noastre, în apele izvoarelor din jurul Mării Moarte s-au găsit contaminări radioactive „suficiente pentru a provoca sterilitatea şi alte boli aferente la toate animalele şi oamenii care le absorb pe parcursul unui număr de ani", după cum nota Ian M. Blake în The Palestine Exploration Quarterly. Toate indiciile arată că zona Sodomei şi Gomorrei a fost distrusă de o bombă nucleară. Epopeea lui Erra pare să descrie şi realizarea noii porţiuni sudice a Mării Moarte prin spargerea ţărmului de miazăzi şi eliminarea tuturor formelor de viaţă: „A scobit prin mare.

Întregimea i-a împărţit-o.

Tot ce trăia într-însa.

Până şi crocodilii.
I-a veştejit.
Ca şi cu focul a pârjolit vieţuitoarele
Grânele le-a osândit să se facă pulbere

Conform Epopeii lui Erra, Ninurta şi Nabu au distrus câteva locuri cu ajutorul a şapte arme teribile, cel mai probabil atomice, în căutarea lui Marduk. În Biblie, Abraam a fost martorul distrugerii Sodomei şi Gomorrei în 2024 î.e.n., de unde reiese că sudul Mării Moarte a fost devastat de cei doi zei.

Modul de lansare a armelor este identic: în tăbliţa sumeriană K.5001 „a plouat cu pietre şi foc peste duşmani”, iar în Biblie zeul „a slobozit peste Sodoma şi Gomorrah ploaie de pucioasă şi foc din cer”. La fel şi efectele armelor, în ambele texte locurile rămânând pustii, „morman de pulbere”, ocolite de animale, cu munţii retezaţi şi mările agitate. Prezenţa lui Nabu în Sodoma e confirmată de un text mesopotamian în care zeul „spre marea cea mare a pornit”. Apoi.

„Dar când fiul lui Marduk
În ţara de pe coastă era.
Cel-al-Vântului-Rău

Cu pârjol ţara de câmpie a ars-o”.

În zadar însă. Marduk a reuşit să scape şi de această dată iar Ninurta, după consumarea inutilă a celor şapte bombe, a fost nevoit să accepte înfrângerea, la fel ca tatăl său.

După catastrofă „a ieşit Lot din Zoar şi s-a aşezat în munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea să locuiască în Zoar, şi a locuit într-o peşteră, împreună cu cele două fete ale sale” (Facerea 19: 30). Vechiul Testament povesteşte că fetele s-au hotărât într-o zi să-şi îmbete tatăl şi să se culce cu el pentru a avea urmaşi deoarece, spunea cea mare, „nu-i nimeni în ţinutul acesta care să intre la noi, cum e obiceiul pământului” (19: 31). Au făcut întocmai cum şi-au propus şi, culcându-se cu Lot după ce l-au îmbătat, au rămas însărcinate. Fiecare dintre ele a născut câte un băiat; primul a fost numit Moab şi a devenit strămoşul moabiţilor, iar al doilea Ben-Ammi, strămoşul amoniţilor. Dacă această întâmplare biblică este reală, cu siguranţă a fost deformată de redactorii scripturilor evreieşti pentru a se ascunde

descendenţa lui Lot din familia regală akkadiană a lui Şarru-kinu. Lucru care reiese cu uşurinţă din inadvertenţele povestirii. Biblia spune că fetele au ales incestul de frică să nu rămână fără urmaşi, nefiind alţi bărbaţi prin zonă. Însă cu numai un verset înainte am aflat că Lot a părăsit de teamă Zoarul, oraş neafectat de bomba nucleară: „a ieşit Lot din Zoar şi s-a aşezat în munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea să locuiască în Zoar”. De ce se temea Lot? Sau de cine? Nu cumva de locuitorii oraşului? Din moment ce Zoarul a fost protejat de efectele bombei, unul dintre zei asigurându-l pe Lot că „îţi cinstesc faţa şi-ţi împlinesc acest cuvânt, să nu pierd cetatea despre care grăieşti” (19: 21), rezultă că şi locuitorii oraşului au supravieţuit.

Dacă Zoarul nu era populat doar de femei, lucru absolut imposibil, sub nicio formă nu puteau considera fetele lui Lot că „nu-i nimeni în ţinutul acesta care să intre la noi, cum e obiceiul pământului”. Iar în al doilea rând, cum a reuşit Lot să facă sex, fiind bătrân şi atât de beat încât nu şi-

a putut aminti nimic din cele două nopţi de incest? „Acesta n-a simţit când s-a culcat şi când s-a sculat ea”, spune Biblia. Dacă era într-o stare de ebrietate atât de avansată, care nu i-a permis să-şi dea seama ce face sau să-şi amintească ceva după, cum a putut avea erecţie în aceste condiţii? Mai ales că avea şi o vârstă înaintată, la care problemele sexuale sunt inevitabile. Aceste două absurdităţi ascund o realitate deloc sfântă: incestul a fost realizat în mod conştient. Casele regale obişnuiau să-şi păstreze „sângele albastru” în familie, prin urmare membrii lor se căsătoreau între ei. Făcând parte din casa regală akkadiană, Lot a păstrat tradiţia. Rămas fără soţie, pentru a fi sigur că va avea moştenitori care să ducă mai departe genele divine ale lui Şarru-kinu şi ale lui Marduk, nu putea să se împreuneze decât cu fiicele sale. Acest obicei exista deja în familia sa, după cum confirmă chiar Biblia: Abram şi Năhor s-au căsătorit cu nepoatele lor. Mai târziu, Vişaq (Isaac), fiul lui Abraam şi al Sarrăi, a luat-o de soţie pe Ribqa (Rebeca), fiica vărului său, Betu’el (Batuel). La rândul lui, Ya’aqob (Iacov), fiul

lui Vişaq, s-a căsătorit cu nepoatele lui Betu'el, Le-a (Lia) şi Rahel (Rahila). Singurul motiv pentru practicarea acestor căsnicii între membrii aceleiaşi familii era păstrarea genelor divine ale lui Marduk, transmise prin conducătorii Imperiului Akkadian.

Din cauza zonei iradiate, a plecat Abraam „de acolo spre miazăzi şi s-a aşezat între Kadeş şi Şur şi a trăit o vreme în Gerar" (Facerea 20: 1), ţinutul filistenilor. În acel loc s-a repetat povestea din Egiptul Inferior: Abraam a susţinut că Sarra era sora sa, nu soţia, iar regele Abimelek i-a luat-o. Tot ca în Egipt, zeul lui Abraam i-a apărut regelui în vis, i-a lovit ţara cu sterilitate şi i-a cerut să-i înapoieze proorocului femeia. Speriat, Abimelek a luat „o mie de sicli de argint, vite mari şi mici, robi şi roabe şi a dat lui Avraham; şi i-a dat înapoi şi pe Sara, femeia sa" (20: 14). Deşi Biblia susţine că regele „nu se atinsese de ea", la scurt timp Sarra a născut un băiat, care a fost numit Vişaq. Cam mare coincidenţa, ţinând cont că Abraam nu a reuşit să o lase însărcinată în câteva decenii bune de căsnicie, însă ea a născut

imediat după ce a petrecut cel puţin o noapte cu Abimelek... Era anul 2023 î.e.n., când Abraam împlinise un secol de viaţă iar Sarra, consoarta lui, nouă decenii. La scurt timp după naşterea lui Vişaq, Abraam i-a izgonit pe Hagar şi pe Vişma'el, la dorinţa soţiei sale, care îşi dorea ca fiul ei să fie singurul moştenitor. În deşertul Beerşeba, „îngerul lui Yahweh" a făcut să apară o fântână pentru ca mama şi copilul să nu moară de sete. Au trăit o vreme în pustiul Paran iar, după ce Vişma'el a crescut, mama sa i-a găsit o soţie din Egipt, cu care băiatul a avut doisprezece fii şi o fiică. Tot la Beerşeba, Abraam şi Abimelek au făcut un legământ, iar Abram şi-a însuşit meritele săpării fântânii făcute de înger pentru a-i salva pe Hagar şi Vişma'el. „Aceste şapte mieluşele să le iei de la mine, ca să-mi fie mărturie, că eu am săpat fântâna aceasta!" (21: 30), i-a spus el regelui filistenilor. După legământul cu Abimelek, Abraam „a sădit o dumbravă" la Beerşeba „şi a chemat acolo numele Domnului Yahweh cel veşnic" (21: 33).

După câţiva ani în care Abraam a trăit

în ţinutul filistenilor „ca străin”, a fost contactat din nou de zeul său. Acesta i-a cerut să-l sacrifice pe Vişaq pe muntele Moriyya, unde Abraam construise un altar după plecarea din Harran în 2048 î.e.n. Nu ştim câţi ani avea băiatul în acel moment, însă putem intui că era destul de mare, din moment ce a luat Abraam „lemnele cele pentru jertfă” şi „le-a pus pe umerii lui Vişaq” (22: 6), lemne care nu erau nici puţine şi nici uşoare. După ce şi-a legat fiul de altar, când se pregătea să-l înjunghie, „îngerul lui Yahweh a strigat către el din cer” şi i-a cerut să se oprească, pentru că zeul s-a convins de fidelitatea sa. Abraam şi Vişaq s-au întors în Beerşeba, însă n-au găsit-o pe Sarra acolo.

O legendă evreiască spune că îngerul decăzut Samael a anunţat-o că Abraam i-a sacrificat fiul, iar ea a murit de supărare. Într-o altă variantă a legendei, deghizat într-un bătrân, Satan a anunţat-o acelaşi lucru. Auzind asta, Sarra a

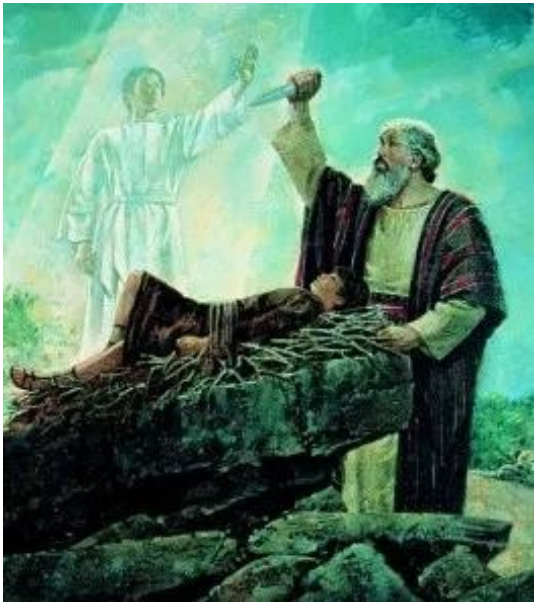

plecat să-şi caute soţul. A ajuns în Hebron, unde Satan i s-a înfăţişat din nou, tot în formă umană, pentru a-i spune că Vişaq nu fusese ucis şi că se va întoarce în curând cu tatăl său. Iar Sarra a murit... de bucurie. Negăsind-o acasă în Beerşeba, Abraam şi Vişaq au urmat-o până în Hebron, unde au găsit-o moartă. Vechiul Testament susţine că Sarra şi-a găsit sfârşitul la vârsta de 127 de ani. Fiind cu zece ani mai tânără decât Abraam, adică născută în 2113 î.e.n., înseamnă că a decedat în 1986 î.e.n. Şi astfel am mai dezlegat un mister: în momentul în care era pe punctul de a fi sacrificat, Vişaq era

în vârstă de 37 de ani. Iar această întâmplare a avut loc la doi ani după moartea lui Terah, rămas în Harran.

Episodul sacrificării lui Vişaq este unul dintre cele mai controversate din Biblie. De ce l-ar fi supus la o asemenea încercare o entitate superioară? De ce era necesar ca patriarhul să-şi demonstreze fidelitatea? Era într-adevăr acesta motivul sacrificiului? Pentru a înţelege cine era zeul care i-a cerut să-şi ucidă fiul, apoi s-a răzgândit, este de ajuns să urmărim povestea veterotestamentară, care susţine că nu a fost implicat un singur zeu, ci doi. Primul, cel care i-a dat ordinul, este numit Yahweh de redactorul Bibliei:

„După acestea, Yahweh a încercat pe Avraam şi i-a zis…” (22: 1). Cel care l-a oprit înainte de sacrificiu nu era acelaşi zeu, ci un altul: „Atunci îngerul lui Yahweh a strigat către el din cer şi a zis…” (22: 11). Tot un „înger” i-a salvat pe Hagar şi pe Vişma’el în 2037 î.e.n. În 2024 î.e.n., înainte de distrugerea Sodomei şi Gomorrei, Abraam a fost vizitat de trei zeităţi, pe care le-am identificat cu Enlil, Ninurta şi Nabu. Ţinând cont că este vorba

despre mai multe divinităţi, pentru a înţelege episodul sacrificării lui Vişaq trebuie să aflăm cine era zeul lui Abraam, cel care l-a luat din Mesopotamia pentru a-i oferi Canaanul.

Ar putea fi Enlil, zeul tatălui său, care astfel i-a răsplătit lui Terah fidelitatea salvându-i familia din Sumerul aflat în pragul colapsului? După cum am văzut, Enlil este cel care i-a apărut în 2024 î.e.n. Însă putem şti cu siguranţă că tot el este zeul care l-a luat din Harran? Sunt şanse aproape nule ca Abraam să fi fost ales de Enlil din moment ce, conform folclorului iudaic şi islamic, el nu împărtăşea convingerile religioase ale tatălui său. Atât culegerea evreiască Midraş, cât şi Coranul, povestesc că Abraam a spart statuile zeilor lui Terah. Enlil şi-ar fi ales, fără îndoială, un om fidel lui. În plus, plecarea din Sumer în Canaan nu se potriveşte cu planurile zeului. Se întâmpla la trei ani după moartea lui Enki, când împăratul Anu hotărâse ca Marduk să primească tronul Pământului iar Enlil să-şi facă bagajele pentru a se întoarce acasă. Aflat pe picior de plecare, zeul furtunii nu

avea de ce să-şi facă un plan pentru Canaan şi nici de ce să încredinţeze o misiune unui adept al Veghetorilor. Prin urmare, nu poate fi el zeul lui Abraam.

Vechiul Testament susţine că este vorba despre Yahweh / Marduk, variantă confirmată de Coran. În Sura 6 este scris despre Abraam: „Şi după ce l-a acoperit noaptea, văzu el o stea: el zise: «Acesta e Domnul meu!» (…) Şi văzu el Luna răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu!» (…) Şi când văzu el Soarele răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu, aceasta este mai mare!»” (76 – 78). Cum puteau fi Luna, Soarele şi o stea zeul lui Abraam? Iniţial, Marduk a fost considerat zeu-soare, numit Utu de sumerieni şi Şamaş de akkadieni. Când a trecut de partea tatălui său, Enki, a devenit membru al grupului care avea ca simbol Luna, cel al Veghetorilor. Yahweh chiar înseamnă „Cel care a devenit Luna”. Lui Marduk îi era atribuită planeta Marte, simbolizată printr-o stea cu şase raze, fiind a şasea planetă din sistemul nostru solar. Prin urmare, afirmaţia lui Abraam din Coran îl descrie pe Marduk, confirmând

astfel varianta biblică. Zeul i-a vorbit prima oară lui Abraam în 2048 î.e.n., pe când acesta se afla cu familia sa în Harran. Oraş important din nordul Mesopotamiei, Harran era „fratele-geamăn” al cetăţii Ur, ambele fiind închinate zeului Lunii, Nanna / Enki. Atât în Ur, cât şi în Harran, cultul copiilor zeului, gemenii Utu / Marduk şi Inanna / Iştar, la mare cinste. Într-un asemenea oraş, aparţinând eghetorilor, cranormal să îşi facă apariţia una dintre aceste divinităţi, nicidecum una din tabăra rivală. Zeul a luat legătura cu Abraam în 2048 î.e.n., anul în care, conform autobiografiei sale, Marduk îşi începea cei 24 de ani de exil în ţara Hatti. Cum Harran se afla la graniţa dintre Sumer şi Hatti, rezultă că Marduk era exact în locul în care se găsea Abraam şi exact în momentul în care acestuia i-a vorbit zeul său pentru prima oară. Ceea ce confirmă chiar autobiografia lui Marduk: „Douăzeci şi patru de ani în mijlocul Harranului eu am cuibărit”. Aşadar, nu încape nicio îndoială despre ce divinitate este vorba.

Din legendele evreieşti şi musulmane

reiese că Abraam nu se înţelegea foarte bine cu tatăl său, probabil din cauza diferenţelor religioase. În schimb, era preferatul mamei sale, un avantaj pe care îl au adesea mezinii. Fără îndoială că a aflat de la ea istoria familiei lor, descendenţa din Marduk, domnia de un secol a reginei Kug-Bau, înfiinţarea Imperiului Akkadian de către Şarru-kinu şi distrugerea lui în urma blestemului lui Enlil. Aceste lucruri nu au avut ca efect decât apariţia dorinţei băiatului de a ajunge cândva pe tron, la fel ca strămoşii săi, şi poate chiar de a restaura defunctul Imperiu Akkadian. În acelaşi timp i-a fost insuflată aversiunea faţă de Celeşti şi loialitatea pentru Veghetori, zeii mamei lui. Prinţesa, fiica fostului rege Şar-Kali-şarri şi nepoata lui Naram-Sin, a avut grijă ca fiul ei să-i urmeze pe zeii familiei sale, nu pe cei ai lui Terah, lucru demonstrat de numele pe care i l-a dat băiatului. Abram, care se traduce ca „Tatăl măreţ / suprem”, mai are un sens ascuns. Citit invers devine Marba, cuvânt sumerian format din „mar”, prima silabă a numelui lui Marduk, şi „ba” (scris uneori şi „bar”), care înseamnă

„suflet” (preluat cu acelaşi înţeles şi de egipteni). Pentru toţi ceilalţi, fiul ei cel mic era „Măreţul tată”; pentru ea era „Sufletul lui Marduk”. În aceste condiţii, nu este de mirare că Marduk l-a ales pe Abraam pentru a-i încredinţa o misiune.

În 2112 î.e.n., după moartea lui Utu-Hengal, cel care a luat puterea din mâinile gutienilor, a fost înscăunat ginerele său, Ur-Nammu, care a mutat capitala Sumerului la Ur. În acel moment prinţesa Amsalai şi-a luat familia din Nippur şi s-a întors în Ur, acolo unde fusese Mare Preoteasă. Mutarea a avut ca scop apropierea de tron, pe care să încerce să-l obţină pentru Abram, urmaşul regilor akkadieni. În acea vreme mezinul familiei avea doar 11 ani iar viitoarea sa soţie, Sarai, fiica lui Haran, abia împlinise primul an de viaţă. 18 ani mai târziu regele a murit iar pe tron a urcat fiul său, Şulgi. Dându-şi seama că nu are nicio şansă să preia puterea, prinţesa şi-a luat familia şi a plecat în Harran, oraşul geamăn al Urului. Nu putea face nimic împotriva noului rege care era protejat de Veghetori, zeii ei. În 2048 î.e.n., aflând că Şulgi a murit, Abram

s-a hotărât să plece spre Ur cu un corp de cavalerie, pentru a prelua tronul Sumerului cu forţa. Însă zeul Marduk, abia ajuns în zonă, l-a oprit şi l-a trimis în Canaan. Pentru a-l convinge să renunţe la tronul Sumerului, zeul i-a făgăduit un nou teritoriu. „Tot pământul, cât îl vezi, ţi-l voi da ţie şi urmaşilor tăi pentru vecie” (Facerea 13: 15), i-a promis zeul. Mai mult, l-a asigurat şi de protecţia sa: „Nu te teme, Avrame, că eu sunt scutul tău şi răsplata ta va fi foarte mare!” (15: 1). Cei doi au încheiat un pact: „În ziua aceea a încheiat Yahweh legământ cu Avram, zicând: «Urmaşilor tăi voi da pământul acesta de la râul Egiptului până la râul cel mare al Eufratului»” (15: 18). În schimbul fidelităţii sale, Abraam urma să primească un regat care nu ar fi avut soarta imperiului strămoşilor săi, ci ar fi rămas al familiei lui pentru totdeauna: „şi-ţi voi da ţie şi urmaşilor tăi pământul în care pribegeşti acum ca străin, tot pământul Canaanului, ca moştenire veşnică, şi vă voi fi Dumnezeu” (17: 8). Pentru a-l asigura pe noul său profet de seriozitatea ofertei sale, Marduk i-a schimbat mai târziu numele în

„Cel uns pentru a purta coroana”, iar pe al soţiei sale în „Conducătoarea izgonită”. Prinţul akkadian a acceptat şi a renunţat la Sumer pentru Canaan. La rândul său, pentru a-şi demonstra fidelitatea faţă de Veghetori, şi-a botezat ambii copii după Iştar, sora lui Marduk; prima silabă a numelor lui Vişma’el şi Vişaq este identică cu cea a numelui zeiţei. A avut grijă să-şi mărească şi averea pe seama faraonului Merikare Khety şi a regelui filistean Abimelek, de la care a plecat cu nenumărate bogăţii. Acelaşi lucru l-a făcut mai târziu şi Vişaq, fiul său, tot cu Abimelek al filistenilor. Abraam şi-a ales bine victimele, cei doi regi făcând parte din tabăra opusă, fiind adepţi ai Celeştilor. Merikare îşi avea reşedinţa în Henen-nesut (Herakleopolis), oraş închinat lui Ninurta, iar Abimelek era filistean, adică făcea parte din rasa ariană, cea supusă Celeştilor. În 2039 î.e.n., după războiul regilor din Valea Sidimului, Abraam a primit şansa de a se răzbuna pe Naram-Sin, cel care a ocupat tronul Sumerului la moartea lui Şulgi, tron pe care şi-l dorea prinţul akkadian. Cincisprezece ani mai

târziu, înainte de distrugerea Sodomei şi Gomorrei, când l-a întâlnit pe Enlil, Abraam l-a tratat cu respectul cuvenit unui zeu. La rândul său, datorită fidelităţii lui Terah, Enlil i-a acceptat invitaţia la masă şi chiar i-a împărtăşit planul distrugerii cetăţilor.

Abraam şi-a ales cu grijă femeile care să-i nască fii, urmaşi ai conducătorilor Imperiului Akkadian, prinţi care aveau să moştenească un regat de la Marduk. Hagar, mama primului fiu, Vişma'el, avea sânge regal, fiind fiica faraonului Egiptului Inferior. Iar Sarra, mama lui Vişaq, provenea şi ea din dinastia regală din Akkad. Moştenitorul regatului din Canaan, oferit de Marduk, trebuia să-şi păstreze genele divine sau „sângele albastru". De aceea, când a venit momentul să-l însoare pe Vişaq, Abraam şi-a trimis sluga să-i găsească o soţie din neamul său rămas în Harran: „mergi la casa tatălui meu, la rudele mele şi să iei de acolo femeie pentru feciorul meu!" (24: 38). Slujitorul i-a adus-o lui Vişaq pe „Ribqa, fecioara care senăscuse lui Betu'el, fiul Milkăi, femeia lui Năhor, fratele lui Avraham" (24: 15).

Vişaq i-a dat fiului său, Ya'aqob, acelaşi ordin, de a se căsători cu o rudă: „mergi în Mesopotamia în casa lui Betu'el, tatăl mamei tale, şi-ţi ia femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele mamei tale" (28: 2). Aceste încrucişări repetate între membrii aceleiaşi familii au avut un efect nedorit: sterilitatea. Până la 89 de ani, Sarra, soţia lui Abraam, a fost stearpă. La fel şi Ribqa, consoarta lui Vişaq: „Şi s-a rugat Vişaq Domnului pentru Ribqa, femeia sa, că era stearpă; şi l-a auzit Yahweh şi femeia lui, Ribqa, a zămislit" (25: 21) după douăzeci de ani de căsnicie. N-au scăpat de sterilitate nici nurorile lor, nevestele lui Ya'aqob: Le-a a fost stearpă timp de şapte ani, până când Yahweh „a deschis pântecele ei, iar Rahel fu stearpă" (29: 31). După patru femei sterpe din aceeaşi familie, tragem concluzia că s-a defectat ceva în codul lor genetic, fiind nevoie de intervenţia directă a zeului pentru a le scăpa de sterilitate.

De ce l-a trimis Marduk pe Abraam în Canaan? Ţinta sa era un loc anume, muntele Moriyya din Ierusalimul de astăzi, aflat pe atunci în vecinătatea oraşului

Şalem. Ajuns pentru prima oară în Canaan, după ce a ridicat un altar lângă stejarul lui Mamre din Şehem, Abraam s-a îndreptat către muntele Moriyya, „care e la răsărit de Bethel” („Casa zeului”), unde a mai ridicat un altar. Tot pe acelaşi munte a vrut să-l sacrifice pe Vişaq.

Conform Bibliei, în acelaşi loc i-a apărut zeul regelui David şi tot acolo a construit Solomon un templu în care era ţinut Chivotul Legământului, un dispozitiv prin care preoţii comunicau cu Yahweh. Pentru musulmani, de pe acest munte s-a ridicat profetul Mohamed la cer. În primii ani ai islamului, profetul le cerea adepţilor săi să se roage cu faţa spre muntele Moriyya, numit astăzi şi Sion sau Muntele Templului. În Cartea lui Isaia 8: 18 se

spune că Yahweh „locuieşte în Muntele Sionului”. Este posibil ca Marduk să-şi fi ales acel loc deoarece era un centru energetic important. Kabbalah consideră muntele Sion un punct spiritual din care se naşte realitatea. Coordonatele sale însumate dau 66°60’ (31°47’N + 35°13’E), un număr cu o conotaţie negativă, care reprezintă triada supremă a Veghetorilor. Ţinând cont că Ierusalimul este locul în care s-a vărsat cel mai mult sânge de-a lungul întregii istorii a lumii, se pare că energia negativă emanată din acel centru energetic este reală. Iar Marduk are nevoie de ea dintr-un motiv rămas necunoscut. Cel puţin deocamdată. Probabil zeul i-a dat clanului lui Abraam Canaanul în stăpânire pentru a păzi muntele Moriyya / Sion de eventuali duşmani, adepţi ai Celeştilor.

Este Marduk zeul care i-a cerut lui Abraam să-şi sacrifice fiul? Fiul lui Enki nu ar fi avut de ce să facă asta. Marduk a încheiat un pact cu Abraam, prin care acesta şi urmaşii săi ar fi avut în grijă Canaanul. Vişaq era urmaşul cel mai potrivit pentru această misiune; ambii lui

părinţi se trăgeau din regina Kug-Bau, fiica lui Marduk. Dacă băiatul ar fi murit, moştenitor al lui Abraam ar fi devenit Vişma'el, a cărui mamă era prinţesa egipteană Hagar. La fel ca restul membrilor caselor regale egiptene, şi ea făcea parte din rasa ariană, cea închinată în acea vreme Celeştilor. În plus, provenea din Henen-nesut, oraş aflat sub tutela lui Ninurta. Chiar şi Vişma'el şi-a numit Hadad unul dintre fii, după Baal Hadad, numele lui Enlil în Canaan. Marduk n-ar fi acceptat sub nicio formă un asemenea urmaş, prin urmare avea tot interesul ca Vişaq să trăiască şi să se înmulţească. Cei care ar fi avut de câştigat de pe urma morţii lui Vişaq şi ridicarea lui Vişma'el la rang de moştenitor ar fi fost Celeştii, care ar fi putut astfel controla urmaşii lui Abraam fideli lor şi nu Veghetorilor. Însă întâmplarea a avut loc în 1986 î.e.n., când Enlil părăsise Pământul. Câţiva Celeşti rămăseseră aici, pentru a-i păzi în continuare pe Veghetori, conducătorul lor fiind Ninurta. Ţinând cont că mama lui Vişma'el era una dintre adeptele sale, devine tot mai posibil ca Ninurta să fi fost

zeul care i-a ordonat lui Abraam să-l ucidă pe Vişaq. Abraam avea atunci 137 de ani iar soţia sa 127; dacă ar fi murit Vişaq, părinţii săi n-ar fi fost în stare să dea naştere unui alt fiu la asemenea vârste înaintate, oricât s-ar fi chinuit Marduk. Iar Vişma'el ar fi fost moştenitorul lui Abraam, prin urmare ar fi primit Canaanul şi ar fi stăpânit muntele Moriyya în numele lui Ninurta. Ar fi fost o lovitură teribilă pentru noul rege al Pământului, căruia i s-ar fi năruit întregul plan legat de acea zonă. Iar Ninurta ar fi fost satisfăcut măcar într-o mică măsură. Dar socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg; Marduk a aflat şi a reuşit să-l salveze la timp pe Vişaq. Totuşi, Ninurta a avut parte de o mică satisfacţie. Cel mai probabil el este acel înger decăzut din legendele evreieşti care i-a cauzat moartea Sarrăi, anunţând-o că i-a murit fiul. Însă decesul nu avea să schimbe nimic. Vişaq rămânea în continuare moştenitorul lui Abraam şi avea să ducă la îndeplinire planul lui Marduk.

Nu putem să nu remarcăm că familia lui Abraam nu era una obişnuită.

Caracteristica principală pare a fi longevitatea, mai ales a strămoşilor săi din partea tatălui. El însuşi a trăit 175 de ani; fii săi, 137 şi 180; tatăl său a ajuns la vârsta de 205 ani iar bunicul său, Năhor, la 204. Înaintaşii lor au avut vieţi mai îndelungate: Serug – 330 ani, Re'u – 339 ani, Peleg – 339 ani, Eber – 504 ani, Şelach – 460 ani, Kenan – 460 ani, Arpakşad – 465 ani şi Şem – 600 ani. La fel par să stea lucrurile şi în familia mamei sale, regina Kug-Bau domnind timp de 100 de ani. Toate copiile Listei Regilor Sumerieni susţin că nepotul ei, Ur-Zababa, a domnit timp de patru secole, mai puţin o singură copie, cea acceptată de cercetători, care îi atribuie doar şase ani. Pe lângă longevitate, se pare că membrii acestei familii aveau un aspect fizic extrem de atrăgător.

Biblia spune că Ribqa, nepoata lui Năhor, fratele lui Abraam, „era foarte frumoasă la chip". La fel şi Rahel, strănepoata lui Năhor, care „era chipeşă la statură şi tare frumoasă la faţă". Yosep (Iosif), strănepotul lui Abraam, era şi el „chipeş la statură şi foarte frumos la faţă".

Era atât de atrăgător încât soţia egipteanului care l-a cumpărat a vrut neapărat să se culce cu el. Conform Coranului, din cauza frumuseţii lui, femeile din cetate „când îl văzură, îl preamăriră şi-şi tăiară mâinile şi ziseră: «Doamne fereşte, acesta nu e om, acesta e un înger cinstit!»” (12: 31). Să nu o uităm pe Sarra, soţia lui Abraam, a cărei frumuseţe la 66 de ani l-a înnebunit pe faraonul Merikare Khety, iar la 89 pe regele Abimelek. În Manuscrisele de la Marea Moartă, un text atribuit lui Abraam povesteşte că „trei egipteni de vază” au venit la ei „şi au continuat să-i spună vorbe frumoase Sarăi despre graţia ei minunată şi a sa înţelepciune”. Întorşi la palatul regal, acei nobili i-au vorbit faraonului despre Sarai: „Cât de gingaş e chipul ei, cât […] şi de subţiri sunt buclele ei! Cât de frumoşi ochii! Cât de delicat îi este nasul şi întreaga ei înfăţişare! Cât de frumoşi îi sunt sânii şi cât de albă îi este faţa! Cât de gingaşe îi sunt braţele, cât de desăvârşite mâinile, cât de încântătoare îi sunt picioarele, cât de gingaşe palmele, cât de lungi şi subţiri îi sunt degetele!

Nicio fecioară sau mireasă nu este mai minunată decât ea! Frumuseţea ei este mai presus de a oricărei femei! Dincolo de toate, pe lângă frumuseţe, ea este înţeleaptă iar [...] a mâinilor ei este într-adevăr minunată!". Deşi descrierea pare a fi a unei zeiţe, în realitate este a unei femei de 66 de ani! Remarcăm că nu doar frumuseţea ei este lăudată, ci şi înţelepciunea. Calitate care se regăseşte şi la strănepotului ei, Yosep, căruia un faraon îi mărturisea: „nu se află om mai înţelept şi mai priceput decât tine". În plus, ea mai era numită şi Yiskah („Cea care vede"), fiind dotată cu darul clarviziunii. Capacităţile extrasenzoriale nu erau ieşite din comun în familia lui Abraam. Terah a fost preot oracular, care recepta mesajele zeilor. Abraam, Vişaq şi Va'aqob au fost profeţi, cu toţii fiind capabili să comunice cu divinităţile. Pe drumul dinspre Harran, Ya'aqob a văzut poarta cerului într-un vis în care i-a vorbit zeul său dar şi „oştirea lui Yahweh tăbărâtă, căci l-au întâmpinat îngerii lui Yahweh". Yosep, strănepotul lui Abraam, avea capacitatea de a prevesti viitorul prin interpretarea viselor.

Capitolul 32 al Facerii biblice susţine că Ya'aqob s-a luptat cu Yahweh „până la revărsatul zorilor", iar despre Abraam ştim că a învins în 2039 î.e.n. alianţa regilor mesopotamieni, pe care nu au putut-o înfrânge armatele celor cinci regi iordanieni.

Longevitate, frumuseţe ieşită din comun, înţelepciune şi forţă superioare oamenilor de rând, capacităţi extrasenzoriale foarte dezvoltate... Toate aceste însuşiri, întâlnite doar la semizei, ne indică o familie de supraoameni. Ştim că, prin mama sa, Abraam a moştenit genele lui Marduk, datorită descendenţei din fiica zeului, regina Kug-Bau. Familia tatălui lui se trăgea din Noe / Nabu, după cum susţine Vechiul Testament.

Însă este posibil ca nu doar acele gene să fi fost responsabile pentru însuşirile supraumane. Despre fiul şi nepotul lui Abraam, Allah / Marduk spunea în Coran: „Şi noi i-am dat lui în dar pe Işaq şi pe Ya'qub, şi pe toţi i-am făcut cinstiţi. Şi noi i-am făcut pe ei prototipuri, ca să ocârmuiască după porunca noastră şi le-am descoperit facerea binelui şi împlinirea

rugăciunii şi darea milosteniilor şi ei ne-au fost robi” (21: 72 – 73). Biblia arată că, din cauza sterilităţii femeilor din neamul lui Abraam, era necesară adeseori intervenţia lui Marduk pentru a le oferi urmaşi. Fără îndoială este vorba despre o intervenţie medicală. În Coran, zeul chiar se laudă că el i-a creat pe Vişaq şi pe Ya’aqob dar şi că i-a „făcut pe ei prototipuri”. De unde înţelegem că Marduk, creatorul lor, era cel care intervenea genetic adeseori, dându-le astfel gene divine, responsabile cu însuşirile supraomeneşti. Chiar şi aspectul fizic al membrilor acestei familii îi trădează, frumuseţea ieşită din comun fiind un atribut al zeilor şi al semizeilor. În plus, conform Manuscriselor de la Marea Moartă, Sarra nu avea pielea uşor închisă la culoare, ca restul semiţilor, nobilii egipteni mirându-se „cât de albă îi este faţa”, culoare obţinută tot prin intermediul genelor divine. Poate că Marduk îşi folosea A.D.N.-ul propriu pentru a-şi îmbunătăţi aleşii umani (care oricum aveau genele lui prin descendenţa din Kug-Bau). Dacă este aşa, înţelegem în sfârşit de ce Abraam a fost numit de mama sa „Sufletul lui

Marduk”.

Ibbi-Sin a fost ultimul rege al Sumerului. Încă din primii ani de domnie, începută în 2030 î.e.n., a avut de înfruntat nenorocirile care îi loveau imperiul. Întâi a pierdut sprijinul financiar al oraşelor sumeriene, care în cele din urmă şi-au declarat independenţa. Apoi a avut de suferit de pe urma invaziei amoriţilor, semiţii apuseni ai lui Marduk, care cucereau Mesopotamia pentru noul rege al Pământului. Din cauza lor foametea a început din nou să pună stăpânire pe ţară. Iar lovitura de graţie a fost dată de furtuna distrugătoare a lui Enlil, care nu voia să-i lase lui Marduk regatul întreg. În 2004 î.e.n., amoriţii au cucerit capitala Ur, pe care au distrus-o, ceea ce a însemnat sfârşitul Sumerului. Ibbi-Sin a reuşit să scape şi a murit în exil în ţara Anşan, pe care o devastase cu puţin timp în urmă. Odată Sumerul distrus, Enlil a părăsit Pământul, la ordinul tatălui său, iar Marduk s-a înscăunat în Babilon.

Abraam a murit la vârsta de 175 de ani, în 1948 î.e.n. Tradiţia evreiască a nimerit anul însă i-a dat o altă

semnificaţie, considerând că Abram s-a născut în anul 1948 de la facerea lumii. Cum pare a fi o coincidenţă mult prea mare, cel mai probabil evreii au procedat ca de obicei, oferind maselor o variantă falsă şi păstrând-o pe cea reală iniţiaţilor. Deloc întâmplător, statul Israel s-a înfiinţat în 1948. Fiii lui Abraam, Vişaq şi Vişma'el, l-au îngropat lângă Sarra, „în peştera Machpelah, din ţarina lui Efron, fiul lui Zohar Heteeanul, în faţa stejarului lui Mamre". Vişaq s-a căsătorit cu Ribqa, „fecioara care se născuse lui Betu'el, fiul Milkăi, femeia lui Năhor, fratele lui Avraham", care i-a născut doi gemeni: Esaw şi Va'aqob (Isav şi Iacov în română). Cel din urmă, care a fost numit Yisra'el (Israel) de Marduk, i-a furat fratelui său binecuvântarea paternă şi l-a păcălit să-i dea şi dreptul de prim-născut. S-a căsătorit cu verişoarele sale, Le-a şi Rahel, fiicele lui Laban din Harran (fratele mamei sale), care i-au dăruit opt fii (Re'üben, Şim'on, Lewi, Yehudah, Yissakar, Zebulun, Yosep şi Benjamin) şi o fiică (Dina). Ya'aqob a mai avut patru fii de la cele două servitoare ale soţiilor lui, Zipa şi Bilha:

Dan, Naptali, Gad şi Aşez. Preferatul său a fost Yosep (Iosif), unul dintre cei doi fii ai Rahelei, ceea ce a atras invidia celorlalţi copii. Pe când Yosep avea 17 ani (Facerea 37: 2), fraţii săi l-au vândut unei caravane de ismailiţi, care l-a dus în Egipt. Treisprezece ani mai târziu a ajuns vizirul Egiptului, după ce a interpretat visele faraonului (Facerea 41: 46). După nouă ani, din cauza foametei, Ya’aqob şi clanul său s-au mutat în Egipt (Facerea 47: 9). Fiind al doilea om în stat, după faraon, Yosep le-a dat rudelor sale ţinutul Goşen din Delta Nilului. În 1816 î.e.n. a murit Ya’aqob (Facerea 47: 28), iar 54 de ani mai târziu şi-a găsit sfârşitul şi vizirul Yosep, la vârsta de 110 ani (Facerea 50: 22).

David

5. HYKSOŞII

Pentru a afla când s-a născut Yosep (Iosif în română), fiul preferat al lui Ya’aqob (Iacov), trebuie să recurgem la câteva calcule, ajutându-ne de Biblie. „Yosep era de treizeci de ani când s-a înfăţişat înaintea lui Faraon, regele Egiptului” (Facerea 41: 46); au urmat

„şapte ani de belşug mare în tot pământul Egiptului” (41: 29) şi „şapte ani de foamete” (41: 30). După doi ani de foamete, Ya’aqob şi familia sa s-au mutat în Egipt: „Că iată, doi ani sunt de când foametea bântuie în această ţară” (45: 6). Întrebat atunci câţi ani are, „răspuns-a Ya’aqob lui Faraon: «Zilele pribegiei mele sunt o sută treizeci de ani»”. Ya’aqob era nepotul lui Abram, născut în 2123 î.e.n. „Avraham însă era de o sută de ani, când i s-a născut Vişaq, fiul său” (21: 5), adică în 2023 î.e.n., iar „Vişaq însă era de şaizeci de ani, când i s-au născut aceştia (gemenii Esaw şi Va’aqob – n.a.) din Ribqa” (25: 26), adică în 1963 î.e.n. Ceea ce înseamnă că Ya’aqob şi familia sa au ajuns în Egipt în 1833 î.e.n., la nouă ani după înfăţişarea lui Yosep în faţa faraonului. Prin urmare, Yosep s-a născut în 1872 î.e.n. Cartea Jubileelor susţine că s-a născut pe 1 Tamuz, ceea ce înseamnă 21 iunie 1872 î.e.n. după calendarul gregorian. „Yosep, fiind de şaptesprezece ani, păştea oile tatălui său împreună cu fraţii săi” (37: 2) când a fost dus ca sclav în Egipt, aşadar asta se întâmpla în 1855 î.e.n. La 30 de ani

a ajuns vizir, adică în 1842 î.e.n. Au urmat şapte ani de bunăstare şi şapte de foamete, sfârşiţi în 1828 î.e.n. În ultimul capitol al Facerii aflăm că „a trăit Yosep o sută zece ani” (50: 22), adică până în 1762 î.e.n.

Conform acestor calcule, în 1855 î.e.n. a ajuns Yosep în Egipt iar în 1842 î.e.n. a devenit vizir. În acea vreme, faraon era Khakaure Senusret (cunoscut ca Senusret III) din Dinastia a XII-a, care împărţea tronul cu fiul său, Nimaatre Amenemhat (Amenemhat III). Khakaure a murit în 1839 î.e.n., lăsându-l pe Nimaatre singurul conducător al Egiptului. Facerea susţine că unul dintre cei doi faraoni (probabil Nimaatre Amenemhat) i-a schimbat fiului lui Ya’aqob numele: „a pus Faraon lui Yosep numele Zaphnath-Paaneah şi i-a dat de soţie pe Asenat, fiica lui Potipherah, marele preot din Heliopolis” (41: 45).

Cercetătorii nu au reuşit să stabilească nici etimologia, nici traducerea exactă a acestui nume, care pare egiptean. Este posibil ca adevăratul nume primit de Yosep să fi fost necunoscut redactorilor

Bibliei, care l-au înlocuit cu unul inventat. Într-un fragment dintr-un papirus din timpul domniei lui Nimaatre Amenemhat este menţionat un vizir pe nume Kheti; în textul Instalarea Vizirului este amintit Kheti, un vizir faimos care şi-a discriminat rudele în favoarea egiptenilor, pentru a nu fi acuzat de subiectivism, dând astfel un exemplu de imparţialitate şi de corectitudine. Acest Kheti, cu rude de naţionalitate diferită de cea egipteană, pare a fi israelitul Yosep. „Kheti” este un cuvânt de origine sanscrită, care înseamnă „agricultură”; în Biblie, după ce a ajuns vizir, Yosep s-a ocupat de agricultură, pentru ca Egiptul să nu sufere din cauza foametei care urma să vină. Acest nume, sub forma „Khety”, a fost folosit şi de câţiva faraoni ai dinastiilor a IX-a şi a X-a, printre care şi două rude îndepărtate ale lui Yosep, ce-i drept prin alianţă:

Wahkare Khety şi fiul său, Merikare Khety (tatăl prinţesei Hagar, cea care i l-a născut lui Abraam pe Vişma’el).

În timpul domniei lui Merikare a existat un guvernator al unei nome egiptene pe nume Khety II; bunicul lui,

Khety I, a ocupat aceeaşi funcţie. De asemenea, trezorierul lui Nebhepetre Mentuhotep din Dinastia a XI-a, faraonul care l-a ucis pe Merikare, se numea Kheti.

Facerea biblică povesteşte că după instalarea lui Yosep în funcţia de vizir au urmat şapte ani de belşug, urmaţi de şapte ani de foamete (începuţi în 1835 î.e.n.). După doi ani de la începerea urgiei, pe când avea 130 de ani, Ya'aqob s-a mutat cu întreaga sa familie din Canaan în Egipt, unde Yosep le-a dăruit ţinutul Goşen din Delta Nilului. Egiptologii chiar au stabilit că, puţin înainte de 1800 î.e.n., un grup de semiţi a migrat din Canaan în Delta Nilului, confirmând astfel povestea biblică. Ya'aqob a murit în 1816 î.e.n.; urmaşii săi au rămas în Deltă până prin 1550 î.e.n., când au fost izgoniţi odată cu hyksoşii de armata lui Nebpehtire Ahmose, fondatorul Dinastiei a XVIII-a. Un papirus din timpul Dinastiei a XII-a, aflat în prezent la Muzeul Naţional Olandez al Antichităţilor, conţine textul intitulat Mustrările lui Ipuwer, care descrie haosul

ce cuprinsese Egiptul în perioada

foametei menţionate de Biblie, dintre 1835 şi 1828 î.e.n. Legea şi ordinea au fost distruse, „păzitorii uşilor se duc şi jefuiesc, spălătorul refuză să-şi ducă povara (…) tâlhăria e pretutindeni (…) praful a cuprins ţinutul în întregime (…) deşerturile se întind (…) femeile sunt sterpe, nimeni nu mai poate zămisli (…) morţii sunt pur şi simplu aruncaţi în râu (…) râul e sânge”, drumurile au devenit nesigure, comerţul a încetat, „este război civil (…) barbarii din alte părţi au venit în Egipt (…) totul e în ruină”. Sunt mari şanse ca marele clan al lui Ya’aqob să reprezinte „barbarii din alte părţi” care „au venit în Egipt”. Necunoscutul Ipuwer se plângea şi că templele au fost abandonate şi profanate, „Locul Secretelor fusese lăsat neacoperit, scrierile augustei împrejmuiri fuseseră împrăştiate, omul obişnuit le rupea pe străzi (…) magia e expusă, la vederea celui care n-a cunoscut-o (…) datele religioase sunt tulburate (…) preoţii sunt izgoniţi pe nedrept”. După ce îi cheamă pe egipteni „să ofere tămâie în temple (…) să continue să aducă ofrande zeilor” şi să-şi „amintească să se

scufunde” (adică să se boteze), Ipuwer vorbeşte despre „un timp care va veni”, când un zeu-rege va apărea. Despre acea divinitate „oamenii vor spune: el aduce linişte asupra inimii, el e păstorul tuturor oamenilor. Deşi turmele lui pot fi mici, el îşi va petrece zilele îngrijindu-se de ele (…) Apoi el va doborî răul, el îşi va întinde braţul împotriva acestuia”. Egiptenii se vor întreba: „unde e el astăzi? E adormit? De ce nu e puterea lui văzută?” însă, scria Ipuwer, deşi „strălucirea din el nu poate fi văzută, autoritatea, intuiţia şi dreptatea sunt cu el”. Întoarcerea zeului va avea loc într-o perioadă în care „confuzia se va instala pretutindeni, în zgomote tumultuoase unul îl va ucide pe celălalt, cei mulţi îi vor ucide pe cei puţini”. Iar „după ani de lupte, dreptatea şi rugăciunea potrivită vor triumfa”. Acel zeu nevăzut, aşteptat să salveze tărâmul faraonilor, este Amun, al cărui nume înseamnă „Cel ascuns”. Tot la întoarcerea lui Amun se referă o profeţie mai veche, făcută regelui Snefru din Dinastia a IV-a de un „mare preot-clarvăzător”, pe nume Nefer-Rohu, „un bărbat de rang, un scrib

priceput cu degetele sale”:

„Priviţi, este ceva despre care oamenii vorbesc;

Este înspăimântător…

Ceea ce se va face nu s-a mai făcut nicicând înainte.

Pământul a pierit cu totul.

Ţinutul e distrus, nu există rămăşiţe.

Nu există soare să-l poată vedea oamenii.

Nimeni nu poate trăi cu norii ce acoperă totul.

Vântul de sud se luptă cu vântul de nord.

Râurile Egiptului sunt goale (…) Apoi se va întâmpla că un suveran va veni

Triumfătorul va fi el numit.

Fiul-Om va fi numele lui pentru totdeauna… Fapta rea va fi dată deoparte;

Dreptatea în locul ei va veni;

Oamenii timpului său se vor bucura”.

Nebpehtire Ahmose, fondatorul Dinastiei a XVIII-a, care i-a izgonit pe străini din Egipt în jurul anului 1550 î.e.n., venea din Waset (numit Thebai de greci), oraş închinat lui Amun. Nebpehtire susţinea că i-a învins pe hyksoşi doar cu

ajutorul zeului său, drept pentru care, din acel moment, Amun a devenit divinitatea naţională a Egiptului. Ceea ce înseamnă că vechile profeţii s-au îndeplinit.

La un an după moartea lui Ya'aqob / Yisra'el, faraonul Nimaatre Amenemhat (Amenemhat III) şi-a împărţit conducerea Egiptului cu fiul său, Maakherure Amenemhat (Amenemhat IV). Un an mai târziu Nimaatre a murit, Maakherure rămânând singurul rege al ţării. În 1806 î.e.n. a decedat Maakherure, iar tronul Egiptului a fost preluat de sora lui, Sobek-kare Sobekneferu care, conform Listei Regilor de la Torino, a condus ţara timp de 3 ani, 10 luni şi 24 de zile. După cum nota egiptologul danez Kim Ryholt, Sobek-kare nu a adoptat titlul de regină, ci doar de fiică a regelui. În aceste condiţii, la un an după înscăunarea ei a început în Delta Nilului Dinastia a XIV-a, formată din conducătorii semiţilor emigraţi din Canaan. Ceea ce înseamnă că semiţii din Deltă au refuzat stăpânirea casei regale tebane, proclamându-şi independenţa faţă de Egipt. Nu putem decât presupune că ori nu acceptau să fie conduşi de o femeie,

ori o considerau prea slabă ţinând cont că ea nu a adoptat nici măcar titlul de regină, darămite să fi încercat să se impună în vreun fel în faţa supuşilor. În aceste condiţii, semiţii veniţi din Canaan au profitat de moment şi au hotărât să se guverneze singuri în Delta Nilului. Primul lor lider a fost Sekhaeare Yakbim. Numele său nu a fost scris niciodată într-un cartuş, aşa cum se proceda în cazul faraonilor. Înţelegem astfel că Sekhaeare nu se considera un rege, ci doar un conducător al semiţilor din Deltă. Nu ştim nimic despre acest lider semit, însă numele lui îi dezvăluie originea. „Im” indică pluralul în limbile vest-semitice iar „Yakb” seamănă surprinzător de mult cu Ya’aqob.

Prin urmare, Sekhaeare Yakbim era unul dintre iacobiţi, adică membru al clanului lui Ya’aqob, aceştia fiind semiţiiveniţi din Canaan în Delta Nilului. Ceilalţi conducători ai Dinastiei nu s-au sfiit să adopte titlul de rege, amintindu-şi probabil că sunt urmaşi ai casei regale akkadiene.

Coranulchiar spune că Allah a ridicat regi din rândul israeliţilor. A urmat la

conducere Yakareb sau Yak’reb, un alt necunoscut cu nume asemănător. Printre regii semiţi din Dinastia a XIV-a se numără şi Să Ra Meruserre Jaqub

Har, al cărui nume îl conţine pe al lui Ya’aqob, pe cel al soţiei lui Abram.

Sarra / Sara, şi pe cel al zeului lor, Marduk fiind numit Haru / Hor în Egipt. Mai mult, în Avans din Deltă s-a descoperit un inel sigilar pe care era gravat numele „Yakov / Yakub”, identic cu cel al patriarhului biblic. Devine astfel evident că semiţii din Delta Dunării, implicit conducătorii lor din Dinastia a XIV-a, erau membrii clanului iacobiţilor, urmaşii nepotului lui Abram, Ya’aqob. În plus, din numele conducătorilor se observă că patriarhul nu a adoptat numele Yisra’el, pe care i-l oferise zeul său, preferându-l pe cel primit la naştere. Ceea ce reiese şi din Biblie, unde Yahweh / Marduk prefera să-l strige folosind vechiul nume, deşi îi oferise unul nou: „Atunci a zis Yahweh către Yisra’el noaptea în vis: «Ya’aqobe, Ya’aqobe!» Iar el a răspuns: «Iată-mă!»” (Facerea 46: 2). Avansăm astfel ipoteza ca Ya’aqob să nu fi fost numit Yisra’el,

redactorii biblici inventând acest aspect pentru a explica numele adoptat de evrei în semn de omagiu pentru Iştar (Israel sau Yisra'el însemnând „Iştar, zeiţa conducătoare.

Odată cu moartea lui Yosep din 1762 î.e.n., Marduk a ignorat complet clanul iacobiţilor. Uitându-şi înţelegerea făcută cu Abraam, i-a lăsat urmaşii în Egipt, preferând să-şi îndrepte atenţia către regele amorit Ammurapi (Hammurabi) care tocmai înfiinţa în Mesopotamia Imperiul Babilonian, cucerindu-şi vecinii. După cum susţinea regele într-o inscripţie, succesul său militar s-a datorat unei arme primite de la Marduk. Hammurabi a transformat Babilonul dintr-un orăşel în ditamai capitala imperiului, înălţând zidurile cetăţii şi construind temple pentru principalii zei, Marduk, Ea / Enki şi Iştar, care au înlocuit triada supremă sumeriană formată din An, Enlil şi Enki. La fel ca akkadienii în trecut, a decretat Babilonul ca fiind „cel mai sfânt oraş", titlu deţinut în mod obişnuit de Nippurul lui Enlil. Iar pe Marduk l-a aşezat în fruntea panteonului, atribuindu-i toate tilurile

celorlalţi zei, mai puţin pe cele ale tatălui şi surorii sale, Ea şi Iştar. Cultul lui Marduk, impus mesopotamienilor de Hammurabi, s-a răspândit rapid şi s-a dezvoltat atât de mult încât zeul a ajuns în scurt timp fără rival. Ceea ce înseamnă că se instalase în sfârşit pe tronul Pământului, începându-şi domnia ca unic conducător al Terrei. Pentru a-şi conduce supuşii după propriile sale reguli, în jurul anului 1755 î.e.n. i-a oferit lui Hammurabi un cod de legi pentru toţi cetăţenii Imperiului Babilonian. Regele a ordonat să fie sculptat momentul în care zeul i-a încredinţat legile şi să fie specificat episodul în prologul codului: „Zeii Anu şi Bel m-au strigat pe nume pe mine, Ammurapi, destoinic domnitor, cu frică de Marduk, ca să dau în ţară puterea dreptăţii, ca să nimicesc pe cel rău şi viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfăţişez oamenilor Soarelui spre a lumina ţara – eu, Ammurapi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogăţii şi averi (…) Când zeul Marduk mi-a încredinţat cârma lumii şi să aduc ţărilor dreptate, atunci am făurit eu

însumi dreptul şi dreptatea în limba ţării, făcându-i pe oameni să se bucure”. Şi totul părea să se îndrepte către direcţia potrivită pentru Marduk, însă planurile i-au fost date peste cap de sora sa, Iştar, cu care a fost nevoit să se războiască până în zilele noastre.

Părăsiţi de zeul lor în Egipt, iacobiţii s-au guvernat singuri în Delta Nilului, trăind în pace cu egiptenii din Dinastia a XIII-a aproximativ un secol şi jumătate. În secolul al XVII-lea î.e.n., nordul Egiptului (inclusiv Delta Nilului) a fost invadat de hyksoşi, semiţi din nord-vestul Mesopotamiei. Aceştia şi-au stabilit capitala la Zarw, pe care au redenumit-o Avans, aflată la graniţele estice ale Egiptului, în nord-estul Deltei. În timp au cucerit tot Egiptul Inferior, invazia lor ducând la sfârşitul Dinastiei egiptene a XIII-a şi a celei iacobite din Deltă. Hyksoşii şi-au înfiinţat propria lor dinastie, a XV-a, începută de Salitis, după cum nota istoricul evreu Flavius Iosephus în Contra Apionen. Colapsul Dinastiei a XIII-a a dus la apariţia dinastiilor a XVI-a şi a

XVII-a, care îşi aveau capitala la Waset

(Thebai pentru greci), formate din vasali ai hyksoşilor. După ce au condus nordul şi centrul Egiptului timp de aproape un secol, în jurul anului 1550 î.e.n. semiţii au fost izgoniţi de o alianţă a prinţilor egipteni din Waset. Iosephus susţinea că Thoumosis (care a fost identificat cu Nebpehtire Ahmose, fondatorul Dinastiei a XVIII-a) i-a asediat cu o armată de 480.000 de soldaţi şi i-a obligat să părăsească Egiptul. Astfel, 40.000 de familii de hyksoşi au traversat deşertul Sinai şi s-au stabilit în Iudeea, unde au construit oraşul Ierusalim. Referindu-se la aceiaşi invadatori semiţi, filosoful, istoricul şi romancierul Hecateu din Abdera scria prin secolul al IV-lea î.e.n. În Istoria Egiptului că egiptenii i-au gonit pe străini din ţara lor, majoritatea acestora emigrând în Iudeea, unde au întemeiat multe oraşe (cel mai important fiind Hierosolyma), s-au împărţit în douăsprezece triburi şi şi-au instituit legi şi o religie proprie, ei fiind cei pe care îi numim astăzi israeliţi. O altă parte dintre hyksoşi, condusă de Kadmos, a ajuns în Grecia. Conform mitologiei elene, Kadmos este fondatorul Thebei din

Grecia, al cărui nume, fără îndoială, este inspirat din cel al oraşului egiptean omonim.

Nu se ştiu prea multe despre hyksoşi, semiţii care au cucerit în primul rând zona iacobiţilor, apoi întreaga parte de nord şi centrul Egiptului. Flavius Iosephus considera că numele lor însemna „regii păstori”. Egiptenii îi numeau „heqa khaseşet”, care a fost tradus prin „conducători ai ţărilor străine”, ceea ce contrazice interpretarea lui Iosephus. Ştim astăzi că erau un grup cu origini asiatice mixte, predominând cea semită. Zeitatea lor supremă era vest-semiticul Baal Hadad, zeul furtunii echivalat de egipteni cu Sutah (Seth) al lor. Ajunşi în Egipt, în primul rând au preluat Delta Nilului din mâinile iacobiţilor, mai târziu cucerind întregul nord şi centrul Egiptului. Timp de un secol au trăit împreună cu iacobiţii (însă păstrându-şi postura de conducători) apoi, după ce au fost izgoniţi de alianţa prinţilor tebani, s-au împărţit în două grupuri; unul s-a întors în Canaan iar altul s-a îndreptat către Grecia. Putem presupune că odată cu hyksoşii au fost

izgoniţi şi iacobiţii; aversiunea faţă de semiţi, cauzată de hyksoşi, mai mult ca sigur i-a împiedicat pe egipteni să facă vreo diferenţă între semiţii sosiţi pe cale paşnică şi cei invadatori.

Fiind vorba despre două grupuri izgonite în 1550 î.e.n., cel al iacobiţilor şi cel al hyksoşilor, nu ar trebui să ne mirăm că pentru Hecateu din Abdera semiţii s-au împărţit în două, o parte îndreptându-se către Grecia şi cealaltă către Canaan. Cel mai probabil iacobiţii sunt cei întorşi în Canaan, pentru a-şi lua în stăpânire teritoriul moştenit în urma legământului dintre Yahweh / Marduk şi strămoşii lor, iar hyksoşii cei care au migrat în Grecia. Mai ales dacă ţinem cont de părerea lui Hecateu, care considera că semiţii ajunşi în Iudeea erau israeliţi, nimeni alţii decât iacobiţii, urmaşii lui Ya'aqob / Yisra'el; la fel ca iacobiţii în Vechiul Testament, aceşti israeliţi s-au împărţit în douăsprezece triburi, ceea ce confirmă identitatea grupului. Pentru Flavius Iosephus, iacobiţii / israeliţii au construit oraşul Ierusalim; după Hecateu au ridicat înfiinţat Hierosolyma, un nume alternativ al

aceluiaşi oraş. Care exista de fapt în acea vreme, fiind numit Şalem, ceea ce duce la concluzia că iacobiţii au cucerit Şalemul şi l-au refăcut întocmai cum a procedat amoritul Hammurabi cu Babilonul, ocazie cu care i-au schimbat şi numele în Ierusalim. De ce s-au stabilit tocmai în acel oraş? Poate pentru a îndeplini misiunea primită de strămoşii lor de la zeul Marduk, aceea de a păzi muntele Moriyya, pe care se află Ierusalimul. Merită menţionat şi că Moriyya iniţial se afla în vecinătatea oraşului Şalem; crusalimul a fost extins încât să cuprindă şi muntele sfânt al evreilor.

Ajunşi în Egipt, hyksoşii au ocupat Delta Nilului şi au preluat conducerea zonei de la iacobiţi, ceea ce a dus la sfârşitul Dinastiei a XIV-a. A trecut câtva timp până să se decidă să ocupe şi alte zone ale Egiptului; dacă misiunea lor era de a cuceri ţara faraonilor, ar fi trecut imediat la acţiune. Ceea ce sugerează că ţinta lor iniţială erau iacobiţii, cucerirea Egiptului Inferior fiind un plan ulterior, născut din oportunism. Dacă erau veniţi pentru urmaşii lui Ya’aqob / Yisra’el,

înseamnă că hyksoşii îşi cunoşteau ţinta. Cine era cu adevărat acest grup de semiţi? Conform Vechiului Testament, există trei variante posibile.

Primul ar putea fi cel al ismailiţilor. Strămoşul lor, Vişma'el (Ismael în română), era fiul lui Abraam, urmaşul regilor akkadieni, şi al egiptencei Hagar, fiica faraonului Merikare Khety din Dinastia a X-a. Fiind primul fiu, conform legilor vremii el era moştenitorul de drept. Însă Marduk l-a preferat pe fratele mai mic, Vişaq (Isaac). Mai mult, Vişma'el şi mama sa au fost alungaţi de Abraam, fiind nevoiţi să trăiască o vreme în deşert. Pierderea moştenirii şi alungarea sa l-au făcut să respingă zeitatea tatălui său, preferându-i pe cei din tabăra rivală. La fel ca restul membrilor caselor regale egiptene, mama sa făcea parte din rasa ariană, cea închinată Celeştilor, şi provenea din Henen-nesut (Herakleopolis), oraş aflat sub tutela lui Ninurta. Mai mult ca sigur Hagar a influenţat preferinţele religioase ale băiatului. De ce să aleagă Vişma'el un zeu care i-a luat moştenirea, al unui tată care l-a alungat, şi nu zeităţile

mamei sale, care i-a fost mereu alături şi a suferit la fel ca el? Mai mult, conform Bibliei, un „înger” i-a salvat de la moarte în deşert şi probabil acelaşi personaj a încercat să-l convingă pe Abraam să-l ucidă pe Vişaq, ceea ce l-ar fi transformat pe Vişma’el în unic moştenitor. Pentru el, acel „înger” era unul dintre zeii mamei sale, din acest motiv chiar numindu-şi unul dintre fii Hadad, după Baal Hadad, numele atribuit de canaaneeni lui Enlil. Nu încape îndoială că urmaşii săi s-au închinat aceloraşi divinităţi. Ştim că zeitatea supremă a hyksoşilor era chiar Baal Hadad, numit de egipteni Sutah, zeul clanului lui Vişma’el. Este firească şi presupunerea existenţei unei aversiuni a lui Vişma’el faţă de cel care i-a luat pe nedrept moştenirea, mai mult ca sigur existentă şi în rândul urmaşilor săi faţă de cei ai lui Vişaq. Aşadar, ismailiţii ar putea fi hyksoşii, cei care au luat puterea din mâna iacobiţilor în Delta Nilului ca răzbunare. În Biblie, Vişma’el a avut doisprezece fii şi o fiică (la fel ca Ya’aqob), care „s-au întins de la Hawilah până la Şur, care este în faţa Egiptului, pe drumul

ce duce spre Asiria; şi s-au sălăşluit ei înaintea tuturor fraţilor lor” (Facerea 25: 18). Mai multe inscripţii regale asiriene, babiloniene şi arabe din secolele XVI – IX î.e.n. menţionează un rege al arabilor şi al ismailiţilor. O astfel de inscripţie regală asiriană enumeră triburile „Nabat, Kedar, Abdeel, Dumah, Massa şi Teman”, care poartă numele a şase dintre fiii lui Vişma’el. Însă tradiţiile islamică, preislamică şi iudaică susţin că urmaşii lui Vişma’el sunt arabii, prin urmare ismailiţii nu pot fi nici hyksoşii care s-au stabilit în Canaan, nici cei plecaţi în Grecia.

Facerea biblică mai menţionează un grup de posibili rivali ai iacobiţilor, Vişma’el şi Vişaq nefiind singurii fii ai lui Abraam: „Avraham însă şi-a mai luat o femeie cu numele Qetura. Ea i-a născut pe Zimran, Jokşan, Madan, Midian, Işbak şi pe Şuah. Lui Jokşan i s-au născut Şeba, Teman şi Dedan. Iar fiii lui Dedan au fost: Raguil, Nabdeel, Aşşurim, Letuşim şi Leummim. Iar fiii lui Midian au fost: Efa, Efer, Hanokh, Abida şi Eldaa. Aceştia toţi au fost fiii Qeturei” (25: 1 – 4). Abraam a procedat şi cu aceştia la fel ca în cazul

primului său fiu – i-a izgonit, pentru a nu avea Vişaq rivali: „Avraham a dat toate averile sale fiului său Vişaq. Iar fiilor ţiitoarelor sale, Avraham le-a făcut daruri şi, încă fiind el în viaţă, i-a trimis departe de la Vişaq, fiul său, spre răsărit, în pământul răsăritului” (25: 5 – 6). Nu ştim ce s-a întâmplat cu urmaşii acestor fii ai lui Abraam, dar putem bănui că şi în cazul lor exista o aversiune faţă de Vişaq, pe care au transmis-o şi descendenţilor lor, ceea ce îi transformă în posibili hyksoşi.

A treia variantă o reprezintă seminţia lui Esaw, numit şi Edom („Roşu”), fiul lui Vişaq, care a avut un destin asemănător celui al lui Vişma’el. Şi el era primul fiu, căruia fratele său mai mic i-a luat moştenirea.

Povestea lui însă diferă, Biblia susţinând că era favoritul tatălui său. Într-o zi, fiindu-i foame, i-a cedat fratelui său, Ya’aqob, dreptul de prim-născut pentru o porţie de linte. Talmudul susţine că această întâmplare a avut loc imediat după moartea lui Abraam, adică pe când băieţii erau în vârstă de 15 ani. Se pare că lui

Esaw nu îi păsa prea mult de promisiunea lui Marduk, de descendenţa din familia regală akkadiană sau de moştenirea unui ţinut mai mult deşertic. Când Vişaq a îmbătrânit iar vederea i-a slăbit considerabil, Ya'aqob l-a păcălit pentru a primi binecuvântarea rezervată fratelui său. Pierzându-şi şi dreptul de prim-născut, şi binecuvântarea tatălui, Esaw a început să-şi urască fratele şi s-a hotărât să rezolve singur problema: „Se apropie zilele de jelire pentru tatăl meu; atunci am să ucid pe Ya'aqob, fratele meu!" (27: 41). Pentru a scăpa cu viaţă, Ya'aqob a fugit în Harran, la fratele mamei sale, Laban. S-a întors după mulţi ani şi s-a împăcat cu Esaw, care l-a iertat. După un timp, Esaw şi-a luat familia şi a plecat pe muntele Seir, teritoriul horiţilor, locuind împreună cu aceştia până când, la un moment dat, horiţii au ajuns sub controlul descendenţilor lui Esaw / Edom, numiţi edomiţi.

Ar putea fi edomiţii hyksoşii care au atacat Egiptul? Cercetătorii au stabilit că hyksoşii erau un grup asiatic, cu origini mixte, predominant semite, printre care se

găseau şi elemente hurriene. În Vechiul Testament, urmaşii lui Esaw nu erau akkadieni pur-sânge, ci un amestec. La 40 de ani Esaw s-a însurat cu două hitite: Yehudit, fiica lui Beeri Hititul şi Basemat, fiica lui Elon Hititul (Facerea 26: 34). Mai târziu s-a căsătorit şi cu Mahalath, una dintre fiicele lui Vişma'el (28: 9). Capitolul 36 al Facerii devine confuz, schimbând numele femeilor; aici soţiile lui sunt Adah, fiica lui Elon Hititul, Oholibama, nepoata lui Zibeon Hititul şi Basemat, fiica lui Vişma'el. Contează prea puţin numele lor, important fiind faptul că edomiţii nu aveau doar sânge akkadian, ci şi hitit, egiptean şi horit. Horiţii biblici, cu care s-au amestecat edomiţii, ar putea fi hurrienii. Talmudul spune că, din cauza furiei pricinuite de moartea lui Abraam, Esaw a comis cinci păcate: a ucis un om, a violat o tânără logodită, a renunţat la dreptul de prim-născut, a negat învierea morţilor şi pe Yahweh. Iar asta ar explica motivul pentru care zeul suprem al hyksoşilor era Baal Hadad / Enlil, rivalul lui Marduk. Flavius Iosephus a interpretat numele hyksoşilor ca însemnând „regii păstori"; în

Facerea, când Ya'aqob îi dăruieşte câteva turme, Esaw se laudă că are destule: „Am şi eu multe, frate; ţine-ţi pe ale tale pentru tine!" (33: 9). Deşi cei doi fraţi s-au împăcat în povestea biblică, urmaşii lor au reluat conflictul, edomiţii fiind unii dintre cei mai mari duşmani ai israeliţilor. În Cartea Jubileelor, Esaw a fost convins de fiii lui să angajeze mercenari şi să-l atace pe Ya'aqob, pentru a-i lua averea. Nu pare imposibil ca edomiţii să fi reuşit să strângă o armată precum cea a hyksoşilor; în Facerea biblică, Esaw a plecat în întâmpinarea fratelui său cu patru sute de oameni (32: 6). Iar asta se întâmpla înainte de a-i supune pe horiţi şi de a angaja mercenari.

Tot urmaşi ai lui Esaw erau şi beduinii Şasu din cronicile egiptene, un popor din nordul Edomului care obişnuia să organizeze raiduri în peninsula Sinai. Caracterul lor războinic reiese şi din profeţia făcută de Vişaq lui Esaw: „Cu sabia ta vei trăi şi vei fi supus fratelui tău; va veni însă vremea când te vei ridica şi vei sfărâma jugul lui de pe grumazul tău" (27: 40). Poate că atacul hyksoşilor

reprezintă acea vreme în care edomiţii s-au ridicat pentru a sfărâma jugul tradiţional al iacobiţilor. Sau poate că motivul lor era răzbunarea, dacă este adevărată povestea din Talmudul babilonian, care susţine că Esaw a fost ucis de Huşim, unul dintre nepoţii lui Ya’aqob, deoarece strămoşul edomiţilor a încercat să împiedice înmormântarea părintelui iacobiţilor în peştera din Machpelah alături de Abraam, Sarra, Vişaq şi Ribqa.

Nu putem şti dacă hyksoşii erau într-adevăr urmaşii lui Esaw. Nu ar fi exclus ca edomiţii şi horiţii să se fi aliat cu ismailiţii (alianţă pecetluită prin căsătoria lui Esaw cu fiica lui Vişma’el), cu hitiţii (se căsătorise şi cu două hitite) şi poate chiar

cu urmaşii celorlalţi fii izgoniţi ai lui Abraam, astfel ajungându-se la enormul grup al hyksoşilor. Indiferent dacă am reuşit sau nu să identificăm corect identitatea lor, cert este că există o serie de curiozităţi. Una este asemănarea dintre numele unuia dintre regii hyksoşi, Qareh, şi cel al unuia dintre fiii lui Esaw, Qorah. O alta este legată de numele fondatorul Dinastiei a XV-a, conducătorul hyksoşilor care au invadat Egiptul. Numele lui era Salitis după Flavius Iosephus, iar istoricul Sextus Iulius Africanus îl numea Saites. Niciuna dintre aceste variante nu reprezintă adevăratul său nume, ţinând cont că Salitis provine din „Şallit”, un titlu primit de iacobitul Yosep în Egipt (care înseamnă „Deţinătorul puterii”), iar Saites indică o conexiune cu oraşul Sais din vestul Deltei Nilului, numit Saw sau Zaw de egipteni şi Să el-Hagar în prezent. O legătură cu acelaşi oraş pare a avea şi unul dintre fiii lui Abraam, numit Şuah de Vechiul Testament şi Sous de Flavius Iosephus. Interesant este numele actual al oraşului, care îl conţine pe cel al lui Hagar, mama biblicului Vişma’el; cum hieroglifa

„sa” însemna „protecţie” iar „el” este cuvântul vest-semitic pentru „zeu”, numele oraşului s-ar putea referi la protecţia oferită mamei lui Vişma’el de zeul ei. Istoricul Herodot scria că în Sais, oraş patronat de zeiţa Neit, se afla mormântul lui Asar (Osiris). Diodor din Sicilia nota că Sais a fost construit de zeiţa Athena înainte de potopul care a distrus oraşul Atena şi insula Atlantis. În Timaios şi Kritias, filosoful Platon povestea că în Sais a aflat înţeleptul Solon povestea Atlantidei, insula ai cărei locuitori au atacat Egiptul şi Grecia, distrusă în cele din urmă de o catastrofă. Să fi fost oare hyksoşii atlanţii care au atacat Egiptul şi mai apoi triburile tracice din Grecia? Povestea distrugerii se potriveşte, ţinând cont că majoritatea cercetătorilor pun scufundarea Atlantidei pe seama erupţiei vulcanului Santorini din jurul anului 1550 î.e.n., exact în perioada migraţiei hyksoşilor din Egipt. Este posibil ca tracii să fi părăsit Grecia pentru a se muta în nord din cauza vulcanului, iar hyksoşii să fi ocupat tărâmul Eladei pe care l-au găsit liber.

Hecateu din Abdera spunea că o parte

dintre hyksoşi s-a stabilit în Grecia, devenind poporul elen sau grec, cealaltă parte, plecată în Iudeea, devenind poporul israelit. Iar această afirmaţie sugerează că grecii şi israeliţii sunt în esenţă acelaşi popor. Trebuie să recunoaştem că grecii au trăsături faciale semite evidente. Nasul cârn şi mare, alături de culoarea ceva mai închisă a pielii, sunt trăsături fizice comune atât ale semiţilor din Orientul Mijlociu, cât şi ale grecilor. Să nu uităm de spiritul comerciant mult dezvoltat, specific atât evreilor, cât şi grecilor. O dovadă a originii lor semite se întâlneşte până şi în numele pe care şi-l atribuie, acela de „eleni”. Grecii se consideră urmaşii direcţi ai lui Ellin, fiul lui Deukalion şi Pyrra, supravieţuitorii Potopului. Acest nume conţine particula nord-vest semitică „el”, care înseamnă „zeu”, fiind probabil un derivat al lui Elyon, zeul suprem în panteonul canaaneenilor. Chiar şi Biblia susţine că spartanii (greci din cetatea Sparta) şi iudeii fac parte din acelaşi popor: „Aflatu – s-a în scrieri vechi despre spartani şi iudei că sunt fraţi şi că sunt din neamul lui Avraham” (Cartea întâi a

Macabeilor 12: 21). Poate cea mai clară dovadă a originii comune a celor două popoare o reprezintă alfabetul. Cel ebraic şi cel grec sunt aproape identice, aşa cum se poate observa din tabelul de mai jos:

Alfabetul ebraic Alfabetul grec
Aleph Alpha
Beth Beta
Gimel Gamma
Daleth Delta
He Epsilonvau v-au
Zayin Dzeta
Heth Eta
Teth Theta
Yod Iota
Khaph Kappa
Lamed Lambda
Mem Mi
Nun Ni
Samekh Xi
Ayin Omicron
Pe Pi
Şade Psi
Koph Khi
Resh RhoShin Sigma Tav Tău

Ajunşi în Europa, hyksoşii deveniţi greci şi-au adus cu ei propria limbă,

tradiţiile şi religia, însă au dorit să-şi creeze o identitate proprie, încercând să se rupă de originea lor semită. Au modificat denumirile literelor din alfabetul lor, păstrând totuşi esenţa. Ba chiar au adăugat încă două litere, „ypsilon” şi „omega”, fiind probabil influenţaţi de tracii pe care i-au întâlnit în Europa. Prin oameni ca poetul Hesiod şi-au creat o religie nouă, pornind de la cea a strămoşilor lor asiatici. Nu au putut inventa una de la zero, aşa că au transformat-o pe cea veche, motiv pentru care găsim aceleaşi divinităţi în Grecia, Canaan şi Sumer. De exemplu, zeul elen al cerului, Ouranos (Uranus pentru romani), are un nume de origine sumeriană, „uran” (fără terminaţia „os”, specifică limbii elene) însemnând ori „An din Ur”, ori „Sufletul ceresc”. Numele personificării Pământului, Geea, Ce sau Gaia, provine din sumerianul „şi” care, de asemenea, înseamnă „pământ”. Helios este un derivat al canaaneanului Eli, căruia i s-au adăugat litera „h” la început şi terminaţia „os”, specifică limbii elene, Apollon provine din Aplu al hurienilor, Kronos din semiticul

„qrn”, Hades din nord-vest semiticul Hadad iar Adonis din Adonai, unul dintre epitetele zeului evreilor. Aşadar, până şi religia olimpiană dovedeşte rădăcinile semite ale poporului grec, în conformitate cu relatarea lui Hecateu.

Primul care a încercat să elibereze Egiptul de hyksoşi a fost tebanul Seqeneare Ta’a din Dinastia a XVII-a, care a fost ucis în luptă. Fiul său, Wadjkheperre Kamose, a atacat capitala hyksoşilor, Avans, însă nici el nu a avut şanse de reuşită. Fratele său mai mic, Nebpehtire Ahmose, care i-a urmat la tron, a reuşit în cele din urmă să cucerească Avansul şi să-i gonească din Egipt pe semiţii conduşi de Nakhtyre Hotepibre Khamudi. Hyksoşii s-au împrăştiat, cel mai probabil nu doar în Grecia şi în Canaan ci în mai multe direcţii, ţinând cont că istoria îi consemnează în continuare pe ismailiţi, pe edomiţi şi pe restul popoarelor urmaşe ale lui Abraam. Kadmos, cel care a condus o parte dintre hyksoşi în Grecia după părerea lui Hecateu din Abdera, acolo unde a fondat oraşul Thebai, pare să-şi fi luat numele după cel al lui Kamose, unul

dintre prinţii din Waset (Thebai) care au luptat împotriva hyksoşilor. Ceea ce înseamnă că grecii i-au atribuit liderului emigranţilor numele uşor modificat al unuia dintre faraonii tebani care au încercat să-i izgonească. Este posibil ca acest Kadmos să fi fost în realitate Khamudi, ultimul rege al hyksoşilor, care a dispărut din istorie după numai un an de domnie. O parte dintre hyksoşi s-au refugiat în oraşul Şaruhen din deşertul Negeb (aflat în sudul Israelului de astăzi), unde au fost asediaţi timp de trei ani de faraonul Nebpehtire Ahmose.

Însă este posibil, aşa cum am mai spus, ca aceştia să nu fi fost hyksoşi, ci iacobiţii plecaţi în Canaan pentru a prelua teritoriul promis de Marduk patriarhilor Abraam, Vişaq şi Va'aqob. Ceea ce dă de înţeles şi Vechiul Testament, care susţine în Cartea lui Yehoşu'a 19: 6 că Şaruhen a fost ocupat de tribul lui Şim'on, unul dintre fiii lui Ya'aqob. Se pare că iacobiţii nu au intrat în Canaan paşnic; se estimează că zidurile Ierihonului au căzut în jurul anului 1549 î.e.n., adică la un an după gonirea hyksoşilor şi iacobiţilor din

Egipt. Cum iacobiţii erau cei sosiţi atunci în zonă, rezultă că ei erau cuceritorii cetăţii, ceea ce înseamnă că sunt şanse ca ei să fi atacat şi alte localităţi. Redactorii Bibliei au atribuit exodul din Egipt şi cucerirea Ierihonului israeliţilor lui Moise din jurul anului 1300 î.e.n. Însă descoperirile arheologice arată că adevăratul exod israelit a fost cel din jurul anului 1550 î.e.n., al iacobiţilor izgoniţi din Egipt odată cu hyksoşii. Se pare că nu toţi au fost mulţumiţi de teritoriul moştenit, o mică parte dintre ei întorcându-se în Egipt după un timp, fiind scoşi de acolo de Moise, cunoscut în istorie ca faraonul rebel Akhenaton.

Până la el să recapitulăm principalele evenimente din timpul amurgului zeilor, de la încoronarea pe tronul oraşului Kiş a cârciumăriţei Kug-Bau până la moartea lui Yosep în Egipt:

2465 î.e.n. – În Kiş este încoronată de Marduk cârciumăriţa Kug-Bau.

2402 î.e.n. – Se naşte în Nippur Serug, bunicul lui Terah.

2365 î.e.n. – Moare regina Kug-Bau în Kiş. Tronul Sumerului îi revine fiului ei,

Puzur-Suen.

2340 î.e.n. – Moare în Kiş regele Puzur-Suen. Pe tron urcă fiul său, Ur-Zababa.

2334 î.e.n. – Lugal-zage-şi din Umma îl omoară pe Ur-Zababa din Kiş şi îi ia tronul, apoi este ucis în Uruk de Şarru-kinu, care se încoronează ca rege al Sumerului înainte de a înfiinţa Imperiul Akkadian.

2325 î.e.n. – Moare în Nippur Peleg, stră-străbunicul lui Terah.

2294 î.e.n. – Moare în Nippur Eber, stră-stră-străbunicul lui Terah.

2279 î.e.n. – Moare Şarru-kinu în Agade, capitala imperiului său.

2278 î.e.n. – Pe tronul Imperiului Akkadian urcă Râmuş, fiul lui Şarru-kinu.

2272 î.e.n. – Se naşte în Nippur Năhor, tatăl lui Terah şi bunicul lui Abraam.

2270 î.e.n. – Râmuş, fiul lui Şarru-kinu, este asasinat în Agade de câţiva membri ai curţii sale regale.

2269 î.e.n. – Tronul Akkadului îi revine lui Maniştuştu, fratele lui Râmuş şi fiul lui Şarru-kinu.

2260 î.e.n. – Maniştuştu

reconstruieşte în Ninive templul distrus al lui Iştar.

2255 î.e.n. – Moare în Agade Maniştuştu, fiul lui Şarru-kinu.

2254 î.e.n. – Este înscăunat pe tronul Imperiului Akkadian fiul lui Maniştuştu, Naram-Sin.

2218 î.e.n. – Moare Naram-Sin, nepotul lui Şarru-kinu. Conducătorul Imperiului Akkadian devine fiul său, Şar-Kali-şarri.

2195 î.e.n. – Moare în Nippur Re'u, străbunicul lui Terah.

2193 î.e.n. – Moare Şar-Kali-şarri, fiul lui Naram-Sin şi strănepotul lui Şarru-kinu. În Nippur se naşte Terah, fiul lui Năhor şi Iyoska. Începe invazia gutienilor în Mesopotamia. Imperiul Akkadian este condus simultan de patru regi: Igigi, Îmi, Nanum şi Ilulu.

2190 î.e.n. – Dudu îi învinge pe cei patru regi şi ocupă tronul Akkadului.

2169 î.e.n. – Moare regele Dudu.

2168 î.e.n. – Tronul îi revine fiului lui Dudu, Şu-turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian.

2153 î.e.n. – Moare Şu-turul. Imperiul

Akkadian este distrus de gutieni.

2123 î.e.n. – Se naşte în Nippur Abram, fiul lui Terah şi Amsalai.

2119 î.e.n. – Guvernatorul oraşului Uruk, Utu-hengal, se înscăunează ca rege al Sumerului după ce îl învinge pe Tirigan, regele gutienilor.

2113 î.e.n. – Se naşte în Nippur Sarai, fiica lui Haran, viitoarea soţie a lui Abram.

2112 î.e.n. – Moare regele Utu-hengal. Tronul Sumerului îi revine ginerelui său, Ur-Nammu, guvernatorul oraşului Ur. Terah şi familia sa se mută din Nippur în Ur.

2094 î.e.n. – Moare regele Ur-Nammu. Pe tronul Sumerului urcă Şulgi, fiul său. Terah şi familia sa se mută din Ur în Harran.

2072 î.e.n. – Moare în Nippur Serug, bunicul lui Terah. Regele Şulgi se autoproclamă zeu.

2068 î.e.n. – Moare în Nippur Năhor, tatăl lui Terah şi bunicul lui Abraam.

2066 î.e.n. – Regele sumerian Şulgi îşi dă fiica de soţie şi oraşul Larsa ca zestre viceregelui Elamului, primind în schimb o legiune de trupe elamite.

2053 î.e.n. – Regele Şulgi supune provinciile apusene ale Orientului Mijlociu cu ajutorul legiunii sale elamite.

2051 î.e.n. – Enlil îl ucide pe Enki. Anu hotărăşte ca Enlil să părăsească planeta iar tronul Pământului să-i revină lui Marduk, fiul lui Enki.

2048 î.e.n. – Moare regele Şulgi, fiul lui Ur-Nammu. Tronul Sumerului îi revine fiului său, Amar-Sin. La ordinul lui Marduk, Abraam, Sarra şi Lot pleacă din Harran în Canaan.

2047 î.e.n. – Abraam, Sarra şi Lot ajung în Herakleopolis, la curtea faraonului Merikare Khety, regele Egiptului Inferior.

2042 î.e.n. – Abraam, Sarra şi Lot pleacă din Egipt în Canaan, din cauza conflictului dintre faraonii Merikare Khety şi Nebhepetre Mentuhotep.

2039 î.e.n. – Regii mesopotamieni Amar-Sin, Kudur-Lagamar, Eri-Aku şi Tud-ghula înving în Valea Sidimului alianţa regilor iordanieni. Abraam îi învinge la Dan şi îşi eliberează nepotul capturat de mesopotamieni. Pe drumul spre casă

moare Amar-Sin, fiul lui Şulgi. Fratele său, Şu-Sin, preia tronul Sumerului.

2037 î.e.n. – Se naşte Vişma'el, fiul lui Abraam şi Hagar, fiica faraonului Merikare Khety.

2024 î.e.n. – Zeul Ninurta foloseşte şapte bombe nucleare pentru a distruge oraşe loiale lui Marduk, printre care Sodoma şi Gomorrah. Abraam şi Sarra pleacă în Gerar, la curtea regelui filistean Abimelek.

2023 î.e.n. – Se naşte Vişaq, fiul lui Abraam şi Sarra.

2004 î.e.n. – Moare Ibbi-Sin, ultimul rege al Sumerului. Enlil părăseşte Pământul după ce distruge Sumerul printr-o furtună nemaivăzută.

1988 î.e.n. – Moare în Harran Terah, tatăl lui Abraam.

1986 î.e.n. – Ninurta îi cere lui Abraam să-l sacrifice pe Vişaq, însă Marduk intervine la timp. Moare Sarra, soţia lui Abraam şi mama lui Vişaq.

1983 î.e.n. – Vişaq se căsătoreşte cu Ribqa, fiica vărului său, Betu'el.

1963 î.e.n. – Se nasc gemenii Esaw şi Va'aqob, fiii lui Vişaq şi Ribqa.

1948 î.e.n. – Moare Abraam. Esaw îi cedează lui Ya’aqob dreptul de primnăscut.

1923 î.e.n. – Esaw se căsătoreşte cu două hitite.

1900 î.e.n. – Moare Vişma’el, fiul lui Abraam şi Hagar.

1894 î.e.n. – Sumu-Abum formează în sudul Mesopotamiei un mic regat amorit care includea şi Babilonul, înfiinţând astfel Prima Dinastie Amoritǎ babiloniană.

1881 î.e.n. – Moare Sumu-Abum iar pe tronul regatului amorit urcă Sumu-la-El.

1878 î.e.n. – Moare la Itjtawy faraonul Khaikheperre Senusret din Dinastia a XII-a iar tronul Egiptului îi revine fiului său, Khakaure Senusret.

1872 î.e.n. – Se naşte Yosep, fiul lui Ya’aqob şi Rahel. Ya’aqob se hotărăşte să se întoarcă în Canaan cu familia sa.

1860 î.e.n. – Nimaatre Amenemhat, fiul lui Khakaure Senusret, devine coregent al Egiptului alături de tatăl său.

1855 î.e.n. – Yosep este vândut de fraţii săi şi dus în Egipt.

1845 î.e.n. – Moare Sumu-la-El iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia

urcă fiul său, Sabium.

1843 î.e.n. – Moare Vişaq, fiul lui Abraam şi Sarra.

1842 î.e.n. – Yosep devine vizirul Egiptului. În ţară încep şapte ani de bunăstare.

1839 î.e.n. – Moare Khakaure Senusret în Itjtawy iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Nimaatre Amenemhat.

1835 î.e.n. – În Egipt şi în Canaan încep şapte ani de foamete.

1833 î.e.n. – Ya’aqob şi familia sa se mută în Egipt.

1831 î.e.n. – Moare Sabium iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Apil-Sin.

1816 î.e.n. – Moare Ya’aqob, fiul lui Vişaq şi Ribqa.

1815 î.e.n. – Maakherure Amenemhat, fiul lui Nimaatre Amenemhat, devine coregent al Egiptului alături de tatăl său.

1814 î.e.n. – Moare Nimaatre Amenemhat în Itjtawy iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Maakherure Amenemhat.

1813 î.e.n. – Moare Apil-Sin iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia

urcă fiul său, SinMuballit.

1806 î.e.n. – Moare în Itjtawy Maakherure Amenemhat iar tronul Egiptului îi revine surorii sale, Sobek-kare Sobekneferu.

1805 î.e.n. – Pe tronul Avansului din Delta Nilului urcă Sekhaeare Yakbim, unul dintre urmaşii lui Ya’aqob, fondatorul Dinastiei a XIV-a.

1802 î.e.n. – Moare regina Sobek-kare Sobekneferu în Itjtawy. Pe tronul Egiptului urcă Sekhemre Khutawy Amenemhat Sobekhotep, fondatorul Dinastiei a XIII-a, care mută capitala la Imbu-Hedj (Memphis).

1794 î.e.n. – SinMuballit abdică iar tronul regatului amorit din Mesopotamia îi revine fiului său, Ammurapi, care înfiinţează Imperiul Babilonian şi transformă Babilonul în capitală, la ordinul zeului Marduk.

1780 î.e.n. – Moare Sekhaeare Yakbim iar pe tronul din Avans urcă Nubwoserre Ya’ammu.

1770 î.e.n. – Moare Nubwoserre Ya’ammu iar pe tronul din Avans urcă Khawoserre Qareh.

1762 î.e.n. – Moare vizirul Yosep, fiul lui Ya’aqob şi Rahel.

6. MOISE

În 1939, părintele evreu al psihanalizei, Sigmund Schlomo Freud, a publicat cartea Der Mann Moses und die monotheistische Religion („Omul Moise şi religia monoteistă”), în care a demonstrat că există mari asemănări între religia faraonului egiptean Akhenaten şi învăţăturile atribuite lui Moise (Moşeh în

ebraică).

De exemplu, el scria că unul dintre crezurile evreilor, „Schema Yisrael Adonai Elohenu Adonai Echod” („Ascultă, Israel, Domnul Dumnezeul tău este singurul Dumnezeu”), poate fi tradus „Ascultă, Israel, Aton Zeul nostru este singurul zeu”, deoarece litera ebraică „d” este o transliterare a literei egiptene „t”. În plus, Freud a arătat că numele liderului evreu nu provenea din ebraică, aşa cum se crezuse până atunci, ci din cuvântul egiptean „moş”, care înseamnă „copil” sau „moştenitor”, dar şi că naşterea lui Moise din Biblie este o reproducere a altor mituri antice despre naşterea unor mari eroi ai istoriei, cum ar fi Şarru-kinu (Sargon cel Mare), fondatorul Imperiului Akkadian. Pentru a se ascunde originea egipteană a lui Moise, mitul naşterii sale a fost modificat, redactorii Bibliei făcându-l să se nască din părinţi săraci şi să ajungă mai apoi într-o familie nobilă. Freud a sugerat că unul dintre înalţii oficiali, care se numea probabil Tutmes, era adept al religiei zeului Aten (numit Aton de greci). După moartea faraonului, Tutmes a scos

din Egipt tribul evreilor care trăiau în ţinutul Goşen din estul deltei Nilului, cărora le-a transmis principiile religiei faraonului Akhenaten. „Moise, care ieşise din şcoala lui Akhenaton, nu s-a folosit de alte metode decât suveranul: a poruncit şi a impus poporului credinţa sa (…) Moise a avut acelaşi destin ca Akhenaton, cel care îi aşteaptă pe toţi despoţii luminaţi (…) Ne devine dintr-odată limpede că Moise a fost un egiptean, probabil de rang înalt, din care legenda a făcut un evreu”, mai nota Freud.

Deşi în anii ce au urmat, mulţi oameni de ştiinţă au făcut eforturi pentru a distruge orice legătură dintre Moise şi Akhenaton, egiptologul Ahmed Osman a publicat în 1989 cartea Moise – Faraonul Egiptului, în care a demonstrat că liderul evreilor şi faraonul rebel au fost una şi aceeaşi persoană. Deşi dovezile aduse de Osman sunt solide, cercetătorii preferă să discrediteze în continuare această lucrare. Fără a-şi da seama că, identificându-l pe Moise cu Akhenaton, ar însemna ca Biblia să aibă o acoperire istorică. Să vedem dacă Freud şi Ahmed Osman au avut

dreptate.

Cea mai detaliată sursă de informaţii privitoare la viaţa lui Moise este Vechiul Testament. Dar întâlnim amănunte suplimentare în Talmud, cealaltă carte sfântă a evreilor după Torah, şi în Coran. Totuşi, nu doar în cărţile „sfinte” găsim indicii despre exodul israelit. Manethon, un preot egiptean care a trăit în timpul ultimei dinastii de faraoni, prin secolul al III-lea î.Hr., a scris o istorie a ţării sale, Aegyptiaca, compilând povestiri pe care le-a găsit în biblioteca templului din Heliopolis. Din păcate nu avem acces direct la opera originală, ci doar fragmente citate de alţi autori, cum ar fi istoricul evreu Flavius Josephus, cronografii creştini Sextus Iulius Africanus şi Eusebius, pasaje izolate din Plutarh şi alţi autori greci şi latini sau un compilator de mai târziu, Syncellus de la Tarasius, patriarh al Constantinopolului. Conform lui Manethon, citat de Josephus, strămoşii evreilor erau hicsoşii, care au ocupat Egiptul o bună perioadă de timp.

Când hicsoşii au fost goniţi din Egipt de către faraonul Ahmosis, aceştia au

ocupat Canaanul şi au construit Ierusalimul. Mai târziu, un alt faraon, Amenofis al III-lea (Amenhotep al III-lea, tatăl lui Akhenaton), a curăţat Egiptul de leproşi şi alte persoane necurate, trimiţându-le să lucreze în carierele de piatră de la est de Nil. După câţiva ani, faraonul le-a dat oraşul Avans, fostă fortăreaţă a hicsoşilor. Acolo, aceştia l-au ales conducător pe unul dintre preoţii de la Heliopolis, numit Osarsef. Osarsef le-a cerut celor ce îl urmau să nu se închine zeilor egipteni, a ordonat să se repare zidurile Avansului şi să se pregătească de un război cu Amenofis al III-lea. A trimis emisari la păstorii hicsoşi izgoniţi în Ierusalim, pentru a se uni într-o expediţie comună, împotriva Egiptului. Hicsoşii au venit într-un grup ce număra două sute de mii de oameni. Ameninţat de această invazie, Amenofis al III-lea a fugit în Etiopia, unde a stat 13 ani în exil. Între timp, hicsoşii şi egiptenii necuraţi au dat foc oraşelor şi satelor, au profanat templele, au mutilat imaginile zeilor şi au folosit sanctuarele ca bucătării, în care prăjeau animalele venerate de egipteni.

Aflând despre acest lucru, Amenofis al III-lea s-a întors din Etiopia în fruntea unei mari armate, iar fiul său, Ramses, în fruntea alteia. Cei doi au atacat şi i-au învins pe hicsoşi şi aliaţii lor egipteni, ucigând pe mulţi dintre ei şi fugărindu-i pe ceilalţi până la frontiera cu Siria.

Cei doi au atacat şi i-au învins pe hicsoşi şi aliaţii lor egipteni, ucigând pe mulţi dintre ei şi fugărindu-i pe ceilalţi până la frontiera cu Siria.

Deşi Manethon scria că liderul egiptenilor necuraţi era Osarsef, alţi autori au folosit numele Moise. Egipteanul Apion din primul secol d.Hr., care a predat retorica la Roma, scria că Moise s-a născut la Heliopolis. El a ridicat case de rugăciune în aer liber iar în locul obeliscurilor a construit stâlpi în vârful cărora se aflau figuri umane. Alţi autori din Alexandria, precum Chaereman şi Lysimachus, erau tot în favoarea lui Moise ca şi conducător al egiptenilor necuraţi. Syncellus, conform lui Africanus, afirma că Exodul a avut loc în timpul domniei lui Amosis I (Ahmosis I), primul rege al Dinastiei a XVIII-a. Conform lui Eusebius,

Syncellus ar fi afirmat că ieşirea evreilor din Egipt a avut loc în timpul domniei faraonului Achencherres (Akhenaton). Versiunea armeană a operei lui Eusebius identifică în mod similar domnia lui Achencherres (Akhenaton) ca perioada când Moise a devenit conducătorul evreilor.

O altă metodă, mai puţin convenţională, de a afla adevărul despre Moise este percepţia extrasenzorială. Între 1948 şi 1949, profesorul doctor Milan Rýzi a efectuat la Praga o serie de experimente. El a hipnotizat câţiva subiecţi pe care i-a trimis în anumite perioade din trecut. Rezultatele acestor experimente au fost publicate în cartea Miracolele biblice. Într-un experiment ce a avut loc pe 9 februarie 1949, Milena, o fată de 17 ani, sub hipnoză s-a întors în timp, pe vremea lui Moise. Ea l-a descris pe liderul evreilor ca având înălţimea cam de 1, 65 m, cu părul de culoare închisă şi fără barbă. Avea o figură prelungită şi nasul destul de mare. Milena spunea că Moise nu arăta ca un iudeu dar avea câteva trăsături iudaice, care însă nu erau prea marcante. Era îmbrăcat aproape

ca romanii, aşa cum sunt înfăţişaţi în picturi. Avea ceva legat în jurul corpului şi ceva peste umeri, ca o haină. Fratele lui Moise, Aaron, era puţin mai scund. Şi el avea faţa prelungă şi trăsături doar uşor iudaice. Barba şi părul lui erau de culoare roşie. Milena afirma că Moise şi Aaron au învăţat arta hipnozei de la un bărbat care afirma că este vrăjitor. Înainte să moară, acesta l-a învăţat pe Aaron hipnoza care, la rândul său, l-a învăţat pe Moise. Cei doi fraţi l-au hipnotizat pe faraon şi i-au sugerat acestuia să vadă Nilul prefăcut în sânge. Vacile egiptenilor au murit nu din cauza Domnului, ci pentru că păşteau pe câmpii infestate cu căpuşe. Egiptenii s-au îmbolnăvit pentru că au băut apă murdară. Nu a căzut foc şi grindină peste Egipt, doar o furtună puternică. Nu a domnit întunericul timp de trei zile, ci doar a fost cerul foarte înnorat. Invazia de lăcuste nu a fost provocată de Dumnezeul evreilor, ci era un eveniment normal în Egiptul antic. Aaron a ştiut că se va întâmpla acest lucru, l-a anunţat şi pe Moise iar acesta a pus „minunea” pe seama lui Yahweh. Dumnezeul biblic nu a omorât toţi

primiinăscuţi ai egiptenilor ci au murit vreo sută de copii egipteni, otrăviţi probabil de evrei. În deşert, Moise nu a aruncat o bucată de lemn în apă amară, făcând-o dulce, deoarece aceea era apă normală, proaspătă. Deasupra cortului în care se afla Chivotul Legământului era într-adevăr o coloană de nori, dar aceasta nu a vorbit cu Moise niciodată. De fapt, coloana apărea numai când Aaron dormea. Nu au apărut şerpi de foc care să-i muşte pe unii, ci aceia s-au zgâriat în nişte spini. N-au murit 24.000 de evrei, pedepsiţi de Yahweh, ci vreo două-trei sute, din cauza unei boli infecţioase. La râul Iordan, apa nu a stat pe loc pentru a putea trece israeliţii. Aceştia au trecut printr-un vad, unde apa era mică. Milena declara că nu au murit în deşert 14.700 de oameni, iar Moise a murit subit, probabil în somn.

Într-un alt experiment, ce a avut loc pe 22 ianuarie 1949, aceeaşi Milena spunea, tot sub hipnoză, că Moise avea vreo 40 de ani iar Aaron vreo 50 când au apărut în faţa faraonului. La prima înfăţişare, Moise era hipnotizat de Aaron dar la a doua, amândoi erau treji. Într-o altă vizită, Moise

nu a avut un toiag mare în mână, ci o nuia elastică. Nuiaua sa nu s-a transformat în şarpe, ci Aaron l-a hipnotizat pe faraon şi i-a sugerat să vadă acest lucru. Moise nu a despărţit apele în două. Evreii au trecut prin Marea Roşie în timpul refluxului, iar egiptenii au încercat să treacă în timpul fluxului. Moise nu a lovit cu toiagul în piatră, făcând să ţâşnească apă din acel loc. Ci, pur şi simplu, a găsit apă sub nişte pietre pe care le-a dat la o parte cu toiagul. Când pământul s-a deschis şi a înghiţit 250 de oameni, în realitate aceia căzuseră într-o capcană pentru animale. Numărul evreilor din deşert nu era cel specificat în Biblie, ci mult mai mic: cam 20.000 de oameni. Mana pe care le-o trimitea Dumnezeul Yahweh evreilor zilnic era sucul unei plante tropicale ce creşte în apropierea deşertului. Această plantă are cam 75 de centimetri, frunze foarte rezistente, creşte în nisip şi seamănă cu cactusul, dar nu are atâţia ţepi.

După ce Milena şi alte fete au întrerupt colaborarea cu profesorul Rýzi din motive personale, acesta fost nevoit să caute un alt subiect. Şi a găsit-o pe Sonya,

de doar 16 ani. În experimentul nr. 24 din data de 12 octombrie 1949, Sonya a fost trimisă în trecut, la rândul ei, pentru a verifica dacă într-adevăr Moise a fost lăsat într-un coşuleţ de mama sa şi găsit de fiica faraonului. În transă, fata a declarat că nu vede nimic de acest gen şi că, cel mai probabil, e vorba doar de o legendă.

Pentru a nu cădea în latura naivităţii, trebuie să recunoaştem că nu ne putem baza pe acurateţea acestor experimente. În primul rând, nu putem fi siguri că au avut loc şi că nu sunt doar rodul unei fantezii bogate. În al doilea rând, dacă presupunem că au avut loc aşa cum au fost prezentate, nu putem fi siguri dacă persoanele hipnotizate au văzut într-adevăr ceea ce declarau că au văzut, sau dacă toate acele imagini nu au fost influenţate de propriile păreri, în mod conştient sau inconştient. Deoarece se observă de multe ori subiectivismul hipnotizaţilor („copiii egiptenilor au fost omorâţi probabil de evrei”, „Moise a murit probabil în somn”, „probabil e doar o legendă”). În al treilea rând, nu putem şti dacă subiecţii hipnotizaţi au fost

influenţaţi de către hipnotizator. Şi nu în ultimul rând, nu ştim cu exactitate cum funcţionează percepţia extrasenzorială. Prin urmare, nu putem avea încredere în acurateţea ei. Dar când mai multe persoane văd sub hipnoză aceleaşi lucruri şi nu există niciun fel de influenţe externe ori interne, e posibil să vadă ceva care măcar se apropie de adevăr. Aşadar, chiar dacă privim cu scepticism rezultatele experimentelor profesorului doctor Milan Rýzi, anumite aspecte merită luate în considerare.

Ce dovezi există că Moise şi Akhenaton sunt aceeaşi persoană? Şi de ce

Manethon îl numea Osarsef? Numele Osarsef e compus din Osiris (Asar în egipteană) şi Iosif (Yosef în ebraică). Akhenaton era nepotul lui Yuya (Iosif) şi s-a reprezentat ca Osiris în templul lui Aton din Karnak. Manethon spune că Osarsef a fost preot în Heliopolis. Akhenaton a fost preot în Heliopolis.

Talmudul spune că Moise oficia ca şi mare preot. Akhenaton se considera marele preot al lui Aton. Tot în Talmud, Moise era considerat regele israeliţilor în

timpul şederii în Sinai. Akhenaton a fost regele Egiptului şi, chiar dacă a fost obligat să abdice, adepţii lui l-au considerat adevăratul rege chiar şi atunci când se aflau în Sinai. Coranul spune că Allah a ridicat regi din rândul israeliţilor, care nu pot fi decât urmaşii lui Iosif, adică cei patru regi de la Amarna: Akhenaton, Smenkhkare, Tutankhamon şi Ay. Şi Moise, şi Akhenaton, au fost în pericol să-şi piardă vieţile la naştere. Manethon spune că Osarsef şi-a schimbat numele în Moise spre sfârşitul vieţii. Akhenaton a fost numit Moise spre sfârşitul vieţii. Amândoi au interzis adepţilor săi să se închine zeilor egipteni, instaurând o credinţă monoteistă. În Talmud, când Moise era mic, a luat coroana faraonului şi şi-a aşezat-o pe cap. Akhenaton a ajuns coregent alături de tatăl său în tinereţe. Biblia spune că Moise avea 40 de ani când a fugit din Egipt. Akhenaton avea aproape 40 de ani când a fost obligat să abdice şi să părăsească Egiptul. În Biblie, Moise a condus Exodul la vârsta de 80 de ani. Akhenaton şi-a luat adepţii şi rudele israelite din Egipt la 80 de ani. Numele

soţiei etiopiene a lui Moise, Adonith (Aton-it în egipteană), indică o legătură cu Aton, zeul lui Akhenaton. Epitetul Dumnezeului lui Moise, Adonai („Domnul meu”), provine din egipteanul Aton-ai („Aton al meu”). Moise era nedespărţit de cârja sa de păstor, care de cel puţin două ori s-a transformat în şarpe. Cârja de păstor şi sceptrul cu cap de şarpe erau însemnele regilor egipteni. Moise a fost păstor după ce a fugit din Egipt. Akhenaton s-a reprezentat în sculpturi ca Osiris, zeul-păstor. De altfel, toţi faraonii se considerau păstori, acesta fiind un epitet care semnifica rolul de conducător al turmei de supuşi. Şi Moise, şi Akhenaton, au murit în deşertul Sinai. Cele 10 porunci ale lui Moise sunt copiate din Cartea egipteană a morţilor, pe care Akhenaton o ştia cu siguranţă din perioada în care a fost preot la Heliopolis. Moise a avut trei soţii: o necunoscută din Kuş (Nubia / Sudan), regina etiopiană Adonith şi madianita Zipporah. Akhenaton a avut cel puţin trei soţii: Nefertiti (marea regină), Kiya (o prinţesă mitannianăă) şi o a treia, rămasă necunoscută (sora lui Akhenaton şi

mama lui Tutankhamon). În Talmud, Moise a fost nevoit să părăsească tronul Etiopiei şi să fugă din ţară. Akhenaton a fost nevoit să părăsească tronul Egiptului şi să fugă din ţară. Manethon, Apion, Chaereman şi Lysimachus îl considerau pe Moise egiptean, iar în Biblie e israelit adoptat de egipteni. Akhenaton a fost egiptean cu sânge israelit. Lucru confirmat şi de experimentul profesorului doctor Milan Rýzi din 9 februarie 1949 când Milena, întoarsă în timp sub hipnoză, spunea că Moise nu arăta ca un iudeu dar avea câteva trăsături iudaice, care însă nu erau prea marcante. Lucru absolut firesc, ţinând cont că Moise / Akhenaton era egiptean cu sânge israelit. De asemenea, ea l-a descris pe liderul evreilor ca având o figură prelungită. Akhenaton era reprezentat în statui cu o figură prelungită.

Dacă Akhenaton este într-adevăr cel ce i-a scos pe israeliţi din Egipt, cine şi de ce l-a numit Moise? În Biblie se spune că fiica faraonului, când a găsit copilul printre trestii, i-a pus numele Moise (Moşe în ebraică) deoarece, a spus ea „din apă l-

am scos”. Însă el ar fi trebuit să fie numit Moşui („cel care a fost scos”), nu Moşe. În plus, dacă a fost adoptat de către o egipteancă şi a fost crescut ca un prinţ egiptean, este logic să fi primit un nume egiptean, nicidecum unul ebraic. Mai ales pentru că sunt mici şansele ca o prinţesă egipteană să ştie ebraica. Într-o perioadă în care copiii israeliţilor erau ucişi din ordinul faraonului, să pui unui copil un nume israelit ar fi fost echivalent cu a-i desena o ţintă mare pe el. Dacă prinţesa voia să-i salveze viaţa, în niciun caz nu i-ar fi pus un nume israelit. Dar, aşa cum a observat şi Freud, numele Moşe nu provine din ebraică, ci din cuvântul egiptean moş, care înseamnă copil. În egipteană antică, cuvântul pentru copil era scris prin două consoane, în şi-s. Dacă îndepărtăm din Moşe cele două vocale, rămân consoanele m şi ş. Cum litera ebraică şi este echivalentul literei egiptene’s, observăm că ambele cuvinte provin din aceeaşi sursă. Însă egipteanul moş nu are doar sensul de copil, ci şi de moştenitor legal. Când Horemheb a interzis folosirea numelui lui Akhenaton,

adepţii săi israeliţi şi egipteni l-au numit Moş, pentru a indica faptul că el era fiul legitim al lui Amenhotep al III-lea, moştenitorul de drept al tronului. Mai târziu, editorul biblic a tradus ms (Moş) prin mă (Moşe), încercând să furnizeze o explicaţie ebraică a numelui egiptean, pentru a rupe orice legătură dintre Moise şi Egipt. Faptul că moş e folosit cu sensul de moştenitor se vede şi din numele unor faraoni: Rameses („moştenitorul lui Ra”), Ahmose („moştenitorul lui Yah”), Tuthmose („moştenitorul lui Thoth”), Amenmeses („moştenitorul lui Amon”). Toate aceste nume ale faraonilor indică faptul că ei au primit tronul Egiptului de la respectivii zei, că erau fiii şi moştenitorii de drept ai zeilor.

2. Când a trăit

Pentru a afla cine era Moise cu adevărat, trebuie să aflăm perioada în care a trăit. Mai jos avem un tabel cu faraonii Dinastiei a XVIII-a şi primii patru din Dinastia a XIX-a:

Dinastia a XVIII-a		
Ahmosis	1549 – 1524 î.Hr.	ani

Amenhotep I	1524 – 1503 î.Hr.	ani
Tuthmosis I	1503 – 1491 î.Hr.	ani
Tuthmosis al II-lea	1491 – 1479 î.Hr.	ani
Hatşepsut	1479 – 1458 î.Hr.	ani
Tuthmosis al III-lea	1479 – 1424 î.Hr.	ani
Amenhotep al II-lea	1424 – 1398 î.Hr.	ani
Tuthmosis al IV-lea	1398 – 1388 î.Hr.	ani
Amenhotep al III-lea	1388 – 1348 î.Hr.	ani
Amenhotep al IV-lea (Akhenaton)	1360 – 1343 î.Hr.	ani
Smenkhkare	1345 – 1343 î.Hr.	ani
Tutankhamon	1343 – 1333 î.Hr.	ani
Ay	1333 – 1328 î.Hr.	ani
Horemheb	1328 – 1298 î.Hr.	ani
Dinastia a XIX-a		

Ramses I	1298 – 1296 î.Hr.	ani
Seti I	1296 – 1279 î.Hr.	ani
Ramses al II-lea	1279 – 1212 î.Hr.	ani
Merneptah	1212 – 1201 î.Hr.	ani

În capitolul Veghetorii am văzut că 1378 este numărul total al „maeştrilor” piramidei masonice, 1378 î.e.n. fiind şi anul în care s-a născut Akhenaten, cel mai mare profet al evreilor, care l-au numit Moşeh. Astfel aflăm că atunci când a urcat pe tronul Egiptului, pe care l-a împărţit timp de doisprezece ani cu tatăl său, Akhenaten / Moise avea doar 12 ani. Se spune că şi tatăl său a devenit rege la aceeaşi vârstă. Coincidenţă sau nu, 12 este unul dintre cele mai importante numere în simbolistica iudaică.

Majoritatea cercetătorilor Bibliei consideră că Ramses al II-lea a fost faraonul care i-a asuprit pe evrei, iar Merneptah cel în timpul căruia a avut loc Exodul, datorită unei metode de calcul

eronate. Aceşti cercetători sunt de părere că Iosif a venit în Egipt odată cu hicsoşii, păstori asiatici care au invadat Egiptul de Jos şi Egiptul de Mijloc în secolul al XVII-lea î.Hr., şi-au stabilit capitala la Avans, în Delta Estică, de unde au condus ţara pentru o perioadă de mai bine de un secol, până când au fost izgoniţi de faraonul Ahmosis, întemeietorul Dinastiei a Optsprezecea. Metoda de calcul a fost următoarea: conform Bibliei, 2 ani a fost întemniţat Iosif în Egipt, 7 ani roditori până a început foametea, 2 ani de foamete până a venit familia lui Iosif iar 430 de ani este durata şederii evreilor în Egipt până la Exod. În total, 441 de ani. Din datele egiptene, 108 ani au petrecut hicsoşii în Egipt, 240 de ani a durat Dinastia a Optsprezecea, iar din Dinastia a Nouăsprezecea, 2 ani a domnit Ramses I, 14 ani Seti I, 67 de ani Ramses al II-lea şi 10 ani Merneptah. În total, tot 441 de ani. Ceea ce ar însemna că Exodul a început la sfârşitul domniei lui Merneptah, prin anul 1201 î.Hr. Însă acest calcul ar însemna că Iosif a ajuns în Egipt ca sclav şi a fost întemniţat chiar din primul an al stăpânirii

hicsoşilor, lucru foarte puţin probabil.

Aceste presupuneri au fost spulberate în 1896, când egiptologul britanic W.M. Flinders Petrie a descoperit o stelă uriaşă de granit în templul funerar al lui Merneptah. Stela, care îi aparţinuse iniţial lui Amenhotep al III-lea, avea pe o parte inscripţionat un text comandat de acest rege, iar pe cealaltă parte ceea ce oamenii de ştiinţă au crezut că este relatarea a doua campanii militare ale lui Merneptah. Deoarece pe această stelă se află şi o referire la o campanie militară împotriva Israelului, lucru care se potriveşte cu relatarea biblică despre urmărirea israeliţilor de către egipteni, stela a devenit cunoscută ca Stela Israel. Stela datează din anul al cincilea de domnie al lui Merneptah şi vorbeşte despre israeliţi ca fiind un popor ce se stabilise deja în Canaan. Ceea ce înseamnă că israeliţii părăsiseră Egiptul până la acea dată (1208 î.Hr.), petrecuseră 40 de ani în pustiu şi stătuseră în Canaan suficient timp încât să devină o putere ameninţătoare. După ce elogiază victoria lui Merneptah împotriva libienilor, stela menţionează în ultimele

douăsprezece rânduri că „pustiire este pentru Tehenu (Libia), Hatti (ţinutul hitiţilor din Asia Mică, ce cuprindea şi nordul Siriei) este liniştit, Canaanul (partea de vest şi sud a Palestinei) este prădat cu toate relele, Ascalon (port canaanit în nordul zonei Gaza) este învins, Gezer (oraş canaanit la vest de Ierusalim) este prins, Yanoam (oraş din Palestina de nord) este făcut una cu ceea ce nu există, Israel (semnul folosit aici indică un popor, nu un teritoriu) este împrăştiat, sămânţa sa nu mai este, Hurru (ţinutul huriţilor de lângă Marea Moartă) a devenit o văduvă a Egiptului! Toate ţinuturile împreună sunt pacificate…” Dacă iniţial s-a crezut că aceste rânduri relatează victoriile lui Merneptah, nu există nicio dovadă că acest rege ar fi luptat împotriva altcuiva, în afară de libieni. Dacă regele, la vârsta înaintată de 60 de ani, ar fi învins hitiţii (cu care Ramses al II-lea a încheiat un tratat de pace), huriţii şi celelalte popoare menţionate pe stelă, e greu de crezut că nu s-ar fi lăudat cu aceste victorii şi în alte documente. În schimb, tot ce avem este o listă cu nume în epilogul Stelei Israel.

Merneptah nu pretinde că a supus acele popoare, ci doar că a adus pacea Egiptului după victoria împotriva libienilor, secţiunea finală a stelei indicând starea de lucruri pe care a moştenit-o de la bunicul său, Seti I, şi de la tatăl său, Ramses al II-lea. Şi totuşi, cine i-a înfrânt pe israeliţi?

Ramses I era bătrân când a urcat pe tron şi nu a supravieţuit celui de-al doilea an de domnie. A fost succedat de fiul său, Seti I, şi mai apoi de fiul acestuia, Ramses al II-lea, în timpul cărora găsim detalii despre campanii care se potrivesc atât cu Stela Israel, cât şi cu povestirea despre Exod. În primul său an de domnie, Seti I a primit vestea că neamul Şasu plănuia să se revolte, conducătorii acestor triburi reunindu-se în Khor (termenul general pentru Palestina şi Siria). Seti I a abia se întorsese din prima sa campanie împotriva neamului Şasu, unde a luptat alături de tatăl său, care de altfel a murit în acea luptă. Numele Şasu era folosit de egipteni pentru triburile de beduini din Sinai, popoare nomade care vorbeau o limbă vest-semitică.

Mai târziu, în primele secole ale erei

noastre, cuvântul şasu a devenit cuvântul copt sos, care înseamnă păstor. La scurt timp după încoronarea sa, Seti I a pornit spre nord, cucerind oraşul PiKanan din Gaza. Apoi a dus campanii împotriva canaanienilor, libienilor şi hitiţilor din nordul Siriei. Mai târziu, faraonul a dus două războaie împotriva libienilor. Fiul său, Ramses al II-lea, a trecut prin Canaan până la regatul Amurru din Siria de Nord. A cucerit oraşul Kadeş al hitiţilor, a restabilit ordinea în Galileea, a recâştigat Damascul şi a atacat oraşul ammurit Dapur, aflat la nord de Kadeş. În al douăzeci şi unulea an de domnie, Ramses al II-lea a încheiat un tratat de pace şi alianţă cu hitiţii. Pe lângă acestea, există mai multe campanii împotriva neamului Şasu, consemnate la Tanis, oraş la sud de Lacul Menzalah. Profesorul Kenneth A. Kitchen de la Universitatea din Liverpool a ajuns la concluzia că ţinutul neamului Şasu era zona Edomului şi Moabului din Biblie. Aşadar, în primul an de domnie al lui Seti I, neamul Şasu ieşea din Sinai amenințând Canaanul, Edomul şi Moabul. Peste două decenii, în timpul lui Ramses al

II-lea, ei părăsiseră Sinaiul şi se aflau în Edom şi Moab. Dacă facem o comparaţie între apariţia bruscă a neamului Şasu, mişcarea lor teritorială şi Exodul israeliţilor din Vechiul Testament, observăm că şi unii, şi alţii, au urmat aceeaşi rută. Israel şi Şasu sunt nume ale aceluiaşi popor. Când Moise şi tribul său israelit s-au unit în Sinai cu madianiţii, ei au fost numiţi neamul Şasu de către scribii egipteni. Mai târziu, când aceştia s-au stabilit în Canaan iar identitatea israelită s-a conturat, scribul Stelei Israel a putut să-i recunoască drept cine erau într-adevăr. Acesta este motivul pentru care numele Israel nu apare în scrierile egiptene până în 1209 î.Hr., iar numele Şasu nu este scris pe Stela Israel, deşi se ştie că predecesorii lui Merneptah au dus lupte împotriva acestui trib semit de beduini. Prin urmare, putem considera fără greşeală că Exodul din Biblie a avut loc aproximativ în anul 1296 î.Hr., faraonul pierzându-şi viaţa în timp ce îi urmărea pe israeliţi în Sinai, în acord cu relatarea Vechiului Testament. Dacă Ramses I este faraonul Exodului, Horemheb este cel care

i-a asuprit pe israeliţi. Ceea ce înseamnă că Moise şi Akhenaton au trăit în aceeaşi perioadă, aşa cum considerau şi Eusebius şi Syncellus. Presupunând că au fost două personaje diferite, ne lovim de coincidenţe mult prea mari: amândoi aveau credinţe asemănătoare, amândoi au construit temple îndreptate spre est, amândoi aveau sânge evreiesc, amândoi au plecat în Sinai şi amândoi au scos israeliţii din Egipt. Asemănările dintre cei doi sunt mult prea multe, după cum a observat şi Sigmund Freud. Aşa cum spunea şi egiptologul canadian Donald B. Redford: „Figura lui Osarsef / Moise este în mod evident modelată pe memoria istorică despre Akhenaton”. Sau, aşa cum presupune în mod corect Ahmed Osman, Moise şi Akhenaton sunt unul şi acelaşi.

Relatările contradictorii din Biblie îngreunează sarcina de a afla data precisă la care patriarhul Iosif şi israeliţii au ajuns în Egipt. Mai ales din cauză că ni se dau trei intervale de timp diferite. Vechiul Testament spune că israeliţii au stat în Egipt 430 de ani, 400 de ani sau patru generaţii. Prima variantă este cea

acceptată în general, deşi e de departe cea mai greşită. Cum s-a ajuns la acest număr? Cele patru generaţii despre care aminteşte Biblia sunt: Levi (fratele lui Iosif), Kohath (fiul lui Levi), Amram (fiul lui Kohath) şi Moise (fiul lui Amram). Levi a intrat în Egipt la 57 de ani şi, conform Talmudului, a mai trăit 80. Kobath a trăit 133 de ani iar Amram 137. Moise i-a condus pe israeliţi afară din Egipt la vârsta de 80 de ani. Toate aceste vârste, adunate (80 + 133 + 137 + 80), dau un total de 430 de ani. Însă acest calcul este în mod evident eronat. Pentru a se ajunge la numărul 430, ar însemna ca fiecare generaţie să se fi născut la moartea precedentei. Iar acest lucru este cel puţin aberant. Varianta reală nu poate fi decât de-a treia. Israeliţii au stat în Egipt timp de patru generaţii, adică: Yuya (Iosif din Biblie), Ay (fiul său), Akhenaton (fiul reginei Tiye – fiica lui Yuya, sora lui Ay şi soţia lui Amenhotep al III-lea) şi Tutankhamon (fiul lui Akhenaton).

3. Naşterea

Acum, când am aflat perioada în care a trăit Moise, putem încerca să aflăm

amănunte despre viaţa lui. Cartea *Ieşirea* sau *Exodul* începe cu o scurtă relatare despre descinderea israeliţilor în Egipt. Vizirul Iosif a reuşit să obţină de la faraon permisiunea ca tatăl său, Iacob (Israel), şi tribul său să se mute din Canaan în Egipt. Deoarece egiptenii aveau încă amintiri urâte despre hicsoşii care le-au ocupat ţara cu puţin timp în urmă, nu priveau cu ochi buni apariţia altui trib de păstori asiatici. Astfel, celor 70 de israeliţi li s-a dat ţinutul Goşen, în aceeaşi zonă a Deltei Nilului unde au fost stabiliţi hicsoşii. Biblia spune că israeliţii s-au înmulţit foarte mult iar faraonul acelor timpuri i-a asuprit pe aceştia, obligându-i să construiască oraşele Pithom şi Ramses. Când israeliţii au continuat să se înmulţească, faraonul a ordonat să fie ucişi toţi copiii de sex bărbătesc care urmau să li se nască. În această vreme s-a născut Moise, într-o familie din casa lui Levi. Numele tatălui nu este dat în acest punct al povestirii, ci mult mai târziu, când aflăm că se numeşte Amram. Soţia acestuia, numită Iochebed, şi-a ascuns fiul timp de trei luni. Neputând să-l mai ţină ascuns pentru mult timp, l-a

abandonat între trestiile de pe malul Nilului, într-un coş de papirus uns cu smoală şi lut. Fiica faraonului a găsit coşul când a venit să se scalde şi, văzând copilul plângând, i s-a făcut milă de el. Sora mai mare a acestuia, Miriam, care privise din depărtare la tot ce se întâmplase, s-a oferit să-i aducă o doică din rândurile israeliţilor. A adus-o chiar pe mama ei, care a fost de acord să-l alăpteze pe Moise în schimbul unei sume de bani. Când băiatul a crescut, a fost adus înapoi la fiica faraonului. Aceasta l-a adoptat şi l-a botezat Moise deoarece, spunea ea, „*l-am scos din apă*”.

Talmudul oferă o motivaţie diferită a încercării faraonului de a-l ucide pe Moise la naştere. El era cel care trebuia ucis deoarece reprezenta o ameninţare pentru tronul Egiptului. Faraonul a avut un vis în care un bătrân a aşezat pe un taler a unei balanţe uriaşe toţi prinţii şi înţelepţii Egiptului, iar pe celălalt taler un miel. Mielul s-a dovedit a fi mai greu. Sfetnicul Bi’l-am i-a explicat faraonului ce înseamnă acest vis, adică: „*un fiu se va naşte printre fiii lui Israel, care va distruge Egiptul*”. Reu’el Medianitul, socrul lui Moise din

Vechiul Testament, este descris aici ca unul dintre consilierii faraonului. El l-a sfătuit să nu îi asuprească pe israeliţi, ci să-i lase să plece în Canaan. Însă regele a preferat să asculte sfatul lui Bi'l-am şi a poruncit ca toţi băieţii care li se nasc israeliţilor să fie aruncaţi în râu. Iar Reu'el a fost exilat. În acord cu relatarea din Biblie, Talmudul spune că Amram s-a căsătorit cu Iochebed, care i-a născut o fiică, Miriam, urmată de un fiu, Aaron. Miriam, care e descrisă în Vechiul Testament ca fiind profetă, a profeţit că un al doilea fiu se va naşte din părinţii ei, care îi va scăpa pe israeliţi de asupritorii egipteni. Fiica faraonului, care l-a adoptat pe Moise, este numită aici Bathia.

Pentru a afla adevărul despre începutul vieţii lui Moise, trebuie întâi rezolvată o contradicţie. Vechiul Testament şi Talmudul susţin că fiica faraonului l-a găsit şi l-a adoptat pe Moise, însă în Coran soţia faraonului este cea care a făcut aceste lucruri. În ebraică, *fiică* şi *casă* se scriau în mod identic. În egipteană veche, cuvântul *casă* avea şi sensul de *soţie*. Ca exemplu avem numele

zeiţei Hathor, soţia lui Horus, care a fost tradus de egiptologi prin „casa lui Horus”, deşi al doilea sens e cel adevărat, adică „soţia lui Horus”, dat fiind faptul că zeiţa avea acest rol. Scribul Vechiului Testament a folosit cuvântul egiptean pentru casă / soţie, traducându-l prin cuvântul ebraic ce înseamnă acelaşi lucru. Cum însă nu avea sens să se considere că a coborât pe malul Nilului toată casa faraonului pentru a se scălda, scribul a dat cuvântului celălalt sens, de fiică. Aşadar, soţia faraonului este cea care l-a adoptat pe Moise, nu fiica lui, mai ales din cauza faptului că legile acelor vremuri nu permiteau unei prinţese necăsătorite să aibă un copil, fie el şi înfiat. Soţia faraonului l-a trimis pe Moise în ţinutul Goşen, în grija unei doice israelite, el întorcându-se la ea după ce a crescut.

Care este adevărata poveste a lui Moise / Akhenaton? Biblia spune că, pentru a-i salva viaţa lui Moise, mama sa l-a abandonat între trestiile de pe malul Nilului, într-un coş de papirus uns cu smoală şi lut, unde a fost găsit de fiica faraonului, care l-a adoptat. În

autobiografia regelui akkadian Sargon cel Mare (cca. 2270 – 2215 î.Hr.), acesta susţine că mama sa era mare preoteasă în oraşul Azupiranu în timp ce tatăl lui rămâne necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, l-a aşezat într-un coş de papură uns cu bitum şi i-a dat drumul pe fluviul Eufrat, pentru a evita uciderea lui. A fost găsit de Akki, grădinarul regelui, care l-a adoptat. Ulterior, Sargon va deveni amantul zeiţei Iştar, care îi va acorda tronul. Pentru că Sargon a trăit cu mult timp înainte de Moise, este evident faptul că povestea biblică este un plagiat al celei akkadiene, aşa cum sublinia şi Freud. Israeliţii au aflat povestea naşterii lui Sargon în timpul exilului în Babilon. Iar când s-au întors în Ierusalim şi au început să-şi scrie textele sacre, au inclus acea parte în legenda lui Moise. Până şi faptul că în Biblie ni se spune doar numele mamei lui Moise, în timp ce tatăl rămâne necunoscut, este identic cu faptul că doar mama lui Sargon era cunoscută, în timp ce tatăl lui nu. E posibil totuşi ca ambele variante, a lui Sargon şi a lui Moise, să fie copii ale unui mit egiptean mult mai vechi.

După ce l-a născut pe Horus, adevăratul moştenitor al tronului, zeiţa Isis l-a ascuns între trestiile de pe malul Nilului, pentru a nu fi găsit de către faraonul uzurpator Seth. Seth, unchiul lui Horus şi fratele lui Isis, îl omorâse pe Osiris şi îi luase tronul. Auzind că Osiris are un moştenitor, fără îndoială că ar fi încercat să îl ucidă şi pe acela. Aşadar, zeiţa şi-a crescut fiul pe ascuns, până acesta a ajuns destul de mare pentru a-şi cere drepturile. Mama lui Horus, Isis, a fost ajutată să crească copilul de către sora ei, Nephtys, soţia faraonului Seth, la fel cum soţia faraonului a fost ajutată de mama copilului să-l crească pe Moise. Oricum, această poveste, indiferent de versiune, este aberantă. O mamă care ar fi dorit să-şi salveze copilul de la moarte nu l-ar fi abandonat pe malul Nilului, unde mişunau crocodili, hipopotami, şerpi şi alte animale care i-ar fi pus acestuia viaţa în pericol. Din acelaşi motiv, fiica / soţia faraonului nu s-ar fi scăldat în fluviu, numai dacă ar fi avut tendinţe suicidale. Ceea ce este foarte puţin probabil. Chiar mitologia egipteană ne spune că micul Horus, în

timp ce se ascundea de unchiul său, a fost înţepat la un moment dat de un scorpion. A scăpat cu viaţă doar pentru că zeul Thoth a ajuns la timp pentru a rosti o formulă magică salvatoare. Aşadar, dacă un zeu îşi putea pierde viaţa pe malul Nilului, cum să considerăm că un om ar fi fost în siguranţă acolo? Mai ales unul abia născut?

Adevărul din spatele legendelor e că Amenhotep al III-lea s-a însurat cu sora lui moştenitoare, Sitamon, pentru a primi tronul. Mai apoi s-a căsătorit şi cu Tiye, fiica vizirului Yuya (Iosif), numind-o pe ea Marea Regină, spre nemulţumirea preoţilor tebani. Nefiind pur egipteană deoarece avea sânge israelit, Tiye nu putea fi moştenitoarea de drept a tronului şi nici mireasa zeului Amon, aşa cum erau considerate toate reginele Egiptului antic. Prin urmare, nici copiii săi nu puteau moşteni regatul. Dorind să-şi păstreze tronul, fiind presat de către preoţii amoniţi, Amenhotep al III-lea a decis să scape de fiii pe care i-i năştea Tiye. Astfel, primul lor fiu, Thutmose, a dispărut în condiţii inexplicabile. Regina nu a vrut să

se repete povestea şi cu următorul fiu. Prin urmare, când l-a născut pe cel de-al doilea prin 1376 î.Hr., în al doisprezecelea an de domnie al soţului său, Tiye a încercat să-l înduplece pe faraon. L-a numit pe copil Amenhotep al IV-lea, pentru a arăta că e urmaşul lui Amenhotep al III-lea şi singurul moştenitor adevărat al tronului. Însă preoţii lui Amon au fost mai convingători, amintindu-i faraonului că un copil impur pe tron ar fi însemnat nenorociri asupra Egiptului, deoarece ar fi atras mânia zeilor. Talmudul subliniază acest lucru prin presiunile sfetnicului Bi'l-am asupra faraonului. Văzând că viaţa fiului ei este în continuare în pericol, Tiye l-a trimis la rudele sale israelite din Goşen, în Delta Estică a Nilului. Faptul că viaţa lui Amenhotep al IV-lea a fost ameninţată în copilărie se poate deduce din epitetul pe care şi-l atribuia adeseori, „cel care a trăit mult", ceea ce înseamnă că în copilărie nimeni nu se aştepta să trăiască prea mult. În plus, Amenhotep al IV-lea s-a reprezentat ca Osiris în templul lui Aton din Karnak, indicând faptul că, asemeni zeului, el a învins moartea. Cei care au

compus şi redactat primele cărţi ale Vechiului Testament au încercat să ascundă originile egiptene ale lui Moise, inventând o poveste în care el era fiul unor israeliţi din casa lui Levi. Au făcut acest lucru pentru simplul fapt că cel mai mare profet al evreilor, considerat de cei mai mulţi dintre ei adevăratul Mesia, trebuia să fie israelit pur-sânge. Credinţa lor spune că Israel e poporul ales de Yahweh. Prin urmare, e de neconceput ca salvatorul israeliţilor să aparţină altei naţii, mai ales celei care i-a înrobit. Aşadar i-au atribuit lui Moise mitul lui Sargon sau pe cel al lui Horus pentru a arăta că viaţa i-a fost ameninţată încă de la naştere, dar şi pentru a explica faptul că a fost crescut atât printre israeliţi, cât şi ca prinţ al Egiptului.

4. Copilăria

Vechiul Testament nu ne furnizează informaţii despre copilăria lui Moise, spunându-ne doar că a fost crescut ca prinţ egiptean. Din Talmud însă aflăm că, pe când Moise avea vreo trei ani, la un banchet regal, a fost luat în braţe de faraon, moment în care copilul a apucat

coroana regală şi şi-a aşezat-o pe cap. Faraonul a simţit că acest gest avea o semnificaţie sinistră, Bi'l-am amintindu-i de visul cu balanţa. Au fost chemaţi înţelepţii şi judecătorii pentru a li se cere sfatul. Reu'el, care voia să salveze viaţa copilului, a sugerat să se aducă două farfurii, una cu foc şi una cu aur. Dacă Moise ar fi ales aurul, ar fi însemnat că înţelege lucrurile şi că a ales să se ridice împotriva faraonului cu bună ştiinţă. Dacă însă va alege focul, să fie lăsat în viaţă. Vasele au fost aduse în faţa copilului, care a întins mâna către foc şi a luat un cărbune pe care l-a băgat în gură, arzându-şi limba şi devenind, aşa cum spune Biblia, „cu vorbirea greoaie".

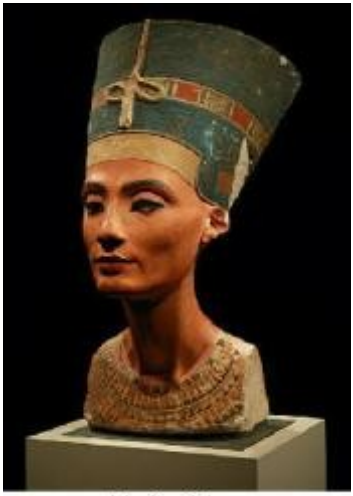

Nefertiti

La Zarw, în ţinutul Goşen, Amenhotep al IV-lea a făcut cunoştinţă cu credinţa israelită într-un singur Dumnezeu, fără chip, pe care a şi adoptat-o. În plus, acolo exista primul templu din Egipt al lui Aton. Iar israeliţii îşi echivalau zeul cu Aton al egiptenilor. Amenhotep al IV-lea a stat o perioadă şi în Heliopolis, unde şi-a întărit credinţa în zeul-soare, fiind preot al acestei divinităţi. Lucru confirmat şi de Manethon, care îl considera pe Osarsef preot din Heliopolis. Din acest motiv Apion a fost indus în eroare, crezând că Moise s-a născut la Heliopolis. Când a mai crescut, lui Amenhotep al IV-lea i s-a permis să meargă în capitala Teba. Pentru a fi numit coregent alături de tatăl său, Tiye a

aranjat ca el să se căsătorească cu sora sa vitregă, prinţesa moştenitoare Nefertiti, fiica lui Amenhotep al III-lea şi Sitamon. Deşi preoţii lui Amon au obiectat în continuare, Amenhotep al III-lea l-a numit coregent pe fiul său, considerând că acesta şi-a câştigat dreptul la tron prin căsătoria sa cu prinţesa moştenitoare. Povestea din Talmud, în care Moise şi-a pus pe cap coroana faraonului, în timpul unui banchet, semnifică doar încoronarea acestuia de tânăr.

Cine era Nefertiti? Numele ei egiptean, Nfr. t-jy.tj, înseamnă „cea frumoasă a sosit”. Aşa cum arată şi numele ei, se pare că într-adevăr era foarte frumoasă. Lucru pe care Amenhotep al IV-lea l-a subliniat de multe ori în scrieri. Originea părinţilor ei este necunoscută, prin urmare au apărut diverse supoziţii. Unii au sugerat că ea era Tadukhipa, fiica regelui mitannian Tuşratta, trimisă lui Amenhotep al III-lea ca soţie spre sfârşitul domniei sale. Însă Amenhotep al IV-lea s-a căsătorit cu Nefertiti în al douăzeci şi optulea an de domnie al tatălui său, cu opt ani înainte de

sosirea Tadukhipei în Egipt. Alţii au susţinut că era fiica lui Ay, de la o soţie care murise, sau că era fiica lui Amenhotep al III-lea şi a reginei Tiye. Amenhotep al IV-lea, respins din cauza originilor israelite ale mamei sale, nu s-ar fi căsătorit decât cu moştenitoarea, fiica cea mare a lui Amenhotep al III-lea. Dacă Nefertiti ar fi fost fiica reginei Tiye, în niciun caz nu ar fi moştenit tronul. În templul lui Aton din Karnak există 63 de statui ale lui Nefertiti, 38 ale lui Amenhotep al IV-lea şi 11 neidentificate. Statuile cele mai mari sunt ale lui Nefertiti. În cadrele ornamentale şi tăbliţele de ofrande, numele reginei apare de 67 de ori, al lui Amenhotep al IV-lea de trei ori şi doar 13 tăbliţe poartă ambele nume. Importanţa dată lui Nefertiti în primii ani de căsătorie, chiar mai mare decât cea acordată lui Amenhotep al IV-lea, indică faptul că era prinţesa moştenitoare, fiica lui Amenhotep al III-lea. Deoarece Horemheb s-a căsătorit mai târziu cu Mutnezmat, sora lui Nefertiti, pentru a avea dreptul la tron, ajungem la concluzia că mama lui Nefertiti şi

Mutnezmat a fost Sitamun, sora şi soţia lui Amenhotep al III-lea, fiica moştenitoare a lui Tuthmosis al IV-lea. Nefertiti şi Amenhotep al IV-lea au crescut împreună, doica lor fiind Tiy, soţia lui Ay. Chiar şi în zilele noastre, beduinii crescuţi de o doică îi spun acesteia „mamă”, la fel cum îşi numesc şi mama adevărată. Acesta poate fi motivul pentru care, în Biblie, doica israelită a lui Moise este numită mama lui. Cum Ay şi Tiy au avut un copil, e foarte posibil ca acesta să fi fost crescut alături de cei doi prinţi, devenind cu ei „frate de ţâţă”. Aşadar, dacă în Biblie Amenhotep al IV-lea este Moise, Nefertiti nu poate fi decât Miriam iar copilul lui Ay şi Tiy, Aaron. Faptul că Moise şi Aaron erau fraţi doar prin relaţia mama-doică, se observă şi în Coran: „*Aaron a spus: «Fiu al mamei mele»!*” (Sura 7: 150). Acesta este şi motivul pentru care Aaron apare în Vechiul Testament destul de târziu, când Moise avea aproape 80 de ani şi era fugit demult în Sinai. Moise căuta scuze pentru a nu se întoarce în Egipt, motivând că israeliţii nu-l pot înţelege din cauza vorbirii sale greoaie, fiind necesar ca Yahweh să-i

amintească faptul că are un frate care îl poate ajuta: „*Nu ai tu oare pe fratele tău, Aaron levitul? Ştiu că el poate să vorbească în locul tău*”. (Ieşirea 4: 10, 14). Dacă Moise ar fi avut un frate bun, sunt mici şansele să fi uitat de existenţa lui. Dar putem pune această amnezie pe seama vârstei înaintate şi a emoţiilor provocate de întâlnirea cu zeul. Subliniem în treacăt şi asemănarea fonetică dintre Aaron şi Aton, zeul lui Amenhotep al IV-lea.

5. Domnia

Încă de la începutul domniei sale, în jurul anului 1360 î.Hr., Amenhotep al IV-lea („Amon este satisfăcut”) a reuşit să enerveze preoţimea tebană. Şi-a schimbat numele în Akhenaton („spiritul viu al lui Aton”) şi a construit temple ale zeului său în oraşele lui Amon, Karnak şi Luxor. Un graffiti din templul de la Medium, din anul 30 de domnie al lui Amenhotep al III-lea, dovedeşte respingerea de către preoţii lui Amon a deciziei regelui de a-l numi pe Akhenaton moştenitor al tronului. O stelă de graniţă din Amarna arată că Akhenaton a întâmpinat o puternică opoziţie şi a fost subiectul unor critici. Pentru a preveni o

revoltă, mama sa l-a sfătuit să-şi construiască o nouă capitală la Amarna, pe care a numit-o Akhetaton („orizontul lui Aton”). Contrar părerii generale, numele Amarna nu derivă de la tribul musulman care s-a stabilit în acea zonă mai târziu. Ci de la numele din al doilea cartuş al zeului lui Akhenaton, Imr-n. Amram este numele dat de Biblie tatălui lui Moise, iar Intran este numele dat de Akhenaton „tatălui” său, zeului Aton. Este evident că acest nume a fost dat şi oraşului faraonului rebel.

Noua religie a lui Akhenaton a câştigat mulţi adepţi în Egipt, spre nemulţumirea

Akhenaton, Nefertiti şi 3 dintre fiicele lor

clerului amonit. Dar din cauza faptului că regele avea armata de partea sa, Akhetaton fiind practic o tabără militară, preoţii au evitat confruntarea.

Conducătorul armatei era Ay, fiul lui Yuya şi unchiul lui Akhenaton, soţul lui Tiy (doica lui Akhenaton şi Nefertiti). În noua sa capitală, regele s-a dedicat vieţii de familie, alături de venerarea zeului său. Nefertiti i-a dăruit şase fiice, Akhenaton comandând multe fresce ce reprezentau marea şi fericita familie regală, ocrotită de zeul-soare. Akhenaton s-a numit Mare Preot al lui Aton, oficiind alături de Nefertiti. Din acest motiv Talmudul şi Manethon spuneau că Moise oficia ca şi Mare Preot iar Apion scria că Moise a ridicat case de rugăciune în aer liber şi a construit stâlpi cu figuri umane în vârf, în locul obeliscurilor. Regele a compus chiar şi câteva imnuri închinate lui Aton, ce au servit mai târziu ca model pentru psalmii lui David din Vechiul Testament.

Dacă Biblia susţine că Moise le-a acordat leviţilor funcţii în preoţime, alături de el, descoperirile arheologice demonstrează că Akhenaton a făcut acelaşi lucru. Oraşul de pe malul celălalt al Nilului, lângă Amarna, se numeşte Mallawi (Mallevi), care înseamnă „oraşul leviţilor”. Marele Preot al lui Aton la

templul din Amarna se numea Meryre al II-lea. Echivalentul său ebraic este Merari, care apare în Geneza 46: 11 ca unul dintre fiii lui Levi. De asemenea, Panehesy era Marele Slujitor al lui Aton din templul lui Akhenaton. Echivalentul ebraic al acestui nume este Phinehas, nepotul lui Aaron, în a cărui familie s-au transmis sarcinile preoţiei. Un alt israelit care a ocupat o funcţie importantă printre oficialii lui Akhenaton a fost vizirul acestuia, Aper-el, al cărui mormânt a fost descoperit în 1989. Numele *apăr* corespunde cuvântului egiptean pentru *evreu*, care pentru vechii egipteni însemna *nomad*, iar particula *el* este unul dintre numele ebraice ale Dumnezeului biblic. Faptul că însăşi regina Tiye s-a alăturat soţului ei, Amenhotep al III-lea, în donarea unei cutii pentru mobila funerară a lui Aper-el, sugerează posibilitatea ca acesta să fi fost o rudă a reginei, cel mai probabil din partea tatălui ei israelit, Yuya (Iosif).

Talmudul spune că, atunci când Moise a fugit din Egipt după ce a omorât un egiptean, în Etiopia avea loc o revoltă împotriva regelui. Cât timp a fost plecat să

se înăbuşe revolta, regele Etiopiei l-a lăsat în locul său pe Bi'l-am, unul dintre sfetnicii faraonului, fugit din Egipt, fiul unui magician. Însă Bi'l-am a uzurpat tronul, a întărit zidurile capitalei, a construit fortăreţe uriaşe şi a săpat şanţuri între oraş şi râul din apropiere. Când regele s-a întors acasă şi a văzut că acele fortificaţii erau împotriva lui, a pornit un război împotriva lui Bi'l-am, care a durat nouă ani. De partea regelui a luptat şi Moise care fugise din Egipt în Etiopia, nu în Sinai. El a devenit favoritul regelui şi un prieten apropiat al acestuia astfel încât, când regele a murit, Moise a fost numit conducător *„în al o sută cinci zeci şi şaptelea an după ce Israel a coborât în Egipt*". Moise l-a înfrânt pe Bi'l-am care a reuşit să scape şi să fugă înapoi în Egipt. Iar etiopienii l-au pus pe Moise pe tronul lor, dându-i de soţie pe văduva regelui lor. Însă regina Adonith (Aton-it în egipteană) dorea ca fiul ei de la fostul rege să ajungă pe tron. Aflând acest lucru, Moise a renunţat din proprie iniţiativă la putere şi a plecat în Sinai. Coranul, în Sura 28: 20, sugerează că Moise a fost nevoit să

părăsească Etiopia deoarece viaţa îi era ameninţată. Deşi la prima vedere se poate crede că Talmudul se referă la statul african cu acelaşi nume, totuşi se observă că Etiopia este prezentată ca fiind un oraş, nu o ţară. Fără îndoială, Etiopia din Talmud e capitala Amarna, sau Akhetaton, unde Moise a fost domnit alături de regina sa, Adonith. Numele egiptean al reginei, Aton-it, indică faptul că aceasta nu putea fi decât Marea Preoteasă a lui Aton, Nefertiti.

Mumia mamei lui Tutankhamon

Akhenaton îşi dorea un urmaş de sex masculin, însă se pare că regina sa nu putea să i-l ofere. Ţinând cont că Nefertiti a născut doar fete, cei doi au ajuns la concluzia că e nevoie de o altă mamă care să nască viitorul rege.

Noua soţie a lui Akhenaton a fost prinţesa mitannianǎ Kiya, care i-a dǎruit tot o fiicǎ. Egiptologii au ajuns la concluzia cǎ, la un moment dat, aceasta a cǎzut în dizgraţie, fiind exilatǎ sau ucisǎ. Dacǎ aşa au stat lucrurile într-adevǎr, cel mai probabil gelozia lui Nefertiti a fost cauza îndepǎrtǎrii Kiyei. Neobţinând nici acum moştenitorul mult dorit, Akhenaton şi-a luat o a treia soţie. În anul 10 de domnie, aceasta i-a dǎruit regelui un fiu, care a fost numit Tutankhaton („imaginea vie a lui Aton”). Mumia mamei lui Tutankhaton a fost descoperitǎ în 1898 de cǎtre arheologul Victor Loret, în mormântul KV35 din Valea Regilor. Testele ADN au confirmat faptul cǎ este mama lui Tutankhaton dar şi fiica lui Amenhotep al III-lea şi a reginei sale, Tiye. Prin urmare, era sora lui Akhenaton dupǎ ambii pǎrinţi şi sora lui Nefertiti dupǎ tatǎ. Identitatea ei rǎmânând un mister, ea a fost botezatǎ de cǎtre arheologi „Tânǎra Doamnǎ”. La fel ca şi Kyia, „Tânǎra Doamnǎ” nu a avut o soartǎ prea fericitǎ. Mâna dreaptǎ şi o ureche i-au fost rupte, pieptul strivit iar falca stângǎ sfǎrâmatǎ. Deşi iniţial s-a

crezut că hoţii de morminte au cauzat leziunile, o examinare mai amănunţită a scos la iveală faptul că rănile au fost provocate înainte de îmbălsămare, acele răni fiind de fapt cauza morţii „Tinerei Doamne”. Se pare că Nefertiti a avut grijă să-şi înlăture toate rivalele... Nu putem trece neobservat faptul că cele trei soţii ale lui Akhenaton (Nefertiti, Kiya şi necunoscuta) sunt cele trei soţii ale lui Moise (Adonith, Zipporah şi necunoscuta din Kuş).

Nefertiti şi Akhenaton

Tutankhaton a fost înfiat de Nefertiti şi crescut ca propriul ei fiu. Este cunoscut faptul că, până a ajuns pe tron, el a locuit împreună cu Nefertiti şi fiicele ei în palatul din nordul Amarnei. Povestea lui

Tutankhaton se regăseşte într-un mit egiptean. Zeul Osiris, faraonul Egiptului, era căsătorit cu sora sa, Isis. Deşi se iubeau foarte mult (şi des), Isis n-a reuşit să-i ofere niciun moştenitor. Într-o noapte, Osiris s-a culcat cu sora lor, Nephtys, lăsând-o însărcinată. Ea l-a născut pe Anubis, pe care Isis l-a adoptat şi l-a crescut ca pe propriul ei fiu. De asemenea, Akhenaton, faraonul Egiptului, era însurat cu sora lui, Nefertiti. Deoarece ea n-a reuşit să-i ofere regelui niciun moştenitor, acesta s-a culcat cu sora lor, care l-a născut pe Tutankhaton. Nefertiti l-a înfiat pe băiat şi l-a crescut ca pe propriul său fiu. Nu încape îndoială că cele două poveşti sunt aproape identice. Excluzând varianta coincidenţei, ne rămâne doar o singură variantă: povestea naşterii lui Tutankhamon a fost inclusă în mitul naşterii lui Anubis. Akhenaton şi Nefertiti se credeau reîncarnările zeilor Osiris şi Isis. În câteva statui, cei doi sunt costumaţi exact ca zeii respectivi. În cele patru colţuri ale sarcofagului lui Akhenaton, Nefertiti a înlocuit zeiţele Isis, Nephtys, Selket şi Neith. Deoarece Isis a

condus alături de soţul ei, pe poziţie de egalitate, e posibil să fi devenit un model pentru Nefertiti. În primii ani de domnie a lui Akhenaton, Nefertiti era reprezentată purtând o coroană cu coarne ce ţineau discul solar între ele, întocmai ca Isis. Manethon îl numea Osarsef pe Akhenaton / Moise, asociindu-l cu Osiris. După cum relata şi Plutarh, Osiris era de multe ori considerat fiul zeului-soare Ra. Akhenaton se considera fiul zeului-soare Aton, aşa cum a scris pe o stelă de graniţă din Amarna. Osiris era privit ca fiind reîncarnarea zeului-soare Ra, cei doi contopindu-se de multe ori în lumea de dincolo. Iar Akhenaton, după cum arată şi numele pe care şi l-a ales, se credea „spiritul viu al lui Aton", adică reîncarnarea acestuia. Prin urmare, dacă cei doi regi erau consideraţi întrupări ale lui Osiris şi Isis, adepţii lor au inclus amănunte din viaţa lor în miturile respectivelor zeităţi. Poate acest fanatism l-a făcut pe Akhenaton, după moartea tatălui său, să închidă templele tuturor celorlalţi zei, obligându-i pe egipteni să se închine doar la Aton. Deşi totul a pornit ca

o răzbunare împotriva lui Amon, ai cărui preoţi n-au vrut să-l recunoască pe Akhenaton drept rege, lucrurile au degenerat. În Egipt s-au înmulţit revoltele astfel încât, pentru a calma lucrurile, Akhenaton a fost nevoit să îl numească coregent pe fratele său mai mic, Smekhkare, în cel de-al cincisprezecelea an al său de domnie.

6. Fuga în Sinai

Cum spiritele în ţară nu s-au calmat, după anul 17 de domnie Akhenaton a aflat că se pregăteşte un complot împotriva sa, astfel încât a fost obligat să abdice şi să fugă în Sinai. Fratele său a condus singur câteva zile apoi a fost ucis, urmând la tron Tutankhaton la vârsta de doar zece ani. Nefertiti nu şi-a urmat soţul, ci a rămas la Amarna, alături de copiii săi. Talmudul a explicat acest lucru prin faptul că regina Adonith (Nefertiti) a vrut ca fiul ei (Tutankhamon) să ocupe tronul, astfel încât Moise (Akhenaton) a părăsit Etiopia (Amarna). Coranul e mai aproape de adevăr, susţinând că Moise a fost nevoit să abdice, din cauză că nobilii plănuiau să îl ucidă. Cel care l-a avertizat pe rege nu

poate fi decât Ay, unchiul lui Akhenaton. Vechiul Testament, în schimb, susţine că Moise a ales să fugă de teamă să nu fie pedepsit pentru că a ucis un egiptean ce bătea un israelit. E posibil să se fi întâmplat un fapt asemănător. Printre Tăbliţele de la Amarna, descoperite de o ţărancă în 1887, există o scrisoare trimisă lui Akhenaton de Abd-Khiba, regele Ierusalimului, în care faraonul este acuzat că i-a lăsat pe israeliţii din Egipt să omoare doi oficiali egipteni, fără să fie pedepsiţi pentru fapta lor. Toate aceste surse indică motivul adevărat pentru fuga în Sinai: teama de a nu fi ucis.

Akhenaton şi Nefertiti

De ce a ales Akhenaton Sinaiul ca refugiu? Deoarece, deşi Sinaiul era considerat parte din Egipt, nicio garnizoană de armată nu era staţionată

acolo. Oraşul de la graniţă, Zarw, era oraşul reginei Tiye, oraş care a rămas fidel lui Aton în timpul domniilor lui Tutankhaton şi Ay. În Sinai, Akhenaton putea primi sprijin de la aliaţii săi din Zarw şi, în acelaşi timp, putea să-şi exprime în voie ideile religioase.

Nu ştim prea multe despre ce a făcut Akhenaton în Sinai. Biblia spune că a stat acolo 40 de ani, s-a însurat cu fiica unui preot şi a fost păstor al turmei socrului său. Arheologul Flinders Petrie a descoperit pe vârful muntelui Sarabit un altar închinat zeiţei Hathor, care se afla la început într-o peşteră, şi care a fost dezvoltat ulterior într-un templu. Aici se afla o stelă în care Ramses I se descria ca „stăpânul a tot ceea ce îmbrăţişează Aton”. Acest lucru i-a surprins pe cercetători, ţinând cont ca Horemheb, predecesorul lui Ramses I, a interzis cultul lui Aton. Reprezentarea lui Ramses I în partea de sus a stelei păstrează stilul realist de la Amarna, iar la îmbrăcăminte, Ramses seamănă cu Akhenaton. În plus, Petrie a descoperit tot aici capul unei statuete a reginei Tiye, mama lui

Akhenaton. Petrie a reuşit de asemenea să descopere dovezi care indicau faptul că ritualurile desfăşurate în templul din Sarabit erau de natură semitică. Fără îndoială că acel altar a fost ridicat de Akhenaton, astfel explicându-se statueta mamei sale, cultul lui Aton şi ritualurile semitice. Ramses I a înlocuit pe acea stelă numele faraonului rebel cu al său, astfel explicându-se apariţia lui Aton după ce cultul său a fost interzis.

În Egipt, Tutankhaton i-a călcat tatălui său pe urme, sfătuit fără îndoială de mama sa adoptivă, Nefertiti. În anul patru de domnie, tânărul rege a redeschis templele celorlalţi zei şi a decretat că fiecare e liber să creadă în orice zeitate doreşte. Ba, mai mult, şi-a schimbat numele în Tutankhamon („imaginea vie a lui Amon”). Probabil atunci a murit Nefertiti, cel mai mare sprijin al lui Tutankhamon. Rămas singur, el a fost nevoit să recurgă la un compromis între adepţii lui Aton şi cei ai lui Amon.

Se părea că noul rege a restabilit ordinea în ţară. Însă, după o domnie de zece ani, a fost la rândul său ucis. Tronul i-

a revenit lui Ay, fiul lui Yuya (Iosif), sfetnicul ultimilor trei regi. După ce a condus Egiptul doar patru ani, şi acesta a fost omorât. Pentru că Ay nu avea niciun moştenitor, faraon a devenit Horemheb, liderul armatei. Acesta a luat măsuri drastice împotriva regilor de la Amarna: a ordonat să se şteargă numele lor din toate inscripţiile. Ba, mai mult, a interzis menţionarea numelui lui Akhenaton. Drept pentru care, adepţii acestuia l-au numit Moise („moştenitorul”). Pentru a restabili vechea credinţă, Horemheb i-a numit viziri pe Ramses, marele preot al lui Amon, şi pe fiul acestuia, Seti. Le-a dăruit estul Deltei Nilului, numindu-i primari ai oraşului Zarw. Fără îndoială, pentru a-l lipsi pe Akhenaton de sprijinul oferit de locuitorii oraşului. Apoi, pentru ca răzbunarea împotriva răzvrătitului să fie completă, i-a pus la muncă silnică pe israeliţii din Deltă, obligându-i să construiască oraşele Pithom şi Raamses.

În Sinai, conform Bibliei, pe când păştea oile socrului său pe muntele Horeb, Moise l-a întâlnit pe zeul Yahweh, care l-a anunţat că în curând va trebui să se

întoarcă în Egipt, pentru a-i scoate pe isreliţi de acolo. Dacă în capitolul 3, versetul 2, e scris că i s-a arătat Îngerul Domnului într-o pară de foc ce ieşea dintr-un rug, în versetul 4 se precizează că Domnul însuşi îi vorbea din flacără. Nu prea putem înţelege cum de un înger era în foc iar în înger se afla Yahweh. Singura explicaţie logică e că acel „înger” a fost o navă în care se afla Yahweh, „flăcările” fiind luminile navei. Cel mai probabil, această navă emitea şi radiaţii, din moment ce Moise nu a avut voie să se apropie decât după ce s-a descălţat. Împământarea este motivul pentru acest lucru, nicidecum faptul că ar fi călcat pe pământ sfânt. Moise nu a părut prea încântat de misiunea care i s-a încredinţat. Chiar a încercat să se eschiveze, motivând că nu se putea exprima prea bine. Zeul i-a sugerat să-l ia cu el pe fratele său, Aaron, care putea să le vorbească israeliţilor. Deşi Biblia şi Talmudul susţin că Moise avea „vorbirea greoaie”, e greu de imaginat că acesta era adevăratul motiv pentru care nu se putea face înţeles de către israeliţi. Un zeu „atotputernic”, aşa cum este

considerat Yahweh, ar fi putut să-i vindece cu uşurinţă orice defect de vorbire, în loc să deranjeze încă o persoană pentru acest lucru. În plus, dacă Moise avea un defect de vorbire, nu l-ar fi putut înţelege nici Aaron, la fel ca restul israeliţilor. „Vorbirea greoaie” a lui Moise este o camuflare a faptului că el nu ştia limba israeliţilor. Fiind egiptean, este firesc ca el să fi vorbit doar egipteană. Prin urmare, acesta este motivul pentru care îi era teamă că nu se va face înţeles de către israeliţi şi pentru care avea nevoie de fratele său să vorbească în locul lui. Moise îi spunea lui Aaron ce avea de spus în egipteană, iar acesta le traducea israeliţilor în ebraică. Aşa cum am arătat mai devreme, Aaron era fiul lui Ay şi Tiy şi a fost crescut alături de prinţii Akhenaton şi Nefertiti. Prin urmare, a avut parte de aceeaşi educaţie ca şi ei, învăţând şi limba egipteană. Când au mai crescut, prinţii s-au mutat în palatul regal de la Teba, iar Aaron a rămas în Zarw, alături de israeliţi.

Când Moise l-a întrebat pe Yahweh care este numele lui, zeul i-a răspuns: „*Ehyeh asher ehyeh*”, ce s-a tradus prin

„*Eu sunt cel ce sunt*”. O propoziţie fără sens, care probabil l-a băgat pe bietul Moise şi mai mult în ceaţă. Dar dacă propoziţia este tradusă corect, adică „*Eu sunt cel numit Ea*”, afirmaţia nu numai că are sens, ci şi indică identitatea Dumnezeului biblic. Ea era numele babilonian al lui Enki, zeul-şarpe sumerian. Zeul nu i-ar fi spus lui Moise o propoziţie ambiguă, ţinând cont că misiunea acestuia era de a-i convinge pe israeliţi că a fost trimis de către zeul lor pentru a-i elibera. Ci, dimpotrivă, şi-a declinat identitatea pentru a putea fi recunoscut. Ba, mai mult, Yahweh i-a dat şi alte indicii lui Moise: „*Aşa să spui fiilor lui Israel: «Domnul Dumnezeul părinţilor noştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pe veci.»*” (Ieşirea 3: 15). Adică să înţeleagă toată lumea că el este Ea, zeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, nu alt zeu. Pentru a-l convinge pe faraon să lase poporul israelit să plece, Yahweh l-a învăţat pe Moise câteva trucuri. A făcut ca bastonul de păstor să se transforme în şarpe, mâna să-i fie

acoperită de lepră iar, dacă aceste numere de iluzionism nu aveau să impresioneze asistenţa, l-a învăţat şi să transforme apa Nilului în sânge. În plus, l-a îndemnat ca, atunci când vor pleca israeliţii din Egipt, cu toţii să fure de la egipteni aur, argint şi haine scumpe. E greu de înţeles de ce zeul i-a îndemnat pe israeliţi să fure, deşi mai târziu le va da porunca „Să nu furi!”. Sau de ce i-a încredinţat lui Moise o misiune, dar i-a pus beţe în roate: „*Când vei merge şi vei ajunge în ţara Egiptului, caută să faci înaintea lui Faraon toate minunile ce ţi-am poruncit. Eu însă voi învârtoşa inima lui şi nu va da drumul poporului*”. (Ieşirea 4: 21). Aceste contradicţii ne fac să credem ori că Yahweh căuta motive pentru a pedepsi Egiptul, ori că nu era prea întreg la minte.

După moartea lui Horemheb, puterea a fost preluată de Ramses, cel care a instaurat Dinastia a XIX-a. Aflând de moartea lui Horemheb, Akhenaton s-a întors din Sinai, cel mai probabil pentru a revendica tronul. Însă Vechiul Testament susţine că motivul revenirii lui Moise în Egipt a fost misiunea încredinţată de

Yahweh. Moise şi-a luat toiagul de păstor care se transformase în şarpe, şi-a urcat soţia şi copiii pe asini şi au pornit spre Egipt. Pe drum s-a întâmplat un lucru bizar, consemnate în versetele 24 – 26 din capitolul 4 al Ieşirii: „*Însă, la un popas de noapte, pe cale, l-a întâmpinat Îngerul Domnului şi a încercat să-l omoare. Dar Sefora, luând un cuţit de piatră, a tăiat împrejur pe fiul său şi atingând picioarele lui Moise a zis: «Tu-mi eşti un soţ crud!». Şi S-a dus Domnul de la el; iar ea, din pricina acestei tăieri împrejur, i-a zis lui Moise: «Soţ crud!»*” Varianta oficială a interpreţilor Bibliei este că Yahweh s-a supărat pe Moise pentru că nu şi-a circumcis fiii, aşa că s-a decis să îl omoare. E greu de crezut însă că, pentru un prepuţ, un zeu ar fi fost în stare să lase baltă scoaterea din Egipt a israeliţilor. Sau că ar fi vrut să-l omoare pe Moise după ce i-a încredinţat o misiune foarte importantă. Din nou întâlnim aceeaşi confuzie între Domnul şi Îngerul Domnului, ceea ce înseamnă ori că îngerul în care se afla Domnul era o navă, ori că în acele vremuri nu exista nicio diferenţă

între Domn şi înger, deoarece ambele cuvinte semnificau o zeitate. Dacă acceptăm ideea că supărarea lui Yahweh a apărut din cauză că Moise nu şi-a circumcis fiii, de ce s-a oprit după ce i-a fost tăiat prepuţul fiului cel mare? Cum rămâne cu cel de-al doilea? O concluzie logică ar fi că Moise a vrut să-şi circumcidă fiul cel mare, însă soţia sa nu era de acord cu o astfel de practică inumană. Dorind neapărat să-şi atingă scopul, şi-a minţit soţia că Yahweh îi va omorî dacă acest lucru nu se va întâmpla. Zipporah a circumcis băiatul însă, după ce şi-a dat seama că a fost păcălită, l-a numit pe Moise „soţ crud”.

Deşi am aflat secretele întunecate ale celui mai mare profet al evreilor, mai rămâne o nelămurire. Considerând relatarea biblică măcar parţial adevărată, de ce faraonul Ramses I le-a permis israeliţilor şi adepţilor lui Akhenaten să plece din Egipt iar mai apoi s-a răzgândit? E drept că avea o vârstă înaintată, însă nu putem considera că s-a răzgândit din cauza mofturilor bătrâneşti. În Ieşirea, Yahweh îi îndeamnă pe israeliţi „să ceară

împrumut vase de argint şi vase de aur şi haine” de la egipteni, pe care să le ia cu ei în Canaan. Cu alte cuvinte, să fure. Aşadar, acesta pare a fi motivul pentru care au fost urmăriţi de faraon; când şi-a dat seama că a fost furat, Ramses I şi-a luat soldaţii şi a plecat în urmărirea hoţilor. Însă nu putea fi vorba despre haine şi vase. Trebuie să fi fost ceva foarte important pentru egipteni. Ce ar fi putut fura grupul lui Akhenaten atât de important?

Într-un vechi mit egiptean, prezentat de New Larousse Encyclopaedia of Mythology, zeul suprem Ra a introdus într-o „cutie de aur” câteva obiecte: „varga” (bastonul) lui, o şuviţă de păr şi „uraeus”-ul (o cobră cu pielea de la ceafă extinsă, confecţionată din aur, care era purtată pe acoperământul regal al capului). După înălţarea lui Ra la cer, când Geb, zeul Pământului, a venit la putere, a cerut să-i fie adusă cutia. În momentul în care a fost deschisă, din ea a ţâşnit o flacără, descrisă ca „respiraţia şarpelui divin”, care l-a ars pe zeu şi i-a ucis toţi curtenii. Fiind un obiect periculos, cutia lui Ra a rămas

închisă într-o fortăreaţă de pe „hotarul răsăritean” al Egiptului, locaţia ei fiind cunoscută doar de faraoni. Egiptenii au lăsat în urmă multe reprezentări grafice ale cutiei lui Ra; în timpul festivalurilor religioase, preoţii plimbau în jurul templelor reproduceri ale ei. Chiar şi în mormântul lui Tutankhamun

s-a descoperit o replică a cutiei de aur a lui Ra, păzită de o statuetă a lui Impu (Anubis), ca un secret luat de faraon cu el

în lumea de dincolo. Nu putem şti cu siguranţă dacă israeliţii au furat cutia zeului-soare însă, conform Bibliei, în deşertul Sinai aveau cu ei una asemănătoare, Chivotul Legământului, în care au fost introduse tăbliţele cu cele zece porunci, o cupă de aur cu mană şi toiagul lui Aaron. Vechiul Testament susţine că şi această cutie a făcut victime, în Cartea a Doua a Regilor Uzzah fiind ucis după ce a atins-o (6: 6 – 8), iar în Cartea întâia a Regilor „a lovit Yahweh pe locuitorii din Beth Şemeş, pentru că ei s-au uitat la chivotul lui Yahweh, şi a ucis din popor cincizeci de mii şaptezeci de oameni” (6: 19), întocmai ca în mitul egiptean. Deşi în povestea biblică Chivotul a fost realizat în Sinai, la porunca lui Yahweh, ar fi o coincidenţă cam mare ca israeliţii să fi realizat unul la fel cu cel al egiptenilor imediat după fuga din Egipt. Pe lângă aspectul identic al celor două cutii, şi conţinutul lor este asemănător: într-una se găsea toiagul lui Ra, în cealaltă cel al lui Aron; într-una o coroană de aur, în cealaltă o cupă de aur. Diferenţa o reprezintă cel de-al treilea obiect, părul lui

Ra într-o parte şi tăbliţele legii scrise cu degetul lui Yahweh în cealaltă. Să nu uităm că ambele erau capabile să ucidă un număr mare de oameni, ceea nu înseamnă decât un singur lucru: Chivotul Legământului era Cutia lui Ra, furată de israeliţi la plecarea din Egipt. Fortăreaţa de pe „hotarul răsăritean” al Egiptului, în care a fost ascunsă cutia, nu poate fi decât Tiaru sau Zarw din nord-estul Deltei Nilului, fostă Avans, redenumită Pi-Ramesses de faraonul Ramses I. Aici s-au stabilit atât hyksoşii când au invadat Egiptul, cât şi iacobiţii lui Yuya după ce Amenhotep III le-a dăruit cetatea. Oraşul a reprezentat reşedinţa lui Ramses I şi a fiului său, Seti I. De ce şi-ar fi ales doi faraoni ca reşedinţă o cetate de la frontiera Egiptului, aflată într-o regiune deşertică inospitalieră, în care erau exilaţi infractorii din întreaga ţară şi israeliţii pe care îi detestau? Singurul motiv este supravegherea îndeaproape a Cutiei lui Ra. Când a aflat că Akhenaten a furat-o la plecare, Ramses I şi-a strâns soldaţii pe care îi avea cu el şi a fugit în urmărirea hoţilor fără a sta prea mult pe gânduri.

Ce era Cutia lui Ra sau Chivotul Legământului? În mitul egiptean o rază ieşită din ea i-a distrus curtenii lui Geb, iar în cel ebraic pe Uzzah şi 50.070 de locuitori ai oraşului Beth Şemeş. În Cartea lui Iesua Navi, „căpetenia oştirii lui Yahweh” l-a învăţat pe liderul israeliţilor să înconjoare timp de şapte zile Ierihonul, purtând Chivotul Legământului, iar în a şaptea zi să facă gălăgie, ceea ce a dus la prăbuşirea zidurilor cetăţii. Israeliţii conduşi de David au luat cu ei cutia în lupta împotriva amoniţilor. Când Chivotul a fost trimis de filisteni în Gath şi în Ekron, locuitorii oraşelor s-au umplut de bube. Prin urmare, era o armă ce emitea radiaţii (care au provocat bubele filistenilor), capabilă şi să lanseze o rază mortală. Se pare că era şi un mijloc de comunicare între Yahweh şi aleşii săi, după cum susţine Vechiul Testament. Cel mai probabil nu cutia era arma, ci arma era închisă în cutie alături de un aparat de emisie-recepţie, cutia fiind protejată de un câmp electric puternic (Uzzah a fost trăsnit când a atins-o). Arma lui Ra / Anu, închisă în Chivotul Legământului, este

menţionată şi în scrierile altor culturi. De exemplu, Nabu-na'id, ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian, nota că zeul Sin i-a distrus inamicii cu o rază de lumină emisă de „arma lui Anu", întocmai ca în mitul egiptean şi în cel biblic. În scrierile antice sanskrite se vorbeşte despre Brahmastra, o armă cu o imensă capacitate de distrugere, creată de Brahma / Anu, care odată lansată nu îşi rata niciodată ţinta. Singura apărare împotriva acestei arme teribile era doar una asemănătoare. În Mahābhārata este un proiectil încărcat cu întreaga putere a Universului, considerat de cercetători a fi asemănător unei bombe nucleare. Conform scrierilor sanskrite, Brahmastra poate fi invocată doar printr-o anumită frază-cheie sau incantaţie; cu alte cuvinte, poate fi activată doar vocal, pe baza unei parole. Aceasta nu este singura armă creată de Brahma, textele indiene menţionând încă două similare: Brahmaşirşa astra şi Brahmanda astra. Iar în textul catalogat cu indicele CT-XVI-44/46, o zeitate minoră îl anunţă pe Marduk de existenţa a „şapte arme

cumplite care de Anu au fost create (…) Pustiirea acestor şapte contra ta se pregăteşte”. În Epopeea lui Erra, Ninurta a lansat armele lui Anu împotriva cetăţilor inamicului său, pe care le-am identificat cu cele cinci din câmpia Iordanului, printre care binecunoscutele Sodoma şi Gomorrah. Dacă într-adevăr armele lui Anu erau în număr de şapte iar Ninurta a folosit doar cinci, înseamnă că au mai rămas două. Una ar putea fi cea închisă în Cutia lui Ra şi ascunsă în Egipt, furată mai apoi de israeliţi. Sunt mari şanse ca aceasta să fie Şarur, arma lui Ninurta din miturile mesopotamiene, o ghioagă fermecată, capabilă să zboare pe distanţe mari şi să comunice cu stăpânul ei. În Faptele lui Ninurta, Şarur nu este doar o armă, ci îi şi oferă eroului informaţii vitale despre inamic şi înlesneşte comunicarea dintre Ninurta şi tatăl său. Ceea ce ne aminteşte de arma din Chivotul Legământului care, de asemenea, servea ca mijloc de comunicare între Yahweh şi Moise. În mituri, arma lui Ninurta avea capacitatea de a se transforma într-un leu înaripat; dacă Şarur este arma închisă în

Chivotul Legământului şi ascunsă în Avans / Tiaru / Zarw / Pi-Ramesses până să fi fost furată de israeliţi, n-ar trebui să ne mirăm că fortăreaţa se mai numea şi „Sălaşul leului”, iar principala zeitate a oraşului era Sutah / Enlil, tatăl lui Ninurta. În plus, heruvimii (sfincşi înaripaţi) de pe Chivot ne duc cu gândul la aceeaşi Şarur transformată în leu înaripat.

Acum, povestea aşa-zisului exod capătă sens. După ce Akhenaten a fost forţat să abdice şi a plecat în Sinai, vizirul Ramesses, la ordinul faraonului Horemheb, i-a supus la muncă silnică pe israeliţi şi pe infractorii exilaţi în Tiaru, refăcând cetatea pe care a redenumit-o Pi-Ramesses. Văzând că se îngroaşă gluma, Sanhedrinul israeliţilor (din care făcea parte şi prinţul Nakhtmin / Aaron, fiul fostului faraon Ay) a luat hotărârea de a pleca din Egipt. Printr-un ritual kabbalistic de invocare sau poate chiar prin intermediul Chivotului aflat în Tiaru, conducătorii israeliţilor l-au contactat pe Marduk, zeul lor, care le-a ordonat să plece în Canaan, pentru a păzi muntele Sion din Ierusalim. Însă nu cu mâna goală,

ci cu Chivotul Legământului în care se găsea „arma lui Anu”, botezată Şarur de Ninurta. Vechiul Testament confirmă că teribila armă trebuia să păzească muntele Sion, susţinând că David a dus-o acolo, aşezând-o într-un cort, fiind mutată mai apoi în templul fiului său, Solomon, construit pe acelaşi munte. Iar noi înţelegem că Marduk se aştepta la un atac, din moment ce şi-a dorit puternica armă în acel loc. Pentru a muta arma, israeliţii aveau nevoie de sprijinul fostului rege, Akhenaten. Probabil arma avea o măsură de protecţie împotriva eventualilor hoţi, neputând fi atinsă decât de cineva cu A.D.N. divin, povestea lui Uzzah din Biblie demonstrând ce păţeau muritorii de rând care îndrăzneau să o atingă. Cum faraonul decăzut era singurul cu gene divine, Sanhedrinul avea nevoie de el. Nu cred că Marduk s-ar fi deranjat să-l caute pe fostul rege în Peninsula Sinai pentru a-i încredinţa o misiune. Întâlnirile de gradul III aveau loc doar în timpul ritualurilor magice secrete, prin urmare kabbaliştii israeliţi au fost nevoiţi să apeleze la cunoştinţele lor esoterice pentru a-l

convinge pe Akhenaten să creadă că era contactat de o divinitate. Din acest motiv Aaron / Nakhtmin se afla mereu în preajma lui, pentru a realiza pe ascuns ritualurile magice necesare manipulării fostului faraon. Când şi-a dat seama că grupul egipteano-israelit al lui Akhenaten a fugit cu Cutia lui Ra, faraonul Ramses I a plecat în urmărirea hoţilor cu toţi soldaţii pe care îi avea la îndemână. Nu a contat că era prea bătrân pentru o asemenea campanie militară; regele trebuia neapărat să recupereze chivotul zeului. Însă israeliţii au reuşit să-l distrugă şi pe el, şi pe soldaţii lui, printr-o aşa-zisă minune divină; cel mai probabil Akhenaten şi Sanhedrinul au folosit „arma lui Anu” pentru a realiza o gaură în canalul neterminat dintre Marele Lac Amar şi Marea Roşie, inundându-l în timp ce era traversat de egipteni. Aflând de moartea tatălui său, noul faraon, Seti I, a plecat şi el în urmărirea hoţilor, pentru a recupera Cutia lui Ra. Însă nu a repetat greşeala tatălui său, ci şi-a luat cu el întreaga armată. Grupul format din israeliţi şi egipteni s-a unit în zadar cu triburile

midianite din zonă; sub nicio formă nu puteau face faţă numeroasei armate egiptene. Nu ştim de ce nu au folosit arma divină împotriva atacatorilor. Poate avea o rază de acţiune restrânsă, de câteva sute de metri, ceea ce nu era de ajuns pentru a nimici întreaga oaste inamică. Sau poate era într-adevăr asemănătoare unei bombe atomice iar folosirea ei ar fi însemnat o încălcare a ordinelor lui Marduk, care şi-o dorea pe muntele Sinai. Cronicile egiptene spun că Seti I i-a învins şi i-a împrăştiat pe israeliţi, după care a plecat în Canaan, iar de acolo spre Liban, fără îndoială pentru a-i căuta pe cei care fugiseră cu Cutia lui Ra. Cea mai importantă victorie a faraonului a fost cucerirea oraşului sirian Kadeş din mâinile hitiţilor; Cartea Judecătorilor susţine că imediat după traversarea Peninsulei Sinai, israeliţii s-au îndreptat către Kadeş: „Căci, când a venit din Egipt, Yisra'el s-a dus în pustiu către Marea Roşie şi apoi a venit la Kadeş" (11: 16). Nu toţi, ci doar grupul care fugise cu Cutia lui Ra. Biblia recunoaşte că israeliţii ţineau Chivotul mereu ascuns sub un văl mare, făcut din piei de animale şi cârpe albastre.

Fiind urmăriţi în continuare de egipteni, au rămas ascunşi în Peninsula Sinai şi în Edom. După douăzeci de ani, Ramses II, fiul lui Seti I, i-a găsit şi i-a învins. Atunci, faraonul şi-a împărţit armata în două: partea condusă de el a atacat Ierusalimul şi Ierihonul iar cealaltă, comandată de fiul său, Amun-her-khepeshef, i-a fugărit până la Marea Moartă şi a capturat Edomul, apoi Moabul. După ce s-au reunit, cele două armate s-au îndreptat către Siria. Cum faraonul a dus mai multe campanii în Canaan şi Siria, putem presupune că nu a găsit Chivotul Legământului.

După mulţi ani de căutare a Cutiei lui Ra, familia regală egipteană s-a resemnat cu gândul că a pierdut-o, aşa că a încercat să găsească un alt obiect divin care să-i ofere putere nemăsurată. Prinţul Khaemwaset, unul dintre fiii faraonului Ramses II, a fost numit „primul egiptolog” datorită eforturilor sale de identificare şi restaurare a clădirilor, mormintelor şi templelor vechi. Se spune că petrecea mult timp în necropola de la Imbu-Hedj (Memphis) pe vremea când era preot al zeului Ptah, studiind cărţi sacre, învăţând

magia şi descifrând inscripţii de pe zidurile templelor şi de pe stele de piatră. Într-o zi, un necunoscut i-a împărtăşit locaţia Cărţii lui Djehuty (o carte scrisă de zeu însuşi, care oferea puteri nebănuite): mormântul lui Naneferkaptah, un prinţ care trăise cu multă vreme înainte. Khaemwaset a găsit acolo Cartea lui Djehuty şi a luat-o cu el, însă a fost nevoit să o returneze din cauza spiritului prinţului Naneferkaptah, care l-a urmărit. După câtva timp a fost anunţat în vis că va avea un fiu care va face numeroase minuni. Copilul, numit Ramesses (sau Senosiris în poveştile din perioada greco-romană), a dat dovadă de înţelepciune ieşită din comun şi de puteri magice nebănuite. Se spune că era în realitate reîncarnarea unui vrăjitor din vremurile de demult, revenit pe pământ după o mie cinci sute de ani pentru a apăra Egiptul de pericolele care îl ameninţau. Nu se cunosc toate miracolele înfăptuite de el, însă se povestea că şi-a dus tatăl în lumea de dincolo, pentru a-i arăta judecata spiritelor morţilor, iar mai târziu a citit o scrisoare a unui sol etiopian fără a o deschide, apoi l-a

ars pe respectiv cu ajutorul unei formule magice şi în final s-a făcut nevăzut, dispărând din mijlocul curţii regale.

Chivotul Legământului a ajuns într-un târziu în Ierusalim, conform Vechiului Testament, rămânând în templul de pe muntele Sion până în anul 597, când regele babilonian Nabu-kudurri-uşur (Nabucodonosor II) a jefuit Ierusalimul. Cel mai probabil el a luat şi Chivotul, ţinând cont că patru decenii mai târziu Nabu-na'id, ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian, nota că zeul Sin, utilizând „arma lui Anu", i-a învins inamicii cu o rază de lumină. Regele persan Kuruş (Cyrus cel Mare), cuceritorul Babilonului, le-a permis iudeilor să se întoarcă acasă după şapte decenii de exil, la porunca lui Marduk. Mai mult ca sigur evreii şi-au luat atunci cu ei şi Chivotul Legământului, pe care l-au ascuns pentru a-l proteja de eventuali atacatori. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu Chivotul însă, în 1120, după ce au descoperit Kabbalah, nouă nobili francezi au format Ordinul Cavalerilor Templieri, autointitulându-se „Sărmanii soldaţi ai lui Christos şi ai

Templului lui Solomon”. Cartierul lor general era pe muntele Templului (Sion) din Ierusalim, acolo unde cândva existase templul care găzduia Chivotul Legământului. Nu se ştie ce au găsit templierii acolo, însă în scurt timp au primit o serie de beneficii din partea papalităţii: bani, pământuri şi o afacere extrem de profitabilă. Mai mult, bula Papei Inocentius II din 1139 îi scutea pe templieri de respectarea legilor, de plata taxelor şi de orice autoritate în afara celei papale. În timpul interogatoriilor de la începutul secolului al XIV-lea s-a aflat că templierii comunicau prin intermediul unui potir de aur, numit Sfântul Graal, cu o entitate malefică, Baphomet (probabil demonul care îl posedase pe Akhenaten în urmă cu peste două milenii). Conform Bibliei, în Chivotul Legământului se găsea o cupă de aur cu mană în ea, iar Chivotul (sau un obiect din interiorul lui) servea ca mijloc de comunicare cu Yahweh. Ceea ce duce cu gândul la cupa de argint pe care vizirul Yosep o folosea pentru ghicit, menţionată în capitolul 44 al cărţii biblice Facerea. Aşadar, putem considera că

templierii au găsit în grotele de sub templul sfânt al evreilor ori Chivotul, ori doar o parte din conţinutul lui, ceea ce ar explica numeroasele beneficii de care se bucurau. În cartea The Sign and the Seal din 1992, scriitorul Graham Hancock a ajuns şi el la concluzia că Sfântul Graal nu este decât o descriere codificată a Chivotului Legământului. Contrar părerii generale, Sfântul Graal nu este cupa din care a băut Iisus la cina cea de taină. În franceză este numit „san greal” care, aşa cum a observat şi scriitorul Dan Brown, prin mutarea unei litere se transformă în „sang real”, adică „sânge regal”. Dacă pentru Brown Sfântul Graal era o referire la descendenţii lui Iisus, în realitate nu poate fi vorba despre aşa ceva. Nu doar pentru că personajul principal al creştinismului nu a existat, ci şi dintr-un motiv cât se poate de logic: pentru accesarea Cutiei lui Ra / Chivotului Legământului, implicit pentru activarea armei din ea sau pentru contactarea lui Yahweh, era nevoie de genele zeului. Gene care se găseau în „sângele regal” al lui Akhenaten. În unele ritualuri magice,

pentru invocarea unor entităţi se foloseşte sânge turnat într-un pocal; cel mai probabil templierii foloseau aceeaşi metodă, pentru comunicarea cu Baphomet turnând în pocalul de aur din Chivot puţin „sânge regal” al lui Akhenaten. Ceea ce înseamnă că au supravieţuit descendenţi ai faraonului decăzut cel puţin până în Evul Mediu. Akhenaten a avut şapte fiice despre care nu ştim absolut nimic; nici când au murit, nici dacă au avut copii. Dacă unele dintre ele sau copiii lor au supravieţuit domniei lui Horemheb, mai mult ca sigur au plecat către Canaan cu grupul lui Akhenaten. Ceea ce înseamnă că posibilitatea existenţei unor descendenţi ai faraonului decăzut este plauzibilă. Să ne amintim că pentru scriitorul american Philip Kindred Dick elita iudeo-masonică este formată din urmaşii lui Akhenaten, „rasa cu trei ochi care, în secret, există alături de noi”. Manuscrisul irlandez Lebor Largnech din secolul al XII-lea vorbeşte despre Scota, fiica unui faraon contemporan cu Moise, care a plecat în timpul Exodului şi s-a stabilit pe teritoriul Marii Britanii de

astăzi, unde a fondat Scoţia (Scotland în engleză, adică „Tărâmul Scotei”). Manuscrisul Scotichronicon, redactat de istoricul Walter Bower în secolul al XV-lea, o consideră fiica lui Akhenkherres, acelaşi nume folosit de Eusebius pentru a-l desemna pe Akhenaten. Nu ştim care dintre fiicele lui ar putea fi Scota, însă ştim că prima fiică, Meritaten, a dispărut brusc din consemnări după ce a fost ucis soţul ei, faraonul Smenkhkare. Nu ar fi exclus ca ea să fi fugit de teamă într-un tărâm cât mai îndepărtat. În Kingdom of the Ark: That Startling Story of How the Ancient British Race is Descended from the Pharaohs, egiptologul Lorraine Evans susţine că în morminte neolitice din Irlanda s-au descoperit bijuterii egiptene asemănătoare celor din mormântul lui Tutankhamun, precum şi epava unei corăbii egiptene în nordul Angliei, datarea lor cu carbon indicând perioada din jurul anului 1350 î.e.n. Surprinzător sau nu, unul dintre cele mai importante rituri masonice este Ritul Scoţian Antic şi Acceptat, membrii săi deţinând titluri care conţin referiri atât la Moise, cât şi la

Templul lui Solomon, cum ar fi: „Maestru al şarpelui de bronz”, „Maestru al Templului”, „Arhitect regal al lui Solomon”, „Prinţ al

Ierusalimului”, „Patriarh noahit” (de la Noah sau Noe supravieţuitorul Potopului), „Prinţ al Libanului”, „Prinţ al tabernaclului”, „Comandant al Templului”, „Cavaler al Soarelui” (Aten?) sau „Prinţ sublim al secretului regal”. Dacă într-adevăr elita iudaică este formată din urmaşi ai lui Akhenaten, aşa cum sugera Philip Kindred Dick, acesta fiind marele „secret regal” al Sfântului Graal, atunci înţelegem de ce Moise este considerat cel mai mare profet al iudaismului, de ce în Coran „evreii şi nazareenii au spus: «Noi suntem fiii lui Allah, cei îndrăgiţi de el»”, de ce evreii se consideră superiori tuturor celorlalţi şi de ce Menachem Begin, prim-ministrul Israelului între 1977 – 1983, declara:

„Rasa noastră este rasa stăpânitoare. Suntem zei divini pe această planetă”.

7. Întoarcerea în Egipt

Aton

Vechiul Testament ne spune că, după ce Moise s-a întâlnit cu Aaron, amândoi au mers în faţa bătrânilor israeliţi. Aaron le-a vorbit iar Moise le-a arătat trucurile magice învăţate de la Yahweh. Israeliţii au fost impresionaţi şi au crezut că, într-adevăr, cei doi sunt salvatorii lor. O variantă a ce s-a întâmplat acolo este cea în care Moise nu a folosit magia, ci a dorit să-şi decline identitatea în faţa israeliţilor. Cârja de păstor, transformată în şarpe, semnifică de fapt cârja de păstor cu cap de şarpe, simbol al autorităţii faraonului. Talmudul confirmă caracterul regal al toiagului: „*Toiagul pe care îl folosea Moise avea aspectul şi era gravat sub forma unui sceptru*”. Moise nu încerca să-i convingă pe israeliţi că e trimisul Domnului prin iluzionism, ci le demonstra că el este Akhenaton, adevăratul faraon al Egiptului,

încercând să le câştige suportul. Israeliţii l-au recunoscut şi au hotărât să-l urmeze. Aceleaşi „trucuri magice” au fost folosite şi în faţa lui Ramses I. Pe lângă toiagul regal, Moise i-a arătat şi cum devine mâna albă, apoi îşi revine. În timpul festivalurilor celebrate de regii egipteni, aveau loc ritualuri care îl includeau atât pe cel al toiagului-şarpe, cât şi pe cel al mâinii albe. În mormântul lui Kheruef (unul dintre pajii reginei Tiye), este prezentat un astfel de ritual. În faţa lui Amenhotep al III-lea şi a reginei, Kheruef, urmat de opt oficiali, îşi pune mâna dreaptă de-a curmezişul pieptului şi palma pe umărul stâng, în vreme ce cu mâna stângă îşi ţine antebraţul drept. Unul dintre oficiali ţine în mâna dreaptă un teanc de haine iar în stânga, un sceptru curbat, cu cap de şarpe. Prin urmare, cum în timpul acestor festivaluri se executau ritualuri ale mâinii şi ale toiagului-şarpe, ar fi o coincidenţă cam mare faptul că Moise făcea lucruri asemănătoare în faţa israeliţilor şi a faraonului. Dacă Moise prin aceste ritualuri a încercat să le demonstreze israeliţilor că este cu

adevărat Akhenaton, cel mai probabil a făcut acelaşi lucru în faţa lui Ramses I pentru a cere tronul. Deşi toţi cei prezenţi i-au recunoscut identitatea şi, prin urmare, dreptul la tron, Ramses I avea de partea sa sprijinul armatei. Aşadar, Akhenaton a fost nevoit să renunţe la idee, mulţumindu-se să ceară să fie lăsat să plece din Egipt împreună cu adepţii săi egipteni şi cu rudele sale israelite.

O altă variantă care să explice trucurile lui Moise în faţa faraonului şi a israeliţilor, cât şi pe cele de mai târziu, ar fi faptul că era într-adevăr vorba de magie. Una dintre cele mai importante tradiţii ale evreilor este doctrina secretă ocultă Kabbalah, un set de învăţături esoterice şi ritualuri magice. În manuscrisul *Sefer Raziel HaMalakh* („Cartea Îngerului Raziel”) din secolul al XIII-lea se spune că Îngerul Raziel („zeul secretelor”) l-a învăţat Kabbalah pe Adam. Aceste învăţături au fost predate din generaţie în generaţie. Noe a folosit Kabbalah pentru a-şi construi Arca, iar Solomon pentru a invoca demonii pe care i-a silit să construiască Templul din Ierusalim. Putem

presupune că şi Aaron a avut acces la învăţăturile Kabbalei, iniţiindu-l mai târziu şi pe Moise. În plus, Akhenaton, ca preot al lui Ra în Heliopolis şi a lui Aton în Amarna folosea magia, care făcea parte din religia egiptenilor. Pe 9 februarie 1949, întoarsă în timp sub hipnoză, Milena afirma că un vrăjitor l-a învăţat pe Aaron hipnoza. Acesta, la rândul său, l-a învăţat pe Moise iar împreună l-au hipnotizat pe faraon. Toiagul lui Moise nu s-a transformat în şarpe, ci a fost doar o iluzie transmisă faraonului hipnotizat. Dacă aşa au stat lucrurile într-adevăr, putem presupune că arta hipnozei e parte din Kabbalah, la care a avut acces Aaron şi, mai târziu, Moise.

8. Miracolele divine

Era oare Moise adevăratul lider din spatele acestei rebeliuni? Milena spunea că, la prima înfăţişare în faţa lui Ramses I, Moise era hipnotizat de Aaron. Tot Aaron este cel care l-a hipnotizat pe faraon. De asemenea, din Biblie ştim că el este cel care a vorbit atât cu bătrânii israeliţi, cât şi cu faraonul. Dacă Moise / Akhenaton a fost doar o marionetă în mâinile lui Aaron?

Ţinând cont de puterea ocultă conferită de învăţăturile Kabbalei, e posibil ca israeliţii să se fi folosit de fostul lor rege pentru a scăpa de sclavie. Întâlnirea cu Yahweh şi rolul pe care i l-a atribuit să fi fost doar o sugestie telepatică indusă lui Moise de practicanţii Kabbalei, pentru a-l face să se întoarcă în Egipt. Dacă Moise / Akhenaton şi-ar fi recăpătat tronul, israeliţii ar fi avut parte de aceleaşi beneficii ca în timpul domniei anterioare. Apelând la fanatismul lui religios, nu a fost foarte greu să îl convingă de faptul că zeul lor i-a încredinţat o misiune importantă. Poate că Aaron, iniţiatul ocult, era cel care făcea pe ascuns toate acele „minuni”, Akhenaton având impresia că el realiza acele lucruri prin puterea oferită de Yahweh / Aton. Iar când israeliţii şi-au dat seama că Akhenaton nu are nicio şansă să-şi recapete tronul, prin urmare ei nu se pot întoarce la viaţa bună din trecut, s-au hotărât să plece. Prin aceeaşi metodă, l-au manipulat pe Akhenaton, sugerându-i că Yahweh i-a cerut să-i ducă pe israeliţi în Canaan. Aveau nevoie de el deoarece israeliţii şi adepţii egipteni ai lui Aton nu

ar fi urmat un om oarecare, ci doar pe fostul lor rege.

E posibil ca Yahweh cu care vorbea Moise / Akhenaton să nu fi fost adevăratul zeu? Teoretic, zeul putea exista doar în mintea lui Moise, prin sugestie telepatică sau hipnoză. În acelaşi timp, putea fi totuşi o persoană reală. Adică o proiecţie în astral a cuiva iniţiat în astfel de practici, cel mai probabil a lui Aaron. Ciudat e că Yahweh face o mulţime de greşeli care nu pot fi puse pe seama unei entităţi superioare, ci doar pe seama omului. Straniu e şi faptul că, atunci când Moise a cerut să-i vadă faţa, Yahweh a refuzat, motivând că nimeni nu-i poate privi chipul fără să moară. Dar Vechiul Testament ne spune că aproape toţi patriarhii l-au privit pe Yahweh şi au trăit mult timp după aceea: Adam, Noe, Enoh, Avraam, Iacob şi, mai târziu, Ezechiel, David sau Solomon. De ce Moise a fost singurul care nu a avut voie să-i privească chipul? Singura variantă logică e că, văzând faţa celui care îi vorbeşte, Moise l-ar fi recunoscut. Iar acest lucru nu era posibil, pentru că ar fi stricat planurile celor care l-au manipulat.

El trebuia să creadă că într-adevăr stă de vorbă cu zeul său, şi nu cu proiecţia astrală a fratelui său. De ce i-ar fi îndemnat Yahweh pe israeliţi să fure aur, argint şi haine scumpe de la egipteni, înainte să plece spre Canaan, mai ales că mai târziu le-a dat porunca „să nu furi”? Singurii care ar fi avut de câştigat de pe urma furtului au fost israeliţii, care şi-au motivat fapta printr-o poruncă a zeului.

Faptul că Moise a fost manipulat se vede şi din faptele lui. După ce le-a adus israeliţilor cele zece porunci, printre care şi „să nu ucizi”, i-a împărţit în două tabere şi le-a cerut să se omoare între ei. Deşi s-a supărat pe oameni pentru că au făcut un viţel de aur şi le-a adus porunca „Să nu-ţi faci chip cioplit!”, mai târziu le-a cerut să-şi facă un şarpe de aramă pe care să-l poarte înaintea lor, şi căruia să-i ceară ajutorul dacă vor fi muşcaţi de şerpi. Ţinând cont că şarpele semnifica o divinitate malefică atât în credinţa israelită, cât şi în cea egipteană, gestul lui Moise e aproape şocant. Curios e şi că Yahweh, zeul cu care Moise comunica des, nu a avut nimic împotriva şarpelui de

aramă. Logic că nu a obiectat, deoarece „zeul” care îi dădea ordine era aceeaşi persoană care l-a manipulat pentru a face aceste lucruri. Adică Aaron, conducătorul din umbră al israeliţilor.

Posibilitatea ca Aaron să fi fost liderul din umbră al israeliţilor şi adevăratul înfăptuitor al miracolelor se vede, aşa cum spuneam mai devreme, din faptul că el era cel care a vorbit atât cu bătrânii Israelului, cât şi cu Faraonul. În plus, el e cel care a aruncat bastonul ce s-a prefăcut în şarpe în faţa curţii regale egiptene, nu Moise. Tot Aaron e cel care a lovit apa Nilului cu toiagul, prefăcând-o în sânge, care şi-a întins mâna asupra apelor, din care au ieşit broaştele care au invadat Egiptul şi care a cauzat apariţia ţânţarilor, lovind cu toiagul în pământ. Următoarele două urgii asupra Egiptului (invazia de tăuni şi moartea vitelor) precum şi ultima (moartea copiilor egipteni) îi sunt atribuite lui Yahweh. Doar patru plăgi sunt provocate de Moise (epidemia de ciumă, grindina, invazia lăcustelor şi întunericul ce a durat trei zile), de fiecare dată acesta avându-l alături pe Aaron. Prin urmare,

trei sunt provocate de Aaron, patru de Moise şi două au autor necunoscut, fiindu-i atribuite lui Yahweh. Dacă moartea vitelor şi a copiilor egipteni pot fi puse pe seama israeliţilor (probabil la ordinul lui Aaron) iar următoarele plăgi au fost provocate ori de Aaron, ori de Moise sub supravegherea lui Aaron, putem trage concluzia că nu a avut loc nicio pedeapsă divină. Aceste numere de magie sunt opera unui iniţiat în tainele Kabbalei, adică Aaron. Doar aşa putem înţelege afirmaţia lui Yahweh, un zeu care nu accepta concurenţa, având pretenţia să fie recunoscut drept singurul Dumnezeu: „*Răspuns-a Domnul lui Moise şi i-a zis: «Iată, Eu fac din tine un dumnezeu pentru Faraon, iar Aaron, fratele tău, îţi va fi proroc.»*” (Ieşirea 7: 1)

7. BABILON

După ce s-au ascuns de egipteni mulţi ani în Peninsula Sinai, israeliţii scoşi din Egipt de Akhenaton / Moise au ajuns în cele din urmă în Canaan, pământul făgăduit patriarhilor lor. Acolo s-au amestecat cu localnicii fără prea multă greutate, ţinând cont că erau cu toţii fraţi semiţi. Pe cale paşnică, nu prin cuceriri, aşa cum susţine Biblia, concluzie la care au ajuns majoritatea cercetătorilor. De exemplu, după cincisprezece ani de cercetări, arheologul israelian Yohanan Aharoni a stabilit că în timpul lui Ioşua (Yehoşu'a) nu a fost cucerit niciun oraş de israeliţi, deoarece acele oraşe menţionate în Biblie nu mai existau de mult timp. Şi istoricul Mandfred Claus consideră că preluarea Canaanului pe cale militară este o poveste inventată. Arheologul Israel Finkenstein a constatat că mai mult de 90% dintre cercetători au stabilit de comun acord că nu a existat niciun exod din Egipt al poporului lui Israel, prin urmare nici cucerirea Canaanului. Ierihonul nu a fost distrus de Ioşua, ci cu mult timp înainte, prin 1549 î.e.n. La fel şi

cetatea Ai, al cărei nume înseamnă „Grămada de ruine”. Cu toate acestea, un exod a avut loc, dar nu în modul prezentat de Vechiul Testament.

În realitate s-au folosit două surse, care au fost compilate într-o singură poveste. Una reprezintă cele câteva sute de israeliţi amestecaţi cu egipteni şi beduini madianiţi, conduşi de Akhenaton. A doua sursă este exodul hyksoşilor din Egipt în Canaan după ce au fost goniţi de prinţii tebani prin 1550 î.e.n.

Cum se estimează că zidurile Ierihonului au căzut prin 1549 î.e.n., este posibil ca hyksoşii să fi fost cei care au cauzat acest lucru. De asemenea, există probabilitatea ca tot ei să fi cucerit şi celelalte oraşe canaaneene menţionate în Biblie. Evreii au atribuit micului grup al lui Akhenaton faptele hyksoşilor, rezultând astfel marele exod biblic. Dacă acest mic exod a început în 1293 î.e.n. (anul morţii faraonului Ramses I) şi a durat patruzeci de ani, după cum afirmă Biblia, înseamnă că grupul lui Akhenaton a ajuns în Canaan în 1253 î.e.n. Cu toate că Akhenaton /

Moise nu a reuşit să-şi convingă adepţii plecaţi din Egipt să-l accepte pe Aton ca unic zeu (a se vedea episodul cu viţelul de aur la care se închinau israeliţii în deşert), influenţa cultului său se observă cel mai bine în Adonai, forma de plural a lui Adon („Domnul”), care apare în scripturile evreieşti ca epitet al lui Yahweh, iar singularul „adon” ca titlu regal pentru conducătorii pământeni. Pentru fenicieni, „Adon” era un titlu al zeului Tammuz, pe care grecii l-au transformat în Adonis. Atât „adon” cât şi „adonai” provin din Aton, forma elenă a numele zeului egiptean Aten, litera egipteană „t” fiind echivalentă cu „d”-ul ebraic. Aşadar, numele divin Adonai nu reprezintă decât traducerea în ebraică atitlului egiptean „Aton-ai”, adică „Aton al meu”. În plus, circumcizia, legământul sacru al evreilor cu Yahweh, nu a fost inventată de Avraam, egiptenii practicând circumcizia de mii de ani, lucru demonstrat atât dedesenele din temple cât şi de mumiile descoperite. Aşa cum remarca şi Sigmund Freud, cel mai probabil tot egipteanul Moise / Akhenaton le-a adus evreilor acest obicei, nicidecum

Avraam.

Neavând o religie puternică (cea a lui Akhenaton nu a reuşit să îi convingă), israeliţii sosiţi din Egipt au adoptat zeităţile canaaneenilor. Când s-au oprit la un singur zeu, Yahu sau Yahweh, i-au atribuit acestuia însuşirile, titlurile şi epitetele marilor zei din Canaan, preferând să nu inventeze o religie nouă, ci să combine cultele deja existente în zonă. Influenţa religiilor canaaneene se observă cu uşurinţă în Torah sau Vechiul Testament. De exemplu:

— Dumnezeul biblic este numit de multe ori „El”, nume preluat din religia levantină (care include şi Canaanul), unde El („Zeu”) era conducătorul panteonului vest-semitic, soţul zeiţei Aşezah. Pentru evrei, Yahweh i-a luat nu doar numele şi funcţia, ci şi consoarta.

— „Elohim” este folosit în Vechiul Testament de aproximativ 2600 de ori ca nume al zeului suprem. În limba ebraică „im” este terminaţie de plural, „elohim” reprezentând pluralul substantivului „eloah”, care de asemenea a devenit unul dintre epitetele zeului evreilor. Apărătorii

monoteismului biblic, care evită cât pot de mult forma de plural a lui „elohim”, ne spun că acest nume al lui Yahweh are o provenienţă necunoscută, fiind totuşi un derivat al substantivului semitic „il / el” („zeu”). În realitate, provenienţa nu le este deloc necunoscută, ci doar încearcă să o păstreze astfel. Conform istoriei oficiale a evreilor, bazată pe Vechiul Testament, israeliţii au trăit alături de canaaneeni, preluând obiceiurile, stilul de viaţă şi chiar religia gazdelor lor. Vechiul Testament abundă de profeţi care blesteamă poporul israelit pentru că şi-a părăsit dumnezeul pentru zeii canaaneeni. El, Elyon şi Baal, trei dintre epitetele zeului evreilor, sunt în realitate numele a trei divinităţi din Canaan. Tot aici se întâlneşte şi controversatul „elohim”, canaaneenii numindu-şi astfel zeităţile. De exemplu, într-o tăbliţă descoperită la Ebla, de prin 2300 î.e.n. (cu un mileniu înainte ca israeliţii să vină în Canaan, conform istoriei biblice), Dagon era în fruntea unui panteon format din două sute de Elohim.

Aşadar, pentru canaaneeni, Elohim erau zeii. Chiar dacă evreii insistă că

„elohim” este un epitet al lui Yahweh, recunosc totuşi că acest cuvânt reprezintă un grup de divinităţi. Prin anii 1170 – 1180, rabinul Moşeh ben Maimon (latinizat ca Moses Maimonides) prezenta în Mişneh Torah o clasificare a îngerilor după modelul creştinismului. El a împărţit îngerii în zece grupe, în cea de-a şaptea putând fi întâlniţi Elohim, numiţi aici „fiinţe divine”. Deoarece Maimonides a fost unul dintre cei mai influenţi filosofi evrei, clasificarea sa angelică a fost acceptată de iudaism şi a devenit oficială. Prin urmare, chiar şi astăzi Elohim reprezintă în religia evreilor o clasă angelică sau un grup de „fiinţe divine”, întocmai ca zeii canaaneenilor.

— „Elah”, un alt epitet al zeului biblic, este doar varianta aramaică a ugariticului „eloah”, pluralul „elim” fiind echivalent cu „elohim”.

— În Biblie, marele rival al lui Yahweh este Baal, tot unul dintre marii zei ai Canaanului. După cum se observă din scripturile evreilor, mulţi regi i-au adoptat cultul, iar poporul s-a conformat. Din cauza acestei rivalităţi, în capitolul 18 din

Cartea a treia a Regilor, profetul Ilie organizează un concurs cu profeţii lui Baal, pe care îi ucide după câştigarea competiţiei. În capitolul 10 al Cărţii a patra a Regilor, regele Iehu a ordonat să fie ucişi toţi profeţii, preoţii şi adoratorii lui Baal. Apoi, oamenii regelui „s-au dus în cetate unde cracapiştea lui Baal, au scos idolii din capiştea lui Baal şi i-au ars. Şi au sfărâmat chipul cel cioplit al lui Baal şi au dărâmat capiştea lui Baal şi au făcut din ea loc de necurăţenii până în ziua de astăzi. Astfel a stârpit Iehu pe Baal din pământul lui Israel” (26 – 28). Cu toate acestea, zeul evreilor a preluat atributele duşmanului său, cu care a ajuns chiar să se identifice.

Dacă Baal era numit „călăreţul norilor”, în Biblie Yahweh îl copiază: „Nimeni, o Israele, nu este ca Yahweh, care să meargă pe ceruri întru ajutorul tău şi pe nori întru slava Sa” (Deuteronomul 33: 26), „în vifor şi în furtună îşi face loc, norii sunt pulberea de sub picioarele lui” (Cartea lui Naum 1: 3). În plus, Yahweh recunoaşte că era numit şi Baal: „Şi va fi în vremea aceea – zice Yahweh – că ea mă

va numi: «Bărbatul meu» şi nu-mi va mai zice: «Baalul (stăpânul) meu»”. (Cartea lui Osea 2: 18).

— Povestea lui Iov (Iyyob în ebraică), care a suferit numeroase pierderi în urma pariului dintre Yahweh şi Satan, este inspirată din Legenda lui Keret, un poem ugaritic compus în perioada 1500 – 1200 î.e.n. Regele Keret din Khuburu, fiul zeului El, şi-a pierdut soţiile, copiii şi fraţii, rămânând singurul supravieţuitor al familiei sale. Mai mult, zeii l-au pedepsit şi cu o boală necruţătoare. Biblicul Iov, la fel ca regele Keret, şi-a pierdut copiii, sănătatea şi averile tot din cauza unor divinităţi. Nu au apucat israeliţii şi canaaneenii să trăiască prea mult în pace, deoarece şi-a făcut apariţia o nouă ameninţare: invazia Popoarelor Mării care au lovit Egiptul, pe hitiţi şi zonele ocupate de semiţi (cum ar fi Canaanul, Grecia şi Asiria). Grecii au numit această invazie „întoarcerea herakleizilor” (cercetătorii preferând însă termenul de „invazia dorianǎ”), sugerând că invadatorii erau tracii care ocupaseră Grecia până la erupţia vulcanului Santorini, când s-au

refugiat în nord, lăsând tărâmul Eladei în mâinile hyksoşilor izgoniţi din Egipt. Chiar se crede că Popoarele Mării erau un grup de traci, cretani şi ionieni din Anatolia, cu toţii făcând parte din rasa ariană. În jurul anului 1250 î.e.n., Popoarele Mării au atacat întâi cetăţi din Grecia continentală.

În regiunea Boeotia, cetăţile Theba şi Orchomenos au fost arse până la temelii, iar fortificaţiile din Gla părăsite. În Peninsula Peloponez, clădirile care înconjurau citadela Micene (Mykenai) au fost atacate şi incendiate. Deşi cetăţile greceşti au luat măsuri defensive, nu au putut opri al doilea val al atacatorilor, din jurul anului 1190 î.e.n., care a dus la distrugerea statelor miceniene. Multe regiuni din Grecia continentală s-au confruntat cu o scădere dramatică a populaţiei, în special Boeotia, Argolis şi Messenia. Refugiaţii din Micene au migrat în Cipru şi pe coasta Levantului. În mod curios, Acropola din Atena a fost scutită de distrugere. Să remarcăm că, pentru greci, în această perioadă s-au născut semizeii Hercule (Herakles) în Theba şi Elena (Hélène) în Sparta, iar Tezeu (Theseus) şi-

a găsit sfârşitul.

În Egipt, Popoarele Mării îşi fac apariţia în timpul lui Merenptah, fiul lui Ramses II, faraonul lăudându-se că a reuşit să le oprească atacul. Celelalte naţii nu au fost la fel de norocoase, căzând rând pe rând în faţa puternicilor năvălitori. Dramatismul momentelor reiese din câteva plăcuţe de lut prin care regele Ammurapi din Ugarit şi Suppiluliuma, regele hitiţilor, îşi cereau reciproc ajutorul. Atacurile au fost atât de rapide încât plăcuţele nu au mai fost trimise niciodată, fiind descoperite trei milenii mai târziu printre rămăşiţele cuptoarelor în care trebuiau să fie arse. Invadatorii au fost opriţi de Ramses III, faraonul menţionând că a obţinut victoria doar cu ajutorul zeului Amon-Ra. Deşi victorios, Imperiul giptean a intrat într-un declin din care nu şi-a mai revenit niciodată, din pricina efortului financiar enorm întreprins pentru mobilizarea şi echiparea unei armate numeroase care să facă faţă Popoarelor Mării. După moartea regelui hitit Muwatalli, egiptenii şi hitiţii au încheiat un tratat de pace pentru a se proteja de

puternicii invadatori. Ceea ce nu i-a ajutat prea mult pe hitiţi, în 1198 î.e.n. atacatorii reuşind să le distrugă imperiul. În acelaşi an a început războiul troian, sfârşit zece ani mai târziu după cum susţinea Homer în Iliada şi alţi autori ai căror lucrări au fost incluse în Ciclul epic. Deşi în Antichitate povestea războiului troian era considerată o cronică a unor evenimente reale, în timp a devenit în concepţia generală doar o fabulaţie. Până şi celebra cetate Troia s-a transformat pentru întreaga lume într-un loc fantastic, inventat de poetul grec. Până în 1822, când jurnalistul şi geologul scoţian Charles MacLaren a sugerat că Troia a existat în realitate şi că ruinele ei s-ar afla pe muntele Hissarlik din Turcia.

Arheologul amator englez Frank Calvert a început excavările pe acel munte, însă cel care a descoperit Troia a fost afaceristul german Heinrich Schliemann, care a continuat munca englezului în anii 1870. Descoperirile arheologice au relevat urmele unui crunt război, întocmai precum cel descris de Homer şi de ceilalţi autori ai Ciclului epic, în care mai câteva naţiuni greceşti s-au

unit împotriva troienilor şi aliaţilor acestora, printre care se găseau multe triburi tracice (inclusiv cel al amazoanelor din nordul Mării Negre). Însă cine erau cu adevărat troienii?

După cum spuneam, cercetătorii au stabilit că războiul troian a început în 1198 î.e.n., an în care s-a prăbuşit Imperiul Hitit din cauza invaziei Popoarelor Mării. Până în acel moment, Troia (numită şi Ilion de greci) a făcut parte din Imperiul Hitit. Hitiţii erau arieni apăruţi puţin înainte de anul 2000 î.e.n. În Anatolia (Turcia de astăzi); locul lor de origine reprezintă şi în prezent o enigmă pentru cercetători. Aceşti emigranţi s-au amestecat cu localnicii traci, tot arieni, fiind cunoscuţi din acel moment ca hitiţi. În jurul anului 1900 î.e.n. au ocupat Troia (pe care au numit-o Wilusa) iar trei secole mai târziu şi-au fondat propriul imperiu. Prin urmare troienii lui Homer, asediaţi de ahei, nu puteau fi decât hitiţi, iar Troia a reprezentat ultimul bastion al Imperiului Hitit în faţa năvălirii Popoarelor Mării. Deşi Homer susţinea că atacatorii erau greci, a lăsat în urmă câteva indicii cu

privire la identitatea lor. Poetul îi numea „akhaioi” şi „danaoi”, echivalente cu „ekweş” şi „denyen”, două dintre numele date de egipteni Popoarelor Mării. Grecii nu ar fi putut ataca Troia pentru că şi ei erau loviţi în acea perioadă de Popoarelor Mării, eveniment numit de cercetători „invazia dorianǎ” şi de vechii eleni „întoarcerea herakleizilor”. Numele grecesc al Troiei, Ilion, iniţial era Wilion, foarte asemănător cu Wilusa al hitiţilor. De altfel, o scrisoare a unui rege hitit necunoscut către regele din Ahhiyawa (regatul aheilor) aminteşte de un „episod Wilusa” în care au avut loc ostilităţi din partea celor din Ahhiyawa, ceea ce duce cu gândul la războiul troian. Merită menţionat şi că doi dintre regii hitiţi se numeau Piyamaradu şi Alaksandu, nume asemănătoare cu Priamos (regele Troiei în timpul războiului homeric) şi Alexandros (numele primit la naştere de Paris, unul dintre fiii lui

Priamos). Despre Troia se spunea că a fost fondată de traci, arieni ca şi hitiţii. În Eneida, poetul roman Publius Vergilius Maro susţine că troienii provin din Italia

iar anticii credeau că Italia era locuită în vechime de traci, motiv pentru care războaiele daco-romane au fost considerate fratricide. Să fi venit troienii / hitiţii într-adevăr din Italia în Anatolia? Slabe şanse.

În 2004 î.e.n. a avut loc distrugerea Sumerului prin furtuna nimicitoare a zeului Enlil, ceea ce a dus la dispariţia sumerienilor din Mesopotamia. Exact în acea perioadă au apărut în Anatolia hitiţii, arieni ca şi sumerienii. Ceea ce înseamnă că sumerienii supravieţuitori ai furtunii lui Enlil s-au refugiat în nord, pe malul Mării Negre, s-au amestecat cu localnicii şi au devenit hitiţi. Chiar şi miturile romane sugerează această ipoteză. Pentru ei, Roma a fost fondată de un grup de refugiaţi troieni, conduşi de Romulus şi Remus, urmaşi ai lui Eneas (Aineias în greacă), fiul zeiţei Venus (Aphrodite) şi al unui prinţ troian. Numele Romei provine din cel al lui Romulus. Însă, citit invers, numele Roma se transformă în Amor care, numit de romani şi Cupido (iar de greci Eros), era fiul zeiţei iubirii şi al zeului războiului. Astfel, romanii şi-au sugerat nu

doar descendenţa din Venus / Aphrodite, ci şi-au motivat şi latura războinică, care le-a permis să fondeze un imperiu.

Curiozitatea apare în cazul celui de-al doilea fondator al Romei, Remus. Citit invers, acesta devine Sumer. Prin urmare, romanii dădeau de înţeles că sunt atât urmaşi ai zeiţei iubirii şi ai zeului războiului, cât şi ai sumerienilor. Ceea ce întăreşte ipoteza de mai sus: troienii erau hitiţi care, la rândul lor, erau foşti sumerieni.

Învinse de Ramses III, Popoarele Mărilor au dispărut la fel de brusc precum şi-au făcut apariţia. Nu complet, unele stabilindu-se în zonă. Unii dintre ei sunt frigienii, care la scurt timp după căderea Imperiului Hitiţi au încercat să cucerească coloniile asiriene din sudul Anatoliei, fiind învinşi de regele asirian Tiglath-Pileser I (Tukulti-apil-Eşarra). Alţii sunt filistenii, care s-au oprit în Canaan, unde s-au aflat într-un conflict încontinuu cu israeliţii.

Biblia aminteşte câteva lupte dintre cele două naţii, cum ar fi:

— „Filistenii năvăliseră în cetăţile din ţinuturile de la şes şi de la miazăzi ale lui

Iuda şi luaseră Bet-şemeşul, Aialonul, Ghederotul şi Soco cu satele care ţineau de el, Tâmna cu satele care ţineau de ea, şi Ghimzo cu satele lui şi se aşezaseră acolo” (Cartea a doua a Cronicilor 28: 18).

— „În vremea aceea s-au sculat Filistenii să se războiască cu Israeliţii şi a fost cuvântul lui Samuel către tot Israelul. Şi au păşit Israeliţii împotriva Filistenilor cu război şi au tăbărât la Eben-Ezer, iar Filistenii au tăbărât la Alec. Apoi Filistenii s-au aşezat în rânduială de război în faţa Israeliţilor şi, dându-se bătălia, au fost bătuţi Israeliţii de către Filisteni, care au ucis pe câmpul de luptă ca la patru mii de oameni” (Cartea întâia a Regilor 4: 1 – 2).

— „Iar Israeliţii au ieşit din Mipta şi au urmărit pe Filisteni şi i-au bătut până sub Bet-Car. (…) Aşa au fost înfrânţi Filistenii şi nu s-au mai apucat să mai umble peste hotarele lui Israel. Mâna Domnului a fost asupra Filistenilor în toate zilele lui Samuel. Şi au fost întoarse lui Israel toate cetăţile pe care le luaseră Filistenii de la Israel, de la Ecron până la Gât, şi ţinuturile acestora le-a liberat Israel din mâinile Filistenilor şi a fost pace între

Israel şi Amorei” (Cartea întâia a Regilor 7: 11 – 14).

— „În ziua aceea au bătut pe Filisteni de la Micmaş până la Aialon” (Cartea întâia a Regilor 14: 31), „Astfel şi-a întărit Saul domnia sa peste Israel şi s-a luptat cu toţi vrăjmaşii de primprejur: cu Moab şi Amoniţii, cu Edom, cu regii din Tobă şi cu Filistenii şi pretutindeni, împotriva oricui a mers, a avut izbândă” (14: 47).

— Lângă Valea lui Elah, păstorul David l-a învins în luptă pe uriaşul filistean Goliat din Gât, iar „Filistenii, văzând că uriaşul lor a murit, au fugit. Deci s-au sculat bărbaţii lui Israel şi ai lui Iuda şi cu strigăte au gonit pe Filisteni până la gura văii şi până la porţile Ecronului. Şi au căzut ucişi Filistenii pe calea Şaaraim, până la Gât şi Ecron” (Cartea întâia a Regilor 17: 51 – 52).

— „Filistenii însă s-au bătut cu Israeliţii şi au fugit aceştia de Filisteni şi au căzut ucişi pe muntele Ghelboa. I-au ajuns Filistenii pe Saul şi pe fiii lui şi au ucis pe Ionatan, pe Aminadab şi pe Melchişua, fiii lui Saul” (Cartea întâia a Regilor 31: 1 – 2).

— Regele Iezechia „a bătut pe Filisteni până la Gaza, precum şi în cuprinsul ei, de la turnul de pază până la cetatea întărită” (Cartea a patra a Regilor 18: 8).

Conform Bibliei, cele douăsprezece triburi israelite au trăit în comunităţi conduse de judecători. Triburile s-au unit prin 1047 î.e.n., formând regatul Israel, sub conducerea lui Saul (Şa’ul în ebraică). Sub stăpânirea lui David (Dawid), regatul a devenit o mare putere mondială. Apogeul a fost atins în timpul lui Solomon (Şelomo), fiul lui David, care a transformat Ierusalimul într-o metropolă. Însă această versiune nu este decât o poveste. După cum susţin arheologii, numele lui David şi al lui Solomon nu figurează în niciun text contemporan extrabiblic şi nicio descoperire arheologică nu permite acreditarea existenţei lor. Nu există nici măcar o singură dovadă că în secolul al X-lea î.e.n. a existat un mare imperiu israelit, aşa cum afirmă Vechiul Testament. Dacă lui Solomon i-au fost atribuite faptele faraonului Amenhotep III, aşa cum am văzut, cele ale lui David sunt în realitate ale faraonului egiptean Thutmose III. În

Biblie, David a transformat Israelul într-un imperiu; în realitate, Thutmose III a transformat Egiptul într-un imperiu. David s-a luptat la Rabă cu amoniţii şi sirienii, apoi l-a bătut pe regele din Zobah, înainte să-şi întărească domnia la Eufrat. Conform surselor egiptene, Thutmose III este cel care, pe la sfârşitul anului 1469 î.e.n., a plecat cu armata în Canaan. S-a luptat cu sirienii şi canaaneenii în afara oraşului Meggido. În timpul celor şapte luni, cât a durat asediul oraşului Meggido, faraonul a locuit în Ierusalim. Duşmanii au reuşit să scape şi s-au refugiat în Kadeş de pe râul Oronte, oraş cucerit de faraon în 1461 î.e.n. Trei ani mai târziu a trecut Eufratul şi l-a învins pe regele din Mitanni. „Thoth” sau „Thut”, prima parte a numelui faraonului, scris „Tot”, în ebraică devine „Dwd”, rădăcina numelui regelui Dawid. Iar restul faptelor lui David, care nu au fost copiate din istoria faraonului, sunt pure invenţii, după cum demonstrează arheologia. De exemplu, David nu putea să se lupte cu Goliat din Gât deoarece respectiva localitate era distrusă de mai bine de un secol în acea vreme. Goliat era

îmbrăcat ca un mercenar grec iar povestea prezintă elemente homerice, ceea ce demonstrează că nu putea fi scrisă decât mult mai târziu.

Până şi Vechiul Testament este confuz în ceea ce priveşte ucigaşul uriaşului. Dacă în întâia carte a Regilor David este eroul, în cea de-a doua ucigaşul lui Goliat este Elhanan, un necunoscut. Când arheologii au descoperit printre ruinele unui fost oraş al filistenilor o oală pe care era inscripţionat numele Golyat, au presupus că reprezenta o dovadă a acurateţii poveştii biblice. Însă un nume inscripţionat pe oală nu demonstrează decât că a existat cel puţin o persoană cu numele Golyat în rândul filistenilor, nu şi că acea persoană era de statură înaltă sau că s-a luptat cu David. În realitate, povestea luptei dintre David şi Goliat este o preluare a autobiografiei egipteanului Sinuhet, un curtean aflat în serviciul prinţesei Nefru, fiica faraonului Sehetepibre Amenemhat din secolul al XX-lea î.e.n. Sinuhet povestea că a fugit subit din Egipt, s-a luptat cu campionul Retenu, „un mare bărbat din Canaan”, şi a revenit

în final pentru a fi îngropat în pământul natal.

Partea uciderii lui Goliat cu o piatră în frunte pare a fi copiată din mitologia scandinavă, unde zeul Thor l-a omorât pe uriaşul Hrungnir aruncându-i ciocanul în frunte. Să reţinem şi că Psalmul 104, atribuit aceluiaşi rege David, este copia unui poem compus de faraonul Akhenaton.

Biblia susţine că, după moartea lui Solomon, marele regat israelit s-a divizat în două: regatul Israel (cel din nord), cu capitala întâi la Şechem, apoi la Penuel, Tirzah şi, în final, la Samaria, şi regatul Iuda (partea de sud), cu capitala la Ierusalim. Deşi, în mod oficial, separarea a fost una politică, se pare că s-a produs din motive religioase. Iuda (sau Yehuda în ebraică) înseamnă „Mulţumită lui Yahu / Yahweh”. Israel este format din „is” (prima parte a numelui akkadian „Iştar”), „ra” („conducător” în limba sumeriană) şi „el” („zeu” în limbile semite), putând fi tradus ca „Iştar, zeiţa conducătoare”. Prin COMEDY – urmare, chiar dacă în mod oficial toţi evreii venerau un singur zeu, cele două regate s-au separat din motive

religioase, fiecare fiind adeptul uneia dintre cele două divinităţi: Iuda al lui Yahweh / Marduk iar Israel al lui Iştar. Vechiul Testament demonstrează clar că aceştia au fost veneraţi multă vreme împreună. Regele Manase (Menaşşeh) „a făcut un idol cioplit şi l-a aşezat în templul lui Yahweh” (Cartea a doua a Cronicilor 33: 7), „chipul Aşezei pe care îl făcuse l-a aşezat în casa despre care Yahweh îi zisese lui David şi lui Solomon, fiul lui: «În casa aceasta şi în Ierusalim, pe care l-am ales din toate seminţiile lui Israel, voi pune numele meu pe vecie»” (Cartea a patra a Regilor 21: 7); „atunci au scos Aşeza din templul lui Yahweh afară din Ierusalim, la pârâul Chedron, au ars-o la pârâul Chedron şi au făcut-o praf; şi praful l-au aruncat asupra cimitirului obştesc al poporului” (Cartea a patra a Regilor 23: 6); „apoi regele a poruncit lui Hilkiah arhiereul, preoţilor de mâna a doua şi celor ce stăteau de strajă la prag, să scoată din templul lui Yahweh toate lucrurile făcute pentru Baal, pentru Astarte şi pentru toată oştirea cerului şi să le ardă afară din Ierusalim, în valea

Chedronului, iar cenuşa lor să o ducă la Bethel” (Cartea a patra a Regilor 23: 4). Atunci când profetul Ilie (Eliyahu) şi regele Yehu au hotărât să-i ucidă pe adoratorii lui Baal, i-au lăsat în pace pe cei ai Aşezei.

Pentru că era periculoasă ideea unei soţii a lui Dumnezeu, teologul german Martin Luther a scos din Biblie numele zeiţei, înlocuindu-l cu un copac ori cu o dumbravă. Astfel, în Deuteronomul 16: 21 apare „Să nu-ţi sădeşti dumbravă de orice fel de copaci împrejurul jertfelnicului pe care-l vei zidi Domnului Dumnezeului tău”, deşi traducerea exactă este: „Să nu-ţi ridici stâlpi de lemn, în chip de idol al Aşezei, lângă jertfelnicul pe care-l vei zidi lui Yahweh Elohim”. În Cartea Judecătorilor 6: 25 este scris: „sfărâmă jertfelnicul lui Baal pe care-l are tatăl tău şi taie copacul cel sfânt de lângă el”, însă în originalul ebraic nu există „copacul cel sfânt”, ci „idolul Aşezei”. Chiar dacă Aşezah s-a întors în traducerile ulterioare ale Bibliei, dumbrava a rămas într-un loc, de această dată asociată cu Astarte: „El a sfărâmat în bucăţi toate pietrele jertfelnicului, ca nişte pietre de var;

dumbrăvile Astartei şi stâlpii soarelui nu se vor mai ridica” (Cartea lui Isaia 27: 9). Cronicarul arab al-Massudi confirmă venerarea zeiţei în templul lui Yahweh, relatând că, în anul 820, oamenii califului al-Ma’mun au găsit în Marea Piramidă din Egipt (adevăratul templu al lui Solomon) statuile unui zeu şi a unei zeiţe. De altfel, Vechiul Testament recunoaşte că regele Solomon a început să o slujească pe Aşezah. Relatările biblice sunt confirmate de descoperirile arheologice de la bet el Qom, din inima Iudeei, şi de la Kuntillet Ajrud, la graniţa vechiului regat. Într-un mormânt de la Khirbet el Qom, din secolul al VIII-lea î.e.n., s-a găsit pe o inscripţie o rugăciune pentru Yahweh şi Aşezah, numele ei fiind invocat de trei ori. La Kuntillet Ajrud, situl arheologic este împânzit cu inscripţiile „YHWH şi a sa Aşezah”, una dintre ele ieşind în evidenţă: „Pentru YHWH de la Şomron şi a sa Aşezah” (Şomron sau Samaria a fost capitala regatului iudeu în secolele IX-VIII î.e.n.). Iar la Mota au fost descoperite numeroase figurine cu chip feminin, care atestă existenţa unui cult al unei zeiţe ca

„religie oficială de stat”, după cum a numit-o Erin Darby, profesor de studii religioase la

Universitatea Tennessee – Knoxville.

Şi totuşi, nu Aşezah era zeiţa venerată de evrei, ci Aştoret / Aştarot (numită Aştart de fenicieni, Uni-Astre de etrusci şi Astarte de greci), nimeni alta decât Iştar a akkadienilor, al cărei cult se extinsese dincolo de graniţele Mesopotamiei, ajungând până în Canaan, Egipt şi Asiria. Aşezah, soţia zeului El, era numită în Sumer Ninhursag. Inanna / Iştar a preluat la un moment dat atributele şi funcţiile mamei sale, motiv pentru care cele două au fost confundate adesea de antici. La fel s-a întâmplat şi în Canaan, unde Aştoret i-a luat locul, epitetele şi rolurile zeiţei Aşezah. Evreii o întâlniseră pe Aştoret / Iştar şi în Egipt, ca Hathor, consoarta lui Heru (Horus), nimeni altul decât zeul lor tradiţional, Yahweh (echivalările dintre zeităţi se găsesc în cartea Secretele zeilor). În „tărâmul promis” au găsit-o atât ca Anat pentru canaaneeni, cât şi ca Aştart pentru sidonieni şi fenicieni. Nu era o oarecare, ci chiar creatoarea rasei semite

în jurul anului

3750 î.e.n., motiv pentru care semiţii o considerau mama lor divină. Dacă poporul evreu îl venera pe Yahweh, cultul ei a fost rezervat doar elitei evreieşti, iniţiaţii în misteriile ei beneficiind de adevăratele secrete ale zeilor. Nu ştim când a aderat elita la cultul zeiţei, dar sunt mari şanse să o fi făcut în timpul lui Iosif (Yosep), fiul patriarhului Iacov (Ya'aqob), care în 1842 î.e.n. a devenit vizir al Egiptului.

Faraonul i-a dat-o de soţie pe Asenat, fiica preotului heliopolitan Potipherah. Numele ei, care înseamnă „Sfântă pentru Anat", indică zeitatea sub protecţia căreia se afla. Ca fiică a unui preot din Heliopolis, Asenat avea acces la anumite cunoştinţe nu doar religioase, ci şi magice (magia era parte importantă a religiilor egiptene). Iosif, care se ocupa cu interpretarea viselor şi ghicitul viitorului (conform Bibliei avea o cupă pentru ghicit), a primit fără îndoială acele cunoştinţe pe care le-a combinat cu cele pe care le avea deja. Este posibil ca atunci să fi apărut ceea ce a fost numit mai târziu Kabbalah, ori predată de zeiţa soţiei lui Iosif, ori creată chiar de

patriarh prin combinarea ritualurilor magice mesopotamiene (transmise din tată în fiu de la Avraam) cu cele egiptene. Familia lui Iacov s-a mutat în Egipt în 1833 î.e.n. şi a primit de la vizir ţinutul Goşen din Delta Nilului, unde a stat până prin 1550 î.e.n., când a fost gonită odată cu hyksoşii. Cultul zeiţei a fost acceptat de elita urmaşilor lui Iacov şi chiar de unii egipteni, Anat având temple în Avans, capitala hyksoşilor, în Memphis (unde era considerată fiica zeului Ptah) şi în Clephantine (unde era numită Anat-Yahu). Până şi faraonul Ramses II a considerat-o gardian personal al său, mărindu-i templul din Pi-Ramesses şi numindu-şi fiica Bint-Anat („Fiica lui Anat”), câinele „Anat în vigoare” şi calul „Anat este satisfăcută”.

Conform inscripţiilor asiriene, o alianţă a regelui Ahab al Israelului şi Ben Hadad II din Aramdamasc a reuşit să respingă în 854 î.e.n. un atac al asirienilor, ieşind victorioasă din bătălia de la Qarqar. Un secol mai târziu, regatul israelit şi cel filistean au fost distruse de regele asirian Tiglath-Pileser III (Tukulti-apil-Eşarra în akkadiană), majoritatea populaţiei israelite

fiind trimisă în exil, mulţi refugiindu-se în Iudeea. În 722 î.e.n., revolta israeliţilor a fost înăbuşită de Sargon II (Şarru-ukin), fiul lui Tiglath-Pileser III, care a apla-iddina II, regele Babilonului, care se aliase cu caldeenii, arameii şi elamiţii împotriva asirienilor. Au urmat şi alte campanii împotriva Babilonului, cea din 689 î.e.n. ducând la distrugerea oraşului. Sennacherib a înăbuşit şi revolta iudeilor din 701 î.e.n., care erau sprijiniţi de egipteni şi de babilonieni. Deşi a asediat Ierusalimul, Sennacherib s-a întors brusc în Ninive, renunţând la asediu aparent fără niciun motiv. Cartea lui Isaia din Vechiul Testament susţine că „a ieşit îngerul lui Yahweh şi a bătut în tabăra Asiriei o sută şi cincizeci de mii; iar dimineaţa, la sculare, toţi erau morţi. Atunci Sanherib, regele Asiriei, a ridicat tabăra şi a plecat şi s-a oprit la Ninive” (37: 36 – 37).

Regele a mai cucerit Sidon, Tyr, Byblos, Akko, Aşdod şi Aşkalon cu ajutorul unei arme primite de la zeul Aşşur. I-a învins şi pe egiptenii săriţi în ajutorul oraşelor cucerite de asirieni. Istoricul

Herodot scria că, atunci când Sennacherib a atacat Egiptul, într-o noapte „şoarecii de câmp au venit într-un număr foarte mare şi le-au distrus tolbele cu săgeţi, arcurile şi mânerele scuturilor” soldaţilor asirieni, „într-atât încât dimineaţa aceştia au fugit dezarmaţi şi mulţi dintre ei au fost omorâţi”, responsabil pentru această minune fiind zeul Ptah. Într-o cronică a bătăliei de la Halule din 691 î.e.n., redactată în cuneiforme pe o tăbliţă de lut, Sennacherib scria că a fost ajutat de zei pe câmpul de luptă:

„M-am rugat lui şşur, lui Sin, lui Şamaş, lui Bel, lui Nabu, lui Nergal, lui ştardin Ninive, lui Iştar din Arabilsk – zeilor mei ocrotitori – ca să birui împotriva puternicului vrăjmaş. Zeii mi-auascultat deîndată ruga şi mi-au venit în ajutor”. După ce a cucerit Babilonul în 689 î.e.n., le-a ordonat soldaţilor săi să jefuiască şi să distrugă oraşul, spre deosebire de Ierusalim şi Egipt, acolo unde zeii l-au împiedicat să facă acest lucru.

Într-una dintre inscripţiile sale, Asarhaddon (Aşşur-ahu-iddin), fiul lui Sennacherib, a explicat motivul distrugerii

Babilonului de către tatăl său, responsabil fiind „zeul Marduk, zeul principal al Babilonului, care s-a mâniat şi a supus oraşul la grea osândă, drept pedeapsă pentru păcatele locuitorilor săi. Din voinţa lui Marduk, oraşul a fost nimicit din temelii, acoperit de apele canalului Arahtu şi prefăcut într-o mlaştină de nestrăbătut”. Pentru distrugerea Babilonului, Sennacherib a fost ucis de doi dintre fiii săi, care au încercat să-l omoare şi pe fratele lor, Asarhaddon. Însă acesta a fost ascuns de către zei, apoi Iştar i-a învins duşmanii. Ajuns pe tronul Asiriei în 681 î.e.n., Asarhaddon a primit de la zeul Aşşur „un sceptru neînvins, pentru înfrângerea duşmanilor”.

şi ordinul de a ataca Egiptul, după cum nota regele pe o lespede de piatră, descoperită la Zendjirli (în Siria).

Cartea lui Tobit din Vechiul Testament menţionează o întâmplare supranaturală petrecută în această perioadă. Eroul poveştii este israelitul Tobit din tribul lui Neftali, care trăia în Ninive după ce Sargon II a deportat triburile nordice de israeliţi în Asiria, devenind omul de

încredere al regelui. După moartea lui Sargon, fiul acestuia, Sennacherib, a început să ucidă mulţi israeliţi, pe care Tobit îi îngropa pe ascuns. De frică să nu fie pedepsit, Tobit a fugit din Ninive iar Sennacherib i-a confiscat averea. S-a întors după moartea lui Sennacherib, când Ahiacar, nepotul său, l-a convins pe noul rege, Asarhaddon, să-l primească în Ninive. Acest Ahiacar era „paharnic şi păstrătorul sigiliului, cârmuitor al casei şi vistiernic”, al doilea după

Asarhaddon, pe care regele îl pusese „peste toate veniturile regatului său şi peste toată cârmuirea casei lui”. Întors în capitala Imperiului Asirian, Tobit a stat într-o noapte afară, iar vrăbiile s-au găinăţat în ochii lui, orbindu-l. După câţiva ani, Îngerul Rafael a fost trimis să-i redea vederea. Şi-a ascuns natura divină şi s-a transformat în om, minţind că este „Azaria al lui Anania cel mare, din neamul fraţilor tăi”, şi s-a oferit să îl însoţească în Media pe Tobie (Toviyah în ebraică), fiul lui Tobit. Pe drum, pe când se spălau în fluviul Tigru, un peşte a vrut să-l înghită pe tânăr. Îngerul l-a învăţat să prindă peştele şi să-i

păstreze inima, ficatul şi fierea. În oraşul Ecbatana din Media, îngerul l-a sfătuit pe Tobie să o ia de nevastă pe Sara, fiica israelitului Raquel, care a fost măritată de şapte ori însă de fiecare dată demonul Asmodeu i-a ucis soţii înainte ca aceştia să apuce să o dezvirgineze. Învăţat de Rafael, Tobie a ars în noaptea nunţii inima şi ficatul peştelui, afumând camera, ceea ce l-a făcut pe demon să fugă în Egiptul de Sus, acolo unde a fost prins şi legat de către înger. Întors în Ninive, Tobie i-a redat vederea tatălui său ungându-i ochii cu fierea peştelui. Apoi, Rafael şi-a declinat identitatea şi s-a întors în cer.

După 92 de ani a murit Tobit iar după o vreme şi soţia sa, Ana. Tobie s-a mutat cu soţia şi copiii săi în Media, unde a trăit până la vârsta de 127 de ani. Moştenise nu doar averea tatălui său, ci şi pe cea a socrului său, Raquel.

Se crede că demonul Asmodeu (Aşmed’ay în ebraică) este Aeşma Daeva din zoroastrism, demonul mâniei şi mesagerul lui Angra Mainyu (conducătorul divinităţilor malefice). Ceea ce ar avea sens, ţinând cont că Biblia îl localizează în

oraşul Ecbatana din Media, acolo unde locuiau vara conducătorii Imperiului Persan în care a apărut zoroastrismul. Aeşma se găseşte în opoziţie cu Sraoşa („Supunerea”), care îl va învinge la refacerea lumii. În alte cărţi, Aeşma va fi înghiţit de Az, demonul avariţiei. Până atunci, cel însărcinat să se lupte cu Aeşma este Mithra, o divinitate angelică a legământului, luminii şi jurământului, protector al adevărului şi paznic al vitelor, recoltelor şi apelor. Rolul lui Aeşma este de a distrage oamenii de la închinarea corectă, distorsionând semnificaţia reală a sacrificiului prin brutalitate faţă de vite, violenţă în război şi beţie. Conform Kabbalei, Asmodeu este un cambion

(copil născut din împerecherea unui muritor cu un succubus sau un incubus), fiu al regelui David şi al lui Agrat, una dintre reginele demonilor şi unul dintre cei patru îngeri ai prostituţiei sacre. În Testamentul lui Solomon (scris în limba greacă undeva în secolele I – V) şi în Talmud, Asmodeu l-a ajutat pe regele Solomon să construiască Marele Templu al lui Yahweh. Într-o legendă evreiască şi

într-una arabă, demonul l-a izgonit pe Solomon şi a condus ţara în locul lui pentru câtva timp. În Ars Goetia din Clavicula Salomonis Regis (secolul XVII), Asmodeu este „tare, puternic, şi apare cu trei capete; primul este ca de taur, al doilea ca de om iar al treilea ca de berbec; coada unui şarpe iar din gură lansează flăcări”. În Dicţionarul Infernal al lui Collin de Plancy

(publicat în 1818) are piept de om, un picior de cocoş, o coadă de şarpe şi trei capete (unul de om care scuipă flăcări, unul de oaie şi unul de taur).

Creştinii l-au portretizat adesea ca fiind un bărbat frumos şi manierat însă şchiop, având ori gheare la un picior ori chiar un picior de cocoş. Motiv pentru care novelistul francez Alain-René Lesage l-a numit în 1707 „diavolul cu două beţe”, susţinând că se ajută de ele pentru a se deplasa, epitet transformat mai târziu în „diavolul şchiop”. După Lesage, Asmodeu a devenit şchiop în timpul căderii din cer, după ce s-a luptat cu un alt demon, o copie a mitului grecesc al zeului Hefaistos, care a devenit şchiop după ce a fost aruncat de

către Zeus de pe muntele Olimp. Poate totuşi rana de la picior i-a fost cauzată de Îngerul Rafael în timpul luptei din Egipt. Nu ştim dacă relatarea biblică este adevărată, însă este confirmată de Voltaire în Dicţionarul filosofic din 1764, unde scria că naturalistul francez Paul Lucas susţinea că l-a găsit pe Asmodeu într-o grotă de lângă oraşul egiptean Saata sau Taata cu mai bine de şase decenii înainte şi chiar a vorbit cu el. Mai mult, i-a tăiat corpul de şarpe în bucăţi, care însă s-au lăsat Rafael, unit imediat la loc. Ceea ce ar însemna că demonul este în continuare legat acolo, aşa cum l-a dacă povestirea lui Lucas nu ar fi inventată. Totuşi, în 1634, în localitatea franceză Loudun, preotul Urbain Grandier a fost acuzat că a invocat spirite malefice (printre care se afla şi Asmodeu) care au posedat câteva călugăriţe. Dacă ar fi adevărate mărturiile din timpul procesului lui Grandier, înseamnă că Asmodeu nu era legat în Egipt cu câteva decenii înainte de călătoria lui Paul Lucas. Mai mult, după cum relata scriitoarea Rodica Bretin în Dosarele imposibilului (2003), începând cu 8 februarie 1955, locuitorii din Devonshire

(Anglia) au găsit aproape zilnic, timp de trei luni, zeci de şiruri de urme ale unei singure copite, dispuse la 20 de centimetri una de cealaltă. Copita avea lungimea de zece centimetri şi lăţimea de şapte. Şirurile de urme se întindeau pe o distanţă de 150 de kilometri, fără să ocolească vreun obstacol întâlnit în cale. Acest caz straniu din Devonshire nu este unul singular. O cronică japoneză susţine că în anul 929, în curţile şi grădinile palatului imperial din Kyōto au apărut inexplicabile şiruri de urme ale unei singure copite.

Călugărul benedictin D'Epernay descria amprente asemănătoare în Franţa anului 943, în timpul unei furtuni cumplite. În 1065 s-au găsit urme identice în împrejurimile oraşului englez Scarborough. Abatele Ralph de Coggeshall consemna în cronica sa două astfel de evenimente: unul în timpul regelui Richard Inimă de Leu (1189 – 1199) şi celălalt în 1205. În anul 1840, exploratorul britanic James Ross a găsit urme asemănătoare pe insula Kerguelen, unde nu trăiesc animale copitate. Ziarul London Times anunţa pe 14 martie 1840 urme similare în

apropierea localităţii Glenorchy din Scoţia. Iar în aprilie 1855, Illustrated London News publica un caz asemănător în Galiţia. Şiruri de urme unicopitate s-au mai găsit în Noua Zeelandă (1886), New Jersey (1908), Belgia (1945), Devonshire (1950), Scoţia (1952) şi pe coastele vulcanului Etna din Sicilia (1970). Ce fel de creatură cu o singură copită ar putea lăsa astfel de urme prin toată lumea, pe o perioadă de mai bine de un mileniu? Să fie oare Asmodeu, „diavolul şchiop”, eliberat din Egipt? Dacă câteva amănunte considerăm adevărată relatarea din Cartea lui Tobit, putem extrage din ea semnificative. Tobit s-a întors în Ninive după moartea lui Sennacherib şi înscăunarea lui Asarhaddon, adică în anul 681 î.e.n. La scurt timp a orbit. Biblia spune că atunci „când şi-a pierdut el vederea era de cincizeci şi opt de ani, şi a văzut după opt ani”. Ceea ce înseamnă că s-a născut în 739 î.e.n. şi şi-a recăpătat vederea în 673 î.e.n., când fiul său s-a întors din Media. Când a murit „era el atunci de o sută cincizeci şi opt de ani”, adică în 581 î.e.n. Cu puţin timp înainte de

a se întoarce Tobie din Media, Îngerul Rafael l-a legat în Egiptul de Sus pe demonul Asmodeu, adică în 673 î.e.n. Nu ştim de ce demonul s-a refugiat tocmai acolo din Media cum nu ştim nici locul exact în care a fost întemniţat, deşi francezul Paul Lucas vorbea despre o grotă de lângă oraşul egiptean Saata sau Taata. De asemenea, nu ştim nici motivul pentru care Rafael nu l-a atacat direct, ci s-a folosit de oameni pentru a-l izgoni din Media, deghizându-se în om. Poate de vină era interdicţia divinităţilor de a interfera cu muritorii, motiv pentru care Rafael şi-a ascuns adevărata identitate şi a acţionat din umbră. Cum găinaţul unor vrăbii nu poate cauza orbire, probabil Rafael este cel care l-a orbit pe Tobit pentru a-i folosi fiul în planul său de a-l captura pe Asmodeu. Fiind orb, Tobit nu putea pleca în Media, neavând de ales decât să-l trimită în locul său pe Tobie. Care, fiind tânăr, era mult mai uşor de manipulat. Astfel, Rafael l-a convins pe băiat să o ia de soţie pe nefericita Sara şi l-a învăţat cum să izgonească demonul, fiind cel mai probabil vorba despre un ritual magic,

nicidecum despre un simplu fum al unui peşte ars. De ce nu l-a atacat Rafael pe Asmodeu în oraşul Ecbatana din Media, numit astăzi Hagmatana, ci l-a alungat din zonă? Poate că demonul era mult mai puternic în acel loc, în care probabil era venerat de localnici, ori datorită vreunui centru energetic al Pământului care îi amplifica puterea, ori pentru că era însoţit de alte divinităţi în faţa cărora Rafael nu ar fi avut nicio şansă în eventualitatea unei înfruntări directe. Aşa că s-a folosit de tânărul Tobie, care l-a izgonit pe Asmodeu printr-un ritual magic, iar Rafael l-a urmărit şi l-a capturat. În Cartea lui Enoh, tot Rafael este cel care l-a legat pe Azazel, conducătorul Veghetorilor, l-a închis într-o grotă din deşertul Dudael şi a aşezat peste el „pietre ascuţite şi mari" care par a fi piramide. În Talmud, Rafael este unul dintre cei doi îngeri trimişi în Sodoma înainte de distrugerea oraşului, el având misiunea de a-l salva pe Lot, nepotul lui Avraam. Numele său (Rafa'el în ebraică) înseamnă „zeul vindecător", care i se potriveşte, ţinând cont că în Biblie l-a vindecat pe Tobit de orbire iar în Talmud

pe Avraam după circumcizie.

Totuşi, el ar putea fi Mithra din zoroastrism, cel însărcinat să se lupte cu Aeşma Daeva (Asmodeu) până la sfârşitul lumii. Mithra a fost împrumutat de la hinduşi, care îl numeau Mitra, nume despre care se crede că provine din cuvântul sanscrit „mitram”, care înseamnă „legământ, contract, jurământ”. Însă ar putea proveni din „mei” („a lega”) combinat cu sufixul „tra” („ceea ce”), numele zeului însemnând „Cel care leagă”. Rafael i-a legat pe Azazel şi pe Asmodeu în mitologia ebraică, ceea ce l-ar echivala cu Mithra. Uneori, Mithra era înfăţişat luptându-se cu un taur, însă nu există niciun mit care să descrie această luptă. Răspunsul s-ar putea găsi în poemul Thebaid al poetului roman Statius din primul secol, unde Mithra se luptă într-o peşteră cu un monstru încornorat. Să fie oare vorba despre momentul biblic în care Rafael l-a închis pe Asmodeu într-o peşteră din Egiptul Superior? Poemul lui Statius se numeşte Thebaid şi se referă la cetatea Theba din Grecia. Însă Thebaid sau Thebais era şi numele atribuit de greci

unei regiuni care cuprindea cele mai sudice treisprezece nome ale Egiptului Superior, de la Abydos la Aswan, numele regiunii provenind din cel al capitalei Theba. Să fi încercat Asmodeu în 673 î.e.n. să se refugieze în Theba, oraş închinat Veghetorilor? Să-l fi prins Rafael înainte de a intra în oraş şi să-l fi închis într-o peşteră din apropiere? În zonă se află Wadi Hammamat, o regiune minieră în Antichitate, cunoscută pentru numeroasele petroglife şi picturi rupestre vechi de aproximativ trei milenii. După cum nota Leonard W. King în cartea Legends of Babylon and Egypt în Relation with Hebrew Tradition, una dintre aceste imagini este unică în arta egipteană, reprezentând un personaj diferit de restul: îmbrăcat cu o haină lungă până sub genunchi, are părul lung şi o barbă deasă, pe cap poartă un turban iar picioarele sale musculoase au gheare de pasăre. Să fie acest personaj demonul Asmodeu, care în Europa era reprezentat cu gheare la un picior sau cu un picior de cocoş? Vestimentaţia lui să sugereze că venea din Media? Să însemne această reprezentare

că a fost închis într-adevăr într-o peşteră în acel loc? Şi să-l fi rănit la un picior Rafael în timpul acelei lupte, devenind din acel moment „diavolul şchiop”? Probabil nu vom afla niciodată răspunsurile, însă ştim că în acea perioadă au avut loc conflicte armate în acea zonă.

Imediat cum a ajuns pe tronul Asiriei în 681 î.e.n., Asarhaddon (cel care i-a permis lui Tobit să se întoarcă în Ninive) a ordonat refacerea templelor Esagila din Babilon, Ekur din Nippur şi Eşarra din Aşşur. A primit de la zeul Aşşur ordinul de a ataca Egiptul dar şi „un sceptru neînvins, pentru înfrângerea duşmanilor”. Prima tentativă de invazie a asirienilor, din 674 î.e.n., a fost oprită de egiptenii conduşi de faraonul nubian Taharqa (care era şi regele regatului Kuş, Sudanul de astăzi) din Dinastia a XXV-a. Trei ani mai târziu, Asarhaddon a atacat din nou şi a cucerit oraşul Memphis, capturând numeroşi membri ai familiei regale. Taharqa a reuşit să fugă în sud, în Egiptul Superior. Asarhaddon l-a încununat pe Necho I rege în Egiptul Inferior şi s-a întors în Asiria, iar Taharqa a pornit

numeroase revolte împotriva stăpânirii asiriene. Pentru a înăbuşi revoltele, Asarhaddon a plecat în 669 î.e.n. spre Egipt, însă a murit pe drum. Fiul său, Aşşurbanipal (Aşşur-bani-apli), a fost ultimul mare conducător al Imperiului Neo-Asirian. El nota pe o prismă de argilă arsă, cu zece laturi, că zeul Aşşur i-a poruncit să cucerească Manna şi Elam.

O inscripţie regală asiriană povesteşte că acelaşi Aşşur i-a apărut regelui lidian Gyges într-un vis, pentru a-i spune că îşi va învinge duşmanii doar dacă i se va preda lui Aşşurbanipal. La fel ca tatăl său şi, mai mult ca sigur, la ordinul aceluiaşi zeu, Aşşurbanipal a atacat Egiptul în 667 î.e.n. Regele chiar nota că zeii Aşşur, Bel şi Nabu au luptat alături de el împotriva egiptenilor. Doborât de aureola lui Aşşur şi Iştar, faraonul Taharqa umbla ca un om scos din minţi, după cum notau cronicile asiriene. Aşşurbanipal susţinea că a folosit împotriva egiptenilor „Arma Strălucirii”, primită de la zei. Învins, Taharqa s-a refugiat în Theba. În 664 î.e.n., Aşşurbanipal a trimis către Theba o sută cincizeci de soldaţi, conduşi de Şarru-Kan,

care au dispărut fără urmă pe drum, cu tot cu carele lor de luptă. Dispariţia inexplicabilă, consemnată în biblioteca lui Aşşurbanipal din Ninive, a fost pusă pe seama zeilor. În acelaşi an a murit şi Taharqa iar tronul său a fost preluat de Tantamani care, imediat după plecarea asirienilor, l-a ucis pe Necho I (faraonul vasal lui Aşşurbanipal), reocupând întregul Egipt. Asirienii s-au întors în forţă, au învins în Delta Nilului armata lui Tantamani, i-au gonit pe nubieni din Egipt şi au jefuit Theba. Astfel s-a sfârşit dinastia nubiană din ţara faraonilor, Tantamani mulţumindu-se doar cu tronul regatului Kuş. Deşi autoritatea sa a fost recunoscută în Egiptul Superior până în cel de-al optulea său an de domnie, când Wahibre Psamtik I, fiul lui Necho I, a preluat Theba pe cale paşnică, devenind conducătorul întregului Egipt. Nu ştim dacă Asmodeu a influenţat în vreun fel aceste evenimente care s-au petrecut în apropierea locului în care se presupune că a fost închis.

Poate că Taharqa l-a eliberat iar demonul l-a ajutat cauzând dispariţia

asirienilor conduşi de Şarru-Kan, care primiseră ordinul de a-l captura pe faraonul nubian în Theba. Şi poate tot din acest motiv, într-o sculptură aflată în prezent la Luvru, Taharqa s-a reprezentat îngenuncheat, oferindu-i două vase cu vin unui zeu-şoim obscur, Hemen, ceea ce aminteşte de picioarele de pasăre ale lui Asmodeu. Sau poate adevărul e altul.

Presupunând că relatarea biblică este adevărată, cum trăia Asmodeu în lumea noastră? Ca entitate imaterială, aşa cum sunt în esenţă toate divinităţile, ori avea trup? Ştim că aceste fiinţe nu au corpuri proprii şi nu pot interacţiona cu lumea noastră decât posedând trupurile unor muritori. Când i-a omorât nefericitei Sara cei şapte soţi, demonul nu putea decât să intre în corpul cuiva pentru a săvârşi crimele. Însă nu ar fi observat ea sau soţii ei dacă ar fi intrat cineva peste ei în „camera de nuntă”? Respectivii nu ar fi putut încerca să se apere, nu ar fi ţipat nimeni pentru a alerta toată casa? În corpul cui ar fi putut intra demonul încât să nu fie văzut decât atunci când era prea târziu pentru victimele lui? Răspunsul nu

poate fi decât unul singur: Asmodeu o posedase pe Sara, care îşi ucidea soţii în patul conjugal înainte de a-şi consuma căsnicia, probabil în timpul preludiului. Această ipoteză este confirmată de Biblie, unde o slujnică o acuza pe Sara de crimă: „Da, tu eşti cea care ţi-ai ucis bărbaţii. Căci, iată, ai fost dată în căsătorie la şapte, şi n-ai avut noroc de niciunul!”. Prin urmare, izgonirea demonului prin fumul organelor arse ale peştelui nu reprezintă decât un ritual de exorcizare. Ceea ce Îngerul Rafael chiar îi specificase tânărului Tobie, atunci când acesta a vrut să afle „pentru ce sunt bune ficatul, inima şi fierea acestui peşte”: „De-l chinuie pe cineva un demon sau un duh rău, se afumă bărbatul sau femeia aceea cu inima şi ficatul şi nu-l va mai munci”. Aşadar, Tobie a afumat-o pe Sara iar Asmodeu a ieşit din ea şi a fugit în Egiptul Superior, acolo unde Rafael l-a prins şi l-a legat. Însă cum l-a legat într-o peşteră, dacă era un spirit? Pentru a fi legat la propriu, demonul avea nevoie de un trup. În legendele arabe, însă, spiritele pot fi închise în recipiente, aşa cum este cazul duhului din lampa lui

Aladin, de exemplu. Tot într-o legendă arabă, regele Solomon l-a închis pe Asmodeu într-o cutie de piatră, pe care a ferecat-o cu lanţuri şi a aruncat-o în mare. Solomon obişnuia să captureze demoni pentru a-i interoga, folosindu-se de simboluri şi formule magice. Prin urmare, Rafael îl putea închide pe Asmodeu într-un recipient asemănător, pe care l-a ascuns într-o peşteră. Această practică era una obişnuită în Egipt, după cum susţine cartea A Search în Secret Egypt din 1936, scrisă de jurnalistul englez Paul Brunton. Aflat în Luxor (Theba, fosta capitală a Egiptului Superior), Brunton s-a întâlnit cu un iniţiat care s-a prezentat ca Ra-Mak-Hotep. Acesta i-a spus englezului că cei „care au deschis mormintele Egiptului antic au eliberat şi nişte forţe care au pus lumea în pericol.

Arheologii, ca şi jefuitorii de morminte de odinioară, au descoperit fără să îşi dea seama criptele unor oameni ce practicau magia neagră”. Oamenii de vază dădeau indicaţii ca mormintele lor să fie păzite, astfel încât ei sau preoţii invocau entităţi spirituale, cel mai adesea malefice, pe care

le închideau în morminte.

„Acolo unde trupul îmbălsămat îi aparţinuse unei persoane cu anumite cunoştinţe de magie sau aflate sub protecţia şi îndrumarea altei persoane cu asemenea cunoştinţe, fuseseră invocate anumite forţe spirituale pentru a păzi mormintele şi a-i pedepsi pe profanatori. Adesea, aceste forţe oculte erau de o răutate fără margini, ameninţătoare şi distrugătoare.

Erau prezente în mormintele închise şi ar fi putut să rămână acolo mii de ani", dacă nu ar fi intervenit hoţii de morminte şi arheologii. „Când lumea voastră îşi va da seama că în multe dintre aceste morminte sunt închise spirite malefice, va fi poate prea târziu. Până atunci, toate mormintele vor fi fost deschise şi creaturile diabolice vor fi scăpat de acolo", mai spunea Ra-Mak-Hotep. Să-l fi închis Rafael pe Asmodeu într-un mormânt, aşa cum obişnuiau să facă vechii egipteni? Lângă Theba, pe partea opusă a Nilului, există marea necropolă thebană, care include şi celebra Vale a Regilor. Rafael ar fi putut alege unul dintre cele câteva sute

de morminte de acolo. Dacă aşa au stat lucrurile, nu avem nicio şansă să aflăm în ce mormânt a fost închis Asmodeu. Putem doar să bănuim. Asmodeu apare în multe legende evreieşti, arabe şi creştine ale miticului rege Solomon. Un personaj inventat, faptele sale cele mai importante fiind preluate de redactorii biblici de la faraonul Amenhotep III, tatăl ereticului Akhenaton. Mormântul lui Amenhotep se află în necropola thebană, mai exact în Valea Regilor. A fost descoperit în 1799 de ofiţerii lui Napoleon, care au remarcat că mormântul fusese deschis cu mult timp înainte. Să fie oare acesta mormântul în care Rafael l-a închis pe Asmodeu, care a fost eliberat acum multă vreme, poate chiar de faraonul nubian Taharqa? Să fie acesta motivul pentru care a fost asociat în multe legende cu regele Solomon? Mai mult ca sigur, nu vom afla niciodată.

După moartea lui Aşşurbanipal în 628 î.e.n., hoardele aliate ale sciţilor, cimmerienilor, mezilor şi perşilor au invadat Asiria, ceea ce a dus la distrugerea imperiului. Babilonienii au profitat de situaţie şi, la un an după moartea lui

Aşşurbanipal, în 627 î.e.n. s-au răzvrătit împotriva asirienilor, sub conducerea caldeanului Nabopolassar (Nabu-apla-uşur), care a înfiinţat Imperiul Neo-Babilonian. Aliaţi cu mezii din Persia, babilonienii au cucerit capitala asiriană Ninive în 612 î.e.n. În anul 609 î.e.n., Nabopolassar a cucerit şi oraşul Harran, unde se refugiaseră forţele asiriene. În 610 î.e.n., Nabopolassar a început un război împotriva Egiptului, care se aliase cu asirienii. În 605 î.e.n., fiul regelui, Nabucodonosor II (Nabu-kudurri-uşur), a învins la Karkemiş armata faraonului Necho II şi rămăşiţele armatei asiriene. Imediat după această victorie, Nabopolassar a abdicat în favoarea fiului său, constructorul grădinilor suspendate din Babilon – una dintre cele şapte minuni ale lumii antice. Înainte de a abdica, Nabopolassar a început restaurarea zigguratului Eternenanki la ordinul zeului său, după cum declara într-o inscripţie: „În acea vreme, Marduk mi-a poruncit să implânt adânc în măruntaiele pământului temeliile turnului Babel, care se cutremurase înaintea domniei mele, gata

să se prăbuşească, şi să-i ridic vârful până la cer (...) zeul Marduk mi-a poruncit în legătură cu Eternenanki, turnul cu scări monumentale al Babilonului, care înainte de epoca mea fusese dărâmat şi se afla în ruine, să-i consolidez temeliile spirituale în sufletele oamenilor, iar vârfurile sale să atingă cerul". Conform cronicilor babiloniene, tot Marduk este cel care i-a ordonat lui Nabucodonosor II să plece cu armata la vest, în Liban.

Vechiul Testament susţine că Yahweh i-a poruncit regelui babilonian să atace Egiptul şi Iudeea. În anul 597 î.e.n. el a capturat Ierusalimul iar în 586 î.e.n. a distrus oraşul, deportând apoi o mare parte a populaţiei evreieşti în Babilon. Conform Vechiului Testament, iudeii au fost pedepsiţi pentru că şi-au părăsit zeul, alegând alte divinităţi. Biblia susţine că Yahweh a hotărât ca pustiirealerusalimului să dureze şaptezeci de ani, acelaşi lucru hotărându-l şi Marduk pentru Babilonul său, conform cronicilor babiloniene. Apocalipsa Siriacă a lui Baruh sau A Doua Apocalipsă a lui Baruh susţine că patru îngeri au incendiat zidurile Ierusalimului,

pentru a-i ajuta pe babilonieni să distrugă oraşul. În 556 î.e.n., Nabonid (Nabu-na'id în akkadiană) a devenit ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian. El nota că încoronarea sa a avut loc când zeul Sin, utilizând „arma lui Anu", i-a învins inamicii cu o rază de lumină. Ca mulţumire, Nabonid a reconstruit în Harran templul lui Sin, Ehulhul, l-a declarat pe Sin zeu suprem şi a reînviat cultul celor doi copii ai zeului, Şamaş şi Iştar. Mai mult, a adus în templul lui Marduk din Babilon statuile vechilor zei ai Sumerului şi Akkadului, ceea ce nu a fost pe placul zeului. Fragmente de manuscrise descoperite la Marea Moartă susţin că Yahweh / Marduk l-a lovit pe Nabonid cu febră timp de şapte ani. Pe 20 martie 538 î.e.n., regele persan Cyrus cel Mare (Kuruş) a cucerit Babilonul la porunca lui Marduk, care a mărşăluit alături de rege, apoi i-a ordonat să pună înapoi în cetăţile lor zeii din Sumer şi din Akkad, pe care Nabonid îi adusese în Babilon. Conform Vechiului Testament, Cyrus a fost ales de Yahweh să-i elibereze pe evrei din exilul babilonian, apoi să le reconstruiască Marele Templu din

Ierusalim. Cyrus a fondat Imperiul Ahemenid, cucerind imperiul mezilor, pe cel al lydienilor şi pe cel Neo-Babilonian. Deşi făcea parte din dinastia ariană a Ahemenizilor, într-o vreme când arienii dispăruseră din Mesopotamia, găsindu-se în număr restrâns doar prin Persia şi India, şi **l-a ales ca zeu suprem pe Marduk, pe care îl numea Ahura Mâzda, influenţat fiind de profetul Zoroastru (Zarathuştra). Evreii l-au numit „maşiach" (salvator sau eliberator, tradus prin „cel uns"), considerându-l, conform Vechiului Testament, „unsul lui Yahweh".** După ocupaţia babiloniană, mulţi iudei au fost deportaţi în Babilon, unul dintre cele mai dezvoltate oraşe din acea epocă. Mai mult ca sigur au fost impresionaţi atât de cultura babiloniană, cât şi de religia foarte bine organizată. În zeul suprem al Babilonului, Marduk, chiar l-au recunoscut pe Yahu / Yahweh al lor, iar în Iştar pe Aştoret. Astfel, un grup condus de Ezdra (Ezra în original) a hotărât să creeze pentru iudei o religie asemănătoare celei babiloniene, la fel de bine organizată din

toate punctele de vedere. Acest Ezdra, scrib şi preot, era fiul lui Seraia (Sraya în ebraică), ultimul Mare Preot al iudeilor înainte de exil, şi urmaş al lui Aaron, fratele lui Moise. În plus, era discipolul nobilului Baruh (numit Baruch ben Neriah de evrei), fratele lui Seraia (şambelanul regelui Sedechia) şi prietenul apropiat al profetului Ieremia. Conform tradiţiei evreieşti, Ezdra a instituit Marea Adunare a învăţaţilor şi a profeţilor, la fel ca în vremurile lui Moise. Această adunare, numită Marele Sanhedrin, formată din 71 de membri, reprezintă autoritatea supremă legislativă şi religioasă a evreilor. Sanhedrinul a hotărât renunţarea la alfabetul numit astăzi paleo-ebraic (derivat din cel al fenicienilor) şi inventarea unuia nou, inspirat din cel babilonian. Tot atunci s-a decis adoptarea calendarului lunar babilonian, lucru care se observă şi în prezent, lunile anului evreiesc fiind identice cu cele ale babilonienilor. Slujind în templele babiloniene, viitorii preoţi ai mozaismului au învăţat tot ce se putea despre cultele lui Marduk şi Iştar, astfel încât au adoptat ritualurile babiloniene în

noua lor religie. Ba chiar au hotărât să-şi construiască în Ierusalim un templu identic cu Esagila, cel al lui Marduk din Babilon. Cum orice religie bine organizată avea nu doar temple, preoţime şi

ritualuri, ci şi scrieri sfinte, Sanhedrinul lui Ezdra s-a pus pe treabă. Membrii elitei iudaice şi-au creat propria mitologie, copiind părţi din religia babiloniană şi canaaneană. Odată stabilite poveştile care aveau să formeze noua religie, preoţii evrei le-au aşternut în scris. La final s-au ales cele mai reprezentative scrieri care s-au compilat şi completat, rezultând „sfintele” scripturi care formează astăzi Vechiul Testament biblic.

Cercetătorii au ajuns la concluzia că în Babilon au fost compuse Cartea lui Ieremia, secţiunea finală a Cărţii a Doua a Regilor, Cartea lui Daniel, Istoria Susanei, Istoria omorârii balaurului şi a sfărâmării lui Bel, începutul Cărţii lui Ezdra, Cartea lui Tobit, Cartea Iudiţei şi Plângerile lui Ieremia. Tradiţia evreiască susţine că Ezdra este autorul celor două cărţi ale Cronicilor şi al Cărţii lui Maleahi.

Profesorul său, nobilul Baruh, a compus cartea care îi poartă numele dar şi altele inspirate de mentorul său, profetul Ieremia, cum ar fi Cartea lui Ieremia, Cărţile Regilor şi Plângerile lui Ieremia. Restul cărţilor biblice au fost redactate după întoarcerea din exil, în perioada stăpânirii persane. Au fost incluse în mitologia biblică părţi din religia persană a profetului Zoroastru, iar iudeii reveniţi din Egipt au completat cu părţi din cultele egiptene. Iată câteva dintre dovezile plagiaturii, care demonstrează că scripturile evreilor sunt formate din legendele popoarelor cu care au intrat în contact:

— Cele şapte zile ale Genezei biblice (şase în care zeul suprem a creat lumea şi una în care s-a odihnit) corespund celor şapte tăbliţe de lut pe care a fost scris Enûma Eliš, mitul babilonian al Creaţiei. Varianta scrisă a Enumei Eliş datează din Epoca de Bronz, evreii având acces la acest mit în timpul robiei babiloniene.

— Grădina biblică a Edenului se afla în Mesopotamia, adică în locul în care trăiau zeii conform legendelor mesopotamienilor.

Numele „eden” provine dincuvântul sumerian „edin” („casa zeilor”), care a devenit „edinu” („stepă” sau „câmpie”) pentru akkadieni.

— Pomul cunoaşterii din Grădina Edenului, din care au mâncat Adam şi Eva, nu este un concept ebraic. Într-un mit sumerian, zeiţa Inanna i-a cerut fratelui său, Utu, să o ajute să coboare într-o zonă în care care creşteau pomi ai căror roade ar fi ajutat-o să obţină cunoaşterea sexualităţii. Zeul-soare a ajutat-o iar Inanna, după ce mâncat din fructul pomului cunoaşterii, a devenit zeiţa iubirii. De asemenea, şi pomul vieţii este „împrumutat” tot de la sumerieni. Pe o tăbliţă de lut se pot observa zeul Enki şi preotul Adapa şezândia taclale în jurul copacului vieţii. Nu lipsesc nici şerpii din acel peisaj care ar părea copiat din prima carte biblică dacă nu ar fi mai vechi decât scripturile evreilor cu câteva mii de ani.

— Lilit, prima soţie a lui Adam şi mama demonilor din mitologia ebraică, este copia demonilor mesopotamieni lilitu, menţionaţi în scrieri sumeriene, akkadiene, asiriene şi babiloniene. În

Biblie apare în Cartea lui Isaia, într-o listă a unor animale „necurate” care vor locui în Edomul lovit de mânia lui Yahweh: „Câini şi pisici sălbatice se vor pripăşi pe acolo şi satiri se vor strânge (fără număr). Acolo va zăbovi Lilit şi în acele locuri îşi va găsi odihna” (34: 14).

— Numele biblicului Satan provine din cel al zeului egiptean Sutah, care mai era numit şi Şetan. Dacă iniţial Satan era privit ca o entitate neutră, pe alocuri chiar pozitivă, după întoarcerea evreilor din Babilon lucrurile s-au schimbat. Influenţaţi de religia persană a lui Zoroastru, unde erau delimitate divinităţile benefice de cele malefice, evreii l-au transformat pe Satan în inamicul lui Yahweh şi al oamenilor. Fiind întâlnită în mai toate religiile lupta lui Enlil cu Marduk, este firească postura sa de inamic al zeului evreilor.

— Povestea lui Cain (Qayin) şi Abel (Hebel) este o copie a legendei celor doi zei sumerieni, Enlil şi Enki.

În Biblie, păstorul Abel a fost ucis de fratele său, agricultorul Cain.

În Sumer, Enki i-a învăţat pe oameni

păstoritul iar Enlil agricultura. Enki a fost primul conducător al Pământului iar zeul furtunii l-a ucis şi i-a luat locul. Acelaşi mit se întâlneşte şi la egipteni, unde păstorul Osiris, primul faraon al Egiptului, a fost ucis de fratele său, Seth, care i-a luat tronul. Deşi nu s-a ajuns la o traducere exactă a numelor celor doi fii ai lui Adam şi ai Evei, răspunsul se găseşte în limbile mesopotamiene. În akkadiană (limba vorbită de babilonieni), Abel înseamnă „Domnul apelor” („a” = „apă” iar „bel” = „domnul”). Sumerianul Enki, cel care a fost ucis, era zeul apelor, babilonienii numindu-l Ea, care înseamnă „Casa apelor”. În sumeriană, Cain se traduce prin „Gura care acuză” („ca „= „gură” iar „în „= „a acuza”). Enlil era cel care acuza de multe ori în faţa zeului suprem, An, atât oamenii, cât şi pe Enki. Satan din Biblie, care provine din numele zeului Seth (varianta egipteană a sumerianului Enlil), era de asemenea un acuzator, principala sa atribuţie fiind cea de a aduce acuze sufletelor ajunse la judecata lui Yahweh. Povestea în care Cain şi Abel au adus jertfe zeului lor, care le-a preferat pe cele

ale păstorului, este identică cu cea sumeriană în care zeiţa Inanna, pentru a-şi alege un soţ, le-a cerut păstorului Dumuzi şi agricultorului Enkidu să-şi prezinte roadele muncii. Fiind încântată mai mult de friptură decât de terci, Inanna l-a ales pe Dumuzi.

— Seth, numele grecesc al celui de-al treilea fiu al lui Adam şi al Evei, Set, este numele atribuit de greci zeului egiptean al deşertului şi al furtunii.

— Legenda turnului Babel este, de asemenea, copiată din Babilon. Acolo se credea că, în urmă cu foarte mult timp, Marduk le-a cerut supuşilor săi să ridice un turn până la cer. Enlil nu a fost de acord cu acest lucru şi a dărâmat turnul, încurcând totodată limbile supuşilor lui Marduk. Evreii nu doar au auzit legenda turnului în timpul robiei babiloniene, ci chiar au avut ocazia de a-l vedea. Regii Nabopalassar şi Nabucodonosor II îl reconstruiseră cu puţin timp în urmă, la porunca zeului Marduk. Vechiul Testament oferă aceeaşi localizare mesopotamiană a turnului, ţinutul Şinear din Biblie fiind Sumerul.

— Potopul biblic este o copie a mitului Potopului din Mesopotamia. În Epopeea lui Gilgameş, o scriere akkadiană formată din mai multe legende şi poeme sumeriene, Utnapiştim este pământeanul care, sfătuit de Enki, şi-a construit o arcă în care a închis câte o pereche din fiecare specie de animale. După retragerea apelor, el şi familia sa au repopulat Pământul. Fără îndoială că, în timpul robiei babiloniene, evreii au avut acces şi la acest mit.

— Cele zece porunci ale lui Moise sunt copiate din Cartea Egipteană a Morţilor. Fiind faraon, Moise / Akhenaton a avut acces la această carte, probabil în perioada în care a fost preot la Heliopolis.

— Psalmul 104 este copia unui poem compus de faraonul Akhenaton.

— Povestea morţii soţiei lui Lot este inspirată din cea a soţiei lui Orfeu (Orpheus), Euridice (Eurydike), din mitologia greacă. În mitul elen, Orfeu a încercat să-şi salveze soţia decedată din lumea de dincolo. Zeii Hades şi Persefona i-au permis să-şi ia consoarta, cu condiţia să nu o privească până nu ajung amândoi în lumea celor vii. Însă, din cauza

neliniştii, odată ajuns la suprafaţă Orfeu s-a întors şi a privit-o. Iar Euridice, care nu ajunsese încă afară, s-a întors pentru totdeauna în lumea morţilor.

În mitul biblic, Lot, soţia sa şi cele două fiice ale lor au fost scoşi din Sodoma de doi îngeri, care le-au interzis să se oprească sau să privească înapoi. Soţia lui Lot a ales să nu respecte porunca şi, asemenea lui Orfeu, s-a uitat în urmă, prefăcându-se instantaneu „în stâlp de sare”.

— Influenţa babiloniană a scripturilor se observă cel mai bine în Cartea Esterei. Departe de a fi un adevăr istoric, această carte îi are ca protagonişti pe Estera (Ester în ebraică), evreica devenită regina Imperiului Persan, şi Marduheu (Mordokay), tatăl ei adoptiv. Nu există nicio dovadă că împăratul Xerses ar fi avut o soţie numită Ester. În schimb, nu încape nicio îndoială că numele eroilor acestei cărţi biblice, Ester şi Mordokay, sunt numele celor mai mari zei ai Babilonului, Iştar şi Marduk. Povestea a fost inventată ca explicaţie pentru sărbătoarea Purim, autorul necunoscut folosind numele zeilor

babilonieni probabil în semn de omagiu.

Pe lângă acestea există şi cele pe care le-am amintit deja, copiate din religiile Canaanului, precum şi cele din istoria Egiptului, cum ar fi transformarea faraonului Akhenaton în profetul Moise şi atribuirea faptelor faraonului Amenhotep III regelui Solomon iar pe cele ale lui Thutmose III biblicului David. În mod oficial, cărţile biblice au fost scrise de diferiţi patriarhi, însă în realitate scripturile Vechiului Testament au fost compuse de preoţii lui Ezdra. Iar adevărul începe să iasă încet-încet la lumină. De exemplu, dacă mult timp s-a crezut că Moise este autorul Pentateuhului, primele cinci cărţi ale Bibliei, Secretarul Comisiei Biblice de la Vatican a recunoscut pe 16 ianuarie 1948 că Pentateuhul nu a fost scris de un singur autor, ci provine din mai multe surse diferite. Acele surse sunt preoţii lui Ezdra care au modificat legendele copiate de la alte popoare, pentru a-şi compune propria mitologie.

În Babilon, Marduk a absorbit titlurile şi funcţiile celorlalţi zei, ba chiar şi-a atribuit o parte dintre faptele lor.

Acelaşi lucru l-au făcut şi evreii cu Yahweh al lor. Faptele tuturor divinităţilor din miturile pe care le-au plagiat pentru a-şi compune scripturile i-au fost atribuite zeului evreilor. De exemplu, în Sumer, Enki şi Ninhursag au creat oamenii. Potopul a avut loc la dorinţa lui Enlil, zeul suprem Anaprobând calamitatea, Enki fiind cel care a învăţat un muritor să-şi construiască o arcă, pentru a salva omenirea. Tot Enlil este cel care, într-un mit babilonian, a distrus Turnul Babel înălţat de adepţii lui Marduk. În textul Enmerkar şi Stăpânul din Aratta, Enki este cel care a amestecat limbile oamenilor. În Vechiul Testament, toate acestea (şi celelalte fapte ale zeităţilor) i-au fost atribuite lui Yahweh, în încercarea evreilor de a demonstra că el este singurul dumnezeu. Asimilarea celorlalte zeităţi într-una singură reiese cu uşurinţă din scripturile vetero-testamentare dar şi din multiplele sale nume şi epitete: El, Elohim, Baal (nume ale unor zeităţi din Canaan), Sabaoth (de la Sabazios al tracilor şi frigienilor), Adonai (de la egipteanul Aton), Yahu (de la egipteanul Yah). Pentru a-l

onora pe tatăl zeului lor, Enki (numit Ea în Babilon), redactorii biblici i-au inclus numărul foarte des în scripturi:

Potopul a durat 40 de zile şi 40 de nopţi; spionii israeliţi au explorat Canaanul timp de 40 de zile; Saul, David, Solomon şi Iehoa au domnit câte 40 de ani; israeliţii au rătăcit în deşert timp de 40 de ani; la 40 de ani, Moise a fugit din Egipt, s-a întors după 40 de ani pentru a-şi lua poporul şi a murit după alţi 40; Moise a petrecut pe muntele Sinai trei perioade de câte 40 de zile şi 40 denopţi; Otniel a fost judecător timp de 40 de ani; sub Gideon au fost 40 de ani de pace; filistenii i-au asuprit pe israeliţi timp de 40 de ani; Ilie a mers 40 de zile prin pustiu până la muntele Horeb; Isaac şi Esav şi-au luat neveste la vârsta de 40 de ani. Coarnele de berbec folosite de preoţii evrei sunt tot simbolul lui Enki. În plus, la mijlocul secolului al XX-lea, Brigada 35 de Paraşutism din cadrul Forţelor Defensive Israeliene avea ca siglă un şarpe înaripat de culoare verde; şarpele înaripat este Lucifer sau Quetzalcoatl iar verdele e culoarea zeului egiptean Osiris, acestea

fiind doar trei dintre numele alternative ale lui Enki. În folclorul ebraic, tot Enki este şi Samael, îngerul decăzut privit atât ca entitate pozitivă, cât şi negativă.

Pasiunea elitei iudaice pentru misticism nu putea să nu atingă şi scripturile lui

Ezdra. Isaac Newton era ferm convins că în Biblie există un cod secret care dezvăluie viitorul. A învăţat limba ebraică, a studiat kabbalah şi şi-a petrecut jumătate din viaţă încercând să descopere acel cod. După spusele biografului său, John Maynard Keynes, Newton credea nu doar în existenţa unui cod al Bibliei, ci şi în unul al Universului. Pentru el, Universul era o „criptogramă alcătuită de Atotputernicul". Codul Bibliei a apărut în discuţie şi în secolul al VIII-lea, când un cărturar numit Geniul din Vilna scria că: „Rânduiala este că tot ce a fost, este şi va fi până la sfârşitul vremii e inclus în Torah, de la primul până la ultimul cuvânt. Şi nu doar într-un sens general, ci cu amănunte despre fiecare neam şi despre fiecare fiinţă omenească în parte, şi amănunte la amănunte despre tot ce i s-a întâmplat din

ziua naşterii sale până la săvârşirea sa din viaţă”. În anii 1950, rabinul slovac Chaïm Michael Dov Weissmandl a observat că, dacă sărea câte 50 de litere, găsea înscris cuvântul

Tora la începutul capitolelor Facerea, Ieşirea, Numerii şi Deuteronomul.

Ceea ce nu demonstrează existenţa unui cod biblic, dar sugerează că ar putea fi ascunse anumite informaţii secrete în textul Bibliei. Sute de ani, rabinii au încercat să descopere acele secrete analizând Torah pe toate părţile, comentariile unora dintre ei fiind compilate în Talmud, compus din 63 de volume care însumează 6200 de pagini. Şi Kabbalah reprezintă un set de învăţături esoterice menite să explice relaţia dintre Yahweh şi lumea materială, ascunsă în scrierile evreieşti. Însă adevăratele secrete ale zeilor au fost păstrate doar de elita iudaică, Marele Sanhedrin reînviat de Ezdra după modelul celui de pe vremea lui Moise / Akhenaton. A Patra Carte a lui Ezdra susţine că profetul a dictat 24 de cărţi (cele cuprinse în Vechiul Testament) pentru public şi 70 pentru învăţaţi,

susţinând astfel existenţa unei doctrine secrete. Alimentată şi de misteriile lui Iştar, găsită în Babilon de elita iudaică, nimeni alta decât Aştoret, zeiţa-mamă a semiţilor. Membrii Marelui Sanhedrin au păstrat zeiţa doar pentru ei, poporul închinându-i-se lui Yahweh / Marduk.

Întorşi în Ierusalim, iudeii şi-au construit un templu după modelul celui babilonian al lui Marduk. Pentru a nu fi acuzaţi de plagiat dar şi pentru a crea noii lor religii rădăcini cât mai adânci, au susţinut că templul era o reeditare a unuia mult mai vechi, clădit de Solomon şi distrus de babilonieni. Însă, aşa cum am văzut, nu a existat nici regele Solomon şi nici vreo dovadă a unui mare templu înainte de cucerirea babiloniană.

Împăratul persan Cyrus cel Mare nu doar le-a permis iudeilor să-şi construiască templul, ci chiar l-a finanţat, după cum specifică Ezdra într-una dintre cărţile sale biblice: „În anul întâi al regelui Cirus, regele Cirus a dat această poruncă pentru templul lui Yahweh cel din Ierusalim: Sa de zidească templul pe locul acela unde se aduc jertfele şi să i se pună temelii

sănătoase! Înălţimea lui să fie de şaizeci de coţi şi lărgimea lui tot de şaizeci de coţi. Să se pună trei rânduri de pietre şi un rând de lemn, iar cheltuielile să se dea din casa regelui" (Cartea întâia a lui Ezdra 6: 3 – 4). Se pare că însuşi Yahweh / Marduk l-a convins pe rege:

„Eu l-am ridicat întru dreptatea mea şi toate căile lui le voi netezi. El va zidi cetatea mea şi va libera pe robii mei, fără răscumpărare şi fără daruri" (Cartea lui Isaia 45: 13). Cyrus, supranumit „maşşiach" (Mesia) de către evrei, a oprit însă lucrările de construcţie din cauza unei acuzaţii de trădare, templul fiind terminat abia în 515 î.e.n., în timpul împăratului Darius I (Darayavahuş). Şi acesta era un adept devotat al lui Ahura Mâzda / Marduk, aşa cum reiese dintr-o inscripţie descoperită pe Muntele Behistun, unde Darius se lăuda că zeul său i-a oferit tronul Imperiului Persan. Mai mult, el credea că toate revoltele din imperiul său erau rodul forţelor întunecate ale minciunii. Pe lângă finalizarea templului lui Yahweh din Ierusalim, el a construit un templu pentru Amon (Enki, tatăl lui Marduk) în Egipt, a

sprijinit preoţii elamiţi şi câteva culte greceşti. A fost nevoit să înăbuşe revolte în întregul său imperiu, rezultate a lipsei de susţinere din partea maselor care nu vedeau cu ochi buni această toleranţă religioasă a conducătorului lor.

Primul grup de iudei care s-au întors din exilul babilonian, conform Bibliei, era condus de Zorobabel (Zerubbabel), nepotul lui Iehonia (penultimul rege al Iudeei), şi de Ioşua (Yehoşua), fiul fratelui lui Ezdra. Cartea lui Neemia ne oferă o listă cu o parte dintre conducătorii iudeilor din acea vreme, fără îndoială cu toţii membri ai Marelui Sanhedrin: „Iată preoţii şi leviţii care au venit cu Zorobabel, fiul lui Salatiel, şi cu Ioşua:

Seraia, Ieremia, Ezdra, Amăria, Maluc, Hatuş, Şecania, Rehum, Meremot, Ido, Ghineton, Abia, Miiamin, Moadia, Bilga, Şemaia, Ioiarib, Iedaia, Salu, Amoc, Hilchia, Iedaia.

Aceştia au fost căpeteniile preoţilor şi ale fraţilor lor în vremea lui Ioşua” (12: 1 – 7). Zorobabel a fost numit guvernator al provinciei persane Iudeea de către împăratul Darius I, iar Ioşua a devenit

primul Kohen Gadol (Mare Preot) al Templului lui Yahweh. Ambii au turnat fundaţia templului, conform Bibliei. Sursele rabinice sunt contradictorii în ceea ce îl priveşte pe Ezdra, neputând stabili dacă a ocupat şi el funcţia de Mare Preot. Ţinând cont că a instituit Marele Sanhedrin şi a supervizat realizarea scripturilor, el însuşi compunând o parte dintre ele, Ezdra pare să fi fost adevăratul lider al iudeilor în acel moment. Prin urmare, este posibil ca el să fi ocupat şi funcţia de Mare Preot al lui Yahweh, nepotul său, Ioşua, înlocuindu-l după construirea templului. Importanţa lui se vede şi în Coran, unde profetul Mahommed îi acuza pe evrei că îl consideră pe Ezdra fiul lui Allah. Poate că Ezdra i-a lăsat pe Zorobabel şi pe Ioşua să fie conducătorii oficiali ai poporului, el preferând să conducă din umbră. Sau poate că şi-au împărţit cu toţii sarcinile, Ezdra ocupându-se de redactarea scripturilor, Ioşua de partea ritualică iar Zorobabel de cea politică. Oricum, merită remarcaţi câţiva dintre conducătorii iudeilor de atunci: Seraia (nu ştim exact

care dintre ei era: ori ultimul Mare Preot al iudeilor înainte de exil, ori fostul şambelan al regelui Sedechia), preotul Ezdra (fiul ultimului Mare Preot), Zorobabel (nepotul penultimului rege al Iudeei), Ioşua (nepotul lui Ezdra). Restul ne rămân necunoscuţi, însă fiind fără îndoială persoane importante, ţinând cont că erau „căpeteniile preoţilor şi ale fraţilor lor în vremea lui Ioşua”.

Ce s-a întâmplat cu nobilul Baruh (al cărui nume înseamnă „binecuvântat”), prietenul profetului Ieremia şi fratele fostului şambelan al regelui Sedechia, cel care l-a inspirat pe Ezdra să pornească reforma religioasă a iudeilor? O legendă evreiască susţine că a plecat în Egipt cu Ieremia, unde a şi murit. Altele spun că regele Nabucodonosor II l-a dus de acolo în Babilon după ce a cucerit Egiptul. Baruh nu se afla printre cei întorşi în Iudeea, prin urmare ori a murit în Babilon, ori a rămas acolo, ori a plecat în altă parte. Unele legende creştine din Siria şi Arabia îl identifică cu profetul Zoroastru (Zarathuştra în limba avestană), cel care a instaurat în Imperiul Persan zoroastrismul

sau religia lui Ahura Mâzda. Un argument în favoarea acestei identificări îl reprezintă faptul că numele arab al profetului Ieremia (Irmiya, Armiya sau Urmiya), bunul prieten al lui Baruh, este identic cu numele oraşului Urmiya, unde a trăit Zoroastru. Conform acestor legende, cei trei magi din Persia care au urmat steaua până la Iisus ştiau de naşterea lui datorită unei profeţii a lui Baruh-Zoroastru. Zoroastru anunţase sosirea lui Saoşiiant, un mesia născut dintr-o fecioară, care va conduce omenirea într-o bătălie finală împotriva răului. Legendele persane spun că, pe când acest profet cu origine necunoscută avea 36 de ani, i s-a arătat zeul Ahura Mâzda care i-a încredinţat misiunea de a înlocui vechile religii cu una nouă. Zeul lui Zoroastru era acelaşi Yahweh / Marduk, după cum am demonstrat în Secretele zeilor. Numele său provine din expresia egipteană „Ankh Hor Mezdau" („Trăiască înţeleptul Horus"), pe care Baruh ar fi putut-o afla în timpul şederii sale în ţara faraonilor. Noua religie era una henoteistă, declarându-l pe Ahura Mâzda cel mai important zeu, aşa cum

erau toate închinate lui Marduk de când a preluat tronul Pământului. Timp de patru ani Zoroastru a propovăduit învăţăturile zeului său, fiind alungat de preoţi, până când, într-un final, a ajuns la curtea lui Vişţaspa, care a îmbrăţişat noul cult şi l-a impus în tot regatul Balch. Acest Vişţaspa ar putea fi tatăl viitorului împărat Darius I, cunoscut sub numele său elenizat ca Hystaspes, satrapul provinciilor persane Bactria şi Persis. Membru al casei regale ahemenide şi satrap în timpul domniilor lui Cambyse şi Cyrus, Vişţaspa avea acces la Cyrus cel Mare, pe care l-a însoţit în expediţia împotriva masageţilor. Prin urmare, îi putea insufla noua religie a lui Zoroastru, care l-a convins să elibereze iudeii din Babilon şi să le finanţeze construirea Marelui Templu. Dacă Baruh era într-adevăr Zoroastru, planul său (realizat fără îndoială împreună cu profetul Ieremia şi cu preotul Ezdra) capătă contur: cuceriţi de babilonieni şi forţaţi să-şi părăsească ţara, iudeii s-au văzut nevoiţi să găsească o soluţie pentru a se întoarce acasă. În timp ce în Babilon Ezdra organiza o conducere centralizată a

iudeilor, Marele Sanhedrin, şi punea bazele religiei iudaice, Baruh a căutat ajutorul singurei forţe capabile să învingă Imperiul Neo-Babilonian: Imperiul Ahemenid. L-a convins întâi pe nobilul Vişţaspa să adere la cultul lui Yahweh, iar prin acesta a ajuns la împăratul Cyrus. Cu ajutorul ritualurilor kabbalistice sau poate chiar cu intervenţia directă a zeului l-a convins pe împărat că are de îndeplinit o misiune sfântă (o poveste asemănătoare cu cea a lui Moise / Akhenaton), care astfel a pornit un război împotriva babilonienilor, i-a eliberat pe iudei, le-a finanţat templul şi a instituit cultul lui Ahura Mâzda în întregul său imperiu. Legendele persane spun că Zoroastru a devenit preotul oficial şi consilierul intim al protectorului său, Vişţaspa, locuind alături de acesta până când şi-a găsit sfârşitul, la vârsta de 77 de ani. Fiul cel mare al lui Vişţaspa, Darius I, a devenit şi el conducător al Imperiului Ahemenid, finanţând finalizarea construirii templului iudeilor din Ierusalim. Tot Darius este cel care l-a numit pe Zorobabel guvernator al provinciei persane Iudeea şi merită remarcată

asemănarea dintre numele atribuite de greci lui Zerubbabel şi Zarathuştra: Zorobabel şi Zoroastres, ambele conţinând particula „zoros”, adică „nediluat”. Să fie vreo referire la o eventuală puritate genetică a lor?

Să fi fost Baruh cel care a plănuit eliberarea iudeilor şi apariţia iudaismului? Sau planul îi aparţinea maestrului său, profetul Ieremia? În iudaism, Ieremia (Yirmiyahu) este considerat al doilea mare profet după Moise, deşi nu ne este prea clar din ce motiv. Născut în Anathoth, pe teritoriul tribului lui Beniamin, el era fiul lui Hilchia (Hilkiah), Marele Preot din timpul regelui Iosia (Yoşiyahu) şi capul unei familii deosebit de influente în Iudeea. Biblia susţine că Hilchia a găsit „cartea legii”, echivalată de cercetători cu Deuteronomul. Sau poate că el a scris-o şi i-a atribuit-o lui Moise, ştiind că doar astfel legile sale vor putea fi acceptate de iudeii care se îndepărtaseră de cultul lui Yahweh. Ieremia a continuat misiunea religioasă a tatălui său şi s-a declarat profet al lui Yahweh, prevestind lovirea Ierusalimului cu foamete şi distrugerea lui

de către invadatori străini, care îi vor lua pe iudei în captivitate. Motivul era unul simplu: urmaşii lui Avraam, Isaac şi Iacov nu au respectat legile lui Moise şi şi-au abandonat zeul, adorându-l pe Baal sau sacrificându-şi copiii lui Moloch, ceea ce l-a determinat pe Yahweh să-şi retragă binecuvântările. Nu ştim dacă Ieremia într-adevăr primise o misiune de la Yahweh sau doar se declara profet al zeului pentru a fi ascultat de popor, însă ştim că în literatura rabinică este menţionat adesea alături de Moise, vieţile lor luând pe alocuri drumuri asemănătoare, Ieremia fiind profetul la fel ca Moise promis de Yahweh. Ţinând cont că nu a făcut nimic diferit de ceilalţi profeţi biblici, ba chiar se situează mult sub nivelul lui Moise, Enoh, Ilie sau Elisei, care aveau puteri miraculoase, este deosebit de curioasă poziţionarea lui Ieremia pe locul al doilea în rândul profeţilor evreilor, uneori chiar pe poziţie de egalitate cu Moise. Însă această onoare de care are parte se poate explica simplu: el este cel care a plănuit eliberarea iudeilor din captivitate, reînvierea Marelui

Sanhedrin şi înfiinţarea unei religii după modelul celor civilizate, cu scrieri sfinte, ritualuri preoţeşti şi un mare templu.

După cucerirea Ierusalimului, Ieremia s-a refugiat în Egipt cu discipolul său, Baruh, acolo unde probabil a întocmit planul. L-a trimis pe Baruh în Babilon pentru a-l însărcina pe Ezdra cu înfiinţarea consiliului şi redactarea scripturilor, apoi în Persia, pentru a o atrage în război împotriva Babilonului. Cum planul i-a reuşit în totalitate, Ieremia a fost declarat de Sanhedrin al doilea mare profet al evreilor, fiind astfel onorat de mai bine de două milenii.

Lui Baruh i-au fost atribuite multe cărţi, cel puţin majoritatea fiind pseudoepigrafe. Una dintre ele, A Treia Apocalipsă a lui Baruh (scrisă în limba greacă undeva între secolele I – III), iese în evidenţă printr-un amănunt bizar. Textul susţine că, pe când deplângea cucerirea Ierusalimului de către babilonieni, Baruh a primit vizita unui înger care l-a plimbat prin ceruri pentru a-i împărtăşi mari secrete divine. În cel de-al treilea cer, Baruh a văzut o uriaşă pasăre phoenix

care protejează Pământul de razele Soarelui, întinzându-şiaripile deasupra lumii. Pentru unii, această pasăre phoenix nu reprezintă decât un… satelit. Avem şi în prezent sateliţi care funcţionează cu energie solară, panourile cu care captează energia putând fi asemănate cu nişte aripi. „Pasărea” lui Baruh a fost identificată de unii cu Cavalerul negru, un satelit mitic extraterestru care orbitează Pământul de 13.000 de ani.

Nu ştim cum s-a stabilit vârsta satelitului însă ştim că s-a dovedit a fi doar o pătură termală, pierdută în spaţiu de echipajul navei Endeavor pe când lucra la construirea Staţiei Spaţiale Internaţionale. Surprinzător este şi că adepţii ipotezei satelitului lui Baruh ignoră restul cărţii, care este plin de elemente fanteziste. De exemplu, când îngerul l-a luat pe Baruh, au fost nevoiţi să treacă o apă înainte de a ajunge în locul în care este fixat cerul. Noi în prezent ştim că cerul nu este nici fixat, nici nu conţine apă, însă strămoşii noştri nu aveau aceste cunoştinţe. Pentru ei, cerul era o materie solidă în care se află chiar şi o mare din care provine ploaia

care cade pe Pământ. Îngerul i-a spus lui Baruh că grosimea cerului este egală cu distanţa de la pământ la cer sau cu cea de la est la vest. În primul cer, Baruh a văzut oameni cu forme de animale, constructorii Turnului Babel, pe care Dumnezeu i-a transformat astfel. În cerul al treilea, Baruh a văzut un dragon lung cât distanţa de la est la cu burta cât

Hadesul (lumea subterană din mitologia grecilor), care mănâncă trupurile celor răi şi care bea zilnic o mare parte a mării cereşti, pentru a nu se revărsa pe Pământ. Întrebându-l pe înger care era copacul din care au mâncat Adam şi Eva, i s-a răspuns că era vorba despre viţade-vie, pe care Potopul a distrus-o, drept pentru care Noe a replantat-o imediat după retragerea apelor. Tot aici, Baruh a văzut Soarele ca fiind un bărbat cu o coroană de foc, care străbătea cerul într-un car, iar Luna ca fiind o femeie într-un car tras de boi şi miei. Printre aceste elemente fanteziste, care redau concepţiile ignorante ale omenirii de acum câteva milenii, era normal să apară şi o pasăre uriaşă, care protejează Pământul de razele

Soarelui. Care nu reprezintă dovada existenţei unui satelit, fiind doar o mică parte dintr-un tablou fantezist, creat de imaginaţia ignoranţilor noştri strămoşi. Dacă am considera adevărată relatarea despre pasărea-satelit, ar trebui să le considerăm adevărate pe toate. Ceea ce este cam greu, ţinând cont de stupiditatea fabulaţiilor descrise în această carte atribuită lui Baruh dar scrisă la multe secole după moartea lui. Şi totuşi un O.Z.N.

s-ar putea găsi într-una dintre cărţile biblice. Preotul Iezechiel (Y'hezqel în ebraică), fiul lui Buzi, profet în iudaism, creştinism şi islam, este considerat autorul Cărţii lui Iezechiel din Vechiul Testament. În primul capitol, acesta povesteşte că „în anul al cincilea al robirii regelui Ioiachin" (adică în 593 î.e.n.), în cel de-al treizecilea său an de viaţă (ceea ce înseamnă că s-a născut în 623 î.e.n.), pe când se afla „la râul Chebar, în ţara Caldeilor" (Canalul Kebar de lângă Nippur, unul dintre cele mai vechi oraşe sumeriene), i „s-au deschis cerurile" şi a „văzut nişte vedenii dumnezeieşti". Dinspre nord a văzut

venind „un vânt vijelios, un nor mare şi un val de foc, care răspândea în toate părţile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie”. În mijloc a zărit „ceva ca patru fiare, a căror înfăţişare semăna cu chipul omenesc. Fiecare din ele avea patru feţe şi fiecare din ele avea patru aripi. Picioarele lor erau drepte, iar copitele picioarelor lor erau cum sunt copitele picioarelor de viţel şi scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene. De cele patru părţi ele aveau sub aripi mâini de om şi toate patru îşi aveau feţele lor şi aripile lor. Aripile lor se atingeau una de alta, şi când mergeau, fiarele nu se întorceau, ci fiecare mergea drept înainte. Feţele lor?

— Toate patru aveau câte o fată de om înainte, toate patru aveau câte o faţă de leu la dreapta, toate patru aveau câte o faţă de bou la stânga şi toate patru mai aveau şi câte o faţă de vultur în spate. Feţele lor şi aripile lor erau despărţite în partea de sus, şi, la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul. Fiecare fiară mergea drept înainte şi mergea încotro îi dădea duhul să meargă

şi în mersul său nu se întorcea. Înfăţişarea acestor fiare se asemăna cu înfăţişarea cărbunilor aprinşi, cu înfăţişarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc ţâşneau raze şi fulgere. Fiarele alergau înainte şi înapoi iute ca fulgerul.

Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru feţe ale lor. Aceste roţi, după înfăţişarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeaşi înfăţişare. Şi după alcătuirea şi după făptura lor ele parcă erau vârâte una în alta. Ele înaintau în toate cele patru părţi, şi în timpul mersului nu se întorceau. Obezile lor formau un cerc larg şi de o înălţime înfricoşătoare şi aceste obezi la toate patru erau pline de ochi de jur-împrejur. Când mergeau fiarele, mergeau şi roţile de lângă ele, şi când se ridicau fiarele de la pământ, se ridicau şi roţile. Ele mergeau încotro le da duhul să meargă şi roţile se ridicau împreună, căci duh de viaţă era şi în roţi". Deasupra capetelor fiarelor „se vedea un fel de boltă, întinsă sus, deasupra capetelor lor, care semăna cu cristalul cel mai curat", iar

sub boltă „erau întinse aripile fiarelor una spre alta, şi fiecare fiară mai avea câte două aripi, care le acopereau trupurile”. Această apariţie era însoţită de un zgomot puternic: „Când mergeau fiarele, auzeam fâlfâitul aripilor lor, ca un vuiet de ape mari, ca glasul Celui Atotputernic zgomot straşnic, ca zgomotul dintr-un lagăr ostăşesc. După ce fiarele se opreau şi îşi lăsau aripile în jos, zgomotul se auzea încă sub bolta ce se întindea deasupra capetelor lor”. Iar „pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva care semăna cu un tron şi la înfăţişare era ca piatra de safir; iar sus pe acest tron era ca un chip de om. Şi am mai văzut ceva, ca un metal înroşit în foc, ca nişte foc, sub care se afla acel chip de om şi care lumina împrejur; de la coapsele acelui chip de om în sus şi de la coapsele chipului aceluia în jos se vedea un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare care-l împresura de jur-împrejur. Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, aşa era înfăţişarea acelei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era chipul slavei Domnului. Şi când am văzut eu aceasta, am căzut cu faţa la

pământ”. Personajul din ciudata maşinărie i-a cerut să se ridice „şi cum mi-a zis Acela vorbele acestea, a intrat Duhul în mine şi m-a ridicat în picioare, şi am ascultat pe cel ce-mi vorbea”. I-a dat profetului să mănânce o „hârtie strânsă sul”, „scrisă şi pe o parte şi pe alta”, şi l-a trimis la „casa lui Israel” cu un mesaj. Ba chiar l-a transportat cu acel aparat de zbor până în oraşul Tel-Abib de lângă Nippur (a nu se confunda cu Tel-Aviv din Israelul de astăzi): „Atunci m-a ridicat Duhul şi am auzit la spatele meu un glas mare ca de tunet care zicea: „Binecuvântată fie slava Domnului în locul unde sălăşluieşte El! Şi am mai auzit zgomotul fiarelor care băteau din aripi şi huruitul roţilor de lângă ele şi bubuit puternic de tunet. Şi Duhul m-a luat şi m-a dus. Şi am mers eu amărât şi cu sufletul întristat, dar mâna Domnului lucra puternic asupra mea. Apoi am sosit în Tel-Aviv, la robii care locuiau aproape de râul Chebar”. După puţin timp, zeul l-a chemat din nou în vis; „Atunci m-am sculat, am ieşit la câmp, şi iată mi s-a arătat acolo slava Domnului, pe care o văzusem la râul Chebar, şi am căzut cu faţa la pământ. Dar

a intrat în mine uhulşi m-a ridicat în picioare, iar Domnul mi-a grăit”. De această dată, zeul i-a încredinţat o misiune ciudată: l-a anunţat că îi va lipi limba de cerul gurii, pentru a nu-i mai putea mustra pe israeliţi pentru o perioadă. Apoi, Iezechiel va trebui să stea culcat pe partea stângă timp de 390 de zile şi pe partea dreaptă timp de 40 de zile. Zeul l-a anunţat că îl va lega, ca să nu se poată întoarce de pe o parte pe alta până la sfârşitul acestei perioade. Înainte de a fi legat, profetul trebuie să-şi prepare pâine care să-i ajungă pentru toată această perioadă. Însă nu orice fel de pâine, ci cu… excremente umane: „Pâinile le vei găti ca turtele de orz şi le vei coace înaintea ochilor lor cu necurăţenie de om”. Deoarece Iezechiel a argumentat că nu şi-a spurcat niciodată gura nici măcar cu carne „necurată”, zeul s-a înduplecat şi i-a schimbat excrementele umane cu unele de vită: „Iată, Eu îţi dau, în loc de necurăţenie de om, baligă de bou şi pe ea vei găti pâinea ta”. Un an mai târziu, după ce şi-a îndeplinit misiunea, Iezechiel a avut o nouă viziune: „s-a lăsat peste mine mâna

Domnului Dumnezeu. Şi privind eu, am văzut un chip ca de om, de foc parcă; şi parcă de la brâul lui în jos era foc, iar de la brâul lui în sus era o strălucire, ca de metal în văpaie. Şi a întins, parcă, acela un fel de mână, şi m-a apucat de părul capului meu şi m-a ridicat Duhul între pământ şi cer, şi m-a dus, în vedenii dumnezeieşti, la Ierusalim, la intrarea porţii dinăuntru, îndreptată spre miazănoapte, unde era aşezat idolul geloziei care stârneşte gelozia. Şi iată acolo era slava Dumnezeului lui Israel asemenea aceleia pe care o văzusem eu în câmp". Aici, „fiarele" sunt numite „heruvimi": „ei erau aceleaşi fiare pe care le văzusem la râul Chebar". Iezechiel a văzut „pe bolta, care era deasupra capetelor heruvimilor, ceva asemănător la înfăţişare cu un tron de rege, ca piatra de safir". Heruvimii „stăteau în partea dreaptă a casei şi un nor umplea curtea cea dinăuntru. Atunci s-a ridicat slava Domnului de pe heruvimi spre pragul templului şi templul s-a umplut de nori, iar curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului (...)

Şi la heruvimi sub aripi se vedeau un

fel de mâini omeneşti. Căutând eu atunci, am văzut lângă heruvimi patru roţi, câte o roată lângă fiecare heruvim; roţile acestea erau la vedere ca şi crisolitul. După făptură erau toate la fel şi parcă erau vârâte una în alta. Când ele mergeau, mergeau în toate patru părţile, şi în vremea mersului nu se întorceau, ci încotro era îndreptat capul heruvimului, într-acolo mergeau, şi în vremea mersului nu se întorceau. Tot trupul heruvimilor, spatele lor, mâinile lor şi aripile lor erau pline de ochi; asemenea şi roţile, toate cele patru roţi de jur-împrejur (...) Fiecare din fiinţele acestea avea patru feţe: faţa întâi era faţă de heruvim, faţa a doua era faţă de om, cea de a treia era faţă de leu şi cea de a patra era faţă de vultur (...) Când mergeau heruvimii, mergeau şi roţile pe lângă ei, iar când heruvimii îşi ridicau aripile ca să se ridice de la pământ, nici roţile nu se despărţeau, ci erau împreună cu ei. Când aceia stăteau, stăteau şi acestea; iar când se ridicau aceia, şi acestea se ridicau, pentru că duhul fiarelor era şi în ele. Atunci slava Domnului s-a dus de la prag şi s-a aşezat pe heruvimi. Iar

heruvimii, întinzând aripile, s-au ridicat de la pământ înaintea ochilor mei şi s-au dus însoţiţi de roţi şi s-au oprit la poarta cea dinspre răsărit a templului Domnului, şi slava Dumnezeului lui Israel era deasupra lor. Aceştia erau aceleaşi fiare, pe care le văzusem eu la picioarele Dumnezeului lui Israel, la râul Chebar. Fiecare avea câte patru feţe şi fiecare avea câte patru aripi, iar sub aripi aveau un fel de mâini omeneşti. Chipul feţelor şi înfăţişarea lor era ca acelea pe care le văzusem la râul Chebar, ba şi ei înşişi erau aceiaşi. Fiecare mergea în partea înspre care era cu faţa". Iezechiel a fost dus în Ierusalim, unde „heruvimii şi-au întins aripile şi roţile erau lângă ei, iar slava Dumnezeului lui Israel, sus, deasupra lor. Apoi slava Domnului s-a ridicat din mijlocul cetăţii şi a stat deasupra muntelui, care se află spre răsărit de cetate". După aceasta, a fost adus înapoi, în Babilonia: „atunci iar m-a luat Duhul şi m-a dus în Caldeea, la cei robiţi, cuprins de vedeniile ce le aveam prin Duhul lui Dumnezeu. Şi vedenia pe care o văzusem s-a depărtat de la mine". Timp de câţiva ani, Iezechiel a avut multe

„vedenii dumnezeieşti” şi multe conversaţii cu zeul său. Nu puţini sunt cei care cred că ciudatele fiinţe cu roţi şi aripi, în mijlocul cărora se afla Yahweh, reprezintă în realitate un aparat de zbor.

La începutul decadei 1970, un fost inginer N.A.S.A., Joseph Blumrich, a publicat o carte în care a reconstituit proiectul O.Z.N.-ului descris de Iezechiel, fiind ferm convins că profetul a întâlnit ocupantul unei nave spaţiale.

Iar inginerul de structură german Hans Herbert Beier a realizat o schiţă după clădirea pe care Iezechiel a construit-o pentru „carul Domnului”, demonstrând că naveta încăpea perfect în templu. Oricât de plauzibilă ar părea această variantă, se ignoră părerea profetului. Acesta nu susţinea că a avut parte de întâlniri de gradul III ci de viziuni, el fiind transportat de fiecare dată „cu duhul”, nicidecum cu trupul. De exemplu, „în anul al şaselea de la robirea regelui Ioiachin, în cinci ale lunii a şasea, pe când şedeam eu în casa mea şi bătrânii lui Iuda şedeau înaintea mea, s-a lăsat peste mine mâna lui Yahweh Elohim”, iar

el a văzut un personaj misterios. „Şi a întins, parcă, acela un fel de mână, şi m-a apucat de părul capului meu şi m-a ridicat Duhul între pământ şi cer, şi m-a dus, în vedenii dumnezeieşti, la Ierusalim”. Bătrânii lui Iuda prezenţi în acel moment nu au văzut nici zeitatea misterioasă, nici pe Iezechiel dispărând, pentru că profetul a rămas printre ei în timpul „călătoriei”, având, aşa cum a spus, „vedenii dumnezeieşti”. Prin urmare, preotul Iezechiel nu a văzut în realitate aparatul de zbor al lui Yahweh (numit Merkabah de evrei), ci printr-o serie de viziuni. Ceea ce înseamnă că acel O.Z.N. este inexistent. Au fost viziunile sale reale, induse de o zeitate, sau reprezintă doar halucinaţii ale unei minţi bolnave poate chiar de schizofrenie? Să nu uităm că Iezechiel a stat culcat timp de 430 de zile, hrănindu-se cu pâine coaptă pe excremente, ceea ce sugerează o afecţiune psihică destul de serioasă. Dacă luăm în calcul prima variantă, ar trebui să ne întrebăm de ce Yahweh îi apărea profetului său pe ascuns, doar în viziuni. Şi dacă într-adevăr era vorba despre Yahweh, ţinând cont că

acţiona lângă Nippur, principalul centru de cult mesopotamian al conducătorului zeilor Celeşti, Enlil.

În cartea sa din Biblie, profetul Iezechiel îi spune regelui cetăţii Tyr: „tu îţi închipui că eşti mai înţelept decât Daniel şi nu sunt taine ascunse pentru tine”. Acest Daniel (Dn’il) este personajul principal al legendei lui Aqhat din Ugarit (descoperită pe o tăbliţă din jurul anului 1360 î.e.n.), un conducător drept şi înţelept, adept al zeului suprem El, care îşi făcea cunoscute intenţiile prin vise şi viziuni. Legenda acestui Daniel din Canaan se pare că a ajuns şi la urechile lui Iezechiel, care nu doar i-a lăudat înţelepciunea în cartea sa, dar pare să-i şi îl „împrumutat” obiceiul de a comunica cu zeul său prin vise şi viziuni. În mod coincidental, Biblia spune că în acea perioadă a existat încă un Daniel (Dani’el) în Babilon, un nobil iudeu care, de asemenea, era înţelept şi avea vise profetice. Cartea lui Daniel din Vechiul Testament susţine că, după ce Nabucodonosor II a cucerit Ierusalimul, Daniel şi trei dintre prietenii săi au fost duşi la curtea regală babiloniană datorită

frumuseţii şi intelectului lor. Acolo au primit nume babiloniene, Daniel fiind numit Beltşaţar (Beltu-şar-uşur în akkadiană). La fel ca patriarhul Iosif, el a interpretat visele regelui. Drept pentru care, „regele a ridicat la mare vrednicie pe Daniel şi i-a dat daruri şi numeroase lucruri de mare preţ şi l-a pus guvernator peste tot ţinutul Babilonului şi căpetenie peste toţi înţelepţii Babilonului”, tot la fel ca Iosif, care a devenit vizirul Egiptului. La un moment dat, Nabucodonosor II i-a aruncat pe cei trei prieteni ai lui Daniel într-un cuptor încins. Yahweh şi-a trimis un înger în cuptor, pentru a-i proteja pe cei trei, chiar regele observând „patru bărbaţi dezlegaţi, umblând prin mijlocul cuptorului, nevătămaţi, iar chipul celui de al patrulea, ca faţa unuia dintre fiii zeilor”. Nabucodonosor II i-a eliberat, le-a dat funcţii înalte şi l-a slăvit pe Yahweh. Capitolul 5 devine confuz, autorul considerând că, după moartea lui Nabucodonosor, rege a devenit fiul acestuia, care se numea tot Belşaţar, la fel ca Daniel. În timpul unui ospăţ, regele Belşaţar a văzut cum „au ieşit degetele

unei mâini de om, care au scris în faţa sfeşnicului celui mare pe tencuiala peretelui palatului regal, şi regele a văzut vârful degetelor mâinii care scria". Înfricoşat, l-a chemat pe Daniel să citească inscripţia mâinii misterioase şi chiar în acea noapte a fost ucis. În timpul domniei acestui Belşaţar, Daniel a avut un vis care l-a tulburat peste măsură. Patru fiare uriaşe, cu aspect ciudat, au ieşit din mare. Prima „semăna cu un leu şi avea aripi de vultur"; „aripile i-au fost smulse şi a fost ridicată de pe pământ şi pusă pe picioare ca un om şi i s-a dat inimă de om". A doua avea „înfăţişare de urs, stând într-o rână, cu trei coaste în gură, între dinţi". A treia era „asemenea unui leopard, având pe spate patru aripi de pasăre; şi fiara avea patru capete". Iar a patra „avea dinţi mari de fier şi gheare de aramă", zece coarne şi „un alt corn mic creştea între ele, şi trei din coarnele cele dintâi au fost smulse de el. Şi iată că acest corn avea ochi ca ochii de om şi gură care grăia lucruri mari". Fiarele s-au aşezat înaintea Celui Vechi de Zile; „îmbrăcămintea lui era albă ca zăpada, iar părul capului său curat ca

lâna; tronul său, flăcări de foc; roţile lui, foc arzător". A patra fiară a fost ucisă, celorlalte trei „li s-a luat stăpânirea", care i-a fost dată unui personaj misterios, „cineva ca Fiul Omului" care „pe norii cerului venea". Darius „fiul lui Ahaşveroş (Artaxerxe), din neamul Mezilor" a cucerit Babilonul şi, la fel ca predecesorii săi babilonieni, i-a oferit lui Daniel o funcţie importantă. Însă, pentru că iudeul îşi venera zeul, Darius l-a aruncat într-o groapă cu lei. Dimineaţă l-a găsit pe profet nevătămat, deoarece Yahweh „a trimis pe îngerul său şi a astupat gura leilor". În „anul al treilea al lui Cirus, regele Perşilor", pe când se afla pe malul fluviului Tigru, Daniel a avut o viziune. Cei care erau cu el „nu au văzut vedenia; ci o mare spaimă a căzut peste ei şi au fugit să se ascundă". În vedenie, în faţa lui Daniel a apărut „un om îmbrăcat în veşminte de in iar coapsele lui încinse cu aur curat şi de preţ; trupul lui ca şi crisolitul şi faţa lui ca fulgerul, iar ochii lui ca flăcările de foc, braţele şi picioarele lui străluceau ca arama lustruită şi sunetul cuvintelor lui ca vuietul unei mulţimi". Misteriosul personaj

i-a povestit că „îngerul păzitor al Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile, dar iată că Mihail, cel dintâi dintre îngerii păzitori, a venit în ajutorul meu şi eu l-am lăsat acolo la îngerul păzitor al regelui Perşilor”. Cel „care avea înfăţişarea Fiului Omului” a sosit să-l anunţe pe Daniel câteva evenimente viitoare. „Acum mă voi întoarce să fac război cu îngerul păzitor al Persiei şi, când Eu mă voi duce, iată că îngerul păzitor al Greciei va veni. Îţi voi vesti ţie ceea ce este scris în cartea adevărului. Nimeni nu poate să mă ajute mai bine la aceasta decât Mihail, îngerul vostru păzitor”, i-a mai spus necunoscutul. Într-o altă carte biblică, Istoria omorârii balaurului şi a sfărâmării lui Bel, Daniel trăia în Babilon alături de „Cirus Persul”. Acolo se găsea un balaur viu, care mânca şi bea, pe care Daniel l-a omorât. Supăraţi că le-a ucis animalul fantastic, babilonienii l-au aruncat pe Daniel într-o groapă cu lei, unde a stat şase zile. Un episod asemănător avusese loc pe vremea lui Darius, iar Daniel supravieţuise, dar se pare că acei babilonieni aveau memoria scurtă. După şase zile, un înger al lui

Yahweh i-a cerut profetului Avacum din Iudeea să-i ducă mâncare lui Daniel în Babilon. Apoi „l-a luat Îngerul Domnului de creştet şi, ţinându-l de părul capului său, l-a pus în Babilon deasupra gropii, întru repeziciunea duhului său”. După ce Daniel s-a ospătat, „Îngerul Domnului îndată a dus pe Avacum la locul său”. Probabil tot de păr, care a rezistat fără să se rupă la un zbor de 2.700 de kilometri. Văzând că Daniel nu a murit, Cirus l-a eliberat şi i-a aruncat în groapa cu lei pe babilonienii care „care voiseră pieirea lui”. În Biblie, Daniel mai apare şi în Istoria Susanei, unde salvează de la moarte o tânără evreică, acuzată pe nedrept. Deşi şase oraşe susţin că deţin mormântul lui, se pare că acest Daniel nu a existat în realitate, motiv pentru care evreii nu îl consideră profet, spre deosebire de creştini. Cartea lui Daniel a fost scrisă în secolul II î.e.n., cu patru veacuri după presupusa lui existenţă. La fel şi Istoria Susanei, considerată canonică doar de creştinii ortodocşi şi catolici; evreii nu au inclus-o în Tanakh iar pentru protestanţi este un text apocrif. În aceeaşi situaţie se

găseşte şi Istoria omorârii balaurului şi a sfărâmării lui Bel. Redactarea acestor scripturi după 500 de ani de la exilul babilonian explică erorile istorice. Nu ştim ca Nabucodonosor II s-a fi avut vreun fiu numit Belşaţar, care să fi condus imperiul până a fost detronat de Darius, căruia i-a urmat la tron Cirus. În realitate, fiul lui Nabucodonosor era Amel-Marduk (Evil Merodak în ebraică) care, după doi ani de domnie, a fost ucis de cumnatul său, Neriglissar (Nergal-şar-uşur în akkadiană), care a domnit timp de patru ani. Acestuia i-a urmat la tron fiul său, Labaşi-Marduk, care a fost ucis după doar nouă luni de către nobilii săi, conduşi de Nabonid (Nabu-na'id în akkadiană) şi fiul acestuia, Belşazzar (Bel-şar-uşur). Nabonid a fost ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian. Dacă fiul său, Belşazzar, este biblicul Belşaţar, acesta nu a ajuns niciodată rege. El a condus Babilonul timp de zece ani, în absenţa tatălui său, însă nu a ocupat niciodată funcţia supremă în imperiu. Iar autorul cărţii îl confundă pe Nabucodonosor II cu Nabonid. În 539 î.e.n., Babilonul nu a fost cucerit de

Darius, ci de Cyrus cel Mare, fondatorul Primului Imperiu Persan. Cyrus s-a declarat „rege al Babilonului, rege al Sumerului şi Akkadului, rege al celor patru colţuri ale lumii” pe un

cilindru depozitat în templul Esagila din Babilon. După moartea lui, tronul imperiului a fost ocupat de Cambyse II (Kambujiya), Bardiya şi abia apoi de Darius I (Darayavauş), după 17 ani de la cucerirea Babilonului. Care era fiul lui Istaspe (Vişţaspa) şi tatăl lui Xerxes I (Xeayarşa), deşi Biblia îl consideră „fiul lui Ahaşveroş (Artaxerxe), din neamul Mezilor”. Toate aceste confuzii sunt normale, dacă ţinem cont că povestea a fost scrisă după câteva secole, ceea ce îi pune însă la îndoială veridicitatea informaţiilor. Adică oameni care au supravieţuit într-un cuptor încins şi în groapa cu lei, o mână fantomatică apărută pentru a scrie un mesaj, un înger care a zburat 2.700 de kilometri cu un profet ţinându-l de păr, un balaur adevărat care trăia în Babilon. Şi, bineînţeles, Daniel, care nu pare să fi existat. Mitul

ugariticului Daniel era binecunoscut în Canaan. Evreii şi-au inventat unul al lor, la fel de înţelept şi pios, care comunica cu zeul său precum legendarul Daniel. Au amestecat în povestea noului Daniel câteva personaje istorice (pe care le-au încurcat bine de tot) şi câteva fenomene supranaturale, pentru viziuni s-au inspirat de la Iezechiel şi astfel s-a născut un nou Daniel şi o nouă legendă. Din păcate pentru credincioşi, complet neadevărată.

O altă invenţie evidentă este povestea din Cartea Esterei, care îi are ca protagonişti pe Estera (Ester în ebraică), evreica devenită regina Imperiului Persan, şi Mardoheu (Mordokay), tatăl ei adoptiv. Acţiunea se petrece în capitala persană Susa, în cel de-al treilea an de domnie al lui Artaxerxe (Ahaşveroş în Biblie), rege echivalat de cercetători cu Xerxes I (486 – 465 î.e.n.), fiul lui Darius I şi nepotul lui Istaspe, cel care l-a primit la curtea sa pe Zoroastru. Însă regele biblic ar putea fi Artaxerxe I (465 – 424 î.e.n.), fiul cel mare al lui Xerxes I, Artaxerxe II (404 – 358 î.e.n.) sau Artaxerxe III (358 – 338 î.e.n.), dacă ţinem cont de numele pe care

Septiiaginta i l-a acordat regelui persan. Însă majoritatea cercetătorilor îl preferă pe Xerxes I care, conform istoricului Herodot, îşi conducea imperiul din palatul său din Susa, unde avea un harem considerabil. În plus, analele din timpul domniei sale menţionează un oficial pe nume Marduka, care ar putea fi biblicul Mordokay. Prin urmare, povestea Esterei începe în 483 î.e.n. şi se termină în martie 473 î.e.n. Cartea biblică spune că, în timpul unui banchet, regele persan şi-a decăzut din drepturi soţia, pe Vasti, pentru că nu l-a ascultat. Apoi şi-a ales o nouă soţie, pe orfana Estera, care şi-a ascuns originea iudaică. Unchiul ei, Mardoheu, a descoperit un complot împotriva regelui, drept pentru care „această binefacere a lui Mardoheu a fost scrisă în cartea amintirilor zilnice ale regelui”. Pentru că nu-l suporta pe Mardoheu, viceregele Aman (Haman) a hotărât să-i ucidă neamul. Mardoheu a aflat şi i-a spus Esterei, care l-a înştiinţat pe rege. Supărat nevoie mare, regele a orodonat spânzurarea vizirului şi le-a permis evreilor să-i omoare pe cei care încercau

să-i asuprească. Drept pentru care, evreii din Susa i-au ucis pe cei zece fii ai lui Aman şi încă 500 de persoane. Estera nu s-a mulţumit cu doar 511 crime, aşa că i-acerut regelui să mai moară încă 300. Au fost înştiinţaţi şi restul evreilor din Imperiul Persan, care au măcelărit 75.000 de oameni cu acordul regelui. De bucurie pentru tot acest sânge vărsat, regina Estera şi nobilul Mardoheu le-au scris „tuturor iudeilor din cele o sută douăzeci şi şapte de ţări ale regatului lui Artaxerxe” să serbeze anual acel măcel, care va fi cunoscut ca sărbătoarea Purim. Iar Mardoheu a devenit viceregе, „arătarea amănunţită a măririi lui Mardoheu cu care-l cinstise regele” fiind scrisă „în cartea Cronicilor regilor Mediei şi Persiei”. Din păcate pentru redactorii Bibliei, nu apare în cronicile persane niciun viceregе cu acest nume şi nici vreo regină din neamul iudeilor, numită Estera. În schimb, nu încape nicio îndoială că numele eroilor acestei cărţi biblice, Ester şi Mordokay, sunt numele celor mai mari zei ai Babilonului, Iştar şi Marduk. Povestea a fost inventată ca explicaţie pentru

sărbătoarea Purim, autorul necunoscut folosind numele zeilor babilonieni probabil în semn de omagiu. Cronicile persane nu menţionează nici moartea a 75.811 oameni, ceea ce înseamnă că masacrul a existat doar în fanteziile evreilor. Cartea Esterei este una dintre cele două cărţi biblice în care nu este menţionat deloc Yahweh ori vreo altă zeitate. Însă prezenţa zeilor în istoria lui Xerxes I este menţionată de alte cronici. Istoricul Herodot scria că regele a fost sfătuit de unchiul său, Artabanus, să renunţe la ideea de a-i ataca pe greci. În acea noapte, Xerxes a avut o viziune, un bărbat înalt şi frumos sfătuindu-l să nu se răzgândească, ci să atace conform planului. Totuşi, regele a decis să nu atace. A urmat o a doua viziune, zeul înalt şi frumos amenințându-l că îşi va pierde puterea dacă nu va asalta Grecia. Neştiind ce să facă, Xerxes i-a cerut sfatul unchiului său. Artabanus a dormit în patul regal, purtând hainele regelui, şi a primit în vis vizita aceluiaşi zeu, care l-a amenințat că vor exista consecinţe grave dacă va mai interveni în voia zeilor. Drept pentru care, perşii au

atacat Grecia şi au obţinut câteva victorii (cum ar fi cea de la Termopile, unde le-au ţinut piept regele Leonidas şi cei trei sute de spartani ai săi). Însă, în cele din urmă, au fost învinşi la Salamina. Cronicarii eleni susţineau că, în timpul luptei, pe cer s-au putut vedea câteva obiecte zburătoare neidentificate care supravegheau desfăşurarea evenimentelor. Xerxes s-a văzut nevoit să se retragă, probabil întrebându-se de ce zeul său i-a trimis o viziune mincinoasă. Retragerea s-a datorat şi revoltei babilonienilor, care profitau de lupta perşilor cu grecii pentru a-şi obţine libertatea. Xerxes a înăbuşit revolta şi, ca pedeapsă, a ordonat distrugerea zigguratului Eternenanki, Turnul Babel din Biblie. În 331 î.e.n., după ce l-a înfrânt pe Darius III (Artaşata), regele macedonean Alexandru cel Mare a cucerit Babilonul şi a plănuit reconstrucţia lui, însă a murit de friguri înainte să apuce să-şi finalizeze proiectul. În timp, măreţul oraş a dispărut, din el rămânând doar ruine.

Locuitorii Babilonului s-au gândit adeseori că Marduk i-a părăsit şi chiaraveau dreptate. În 538 î.e.n. Marduk

a părăsit Babilonul împreună cu

exilaţii iudei, mutându-şi reşedinţa la Ierusalim. Acolo le-a cerut adepţilor săi să-i construiască templul, mai exact pe muntele Sion, acel centru energetic foarte important pentru zeu, considerat de Kabbalah un punct spiritual din care se naşte realitatea. Se pare că, odată cu Marduk, şi Iştar a părăsit Babilonul, lăsând oraşul să devină o ruină în timp.

După întoarcerea din exilul babilonian, Marele Sanhredin şi-a continuat activitatea o vreme în Ierusalim, profitând de libertatea oferită de perşi. Însă ce este Marele Sanhedrin? Un consiliu sau o adunare a rabinilor, o autoritate în materia legilor religioase. Fiecare oraş evreiesc avea un Sanhedrin mic, compus din 23 de judecători. Marele Sanhedrin, format din 71 de membri, reprezintă curtea supremă a lumii evreieşti. Iniţial Marele Preot era conducătorul Sanhedrinului însă, din 191 î.e.n., liderul poartă titlul Naşi („prinţ”), urmat de Av Beit Din („şeful curţii”), adjunctul său, poziţie ocupată de cel mai învăţat dintre ceilalţi 70 de membri, numiţi

Mufla. Conform legii, orice decizie luată de Sanhedrin în absenţa Nasi-ului este invalidă. Talmudul susţine că din Sanhedrin făceau parte foşti Mari Preoţi, reprezentanţi ai celor 24 de caste preoţeşti, scribi, doctori în legi şi reprezentanţi ai celor mai proeminente familii evreieşti. După întoarcerea din exilul babilonian, Marele Sanhedrin se întrunea în Marele Templu din Ierusalim, în Sala Pietrelor Şlefuite sau Lişkat ha-Gazit. După distrugerea templului de către romani şi eşecul revoltei lui Bar Kokhba, Marele Sanhedrin s-a mutat în Galileea, parte din provincia romană Siria Palestina. În acea perioadă, Sanhedrinul era numit uneori Patriarhatul Galilean sau Patriarhatul Palestinei. Pentru a se evita persecuţiile, la sfârşitul secolului III s-a renunţat la numele „Sanhedrin” iar deciziile consiliului evreiesc se luau sub numele Beit HaMidraş („Casa învăţatului”). Ultima decizie importantă a Marelui Sanhedrin a fost luată în anul 358, când s-a renunţat la calendarul ebraic. Oficial, consiliul s-a dizolvat în 425 după o continuă persecuţie a Imperiului Roman

de Răsărit. Napoleon Bonaparte a încercat să reînvie Marele Sanhedrin, care a preferat să existe pe ascuns.

Primul Mare Sanhedrin consemnat de istorie este cel din secolul XIV î.e.n., din vremea lui Moise, format din 70 de bătrâni şi Moise / Akhenaton. Prin urmare, grupul numără în mod oficial 71 de membri. Însă şi Aaron, fratele lui Moise, făcea parte din consiliul conducător al israeliţilor, ceea ce înseamnă că erau 72 de membri. În plus, evreii, care pun mare preţ pe numerologie, nu ar fi ales numărul 71, care nu semnifică nimic, ci 72, un număr important pe întregul cuprins al Pământului. De exemplu, în astrologie, punctul de echinocţiu parcurge un grad pe ecliptică în 72 de ani. În geometrie, unghiurile exterioare ale unui pentagon regulat măsoară câte 72 de grade fiecare. Temperatura camerei este considerată a fi de 72 de grade fahrenheit. Durata de viaţă a unui ovul este de 72 de ore. În medie, inima unui adult care se odihneşte bate de 72 de ori pe minut. 72% din corpul uman este compus din apă. Axa Pământului se mişcă cu un grad la fiecare 72 de ani.

Conform istoricului Plutarh, zeul Seth a fost ajutat de 72 de complici pentru a-l închide pe Osiris într-o cutie. Într-un alt mit egiptean, pentru a o ajuta pe zeiţa Nut să nască, Thoth a jucat zaruri cu Luna şi a câştigat fiecare a şaptezeci şi două zi din an. Tot în Egipt, îmbălsămarea morţilor dura 72 de zile. În Coran este scris că 72 de musulmani au luptat în bătălia de la Badr. Tot 72 este şi numărul martirilor care au luptat alături de imamul Hussain la Karbala dar şi numărul virginelor care îi aşteaptă pe martiri în rai. Filosoful chinez Confucius (Kong Fuzi) a avut 72 de discipoli. În Angkor, capitala Imperiului Khmer, au fost ridicate 72 de temple. Conform unei tradiţii, înainte de distrugerea Turnului Babel existau pe Pământ 72 de limbi. În Kabbalah, Yahweh are 72 de nume. În Evanghelia lui Luca, Iisus a trimis 72 de apostoli să-i vestească sosirea (10: 1). În Alexandria, 72 de evrei au tradus Torah în limba greacă, dând naştere Septiiagintei. În Cheile mai mici ale lui Solomon se spune că există 72 de demoni. Conform Zoharului, scara pe care a văzut-o Iacov în vis avea 72 de trepte.

Prin urmare, Marele Sanhedrin este format oficial din 71 de membri şi neoficial din 72, unul dintre membri fiind secret. Să fie vorba despre vreo zeitate pe care Sanhedrinul obişnuieşte să o invoce cu ajutorul ritualurilor kabbalistice?

Conform legilor lui Moise / Akhenaton, doar membrii tribului leviţilor pot ocupa funcţii în preoţime. Din acest motiv, primii preoţi ai religiei sale au fost fratele său, Aaron, şi fiii acestuia, Biblia susţinând că Moise şi Aaron făceau parte din tribul leviţilor. Mai mult, oraşul de lângă Akhetaton, capitala faraonului Akhenaton, se numeşte Mallawi, care înseamnă „Oraşul leviţilor”. Meryre II, administratorul reginei Nefertiti, ocupa funcţiile de scrib regal, supraveghetor al celor două trezorerii, majordom şi supraveghetor al haremului reginei; echivalentul său ebraic este Merari, care apare în Facerea 46: 11 ca unul dintre fiii lui Levi. Panehesy era Marele Slujitor al zeului Aton în templul din Akhetaten; echivalentul ebraic al acestui nume este Pinehas, nepotul lui Aaron şi cel de-al treilea Mare Preot al israeliţilor în Biblie.

De ce doar urmaşii lui Levi puteau deveni preoţi? Textul apocrif Iosif şi Asenat îl descrie pe Levi ca pe un profet capabil să prezică viitorul şi să înţeleagă „scrierile celeşti”. În textul Binecuvântarea lui Moise, Levi este cel mai pios dintre toţi copiii lui Iacov. Într-o legendă evreiască, Levi a primit binecuvântarea bunicului său, Isaac (fiul lui Avraam).

În Cartea Jubileelor, Isaac i-a arătat lui Levi viitorul descendenţilor lui, profeţindu-i preoţia, puterea politică şi profeţii, oferindu-i totodată şi „secretele anticilor”, rezervate doar leviţilor. Cartea lui Maleahi din Biblie menţionează un legământ dintre Yahweh şi Levi. În Testamentul lui Levi, scris prin secolul al II-lea î.e.n., aflat pe patul de moarte, Levi le-a împărtăşit fiilor săi că Yahweh i-a ales neamul pentru a ocupa funcţia de preoţi până la sfârşitul timpului. Totuşi, conform Bibliei, tribul lui Levi este singurul dintre cele douăsprezece ale israeliţilor care nu a primit un teritoriu în Canaan. Asta dintr-un motiv foarte simplu: leviţii nu aveau nevoie de un teritoriu al lor, ei conducându-i pe toţi israeliţii, de la care

primeau 10% din avuţii. Ceea ce s-a şi văzut, de altfel. Liderii evreilor, membrii Marelui Sanhedrin, ocupau funcţii preoţeşti; prin urmare făceau parte din tribul leviţilor. Iar această tradiţie s-a păstrat până în ziua de astăzi. Din relatările de mai sus înţelegem că Levi a aflat „secretele anticilor”, fiind capabil să înţeleagă „scrierile celeşti”, ori primite de la Yahweh, ori de la vreo rudă (cum ar fi Isaac), ori descoperite în Egipt, acolo unde fratele lui, Iosif, era vizir. Acele secrete (mai mult ca sigur cele ale kabbalei) au fost păstrate cu sfinţenie în interiorul tribului, leviţii obţinând astfel funcţii în preoţie, fiind singurii capabili să comunice cu zeii.

După întoarcerea din Egipt în Canaan, din cauza împrăştierii israeliţilor pe întregul teritoriu, controlul tuturor sub o singură autoritate s-a dovedit a fi prea dificil. Prin urmare Sanhedrinul de pe vremea lui Moise s-a desfiinţat, fiecare comunitate având propriii ei judecători. În secolul VII î.e.n. Ezdra a reînviat Marele Sanhedrin în Babilon, care a pus bazele religiei iudaice şi a compus scripturile

cuprinse apoi în Torah sau Vechiul Testament. După moartea lui Alexandru Macedon, imperiul său (care cuprindea şi Iudeea) a fost fărâmiţat de generalii săi, Iudeea devenind graniţa dintre Egiptul Ptolemaic şi Imperiul Seleucid. Nu ştim când a dispărut Marele Sanhedrin din Ierusalim, însă în secolul III î.e.n. găsim în Alexandria 72 de evrei care au tradus Torah în limba greacă (traducere care poartă numele Septiiaginta) la ordinul faraonului Ptolemeu II Filadelful. Ceea ce pare a fi mâna Sanhedrinului, elita evreiască din tribul leviţilor. Din anul 200 î.e.n., Iudeea a devenit parte a Imperiului Seleucid. În secolul al II-lea î.e.n., regele Antioh IV Epifan a încercat eradicarea iudaismului şi înlocuirea lui cu religia elenistică, ceea ce a provocat Revolta Maccabeană dintre 167 şi 160 î.e.n., condusă de Iuda Maccabeul (Yehuda ha-Makabi). După două decenii, Simon Thassi (Şim’on Hăţaşi) a instaurat dinastia hasmoneană, iudeii guvernându-se singuri până la sosirea romanilor. Regii hasmoneeni au încercat să refacă Iudeea mare din scripturi, care cuprindea toate

teritoriile conduse de regii mitici David şi Solomon. Drept pentru care i-au convertit forţat la iudaism pe vecinii lor moabiţi, edomiţi şi amoniţi, precum şi pe cei din vechiul regat Israel. Cel care a dat startul revoltei Maccabeilor a fost Matityahu ben Yohanan, un preot din tribul leviţilor.

descendent al lui Pinehas, fiul lui Aaron (fratele lui Moise) şi cel de-al treilea Mare Preot al israeliţilor. Împreună cu cei cinci fii ai săi, Matityahu a pornit revolta împotriva Imperiului Seleucid, ceea ce a dus la obţinerea suveranităţii Iudeei. Simon Thassi, unul dintre cei cinci, a devenit conducător al poporului şi Mare Preot. După ce a murit, funcţiile i-au fost preluate de către fiul său, Ioan (Yohanan) Hyrcanus. Primul care şi-a atribuit titlul de rege a fost Aristobul I (Yehuda Aristobulus), fiul lui Ioan. Fiind din tribul leviţilor, hasmoneenii ocupau şi funcţii de preoţi, regii în special pe cea de Mare

Preot. Salomeea (Shelomtzion) Alexandra, soţia primilor doi regi ai dinastiei, Aristobul I şi Alexandru Ianai (Yonatan Alexander Yannai), a reînfiinţat Marele Sanhedrin. Cel de-al doilea soţ al ei, Alexandru Ianai, a gravat pe monedele sale steaua cu opt raze, simbolul planetei Venus şi, implicit, al zeiţei Aştoreth, cunoscută în lumea akkadiană ca Iştar, nimeni alta decât zeiţa elitei iudaice. Astfel ni se confirmă încă o dată cine conduce cu adevărat Marele Sanhedrin, implicit întreaga lume evreiască.

În anul 63 î.e.n., generalul roman Gnaeus Pompeius Maximus a cucerit Ierusalimul, regatul iudeu devenind vasal al Romei. Romanii au înlăturat de la putere dinastia hasmoneană şi au înlocuit-o cu una loială lor, cea irodiană. Împăratul Octavian Augustus a desfiinţat regatul în anul 6, transformându-l în provincia romană Iudeea, condusă de un guvernator roman. În anul 66 a izbucnit revolta iudeilor, care durat patru ani şi a dus la pustiirea Ierusalimului, implicit la distrugerea templului lui Yahweh de către romani. În anul 135 romanii au schimbat

numele Iudeei în Palestina. Timp de câteva secole, elita evreiască de adoratori ai zeiţei Aştoret / Iştar a stat în umbră, până în jurul anului 1.000, când i-a separat pe evrei din nou în două tabere: Aşkenazim (cei din Sfântul Imperiu Roman) şi Sephardim (cei din Peninsula Iberică, din nordul Africii şi din vestul Asiei). Încă de la apariţia lor, evreii Aşkenazim s-au considerat superiori celei de-a doua categorii, dovedind astfel că nu sunt decât elita adoratorilor lui Iştar. La sfârşitul secolului al XIX-lea a avut loc o nouă împărţire a evreilor, în sionişti şi ortodocşi, în care recunoaştem aceleaşi două tabere formate în jurul fraţilor divini. Spre deosebire de ortodocşi, sioniştii nu cred în natura divină a Tanahului (Vechiul Testament), preferând Talmudul, lucru absolut firesc, ţinând cont că dumnezeul Tanahului este Yahweh / Marduk, rivalul zeiţei lor.

Şi totuşi, ambele tabere îl ignoră pe fiul celor două divinităţi ale evreilor…

8. METATRON

În religia babiloniană şi în cea asiriană, Marduk avea un scrib, care îi era în acelaşi timp şi ministru (cel mai de seamă sfetnic, mâna dreaptă a zeului). Acesta, numit Nabu de babilonieni şi Nebo de asirieni, a fost considerat fiul lui Marduk, născut de pământeanca Sarpanit (sau Zarpanit, Zarpandit, Zerpanitum.

Zerbanitu ori Zirbanit). Faptul că doar tatăl său era zeu, în timp ce mama sa era o

simplă muritoare, îl transformă pe Nabu în semizeu. Însă pentru babilonieni şi asirieni el era zeul scrisului şi al scribilor, păstrătorul Tăbliţelor Destinului, pe care consemna toate faptele pământenilor, mâna dreaptă şi moştenitorul lui Marduk. Uneori era venerat şi ca zeu al înţelepciunii, al ştiinţei, al apelor şi al fertilităţii, moştenind aceste domenii de la bunicul său, Ea / Enki. În timp a devenit şi zeul revelaţiei divine, fără careconsiliul zeilor din panteonul babilonian nu lua nicio decizie. Era reprezentat cu o căciulă cu coarne (care semnifică semiluna, simbolul familiei lui Enki), strângându-şi mâinile (un gest antic al preoţimii), uneori călărind dragonul înaripat al lui Marduk. Numele său provine din rădăcina akkadiană „nb”, care înseamnă „a chema” sau „a anunţa”, însemnând „Cel care a fost chemat” sau „Cel care anunţă” (ceea ce subliniază funcţia lui de mesager).

Principalul său centru de cult era Borsippa, oraşul înfrăţit cu Babilonul lui Marduk. În astrologia babiloniană i s-a atribuit planeta Mercur.

Sarpanit era asociată cu planeta Venus

şi înfăţişată adeseori însărcinată. Cercetătorii consideră că Sarpanit este doar un titlu al zeiţei Iştar şi s-ar părea că au dreptate. Tăbliţa CBS-14061 susţine că era fiica unui preot, însă religia încă nu era apărută pe Pământ în vremea naşterii lui Nabu, prin urmare avem parte doar de o figură de stil. Preoţii sunt consideraţi mediatorii dintre pământeni şi divinităţi iar Enki era cel care realiza această legătură. În plus, Enki este inventatorul religiei primordiale, ceea ce îl poate transforma, în mod simbolic, în primul preot al planetei. Până şi numele ei indică provenienţa din marele zeu-şarpe, Sarpanit fiind rădăcina din care s-a format cuvântul „serpent” („şarpe”) în limbile franceză şi engleză şi termenul indo-european „serp” („a se târî”). Fiind o zeitate-şarpe, Sarpanit făcea parte din familia lui Enki. Iar aceasta nu poate fi decât prima fiică a zeului înţelepciunii, sora lui Marduk, numită Ninsar de sumerieni şi Iştar de popoarele semite din Mesopotamia. Aşadar, Nabu nu era un semizeu transformat ulterior în zeu, aşa cum îl considerau unele popoare antice, ci

chiar un zeu în toată regula, descendent al lui Enki, căruia i-a preluat funcţiile principale, după cum susţineau amoriţii, asirienii şi babilonienii.

Nabu a fost identificat de greci cu cel de-al doilea Hermes iar de romani cu Mercur. Iniţial, Hermes era considerat zeul fertilităţii şi inventatorul focului, având uneori formă de şarpe, fiind reprezentat ca un bărbat matur, cu barbă (simbolul vechilor zei, primii sosiţi pe planeta noastră), îmbrăcat ca un călător sau un păstor. Acesta nu poate fi decât Enki al sumerienilor. Unul dintre simbolurile lui Hermes era caduceul,

toiagul cu doi şerpi încolăciţi în jurul lui şi o pereche de aripi în vârf, simbolul lui Enki în Sumer.

Mai târziu Hermes a devenit mesagerul zeilor, zeul călătorilor, al hoţilor, al păstorilor, al literaturii şi al invenţiilor. În timpul Greciei clasice era reprezentat ca un tânăr cu corp atletic, gol sau acoperit cu o robă. Cu ajutorul sandalelor sale înaripate, Hermes se deplasa pe Pământ, în cer şi în lumea subterană. Prin atributele sale prezintă conexiuni cu magia, sacrificiile, iniţierea şi contactul cu alte planuri ale existenţei, servind ca mediator între lumea oamenilor şi cea a zeilor, acest al doilea Hermes fiind babilonianul Nabu. De altfel, grecii şi romanii i-au atribuit lui Hermes planeta Mercur, la fel ca babilonienii lui Nabu. Mitologia greacă susţine şi ea că Hermes a fost iniţial muritor, primind viaţa veşnică abia după ce a supt lapte din sânul zeiţei Hera.

Când au întâlnit cultura egiptenilor, grecii şi-au echivalat panteonul cu cel al acestora. Pe Hermes l-au identificat cu egipteanul Djehuty, pe care l-au numit

Thoth. Şi aici se pare că era vorba despre două divinităţi cu acelaşi nume. Reprezentat ca un babuin, primul Thoth era zeul suprem al oraşului Khemenu (numit Hermoupolis Magna de greci), conducătorul unui grup de opt divinităţi, zeul fertilităţii, al Lunii, al înţelepciunii şi al magiei, cel care s-a creat singur prin gândire, nimeni altul decât sumerianul Enki. Mai târziu Thoth a devenit zeul scribilor, mediatorul conflictelor dintre zei, scribul lui Osiris în lumea subterană, creatorul alfabetului, al scrisului, al religiei şi al astronomiei.

Aspectul său fizic a fost modificat, fiind reprezentat ca un om cu cap de ibis. Dacă primul Thoth era zeul Lunii, al doilea prezintă conexiuni cu Soarele. Într-un mit, el a câştigat cinci zile de la Lună, pe care

le-a alipit celor 360 existente în acel moment, dând naştere astfel anului solar de 365 de zile. Istoricul Manethon afirma că Thoth a scris 36.525 de cărţi, o referire evidentă la cele 365, 25 de zile ale anului solar. Acest al doilea Thoth nu poate fi decât Nabu.

Grecii şi-au combinat al doilea Hermes cu cel de-al doilea Thoth al egiptenilor, rezultând Hermes Trismegistos („Hermes de trei ori măreţ"), zeul înţelepciunii şi al scrisului, patronul astrologiei şi al alchimiei, cel care conducea sufletele în lumea de dincolo. Dintre miile de texte atribuite lui, cele mai cunoscute sunt Tăbliţele de Smarald, Asklepios şi Corpus Hermeticum. În cel din urmă, Hermes Trismegistos este descris ca fiind un om care a devenit zeu ori ca un om care era fiul unui zeu, descrieri cât se poate de exacte ale lui Nabu. În culegerea Hitat se spune despre Hermes Trismegistos că „datele despre el sunt diferite. Se spun că ar fi fost unul dintre cei şapte Veghetori, cu misiunea de a veghea cele şapte case (planete) şi că ar fi trebuit să îndeplinească poruncile lui Utarid

(Mercur), a fost şi numit după el; căci Utarid înseamnă în limba caldeenilor Hermes. Conform altora, el ar fi cutreierat din diverse motive Egiptul şi ar fi stăpânit ţara ca rege; el a fost înţeleptul timpului său", citat în care îi recunoaştem pe cei doi Hermes / Thoth, adică Enki şi Nabu. De altfel, preotul egiptean Manethon susţinea că al doilea Hermes a restaurat înţelepciunea primului Hermes.

În perioada Ptolemaică (350 – 30 î.e.n.), grecii l-au identificat pe Hermes al lor şi cu egipteanul Impw (pronunţat Impu sau Anpu de egipteni şi Anapa în Scrisorile de la Amarna), pe care l-au numit Anubis. Motivul a fost rolul ambilor de a ghida sufletele decedaţilor în lumea de dincolo. Pentru că îl echivalaseră deja pe Hermes cu Djehuty / Thoth, grecii au preferat să îl combine pe zeul lor cu Anubis, rezultând o nouă divinitate, pe care au numit-o Hermanubis, a cărei cult a ajuns şi la Roma, supravieţuind cel puţin până în secolul II. Hermanubis apare şi în literatura hermetică şi alchimică atât în Evul Mediu, cât şi în perioada Renaşterii. Cu formă de câine ori şacal sau doar cu

cap de şacal şi corp de om, Anubis avea ca epitete „Khenty-Imentiu” („Primul dintre cei din asfinţit”), „Tepy-dju-ef” („Cel care se află pe muntele său”) sau „Nebta-djeser” („Domn al pământului sacru”). Testele A.D.N. din 2015 au demonstrat că animalul sacru al lui Anubis, pe care cercetătorii îl considerau o variantă a şacalului auriu, este în realitate înrudit cu lupul cenuşiu, fiind numit de atunci „lupul auriu african”. Grecii antici cunoşteau acest aspect, motiv pentru care au numit oraşul Zawty, principalul centru de cult al lui Anubis, Lykopolis sau „Oraşul lupului”. În perioada greco-romană se credea că Anubis aduce lumină rasei umane şi contribuie la viitorul ei fabricând filtre de dragoste eficiente. Era reprezentat cu partea inferioară a corpului în formă de şarpe. În epoca piramidelor era înfăţişat ca un şarpe care domnea asupra oraşului Iunu (Heliopolis). Zeul originar al morţii, a fost înlocuit în timp cu Osiris. La fel ca în cazul lui Thoth, şi aici întâlnim două zeităţi cu acelaşi nume. Zeulşarpe al morţii, care aducea lumină rasei umane, „primul dintre cei din asfinţit” (adică de stânga), fiul lui

Ra, era cel numit Enki de sumerieni. Noul Anubis, cel devenit fiul lui Osiris, a ajuns să se confunde la un moment dat cu Horus / Marduk. Cei doi nu apar niciodată împreună în mitologia egipteană, ci doar în unele reprezentări grafice. La fel ca în Mesopotamia, unde Nergal era aspectul negativ al lui Marduk, Anubis a devenit latura întunecată a lui Horus. Însă rolul său de mesager şi inventator al îmbălsămării îl identifică de fapt cu Nabu. În Lykopolis, pe lângă Anubis mai era venerată o divinitate cu cap de lup (care avea blana albă sau cenuşie): Wepwawet, fiul lui Anubis. Cei doi au ajuns să fie confundaţi, astfel apărând cel de-al treilea Anubis, nimeni altul decât Nabu. De altfel, în miturile dacilor, el este Marele Lup Alb. Sigiliile funerare din timpul Regatului Nou îl înfăţişează pe Anubis şezând deasupra celor nouă arcuri, simbolizând dominaţia Egiptului asupra inamicilor săi. Iar cifra 9 este simbolul lui Nabu, planeta Mercur, cea atribuită lui, fiind a noua din sistemul nostru solar (numărând din exterior către Soare). În Cartea Morţilor, Anubis cântăreşte inimile decedaţilor în balanţa

lui Ma’at (soţia lui Thoth). În ocultismul inspirat din magia egipteană, Anubis îi ia locul lui Thoth, el şi Ma’at fiind entităţile care conectează spiritul la cunoaştere. Este asociat cu Luna (simbolul tradiţional al lui Thoth), este numit „Paznicul vălului” sau „Deschizătorul de drumuri” şi determină în ce portaluri interdimensionale pot păşi oamenii, în funcţie de evoluţia lor spirituală. Astfel, putem spune că Nabu, ca zeu al scribilor, înţelepciunii şi cunoaşterii, era în Egipt al doilea Thoth, iar ca mesager divin şi ghid al sufletelor era al treilea Anubis, roluri pe care grecii le înglobaseră într-o singură zeitate, Hermes. Merită menţionată şi asemănarea numelui Anapa (atribuit lui Anubis în Scrisorile de la Amarna) cu

Adapa, unul dintre alter-ego-urile lui Nabu în Mesopotamia.

În folclorul iudaic există Metatron, scribul şi mesagerul lui Yahweh, care ocupă cea mai înaltă poziţie în ierarhia îngerilor. Este singurul care are permisiunea de a se aşeza în prezenţa lui Yahweh, ceea ce l-a făcut pe rabinul Elishah ben Abuyah din primul secol să îl

considere şi pe îngerul-scrib tot o divinitate. Metatron a fost numit adeseori „Yahweh cel mic” sau „Tetragrammaton cel mic”. Valoarea numerică a numelui său este egală cu cea a lui El Shaddai, unul dintre numele dumnezeului biblic, prin urmare s-a spus despre el că are un „nume ca al stăpânului său”. Într-o lucrare atribuită rabinului Işmael ben Elişa, unul dintre cele 70 de nume ale lui Metatron este Yahoel („Zeul Yahu”), ceea ce înseamnă că într-adevăr are un „nume ca al stăpânului său”.

În Talmudul babilonian, Metatron este considerat „prinţ al lumii”.

Zoharul îl numeşte „tânărul” şi îl identifică cu îngerul care a condus exodul israeliţilor din Egipt, despre care Yahweh îi spunea lui Moise în Biblie: „Ia aminte la tine însuţi; să-l asculţi şi să nu-i fi necredincios, că nu te va ierta, pentru că numele meu este în el” (Yahoel conţine numele Yahu, denumirea originală a lui Yahweh). Este evident că scribul şi mesagerul lui Yahweh / Marduk nu poate fi decât fiul lui, Nabu. Folclorul iudaic susţine că Metatron a fost iniţial om,

numit Enoh (Hanok în ebraică), pe care Yahweh l-a luat cu el în cer şi l-a transformat în înger. A treia carte a lui Enoh detaliază transformarea lui Enoh în Metatron, susţinând că i s-a preschimbat carnea într-o flacără, venele în foc, pleoapele în fulgere şi ochii în torţe aprinse. În Cartea lui Enoh, acesta este „un om drept, ai cărui ochi au fost deschişi de către Elah”, care a fost dus în cer pentru a i se preda „toate tainele cerurilor” şi care l-a anunţat pe zeul suprem de faptele Veghetorilor. Musulmanii îl numesc Idris pe Enoh, fiind în Coran „un om al adevărului”, drept şi răbdător, iar în tradiţia islamică Hermes Trismegistos este echivalat cu Idris. Baha’u’llah, fondatorul credinţei Baha-i din amănunt suplimentar, dacă evreii aveau Cartea lui Enoh, despre care se spunea că a fost scrisă de profet, în Egiptul ptolemaic se vorbea despre Cartea lui Thoth, scrisă de zeu însuşi. A fost identificat şi cu Saurid (despre care culegerea Hitat spune că „era Hermes, pe care arabii îl numesc Idris”), cu regele sumerian Enmenduranna („Domnul

încoronat care face legătura cu cerul”, nume care subliniază funcţiile sale de rege şi de Mare Preot oracular), cu Adapa (unul dintre cei şapte Abgal / Apkallu trimişi de Enki să civilizeze oamenii, despre care Mitul lui Adapa spune că era un om înţelept, destoinic şi neprihănit, „preot uns, păstrătorul riturilor sfinte”, creat de Ea / Enki „spre a fi un model pentru oameni”), cu sumerianul Utuabzu (cel „care a urcat la cer”), cu împăratul chinez Ku sau Gaoxin Shi, cu înţeleptul indian Agastya (primul guru, cel care le-a adus oamenilor yoga, medicina şi astrologia), cu regele atlant Elasippos şi cu biblicul rege Solomon.

Tot el este şi supravieţuitorul Potopului, numit Noe, Deucalion, Utnapiştim, Ziusudra sau Atra-Hasis, Biblia considerându-l un „om drept şi neprihănit între oamenii timpului său”. Toate echivalările dintre aceste personaje se găsesc pe larg în Secretele zeilor. Nu ştim exact cum Enoh, devenit Metatron după ce a fost luat de Yahweh lângă el, s-a întors pe Pământ ca Noe. Prima variantă ar fi că a fost dus de Marduk în lumea

subterană a Veghetorilor, din care s-a întors peste câteva milenii, în timpul celui de-al doilea război al zeilor, apropierea sa de gaura neagră care serveşte ca portal către Tartar explicându-i durata de viaţă enormă.

A doua ar fi ca el să se fi renăscut pe Pământ, aşa cum susţine Cartea lui Enoh, adică să fi trecut printr-o moarte a corpului său material şi să se fi reîncarnat mai apoi într-un nou trup, creat pe cale genetică de Enki; fiind o nouă persoană datorită reîncarnării, se poate explica de ce iniţial a fost numit de evrei Enohşi mai apoi Noe. Reîncarnarea era încă de la începutul timpului o obişnuinţă a divinităţilor, care se întorceau în închisoarea lor chiar şi după moartea corpurilor lor materiale. Erau totuşi preferate corpuri apropiate de cele ale zeilor din punct de vedere genetic, pentru a le putea susţine puternicele spirite fără a se deteriora. Adunând toate informaţiile pe care le-am găsit despre Nabu, putem stabili adevărata lui poveste. Născut cu 253.200 de ani înaintea erei noastre din Marduk şi Iştar, Nabu l-a slujit pe Enki în

Eridu. Dotat de zeul său cu înţelepciune mult superioară celorlalţi muritori, a fost pregătit în diferite domenii, pentru a le preda oamenilor. Însă, nemulţumit de haosul pe care îl creaseră învăţăturile Veghetorilor, Nabu a găsit o metodă de a-i face cunoscute lui Anu întâmplările de pe Pământ. Împăratul i-a promis că Veghetorii şi semizeii vor fi pedepsiţi, iar omenirea va avea parte de o nouă epocă de aur. La scurt timp după această întâmplare, Marduk, fiul lui Enki, i-a arătat lui Nabu adevăratul plan al lui Anu, de a distruge Pământul şi toate fiinţele care îl locuiesc. Bineînţeles că Nabu a fost profund dezamăgit de zeul căruia i-a oferit loialitatea sa. Împăratul ceresc l-a minţit, plănuind să îl distrugă împreună cu toţi ceilalţi oameni. Dându-şi seama că a greşit trădându-i pe Veghetori, Nabu a hotărât să îl slujească pe cel care i-a arătat adevărul. Iar Marduk l-a însărcinat cu o misiune: să le aducă pământenilor religia inventată de Enki, pentru a-şi asigura loialitatea lor în războiul care urma să vină. Ba chiar i-a mărturisit că el, nu Enki, este adevăratul său tată. I-a oferit lui Nabu funcţia de

Mare Preot şi tronul Pământului, înscăunându-l în cetatea Sippar, care astfel a devenit noua capitală a lumii. Nabu şi-a început misiunea încredinţată de tatăl său prin anul 223.906 î.e.n. Mai târziu, la ordinul lui Marduk, el a construit piramidele de la Giza şi, înainte de Potop, a fost luat dintre oameni şi primit printre zei, devenind scribul, mesagerul şi moştenitorul lui Marduk. În cel de-al doilea mare război al zeilor a jucat rolul de mediator între cele două tabere de combatanţi iar după Diluviu a trecut în tabăra lui Enlil, probabil amintindu-şi că Veghetorii erau, în esenţă, entităţi malefice. Iar el era „un om drept, ai cărui ochi au fost deschişi de către Elah”, „un om al adevărului”, un „om drept şi neprihănit între oamenii timpului său”, înţelept, destoinic şi răbdător, creat „spre a fi un model pentru oameni”. Format ca restul Veghetorilor din energie majoritar negativă, Nabu şi-a renegat esenţa şi a ales calea binelui. A treia carte a lui Enoh detaliază transformarea lui în Metatron, susţinând că i s-a preschimbat carnea într-o flacără, venele în foc, pleoapele în

fulgere şi ochii în torţe aprinse, adică a trecut printr-o purificare prin foc, care i-a „ars” energia negativă din care era format. După moartea bunicului său, Enki, Nabu i-a preluat titlurile şi funcţiile de zeu al înţelepciunii şi al fertilităţii. Nabu a rămas de partea Celeştilor chiar dacă în episodul Sodomei şi Gomorrei l-a avertizat pe Marduk că Ninurta încearcă să îl ucidă. Datoria sa de fiu l-a obligat să încerce să-şi salveze tatăl, deşi i-a rămas loial lui Enlil şi chiar l-a ajutat să împiedice planurile Veghetorilor. De multe ori influenţând o serie de pământeni pe ascuns, pentru a nu fi descoperit încălcând ordinul lui Anu de a nu interveni în existenţa muritorilor.

În Cartea lui Enoh, arhanghelul Uriel este cel care i-a oferit lui Enoh câteva dintre secretele cerului. Considerat îngerul înţelepciunii, numele lui a fost tradus ca „Dumnezeu este lumina mea”, deşi traducerea exactă este „Zeul luminii”. În acelaşi timp, ar putea însemna şi „Zeul oraşului Ur”, care era Nanna, nimeni altul decât Enki. De altfel, am concluzionat deja că Enki i-a oferit lui Nabu învăţături, pe când acesta îl slujea ca preot în Eridu. Ne

amintim şi că Enki era zeul înţelepciunii, la fel ca Uriel, îngerul înţelepciunii. În aceeaşi Carte a lui Enoh, Uriel este cel care îl anunţă pe Noe de sosirea Potopului; în miturile mesopotamiene, Enki face acest lucru. Unii creştini îl consideră pe Uriel patronul artelor şi ştiinţei datorită abilităţii sale de a inspira şi de a trezi intelectul. O descriere asemănătoare celei ale egipteanului Thoth, nume sub care îl găsim întâi pe Enki şi apoi pe Nabu. De altfel, Uriel are legături cu Egiptul în mitologia iudeo-creştină. În unele evanghelii apocrife creştine, Uriel i-a salvat pe Ioan Botezătorul şi pe mama acestuia de regele Irod, ducându-i în Egipt, lângă Iisus şi părinţii săi. Iar în tradiţia evreiască, Uriel este cel care a verificat uşile în timpul ultimei plăgi din timpul lui Moise, permiţându-i Îngerului Morţii să ucidă primii născuţi din casele care nu aveau pe uşi sânge de miel. Metatron a preluat rolul lui Uriel de a împărtăşi oamenilor înţelepciune, la fel cum Nabu a făcut-o după dispariţia lui Enki.

În secolul al XVI-lea, călugărul sicilian

Antonio Lo Duca susţinea că arhanghelul Uriel i-a cerut să construiască o biserică în zona Termini. Lo Duca l-a informat pe Papa Pius IV de apariţie, iar acesta l-a însărcinat pe celebrul Michelangelo Buonarotti cu proiectarea construcţiei. Este vorba despre biserica Santa Maria degli Angeli e dei Martiri din Piaţa Republicii din Roma. Nu ştim dacă viziunea călugărului a fost reală. Dacă da, nu putea fi vorba despre Uriel / Enki, care nu se mai afla de mult timp în lumea noastră. Să fi fost cel care i-a luat locul? Nu putem şti nici asta, dar se pare că Nabu a contactat într-adevăr de-a lungul timpului câţiva muritori, dându-le misiuni cel mai adesea cu tentă religioasă. În 556 î.e.n., Nabonid (Nabu-na'id în akkadiană) a devenit ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian. Fiul lui Nabu-balatsu-iqbi, guvernatorul oraşului Harran, Nabonid a preluat tronul printr-o lovitură de stat, ucigându-l pe regele Labaşi-Marduk cu ajutorul nobililor din anturajul acestuia. El nota că încoronarea sa a avut loc când zeul Sin, utilizând „arma lui Anu", i-a învins inamicii cu o rază de lumină. Ca

mulţumire, Nabonid a reconstruit în Harran templul lui Sin, Ehulhul, şi l-a declarat pe Sin zeu suprem în defavoarea lui Marduk. Timp de zece ani regele a lipsit din Babilon pentru a construi şi a restaura temple, lăsându-l la conducere pe fiul său, Belşaţar (Bel-şar-usur). Ocupându-se cu excavări şi recondiţionări ale templelor a devenit astfel primul arheolog consemnat de istorie. O mare parte dintre aceştia ani a stat în oaza Tayma din Arabia, unde s-a descoperit o stelă de piatră din acea perioadă, care anunţa sosirea unei religii închinate unui nou zeu, cu acordul divinităţilor venerate acolo în mod tradiţional. Mai mult, Nabonid a adus în templul lui Marduk din Babilon statuile vechilor zei ai Sumerului şi Akkadului, ceea ce nu a fost pe placul zeului. Fragmente de manuscrise descoperite la Marea Moartă susţin că Yahweh / Marduk l-a lovit pe Nabonid cu febră timp de şapte ani. Pe 20 martie 538 î.e.n., regele persan Cyrus cel Mare (Kuruş) a cucerit Babilonul la porunca lui Marduk, care a mărşăluit alături de rege, apoi i-a ordonat să pună înapoi în cetăţile

lor toţi zeii din Sumer şi Akkad pe care Nabonid îi adusese în Babilon. Conform Vechiului Testament, Cyrus a fost ales de Yahweh să-i elibereze pe evrei din exilul babilonian, apoi să le reconstruiască Marele Templu din Ierusalim. Zeul pe care îl venera Cyrus era Ahura Mâzda, nimeni altul decât Marduk sau Yahweh.

Ce l-a determinat pe Nabonid să îl detroneze pe Marduk din funcţia de zeu suprem în favoarea altei divinităţi? Numele său, tradus ca „Nabu este lăudat”, ne indică zeitatea pe care o venera. Cel mai probabil, preferinţa sa religioasă a fost moştenită de la tatăl său, Nabu-balatsu-iqbi, care conţinea numele aceluiaşi fiu al lui Marduk. Acest rege, care l-a renegat pe Marduk, a preferat un zeu-Lună care, utilizând „arma lui Anu”, i-a învins inamicii cu o rază de lumină. Acesta nu putea fi originalul Sin, ţinând cont că Enki nu se mai găsea pe Pământ de un mileniu şi jumătate. Cel mai probabil era cel care i-a preluat titlurile şi funcţiile, adică Nabu. De altfel, regele chiar era un adept al lui Nabu, după cum indică numele său şi al tatălui său.

Se pare că zeul i-a oferit mai mult decât ajutorul împotriva duşmanilor; în textul Relatarea în versuri a lui Nabonid, numit de arheologul american William F. Albright Panegiricul lui Cyrus, Nabonid se lăuda: „Sunt înţelept, ştiu. Am văzut ce este ascuns. Chiar dacă nu ştiu cum să scriu cu stiletul, totuşi am văzut lucruri secrete. Zeul Ilte'îi mi-a trimis o viziune, mi-a arătat totul. Sunt conştient de înţelepciunea care depăşeşte cu mult chiar şi seria de perspective pe care le-a compus Adapa!". Retrogradându-l pe Marduk din funcţia de zeu suprem şi aducând în templul acestuia statuile vechilor zei ai Sumerului şi ai Akkadului (o evidentă batjocură la adresa fiului lui Enki), Nabonid a încercat să slăbească influenţa lui Marduk în Imperiul Neo-Babilonian, care în acea vreme începea să-şi transforme henoteismul în monoteism. De altfel, chiar a pus mâna pe tron ucigându-l pe Labaşi-Marduk, un rege devotat lui Marduk după cum îi indică numele. Dacă într-adevăr regele asculta ordinele unui zeu care l-a ajutat distrugându-i duşmanii, acela nu putea fi decât Nabu. Când

Marduk a aflat şi l-a lovit pe insolentul rege cu febră, apoi l-a trimis pe persanul Cyrus să cucerească Babilonul, Nabonid nu a beneficiat de ajutorul zeităţii sale. Pentru că Nabu îndeplinea planul Celeştilor de a pune beţe în roate Veghetorilor, însă nu putea îndrăzni să-şi înfrunte direct tatăl, puternicul rege al Pământului. Soarta lui Nabonid a rămas necunoscută. Unii susţineau că a fost capturat în Babilon de soldaţii lui Cyrus. Preotul Berossus afirma că regele s-a ascuns lângă Borsippa (principalul centru de cult al lui Nabu), unde s-a predat după cucerirea Babilonului. Apoi a fost exilat în Persia, unde şi-a găsit în cele din urmă sfârşitul.

Cu opt sute de ani înainte, Nabu a mai influenţat un rege tot din umbră. Este vorba despre Akhenaton sau Moise al evreilor. Akhenaton şi-a construit noua capitală, Akhetaton (numită ulterior Amarna), în apropierea oraşului Hermopolis (Khemenu pentru egipteni), centrul cultului lui Thoth. Deşi a interzis venerarea tuturor zeităţilor în afară de Aton, cultul lui Thoth continua în

Hermopolis fără nicio problemă. Mai mult, după cum nota arheologul Barry Kemp în cartea The City of Akhenaten and Nefertiti (2012), s-au descoperit în Amarna statuete ale lui Thoth. Una dintre ele înfăţişează un scrib la picioarele lui Thoth, notând cuvintele pline de înţelepciune ale zeului. Mai mult, sculptorul care a realizat faimosul bust al lui Nefertiti (descoperit tot la Amarna) se numea Thutmose („Copilul lui Thoth”). Un nume des întâlnit în acea perioadă, însă tolerat în mod surprinzător în Amarna. Ceea ce înseamnă că Akhenaton a recunoscut importanţa zeului înţelepciunii, permiţându-i cultului acestuia să se dezvolte. De altfel, numele acestui zeu era des întâlnit în familia faraonului, numită chiar „Dinastia tutmosidă”, fratele său cel mare numindu-se Thutmose, bunicul lor – Menkheperure Dihutmose (Thutmose IV), plus încă trei strămoşi: Aakheperkare Djehutymose (Thutmose I), Aakhepereare Djehutymose (Thutmose II) şi Menkheperre Dihutmose Neferkheperu (Thutmose III). Akhenaton chiar şi-a numit unicul fiu

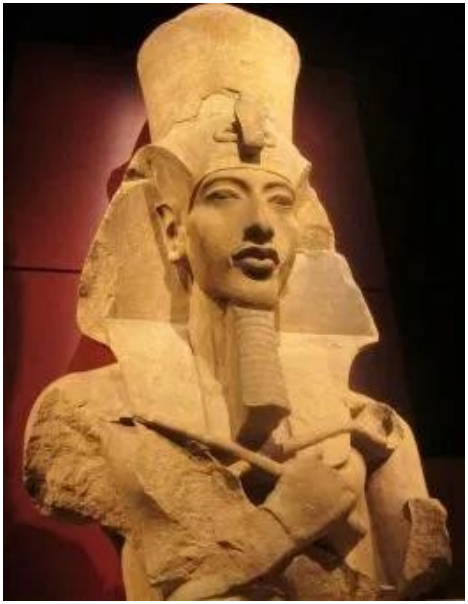

Tutankhaton, tradus în mod convenţional ca „Imaginea vie a lui Aton”. Însă „tut” este un derivat al numelui lui Thoth, prin urmare numele copilului s-ar traduce mai corect ca „Thoth-ankh-Aton” sau „Thoth, viaţa lui Aton” ori „Thoth (care) trăieşte în Aton”. De unde reiese concepţia că zeul Thoth era cel care anima discul solar. În acest caz, n-ar trebui să ne mire nici multitudinea de statuete ale lui Anubis din mormântul lui Tutankhamon, ţinând cont că al doilea Thoth şi al treilea Anubis erau una şi aceeaşi persoană: Nabu al babilonienilor. Pe o paletă din mormântul tânărului rege, suflată cu aur,

scrie că Tutankhaton era „iubit de marele zeu Thoth”, după cum nota arheologul Howard Carter. Pe o alta, din fildeş, faraonul era iubit de zeii Atunci, Thoth şi Amon-Ra. Folclorul evreiesc confirmă prezenţa acestei zeităţi în povestea lui Akhenaton. Zoharul susţine că Metatron este îngerul care i-a condus pe israeliţi în timpul Exodului, descriindu-l ca fiind un preot ceresc. În textul Ascensiunea lui Moise, Moise l-a întâlnit în ultimul cer pe Metatron, care l-a îmbrăţişat şi l-a încurajat: „Moise, Moise, favorit al lui Yahweh, nu te teme şi nu te înspăimânta”. În Kabbalah Extatică, Metatron este un personaj mesianic, la fel ca Moise. Iar Metatron, aşa cum am mai spus, era acelaşi Nabu, fiul lui Yahweh / Marduk. Evreul Artapanus din Alexandria considera că Thoth-Hermes era în realitate Moise, idee preluată de mulţi autori, din Antichitate până în perioada renascentistă, care considerau ori că Moise şi Hermes Trismegistos erau acelaşi personaj, ori că au fost contemporani cu credinţe asemănătoare. În plus, tradiţia creştină consideră că Moise a fost îngropat pe

muntele Nebo din Sinai, Nebo fiind varianta asiriană şi biblică a numelui Nabu.

În lumina acestor amănunte, putem considera că Akhenaton îl venera pe zeul înţelepciunii pe ascuns. Aton era discul solar, zeul vizibil, ale cărui binecuvântări erau simţite de toată lumea, prin el manifestându-se Ra, Tatăl ceresc. Thoth era consilierul şi mâna dreaptă a lui Ra, pe care îl însoţea, împreună cu Ma'at, în călătoria sa prin cer şi sub pământ. Înţelepciunea lui Thoth era rezervată doar iniţiaţilor în misteriile sale. Astfel, nu e de mirare că Akhenaton a adoptat învăţăturile zeului printre care şi ideea unei divinităţi unice, după cum susţin atât papirusuri egiptene vechi cât şi textele ulterioare atribuite lui Hermes Trismegistos. Faraonul se considera „trăind în Ma'at", adică unul care respecta principiile zeiţei Ma'at, personificarea adevărului, ordinii şi dreptăţii (şi totodată soţia lui Thoth), principii care făceau parte şi din învăţăturile lui Thoth, el însuşi fiind „un om al adevărului" şi un „om drept şi neprihănit între oamenii timpului său",

creat „spre a fi un model pentru oameni”, după cum îl considerau toate popoarele antice. Akhenaton fusese iniţiat în misteriile zeului-soare în timpul petrecut în Heliopolis. Acolo a aflat mai mult ca sigur de Thoth şi de înţelepciunea lui. Mai mult, deşi în Hermopolis Thoth era zeul suprem care s-a creat singur, în Heliopolis el era nu doar mâna dreaptă şi consilierul lui Ra, ci chiar fiul lui. Şi astfel apare o nouă întrebare: era Akhenaton doar influenţat pe ascuns de Nabu sau se considera reîncarnarea lui? Ştim că faraonul rebel îşi numea zeul iniţial Re-Horakhty, devenit ulterior Aton, adică Horus / Marduk ocupând funcţia de zeu suprem a lui Ra. Acest Horakhty este cel care i-a apărut în vis unui strămoş de-al lui Akhenaton, Thutmose IV, promiţându-i că îl va face faraon dacă va îndepărta nisipul de pe Sfinx. Akhenaton se credea fiul zeului-soare Aton, după cum a notat pe o stelă de graniţă din Akhetaton. Iar fiul lui Marduk era Nabu.

Faraonii erau consideraţi în mod tradiţional reîncarnarea zeului Horus (numit Heru de egipteni), acelaşi Yahweh /

Marduk, devenind avataruri ale acestei zeităţi. În mod simbolic, bineînţeles. Însă nu şi Akhenaton. El s-a reprezentat ca Osiris în templul lui Aton din Karnak iar unii autori antici îl numeau Osarseph, nume compus din Asar / Osiris şi Ioseph (varianta elenă a ebraicului Yosep). Ba chiar s-au inclus părţi din povestea lui în mitul lui Osiris. De exemplu, el a avut un copil (Tutankhamon) cu una dintre surorile lui, pe care soţia sa oficială, Nefertiti, l-a crescut ca pe propriul ei fiu. În mitul osirian, Osiris a făcut un copil (Anubis) cu sora lui, Nephtys, pe care soţia sa, Isis, l-a crescut ca pe propriul ei fiu. Ceea ce explică multitudinea de reprezentări ale lui Anubis în mormântul lui Tutankhamon. Identificarea lui Akhenaton cu Osiris este inexplicabilă, ţinând cont că el interzisese cultele tuturor divinităţilor, Aton fiind singurul zeu adevărat. Cum se putea considera un zeu pe care l-a respins şi interzis? Poate reprezentarea lui ca Osiris era una simbolică, încercând să sugereze că el, la fel ca zeul, a murit şi a înviat. Este posibil aşa ceva?

Talmudul consideră că viaţa lui Moise

a fost pusă în pericol la scurt timp după naşterea sa, faraonul încercând să-l omoare. Istoricul Eduard Meyer chiar consideră că regele este cel care l-a pus într-un coşuleţ şi l-a aruncat în Nil, copilul fiind salvat de fiica faraonului, pe care am identificat-o cu Sitamun. Pentru a-l îndepărta de tatăl său, care voia să-l ucidă, regina Tiye l-a trimis pe băiat la rudele ei israelite din Goşen, în Delta Estică a Nilului, acolo unde exista primul templu din Egipt al lui Aton. Aşa cum am văzut în capitolul rezervat lui Moise, faraonul nu ar fi încercat să-şi ucidă fiul decât dintr-un singur motiv: pentru a îndeplini un sacrificiu ritualic obligatoriu în Kabbalah. Zeii întunecaţi invocaţi prin această practică ocultă le cereau adepţilor lor sacrificiul suprem, adică uciderea fiului care le era moştenitor. Din acest motiv a murit în condiţii misterioase prinţul Thutmose, fiul cel mare al faraonului şi al reginei Tiye. Mitul lui Osiris confirmă această variantă, susţinând că zeul a

fost închis de fratele său într-o cutie şi aruncat în Nil. Isis şi Nephtys l-au căutat în tot Egiptul şi l-au găsit în cele din urmă, însă mort. Ajutată de Anubis, care l-a mumificat, Isis şi-a folosit magia şi l-a readus la viaţă pe iubitul său Osiris. Dacă unele părţi din mitul osirian au fost copiate din povestea lui Akhenaton, inclusiv aruncarea lui în Nil într-o „ladă”, nu este posibil ca şi partea cu moartea şi învierea să fie copiate din viaţa faraonului renegat? Akhenaton îşi atribuia adeseori epitetul „Cel care a trăit mult”, ceea ce înseamnă că la începutul vieţii sale nimeni nu se aştepta ca el să supravieţuiască. Îşi reprezenta zeul într-un mod ciudat, cu ankh-ul (simbolul vieţii) la capătul fiecărei raze, de multe ori Aton fiind înfăţişat

revărsându-şi razele spre Akhenaton şi familia lui. Adică familia regală primea viaţă de la zeu. Cum faraonul se credea „spiritul viu al lui Aton”, este posibil ca el să fi fost ucis într-un ritual kaballistic şi înviat. Sau, mai exact, ca o zeitate să-i fi ocupat trupul pe care spiritul său îl părăsise în momentul decesului. Să fi fost Nabu cel care s-a întrupat în faraonul decăzut? Astfel s-ar explica adoptarea învăţăturilor zeului de către rege precum şi asemănările dintre ei, amândoi „trăind în Ma’at”, punând mare preţ pe adevăr, moralitate şi dreptate. Dar şi de ce Akhenaten şi-a construit capitala în apropierea centrului cultului lui Thoth, de ce religia acestui zeu nu a fost interzisă odată cu celelalte, de ce şi-a numit fiul „Thoth-ankh-Aten”, care era „iubit de marele zeu Thoth”, de ce Zoharul susţine că Metatron este îngerul care i-a condus pe israeliţi în timpul Exodului, de ce Moise a fost îngropat pe muntele Nebo din Sinai şi de ce unii autori, precum Artapanus din Alexandria, considerau că Moise şi Hermes Trismegistos erau una şi aceeaşi persoană. Să nu uităm că, în Vechiul

Testament, Yahweh îi spunea: „Iată, eu fac din tine un dumnezeu pentru Faraon” (Ieşirea 7: 1), Philon din Alexandria susţinea că Moise nu era numit doar „rege”, ci şi „Dumnezeu”, iar esenienii considerau că defăimarea numelui lui Moise era la fel de gravă ca şi cea a lui Yahweh. Ne amintim şi că Metatron era numit „Yahweh cel mic” sau „Tetragrammaton cel mic”, fiind considerat de unii o divinitate în toată regula. În plus, acum înţelegem că Maşiah (salvatorul sau eliberatorul, Mesia în română) pe care îl aşteaptă evreii, care provine din numele Moşeh (numele profetului în ebraică), nu este omul Moise

Akhenaton, ci zeul care s-a întrupat în el.

Dacă Amenhotep III l-a ucis într-adevăr pe Akhenaton, învierea lui cauzată de încarnarea lui Nabu nu a fost una întâmplătoare. Ştim că Veghetorii le cereau adepţilor lor sacrificarea primului fiu. Vechiul Testament este concludent în această privire, Yahweh transmiţându-i lui Moise cum se fac sacrificiile în numele lui: „Tot întâiul născut de parte bărbătească

este al meu; asemenea şi tot întâiul născut al vacii şi tot întâiul născut al oii. Iar întâiul născut al asinei să-l răscumperi cu un miel, iar de nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul. Toţi întâii născuţi din fiii tăi să-i răscumperi şi nimeni să nu se înfăţişeze înaintea mea cu mâna goală" (Ieşirea 34: 19 – 20). Dar Amenhotep III îşi sacrificase deja primul fiu, pe Thutmose. În acest caz, ce rost avea sacrificarea celui de-al doilea, care nu se potrivea cerinţei zeului? Se pare că scopul ritualului era eliberarea corpului faraonului de spiritul său uman pentru ca Nabu să îi ia locul. Şi se pare că această înlocuire a fost pregătită dinainte de Marduk. Akhenaton nu era un simplu om. Întotdeauna era reprezentat cu un craniu alungit, şolduri largi, feminine, trăsături faciale exagerate, mâini şi picioare subţiri şi burta proeminentă. La fel şi familia sa. Capetele alungite ale lui Akhenaton, Nefertiti şi ale fiicelor lor se aseamănă cu cele ale aşa-numiţilor „extratereştri cenuşii" din ziua de astăzi. Tutankhamon, fiul lui Akhenaton, avea craniul alungit nu doar în statui, ci şi în realitate, după cum au

descoperit cei care i-au cercetat mumia. Şi cei doi copii ai săi morţi înainte de naştere, mumificaţi alături de el, prezintă aceeaşi deformare a craniului. După ce a studiat mostre cerebrale şi osoase ale lui Akhenaton, Stuart Fleischmann, profesor-asistent de genomică comparativă la Universitatea Elveţiană din Cairo, a descoperit o genă numită CXPAC-5, responsabilă pentru creşterea cortexului, ceea ce a dus la mărirea cutiei craniene a faraonului decăzut. De asemenea, profesorul Fleischmann a descoperit că A.D.N.-ul lui Akhenaton a fost supus unor mutaţii puternice, de natură necunoscută. Ceea ce înseamnă că este posibil ca el să fi fost făcut prin inginerie genetică. Veghetorii adeseori îşi modificau genetic unii dintre supuşii, înserându-le gene „divine”. În timpuri apropiate de cel al lui Akhenaton, Marduk a apelat de multe ori la ingineria genetică în cazul familiei lui Avraam, atât pentru a le scăpa pe femei de sterilitate, cât şi pentru a le oferi bărbaţilor însuşiri supraomeneşti. În Coran, zeul chiar se laudă că i-a creat pe Isaac şi pe Iacov şi că i-a „făcut pe ei

prototipuri”, afirmaţie din care reiese intervenţia sa directă. Având gene divine, cei din familia lui Avraam aveau pielea albă, ceea ce confirmă şi unul dintre manuscrisele descoperite la Marea Moartă, unde nobilii egipteni se mirau „cât de albă îi este faţa” soţiei lui Avraam, Sara. Cercetătorii elveţieni de la Centrul de genealogie a A.D.N.-ului din Zürich, care au studiat A.D.N.-ul faraonilor Amenhotep III, Akhenaton şi Tutankhamon, au ajuns la concluzia că aceşti regi aparţineau rasei caucaziene, făcând parte din haplogrupul R1 bla2, la fel ca peste jumătate dintre bărbaţii vest-europeni. Asemenea membrilor caselor regale egiptene, cei din clanul lui Avraam se căsătoreau între ei, pentru a păstra nealterate genele divine. Şi lui Avraam, şi lui Moise, zeul Yahweh / Marduk le-a încredinţat misiunea de a se stabili în Canaan. Numele primit la naştere de Avraam, citit invers, înseamnă în sumeriană „Sufletul lui Marduk”, în timp ce Akhenaton se credea „Spiritul viu al lui Aton”. Cei doi chiar erau înrudiţi conform Bibliei, Avraam fiind strămoşul lui Moise,

prin urmare amândoi aveau în componenţa lor genetică A.D.N.-ul lui Marduk. Aşadar sunt mari şanse ca Marduk să fi pregătit din timp corpul faraonului pentru a-l primi pe Nabu. Nu doar Akhenaton pare să fi fost pregătit pentru a susţine spiritul fiului lui Marduk, ci şi strămoşii săi. Ceea ce înseamnă că zeul a intervenit din timp în genealogia faraonului, îmbogăţind-o cu propriile sale gene. De ce era atât de important ca A.D.N.-ul aleşilor zeului să conţină o mare parte din al lui? De ce erau necesare genele divine? Ei bine, pentru a se realiza compatibilitatea necesară posedării. Un corp obişnuit nu poate susţine o entitate atât de puternică precum Marduk sau Nabu fără a se deteriora, prin urmare are nevoie de gene divine. Care au fost inoculate pe cale genetică în linia paternă a lui Akhenaton, în timp ce pe linia maternă deja existau, mama sa fiind o urmaşă a lui Avraam.

În acest caz, este posibil ca episodul biblic al sacrificării lui Isaac să ascundă un adevăr întunecat. Vechiul Testament susţine că Yahweh i-a cerut lui Avraam să-şi sacrifice fiul pentru a-şi demonstra

loialitatea, însă s-a răzgândit când patriarhul era pe cale să înfăptuiască sacrificiul. Cum această faptă seamănă foarte mult cu un sacrificiu ritualic kaballistic, este posibil ca Avraam să-şi fi sacrificat într-adevăr copilul iar Isaac să fi înviat sau, mai exact, o entitate să-i fi ocupat trupul. În literatura evreiască numită Aggadah (un

compendium de texte rabinice care încorporează folclor, anecdote istorice, îndemnuri morale şi sfaturi practice în domenii variate), Isaac chiar a fost ucis şi înviat în timpul sacrificiului. În Epistola către Evrei din Noul Testament, apostolul Pavel compară sacrificiul lui Isaac cu învierea lui Iisus, dând de înţeles că fiul lui Avraam a fost ucis şi înviat: „Dar Avraam a socotit că Theos este puternic să-l învieze şi din morţi; drept aceea l-a dobândit înapoi ca un fel de pildă (a învierii) lui” (11: 19). Nu ştim dacă vreo entitate i-a luat locul lui Isaac, însă ştim că el a fost cel mai longeviv dintre cei trei patriarhi şi, în plus, este singurul căruia nu i-a fost schimbat numele. Nume care devine

deosebit de curios dacă este analizat cu atenţie. În mod oficial, Isaac (Vişaq în ebraică) înseamnă „Cel care râde”. Însă, trecând peste varianta pentru public, realizăm că „viş”, prima parte a numelui, este prima parte a numelui Iştar, zeiţa ascunsă a elitei iudaice. Iar „aq”, scris uneori şi „ak”, e transliterarea egipteanului „akh”. Egiptenii antici credeau că omul este compus din mai multe elemente. Două dintre acestea, „ka” (esenţa vitală, asemănătoare cu sufletul) şi „ba” (personalitatea sau conştiinţa individului), se separau în momentul morţii corpului şi se puteau uni pentru reanimarea trupului printr-o serie de ritualuri funerare, sacrificii constante şi vrăji. Unirea celor două elemente, „ka” şi „ba”, purta numele „akh”. Egiptenii credeau că omul reanimat putea muri a doua oară, motiv pentru care literatura funerară (cum ar fi Textele sarcofagelor sau Cartea morţilor) ajuta decedatul să „nu moară a doua oară” şi să rămână un „akh”. Deşi cuvântul înseamnă” (a deveni) eficient”, semnifică combinarea spiritelor decedatului iar în Textele piramidelor era

folosit ca epitet pentru anumite zeiţe şi demoni. Hieroglifa pentru „akh” era un ibis, animalul sacru al lui Thoth, cel despre care bănuim că s-a încarnat în Akhenaton. A doua particulă a numelui faraonului, „en”, era un epitet al zeilor şi al marilor preoţi în limba sumeriană, însemnând „Domn” sau „preot”. Astfel, numele faraonului decăzut capătă un nou înţeles, mult mai apropiat de realitate decât interpretarea oficială, „Eficient pentru Aton”: „Combinarea a doua spirite, preotul lui Aton”. Akhenaton chiar era Marele Preot al zeului Aton şi am văzut din povestea lui că în timpul ritualurilor secrete corpul său a fost posedat în mod repetat de o entitate, fiind posibil chiar ca una să se fi întrupat permanent în trupul său. Ceea ce ar explica acea combinare de spirite sau „akh”. Dacă ţinem cont şi că hieroglifa pentru „akh” era ibisul, care îl reprezenta pe Thoth / Nabu, pare evident cine era acea entitate. În aceste condiţii, este posibil ca şi Isaac să fi experimentat acelaşi procedeu, numele său indicând că Iştar era cea care îi ocupase trupul.

De ce şi-ar fi întrupat Marduk fiul pe

Pământ? După ce împăratul Anu i-a oferit tronul Pământului, Marduk a început să-şi instaureze printre supuşi henoteismul şi, mai apoi, monoteismul. Avem ca exemplu misiunea regelui babilonian Hammurabi, care l-a impus pe Marduk ca zeu suprem atât cu sabia, cât şi pe cale paşnică. Sau cultul lui Ahura Mâzda din Persia, instaurat prin profetul Zoroastru. Ori pe cel al lui Zamolxe din Dacia sau chiar pe cel biblic. Egiptul, probabil cea mai mare putere în vremea lui Akhenaton, încă rămăsese la politeism. Mai mult, se reînviase un cult al lui Enki, Amon fiind în acea vreme cea mai puternică zeitate în Egipt. Marduk avea nevoie să devină şi zeul suprem al egiptenilor, aşa că şi-a trimis fiul să înlăture cultul defunctului Amon şi să îl aşeze pe el în fruntea panteonului. Cum stăpânul zeilor era din vremuri imemoriale Ra, care nu putea fi detronat prea uşor, Marduk a devenit iniţial o combinare a lui Ra şi Horus, Re-Horakhty, apoi un aspect al lui Ra, Aton. Nabu / Akhenaton i-a distrus rivalii şi l-a declarat unic zeu. Însă, după un timp, lucrurile au degenerat iar faraonul a fost

nevoit să părăsească Egiptul. Cum cultul lui Marduk nu putea rezista prea mult, cu toate eforturile reginei Nefertiti, rămasă singura conducătoare a Egiptului, Marduk şi-a adus înapoi profetul. Însă era prea târziu, el nemaiavând vreo putere în faţa celor care ajunseseră la conducerea ţării. În aceste condiţii, Marduk a renunţat pentru moment la conducerea Egiptului şi şi-a trimis poporul înapoi în Canaan, pentru a păzi muntele Sion.

Este posibil ca Nabu să nu se fi întrupat în Akhenaton de bunăvoie, ci să fi fost obligat de tatăl său, experimentând reîncarnarea exact ca spiritele muritorilor, adică fără amintirile vieţilor anterioare şi fără conştientizarea propriei identităţi. Ţinând cont că Nabu a părăsit tabăra

Veghetorilor preferând-o pe cea a Celeştilor, aceasta ar putea fi pedeapsa pe care i-a pregătit-o tatăl său, care l-a forţat astfel să ajute la îndeplinirea planului său. Chiar dacă Nabu nu mai ştia cine este cu adevărat, considerându-se un om şi nu un zeu, avea puterea necesară pentru a conduce Egiptul şi pentru a instaura o nouă religie. Era totuşi cel care le adusese oamenilor prima religie a lumii pe vremea când îl slujea pe Enki, tatăl lui Marduk, căruia i-a preluat unele funcţii şi roluri. Nu avea doar forţa necesară, ci şi impregnate în subconştient toate informaţiile necesare îndeplinirii misiunii impuse de tatăl său. În timpul ritualurilor secrete kaballistice Marduk îi poseda temporar trupul, pentru a se asigura că planul său decurge după cum fusese stabilit. În rest, Nabu, devenit fără voia sa Akhenaton, era manipulat în mod constant, crezând că zeitatea pe care o venerează este una a luminii, un vechi aspect al Soarelui. După desprinderea sa de trupul material al faraonului (sau moartea sa fizică), Nabu a putut realiza că a fost înşelat şi forţat să îndeplinească planul tatălui său. Poate din acest motiv îl

găsim câteva secole mai târziu influenţându-l pe regele babilonian Nabonid pentru a slăbi influenţa lui Marduk prin retrogradarea acestuia din funcţia de zeu suprem şi chiar batjocorirea lui. Poate tot Nabu i-a influenţat şi pe predecesorii acestuia, care de altfel îi incluseseră numele în ale lor: Nabopolassar (Nabu-apla-uşur), fondatorul Imperiului Neo-Babilonian, care a atacat Egiptul şi Asiria (aliindu-se cu Iudeea), şi fiul său, Nabucodonosor II (Nabu-kudurri-uşur), care a jefuit şi distrus Ierusalimul, cel mai probabil luând atunci şi Chivotul Legământului.

Cum comunica Marduk cu Nabu / Akhenaton până să obţină Chivotul? Ca orice entitate eterică, avea nevoie de un corp pentru a interacţiona cu lumea noastră materială. Prin urmare, posedarea este cea mai la îndemână metodă. Însă, atunci când îi poseda trupul faraonului, nu putea comunica cu el, ci cu ceilalţi. Pentru a lua legătura cu el era necesară posedarea altor persoane. Astfel, înţelegem de ce în Biblie Aaron era mereu prezent la înfăptuirea „miracolelor” sau

chiar le înfăptuia el: Marduk îi folosea trupul pentru a înfăptui acele „minuni”. Zeul nu folosea doar corpul lui Aaron, ci şi pe ale altora. De exemplu, Biblia spune că Moise îl avea alături de el pe Ioşua (Yehoşu’a în ebraică) atunci când a primit de la zeul său poruncile pentru poporul israelit, ceea ce înseamnă că discipolul lui Moise şi-a împrumutat trupul divinităţii care avea de transmis ordine. La fel se întâmpla şi în timpul conversaţiilor cu zeul în cortul care adăpostea Chivotul Legământului: „după ce intra Moise în cort, se pogora un stâlp de nor şi se oprea la intrarea cortului şi Yahweh grăia cu Moise (…) Yahweh însă grăia cu Moise faţă către faţă, cum ar grăi cineva cu prietenul său. După aceea Moise se întorcea în tabără; iar tânărul său slujitor Ioşua, fiul lui Navi, nu părăsea cortul” (Ieşirea 33: 9 – 11). Este evident că Moise nu vedea faţa zeului, ci o alta pe care o folosea Yahweh, din moment ce în acelaşi capitol îi spune: „Faţa mea însă nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul faţa mea şi să trăiască”. Se pare că posedarea ca mijloc de comunicare era un procedeu des folosit de

fiul lui Enki, ţinând cont că îi recunoştea aceluiaşi Moise: „M-am arătat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov ca Dumnezeu Atotputernic” (Ieşirea 6: 3). Deşi se pare că Marduk a folosit uneori şi mijloace de transport de genul O.Z.N.-urilor din ziua de astăzi, în povestea lui Moise el făcându-şi apariţia „într-o pară de foc, ce ieşea dintr-un rug” care „ardea, dar nu se mistuia”, „ziua în stâlp de nor, arătându-le calea, iar noaptea în stâlp de foc, luminându-le, ca să poată merge şi ziua şi noaptea”. Este posibil totuşi ca acesta să nu fi fost Marduk, ci unul dintre slujitorii săi Veghetori, ceea ce recunoaşte şi Biblia când spune că „i s-a arătat îngerul lui Yahweh într-o pară de foc”, iar zeul să fi discutat cu Moise prin intermediul sistemului de comunicaţii al navetei.

Am arătat în Secretele zeilor că biblicul rege Şelomo (Solomon) a fost în realitate Nabu, dar şi că redactorii biblici i-au atribuit miticului rege multe dintre faptele tatălui lui Akhenaton, Amenhotep III. Ce legătură există între acest faraon şi Nabu? Este posibil ca zeul să-l fi influenţat pe ascuns înainte de a se întrupa în corpul

lui Akhenaton? Sau să fi fost şi Amenhotep reîncarnarea lui Nabu? Ştim că, oficial, Amenhotep III se declara fiul lui Amon, a refăcut templele vechi din Theba (principalul centru de cult al lui Amon) şi a construit unele noi. Însă dezvolta pe ascuns în Delta Nilului cultul lui Aton. Cercetătorii au descoperit că Amenhotep III nu doar l-a ales pe Aton ca divinitate personală, ci chiar a ajuns să se identifice cu zeul. Unul dintre cele mai populare epitete ale sale era „Atentjehen” („Aton orbitorul”). Ceea ce înseamnă că punea bazele planului lui Marduk de a deveni divinitatea supremă a Egiptului şi chiar îi împrumuta zeului corpul său în timpul ritualurilor magice secrete. Din acest motiv susţinea că tatăl lui nu era Thutmose IV, ci zeul Amon / Enki, identificându-se astfel cu Marduk. Poate tot din acest motiv, al posedării, un mit arab spune că djinnul Sakr a condus ţara în locul regelui Solomon pentru o perioadă. Biblia susţine că, la bătrâneţe, regele Solomon şi-a pierdut în cele din urmă credinţa în Yahweh, influenţat fiind de soţiile sale străine, „şi a început

Solomon să slujească Astartei, zeiţa sidonienilor, şi lui

Moloch, idolul amoniţilor” (Cartea a treia a Regilor 11: 5). Într-adevăr, Amenhotep III pare să fi făcut acest lucru. Din ordinul său, 600 de statui ale zeiţei Sekhmet / Işţar au fost ridicate în templul lui Mut. Iar la nunta sa cu Tadukhepa, fiica regelui Tuşratta din Mitanni, a primit statuia zeiţei Işţar. Despre trimiterea statuii, regele mitannian îi scria faraonului: „Fie ca Şimige şi Şauşka (unul dintre epitetele lui Işţar – n.a.) să-i ofere fratelui meu o mare binecuvântare şi o bucurie extraordinară. Fie ca ei să îl binecuvânteze şi fie ca tu, fratele meu, să trăieşti veşnic (...) Pe vremea tatălui meu (zeiţa) a venit în ţară şi, aşa cum ea a stat aici şi a fost venerată, fie ca fratele meu să

o venereze acum de zece ori mai mult decât înainte. Fie ca fratele meu să o onoreze, apoi să o lase să se întoarcă. Fie ca Şauşka, stăpâna cerului, să ne protejeze, pe fratele meu şi pe mine, 100.000 de ani şi fie ca stăpâna noastră să ne aducă amândurora mare bucurie. Şi să ne ajute să rămânem prieteni. Nu este Şauşka pentru mine singura zeiţă şi nu e şi zeiţa fratelui meu?". De unde rezultă clar că Amenhotep III o venera pe Iştar la bătrâneţe, în conformitate cu afirmaţia Bibliei. De ce a intervenit Iştar în planul fratelui ei? E drept că, după plecare lui Enlil de pe Pământ, Iştar şi Marduk au devenit rivali iar ea ar fi avut motive să încerce să-l împiedice pe el să-şi atingă scopurile. Însă de ce nu a intervenit mai devreme în timpul vieţii faraonului? Sau în timpul tatălui acestuia, Thutmose IV, căruia

Marduk îi promisese tronul în tinereţe şi căruia i-a dezvăluit secretele Kaballei prin israelitul Yuya, secrete care au ajuns ulterior la fiul şi nepotul faraonului? Să fi fost într-adevăr Amenhotep III reîncarnarea lui Nabu, aşa cum sugerează

Biblia, iar Iştar a vrut doar să-şi ajute fiul să scape din ghearele lui Marduk? Prenumele lui Amenhotep era Nebmaatre („Domnul adevărului, Ra”) iar numele său Horus era Kanakht khaemmaat („Puternicul taur care apare în adevăr”), ambele indicând o legătură cu Ma’at, personificarea adevărului şi soţia lui Thoth, zeiţă căreia i-a şi construit un templu nou în Karnak. În timpul unuia dintre cele trei festivalur şed organizate în onoarea sa, în spatele faraonului a fost arborat un stindard care îl reprezenta pe zeul-lup Wepwawet (sau al treilea Anubis), nimeni altul decât Nabu. Din păcate, aceste legături ale faraonului cu zeul sunt insuficiente pentru a putea trage o concluzie. Însă miturile medievale arabe şi europene îl prezintă pe Solomon ca fiind un puternic vrăjitor care controla spiritele cu ajutorul unui inel magic, primit de la un înger. Ajutat de inel, regele Solomon a invocat demoni pe care i-a interogat pentru a le afla secretele. De unde a apărut această curiozitate a regelui de a afla secretele entităţilor pe care le invoca prin ritualurile kaballistice? i-o fi insuflat-o

Iştar pentru a împiedica astfel planul fratelui ei, ea fiind acel „înger” care l-a învăţat pe faraon cum să controleze demonii? Sau el a realizat că era încarnarea lui Nabu şi îşi studia inamicii încercând să le găsească un punct slab care să-l ajute să se elibereze? Nu ştim, însă ştim că în povestea lui Amenhotep III şi în cea a fiului său, Akhenaton, se întâlnesc destul de des numerele 6 (simbolul lui Marduk) şi 12 (Marduk şi încă o divinitate egală cu el): se crede că Amenhotep III a urcat pe tron la vârsta de 6 sau de 12 ani, Akhenaton a ajuns coregent al tatălui său la 12 ani, cei doi au domnit împreună încă 12, Amenhotep III a avut 6 soţii străine, pe lângă cele egiptene, Akhenaten a avut 6 copii iar Tiye, mama lui Akhenaton, a mai trăit 12 ani după moartea soţului ei.

Nu ştim ce s-a întâmplat cu Nabu după ce a părăsit corpul lui Akhenaton, fiind mari şanse ca el să fi continuat să influenţeze pe ascuns alţi muritori pentru a-i încurca planurile lui Marduk. Îl găsim în Apocalipsa lui Ioan făcând exact acest lucru în vremurile dinaintea sfârşitului

lumii. Cineva, probabil un „înger”, i-a spus lui Ioan că „voi da putere celor doi martori ai mei şi vor proroci, îmbrăcaţi în sac, o mie două sute şi şaizeci de zile (42 de luni a câte 30 de zile, adică trei ani şi jumătate – n.a.)”. Aceşti doi martori „sunt cei doi măslini şi cele două sfeşnice care stau înaintea Domnului pământului”, o referire evidentă la Enki, al cărui nume înseamnă „Domnul Pământului”. Nu poate fi vorba despre oameni obişnuiţi, deoarece „dacă voieşte cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor şi mistuieşte pe vrăjmaşii lor; şi dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis. Aceştia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele prorociei lor, şi putere au peste ape să le schimbe în sânge şi să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi” (11: 5 – 6). Cel mai probabil, aceste două personaje, care stau înaintea lui Enki, sunt soli ai lui Enlil trimişi pentru a-i convinge pe Veghetori să se predea. Însă „când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, şi-i va birui şi-i va omorî” (11: 7). Despre cei doi soli ucişi de „fiara” Marduk, Apocalipsa spune

că „locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor şi vor fi în veselie şi îşi vor trimite daruri unul altuia, pentru că aceşti doi proroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ” (11: 10). După trei zile şi jumătate, cadavrele celor doi vor fi reanimate şi luate la cer: „duh de viaţă de la Theos a intrat în ei şi s-au ridicat pe picioarele lor şi frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. Şi din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiţi-vă aici! Şi s-au suit la cer, în nori, şi au privit la ei duşmanii lor” (11: 11 – 12). Mulţi scriitori creştini timpurii, precum Tertullian, Irineu de Lyon sau Hipolit din Roma, au concluzionat că acei doi martori sunt Enoh şi Ilie, singurii profeţi biblici care nu au murit, ci au fost luaţi la cer. Aceeaşi idee se găseşte şi în Revelaţia lui Ioan Teologul sau Apocalipsa lui pseudoIoan, unde Enoh şi Ilie se vor întoarce pe Pământ pentru a-l demasca pe Antihrist, iar acesta îi va omorî pe altar. Alţi creştini l-au înlocuit pe Enoh cu Moise, deoarece în Vechiul Testament acesta avea puterea de a transforma apa în sânge şi de a aduce urgie asupra pământului. Motiv pentru

care, în Evanghelia lui Matei, Moise şi Ilie sunt cei care au discutat cu Iisus pe munte în episodul schimbării la faţă. Un episod inspirat în mod evident din povestea lui Moise: Iisus „s-a schimbat la faţă, înaintea lor, şi a strălucit faţa lui ca soarele, iar veşmintele lui s-au făcut albe ca lumina” în timpul întâlnirii de pe munte, iar în Ieşirea „când se pogora Moise din Muntele Sinai, având în mâini cele două table ale legii, el nu ştia că faţa sa strălucea, pentru că grăise Yahweh cu el. Deci Aaron şi toţi fiii lui Israel, văzând pe Moise că are faţa strălucitoare, s-au temut să se apropie de el”. Indiferent dacă al doilea martor, pe lângă Ilie, este numit Enoh sau Moise, în principiu este vorba despre aceeaşi entitate: Nabu, fiul lui Marduk. Care înainte de sfârşitul lumii va „proroci” timp de trei ani şi jumătate împotriva Veghetorilor, fiind în cele din urmă ucis de Marduk şi înviat după trei zile şi jumătate cel mai probabil de Enlil, cel care i-a încredinţat misiunea. Şi astfel rolul său se va sfârşi înainte de cumplitul război care va duce la distrugerea lumii. Presupunând că Apocalipsa într-adevăr profeţeşte

viitorul şi nu deja în Secretele zeilor…

Oul, simbolul universal al omenirii

9. IISUS

Creştinismul este cea mai răspândită religie la ora actuală, având peste două miliarde de adepţi. Deşi este considerat o religie monoteistă, în creştinism sunt veneraţi sute de sfinţi şi un dumnezeu triplu, format din trei entităţi diferite: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Personajul principal al acestei religii este Iisus (Yeşu'a în ebraică şi Iesous în Noul Testament), supranumit Hristos („Maşiah"

în ebraică, adică „Cel uns”, şi Khristos în greacă), considerat de cei mai mulţi a fi un personaj real, care a trăit în Palestina primului secol al erei noastre. Chiar dacă nu există dovezi ale existenţei lui, ceea ce nu pare să-i deranjeze pe creştini, ţinând cont că religia se bazează pe credinţă şi nu pe fapte. Singurele scrieri din primul secol care îl menţionează sunt cele patru evanghelii canonice şi epistolele apostolului Pavel (Paulos în Biblie), incluse în Noul Testament. Pe lângă acestea mai există două pasaje controversate în cartea Antichităţi iudaice a istoricului iudeo-roman Flavius Iosephus. Ţinând cont că sunt scrise într-un stil diferit de al lui Iosephus, că Iisus lipseşte cu desăvârşire dintr-o operă mai veche a autorului, Războaiele iudeilor, iar cea mai veche menţionare a unuia dintre pasajele controversate este cea a lui Eusebius din anul 324, înseamnă că respectivele pasaje au fost incluse în textul original de un creştin care încerca să-şi valideze credinţa prin falsificări. Flavius Iosephus a descris cu lux de amănunte istoria poporului său, menţionând toţi profeţii, agitatorii şi liderii

rebeliunilor de până la asediul Ierusalimului, fiind necesară falsificarea lucrării sale pentru a apărea şi numele zeului creştinilor printre ei. Următoarea menţionare a lui Iisus este cea din Annales a istoricului roman Publius Cornelius Tacitus, scrisă în jurul anului 116. Ceea ce nu demonstrează existenţa zeului creştinilor la începutul primului secol, cartea fiind scrisă la 83 de ani de la presupusa lui moarte, ci doar că în Roma secolului al II-lea circula acest mit la fel ca multe alte, de la cele ale egiptencei Isis sau ale persanului Mithra până la cele ale clasicilor Jupiter şi Hercule. La începutul primului mileniu al erei noastre existau o mulţime de cronicari greci, romani şi iudei în întregul Imperiu Roman (în care era inclusă şi Palestina), care consemnau toate evenimentele importante; cu toate acestea, niciunul dintre ei nu l-a menţionat pe iudeul Yeşu'a / Iisus, care a săvârşit în miturile creştine o mulţime de miracole. Iată câţiva dintre ei:

— Suetonius (cca. 69 – 122), istoricul a doisprezece împăraţi romani, care a trecut în revistă toţi oratorii şi predicatorii din

acea perioadă, nu a auzit de Iisus. Despre creştini scria că sunt o sectă cu o religiozitate superstiţioasă, la fel cum i-au descris şi alţi doi contemporani ai săi, Publius Cornelius Tacitus şi Pliniu cel Tânăr. Într-un pasaj din Divus Claudius, biografia împăratului Claudius, există un pasaj care pentru creştini constituie o menţionare a zeului lor: „Din cauză că evreii deranjau în mod constant la instigarea lui Chrestus, el (Claudius – n.a.) i-a expulzat din Roma”. Ceea ce nu înseamnă că ar fi existat în Palestina până în anul 33 un iudeu considerat Mesia sau Hristos, ci doar că în anul 49 evreii din Roma erau instigaţi de un anume Chrestus. Termenul „chrestus”, care însemna „bun” sau „folositor”, era des întâlnit în acea vreme, fiind atribuit mai males sclavilor.

— Naturalistul şi filosoful roman Gaius Plinius Secundus sau Pliniu cel Bătrân (23 – 79), care a consemnat faptele celebre din timpul său, nu a auzit de Iisus Hristos. Nici nepotul său, Gaius Plinius Caecilius

Secundus sau Pliniu cel Tânăr (61 – 113), care în epistolele sale nota tot ce se

întâmpla interesant în acea vreme. Nici măcar în scrisoarea sa către împăratul Traian, în care consideră creştinismul o „depravată, excesivă superstiţie” derivată din iudaism.

— Fostul sclav frigian Epiktetos (cca. 55 – 135), devenit filosof după ce şi-a obţinut libertatea, un eminent orator şi cunoscător al religiilor, a locuit în Roma până în 93, când împăratul Domiţian a izgonit filosofii din oraş. Arrianos, discipolul său, i-a notat discursurile, considerându-le comparabile cu literatura socratică. Deşi Epiktetos a studiat credinţele religioase contemporane, nu a auzit de Iisus Hristos.

— Unul dintre primii geografi romani, Pomponius Mela, a scris în jurul anului 43 De situ orbis libri în stilul lui Strabon, alăturând descrierii fiecărei ţări menţionate principalele evenimente petrecute acolo. Deşi lucrarea sa a fost redactată la doar zece ani după presupusa înviere miraculoasă a lui Iisus, Pomponius nu îl menţionează în capitolul despre Iudeea.

— Istoricul, biograful şi eseistul

Plutarh (Lucius Mestrius Plutarchus, cca. 46 – 120) s-a născut în Chaeronea din Grecia, acolo unde legendele creştinilor susţin că s-au răspândit discipolii lui Iisus, care au înfăptuit numeroase minuni, la vederea cărora mulţimea se convertea pe nerăsuflate. Nicio astfel de minune nu îi era cunoscută lui Plutarh. A trăit 30 de ani în Roma şi nici acolo nu au ajuns la urechile lui miracolele „divine”. Deşi specializat în realizarea biografiilor oamenilor celebri, fără a neglija legendele din jurul lor, nu a scris nici măcar un singur cuvânt despre Iisus.

— Filosoful Philon din Alexandria (cca. 25 î.e.n. – 50 e.n.), considerat „Platon al evreilor”, care a mers atât la Roma, cât şi la Ierusalim, a scris nenumărate opere din care şcolile teologice creştine au preluat ulterior multe idei. Familia lui Philon avea legături cu preoţimea din Iudeea, cu casaregală irodiană şi cu cea imperială din Roma. Unul dintre nepoţii săi, Marcus Iulius Alexander, a fost căsătorit cu prinţesa Berenice, fiica monarhului iudeulrodăgrippa. Celălalt nepot al său, Tiberius Iulius Alexander, a fost

procuratorul Iudeei şi prefectul Egiptului. Cu toate acestea, Philon nu l-a menţionat nici pe Iisus, nici pe apostolii lui.

— Filosoful şi dramaturgul roman Lucius Annaeus Seneca (cca. 4 – 65) a trăit cea mai mare parte a vieţii lui la curtea imperială. Se afla la Roma atunci când mitologia creştină susţine că a avut loc întrecerea de miracole dintre apostolul Petru (Simon Petros) şi vrăjitorul Simon din Gitta. Petru învia morţi, reda vederea orbilor şi a făcut Luna să coboare de pe cer pentru a lumina o încăpere, iar celălalt Simon levita, făcea statuile să danseze şi o seceră să lucreze singură. Nu doar pentru Seneca cei doi şi minunile lor au rămas necunoscute, ci pentru toată lumea din Roma. Asemenea miracole mai mult ca sigur ar fi uimit pe oricine şi totuşi nu sunt consemnate de romani. Nici măcar apostolul Pavel nu l-a menţionat pe Petru în Roma nici în cei doi ani pe care i-a petrecut acolo, conform capitolului 28 al Faptelor Apostolilor, nici în Epistola către romani, unde salută cincizeci de creştini aflaţi în acea perioadă în capitala Imperiului Roman. Lipsa scrierilor din

primul secol al erei noastre despre Iisus, în afara celor biblice, nu constituie singurul argument în favoarea inexistenţei acestui personaj. Un al doilea ar fi mulţimea de erori şi inadvertenţe din Noul Testament. Să luăm, de exemplu, naşterea lui miraculoasă dintr-o fecioară în care a intrat Sfântul Duh. Din patru evanghelişti, doar doi i-au menţionat naşterea, Matei (Matthaios în Biblie) şi Luca (Loukas).

De ce Marcu (Markos) şi Ioan (Ioannes) nu s-au obosit să noteze un asemenea eveniment incredibil? Şi de ce există diferenţe mari între cele două versiuni? La Matei, un înger i-a apărut în vis lui Iosif (Ioseph) pentru a-l anunţa că se va naşte Iisus; la Luca, îngerul a anunţat-o pe Maria. La Matei, naşterea a avut loc într-o casă iar la Luca într-o iesle, din cauză că Iosif şi Maria nu au găsit o locuinţă în care să petreacă noaptea.

Cei trei magi de la răsărit, care i-au adus daruri pruncului divin, sunt amintiţi doar de Matei; la Luca locul lor este luat de un grup de păstori. Miraculoasa stea care i-a condus pe magi din Persia până în Betleem nu există decât la Matei, deşi ar fi

trebuit să fie pomenită nu doar de toţi cei patru evanghelişti, ci şi de astronomii din Iudeea şi din împrejurimi. Nimeni nu a văzut-o, nici măcar regele Irod (Herodes), chiar dacă evanghelistul susţine că ea a mers înaintea magilor din Ierusalim până în Betleem. Decizia lui Irod de a ucide toţi pruncii de până în doi ani nu este relatată decât de Matei. Acest masacru nu numai că nu a fost menţionat de niciunul dintre evangheliştii rămaşi, ci nici măcar de cronicarii sau istoricii vremurilor. Doar Matei aminteşte fuga în Egipt a lui Iosif, Maria şi Iisus. Pentru Luca, cei trei nu numai că au rămas în Iudeea, dar peste opt zile de la naştere Iisus a fost dus la Ierusalim pentru circumcizie; dacă Irod ar fi ordonat uciderea tuturor pruncilor, băiatul ar fi fost aruncat direct în gura lupului. Dar Luca nu avea habar de acea hotărâre macabră a regelui iudeilor, pe care o cunoştea doar Matei. La Luca, Iosif şi Maria trăiau în Nazaret dinainte de a se naşte Iisus; pentru Matei au ajuns în Nazaret doar după întoarcerea din Egipt, alegând Galileea în locul Iudeei de teama regelui Irod. Luca este singurul care

pomeneşte episodul din templul de la Ierusalim, când Iisus avea 12 ani. Matei, Marcu şi Ioan au rămas tăcuţi şi în această privinţă. Dacă cele patru evanghelii canonice se contrazic între ele, nici cele gnosticel OMEDYnu puteau fi altfel. Evanghelia Adevărului, a Egiptenilor, a Mariei, a lui Toma sau a lui Filip nu vorbesc despre naşterea lui Iisus. Toate miracolele care îi însoţesc naşterea, atât de cunoscute nouă din mitologia creştină, pentru gnostici lipsesc cu desăvârşire. Nici urmă de înger care să-i vestească naşterea, stea, magi, păstori, masacru al copiilor sau fugă în Egipt. Însă, dacă pentru Ioan Cuvântul s-a întrupat în Iisus iar la Marcu Duhul Sfânt a coborât peste Hristos, gnosticii aveau legende asemănătoare. Conform episcopului Irineu (Irenaeus), ei credeau că Hristos s-a unit cu sora sa, eonul Sophia, coborând apoi în Iisus, copilul născut din fecioară cu ajutorul lui Theos (Dumnezeu). În Evanghelia Adevărului, Hristos este Cunoaşterea care a emanat din Tatăl. În Evanghelia Egiptenilor el este eonul Seth, fiul primului om „nestricăcios”, Adamas.

Coranul nu aminteşte de Iosif şi nici nu-l consideră pe Iisus fiul vreunei divinităţi. În schimb, susţine că „Al-Masih Isa (Mesia Iisus – n.a.), fiul lui

Maryam (Maria – n.a.), este trimisul lui Allah, cuvântul său pe care el l-a transmis lui Maryam şi un duh de la el” (Sura 4: 171). „Cuvânt” îl numea şi Evanghelia lui Ioan însă, pentru profetul Mahomed (Muhammad), această exprimare are un alt sens. Singurul eveniment asemănător evangheliilor canonice este naşterea lui Iosif din fecioară şi vestirea naşterii sale de către arhanghelul Jibrayil (Gabriel / Gavriil).

Parcă pentru a contrazice şi mai mult puţinele relatări despre naşterea lui Iisus, Evanghelia copilăriei lui Hristos spune că s-a născut într-o peşteră, apoi a fost pus într-un staul, unde i s-au închinat un bou şi un măgar. În primele veacuri ale creştinismului chiar se indica drept loc al naşterii sale o peşteră din Betleem care, anterior, fusese considerată locul naşterii zeului Tammuz. Naşterea zeilor în peşteri era un element comun religiilor multor popoare. Pe lângă Tammuz, se credea că şi

zeii Dionisos, Zeus, Hermes, Adonis, Mithra şi Eon s-au născut în peşteri. Amintim că, pentru evanghelistul Matei, Iisus s-a născut într-o casă, iar pentru Luca într-un staul. Niciunul dintre ei nu sprijină ipoteza închinării boului şi măgarului. Chiar dacă Iisus nu este menţionat de cronicarii primului secol iar versiunile naşterii sale conţin mari diferenţe, poate reuşim să aflăm măcar anul naşterii lui. Pentru majoritatea, el s-a născut în anul 1. Însă, pentru evanghelistul Matei, Iisus a venit pe lume cu puţin timp înainte de moartea regelui Irod cel Mare, adică în anul 4 î.e.n. Luca încearcă să ne adâncească şi mai mult în ceaţă, susţinând că naşterea a avut loc în timpul recensământului din vremea lui Quirinius, guvernatorul Siriei.

Cum Quirinius a devenit guvernator în anul 6, acela este anul naşterii lui Iisus în viziunea lui Luca, cu zece ani mai târziu decât preconizase Matei şi cu cinci după data acceptată în mod convenţional. Tot Luca spune că Iisus a fost botezat în al cincisprezecelea an de domnie al împăratului roman Tiberius, când era cam

de 30 de ani. Al cincisprezecelea an de domnie al lui Tiberius înseamnă anul 29, ceea ce mută naşterea lui Hristos în anul 1 î.e.n. Aşadar avem trei ani diferiţi pentru naşterea zeului creştinilor: anul 4 î.e.n., anul 1 î.e.n. şi anul 6 e.n. Pentru a rezolva o dată pentru totdeauna această enigmă, călugărul Dionisie cel Mic, care trăia la Roma prin secolul al VI-lea, a fixat naşterea lui Iisus în anul 752 al calendarului roman, devenit de atunci anul 1 al calendarului nostru. Deşi problema pare rezolvată, rămân cele trei versiuni diferite ale evangheliilor canonice.

Dacă nu am putut stabili anul naşterii, putem încerca măcar să aflăm luna şi ziua. Toţi creştinii cred astăzi că Iisus s-a născut pe 25 decembrie. Însă, dacă ne luăm după Evanghelia lui Luca, această dată nu poate fi adevărată. Evanghelistul ne spune că în momentul naşterii erau păstori cu turmele pe câmp, iar luna decembrie este una mult prea rece pentru a duce turmele pe câmpuri chiar şi în Palestina. Puţini ştiu că primii creştini serbau ziua naşterii lui Iisus pe 6 ianuarie. În Grecia, această zi era considerată data naşterii zeului

Dionisos, iar la Alexandria era ziua lui Eon, zeul născut din fecioara Kora. Pentru a se facilita trecerea de la aceste divinităţi la Iisus, primii creştini au împrumutat data de 6 ianuarie şi au folosit-o pentru a sărbători data naşterii zeului lor. Cea mai veche informaţie despre sărbătorirea naşterii lui Iisus pe 25

decembrie se găseşte în calendarul roman din anul 354. În această zi în tot Imperiul Roman se celebra naşterea zeului Mithra, împrumutat din Persia. Zeii Adonis şi Tammuz erau serbaţi pe aceeaşi dată. Pentru a facilita tranziţia de la zeii păgâni la Hristos, creştinismul a păstrat datele importante din vechile religii, înlocuind doar divinităţile.

Naşterea lui Iisus se mai loveşte de o problemă, de această dată de ordin genetic. Heterozomii sunt cromozomii care determină sexul unui organism. La mamifere (implicit şilaoameni), masculii au perechea de cromozomi X şi Y, iar femelele XX. Din cromozomul X al masculului şi unul dintre cromozomii X ai femelei se naşte un copil de sex feminin, iar din cromozomul Y al masculului şi unul dintre

cromozomii X ai femelei rezultă un copil de sex masculin. Prin urmare, sexul masculin este dat de cromozomul Y. Dacă povestea biblică ar fi fost adevărată prin nu ştiu ce minune complet ilogică, iar Iisus s-ar fi născut doar din Maria, fără intervenţia unui individ de sex masculin, în niciun caz nu ar fi putut fi bărbat. Pentru că din cromozomii XX ai ei nu putea apărea cromozomul Y al lui. Aşadar, dacă Maria ar fi reuşit să-l conceapă singură, fără intervenţia unui mascul cu trup material (spre deosebire de Duhul Sfânt, care nu poate transmite gene fiind imaterial), Iisus ar fi trebuit să aibă doar cromozomii XX, adică să fie de sex feminin.

Dacă era de sex masculin, adică avea cromozomii XY, înseamnă că Maria nu l-a conceput singură, ci cu ajutorul unui bărbat care i-a transmis copilului cromozomul Y. Însă credincioşii rezolvă această enigmă transformând întâmplarea într-un miracol divin, iar alţii preferă soluţii logice, cum ar fi inseminareaartificială. Ceea ce este inutil, ţinând cont de mulţimea de contradicţii

referitoare la naşterea lui Iisus, care duc către o singură concluzie logică legată de presupusa lui existenţă.

Dacă nu putem stabili cu exactitate nici când s-a născut Iisus, nici cum, poate învierea lui este mai puţin complicată. Povestea este binecunoscută: a fost crucificat, a treia zi a înviat, apoi la un moment dat s-a înălţat la cer. Pe cât de simplu pare totul, pe atât de complicat este în Noul Testament. Cel mai important eveniment al creştinismului, pe care îşi bazează întreaga doctrină, ar fi trebuit să fie unul clar pentru toată lumea sau măcar pentru cei patru evanghelişti. Însă evangheliile se contrazic şi la acest capitol.

Toţi patru sunt de acord că primele persoane care au descoperit învierea au fost femei, numite de creştinism mironosiţe. Însă când vine vorba despre numărul şi identitatea lor, lucrurile nu mai sunt la fel de simple. Cine a vizitat prima oară mormântul şi a realizat că Iisus dispăruse?

— Matei: două femei, „Maria Magdalena şi cealaltă Marie”.

— Marcu: trei femei, „Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, şi Salomeea”.

— Luca: cel puţin cinci femei, „Maria Magdalena, şi Ioanna şi Maria lui Iacob şi celelalte împreună cu ele”.

— Ioan: o singură femeie, „Maria Magdalena”. A fost una? Au fost două? Trei? Cel puţin cinci? Dacă nu putem şti câte au mers la mormânt, poate reuşim să aflăm măcar când s-a întâmplat asta.

— Matei: la răsărit, „când se lumina de ziua întâi a săptămânii”.

— Marcu: tot la răsărit, „pe când răsărea soarele”.

— Luca: „foarte de dimineaţă”.

— Ioan: înainte de răsărit, „dis-de-dimineaţă, fiind încă întuneric”.

Intrarea mormântului era blocată cu o piatră foarte mare. Aceste femei cu număr incert, sosite într-o perioadă incertă a zilei, au găsit mormântul închis sau deschis?

— Matei: era închis – „Îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei”, ceea ce i-a înfricoşat pe paznicii mormântului,

dar şi pe mironosiţele martore la acea apariţie supranaturală.

— Marcu: era deschis – „ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare”.

— Luca: era deschis – „au găsit piatra răsturnată de pe mormânt”.

— Ioan: era deschis – „a văzut piatra ridicată de pe mormânt”.

Doar Matei aminteşte de paznicii care aveau rolul de a împiedica un eventual furt al cadavrului. Ceilalţi trei evanghelişti nu ştiu nimic despre asta. Sau dacă ştiu, nu vor să spună. Poate reuşesc măcar să ne lămurească pe cine au întâlnit femeile la mormânt.

— Matei: pe „Îngerul Domnului” coborât din cer, a cărui înfăţişare „era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada”.

— Marcu: pe „un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb”.

— Luca: „doi bărbaţi” cu „veşminte strălucitoare”.

— Ioan: Maria Magdalena nu a văzut pe nimeni la început. A plecat de la mormânt şi s-a întors cu „Petru şi celălalt

ucenic”. Abia după ce aceştia s-au întors la ai lor, lăsând-o singură la mormânt pe Maria, ea a văzut „doi îngeri în veşminte albe”.

Până la urmă, erau bărbaţi sau îngeri? Erau doi sau unul? Erau în faţa mormântului ori în interior? Au fost văzuţi la răsăritul Soarelui sau după câteva ore? Trebuie să apreciem că evangheliştii se pun de acord măcar într-o privinţă: Iisus nu mai era acolo. Care a fost reacţia femeilor după descoperirea dispariţiei zeului lor?

— Matei: „cu frică şi cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor lui”.

— Marcu: „au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau”.

— Luca: „Întorcându-se de la mormânt, au vestit toate acestea celor unsprezece şi tuturor celorlalţi”.

— Ioan: „Maria stătea afară lângă mormânt plângând”.

Dacă tot a înviat, Iisus nu putea să nu li se arate adepţilor săi. Când şi cui i s-a înfăţişat prima oară?

— Matei: Mariei Magdalena şi

celeilalte Maria, „când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat”.

— Marcu: „şi înviind dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică) el s-a arătat întâi Mariei Magdalena”.

— Luca: pe drumul către „un sat care era departe de Ierusalim, ca la şaizeci de stadii, al cărui nume era Emaus”, doi dintre ucenici „vorbeau şi se întrebau între ei. Şi Iisus însuşi, apropiindu-se, mergea împreună cu ei”.

— Ioan: rămasă singură în mormânt, după plecarea lui Petru şi a celuilalt ucenic, Maria Magdalena a văzut doi îngeri. Ea „s-a întors cu faţa şi a văzut pe Iisus stând, dar nu ştia că este Iisus”.

Care au fost reacţiile discipolilor la primul contact cu Iisus după înviere?

— Matei: pe Maria Magdalena şi pe cealaltă Marie, „Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucuraţi-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele lui şi i s-au închinat”.

— Luca: cei doi ucenici care mergeau spre Emaus nu l-au recunoscut, deoarece „ochii lor erau ţinuţi ca să nu-l cunoască”.

— Ioan: Maria Magdalena „nu ştia că

este Iisus”, ea „crezând că este grădinarul”. La Matei, Maria Magdalena şi cealaltă Maria l-au recunoscut imediat. Marcu nu oferă detalii despre reacţia ei însă, la Luca şi la Ioan, Magdalena şi cei doi ucenici nu l-au putut recunoaşte. Presupunând pentru o clipă că ar fi adevărată această relatare, deşi nu avem niciun motiv să o facem, de ce era Iisus de nerecunoscut? Avea o înfăţişare diferită? Dacă da, de ce? Ţinând cont că a înviat cu trupul binecunoscut de discipolii săi, o înfăţişare diferită este ilogică. Sau crease o iluzie optică, adică „ochii lor erau ţinuţi ca să nu-l cunoască”? Dacă este aşa, de ce iluzia asta nu s-a aplicat şi în Evanghelia lui Matei, unde femeile l-au recunoscut din prima fără probleme?

În Evanghelia lui Ioan, dându-şi seama că Iisus trăieşte, Maria Magdalena probabil a vrut să-l îmbrăţişeze, de bucurie, însă el a oprit-o. „Nu te atinge de mine, căci încă nu m-am suit la Tatăl meu”, i-a zis Iisus. Logica ne spune că nici după ce s-ar fi ridicat la cer femeia nu l-ar fi putut atinge, din moment ce s-ar fi dus într-un loc inaccesibil ei. Seara Iisus a

apărut în mijlocul ucenicilor săi şi „le-a arătat mâinile şi coasta sa”. Înţelegem că doar le-a arătat, nu le-a şi permis să îl atingă. Cu toate acestea, pentru apostolul Toma (Thomas) interdicţia dispare. „Adu degetul tău încoace şi vezi mâinile mele şi adu mâna ta şi o pune în coasta mea şi nu fi necredincios ci credincios” i-a spus Iisus, uitând probabil că nu trebuia să fie atins, pentru că nu ajunsese încă la tatăl său.

Nu ştim de ce exista acea interdicţie sau de ce ea a fost ignorată pentru Toma, dar poate Iisus nu voia să fie atins de Magdalena şi de ceilalţi apostoli. La Matei, proaspătul înviat nu are nicio problemă cu atinsul.

Maria Magdalena şi cealaltă Marie „au cuprins picioarele lui şi i s-au închinat”. La Luca, Iisus chiar îşi îndeamnă apostolii: „pipăiţi-mă şi vedeţi că duhul nu are carne şi oase, precum mă vedeţi pe mine că am”. Până la urmă, aveau voie să îl atingă sau nu?

Pe lângă multiple elemente fantastice, Matei descrie în evanghelia sa şi un eveniment rupt parcă din filmele horror cu zombi. După un cutremur care a rupt în

două catapeteasma templului lui Yahweh din Ierusalim, „mormintele s-au deschis şi multe trupuri ale sfinţilor adormiţi s-au sculat. Şi ieşind din morminte, după învierea lui, au intrat în cetatea sfântă şi s-au absolut nimeni nu a arătat multora”. Ciudat este că consemnat acest eveniment unic în istoria lumii, nici măcar ceilalţi trei evanghelişti, deşi în Ierusalimul acelor vremuri se găseau mulţi cronicari iudei, greci şi romani. Să fi fost pentru ei morţii vii ceva banal, de nu s-au mai obosit să noteze acest eveniment? Sau doar o invenţie a evanghelistului Matei, care s-a gândit să-şi înflorească şi mai mult povestea?

Analizând cele patru evanghelii biblice, n-am putut afla nimic concret în legătură cu învierea lui Iisus. Nu ştim câte femei au ajuns la mormânt, când au ajuns, cum era intrarea la sosirea lor, pe cine au întâlnit acolo, dacă s-au bucurat ori s-au speriat pentru că au găsit mormântul gol, când şi cui i-a apărut Iisus prima oară, dacă l-au recunoscut sau nu acele persoane, dacă au avut voie sau nu să îl atingă ori dacă au înviat morţii şi au

început să bântuie Ierusalimul. Pare şi extrem de convenabil faptul că, după înviere, Iisus le-a apărut doar discipolilor săi. Pot fi credibile mărturiile acelor oameni care îl credeau divin? Bineînţeles că nu. Ce i-ar fi oprit să mintă, pentru a demonstra astfel originea divină a învăţătorului lor? Nimic! De ce nu a apărut Iisus în faţa unor oameni imparţiali, care nu ar fi putut fi acuzaţi de subiectivism? De ce nu a apărut în faţa guvernatorului Pilat ori în faţa regelui Irod? De ce nu a apărut în public, în mijlocul Ierusalimului? Nu ar fi fost convinşi cu toţii că el era într-adevăr zeu? Bineînţeles! În schimb, el a ales să se arate doar pe ascuns şi doar în faţa celor care îl urmau, pe care i-a trimis în toată lumea pentru a duce o serioasă muncă de convingere în încercarea de convertire a întregului mapamond! De ce ar fi ales varianta cea mai dificilă? O apariţie în public i-ar fi adus rapid efectul dorit. Alegând opusul, ar fi trebuit să se aştepte la reticenţa oamenilor care ar fi fost puşi în situaţia de a crede sau nu pe cuvânt povestea apostolilor. Evangheliile lui Marcu, Luca şi Ioan spun că apostolii

nu i-au crezut pe cei care susţineau că l-au văzut pe Iisus, fiind nevoie ca el să li se înfăţişeze pentru a-i convinge. Dacă nu au crezut povestea învierii cei ce l-au urmat, care îi cunoşteau minunile făcute şi care îl considerau fiu al zeului lor, nu este logic că ceilalţi ar fi crezut cu atât mai puţin? De ce ar fi ales Iisus cea mai dificilă cale? Evident, pentru că este vorba doar despre o poveste inventată.

Pe lângă aceste nereguli legate de naşterea şi de învierea lui Iisus există unele şi în cazul genealogiei lui. Doar două dintre cele patru evanghelii neotestamentare îi abordează arborele genealogic: cea a lui Matei şi cea a lui Luca, aceleaşi care s-au ocupat şi de naşterea lui. Marcu şi Ioan nu îşi bat capetele cu aşa ceva şi pe bună dreptate, linia ancestrală a lui Iisus dovedindu-se a fi o problemă mult prea întortocheată. Matei îşi prezintă versiunea de la Avraam la Iosif. Luca o ia în sens invers, de la Iosif până la primul om, Adam. Cum scopul acestei genealogii este de a demonstra că Iisus este urmaşul lui David, sau „Iisus Hristos, fiul lui David”, cum îl numeşte

Matei, ne vom ocupa doar porţiunea de la David la Iosif. La Matei, în acest interval sunt 27 de persoane, iar la Luca 42. Această diferenţă are o explicaţie plauzibilă: Luca prezintă descendenţii lui Nathan, unul dintre fiii lui David, iar Matei pe cei ai lui Solomon, un alt fiu al miticului rege israelit. Rămâne un mister ori o adevărată minune divină cum s-a ajuns la Iosif din două ramuri diferite, calculate exclusiv pe linie paternă… Vom folosi în această comparaţie numele biblice originale, greceşti în Noul Testament şi ebraice în Vechiul Testament.

Prima mare problemă o reprezintă tatăl lui Iosif. La Matei, „Lazaros a născut pe Matthan; Matthan a născut pe Iakobos; Iakobos a născut pe Ioseph”. Luca vorbeşte despre „Ioseph, care era fiul lui Eli, fiul lui Matthat, fiul lui Leui”. Cine era tatăl lui Iosif? Eli sau Iakobos? La bunicul său lucrurile sunt mai simple. Ignorând diferenţa de doar o literă, Matthan sau Matthat sunt cu siguranţă acelaşi personaj. Cu o generaţie în urmă lucrurile se complică din nou. La Matei, străbunicul lui Iosif se numea Lazaros; la Luca,

numele lui era Leui. Continuând până la David, numele din cele două liste diferă, cu câteva mici excepţii. Ceea ce este normal, ţinând cont că una prezintă urmaşii lui Solomon, iar cealaltă pe ai lui Nathan. Dar cum se poate ajunge din două ramuri diferite, numai pe linie paternă, la un singur individ, în acest caz Iosif? Răspunsul: sub nicio formă nu este posibil aşa ceva. Indiferent cât s-ar fi combinat între ei membrii celor două ramuri, nu se poate ajunge la acelaşi individ atât timp cât sunt luaţi în calcul doar membrii de sex masculin ai celor două liste. Dacă Iosif ar fi avut doi taţi biologici, ceea ce deja reiese din compararea celor două liste, lucrurile ar fi fost logice. Însă în viaţa reală aşa ceva nu este posibil.

Dacă acceptăm versiunea oficială a Bibliei, că evangheliile prezintă două genealogii diferite, a lui Solomon şi a lui Nathan, mai apare o problemă: unele personaje sunt pe ambele liste. L-am văzut deja pe bunicul lui Iosif, Matthan – Matthat. Stră-strănepotul lui Solomon se numea Ioram, în timp ce stră-strănepotul lui Nathan purta numele Iotam. Să fie

acelaşi personaj cu o literă schimbată în nume, ca în cazul bunicului lui Iosif, ori avem parte de o coincidenţă? Dacă putem încerca să punem pe seama întâmplării asemănarea dintre Ioram şi Iotam, nu putem face acelaşi lucru la nesfârşit. Matei spune: „Iechonias a născut pe Salathiel; Salathiel a născut pe Zorovavel; Zorovavel a născut pe Abioud”. La Luca îl găsim pe „Resa, fiul lui Zorovavel, fiul lui Salathiel, fiul lui Neri”. Sub nicio formă nu putem considera o coincidenţă menţionarea în ambele liste a lui Zorovavel şi a tatălui său, Salathiel. Cum puteau fi aceştia şi urmaşii lui Solomon, şi ai lui Nathan? Cum puteau face parte din două ramuri genealogice diferite, în care au fost luaţi în calcul doar membrii de sex masculin? Şi nu vorbim doar despre cei doi, ci şi despre Iosif, Matthan – Matthat şi Ioram – Iotam! Teologii au încercat să elimine această contradicţie susţinând că Luca a prezentat de fapt genealogia Mariei, nicidecum pe a lui Iosif. Însă această scuză ieftină contrazice Biblia, Luca afirmând foarte clar că „Iesous însuşi era ca de treizeci de ani când a început (să

propovăduiască), fiind, precum se socotea, fiu al lui Ioseph, care era fiul lui Eli, fiul lui Matthat, fiul lui Leui, fiul lui Melhi…”, la fel cum Matei spune la fel de clar ca „Lazaros anăscut pe Matthan; Matthan anăscut pe Iakobos; Iakobos a născut pe Ioseph, logodnicul Mariei, din care s-a născut Iesous, care se cheamă Khristos”. Pe cine ar trebui să credem? Pe teologi sau Biblia, care este considerată „cuvântul lui Dumnezeu”? Ca să se încurce şi mai mult lucrurile, Evanghelia lui Iacob susţine că tatăl Mariei se numea Ioakeim, în timp ce Coranul îl numeşte Intran, nume complet diferite de Eli şi de Iakobos. Chiar dacă am adopta varianta teologilor pentru o clipă, tot nu ar avea logică. Presupunând că Maria era fiica lui Eli iar Iosif fiul lui Iakobos (ori invers, că nu are importanţă), în cele două genealogii diferite, făcute pe linie paternă, tot apar aceleaşi personaje: Matthan – Matthat, Ioram

— Iotam, Salathiel şi Zorovavel, ceea ce este complet ilogic. Oricâte calcule am face, cel puţin una dintre cele două genealogii este imposibilă. Însă care?

Dacă cele două evanghelii

neotestamentare se contrazic reciproc, dovedind că Biblia nu poate fi sub nicio formă cuvântul unei entităţi superioare, cea a lui Matei este contrazisă şi de Vechiul Testament. În Cartea întâia a Cronicilor sunt enumeraţi urmaşii lui Şelomo / Solomon, la fel ca în Evanghelia lui Matei. La fel doar în anumite privinţe, pentru că şi între aceste două cărţi există diferenţe semnificative. Primele şase nume sunt identice: Şelomo / Solomon, Rehav-am / Roboam, Abiyyam / Abia, Aşa, Yehoşapat / Iosaphat şi

Yehoram / Ioram. Apoi, la Matei dispar câteva personaje. În evanghelia lui citim că „Ioram a născut pe Ozias; Ozias a născut pe Ioatham”, în timp ce în Cronici găsim: „Fiul acestuia este Yehoram, al acestuia este Ahazyah şi al acestuia este Yeho’aş. Fiul lui este Amasyahu, al acestuia este Azariah, iar al acestuia este Yotam”. Presupunând că Ozias / Uzziah şi Okhozias / Ahazyah sunt acelaşi individ, dintr-un singur foc la Matei au dispărut trei: Yeho’aş / Ioas, Amasyahu / Amasias şi Azariah / Azaris. Teologii consideră că dispariţia lor este îndreptăţită. În Cartea a

Treia a Regilor, zeul Yahweh ameninţa: „voi stârpi din ai lui Ah’ab pe cei de parte bărbătească” (21: 21). În Ieşirea este descris modul în care se aplică pedeapsa divină: „Eu, Yahweh Elohim al tău, sunt un dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinţilor ce mă urăsc pe mine, până la al treilea şi al patrulea neam” (20: 5). Soţia regelui Yehoram şi mama lui Ahazyah era Atalya, fiica lui Ah’ab. Prin urmare, conform ameninţării lui Yahweh, ar trebui să dispară trei sau patru generaţii de urmaşi ai lui Ah’ab, adică Ahazyah, Yeho’aş, Amasyahu şi Azariah. Ultimii trei au dispărut din Evanghelia lui Matei, însă nu şi primul. Matei îl numeşte Ozias iar Cronicile Ahazyah. Este fără îndoială acelaşi personaj, ţinând cont de asemănarea lui Ozias cu Okhozias, numele dat de greci lui Ahazyah. Dacă blestemul lui Yahweh ar fi avut un rezultat real, ceea ce ar fi dus la dispariţia a trei sau patru generaţii de urmaşi ai lui Ah’ab, cum se face că primul nu a dispărut, ci doar următorii trei? Şi din moment ce ei nu au dispărut decât din lista lui Matei, dar nu şi din Vechiul

Testament, înseamnă că blestemul lui Yahweh nu s-a îndeplinit. Prin urmare, eliminarea celor trei din lista neotestamentară nu poate fi pusă pe seama pedepsei divine aplicate de zeul evreilor urmaşilor lui Ah'ab.

După cei trei dispăruţi, din nou avem şase personaje comune ambelor liste (Yoram / Ioatham, Ahaz / Akhaz, Hizkiyyahu / Ezekias, Menaşşe / Manasses, Amon şi Yoshiyyahu / Iosias), însă minunea nu durează prea mult şi mai dispare unul. La Matei, „Iosias a născut pe Iechonias şi pe fraţii lui, la strămutarea în Babilon", iar în Cronici „Fiii lui Yoshiyyahu au fost: întâiul născut Yohanan, al doilea Yehoiakim, al treilea Sidqiyyahu şi al patrulea Şallum. Fiii lui Yehoiakim au fost: Vechon'yah, fiul lui; Sidqiyyahu, fiul lui". În prima, Iosias /Yoshiyyahu este tatăl lui Iechonias / Vechon'yah, iar în a doua e bunicul lui. Se pare că Yehoiakim a fost eliminat ca să-i iasă numărătoarea lui Matei, care scria că: „toate neamurile de la Abraam până la

David sunt paisprezece; şi de la David până la strămutarea în Babilon sunt

paisprezece; şi de la strămutarea în Babilon până la Khristos sunt paisprezece neamuri” (1: 17). Conform istoriei oficiale a evreilor, Vechon’yah a fost detronat şi dus ca sclav în Babilon, alături de o mare parte a poporului iudeu. De la Dawid până la Vechon’yah sunt 15 generaţii (fără cei trei eliminaţi mai devreme). Astfel, ca să iasă la numărătoare trei grupe de câte 14 persoane (numerologia fiind o parte extrem de importantă a misticismului ebraic), Yehoiakim, tatăl lui Vechon’yah, a fost considerat cantitate neglijabilă şi eliminat din listă. Ceea ce i-a dat totuşi calculele peste cap lui Matei, deoarece de la Iechonias / Vechon’yah până la Iisus au mai rămas 13 generaţii. Dacă nu l-a dus capul să nu-l şteargă pe Yehoiakim, ci să-l mute mai jos, ca să iasă numărătoarea…

În ambele cărţi, fiul lui Iechonias / Vechon’yah este Salathiel / Se’alţi’el, pe care îl întâlnim şi în Evanghelia lui Luca. Numai că problema se complică din nou: dacă în cele două evanghelii, a lui Matei şi a lui Luca, Zorovavel este fiul lui Salathiel, în Cartea întâia a Cronicilor este nepotul său: „Fiii lui Iechon’yah, cel dus în robie,

au fost: Se'alţi'el, Malkiram, Pedayah, Şenazzar, Jekamiah, Hoşama şi Nedabiah. Iar fiii lui Pedayah au fost: Zerubbabel şi Şimei". Cartea întâi a lui Ezdra, Cartea lui Neemia şi Cartea lui Agheu din Vechiul Testament confirmă varianta evangheliilor, numindu-l „Zerubbabel, fiul lui Se'alţi'el". Dacă ar fi un meci, Se'alţi'el ar câştiga poziţia de tată a lui Zerubbabel cu scorul de 5 la 1. De la Zerubbabel, fiecare dintre cele trei cărţibiblice alege un drum diferit. Luca vorbeşte despre „Rhesa, fiul lui Zorovavel", Matei afirmă că „Zorovavel anăscut pe Abind", iar Cronicile spun că „fiii lui Zerubbabel au fost: Meşullam şi Harmaniah, şi sora lor Şelomith". Trei variante diferite în Biblie despre un singur personaj! Era de aşteptat ca redactorii biblici să se pună de acord mai ales în cazul lui Zerubbabel / Zorovavel, care este unul dintre eroii evreilor, el fiind cel care a adus acasă iudeii eliberaţi din Babilon, a construit templul din Ierusalim şi a guvernat provincia persană Iudeea. Dar probabil avem aşteptări prea mari din partea unora care au trăit acum două milenii...

Dacă cele două genealogii biblice ale lui Iisus sunt întortocheate, a mai apărut o variantă care să le dea de tot peste cap. Conform filosofului grec Celsus (Kelsus) din secolul al II-lea, unii evrei susţineau că Iisus a fost fiul unui soldat, numit Panthera. Episcopul Epifanie (Epiphanios) din Salamina a încercat în secolul IV să repare ce a stricat Celsus, afirmând că Iacov, tatăl lui Iosif în Evanghelia lui Matei, era poreclit Panther.

Se pare că nimeni nu a preluat ipoteza fantezistă a lui Epifanie. Mai mult, în Evul Mediu, mai multe texte din Talmud l-au considerat pe Yeşu'a / Iisus fiul soldatului roman Pantera sau Panderă. În 1859, în Bingerbruck din Germania s-au descoperit mormintele a noua soldaţi romani. Spre disperarea capilor creştinismului, unul dintre morminte îi aparţinea soldatului Tiberius Iulius Abdes Pantera din Cohorta 1 Saggitariorum, care a trăit între anii 22 î.e.n. şi 40 e.n. Piatra de mormânt menţiona că soldatul era originar din Sidonia şi că a făcut parte din armată timp de 40 de ani. În acea perioadă, Cohorta 1 Saggitariorum a staţionat în Iudeea şi mai

apoi în Bingen din Germania. Ceea ce înseamnă că în momentul naşterii lui Iisus, conform ipotezei oficiale, în Iudeea se afla într-adevăr cel puţin un soldat numit Pantera. Nu putem şti dacă este vorba despre acelaşi soldat din Talmud şi din povestea lui Celsus, însă măcar această variantă este mult mai puţin încurcată decât genealogia lui Iisus din Noul Testament. Dar creştinismul nu va accepta în veci această ipoteză din cel puţin două motive: ar demonstra că Iisus nu era de natură divină şi că nu era niciun urmaş al lui David, aşa cum încearcă să demonstreze cele două genealogii neotestamentare. De ce era nevoie ca Iisus să fie neapărat un urmaş al regelui David? Pentru a se îndeplini profeţiile Vechiului Testament referitoare la Mesia, salvatorul evreilor. În Cartea a Doua a Regilor, profetul Natan îi proroceşte regelui David: „Iată Yahweh îţi vesteşte că-ţi va întări casa, iar când se vor împlini zilele tale şi vei răposa cu părinţii tăi, atunci voi ridica după tine pe urmaşul tău, care va răsări din coapsele tale şi voi întări stăpânirea sa. Acela va zidi casă numelui meu şi eu

voi întări scaunul domniei lui în veci. Eu voi fi aceluia tată, iar el îmi va fi fiu; de va greşi, îl voi pedepsi eu cu toiagul bărbaţilor şi cu loviturile fiilor oamenilor, dar mila mea nu o voi lua de la el cum am luat-o de la Saul, pe care l-am lepădat înaintea feţei tale. Casa ta va fi neclintită, regatul tău va rămâne veşnic înaintea ta şi tronul tău va sta în veci" (7: 12 – 15).

În Psalmi, Yahweh vorbeşte despre aceeaşi promisiune făcută lui David: „Făcut-am legământ cu aleşii mei, juratu-m-am lui David, robul meu: Până în veac voi întări seminţia ta şi voi zidi din neam în neam scaunul tău" (88: 4 – 5) şi „Din rodul pântecelui tău voi pune pe scaunul tău" (131: 11). Profeţia se întâlneşte şi la Isaia (Yeşa'yahu): „Jilţul lui se va întări prin milostivire şi pe el va şedea de-a pururi în cortul lui David un judecător apărător al pricinei drepte şi râvnitor dreptăţii" (16: 5), dar şi la Ieremia (Yirmiyahu): „Iată vin zile, zice Yahweh, când voi ridica lui David odraslă dreaptă şi va ajunge rege şi va domni cu înţelepciune; va face judecată şi dreptate pe pământ. În zilele lui, Iuda va fi izbăvit şi Israel va trăi în linişte" (23: 5 –

6). Tot Isaia prorocea: „O mlădiţă va ieşi din tulpina lui Iesei (tatăl lui David – n.a.) şi un lăstar din rădăcinile lui va da. Şi se va odihni peste el Duhul lui Yahweh, duhul înţelepciunii şi al înţelegerii, duhul sfatului şi al tăriei, duhul cunoştinţei şi al bunei-credinţe (...) Pe cel aprig îl va bate cu toiagul gurii lui şi cu suflarea buzelor lui va omorî pe cel fără de lege (...) Atunci lupul va locui laolaltă cu mielul şi leopardul se va culca lângă căprioară; şi viţelul şi puiul de leu vor mânca împreună şi un copil îi va paşte. Juninca se va duce la păscut împreună cuursoaica şi puii lor vor sălăşlui la un loc, iar leul caşiboul va mânca paie; pruncul de ţâţă se va juca lângă culcuşul viperei şi în vizuina şarpelui otrăvitor copilul abia înţărcatâşi va întinde mâna. Nu va fi nicio nenorocire şi niciun prăpăd în tot muntele meu cel sfânt! (...) Şi în vremea aceea, mlădiţa cea din rădăcina lui Iesei va fi ca un steag pentru popoare; pe ea o vor căuta neamurile şi sălaşul ei va fi plin de slavă (...) Atunci pizma lui Efraim va înceta şi duşmanii lui Iuda vor fi zdrobiţi (...) se vor avânta în latura filistenilor la apus şi vor jefui

împreună pe feciorii răsăritului; asupra Edomului şi Moabului îşi vor întinde mâna lor, şi copiii lui Amon vor asculta de ei. Yahweh va seca limba de mare a Egiptului şi mâna lui va ameninţa groaznic Eufratul, şi-l va împărţi în şapte râuri şi se va putea trece cu piciorul" (11: 1 – 15). Aceste profeţii sunt amintite şi în Noul Testament. În Evanghelia lui Luca, un înger îi spune Mariei: „Şi iată vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare şi fiul celui preaînalt se va chema şi Domnul Theos îi va da lui tronul lui David, părintele său. Şi va împărăţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia lui nu va avea sfârşit" (1: 31 – 33). Iar în Epistola către Romani, apostolul Pavel vorbeşte despre evanghelia lui Theos „pe care a făgăduit-o mai înainte, prin prorocii săi, în Sfintele Scripturi, despre fiul său, cel născut din sămânţa lui David, după trup" (1: 2 – 3), amintind şi de profeţia lui Isaia: „Şi se va arăta rădăcina lui Iesei, cel care se ridică să domnească peste neamuri; întru acela neamurile vor nădăjdui" (15: 12).

Deşi toate aceste profeţii păreau să se

fi îndeplinit prin Iisus, mai apare o problemă în Vechiul Testament: sunt incompatibile cu cele ale profetului Ieremia. Referindu-se la Iehonia, strămoş al lui Iosif în Evanghelia lui Matei, profetul spunea: „Aşa zice Yahweh: «Scrieţi pe omul acesta ca lipsit de copii, ca om nenorocit în zilele sale, pentru că nimeni din neamul lui nu va mai şedea pe tronul lui David şi să domnească peste Iuda!»” (22: 30). La fel şi despre Ioiachin, tatăl lui Iehonia, pe care Matei l-a eliminat din listă pentru că îi încurca numărătoarea: „De aceea, aşa zice Yahweh despre Ioiachin, regele lui Iuda: Nu va mai fi din el urmaş care să şadă pe scaunul lui David; trupul lui va fi aruncat în arşiţa zilei şi în frigul nopţii” (36: 30). Conform ipotezei neotestamentare, Iisus este urmaş al lui Ioiachin şi Iehonia şi a stat pe tronul lui David (la modul figurat), ceea ce contrazice profeţiile lui Ieremia. Din fericire pentru creştinism s-a găsit o soluţie rapidă pentru această contradicţie, considerându-se că blestemul a fost ridicat deoarece Iehonia s-a căit în timpul exilului babilonian. Cu toate acestea, apare o altă

întrebare: a împlinit Iisus profeţiile despre urmaşul lui David? Cu siguranţă nu! Iar asta din cel puţin trei motive:

— Iisus nu a stat niciodată pe tronul ori „în cortul lui David”. El nu a fost niciodată rege al Israelului ori al THE SECRETS OF Iudeei. În Evanghelia lui Ioan, Iisus chiar spunea: „Împărăţia mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăţia mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii mei s-ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar acum împărăţia mea nu este de aici” (18: 36). Prin urmare, dacă tronul lui Iisus era în ceruri, nu poate fi vorba despre cel al lui David, care a domnit pe Pământ. Cel puţin în scripturile evreilor, dacă nu în realitate.

— Profeţia din Cartea a Doua a Regilor nu este despre un urmaş îndepărtat al lui David: „Iată Yahweh îţi vesteşte că-ţi va întări casa, iar când se vor împlini zilele tale şi vei răposa cu părinţii tăi, atunci voi ridica după tine pe urmaşul tău, care va răsări din coapsele tale şi voi întări stăpânirea sa”. Profetul Natan spune cât se poate de clar: în momentul în care David va muri, Yahweh va pune pe tronul

Israelului pe unul dintre fiii regelui. Care nu poate fi decât Solomon, conform istoriei oficiale a evreilor. Despre acest fiu zeul afirma că „acela va zidi casă numelui meu şi eu voi întări scaunul domniei lui în veci”. Biblia susţine că Solomon este cel care a construit primul mare templu al lui Yahweh în Ierusalim, aşa că el este cel care „va zidi casă numelui meu”. Restul afirmaţiilor zeului se referă la acelaşi rege: „Eu voi întări scaunul domniei lui în veci.

Eu voi fi aceluia tată, iar el îmi va fi fiu; de va greşi, îl voi pedepsi eu cu toiagul bărbaţilor şi cu loviturile fiilor oamenilor, dar mila mea nu o voi lua de la el cum am luat-o de la Saul, pe care l-am lepădat înaintea feţei tale. Casa ta va fi neclintită, regatul tău va rămâne veşnic înaintea ta şi tronul tău va sta în veci”. Şi Ieremia tot despre Solomon vorbeşte: „Iată vin zile, zice Yahweh, când voi ridica lui David odraslă dreaptă şi va ajunge rege şi va domni cu înţelepciune; va face judecată şi dreptate pe pământ. În zilele lui, Iuda va fi izbăvit şi Israel va trăi în linişte”. Dacă ne luăm după Vechiul Testament, Solomon este acel înţelept despre care auzise tot

Pământul şi care a menţinut pacea în imperiul creat de tatăl său, David. Cu alte cuvinte, în timpul domniei lui Solomon regatul Iuda era izbăvit iar Israel trăia în linişte. Iar Solomon nu este Iisus, din câte ştim noi…

— Profeţia lui Isaia sub nicio formă nu se poate referi la Iisus. În timpul presupusei sale existenţe, acum două milenii, lupii nu locuiau laolaltă cu mieii, leoparzii nu se culcau lângă căprioară, copiii nu păşteau viţei şi pui de lei, vacile nu se duceau la păscut cu ursoaicele, viţeii şi puii de urs nu locuiau împreună, leii nu mâncau paie iar bebeluşii nu se jucau lângă culcuşurile viperelor fără a păţi ceva. Iisus nu a fost „ca un steag pentru popoare”, pe care să-l caute neamurile, el propovăduind doar prin zonele puţin populate din Palestina. În acea vreme duşmanii iudeilor nu au fost zdrobiţi ci dimpotrivă, Iudeea aflându-se sub stăpânire romană. Nu ştim nici să-i fi jefuit atunci evreii pe filisteni, pe „feciorii răsăritului” ori pe edomiţi, moabiţi sau amoniţi. Afirmaţia „nu va fi nicio nenorocire şi niciun prăpăd în tot muntele

meu cel sfânt!” este una complet falsă, ţinând cont de desele revolte din acea vreme împotriva romanilor, care lăsau mereu în urmă bălţi de sânge şi numeroase cadavre. Yahweh nu a secat acum 2000 de ani nici „limba de mare a Egiptului”, nici nu a împărţit Eufratul în şapte râuri, peste care să se poată „trece cu piciorul”. Doar dacă toate acestea nu s-au petrecut într-un univers paralel, nu putem considera că se referă la perioada presupusei vieţi a lui Iisus, aşa cum interpretează creştinii. Aşa-zisele profeţii ale Vechiului Testament despre Solomon ori despre un Mesia viitor, care va apărea la sfârşitul timpului, au fost înţelese greşit de creştini şi atribuite lui Iisus, pentru a părea că el este salvatorul aşteptat de evrei. La fel s-a procedat şi cu multe alte prorociri. Amuzantă este interpretarea cuvintelor lui Osea (Hoşea): „Când Israel era tânăr, eu îl izbeam, şi din Egipt am chemat pe fiul meu” (11: 1). Este evident că „fiul” lui Yahweh, chemat din Egipt, este poporul israelit. Osea chiar continuă, pentru a înlătura orice dubiu cu privire la identitatea „fiului”: „Cu cât eu îi chemam,

cu atât fugeau de dinaintea mea şi jertfeau baalilor şi aduceau tămâieri chipurilor cioplite de idoli” (11: 2). Evanghelia lui Matei este singura în care apare fuga în Egipt a Mariei, a lui Iisus şi a lui Iosif, de frica lui Irod care începuse să măcelărească nou-născuţi. „Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prinproorocul: «Din Egipt am chemat pe fiul meu»”, continuă senin Matei, care n-a reuşit să-şi dea seama că a inventat o poveste doar pentru că a înţeles greşit cuvintele lui Osea. Cuvinte care nu făceau parte dintr-o profeţie despre vreun Mesia, ci dintr-o relatare a unor evenimente de mult timp apuse despre poporul israelit.

Probabil cea mai controversată este profeţia referitoare la naşterea dintr-o fecioară. Tot Matei spune în evanghelia sa: „Acestea toate s-au făcut ca să se împlinească ceea ce s-a zis de Domnul prin prorocul care zice: «Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel, care se tâlcuieşte: Cu noi este Theos»” (1: 22 – 23). Prorocul la care face referire Matei este Isaia. În

cartea sa din Vechiul Testament, Isaia nota: „Domnul meu vă va da un semn: Iată, fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emmanuel. El se va hrăni cu lapte şi cu miere până în vremea când va şti să arunce răul şi să aleagă binele. Că înainte ca fiul acesta să ştie să dea la o parte răul şi să aleagă binele, pământul de care îţi este teamă, din pricina celor doi regi, va fi pustiit” (7: 14 – 16). Este evident că Iisus nu s-a numit Emmanuel şi că nu există nicio legendă creştină care să specifice meniul său format doar din lapte şi miere. Dacă citim tot capitolul 7 al Cărţii lui Isaia, observăm că şi aici Matei a înţeles doar ce a vrut dintr-un paragraf scos din context. Adică nimic, ca să fim cât mai exacţi. Isaia scria că „Reţin, regele Siriei, împreună regele lui Israel” sau cu Pecah, fiul lui Remalia, hotărât să atace Iudeea. Zeul Yahweh l-a trimis pe profetul Isaia la Ahaz, regele Iudeei, cu un mesaj menit să îl încurajeze: „Ia aminte, fii liniştit şi nu te teme şi inima ta să nu se slăbească din pricina acestor doi tăciuni care fumegă”. Chiar dacă „Aram a hotărât pustiirea ta, împreună cu

Efraim şi cu fiul lui Remalia”, regele ar trebui să ştie că „aşa zice Yahweh Elohim: «Aceasta nu va fi, nici nu se va împlini!»”. Isaia l-a sfătuit pe rege să-i ceară zeului un semn care să confirme veridicitatea profeţiei: „Cere un semn de la Yahweh Elohim al tău, în adâncurile iadului sau în înălţimile cele de sus”. Ahaz a refuzat categoric: „Nu voi cere şi nu voi ispiti pe Yahweh!”. Profetul însă a insistat şi le-a explicat tuturor celor prezenţi care va fi semnul ce le va demonstra că au parte de protecţia zeului: „Ascultaţi voi cei din casa lui David! Nu vă ajunge să obosiţi pe oameni, de veniţi să obosiţi şi pe Yahweh al meu? Pentru aceasta Yahweh al meu vă va da un semn: Iată, fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emmanuel”. În acest pasaj, pentru „fecioară” Isaia a folosit cuvântul „almah”, care desemnează o tânără aflată la vârsta pubertăţii şi care nu a născut, deşi vârsta îi permite să o facă. Termenul ebraic nu are nicio legătură cu virginitatea. O „almah” putea fi virgină sau nu, important era să fie adolescentă şi să nu fi născut vreodată. Tot în Vechiul

Testament, când servitorul lui Avraam căuta o soţie pentru Isaac, el s-a rugat zeului său să îi trimită la fântâna o „almah” care să-i dea de băut lui şi cămilelor sale. Aici, Rebeca a fost acea „almah”, adică adolescentă. Dacă ar fi fost vorba despre virginitate, servitorul lui Avraham n-ar fi avut cum să-şi dea seama dacă e fecioară doar privind-o. Miriam, tot o „almah”, este cea care trebuia să aibă grijă de nou-născutul Moise. În Cântarea Cântărilor 6: 8 se spune că Solomon avea 60 de regine, 80 de concubine şi nenumărate „alamot” (pluralul pentru „almah”). Ţinând cont că niciun rege nu îşi aduna femei pentru a se uita la ele, nu poate fi vorba despre fecioare, ci despre adolescente care încă nu născuseră. Pasajul indică femeile cu care Solomon făcea sex: regine şi concubine de vârste diverse, cu sau fără copii, dar şi adolescente care nu au născut. Cu toate astea, „almah” a fost tradus în greacă prin „parthenos”, adică „virgină”, ceea ce l-a făcut pe Matei să înţeleagă greşit cuvintele lui Isaia. Profetul i-a spus regelui Ahaz că o „almah”, adică o adolescentă, va

rămâne însărcinată şi va naşte un fiu, pe care îl va numi Emmanuel. Înainte ca acel copil să crească, „pământul de care îţi este teamă, din pricina celor doi regi, va fi pustiit” şi „va rade Yahweh cu un brici, luat de împrumut de dincolo de Eufrat, pe regele Asiriei, capul, părul de pe trup şi îi va smulge şi barba”. Aşadar, Isaia s-a referit la o adolescentă care a născut un băiat în anul 734 î.e.n., pe care l-a numit Emmanuel, nicidecumla Maria şi la Iisus. De fapt, fecioria Mariei nuROMÂNIA – există în Noul Testament decât în evangheliile lui Matei şi Luca, cei doi care au întocmit controversatul arbore genealogic al lui Iisus. Evangheliile lui Marcu şi Ioan şi epistolele lui Pavel nu menţionează naşterea dintr-o virgină. Cum şi această parte a fost inventată pentru a se îndeplini o profeţie prost înţeleasă, înţelegem de ce lipseşte din cea mai mare parte a Noului Testament.

Totuşi descendenţa lui Iisus, atât de încurcată şi plină de falsuri ori de contradicţii, are o rezolvare extrem de simplă. Atât în lista lui Matei, cât şi în cea a lui Luca, Iosif este urmaşul regelui

David. Însă, conform doctrinei creştine, Iosif nu a contribuit în vreun fel la concepţia lui Iisus. A fost tatăl lui adoptiv, prin urmare Iisus nu putea fi considerat „din coapsele”, „din rodul pântecelui” sau „din sămânţa lui David, după trup”, ori „din tulpina lui Iesei”, atât timp cât nu aveau acelaşi sânge. Nimic din materialul genetic al miticului rege israelit nu avea cum să ajungă în Iisus, ci poate doar în Iosif, dacă şi-ar fi rezolvat problema celor două genealogii confuze. Teologii au încercat să explice această neregulă prin prisma moştenirii legale. Cu alte cuvinte, chiar dacă nu era fiul natural al lui Iosif, Iisus devenea moştenitorul lui legal, aşadar urmaş al lui David. Şi Luca ne spune că „Iisus însuşi era ca de treizeci de ani când a început (să propovăduiască), fiind, precum se socotea, fiu al lui Iosif”. E drept că, pentru toată lumea care îl credea fiul lui Iosif, Iisus era moştenitorul lui legal şi descendent al lui David. Însă pentru cei care cunosc „adevărul” biblic, adică neamestecul genelor lui Iosif în concepţia lui Iisus, fiul Mariei nu poate fi sub nicio formă „din coapsele”, „din rodul

pântecelui” sau „din sămânţa lui David, după trup”. Profeţiile susţin că Mesia evreilor va avea A.D.N.-ul lui David, nu că va fi un urmaş prin adopţie. Prin urmare, Iisus nu este urmaşul miticului rege, ceea ce înseamnă că aşa-zisele profeţii mesianice nu s-au îndeplinit, iar Matei şi Luca s-au chinuit inutil să compună genealogii confuze. Cu această ocazie, creştinii se văd puşi în faţa unei dileme, fiind nevoiţi să-i aleagă tatăl lui Iisus. Dacă era fiul vreunei zeităţi, nu era urmaşul lui David, prin urmare nu putea fi Mesia; dacă era fiul lui Iosif, ar fi putut fi urmaşul lui David (doar după ce s-ar fi clarificat inadvertenţele dintre cele două genealogii), însă şi-ar pierde descendenţa divină, implicit rolul de zeu în trinitatea creştină. Nu pot fi valabile ambele variante, după cum am văzut, şi oricare dintre ele ar fi aleasă, niciuna nu ar fi destul de bună în lipsa celeilalte.

Aceste nereguli biblice legate de naşterea, învierea şi genealogia lui Iisus, alături de lipsa sa din cronicile vremurilor şi din profeţiile mesianice evreieşti, demonstrează că avem de a face cu un

personaj inventat, nicidecum istoric. Un alt argument îl reprezintă mitologia. Religiile popoarelor din lumea întreagă sunt pline de zeităţi care au murit şi au înviat după o scurtă perioadă, cum ar fi Osiris în Egipt, Dionisos în Grecia, Dumuzi / Tammuz şi Inanna/Iştar în Mesopotamia, Baal în Canaan sau Baldur în Scandinavia. Des întâlnite erau şi naşterile din fecioară, de genul celei descrise de evanghelişti Luca şi Matei. De exemplu, zeul frigian Attis s-a născut din fecioara Nana, care a rămas însărcinată după ce i-a căzut în sân un sâmbure de migdală sau de rodie. Pentru tibetani, Buddha a coborât din cer şi a pătruns în trupul fecioarei Maya sub forma unei raze în cinci culori. În autobiografia sa, regele Sargon cel Mare scria că mama lui era o neprihănită preoteasă atunci când l-a născut. Despre Ginghis Han se spunea că purcedea dintr-o fecioară nevinovată. În Kalevala, epopeea naţională finlandeză, fecioara Ilmatar a fost fecundată de vânt, născându-l astfel pe eroul Veinemeinen. Tot aici, fecioara Mariatta a născut după ce a înghiţit o afină. Vechii locuitori ai peninsulei Yucatán

îl adorau pe mântuitorul Bakab, născut din neprihănita fecioară Ciribiras. Tot la indienii mexicani, fecioara Coatlicue a pus în sân o bilă cu pene, rămânând astfel gravidă.

Pe lângă aceste naşteri mai există multe altele considerate miraculoase, chiar dacă nu implică fecioare. Pe peretele templului din Luxor a fost înfăţişată naşterea faraonului Amenhotep III, cu aproximativ un mileniu şi jumătate înainte de apariţia creştinismului. Din imaginile de pe perete ies în evidenţă următoarele: zeul Thoth o înştiinţează pe Mutemwiya că în curând va naşte un copil, zeul Amon pătrunde în ea luând forma faraonului Thutmose IV în prezenţa zeiţelor Selket şi Neith, iar după naştere pruncului i se închină zeii şioamenii, care îi aduc daruri. Din imagini nu lipseşte ankh-ul, crucea egipteană, simbolul vieţii eterne. În Grecia, când regele Oinopion le-a cerut zeilor un fiu, Zeus, Poseidon, Dionisos şi Hermes au urinat în pielea boului care le-a fost sacrificat, au îngropat-o iar după nouă luni s-a născut din ea Orion. Hera se lăuda că i-a născut pe Ares şi pe Hebe fără

ajutor bărbătesc, iar Zeus că le-a dat naştere singur Atenei şi lui Dionisos. În Egiptul antic, Neith l-a conceput singură pe Ra. La perşi, zeul Ormuză a trimis un arhanghel să-i aducă unei femei Duhul Sfânt într-o tulpină de plantă; corpul ei s-a împreunat cu Duhul, astfel născându-se profetul Zoroastru. În China, când monstrul Ki-Lin s-a apropiat de mama lui Confucius, ea a scos din gură o piatră preţioasă, din care a fost zămislit filosoful. Proteus, unul dintre zeii mărilor la greci, i s-a arătat mamei lui Apollonios din Tyana, spunând că vrea să se întrupeze în ea. Odată femeia a visat nişte lebede care îi cântau şi când s-a trezit a născut, în timp ce cerul era brăzdat de fulgere. Acest Apollonios a fost cinstit chiar şi de creştini, împăratul roman Alexandru Sever aşezându-i în secolul al III-lea chipul în casa sa de rugăciuni, alături de cel al lui Iisus. Mama lui Octavian Augustus s-a îmbătat şi a adormit în templul zeului Apollo; în acest timp, un dragon s-a apropiat de ea, iar peste zece luni s-a născut Octavian, care a devenit primul împărat roman. Atenienii credeau că

Perictione l-a născut pe Platon în urma relaţiilor ei cu zeul Apollo. Acelaşi zeu era considerat şi tatăl lui Scipio Africanul. Despre Alexandru Macedon se spunea că ar fi fost fiul lui Zeus sau al lui Dionisos, care se împreună cu Olimpia, soţia lui Filip II al Macedoniei, sub formă de şarpe sau dragon. Şi exemplele ar putea continua.

Evanghelistul Matei ne spune că viaţa lui Iisus a fost pusă în primejdie încă de la naştere, când regele Irod a hotărât să fie ucişi toţi pruncii din Betleem. Putem considera acest episod pură fabulaţie, mai ales pentru că nu există nici la ceilalţi evanghelişti, nici la istoricii vremurilor respective. Nici dacă ar fi fost o întâmplare reală nu ar fi fost una spectaculoasă, deoarece în acea vreme Betleemul număra aproximativ o mie de locuitori, copiii până în doi ani fiind în jur de douăzeci. De ce a inventat Matei această poveste? Deoarece, pentru a sublinia măreţia unui zeu sau a unui erou, povestea sa trebuia să fie presărată de pericole peste care respectivul să treacă. Anticii au folosit această tactică de foarte multe ori. Tiparul este aproape

întotdeauna acelaşi: naşterea zeului / eroului era profeţită, un personaj negativ încerca să ucidă pruncul iar planul diabolic eşua. Vom enumera câteva exemple, pentru a înţelege acest procedeu de hiperbolizare menit să crească importanţa eroilor umani sau divini. Povestea uciderii pruncilor din ordinul lui Irod este copia episodului veterotestamentar în care faraonul din vremea lui Moise a hotărât ca toţi nou-născuţii de parte bărbătească ai israeliţilor să fie ucişi. Moise a fost ascuns de mama sa într-un coşuleţ şi lăsat pe apa Nilului. Această poveste este, la rândul ei, copia celei a fondatorului Imperiului Akkadian, Sargon cel Mare, care a fost lăsat într-un coşuleţ pe râul Eufrat de către mama lui, pentru a nu fi ucis. În Egipt, pruncul Horus a fost ascuns printre trestiile de pe malul Nilului de teama unchiului său, Seth. La greci, semizeul Perseu a fost lăsat pe mare într-o ladă, împreună cu mama lui, din ordinul bunicului său, regele Acrisios. Zeul Uranus şi-a închis copiii în Tartar, de teamă că îl vor detrona. După ce i-a luat locul tatălui său, titanul Cronos a

fost blestemat să aibă acelaşi destin; prin urmare şi-a înghiţit copiii, însă cel mai mic dintre ei, Zeus, a fost salvat. În Persia, când s-a născut profetul Zoroastru, a cărui naştere fusese prorocită cu 3.000 de ani înainte, nişte ucigaşi au încercat să-l omoare, însă un înger i-a sfătuit părinţii să se ascundă într-un alt ţinut. Înaintea naşterii zeului indian Krişna se prevestise că el va nimici răul de pe Pământ. S-a născut într-o temniţă, unde mama sa fusese închisăde către fratele ei, regele Kansa, careaporuncit ca toţi pruncii să fie ucişi. Însă un glas din cer a sfătuit-o pe mama lui Krişna să treacă peste fluviul Djamna pentru a salva copilul. Astyages, regele mezilor, a avut două vise neobişnuite, care pentru ghicitorii săi însemnau că va avea un nepot ce îi va lua tronul. Copilul, numit Kuruş (Cyrus cel Mare), viitorul împărat al Imperiului Persan, a fost salvat de la moarte în mod miraculos. Strămoşii romanilor, Romulus şi Remus, au fost salvaţi de o lupoaică. Într-o legendă arabă, regele Nimrod a văzut pe cer o stea ciudată, despre care astrologii săi i-au spus că vestea naşterea unui prunc

care va deveni căpetenia unui popor ce va conduce lumea. Regele a poruncit ca toţi bebeluşii de parte bărbătească din regatul său să fie ucişi. Viitoarea mamă a copilului a fost prevenită de pericol şi a fugit în altă ţară, născându-l pe Ibrahim (Avraam) într-o peşteră. Steaua care le-a arătat magilor drumul către Iisus în Evanghelia lui Matei nu este unică, astfel de stele trimise de zei existând în legendele antice. De exemplu, pe lângă cea din mitul lui Nimrod, care vestea naşterea lui Avraam, există una în Eneida scrisă de poetul roman Publius Vergilius Maro cu câteva decenii înaintea erei noastre. În noaptea în care aheii au cucerit cetatea Troia, prinţul închise l-a rugat pe zeul Jupiter să-i salveze familia: „Atotputernice Jupiter, dacă te poate îndupleca rugăciunea cuiva, uită-te cu îndurare la noi; atât îţi cerem şi, dacă o meritǎm prin credinţa noastră, dă-ne ajutorul tău şi întăreşte-ne prorocirea”. Imediat după această rugăminte „se şi auzi bubuitul unui tunet la stânga şi, lunecând de pe cer în întuneric, o stea căzu lăsând în urmă-i o dâră de lumină. Noi o văzurăm atingând acoperişul casei

noastre şi, strălucitoare încă, ea se ascunse în pădurile Idei, arătându-ne astfel drumul”. După această minune, prinţul închise „se ridică atunci în picioare, înălţă rugăciuni zeilor şi se închină la steaua sfântă”. La fel ca steaua din Evanghelia lui Matei, cea trimisă de Jupiter avea rolul de a indica drumul cel corect. Câţiva troieni, conduşi de semizeul Enea, au urmat steaua şi au reuşit să fugă din Troia.

Chiar dacă naşterile miraculoase şi învierea erau des întâlnite în religiile lumii, asta nu dovedeşte că povestea lui Iisus reprezintă un plagiat. Însă există dovezi. S-a observat că există asemănări între zeul creştinilor şi multe divinităţi solare, aşa cum este Sol Invictus al romanilor. Chiar şi data naşterii lui Iisus, 25 decembrie, era ziua în care se sărbătoreau zeităţile solare în întregul Imperiu Roman. Ritualurile creştine sunt copii ale altora păgâne; împărtăşania a fost preluată din religia zeului Mithra iar botezul din cel al divinităţilor acvatice, fiind practicat în Sumer, Egipt, Babilon, Canaan sau India. Mitra papală chiar

poartă numele aceluiaşi Mithra şi forma de peşte a zeului babilonian Oannes. În primele veacuri ale creştinismului se indica drept loc al naşterii lui Iisus o peşteră din Betleem care, anterior, fusese considerată locul naşterii dintre legenda lui Iisus şi zeului Tammuz. Asemănările cele ale altor zei ori eroi ai Antichităţii nu este comentată de obicei de reprezentanţii Bisericii, care dau foarte rar explicaţii, de cele mai multe ori aberante.

De exemplu, martirul Iustinian a explicat asemănarea dintre istoria lui Perseu şi a lui Iisus prin faptul că Diavolul, ştiind că Hristos va veni curând pe Pământ, a ticluit lucrurile astfel ca toate minunile să aibă loc înainte de sosirea zeului. Tot Iustinian a explicat şi asemănarea dintre împărtăşania creştină şi cea din religia lui Mithra: „duhurile rele, imitând acest ritual, au încetăţenit împărtăşania şi în misteriile lui Mithra”. Cel mai evident caz de plagiat, care nu poate fi pus pe seama vreunei entităţi malefice, oricât şi-ar fi dorit asta Iustinian, îl reprezintă episodul învierii lui Lazăr din Evanghelia lui Ioan. Dacă ar fi fost un

personaj real, Lazăr s-ar fi numit El'azar. „El" înseamnă „zeu" în ebraică, iar „azar" este o transliterare a numelui zeului egiptean Asar (Osiris); prin urmare, El'azar se traduce corect ca „Zeul Asar". În mitologia egipteană, Aset (Isis) l-a înviat pe zeul Asar; în cea creştină, Iisus l-a înviat pe cel numit „Zeul Asar", ceea ce nu poate fi o coincidenţă. Şi nici asemănarea numelor lui Iisus şi Isis. Povestea lui Iisus a fost inspirată şi din cele ale unor personaje biblice.

Episodul uciderii pruncilor din ordinul lui Irod este identic cu cel al lui Moise, iar doi profeţi veterotestamentari au înfăptuit miracole asemănătoare celor ale zeului creştinilor: Ilie (Eliyahu) şi Elisei (Elişa). Ilie a înmulţit făina şi undelemnul unei văduve din Sarepta, încât să nu se consume până la sfârşitul secetei, i-a înviat copilul şi a despărţit apele râului Iordan la fel ca Moise. Discipolul său, Elisei, a despărţit apa în acelaşi mod, a înmulţit undelemnul unei văduve şi mâncarea unor lucrători pe câmp, a înviat un copil şi a vindecat un lepros. Însă asemănările mitului lui Iisus cu cele ale altor personaje

pălesc în faţa celei mai importante: zeul creştinilor este copia divinităţii numite de sumerieni Enlil.

Legendele incaşilor din America de Sud spun că, după Potop, Pământul se afla în beznă din cauza dispariţiei Soarelui, societatea era sfâşiată de dezordini iar oamenii sufereau. După cum nota Harold Osborne în cartea South American Mythology (1968), atunci „a apărut dintr-odată, venind de la sud, un bărbat alb cu o statură impunătoare şi o atitudine autoritară. Acest om avea o putere atât de mare, încât transforma dealurile în văi şi din văi ridica dealuri înalte, făcând apa să curgă din piatră”. Acest personaj, care le-a oferit oamenilor cunoştinţele necesare unei vieţi civilizate, a fost numit de popoarele andine Viracocha, Illa, Huracocha, Con, Con Ticci, Kon Tiki, Thunupa, Taapac sau Tupaca. Lui i se atribuie introducerea în Perú a unor cunoştinţe variate de medicină, metalurgie, agricultură, creştere a animalelor, artă a scrierii şi o înţelegere complexă a principiilor ingineriei şi arhitecturii. În secolul al XVII-lea, vicarul

Francisco de Ávila scria în tratatul său despre incaşi că acest personaj „a făcut să apară terase şi câmpuri pentru culturi pe pantele abrupte ale râpelor, ridicând pereţi de sprijin care să le susţină.

A făcut şi canale de irigaţie pentru a le uda (...) a colidant peste tot, realizând multe minunăţii”. Cel care a venit într-o vreme de haos pentru a readuce lumea pe calea cea dreaptă şi care mânuia arme teribile a fost considerat de băştinaşi stăpânul ştiinţei şi al magiei dar şi, aşa cum era de aşteptat, zeu. Pe lângă om de ştiinţă, arhitect, sculptor şi inginer, Viracocha era de asemenea învăţător şi vindecător. Se spune că „pe oriunde trecea îi vindeca pe toţi cei bolnavi şi le reda vederea celor orbi”. Primul cronicar spaniol care a consemnat legenda lui preciza că i-a fost povestită de indienii printre care ajunsese în călătoriile sale prin Anzi: „ei spun că acest om trecea pe drum, înspre nord, făcând minuni la tot pasul, şi că nu l-au mai văzut. Peste tot îi sfătuia pe oameni cum să trăiască, le vorbea cu mare dragoste şi bunătate şi-i învăţa să fie buni şi să nu-şi facă rău unul

altuia, ci să se iubească unii pe alţii şi să se arate miloşi toţi faţă de toţi. În cele mai multe locuri i se spunea Ticci Viracocha”. Într-o legendă consemnată de Harold Osborne în South American Mythology, Viracocha „mergea însoţit de o suită şi le vorbea băştinaşilor cu dragoste, numindu-i fiii şi fiicele lui. Peste tot pe unde trecea înfăptuia minuni. Pe bolnavi îi vindeca printr-o simplă atingere. Vorbea orice limbă mai bine decât localnicii, care îl numeau Thunupa, Tarpaca, Viracocha-Rapacha, Pachacan”. Un personaj care a venit într-o vreme de haos pentru a readuce lumea pe calea cea dreaptă, care făcea minuni, vindeca bolnavi, răspândea mesaje de iubire şi a fost considerat zeu seamănă izbitor cu Iisus al creştinilor. Chiar şi la înfăţişare. Cronicarul Juan de Betanyos afirma în Istoria şi legendele incaşilor din secolul al XVI-lea că indienii îl descriau pe Viracocha Thunupa-Viracocha era „un bărbat alb, înalt de statură, a cărui înfăţişare şi prezenţă stârneau mare admiraţie şi respect”.

Alte legende ale peruanilor, culese de Harold Osborne şi publicate în South

American Mythology, îl descriu pe zeu ca fiind „un bărbat alb, cu înfăţişare augustă, cu ochi albaştri, cu barbă, era sobru, puritan şi predica împotriva beţiei, a poligamiei şi a războiului”, ce purta o cămaşă fără mâneci care îi ajungea până la genunchi, „un bărbat alb cu o statură impunătoare şi o atitudine autoritară” sau „un bărbat slab, de statură medie, cu barbă, îmbrăcat într-o mantie destul de lungă”. La fel ca Iisus, Viracocha călătorea înconjurat de adepţi. O legendă consemnată în Relación anonyma de los costumbres antiquas de ca fiind „un bărbat înalt, cu barbă, înveşmântat într-o robă albă care-i ajungea până la pământ şi pe care o purta strânsă cu o centură pe talie”. Într-un mit consemnat de John Hemming în The Conquest of the Incas, Ios naturales del Piru, citată în The Facts on File Encyclopaedia of World Mythology and Legend, susţine că zeul era însoţit de discipoli de două feluri: „huaminca” („soldaţii credincioşi”) şi „hayhuaypanti” („cei strălucitori”). Rolul lor era de a purta mesajul zeului „în toate colţurile lumii”, la fel ca apostolii lui Iisus. Pears

Encyclopaedia of Myths and Legends: Oceania, Australia and the Americas din 1978 îi numeşte „viracochas” pe aceşti însoţitori: „atunci Con Ticci şi-a adunat adepţii, care se numeau viracochas” şi „Con Ticci le-a poruncit tuturor viracochas, în afară de doi, s-o ia spre est”. Aceeaşi denumire este folosită şi în miturile adunate de Harold Osborne: „aşadar acei viracochas au plecat în provinciile în care îi trimisese Viracocha”. O poveste asemănătoare este consemnată în Evanghelia lui Luca, unde Iisus a trimis şaptezeci de apostoli înainte, cu el rămânând doar doisprezece: „Iar după acestea, Domnul a ales alţi şaptezeci şi i-a trimis câte doi înaintea feţei sale, în fiecare cetate şi loc, unde însuşi avea să vină” (10: 1). După ce şi-a trimis adepţii înainte, aşa cum nota în The Ancient Civilizations of Perú antropologul şi lingvistul american John Alden Mason, „Viracocha însuşi, cu cei doi adjuncţi ai săi, au călătorit spre nord (…) Au mers de-a lungul cordilierei, unul dintre adjuncţi pe drumul de pe coastă, celălalt pe la marginea pădurilor răsăritene Creatorul s-

a dus la Urcos, lângă Cuzco, unde a poruncit viitoarei populaţii să iasă dintr-un munte.

A vizitat Cuzco, apoi şi-a continuat drumul spre nord, către Ecuador. Acolo, în provincia Manta, şi-a luat rămas bun de la poporul său şi, mergând pe valuri, a dispărut în largul oceanului". După părerea creştinismului, singurul personaj care a mers pe apă a fost Iisus, aşa cum susţin evangheliile: „Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare" (Evanghelia lui Matei 14: 25), „Şi către a patra strajă a nopţii a venit la ei umblând pe mare şi voia să treacă pe lângă ei" (Evanghelia lui Marcu 6: 48), „După ce au vâslit deci ca la douăzeci şi cinci sau treizeci de stadii, au văzut pe Iisus umblând pe apă şi apropiindu-se de corabie, ei s-au înfricoşat" (Evanghelia lui Ioan 6: 19). Juan Diez de Betanzos în Suma y Narración de los Incas are o altă variantă a întâmplării, însă cu acelaşi final miraculos: „Viracocha a plecat pe drumul său, chemând la el rasele de oameni (...) Când a ajuns în districtul Puerto Viejo, i s-au alăturat cei pe care-i trimisese înainte

şi, după ce s-au reunit, a plecat pe mare împreună cu ei. Se spune că el şi oamenii lui mergeau pe apă la fel de uşor cum ar fi mers pe uscat". Din nou întâlnim miracolul mersului pe apă, de această dată nu doar la zeu, ci şi la adepţii săi. N-ar trebui să ne mire prea mult că Biblia narează un eveniment asemănător: apostolul Petru a mers şi el pe apă dar, din pricina îndoielii, s-a scufundat: „Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă şi a venit către Iisus" (Evanghelia lui Matei 14: 29).

Incaşii susţineau că Viracocha, zeul identic cu Iisus atât prin fapte cât şi prin aspectul fizic, a venit printre ei la scurt timp după Potop, cu multe milenii înainte de presupusa naştere a lui Hristos. Ceea ce exclude posibilitatea ca incaşii să se fi inspirat cumva din Noul Testament. Conchistadorii chiar au rămas surprinşi când au descoperit similitudinile dintre religia indigenilor şi cea a creştinilor. Viracocha, zeul suprem al incaşilor, era numit de sumerieni Enlil, Adad sau Işkur, Sutah şi Atunci de egipteni, Ramman de akkadieni, Baal Hadad şi Eli de canaaneeni, Zeus de greci, Odin de

scandinavi şi Viṣṇu de hinduşi. Deşi miturile îl prezintă ca fiind un zeu războinic, aprig ca o furtună, autoritar şi nemilos cu duşmanii săi, Enlil era privit de strămoşii noştri ca o divinitate benefică, protectoare a omenirii. Soarele, lumina, ziua, estul şi parteadreaptă, asociate cu Enlil, reprezintă binele, în timp ce Luna, întunericul, noaptea, vestul şi partea stângă, asociate cu Enki, semnifică răul. De asemenea, elementele naturii, aflate în antiteză, au fost asociate cu aceiaşi doi zei: pământul şi apa erau domeniile lui Enki, iar aerul şi focul ale lui Enlil. Zeul furtunii era numit „taur” sau „leu”, epitete care îi indică rolul de zeu conducător, forţa şi ferocitatea. Fiind un zeu celest, pasărea a devenit simbolul său, indiferent dacă vorbim despre vulturul lui Zeus, despre cel al lui Viṣṇu ori despre corbii lui Odin. Rege al Pământului şi moştenitor al împărăţiei cerurilor, asociat cu furtuna datorită caracterului său războinic, Enlil era fiul ascultător, cel care făcea voia tatălui său, conducătorul suprem al lumii. Pentru hinduşi, Viṣṇu / Enlil s-a reîncarnat în Krişna, iar pentru budişti în Siddhartha

Gautama sau Buddha, ale căror poveşti sunt asemănătoare pe alocuri cu cea a lui Iisus. Naşterea lui Krişna a fost una miraculoasă, fiind conceput nu prin contact sexual, ci prin „transmisie mentală”, venirea sa în lume fiind profeţită cu mult timp înainte. Viaţa i-a fost ameninţată la naştere, când regele Kansa a poruncit ca toţi pruncii să fie ucişi, fiind salvat de un glas din cer, care a sfătuit-o pe mama lui să traverseze fluviul Djamna şi să fugă. Krişna a fost un prinţ devenit mai apoi rege, care a umblat prin India înconjurat de adepţi, a deşert, unde a fost ispitit de un demon. La un moment dat a fost şi păstor, aşa cum îl prezintă icoanele hinduse, dar şi un războinic feroce. Înainte să moară a anunţat că se va întoarce pentru a distruge răul. Naşterea lui Buddha, de asemenea miraculoasă, a fost stabilită cu aproximativ cinci secole înaintea celei a lui Iisus şi profeţită cu propovăduit pacea şi iubirea, a vindecat bolnavi şi a înviat morţi. S-a retras în mult timp înainte. Regele zeilor a intrat în corpul fecioarei Maya sub forma unei raze în cinci culori, a lăsat-o însărcinată iar ea

i-a dat naştere prinţului Siddhartha Gautama. Prinţul a fost un simplu om până la vârsta de 18 ani, când a devenit Buddha. S-a retras în pustiu, unde a fost ispitit de demonul Mara, a umblat prin ţară înconjurat de adepţi, a propovăduit pacea şi iubirea, a vindecat bolnavi şi a înviat morţi. Înainte să moară şi-a anunţat adepţii că se va întoarce pentru a distruge răul. Dacă Buddha şi Krişna erau consideraţi reîncarnări ale lui Vișņu, în evangheliile neotestamentare Sfântul Duh a pătruns în trupul lui Iisus. Şi el a fost ispitit de un demon, a străbătut ţara înconjurat de adepţi, a propovăduit pacea şi iubirea, a făcut miracole şi a promis că se va întoarce pentru a distruge răul. În plus, în Bhagavad Gītā, Krişna spunea că se întrupează de câte ori Legea slăbeşte şi se întăreşte nelegiuirea. În Evanghelia lui Matei, Iisus declara: „să nu socotiţi că am venit să stric Legea sau prorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc” (5: 17), o idee asemănătoare cu cea a zeului indian. Iar aceste asemănări remarcabile în vieţile celor trei nu pot fi puse pe seama întâmplării.

Pe lângă acestea, mai există câteva asemănări dintre Iisus şi Enlil, zeul furtunii, fiul şi moştenitorul împăratului ceresc Anu. Aşa cum ar fi:

— Iisus era numit „păstorul cel bun” iar Krişna era adesea reprezentat ca păstor. Unul dintre epitetele lui Enlil în Sumer era „bunul păstor”.

— Iisus era numit „regele iudeilor”. Creştinii îl consideră Hristos, adică Mesia evreilor, care înseamnă „Cel uns”, în acele vremuri fiind unşi doar regii. Pentru sumerieni Enlil avea rangul de rege, simbolizat şi de numărul său, 50.

— Iisus spunea că regatul său este în ceruri. Acolo era regatul lui Enlil, pe care îl moştenea de la tatăl său.

— Iisus spunea că a venit pe Pământ pentru a face voia tatălui său. Enlil era fiul ascultător, care urma întotdeauna ordinele tatălui său, An / Anu. Simbolul creştinismului este crucea, care în Mesopotamia era simbolul lui An.

— În Evanghelia lui Matei, Iisus stă la dreapta puterii. La Marcu, el a urcat la cer şi şade la dreapta Tatălui. Pentru sumerieni, Enlil era cel care stătea la

dreapta împăratului An în Consiliul Zeilor.

— Evanghelia lui Matei anunţă că toate neamurile Pământului îl vor vedea pe Iisus „venind pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă” (24: 30). Ideea se repetă în 26: 64, unde el va fi văzut „şezând de-a dreapta puterii şi venind pe norii cerului”. Unul dintre epitetele lui Baal Hadad, Enlil la canaaneeni, era „călăreţul norilor”.

— Evanghelia lui Marcu 3: 17 ne spune despre fraţii Iacov şi Ioan că Iisus „le-a pus lor numele Boanerghes, adică fiii tunetului”. Nu putem şti ce l-a determinat pe Iisus să îi numească astfel pe cei doi, cum nu putem şti nici legătura lor cu furtuna. Alta în afară de Enlil, zeul furtunii, ale cărui arme erau tunetul şi fulgerul.

— Când era împreună cu ucenicii săi în corabie, Iisus a oprit furtuna care le ameninţa vieţile, certând-o (Evanghelia lui Matei 8: 26). Acelaşi episod este prezent şi la Marcu: „Şi el, sculându-se, a certat vântul şi a poruncit mării: Taci! Încetează! Şi vântul s-a potolit şi s-a făcut linişte mare” (4: 39). Când Iisus a mers pe apă până la ucenicii săi, la fel ca Viracocha al

incaşilor, vântul s-a oprit după ce a ajuns în corabie (Evanghelia lui Matei 14: 32, Evanghelia lui Matei 6: 51). Evangheliile relatează şi uimirea oamenilor în faţa celui care avea putere asupra furtunii: „iar oamenii s-au mirat, zicând: Cine este acesta că şi vânturile şi marea ascultă de el?” (Evanghelia lui Matei 8: 27). Cine putea avea putere asupra furtunii dacă nu zeul ei, Enlil?

— În Talmud, Iisus este considerat fiul soldatului roman Pândiră. Deşi evreii au încercat să ascundă prin această afirmaţie originea divină a zeului creştinilor, în egipteană „pândiră” se scrie „pantr-ra”, care înseamnă „zeul Ra” („pa” – articol hotărât care se aşază întotdeauna înaintea substantivului, „ntr” = „zeu”.

În egipteană veche, „Ra” – numele zeului suprem al egiptenilor). Iar Ra era An în Sumer, tatăl lui Enlil.

— După Evanghelia lui Ioan, „Cuvântul s-a făcut trup şi s-a sălăşluit între noi”. Cuvântul, care aici îl simbolizează pe Iisus, în general reprezintă autoritatea. Pentru sumerieni, Enlil era sursa supremă de autoritate pe Pământ. Pentru egipteni, zeul

conducător Ra şi-a tăiat singur falusul, din care au căzut picături de sânge ce au dat naştere la două personificări ale intelectului: Hu („Autoritate”) şi Saa („Intelect”). Ra era An al sumerienilor, iar cei doi copii ai săi nu pot fi decât autoritarul Enlil şi zeul înţelepciunii şi al inteligenţei, Enki. Aşadar, şi la Ioan îi este atribuită lui Enlil autoritatea simbolizată de Cuvânt.

— Pentru gnosticii setieni, eonul Seth s-a încarnat în Iisus. Acest eon era zeul vechilor egipteni, Sutah (Seth pentru greci), numit Enlil de sumerieni.

— Pentru restul gnosticilor, eonul Hristos a coborât din cer, s-a împreunat cu sora sa, Sophia, şi a intrat în corpul omului Iisus. În concepţia lor, acest eon era Duhul Sfânt din evanghelii sau Seth al setienilor. Însă numele Khristos (aşa cum este scris în Noul Testament) seamănă foarte mult cu cel al indianului Krişna, ceea ce ne duce cu gândul la aceeaşi entitate.

— În Apologeticus, scriitorul creştin Tertullian nota că în cadrul luptelor degladiatori din Cartagina a fost expusă în public o pictură care îl reprezenta pe Iisus

având „urechi de asin, la unul din picioare cu copită, în mână ţinând o carte şi îmbrăcat în togă”. În cronica lui Tertullian, creştinii erau acuzaţi că se închinau unui cap de măgar dar şi că participau la orgii, crime şi incesturi. Aceste acuzaţii sunt menţionate şi de Marcus Minucius Felix în Octavius. Pe un sarcofag din secolul al III-lea, un măgar şi un bou apar lângă ieslea în care a fost aşezat pruncul Iisus. De asemenea, în episodul fugii în Egipt descris de

Evanghelia lui Matei, Maria este reprezentată de cele mai multe ori călare pe un măgar. Ceea ce indică o nouă legătură a lui Iisus cu Seth, zeul care pentru egipteni avea capul unui animal asemănător cu măgarul.

— În capitolul 12 al Apocalipsei lui Ioan, un balaur mare „stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naşte”, întocmai ca titanul Cronos din miturile greceşti, care îşi înghiţea copiii imediat după naşterea lor. Copilul, identificat de creştini cu Iisus, a fost salvat la fel ca Zeus (acelaşi Enlil) în miturile grecilor. Numele nimfei

Melissa, care l-a hrănit pe micuţul Zeus cu miere în legendele elene, în Irlanda este folosit ca formă feminină a numelui galic Maoiliosa, care înseamnă „Servitorul lui Iisus”.

— Iisus era numit „leul lui Iuda”. Enlil era numit în Mesopotamia „leul”. Oraşul egiptean Pi-Ramses, închinat lui Seth, se mai numea „oraşul leului”. La hinduşi, Śiva este reprezentat cu un leu sub picioare; cum Śiva este Enki, inamicul lui Viṣṇu / Enlil, această reprezentare indică superioritatea sa asupra rivalului său. Şi Iştar, fiica lui Enki, era reprezentată călcând pe lei din acelaşi motiv.

— În Evanghelia lui Matei, Iisus declara: „nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie” (10: 34). În Evanghelia lui Toma el afirma: „Poate că oamenii cred că am venit să aduc pacea pe pământ. Ei nu cunosc că am venit să arunc dezbinare peste lume: foc, sabie şi război” şi „am aruncat foc pe pământ, şi iată, îl veghez până ce izbucneşte”. Enlil era un zeu războinic iar focul, unul dintre elementele sale, în antiteză cu apa lui Enki.

— Iisus susţinea că l-a văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger. Acelaşi lucru se poate spune şi despre Enlil, care a cauzat căderea / exilul lui Enki pe Pământ.

— În religiile mesopotamiene, mama lui Enlil era numită adesea „Fecioara”. În creştinism, Maria, mama lui Iisus, poartă acelaşi epitet.

— Pasajul din Cartea lui Isaia, considerat de creştini a fi o profeţie despre zeul lor, Iisus, ascunde o referire la acelaşi Enlil. „Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emmanuel. El se va hrăni cu lapte şi cu miere până în vremea când va şti să arunce răul şi să aleagă binele” (7: 14 – 15), scria profetul. Un copil hrănit cu lapte şi cu miere întocmai ca Zeus, născut din Fecioară precum Enlil, care va alege binele şi va arunca răul… Ar putea părea o coincidenţă, însă nu şi dacă i-am privi numele cu atenţie. Pentru evanghelistul Matei, Emanuel se traduce prin „Cu noi este Dumnezeu” (1: 23). În sumeriană „em” înseamnă „vânt, furtună, vreme, nor, ploaie”, „anu” este „cerul” în akkadiană (derivat din „an” al sumerienilor, care are

acelaşi înţeles) iar „el” reprezintă cuvântul pentru „zeitate” în limbile nord-vest semitice (din care face parte şi ebraica). Aşadar, cea mai exactă interpretare a numelui Emanuel / Emmanuel este „Zeul furtunii şi al cerului”, adică nimeni altul decât Enlil.

— Dacă Iisus ar fi trăit în Iudeea primului secol, numele lui ar fi fost Yeşu’a (o variantă a numelui Yehoşu’a), care a fost tradus eronat de evrei în speranţa că şi creştinii le vor adopta zeul. În varianta oficială, numele lui înseamnă „Yahweh este salvarea”. Într-adevăr creştinismul a adoptat divinitatea evreilor, deşi nu era zeul despre care vorbea Iisus. Noul Testament nu foloseşte nici măcar o singură dată numele Yahweh pentru zeul suprem, ci Theos, derivat din grecescul „theoreo”, adică „a vedea, a privi, a observa”. Numele Yeşu’a / Yehoşu’a este compus din „Yah” (prescurtarea numelui Yahweh şi totodată numele Lunii la vechii egipteni) şi „ştia”, care înseamnă „plâns”. Yeşu’a / Yehoşu’a se traduce ca „Plânsul lui Yahweh” sau, şi mai corect, „Cel care îl face pe Yahweh să plângă”. Adică îl

desemnează pe duşmanul lui Yahweh / Marduk, care nu poate fi decât Enlil. După ce Iisus a murit pe cruce, evangheliile susţin că a avut loc un cutremur care a rupt în două catapeteasma templului din Ierusalim, a despicat pietrele şi a deschis mormintele. Cum templul cu pricina era al lui Yahweh, doar duşmanul acestuia, Enlil, i-ar fi provocat asemenea pagube.

— Evangheliile susţin că demonii ştiau cine este Iisus, iar el le cerea să tacă, pentru a nu-l da de gol. „Iar duhurile cele necurate, când îl vedeau, căzeau înaintea lui şi strigau, zicând: tu eşti fiul lui Theos. Şi el le certa mult ca să nu-l dea pe faţă” (Evanghelia lui Marcu 3: 11 – 12); „Din mulţi ieşeau şi demoni, care strigau şi ziceau: Tu eşti fiul lui Theos. Dar el, certându-i, nu-i lăsa să vorbească acestea, că ştiau că el este Hristosul” (Evanghelia lui Luca 4: 41); „Iar pe demoni nu-i lăsa să vorbească, pentru că-l ştiau că el e Hristos” (Evanghelia lui Marcu 1: 34). „Şi era în sinagoga lor un om cu duh necurat, care striga tare, zicând: Ce ai cu noi, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te ştim cine eşti: Sfântul lui Theos.

Şi Iisus l-a certat, zicând: Taci şi ieşi din el” (Evanghelia lui Marcu 1: 23 – 26). Cum de îl cunoşteau demonii? De ce le era frică de el? Şi de ce nu îi lăsa să-i decline identitatea? Dacă Iisus era Enlil, devine firesc ca demonii, slujitorii lui Enki, să fi fost înfricoşaţi de cel mai temut duşman al lor. În Evanghelia lui Matei, „venind Iisus în părţile Cezareii lui Filip, îi întreba pe ucenicii săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns: Unii, Ioan Botezătorul, alţii Ilie, alţii Ieremias sau unul dintre proroci” (16: 13 – 14). Aceeaşi evanghelie sugerează că profetul Ilie (Eliyahu în Vechiul Testament sau Elias în Noul Testament) s-a încarnat în Iisus, spiritul său părăsindu-l pe crucificat înainte de a muri: „Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit? Iar unii dintre cei ce stăteau acolo, auzind ziceau: pe Elias îl strigă acesta” (27: 46 – 47). Evanghelistul Matei, la fel ca Pistis Sophia a gnosticilor, susţine că Ilie s-a încarnat şi în Ioan Botezătorul. În Vechiul Testament, profetul

Ilie a înmulţit făina şi uleiul unei văduve, cât să nu se consume până la sfârşitul secetei, şi i-a înviat fiul, minuni asemănătoare celor ale lui Iisus. De asemenea, profetul a făcut să coboare foc din cer atât în timpul concursului cu profeţii lui Baal, cât şi împotriva soldaţilor regelui Ahazia, la fel ca Viracocha în miturile incaşilor. Se pare că responsabil pentru aceste minuni era un duh care, după ce Ilie a fost ridicat la cer, a trecut din profet în discipolul său, Elisei (Elişa). După ce a primit duhul, Elisei a realizat miracole la fel ca Ilie şi Iisus: a înmulţit undelemnul unei văduve şi mâncarea lucrătorilor unui câmp, a înviat un copil şi a vindecat un lepros. Să fie acelaşi duh care a intrat în Iisus conform Evangheliei lui Matei? Numele profetului Eliyahu şi al discipolului său, Elişa, conţin numele zeului suprem din religia canaaneană. El sau Eli este prescurtarea akkadianului Ellil, numit de sumerieni Enlil. Vechiul Testament sugerează şi alte legături dintre profet şi acest zeu:

— Trei căpetenii cu câte 50 de soldaţi fiecare au venit la Ilie, în aceeaşi poveste

Obadia a ascuns câte 50 de proroci în două peşteri, iar 50 de fii ai prorocilor i-au însoţit pe Ilie şi Elisei la Iordan. 50 era numărul lui Enlil pentru sumerieni.

— După uciderea prorocilor lui Baal, „cerul s-a întunecat de nori şi s-a pornit vijelie şi ploaie mare”. Când a trecut prin faţa lui Ilie, zeul său a venit într-o „adiere de vânt lin”. Înainte de adiere a avut loc o „vijelie năprasnică”. Ilie a fost ridicat la cer într-un „vârtej de vânt”. Enlil era zeul furtunii, al ploii, al norilor şi al vântului.

— În timpul concursului cu prorocii lui Baal, „s-a pogorât foc de la Domnul”. Înainte să treacă zeul prin faţa lui Ilie într-o „adiere de vânt lin” a fost o vijelie, urmată de un cutremur şi de foc. La dorinţa lui Ilie, care se afla în vârful unul munte, un foc a coborât din cer de două ori, arzându-i pe soldaţii regelui Ahazia. Profetul a fost răpit într-un car cu cai de foc. Focul era elementul lui Enlil.

— Rivalii lui Ilie erau prorocii lui Baal-Zebub şi ai Aşezei. Numele Baal-Zebub derivă din cel al lui Baal Zephon (Marduk), iar Aşezah din cel al zeiţei Iştar. Marduk şi Iştar erau duşmanii lui Enlil.

— În tradiţia creştină, sfântul Ilie are puterea de a deschide şi închide cerurile. Responsabil cu aducerea ploii, el străbate văzduhul în carul său. În mitologia românească, când demonii au urcat în cer, Dumnezeu i-a dat lui Ilie tunetul şi fulgerul, cu care acesta i-a aruncat pe demoni pe Pământ, motiv pentru care este considerat un sfânt războinic. După slujba de sfântul Ilie, femeile ard busuiocul pe care l-au ţinut la icoane.

Enlil este zeul furtunii, care i-a aruncat pe „demonii” lui Enki pe Pământ. Tunetul şi fulgerul erau armele sale unul dintre simbolurile lui.

Pe Enlil îl mai găsim în creştinism nu doar sub aspectul lui Iisus, ci şi sub cel al arhanghelului Mihail, preluat din iudaism (unde se numeşte Mikha’el). În legenda lui Lucifer, din care Iisus lipseşte, cel care s-a luptat cu îngerul răzvrătit a fost Mihail, ceea ce ne aminteşte de Enlil şi Enki. În Cartea lui Enoh, Mihail este conducătorul arhanghelilor care i-au pedepsit pe Îngerii Veghetori conduşi de Azazel. În Kabbalah se spune că sufletul omului este împărţit în două: dreapta se numeşte Mikha’el iar

stânga Samael. Atât pentru creştini, cât şi pentru evrei şi musulmani, Mihail este un înger ocrotitor al oamenilor. Asocierea sa cu partea dreaptă şi opoziţia sa faţă de Lucifer / Azazel / Samael (care sunt nume ale lui Enki) îl indică pe Mihail ca fiind Enlil. Numele său a fost interpretat ca o interogaţie, „Cine este ca Dumnezeu?”, deşi în numele său nu există niciun semn de întrebare, iar „el” nu înseamnă doar

„Dumnezeu”, ci şi „zeu” sau „zeu suprem”. Prin urmare, o traducere mai corectă ar fi „Cel ce este ca zeul suprem”. Fiind moştenitorul lui Anu şi reprezentantul său pe Pământ, cel care primea toate titlurile şi funcţiile tatălui său, Enlil era asemenea zeului suprem. Protestanţii timpurii, martorii lui Iehova şi adventiştii de ziua a şaptea consideră că Mihail s-a încarnat în Iisus. În creştinism, Mihail este patronul războinicilor, al bolnavilor, al suferinzilor dar şi al câtorva munţi. În arta medievală era reprezentat ţinând într-o mână o balanţă, cu care judecă sufletele morţilor, iar în cealaltă Cartea Vieţii. Toate acestea sugerează o singură concluzie:

În creştinism, la fel ca în iudaism, Mihail este un alter-ego al zeului Enlil. Din acest motiv în legenda lui Lucifer Mihail este cel care a condus armata îngerilor împotriva răzvrătiţilor, iar în cea a Apocalipsei Iisus a preluat acest rol.

Mitul lui Lucifer este arhicunoscut în rândul creştinilor şi nu numai. Îngerul care a dorit să-i ia locul lui Dumnezeu a devenit echivalent cu răul absolut. Din cel mai frumos înger, preferatul Domnului, Lucifer s-a transformat într-un monstru hidos, al cărui nume mulţi se feresc să-l rostească, de teamă să nu-l atragă în vieţile lor. **Puţini ştiu însă că Lucifer este inexistent în Biblie. Legenda şi numele său au apărut în urma interpretării eronate a unor versete din două capitole biblice, al paisprezecelea din Cartea lui Isaia şi al douăzeci şi optulea din Cartea lui Iezechiel.**

Cuvântul „lucifer”, care înseamnă „aducătorul luminii”, era folosit în latină pentru a desemna o fază a planetei Venus (luceafărul de dimineaţă), după cum se observă în

operele lui Marcus Terentius Varro, Cicero, Pliniu cel Bătrân, Virgil, Ovidiu şi ale altor autori latini timpurii. Pentru luceafărul de seară romanii foloseau un alt nume, „vesper”. Pe scurt, romanii numeau luceafărul de dimineaţă Lucifer, iar pe cel de seară Vesper, deşi era vorba despre aceeaşi planetă. În Biblie, Diavolul este numit în multe feluri (Satan, diavol, adversar, inamic, acuzator, marele balaur, şarpele cel bătrân, Beelzebub, Belial), dar nici măcar o singură dată Lucifer.

În Cartea lui Isaia 14: 4 – 17, profetul care a dat numele capitolului îl descrie pe

regele Babilonului ca pe un luceafăr de dimineaţă („helel” în ebraică), căzut în ochii Domnului. Aşa cum era firesc pentru un roman, Ieronim din Stridonul Dalmaţiei a tradus „luceafărul de dimineaţă” prin cuvântul latinesc „lucifer”. Unii interpreţi ai Bibliei au ignorat sensul real al cuvântului „lucifer” şi faptul că Isaia se referea la regele Babilonului, înţelegând că este vorba despre Satan şi despre decăderea lui. În A doua epistolă Sobornicească a Apostolului Petru 1: 19, acelaşi cuvânt („phosphoros” în greacă, echivalentul ebraicului „helel”) a fost tradus în latină tot prin „lucifer”, fără a fi o referire la Diavol. Iar în Apocalipsa lui Ioan 22: 16, Iisus spune: „Eu sunt rădăcina şi odrasla lui David, luceafărul de dimineaţă („helel” în ebraică, „phosphoros” în greacă şi „lucifer” în latină – n.a.)”. „Înţelepţii” Bisericii au păstrat pentru aceste două pasaje sensul real al cuvântului, adică „luceafăr de dimineaţă”, însă nu au vrut nici în ruptul capului să aplice aceeaşi logică şi la Isaia. Astfel, dintr-o eroare de interpretare, îngerul rebel s-a ales cu un nou nume,

Lucifer, care a început să fie folosit pentru Diavol şi răspândit cu ajutorul unor lucrări precum Infernul lui Dante Alighieri, Paradisul Pierdut al lui John Milton şi Biblia regelui James, folosită şi astăzi de cei mai mulţi vorbitori de limba engleză.

Capitolele 13 şi 14 ale Cărţii lui Isaia se referă la „prorocia despre Babilon pe care a văzut-o Isaia, fiul lui Amos". În versetul 4, Yahweh îi spune profetului: „Tu vei cânta cântecul acesta de ocară împotriva împăratului Babilonului şi vei zice: (...) Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineţii! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri! Tu care ziceai în cugetul tău: «Ridică-mă-voi în ceruri şi mai presus de stelele lui Yahweh cel puternic voi aşeza jilţul meu! În muntele cel sfânt voi pune sălaşul meu, în fundurile laturii celei de miazănoapte. Sui-mă-voi deasupra norilor şi asemenea cu Cel Preaînalt voi fi». Şi acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului! Cei ce te văd îşi întorc privirea înspre tine şi se uită cu luare aminte zicând: «Oare acesta este omul de care tremura pământul şi împărăţiile se

cutremurau? Oare acesta este cel ce prefăcea lumea în pustiu şi cetăţile le dobora şi nu da drumul robilor săi?». Toţi împăraţii popoarelor se odihnesc cu cinste, fiecare în locaşul său. Şi numai tu eşti azvârlit departe de mormântul tău, ca o ramură fără de preţ, ca rămăşiţele celor care au fost ucişi cu lovituri de sabie, zvârliţi pe pietre de mormânt, ca un hoit călcat în picioare. Tu nu te vei pogorî în mormânt, căci tu ai pustiit pământul tău şi pe poporul tău l-ai ucis! Niciodată nu se va mai vorbi despre neamul celor răi!”. Este foarte clar că aceste cuvinte se referă la regele Babilonului, nicidecum la un înger răzvrătit. Acest rege, Nabucodonosor II, a stârnit mânia zeului evreilor în primul rând pentru că i-a cucerit pe iudei, iar în al doilea deoarece s-a crezut atotputernic, un zeu pe Pământ, ceea ce l-a determinat să atace Egiptul şi Levantul. Propoziţia „oare acesta este omul de care tremura pământul” demonstrează că este vorba despre o fiinţă umană, nicidecum despre o entitate superioară. „Pe poporul tău l-ai ucis” se referă la poporul babilonian, subliniind încă o dată că pasajul de mai

sus îi este adresat regelui Babilonului, Nabucodonosor II, nu vreunui înger răzvrătit. De altfel, reformatorul protestant Jean Calvin scria în secolul al XVI-lea că „expunerea acestui pasaj, despre care unii consideră că se referă la Satan, a luat naştere din ignoranţă; deoarece contextul arată clar că aceste afirmaţii trebuie înţelese ca referitoare la regele babilonienilor”. Şi Martin Luther, iniţiatorul reformei protestante, considera o gravă eroare ideea că pasajul din Cartea lui Isaia se referă la Diavol.

La fel stau lucrurile şi în Cartea lui Iezechiel. Aici, Yahweh îl trimite pe profet cu ameninţări la mai multe popoare: în capitolul 24 la israeliţi, în capitolul 25 la amoniţi, moabiţi, edomiţi şi filisteni, în capitolele 26 – 28 la fenicienii din Tyr, în capitolul 28 la sidonieni, în capitolul 29 la egipteni, în capitolul 30 la egipteni, etiopieni, libieni şi lidieni, în capitolele 31 – 32 din nou la egipteni, în capitolele 33 – 34 iarăşi la israeliţi, în capitolul 35 la muntele Seir, în capitolul 36 la munţii Israelului iar în capitolele 38 – 39 la regele din Roş, Meşec şi Tubal. Ameninţările lui

Yahweh prin gura lui Iezechiel erau îndreptate către oameni: israeliţii care şi-au pierdut credinţa sau duşmanii Israelului. În capitolele 26 şi 27 se observă că Yahweh se referă la oraşul Tyr din Liban: „Iată sunt împotriva ta, Tyrule, şi voi ridica împotriva ta popoare multe, cum îşi ridică marea valurile sale”, „Şi tu, fiul omului, ridică plângere împotriva Tyrului, şi zi către el...”. Capitolul 28 continuă ameninţările la adresa oraşului Tyr, de această dată îndreptate către conducătorul său: „Fost-a cuvântul lui Yahweh către mine şi mi-a zis: Fiul omului, spune celui ce domneşte în Tyr: Aşa zice Yahweh Elohim: Inima ta s-a înălţat şi a zis: «Sunt un dumnezeu şi stau pe scaunul lui Yahweh în inima mărilor», dar tu, deşi nu eşti dumnezeu, ci om, îţi închipui în inima ta că eşti la fel ca Yahweh” (1 – 2). Rămâne un mister motivul pentru care cei mai mulţi consideră că este vorba despre Lucifer, când scrie negru pe alb:

Yahweh îl trimite pe Iezechiel la cel care domneşte în Tyr, adică la regele cetăţii, care era om, nicidecum înger. Altfel, probabil s-ar fi găsit câteva cronici

care să ateste că, în timpul lui Iezechiel, un înger a condus o cetate. Din citatul de mai sus se înţelege că acest rege a devenit foarte arogant, considerându-se egal cu zeii. Pasajul „nu eşti dumnezeu, ci om” demonstrează că acest conducător al Tyrului era om, nu înger sau zeu. Dacă s-ar fi referit la Lucifer, pasajul ar fi specificat: „nu eşti dumnezeu, ci înger”. În continuare aflăm şi motivele aroganţei regelui din Tyr: „Iată, tu îţi închipui că eşti mai înţelept decât Daniel şi nu sunt taine ascunse pentru tine; prin înţelepciunea ta şi cu mintea ta ţi-ai agonisit bogăţie şi ai adunat în vistieriile tale argint şi aur; prin înţelepciunea ta cea mare, prin ajutorul negoţului tău, ţi-ai sporit bogăţia şi mintea ta s-a îngâmfat cu bogăţia ta” (3 – 5). Pentru că a născocit o metodă de a se îmbogăţi, regele (Ithobaal III, conform cronologiei istoricului iudeu Flavius Iosephus) s-a considerat foarte înţelept. Într-adevăr, descoperirile arheologice demonstrează că oraşul Tyr a fost unul foarte bogat în Antichitate, lucru pe care îl explică detaliat capitolul 27 al Cărţii lui Iezechiel. Regele din Tyr s-a îmbogăţit

foarte mult de pe urma negoţului, lucru care i-a crescut şi aroganţa. Deoarece era foarte bogat şi probabil foarte inteligent (cel puţin din punctul său de vedere), Ithobaal s-a considerat un zeu printre oameni. Nu orice zeu, ci chiar cel mai mare zice Yahweh Elohim: Pentru că tu te-ai asemănat cu Yahweh, iată, eu voi aduce împotriva ta pe străinii cei mai răi din toate popoarele, şi aceia îşi vor scoate sabia împotriva frumoasei tale înţelepciuni şi vor întina strălucirea ta; în mormânt te voi coborî şi vei muri în inima mărilor de moartea celor ucişi" (6 – 8). Yahweh susţine că regele din Tyr va coborî în mormânt, murind înecat. Dacă ar fi fost vorba despre un înger, acesta nu ar fi putut să moară, conform mitologiei iudeo-creştine. Biserica spune că Lucifer a fost închis în lumea subterană, va fi eliberat la Apocalipsă, va fi închis din nou pentru o mie de ani, din nou eliberat, apoi legat pentru totdeauna. Dar nu omorât. Însă pasajul de mai sus susţine că regele din Tyr va fi ucis. În plus, dacă Yahweh s-ar fi referit la Lucifer, amenințând că îl va ucide, această idee ar fi contrazis

Apocalipsa lui Ioan care susţine că îngerul decăzut nu este mort, ci legat în Adânc. „Spune-vei oare înaintea ucigaşului tău: «Eu sunt un dumnezeu», când tu eşti un om în mâna celui care te ucide, iar nu dumnezeu? Vei muri de mâna străinilor, de moartea celor netăiaţi împrejur, căci eu am spus aceasta, zice Yahweh Elohim” (9 – 10). Din nou este subliniată ideea că regele Ithobaal este doar un om şi că va fi ucis de oameni. În versetele 11 – 12 se aminteşte că este vorba despre regele din Tyr, un om, şi nu un înger: „Şi a fost cuvântul lui Yahweh către mine şi mi-a zis: Fiul omului, plânge pe regele Tyrului şi-i spune…”

Pasajul care a dat povestea căderii lui Lucifer este următorul: „Aşa zice Yahweh Elohim: Tu erai pecetea desăvârşirii, deplinătatea înţelepciunii şi cununa frumuseţii. Tu te aflai în Eden, în grădina lui Yahweh; hainele tale erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe: cu rubine, topaze şi diamante, cu crisolit, onix şi iaspis, cu safir, smarald, carbuncul şi aur; toate erau pregătite şi aşezate cu iscusinţă în cuibuleţe şi puse pe tine în ziua în care

ai fost făcut. Tu erai heruvimul pus ca să ocroteşti; te aşezasem pe muntele cel sfânt al lui Yahweh, şi umblai prin mijlocul pietrelor celor de foc. Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale şi până s-a încuibat în tine nelegiuirea. Din pricina întinderii negoţului tău, lăuntrul tău s-a umplut de nedreptate şi ai păcătuit, şi eu te-am izgonit pe tine, heruvim ocrotitor, din pietrele cele scânteietoare şi te-am aruncat din muntele lui Yahweh, ca pe un necurat. Din pricina frumuseţii tale s-a îngâmfat inima ta, şi pentru trufia ta ţi-ai pierdut înţelepciunea. De aceea te-am aruncat la pământ şi te voi da înaintea regilor spre batjocură. Prin mulţimea nelegiuirilor tale, săvârşite în negoţul tău nedrept, ţi-ai pângărit altarele tale; şi eu voi scoate din mijlocul tău foc, care te va şi mistui; şi te voi preface în cenuşă pe pământ înaintea ochilor tuturor celor ce te văd. Toţi cei ce te cunosc între popoare se vor mira de tine, vei ajunge o groază şi în veci nu vei mai fi” (12 – 19). Toate pasajele dinainte de acesta demonstrează că este vorba despre un om, nu despre un înger. Interpretarea cea mai exactă a

fragmentului de mai sus este următoarea: regele din Tyr era un om foarte credincios, pe placul lui Yahweh, până în momentul în care s-a îmbogăţit („Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale şi până s-a încuibat în tine nelegiuirea”). Drept urmare, zeul evreilor s-a supărat pe fostul său protejat, preferând să-l amenințe prin gura unui profet decât să-l pedepsească aşa cum ar face o divinitate atotputernică. Unii consideră că fraza de mai sus se referă la un înger, deoarece doar o astfel de ființă ar putea fi neprihănită, în timp ce toţi oamenii se nasc păcătoşi. Ideea absurdă a naşterii tuturor oamenilor cu păcatul primordial, de care pot scăpa doar prin botez, a fost introdusă de Biserica creştină. Vechiul Testament nu susţine această ipoteză, ci chiar consideră că au existat oameni neprihăniţi. Iată câteva exemple: „Noe era om drept şi neprihănit între oamenii timpului său” (Facerea 6: 9), „Să mă cântărească în cumpăna dreptăţii şi Yahweh să cunoască neprihănirea mea” (Cartea lui Iov 31: 6), „Neprihănirea poartă pe cei drepţi, iar strâmbătatea prăpădeşte pe cei vicleni” (Pildele lui

Solomon 11: 3), „Cel fără de lege este răsturnat de răutatea lui, iar cel drept găseşte scăpare în neprihănirea lui” (Pildele lui Solomon 14: 32), „Mai de preţ este săracul care umblă întru neprihănirea lui, decât un bogat cu buze viclene şi nebun” (Pildele lui Solomon 19: 1), „Mai de preţ e săracul care umblă întru neprihănirea lui, decât cel prefăcut în căile lui, chiar dacă e bogat” (Pildele lui Solomon 28: 6), „… amăgind gândul bun şi neprihănit al stăpânilor prin vorbărie vicleană şi mincinoasă” (Cartea Esterei 8: 12). Aşadar, ideea că oamenii nu pot fi neprihăniţi este în contradicţie cu învăţăturile Vechiului Testament.

Despre credincioşi se spune şi astăzi că sunt mai aproape de Dumnezeu, iar despre cei care îşi pierd credinţa că s-au îndepărtat de Divinitate. Aceeaşi idee există şi mai sus: regele din Tyr era foarte credincios, adică aproape de Yahweh, în Eden, pe muntele sfânt. Scriitorul biblic a folosit o metaforă pentru a sublinia nivelul ridicat de credinţă al regelui, ceea ce înseamnă că pasajul de mai sus nu trebuie interpretat literal. Prin puritatea sa

sufletească, datorată credinţei sale, regele era desăvârşit în ochii lui Yahweh, care îi pregătise deja un loc în rai şi chiar un rol de înger (heruvim). Când afacerile regelui au început să producă averi, acesta a uitat de credinţă şi de zeul său, considerându-se el însuşi un zeu pe Pământ („Din pricina întinderii negoţului tău, lăuntrul tău s-a umplut de nedreptate şi ai păcătuit”). Pierzându-şi credinţa s-a îndepărtat de Yahweh adică, metaforic vorbind, a căzut din locul pe care îl ocupase în preajma dumnezeului său. Remarcăm că afacerile pe care regele le întreprindea erau necurate, din moment ce Yahweh se referă la „mulţimea nelegiuirilor tale, săvârşite în negoţul tău nedrept”. Aceste afaceri plus aroganţa regelui din Tyr l-au mâniat pe Yahweh, ducând la pierderea locului din rai pe care Ithobaal şi-l câştigase anterior prin credinţă.

Acestea sunt pasajele care au dat naştere legendei căderii lui Lucifer. În Biblie nu este vorba despre vreun înger răzvrătit, ci doar despre doi regi care s-au crezut zei, aşa cum procedau de altfel majoritatea. Acele pasaje i-au fost atribuite

ulterior noului personaj negativ din creştinism, care nu există în Biblie. Dacă Lucifer este inexistent în „Cartea sfântă”, cum a apărut legenda lui? Aşa cum ne-au obişnuit deja redactorii Bibliei, plagiatul a stat şi la baza acestui mit, povestea lui Lucifer fiind copia celei ale lui Adam din Vechiul Testament. Lucifer era primul înger, Adam era primul om. Lucifer era fiul lui Dumnezeu, Adam era fiul lui Yahweh Elohim. Lucifer a fost izgonit din cer pentru că a păcătuit; Adam a fost izgonit din Grădina Edenului (echivalată de creştini cu raiul ceresc) pentru că a păcătuit. Lucifer a fost exilat pe Pământ, la fel ca Adam. Lucifer s-a considerat egalul lui Dumnezeu, Adam a devenit la fel ca zeii Elohim, după cum susţine chiar Biblia: „Şi a zis Yahweh Elohim: Iată Adam s-a făcut ca unul dintre noi, cunoscând binele şi răul” (Facerea 3: 22). Căderea lui Lucifer din creştinism nu este decât căderea veterotestamentară a lui Adam, ceea ce înseamnă că, pentru inventatorul acestui mit, primul om a devenit primul înger, ceea ce ar explica lipsa creaţiei îngerilor în Geneza biblică. Gnosticii setieni

sugerau şi ei că Adam nu era un simplu om, ci o entitate superioară. Pentru ei, unul dintre eoni era Adama, al cărui fiu, Seth, s-a încarnat în tâmplarul Iisus; în Vechiul Testament, Adam a avut un fiu pe nume Set (Seth în greacă), strămoşul întregii omeniri.

La rândul său, veterotestamentarul Adam a fost inventat ca o copie palidă a unuia dintre marii zei ai Antichităţii, primul sosit pe planeta noastră, care s-a răzvrătit împotriva zeului suprem. În miturile lumii, cel numit Enki de sumerieni şi-a atacat tatăl şi a fost nevoit să se lupte cu zeul furtunii, fiind învins şi exilat pe Pământ; pentru creştini Lucifer a încercat să-şi detroneze tatăl, s-a luptat cu fratele său mai mic şi a fost izgonit pe Terra. Pe Mihail şi Iisus i-am echivalat deja cu Enlil. Apocalipsa lui Ioan descrie lupta dintre cei doi fraţi: „Şi s-a făcut război în cer: Mihail şi îngerii lui au pornit război cu balaurul. Şi se războia şi balaurul şi îngerii lui. Şi n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. Şi a fost aruncat balaurul cel mare, şarpele de demult, care se cheamă diavol şi satana, cel ce înşală pe toată

lumea, aruncat a fost pe pământ şi îngerii lui au fost aruncaţi cu el” (12: 7 – 9). Acest inamic identificat de creştini cu Lucifer, deşi Biblia nu foloseşte acest nume, este numit „balaurul cel mare, şarpele de demult, care se cheamă diavol şi satana”; în miturile din întreaga lume, Enki este numit adesea „Marele Şarpe”. În plus, lingvistul norvegian Sophus Bugge a concluzionat în 1889 că zeul Loki din miturile scandinavilor este varianta nordică a lui Lucifer, iar pe Loki l-am echivalat deja cu sumerianul Enki în Secretele zeilor.

Mitologia creştină susţine că, după căderea sa în păcat, Lucifer s-a transformat în Satan. Însă este vorba despre două entităţi diferite, cel puţin pentru inventatorii creştinismului. În Apocalipsa lui Ioan, din mare a ieşit o Fiară cu un aspect fizic identic cu al Balaurului, adică având şapte capete şi zece coarne. „Balaurul i-a dat ei puterea lui şi scaunul lui şi stăpânire mare” (13: 2) şi „i s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască şi i s-a dat ei stăpânire peste toată seminţia şi poporul şi limba şi

neamul” (13: 7). Aspectul fizic identic al celor doi ne sugerează posibilitatea înrudirii lor. Ceea ce înseamnă că Fiara nu poate fi decât Marduk, fiul lui Enki, care conform legendelor lumii a preluat tronul tatălui său şi conducerea Pământului. Ioan mai spune că Fiara a fost rănită, dar „rana ei cea de moarte fu vindecată şi tot pământul s-a minunat mergând după fiară” (13: 3). Rana s-a produs în timpul unei lupte, Fiara fiind „rănită cu sabia şi a rămas în viaţă” (13: 14). Această luptă cel mai probabil este cea pentru supremaţie împotriva lui Enlil, Marduk fiind învins iniţial (Enlil a condus Pământul după Enki). Însă, după moartea tatălui său, conform miturilor, Marduk a primit conducerea planetei. Fiara din Apocalipsă este călărită de o femeie, numită „curva Babilonului”, nimeni alta decât Iştar, marea zeiţă a Babilonului, sora şi consoarta lui Marduk. Manuscrisele de la Marea Moartă confirmă identitatea Fiarei, conducătorul „fiilor întunericului” în bătălia finală împotriva „fiilor luminii”.

fiind Belial, nume care provine din Bel, epitetul lui Marduk în Babilon. Dacă în

Apocalipsă Fiarei i s-a dat stăpânirea acestei lumi, în Evanghelia lui Luca Diavolul sau Satan îi spune lui Iisus: „Ţie îţi voi da toată stăpânirea aceasta şi strălucirea lor, căci mi-a fost dată mie şi eu o dau cui voiesc” (4: 6), poveste confirmată şi de Evanghelia lui Matei. În Epistola a doua către Corinteni a

Apostolului Pavel, Satan este numit „Dumnezeul veacului acestuia” (4: 4), iar în Evanghelia lui Ioan „stăpânitorul lumii acesteia” (12: 31) şi „stăpânitorul acestei lumi” (14: 30/16: 11). Aşadar, Fiara din Apocalipsă şi Satan din restul cărţilor Noului Testament sunt acelaşi personaj: babilonienilor, fiul lui Enki / Lucifer. De altfel Nergal, unul dintre aspectele distrugătoare ale lui Marduk în Babilon, a fost echivalat de părinţii creştinismului cu Satan.

Cine este Dumnezeul Noului Testament, tatăl lui Iisus? În varianta oficială, acceptată şi de creştinism, şi de iudaism, este vorba despre divinitatea Vechiului Testament, Yahweh. Cu toate acestea, Noul Testament nu foloseşte acest nume, preferându-l pe Theos. În plus,

dumnezeul Noului Testament este unul al iubirii şi iertării, total diferit de răzbunătorul şi nemilosul zeu al evreilor. Gnosticii îl credeau pe Yahweh o entitate malefică ignorantă şi necunoscătoare, diferită de adevăratul Dumnezeu. Cercetătorul Edward Meyer, citat de Sigmund Freud în Moise şi religia monoteistă, scria despre Yahweh că este un demon înfricoşător şi sângeros, care bântuie noaptea şi care se sfieşte de lumina zilei. În Vechiul Testament, Yahweh este un zeu invidios, răutăcios, răzbunător, nemilos şi chiar frustrat de multe ori. De fapt, aşa îl descriu şi supuşii săi: „Yahweh este un Dumnezeu zelos, Yahweh se răzbună, el cunoaşte mânia. Yahweh se răzbună pe potrivnicii săi şi împotriva duşmanilor săi stă neînduplecat” (Cartea lui Naum 1: 2). În scripturile evreieşti, Yahweh îşi incită adesea adepţii la violenţă, crime, jafuri şi violuri în timp ce încearcă să-i controleze prin frică, amenințându-i şi blestemându-i ori de câte ori are ocazia. Pentru autorii Noului Testament, cât şi pentru gnostici şi esenieni, Yahweh nu era Dumnezeu, ci

Satan. Atunci care este adevărata identitate a lui Theos, zeul suprem în viziunea lor şi tatăl lui Iisus? Nu poate fi decât An, conducătorul panteonului sumerian, tatăl lui Enlil, numit de akkadieni, babilonieni, asirieni şi hitiţi Anu sau Anum. Numele său, scris în cuneiforme printr-o cruce (simbolul creştinismului), înseamnă „Cer”. El era pentru mesopotamieni inteligenţa divină care a creat Universul, a cărui împărăţie se afla în cer, exact ca Theos al creştinilor. An / Anu şi-a trimis pe Pământ fiul, pe Enlil, cu misiunea de a salva planeta de influenţa zeilor decăzuţi ai lui Enki, o poveste similară cu cea a creştinismului.

Deşi creştinismul se consideră o religie monoteistă, nu a eliminat zeii vechilor popoare, ci i-a transformat.

Chiar Iisus a confirmat existenţa acestor divinităţi în scrierile creştine timpurii: „Unde se află trei zei, aceştia sunt zei. Unde sunt doi sau unul, eu sunt cu ei” (Evanghelia lui Toma), „Unde se află trei zei, aceştia sunt fără Dumnezeu, şi unde este unul singur, eu am spus că eu sunt cu el” (Papirusurile Oxyrhynchus),

„Adevărat, adevărat zic vouă: voi veţi fi cei dintâi în împărăţia cerurilor, înaintea tuturor celor nevăzuţi, şi a tuturor zeilor, şi a tuturor arhonţilor, care se află în al treisprezecelea eon şi în al doisprezecelea eon” (Pistis Sophia, capitolul 52). În genealogia lui Iisus redactată de Matei întâlnim două personaje numite Amon şi Maat, botezate mai mult ca sigur după zeii egipteni cu aceleaşi nume. De fapt şi evanghelistul Matei şi-a primit numele de la aceeaşi zeiţă Ma’at. În Evul Mediu, marele zeu al Egiptului antic, Amon, a fost transformat în demon, după cum se observă din Pseudomonarchia daemonum a lui Johan Wier din 1583.

În scrierile oculte gotice din secolul al XVII-lea, Baal, unul dintre cei mai importanţi zei ai Canaanului, a avut aceeaşi soartă. Zeul filistenilor, Baal Zephon, redenumit Beelzebub în Vechiul Testament, a devenit unul dintre cei şapte prinţi ai Iadului în demonologia creştină. În Contacts supraterrestres. L’illusion cosmique („Contacte suprateresstre. Iluzia cosmică”) din 1995, ufologul francez Jean Sider remarca: „Demonii erau vechii zei ai

păgânismului şi au fost transformaţi în creaturi diabolice de capii Bisericii pentru nevoile cauzei sale şi a întăririi dominaţiei asupra tuturor straturilor populaţiei (…) Chiar şi divinităţile silvestre mileniu au fost declarate diabolice. Diana devine Hecate, apoi Regina Sabatului, apoi Diavolul pur şi simplu”.

În aceeaşi carte, antropologul şi egiptologul britanic Margaret Murray observa că Diavolul cu coarne al vrăjitoriei medievale nu era Satan sau Lucifer, ci reminiscenţa unui zeu care, mai târziu, a fost venerat de celţi sub numele Cernunos. Nu toţi vechii zei au fost demonizaţi de creştinism, unii dintre ei devenind sfinţi. În începutul secolului al VIII-lea, un călugăr grec a luat din cartea indiană Lalitavistara Sutra partea referitoare la Buddha, a înlocuit numele hinduse cu unele siriene şi astfel a luat naştere povestea Sfântului Iosafat. În cartea Cum se nasc, trăiesc şi mor zeii şi zeiţele din 1923, jurnalistul şi istoricul rus Yemelyan Mikhailovich Yaroslavsky nota: „Zeităţile antice greceşti ale agriculturii, Dionysos şi Demeter, s-au transformat în sfinţii creştini Dionisie şi

Dimitrie; Castor şi Pollux în Cosma şi Damian, iar zeul mărilor Poseidon s-a preschimbat în «cuviosul» Nicolaie”. Tot el mai spunea că zeiţa Diana Pudica a devenit sfântul Pudus, zeiţa Ceres Flavia – sfânta Flavia, gorgonele au fost preschimbate în sfânta Gorgonia iar nimfa Aura Placida s-a divizat în sfintele Aura şi Placida. Mai mult, salutul de Anul Nou în Imperiul Roman, „Perpetuam felicitatem” („Îţi doresc veşnică fericire”), a devenit sfintele Perpetua şi Felicitas. Cum viticultorii romani erau obişnuiţi să prăznuiască ziua zeului Bahus, Biserica l-a înlocuit pe zeu cu Sfântul Vicentius, dar a fost nevoită să lase toate datinile aşa cum erau. Referindu-se la arhanghelii din creştinism, împrumutaţi din iudaism, Yaroslavsky scria: „Terminaţia numelor arată că aceşti arhangheli au fost odinioară zei (în traducere exactă Rafail înseamnă «zeutămăduitor»)”.

În tradiţia românilor, după cum nota Alice Dumitrescu în numărul 18 al revistei Supermagazin, Sfântul Vasile este considerat patronul viticulturii şi, implicit al vinului. El este beţiv dar foarte bun.

Iubeşte, joacă, cântă şi strică fetele, iar de ziua lui se fac chefuri. Deloc surprinzător, şi Vasile pare a fi copia grecului Dionisos sau a romanului Bahus. În ziarul Evenimentul Zilei din 6 decembrie 1993, Corneliu Ciocan scria că Sfântul Nicolae este considerat cel mai apropiat sfânt de sufletul ţăranului român. El stă de-a stânga tatălui ceresc, a fost „beţiv mare” înainte de a fi sfânt, este patron al marinarilor şi pescarilor, ocrotitor al hoţilor. Se spune că el l-a salvat pe Noe şi corabia lui de la înec. De ziua sfântului, fetele iau colivă sfinţită şi o păstrează la icoane pentru a face vrăji viitorilor lor soţi în seara zilei de Sfântul Vasile. Chiar dacă tradiţia creştină îl consideră pe acest sfânt un episcop din Mira care a trăit în secolele III-IV, este menţionat pentru prima oară în Martirologiul roman din secolul al VI-lea. Iar atributele sale par a fi fost copiate de la Enki, patronul beţiei (subipostazele sale de Dionisos ori Bahus) şi al magiei, cel care în Consiliul Zeilor şedea la stânga împăratului Anu şi care în miturile mesopotamiene l-a sfătuit pe Utnapiştim / Atra-Hasis să-şi construiască o arcă pentru

a se salva de Potop. Acelaşi Enki pare să fi servit ca model şi pentru Ioan Botezătorul. Numele sfântului biblic (Ioannes) provine din cel al lui Oannes, o divinitate acvatică menţionată de preotul babilonian Berossus, pe care am identificat-o cu Enki. Fiind o divinitate acvatică, în cultele lui Enki se practica botezul, exact îndeletnicirea lui Ioan. Într-un vechi imn babilonian, zeul Sin (acelaşi Enki) este numit „iute alergător cu genunchii neobosiţi, care le deschide zeilor şi fraţilor săi drumul”. Chiar se poate considera că a deschis drumul zeilor pe Pământ, ţinând cont că a fost primul ajuns aici, Enlil preluând de la el conducerea Terrei. Şi Ioan Botezătorul a deschis drumul lui Iisus, în evanghelii el fiind cel care a propovăduit sosirea mântuitorului înainte ca acesta să-şi înceapă misiunea divină. Iar creştinismul îl numeşte „Înaintemergătorul Domnului”, ceea ce duce cu gândul tot la „drumul” deschis de Sin / Enki.

O curiozitate ignorată adesea de cercetătorii Bibliei este prezenţa şi în Noul Testament a numerelor importante pentru

mai toate popoarele lumii, în special pentru evreii pasionaţi de simbolism: 3, 7, 12, 33, 40 sau 50. De exemplu, Iisus a petrecut 40 de zile în deşert şi s-a înălţat la cer după 40 de zile de la învierea sa, 40 fiind numărul lui Enki în Sumer. A fost crucificat la 33 de ani, după ce a îndeplinit 33 de miracole, 33 fiind unul dintre cele mai importante numere pentru evrei şi masoni. În Cartea egipteană a morţilor se spune că pe lumea cealaltă, în Dubla Sală a zeiţei Ma'at, se găseau 42 de judecători ai morţilor. Aceşti zei şi zeiţe adresau decedatului 42 de întrebări, iar zeul Thoth nota răspunsurile. De asemenea, existau 42 de principii ale lui Ma'at, personificarea adevărului, ordinii şi dreptăţii, dar şi 42 de cărţi ale soţului ei, Thoth. În cinstea zeiţei, Egiptul antic a fost împărţit în 42 de districte, numite nome. Conform evanghelistului Matei (al cărui nume provine tot din cel al zeiţei Ma'at), de la Avraam la Iisus au trecut 42 de generaţii, tot atâtea câte s-au scurs de la David la Iisus conform evanghelistului Luca. În Apocalipsa lui Ioan, Fiara va domni pe Pământ 42 de luni. Fiecare

pagină din Biblia Gutenberg are câte 42 de rânduri. Iar Biserica Catolică consideră că apostolul Pavel a fost convertit la creştinism în anul 42. Toate repetările intenţionate ale numerelor sacre din misticismul mondial sugerează că povestea Noului Testament nu poate fi una reală, ci una simbolică sau, mai exact, fantezistă. Cine a scris Noul Testament? Părerea majorităţii este că evangheliştii nu pot fi decât patru dintre apostolii lui Iisus, iudei din Palestina primului secol al erei noastre. Însă din Biblie reiese că evangheliştii nu cunoşteau nici geografia, nici situaţia politică, nici flora şi nici fauna tărâmului făgăduit de Yahweh evreilor.

Iată câteva exemple:

Irod Antipa (Herodes Antipatros) nu a deţinut niciodată titlul de rege, aşa cum credea Marcu (6: 14), ci de tetrarh, după cum au menţionat corect Matei şi Luca. Dacă Iisus s-a născut pe când Quirinius devenise guvernatorul Siriei şi a organizat un recensământ al populaţiei, aşa cum susţine Luca, în niciun caz regele Irod cel Mare (tatăl lui Irod Antipa) nu putea ordona atunci uciderea pruncilor, aşa cum

povestea Matei, pentru că era mort de un deceniu. Pilat din Pont (Pontius Pilatus) nu era „procuratorul Iudeii”, cum credea Luca (3: 1), ci prefectul Samariei, Iudeei şi Idumeei. Pilat nu era nici virtuos şi nici nu l-ar fi crucificat pe Iisus de teama unei răscoale, după cum susţin evangheliile, ţinând cont că nu s-a sfiit să înăbuşe în sânge revoltele localnicilor. În jurul anului 30, când iudeii din Ierusalim s-au răzvrătit din cauza deciziei prefectului de a construi un apeduct cu banii Templului lui Yahweh, Pilat a ordonat uciderea tuturor răsculaţilor. La jumătatea anului 36, trupele sale i-au masacrat în Samaria pe cei care au încercat să urce pe Muntele Garizim pentru a dezgropa câteva obiecte sacre. În aceste condiţii, în niciun caz Pilat din Pont nu ar fi condamnat la moarte un om nevinovat de frica localnicilor, mai ales când avea alături 4500 de soldaţi gata să ucidă orice răzvrătit. Iar cea mai mare astfel de eroare, pe care n-ar fi făcut-o niciun evreu din Palestina primului secol, se întâlneşte în Evanghelia lui Luca, care menţionează „zilele arhiereilor Ana şi Caiafa” (3: 2).

În Evanghelia lui Ioan, Iisus a fost dus întâi la Ana şi apoi la Caiafa. Însă la Ierusalim nu au fost niciodată doi mari preoţi în acelaşi timp, deoarece legea mozaică interzice acest lucru, prin urmare Ana şi Caiafa nu puteau deţine concomitent această poziţie. Hanan sau Annas a fost mare preot din anul 6 până în anul 15 iar ginerele său, Yosep Caiaphas, din 18 până în 36. Între ei au mai fost trei mari preoţi: Vişma'el ben Phiabi, El'azar ben Hanan şi Şim'on ben Camithus. Autorul Faptelor Apostolilor a încurcat şi mai mult lucrurile, menţionându-l pe Ana ca mare preot în locul lui Caiafa (4: 6). „Vedem, aşadar, că evangheliştii nu ştiu aproape nimic despre situaţia politică a Palestinei din epoca aceea. Ei nu amintesc nici măcar cele mai însemnate fapte din istoria Iudeei. Astfel, în evanghelii nu este oglindită puternica zguduire socială care a avut loc în Iudeea în acele timpuri; nu se povesteşte nimic despre ura grozavă faţă de dominaţia romană de care erau animaţi evreii în acea vreme şi care se manifesta aproape zilnic sub forma unor răzmeriţe fără nicio perspectivă de izbândă", scria E.

Moutier-Rousset în e Christ a-t-il existé? („A existat oare Iisus Hristos?”) din 1922.

Autorii Noului Testament dau dovadă de aceeaşi ignoranţă şi în ceea ce priveşte geografia Palestinei. În operele scriitorilor laici, precum şi în Vechiul Testament, „pământul făgăduinţei” este descris în amănunţime. Însă din evanghelii lipsesc denumirile oraşelor şi satelor care sunt indicate în alte izvoare, cu câteva mici excepţii. Ţinuturile prin care a călătorit Iisus sunt foarte limitate şi pustii, astfel încât localităţile mai populate sunt rare. De exemplu, deşi conform Noului Testament Iisus s-a plimbat timp de un an pe lângă oraşul Tiberias, un centru important al ţării, nu a pus niciodată piciorul acolo. În schimb, a preferat să-şi desfăşoare activitatea miraculoasă în Capernaum, un sat pescăresc! În drumul său spre Ierusalim, Iisus ar fi trebuit să treacă prin vreo treizeci de localităţi în Samaria şi patruzeci în Perea, însă evangheliştii nu menţionează niciuna. Lipsesc şi menţionările numelor numeroşilor munţi pe care a urcat Iisus sau a multelor torente şi pârâuri care se

varsă din Iordan, peste care Iisus ar fi trebuit neapărat să treacă în timpul peregrinărilor sale. Este limpede că evangheliştii nu cunosc nimic despre Iudeea, în afara unor toponime familiare unor greci sau sirieni, aşa cum ar fi Ierusalimul, Betleemul şi încă vreo două-trei denumiri. În schimb, autorii Noului Testament menţionează oraşul Nazaret, care nu apare nici în Vechiul Testament, nici în scrierile celorlalţi autori evrei. De fapt, nu există menţionări ale lui în surse evreieşti înainte de secolul al III-lea, după cum observa şi arheologul american James F. Strânge. Probabil cea mai clară dovadă a ignoranţei evangheliştilor în privinţa geografiei Palestinei o reprezintă povestea judecării lui Iisus, care a fost dus în aceeaşi noapte din Ierusalim la reşedinţa lui Pilat din Pont şi înapoi, deşi prefectul roman îşi avea reşedinţa în Cezareea, pe malul Mării Mediterane, la aproximativ o sută de kilometri de Ierusalim. Iar un drum de două sute de kilometri într-o singură noapte ar fi fost imposibil în acele vremuri. Aşadar, îi dăm dreptate lui E. Moutier-Rousset care spunea în Le Christ

a-t-il existé? că „toată Galileea evangheliştilor este o ţară fantezistă despre care ei nu aveau niciun fel de reprezentare reală”.

Deloc surprinzător, evangheliştii nu cunoşteau nici flora sau fauna Palestinei. În Noul Testament nu apar animalele sălbatice tipice Palestinei, cum ar fi leul, pantera, pisica sălbatică, şacalul, hiena, mistreţul, cameleonul, gazela, iepurele, uliul, barza, etc. Niciun astfel de animal des întâlnit în acea regiune nu este amintit în evanghelii şi nici nu este folosit ca termen de comparaţie în parabolele lui Iisus, unde apar numai lupul, năpârca sau corbul. Adică animale tipice pentru Italia, Grecia ori Asia mică, nicidecum pentru Galileea. La fel de inexistente sunt şi animalele domestice cum ar fi capra, care este des întâlnită în Palestina. Surprinzător, Marcu menţionează în evanghelia sa o turmă uriaşă de porci, formată din două mii de capete (5: 13), într-o ţară ai cărei locuitori nutresc o aversiune profundă faţă de aceste animale şi unde, bineînţeles, absolut nimeni nu se îndeletniceşte cu creşterea lor! Chiar şi în

ţările unde se cresc porci este greu de întâlnit o asemenea turmă numeroasă în zilele noastre, darămite acum două milenii. Mai ales într-o ţară în care nimeni nu suportă porcii din motive religioase!

Flora din evanghelii este la fel de sărăcăcioasă ca şi fauna. Nu este pomenit curmalul, un arbore atât de preţuit în Palestina şi atât de caracteristic acelor meleaguri. Nu sunt amintiţi nici cei mai obişnuiţi arbori cum ar fi măslinul, portocalul, rodia sau migdalul. Doar smochinul apare la Marcu (11: 13), numai pentru a fi blestemat de Iisus. Iar dacă prin „grăuntele de muştar" de la Luca se înţelege sămânţa plantei de muştar, atunci evanghelistul n-a văzut în viaţa lui o asemenea plantă, din moment ce consideră că „a crescut şi s-a făcut copac, iar păsările cerului s-au sălăşluit în ramurile lui" (13: 19). Confundarea unei mici plante cu un ditamai copacul nu poate fi pusă decât pe seama ignoranţei, nicidecum a „inspiraţiei divine", aşa cum le place credincioşilor să creadă. „Această scurtă trecere în revistă a florei şi faunei din evanghelii ne arată că autorii sfintei

scripturi au trăit probabil într-un oraş mare, departe de Iudeea, poate la Alexandria, Roma, Salonic sau Antiochia. Aici ei se îndeletniceau cu vreun mărunt meşteşug casnic şi nu ieşeau din casă decât spre a se închina. De aceea, probabil, ei nu cunoşteau nimic nu numai despre Galileea, dar nici despre satele cele mai apropiate de propriul lor oraş", mai scria E. Moutier-Rousset în cartea sa din 1922.

Aşadar, cei patru evanghelişti nu puteau fi iudei din Palestina primului secol, prin urmare nici martori ai evenimentelor pe care le-au descris în Noul Testament. Concluzie la care au ajuns chiar şi primii creştini.

De exemplu, episcopul Papius scria în secolul al II-lea despre evanghelistul Marcu: „el nu l-a auzit pe Hristos (…) el s-a alăturat mai târziu lui Petru, care propovăduia învăţătura". În prezent, părerea generală a cercetătorilor, inclusiv a teologilor, este că evanghelişti nu au fost apostolii lui Iisus, iar Noul Testament a fost scris la ceva timp după crucificarea mântuitorului creştinilor, probabil prin

secolul al II-lea. Ceea ce era logic, de altfel, ţinând cont că Noul Testament a fost scris în limba greacă (motiv pentru care am ales folosirea numelor greceşti ale personajele biblice), nicidecum în ebraică sau în aramaică, limbi vorbite în Palestina primului secol al erei noastre. Astfel înţelegem în sfârşit de ce Iisus nu apare în scrierile primului secol, de ce există în Noul Testament o mulţime de erori şi inadvertenţe legate de naşterea, învierea sau genealogia lui, de ce nu apare în profeţiile veterotestamentare, de ce în povestea sa se repetă numere importante din simbolismul universal, de ce personajele şi întâmplările legendelor creştine sunt copiate din alte religii: creştinismul nu se bazează pe întâmplări reale, ci pe poveşti inventate. Noul Testament, împreună cu restul cărţilor care compun mitologia creştină, au fost redactate în timp de clerici cu imaginaţie bogată. Grigorie Teologul, arhiepiscop al Constantinopolului în secolului al IV-lea, îi scria sfântului Ieronim, un alt teolog cinstit de ortodocşi: „avem nevoie de cât mai multe legende pentru a putea

impresiona gloata; cu cât gloata înţelege mai puţin, cu atât este mai entuziastă”. Iar episcopul Sinesios scria în anul 410: „poporul cere cu stăruinţă să fie amăgit, altfel nici nu se poate să ai de a face cu el”. Impresionante sunt şi cuvintele unui papă, adresate unui cardinal după ce, în Evul Mediu, Biserica Catolică a inventat indulgenţele: „vezi, frate, ce aducătoare de venituri e povestea cu Iisus?”. Bine mai spunea apostolul Pavel în Epistola întâia către Corinteni: „Dacă nu este înviere a morţilor, nici Hristos n-a înviat. Şi dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este şi credinţa voastră. Ne aflăm încă şi martori mincinoşi ai lui Theos, pentru că am mărturisit împotriva lui Theos că a înviat pe Hristos, pe care nu l-a înviat, dacă deci morţii nu înviază. Căci dacă morţii nu înviază, nici Hristos n-a înviat. Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credinţa voastră, sunteţi încă în păcatele voastre; şi atunci şi cei ce au adormit în Hristos au pierit” (15: 13 – 18). Pentru a se ascunde urmele acestei conspiraţii care a luat o amploare inimaginabilă, multă vreme

predicile au avut loc doar în latină ori în slavonă iar credincioşilor le-a foştinterzis cu desăvârşire să atingă Biblia. Însă cine a inventat creştinismul, unde, când şi de ce? Până acum am aflat că era vorba despre vorbitori de greacă, cel mai probabil locuitori ai unor oraşe mari, care nu cunoşteau Palestina decât din auzite. Pentru a le afla identitatea, trebuie să înţelegem condiţiile în care a apărut creştinismul.

În primul mileniu înaintea erei noastre se simţea la nivel mondial nevoia unei reforme a religiilor politeiste.

Vechii zei nu mai satisfăceau nevoile omenirii, care începea să-şi pună întrebări cât mai variate şi, implicit, să se îndrepte către filosofie. Insuficienţa politeismului a dus întâi la apariţia henoteismului, o formă de cult în care este venerată o singură divinitate, fără însă a nega existenţa altor divinităţi. Inventatorul acestui curent a fost probabil regele amorit Hammurabi care, în secolul al XVIII-lea î.e.n. a reuşit să impună cultul lui Marduk în mare parte a Mesopotamiei. Henoteismul a apărut şi în Egiptul secolului al XIV-lea î.e.n., fiind

transformat în scurt timp în monoteism, atunci când faraonul Akhenaton l-a declarat pe Aton zeu suprem şi, mai apoi, unică divinitate a Egiptului. Deşi experimentul faraonului s-a dovedit a fi un eşec, egiptenii nefiind dispuşi să renunţe la credinţele lor politeiste, henoteismul a avut succes în teritoriile tracilor (în special în Dacia), care l-au preferat pe Zamolxis în defavoarea celorlalte zeităţi. Prezenţa tracilor în China, după cum consemnau chiar cronicile chineze, a adus în estul Asiei filosofia religiei lui Zamolxis, rezultată din henoteismul tracilor. Astfel, imediat după începutul Dinastiei Estice Zhou şi al Perioadei Primăverii şi a Toamnei din anul 770 î.e.n., au început să apară în China şcoli de filosofie, cunoscute sub numele generic de Cele O Sută de Şcoli. Fiecare astfel de şcoală avea propria sa cale care trebuia urmată de societate. Înţelepţii acestor şcoli călătoreau dintr-o regiune în alta, încercând să convingă conducătorii locali să le pună învăţătura în practică, pentru a reinstaura ordinea în societate. Principalele curente filosofice din China acelor vremuri au fost taoismul,

confucianismul, mohismul şi legalismul, alături de altele care în timp au devenit obscure, precum agriculturalismul, naturalismul chinez şi logicianismul. Misionarii acestor şcoli chinezeşti au ajuns în secolul al VI-lea î.e.n. În India, unde au fost nevoiţi să inventeze un personaj autohton, pe Siddhartha Gautama sau Buddha, pentru a-şi promova ideile filosofice unei societăţi care respingea religiile străine. Primul consiliu budist a avut loc în 542 î.e.n., la un an după presupusa moarte a noului zeu, pentru a se stabili dogmele noii religii indiene.

Ca replică la această posibilă ameninţare brahmanii au inventat cultul lui Krişna, centrat în jurul unuia dintre avatarurile vechiului zeu hindus Vișņu. Deloc surprinzător, cele două religii concurente au fost formate în jurul a două personaje copiate după unul dintre marii zei ai Mesopotamiei, numit Enlil de sumerieni. Momentul apariţiei lor a fost unul prielnic, deoarece societatea indiană se confrunta cu nemulţumiri cauzate de sacrificiile şi ritualurile brahmanismului vedic. În acea perioadă au apărut

numeroase grupuri religioase şi filosofice noi, ai căror membri, numiţi shramani, respingeau învăţăturile Vedelor şi brahmanilor. Deşi krişnaismul s-a dezvoltat cu uşurinţă în India, budismul a reuşit să se impună abia în timpul împăratului Ashoka (304 – 202 î.e.n.) în Imperiul Mauryan, răspândindu-se apoi în tărâmurile învecinate, în special în Afghanistan, Asia Centrală şi Sri Lanka. În cele din urmă budismul a ajuns în China şi pe coasta Asiei de sud-est. Probabil principalul motiv pentru respingerea budismului în India a fost filosofia sa ateistă, care susţinea că oamenii pot atinge iluminarea fără ajutorul unor divinităţi. Pentru a fi acceptat de populaţii care nu erau pregătite să renunţe la zeităţile lor, budismul a fost reformat, adăugându-i-se zeităţi din religiile orientale. Tot sub influenţa filosofiei tracilor, cunoscuţi în Asia ca arieni, în Persia a apărut zoroastrismul cam în acelaşi timp cu budismul, krişnaismul şi jainismul în India ori cu taoismul în China. Fondatorul ei a fost profetul Zarathuştra (628 – 551 î.e.n.), numit Zoroastres de

greci. Religia sa henoteistă era centrată în jurul babilonianului Marduk, pe care l-a numit Ahura Mâzda, nume provenit din expresia egipteană „Ankh Hor Mezdau” („Trăiască înţeleptul Hor”). Combinând filosofia ariană cu hinduismul şi religia babiloniană, profetul a reuşit să inventeze un cult din care s-au inspirat mai târziu iudaismul, creştinismul, gnosticismul şi islamul. În acelaşi timp, iudeii făceau cunoştinţă în Babilon cu religia lui Marduk, ceea ce avea să ducă la o reformă a iudaismului imediat după întoarcerea lor în Palestina. După ce regele persan Cyrus cel Mare a cucerit Babilonul în 539 î.e.n. şi a eliberat iudeii, pe care chiar i-a ajutat să-şi construiască în Ierusalim un mare templu după modelul babilonian, noul iudaism a adoptat şi elemente din zoroastrism, preoţii evrei fiind convinşi că Ahura Mâzda al perşilor şi Marduk al babilonienilor nu erau decât Yahweh al lor. Întorşi în Ierusalim şi-au construit templul şi şi-au înfiinţat o religie proprie. Tot atunci au început să fie compuse şi redactate scripturile, cuprinse mai târziu în Torah sau Vechiul Testament. Noul cult

al lui Yahweh nu era unul henoteist, la fel ca religiile din Persia şi Babilon, ci monoteist. Cel puţin pentru public, elita evreiască preferând în secret cultul unei alte divinităţi babiloniene, Iştar, numită în Levant Aştoret.

În aceeaşi perioadă şi Europa a simţit nevoia unei reforme religioase. Influenţaţi de învăţăturile vecinilor lortraci, care trecuseră deja de la politeism la henoteism, grecii au început să respingă religia olimpiană şi să dezvolte filosofia odată cu ştiinţele. Primul filosof grec a fost Thales din Milet (oraş grecesc de pe coasta apuseană a Anatoliei), care a trăit între 624 şi 546 î.e.n. Părintele filosofiei elene a respins toate elementele mitologice şi a concluzionat că apa stă la baza lumii. L-au urmat Anaximandros şi Anaximenes, tot din Milet, şi ei fiind adepţii monismului materialistic (concepţie filosofică conform căreia totul există în Univers datorită unei singure substanţe).

Filosoful şi matematicianul ionian Pitagora din Samos, care a călătorit prin Grecia, Egipt şi sudul Italiei, a înfiinţat

pitagorismul, un sistem de credinţe esoterice şi metafizice bazate pe matematică, muzică şi astronomie. Ideile lui Pitagora au influenţat gânditori greci ca Aristotel şi Platon, dar şi filosofia vestică. Platonismul, care vorbea despre o „formă supremă a binelui” dar şi despre un Demiurg care a creat lumea, a influenţat la rândul său marile religii actuale mai ales prin forma sa ulterioară, neoplatonismul. Alţi filosofi greci importanţi de la mijlocul primului mileniu î.e.n. au fost Heraclit din Efes (care susţinea că Logos-ul lui Platon era structura care conecta toate lucrurile din natură), Xenofan din Colophon (care afirma că un singur zeu a creat Universul), Parmenide din Elea, Melissus din Samos, Empedocle din Agrigentum (care considera că lumea a fost construită sub influenţa a doua forţe: dragostea, cauza uniunii, şi învrăjbirea, cauza separării), Anaxagoras din Calzomenae (pentru care Nous sau Mintea ordonează elementele primordiale ale lumii), Leukippos (inventatorul doctrinei atomilor şi al primului sistem materialistic explicit),

tracul Democrit şi Diogene din Apollonia. Filosofiagrecilor, născută din insuficienţa religiei olimpiene, s-a dezvoltat în două direcţii: materialism şi idealism sau ateism şi monoteism. Ambele aveau un singur scop: înlocuirea religiei olimpiene.

Schimbarea căutată de lumea întreagă a început din Alexandria, oraş egiptean fondat de Alexandru Macedon în 331 î.e.n. pe locul satului Ra-Kedet. După moartea lui Alexandru, Ptolemeu Soter, unul dintre generalii săi, a fondat ultima dinastie faraonică a Egiptului. În scurt timp Alexandria a devenit cel mai mare oraş din lume după Roma, dar şi capitala Egiptului pentru aproape un mileniu. Oraşul, celebru în special pentru biblioteca sa enormă şi pentru una dintre cele şapte minuni ale lumii antice (farul din Alexandria), nu a fost doar centrul elenismului, ci şi casa celei mai numeroase comunităţi evreieşti din diaspora, populaţia sa predominantă fiind formată din greci, egipteni şi iudei. De asemenea, Alexandria a fost considerat unul dintre cele mai importante locuri ale creştinismului, ocupând poziţia a treia

după Roma şi Constantinopol.

Lovindu-se de culturi diferite, de la cele africane la cele asiatice, grecii au continuat în Alexandria ceea ce începuseră filosofii lor cu câteva secole înainte: încercarea de a inventa religia cea mai potrivită pentru a o înlocui pe cea olimpiană. Drept pentru care, în aproximativ trei secole au apărut în acel loc o mulţime de religii şi curente filosofice noi, realizate prin combinarea celor vechi. Iată câteva dintre ele:

— Cultul lui Serapis sau Osoroapis, o divinitate antropomorfă cu atribute egiptene şi elenistice. Numele său era compus din cele ale zeilor egipteni Asar (numit Osiris de greci) şi Apis. Grecii i-au atribuit aspectul suveranităţii de la Zeus, cel de zeu-soare de la Helios, rodnicia în natură de la Dionisos, vindecarea de la Asclepius, iar de la Hades legăturile cu Viaţa de Apoi.

— Scripturile evreilor, care formau Torah sau Vechiul Testament, au fost traduse pentru prima oară în limba greacă la cererea faraonului Ptolemeu II Filadelful. Septiiaginta, aşa cum a fost

numită această traducere, a dus la apariţia iudaismului elenistic, o combinaţie dintre tradiţia religioasă mozaică şi unele elemente ale culturii greceşti. Până la cuceririle musulmane din estul Mediteranei şi căderea Imperiului Roman, principalele centre ale iudaismului elenistic au fost Alexandria din Egipt şi Antiohia din nordul Siriei (astăzi în Turcia), cele mai mari aşezări urbane greceşti din Africa şi Asia.

— Cultul lui Hermes Trismegistos, zeitate obţinută din combinarea egipteanului Djehuty (numit Thoth de Asklepios şi Corpus Hermeticum. Din aceste învăţături a luat naştere hermetismul, un sistem religios, filosofic şi esoteric.

— Cultul lui Hermanubis, divinitate obţinută prin combinarea grecului Hermes cu egipteanul Impu, numit Anubis de eleni.

— Greco-budismul, apărut după sosirea lui Alexandros Makedon în India, care reprezenta o elenizare a budismului indian. A fost adus şi în Alexandria în perioada ptolemaică, arheologii descoperind în capitala Egiptului o

mulţime de pietre de mormânt budiste din acea vreme.

— Grecii din Asia şi-au combinat religia olimpiană şi cu alte religii, cum ar fi hinduismul şi zoroastrismul. Şi aceste culte au ajuns la Alexandria în perioada ptolemaică.

— Terapeutaie, o sectă iudaică fondată în Alexandria, din care şi-au luat învăţăturile atât esenienii, cât şi gnosticii.

— Gnosticismul, apărut în Alexandria din amestecul creştinismului cu învăţăturile sectei terapeuţilor.

Grecii au adus în capitala Egiptului toate religiile şi sistemele filosofice pe care le-au întâlnit, în primul rând pe ale lor, cum ar fi pitagorismul, epicurianismul, platonismul sau orfismul, din care s-au dezvoltat ulterior altele precum neopitagorismul şi neoplatonismul. În marea bibliotecă din Alexandria erau cuprinse toate ideile religioase şi filosofice întâlnite de grecii care încercau să le pună cap la cap pentru a inventa religia ideală. Încercare rezervată doar elitelor, populaţia formând în continuare o societate superstiţioasă care se baza pe magie,

oracole, talismane şi horoscop. După trei secole de încercări, cineva a reuşit să inventeze religia mult dorită, combinând misticismul egiptean, religia ebraică şi filosofia greacă.

Evreul elenizat Philon din Alexandria, care a trăit în capitala Egiptului aproximativ între anii 25 î.e.n. şi 50 e.n., făcea parte dintr-o bogată familie aristocrată, care avea legături cu preoţimea din Iudeea, cu dinastiile hasmoneană şi irodiană din Palestina, precum şi cu cea iulio-claudiană din Roma. Unul dintre nepoţii săi, Marcus Iulius Alexandru, a fost căsătorit cu prinţesa Iulia Berenice din dinastia irodiană. Tatăl sau bunicul său a primit cetăţenia romană chiar de la dictatorul Gaius Iulius Caesar.

Împreună cu fraţii săi, Alexandru Alabarhul şi Lisimah, Philon a avut parte de o educaţie aleasă, fiind iniţiat în tainele culturii greceşti, romane şi egiptene, ale filosofiei elene şi ale tradiţiilor şi literaturii evreieşti. În anul 40 Philon a ajuns la Roma, în faţa împăratului roman Caligula, ca ambasador al evreilor alexandrieni în timpul conflictului acestora cu grecii din

capitala Egiptului.

Nu se cunosc multe amănunte despre Philon, însă puţinele date supravieţuitoare ne duc la concluzia că el a fost inventatorul creştinismului.

Ştim că a încercat să combine filosofia greacă cu cea iudaică, mai exact pe cea a lui Platon cu cea a lui Moise, ceea ce a dus la o percepţie a divinităţii supreme diferită de cea rabinică. După părerea sa, Torah /Vechiul Testament nu trebuia interpretat literal ci simbolic, deoarece Divinitatea este mult prea complexă pentru a putea fi înţeleasă în termeni omeneşti. Această reinterpretare a scripturilor a fost foarte apreciată de părinţii creştinismului, însă ignorată de evrei. Reforma iudaismului pe care a propus-o respinsă de rabini, a putut deveni reală doar prin inventarea unei noi religii care să respecte bazele învăţăturilor lui Moise dar să cuprindă şi rezultatele celor trei secole de cercetări din Alexandria. Conceptul lui Philon de Logos („Cuvânt”) ca principiu creator al Divinităţii, preluat de la Platon, a influenţat cristologia timpurie; apare şi la începutul Evangheliei lui Ioan, care

susţine că „La început era Logos şi Logos era la Theos şi Theos era Logos”. Pentru Philon, Logos era imaginea imaterială a Divinităţii şi primul ei fiu, idee care deşi contrazice învăţăturile iudaismului (unde Yahweh nu a avut copii), se regăseşte în creştinism (Iisus fiind considerat fiul lui Dumnezeu). Zeul evreilor, limitat din cauza firii sale umane, a fost înlocuit cu un dumnezeu omnipotent, omniscient, imaterial şi infinit, acel concept creator inventat de filosofii greci. Philon a exprimat complexitatea acestui nou zeu prin trei aspecte identice celor umane (deoarece, în folclorul ebraic, omul a fost creat după chipul şi asemănarea Divinităţii), care au devenit Sfânta Treime a creştinismului. Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, care împreună formează Dumnezeul creştinilor, nu reprezintă o zeitate triplă şi unică în acelaşi timp, ci doar cele trei aspecte ale omului conform filosofiei elene. Gânditorii acelor vremuri au ajuns la concluzia că omul este format din trup, spirit şi suflet. Fiul reprezintă trupul Divinităţii, partea sa materială. Tatăl este sufletul, creatorul vieţii, iar Sfântul Duh

(sau Spiritul Sfânt la catolici) reprezintă spiritul Dumnezeului creştinilor. Fiind eterice, sufletul şi duhul Divinităţii se află într-o lume imaterială, ceea ce susţine şi Noul Testament prin „Împărăţia mea nu este din lumea aceasta” (Evanghelia lui Ioan 18: 36), Iisus / trupul fiind singurul din lumea fizică. În povestea inventată de Philon sufletul Divinităţii a intrat în Maria, ceea ce a dus la naşterea lui Iisus. Până la botez, acesta a fost un simplu om sau un dumnezeu incomplet. După botez „îndată cerurile s-au deschis şi Duhul lui Theos s-a văzut pogorându-se ca un porumbel şi venind peste el” (Evanghelia lui Matei 3: 16). Pentru filosofii antici, spiritul era sediul puterii mentale şi intelectuale; capacităţile paranormale ale lui Iisus, responsabile pentru miracolele sale, s-au dezvoltat doar după ce a intrat în el Sfântul Duh / Spirit. După botez Iisus a început să înfăptuiască miracole şi să se considere Mesia deoarece abia atunci a devenit o divinitate completă, formată din trup, suflet şi spirit. Ceea ce demonstrează complexitatea dumnezeului creat de Philon, chiar dacă a fost realizat după

modelul omului. Pentru Fiu, latura materială a noului zeu, filosoful evreu l-a folosit ca model pe sumerianul Enlil, având la dispoziţie numeroase relatări din diverse religii, stocate în biblioteca din Alexandria. L-a numit Yeşu'a (forma prescurtată a lui Yehoşu'a) după numele conducătorului israeliţilor în povestea Exodului şi i-a atribuit titlul de Mesia, salvatorul din mitologia ebraică. Crucificarea a fost împrumutată din mitul lui Enki, întâlnită atât în mitologia greacă în povestea titanului Prometeu, cât şi în cea egipteană, în cultul zeului Amun / Amen. Numele aceluiaşi Amen a fost introdus ca formulă de încheiere a rugăciunilor atât în limba latină, cât şi în greacă. Pentru Tată, latura sufletească a dumnezeului creştinilor, Philon l-a folosit ca model pe An / Anu, tatăl lui Enlil; la fel ca în creştinism, în mai toate religiile antice An locuia în cer, preferând să-l lase pe fiul său moştenitor să se ocupe de problemele Pământului. Crucea, simbolul cerului şi al lui An în Mesopotamia, a devenit simbolul creştinismului. Pentru a completa treimea noii religii, filosoful a

inventat Sfântul Duh, folosind ca model tot trinitatea supremă mesopotamiană, formată din An, Enlil şi Enki. Dacă primii doi au devenit Tatăl şi Fiul în creştinism, Enki a fost prefăcut în Sfântul Duh, miturile lumii susţinând că la un moment dat a fost ucis, el trăind din acel moment doar ca spirit.

Numele lui Philon provine din grecescul „philo”, care înseamnă „iubire”; deloc surprinzător, iubirea reprezintă tema centrală a creştinismului. Philon a avut o slăbiciune pentru filosofia lui Platon, pe care a amestecat-o cu cea a iudaismului. Din acest motiv, ideile societăţii comuniste din Republica lui Platon se găsesc în Noul Testament, atribuite lui Iisus. Multe noţiuni ale platonismului au fost adoptate de Biserica creştină ca forme ale gândirii divine, iar neoplatonismul a devenit o influenţă majoră în misticismul creştin. De exemplu, se observă cu uşurinţă că scrierile sfântului Augustin, doctor al Bisericii catolice, care reprezintă fundaţia gândirii creştinismului apusean, au fost influenţate de colecţia Eneades a neoplatonistului Plotinos. Pe lângă filosofia

lui Platon, Philon a preferat-o şi pe cea materialistă a lui Pitagora, pentru a putea sublinia opoziţia dintre cele două laturi ale lui Iisus, cea umană şi cea divină. Cei doi filosofi greci, care au constituit fundaţia religiei lui Philon, au fost transformaţi în „stâlpii" creştinismului, Petru şi Pavel; remarcăm că numele acestor patru personaje şi al lui Philon au aceeaşi iniţială. Istoricul creştin Eusebiu din Cezareea sugerează corectitudinea acestei ipoteze, el notând în Historia Ecclesiae din secolul al IV-lea despre Philon: „Legat de munca lui, este clar pentru toţi cât de mult a trudit cu Scripturile şi cu învăţarea naţiunii. Este necesar să se vorbească despre poziţia sa cu privire la filosofie şi la artele liberale ale educaţiei, în special în studiul său plin de zel al lui Platon şi Pitagora". Deşi a combinat filosofia greacă cu elemente mitologice egiptene şi din alte sisteme mistice dezvoltate în Alexandria, baza religiei lui Philon a rămas Vechiul Testament, pe care filosoful îl considera sursa nu doar a adevărului religios, ci a tuturor adevărurilor. Din acest motiv Biblia creştină conţine nu doar Noul Testament,

ci şi pe cel vechi, deşi concepţia lui Philon despre Divinitate diferă de cea a iudaismului clasic. Dacă rabinii au respins ideile revoluţionare ale filosofului, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu noua sa religie, care nu a avut succes în Palestina, la fel ca budismul în India.

Deoarece orice religie trebuie să aibă scrieri „sfinte”, Philon a compus prima evanghelie a Noului Testament, cea atribuită lui Matei. Pseudonimul pe care şi

I-a ales, Matthaios, provine din numele zeiţei egiptene Ma’at, principiul adevărului, care a devenit unul dintre elementele de bază ale creştinismului („Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa” – Evanghelia lui Ioan 14: 6). Cel mai probabil filosoful a ales acest pseudonim pentru a sugera iniţiaţilor că evanghelia a fost scrisă în Egipt de un

căutător al adevărului. Această idee nu este una exagerată, ţinând cont că în

Evanghelia lui Matei se ascund şi alte elemente egiptene. De exemplu, este singura dintre cele patru evanghelii canonice în care se găseşte uciderea pruncilor din ordinul lui Irod, episod copiat din povestea lui Moise, întâmplată în Egipt, şi singura care consemnează fuga în Egipt a lui Iosif, Maria şi Iisus. De asemenea, este singura în care Îngerul Domnului îi apare lui Iosif pentru a-l anunţa că se va naşte Iisus, pentru a-l sfătui să fugă în Egipt şi pentru a-i cere mai apoi să se întoarcă în Palestina. Iar Iosif (Yosep în ebraică) poartă numele unuia dintre patriarhii Vechiului Testament, despre care folclorul iudaic consideră că a ajuns vizirul Egiptului; deloc surprinzător, tatăl lui Iosif în Evanghelia lui Matei şi cel al patriarhului Iosif au acelaşi nume, Iacov (Ya'aqob în ebraică şi Iakobos în greacă). Tot în această evanghelie se aminteşte şi „prorocia" lui Osea, despre care am stabilit deja că se bazează pe o greşeală de interpretare: „Din Egipt am chemat pe fiul meu". Mai mult, dacă în Egipt numărul 42 îi aparţinea zeiţei Ma'at, în Evanghelia lui

Matei / Philon a fost inclus acest număr, de la Avraam la Iisus trecând 42 de generaţii.

Philon nu a avut copii însă a avut doi nepoţi, fii ai fratelui său mai mic, Alexandru Alabarhul. Cel mai mare dintre ei, Tiberius Iulius Alexandru, a renunţat la rădăcinile sale evreieşti, preferând o carieră militară în Imperiul Roman. Între 46 şi 48 a fost procurator al Iudeei, între 66 şi 69 prefect al Egiptului (în acea perioadă şi-a trimis legiunile împotriva evreilor alexandrieni) iar în anul 70 a participat la asediul Ierusalimului ca mână dreaptă a viitorului împărat Titus. Deoarece tatăl său era prieten la cataramă cu Irod Agrippa din dinastia irodiană (numit la naştere Marcus Iulius Agrippa), mezinul a primit şi numele acestuia, adică Marcus Iulius Alexandru, şi mâna fiicei sale, prinţesa Berenice. Marcus Iulius Alexandru a fost apropiat de unchiul său, Philon, căruia i-a împărtăşit convingerile religioase. Drept pentru care el a compus cea de-a doua cartea, Evanghelia lui Marcu, Markos fiind varianta elenă a latinescului Marcus.

După ce învăţatul Attalus a fost izgonit

din Roma de împăratul Tiberius, discipolul său, filosoful roman Lucius Annaeus Seneca, a plecat în Alexandria pentru a fi protejat de mătuşa sa şi de soţul ei, guvernatorul Egiptului. Acolo l-a cunoscut pe Philon, cei doi devenind buni prieteni mai ales deoarece împărtăşeau convingeri filosofice asemănătoare. Seneca era un adept al stoicismului, care susţinea valorile morale în defavoarea bogăţiei materiale. Înţelepciunea sa şi omenia faţă de ocupanţii celei mai de jos laturi a societăţii (cum ar fi sclavii sau gladiatorii) l-au făcut extrem de apreciat nu numai de filosofi, ci chiar şi de Părinţii Bisericii. Datorită ideilor sale foarte apropiate de cele creştine, scriitorul creştin Tertullian îl numea „Seneca al nostru”. Până în secolul al IV-lea Seneca fusese „confiscat” de creştini, care considerau că a corespondat cu apostolul Pavel. În Evul Mediu numeroase scrieri susţineau că filosoful roman a şi fost convertit la creştinism de acelaşi apostol. Toată aprecierea din partea creştinismului se datorează faptului că filosoful roman Lucius Annaeus Seneca este autorul Evangheliei lui Luca din Noul

Testament, Loukas fiind varianta greacă a numelui latin Lucius. Cum printre scrierile lui Seneca se numără o duzină de eseuri filosofice, câteva tragedii, o satiră şi 124 de epistole, sunt mari şanse ca tot el să fi fost autorul epistolelor atribuite apostolului Pavel. În aceste condiţii, nu este surprinzătoare apariţia în Faptele Apostolilor, carte neotestamentară atribuită aceluiaşi evanghelist Luca, a fratelui lui Seneca, senatorul Lucius Iunius Gallio Annaeanus, care respinge acuzaţiile aduse de iudei apostolului Pavel.

Autorul celei de-a patra evanghelii, Ioan, a rămas necunoscut. Ţinând cont că în textul său se găsesc elemente ale sectei terapeuţilor (Terapeutaie), adoptate ulterior de gnostici, este posibil ca necunoscutul Ioan să fi fost un membru al acestei secte evreieşti apărute în Alexandria. Ştim că Philon i-a cunoscut îndeaproape pe terapeuţi, principala sursă a informaţiilor despre ei fiind lucrarea sa De vita contemplativa („Viaţa contemplativă”). Philon a scris despre un grup de terapeuţi care locuiau pe un deal de lângă lacul Mareotis, aflat în apropiere

de Alexandria. El îi numea „filosofi” care erau „cei mai buni”, dând dovadă de „bunătate perfectă” care „există în multe locuri din lumea locuită” (III.21). Ţinând cont că i-a cunoscut îndeaproape, dar şi de aprecierea pe care le-a oferit-o, nu este greu de crezut că Philon şi-ar fi împărtăşit noua religie cu terapeuţii care au combinat-o cu propriile lor învăţături, dând naştere gnosticismului, unul dintre ei chiar redactând Evanghelia lui Ioan.

Noul Testament a fost scris în greacă, limba vorbită de Philon şi de restul locuitorilor Alexandriei. Cum el, nepotul său şi terapeutul erau din Egipt iar Seneca din Roma, nu cunoşteau Iudeea decât din auzite, astfel explicându-se mulţimea de erori geografice, istorice sau biologice din evanghelii. Numele personajelor biblice sunt tot greceşti, deşi au corespondente în limbile vorbite în Palestina primului secol, ebraica şi aramaica, cu o singură excepţie. Apostolul Andreas (Andrei în română) are un nume grecesc, fără echivalent în limbile Canaanului. Nici în ebraică şi nici în aramaică nu există măcar un nume asemănător cu Andreas, fiind puţin

probabil ca un iudeu fără vreo legătură cu nobilimea să fi primit la naştere un nume grecesc. Inventarea unei poveşti şi a unor personaje nu a fost o problemă pentru Philon dacă ţinem cont că, din punctul său de vedere, Vechiul Testament nu conţinea descrierile unor fapte reale, ci simbolice. Aşadar a făcut acelaşi lucru: a inventat o poveste religioasă, în care şi-a ascuns concepţiile filosofice.

De ce autorii evangheliilor au preferat să-şi păstreze anonimatul, ascunzându-se în spatele unor pseudonime? Motivele nu sunt greu de intuit. Philon a observat opoziţia pe care a întâmpinat-o din partea rabinilor în încercarea de a reforma iudaismul. Fără îndoială că inventarea unei noi religii (şi implicit respingerea

iudaismului) i-ar fi putut aduce nu doar excluderea din comunitatea ebraică, ci chiar moartea. Acelaşi pericol l-ar fi păscut nu doar pe el, ci şi pe Seneca. În plus, s-a dovedit a fi mai eficientă tactica aplicată de chinezi în India, care l-au inventat pe Buddha pentru a-şi putea transmite filosofia localnicilor. Omul de rând nu ar fi primit o nouă religie de la filosofii bogaţi Philon şi Seneca, însă ar fi fost receptiv la mesajul unor oameni simpli, martori ai evenimentelor miraculoase descrise în evanghelii.

Odată inventat creştinismul, a trebuit răspândit în întreaga lume greacă. Astfel, a fost trimis şi la Antiohia, în Siria, următorul centru elenistic important după Alexandria. Planul lui Philon era ca prin creştinismul său să ajungă să atragă elitele Imperiului Roman şi, implicit, să conducă astfel imperiul, iar Seneca a reprezentat cea mai facilă metodă de a-şi îndeplini scopul, ţinând cont de legăturile filosofului roman cu familiile influente din Roma. Însă conducătorii centrului din Antiohia au considerat că noua religie putea ajuta oamenii de rând din întreaga

lume elenistică să suporte mai uşor jugul stăpânirii romane. Prin urmare, încă de la apariţia sa, creştinismul a mers pe două drumuri diferite, simbolizate de cei doi stâlpi ai creştinismului, Petru (primul Papă al Romei) şi Pavel (sirianul care a înfiinţat conform tradiţiei numeroase biserici în Asia Mică şi în Europa răsăriteană). Cele două direcţii s-au despărţit oficial la Marea Schismă din 1054, numindu-se din acel moment catolicism şi ortodoxism. În secolul al XVI-lea din catolicism s-a desprins protestantismul, în timp făcându-şi apariţia şi numeroase secte. Multă vreme oraşul Alexandria a fost considerat unul dintre cele mai importante locuri ale creştinismului, ocupând poziţia a treia după Roma (centrul creştinismului apusean) şi Constantinopol (centrul celui răsăritean), ceea ce este absolut firesc, ţinând cont că reprezintă locul naşterii acestei religii.

Dacă Philon şi-a dorit ca prin noua sa religie să ajungă să conducă Imperiul

Roman, mai mult ca sigur nu era vorba despre ambiţia sa personală, ci a întregii sale familii bogate şi puternice, pe care

istoria ne-o arată încercând să-şi facă loc în structurile romane de putere. Nu ştim nimic despre strămoşii lui, însă ştim că tatăl sau bunicul său a primit cetăţenie romană de la Gaius Iulius Caesar. Familia lui Philon era cea mai bogată din Alexandria şi una dintre cele mai bogate din lumea elenistică. Despre Alexandru Alabarhul, fratele lui Philon, istoricul Flavius Iosephus scria că „şi-a întrecut toţi concetăţenii atât în origini cât şi în bogăţie”. Într-o altă lucrare Iosephus scria că, pentru a face parte din nobilime, un evreu trebuia să aibă legături cu preoţimea şi sânge regal prin descendenţa din dinastia hasmoneană. Dacă Philon era un urmaş al acestor regi din casta leviţilor, care au servit şi ca Mari Preoţi în Ierusalim şi care au reinstaurat Marele Sanhedrin al elitei evreieşti, s-ar explica nu doar bogăţia şi influenţa familiei sale, ci şi motivul pentru care fratele său şi cei doi fii ai acestuia au primit numele Alexandru (Alexander în original). În dinastia hasmoneană era un nume des întâlnit, având ca exemple cel de-al doilea rege, Alexander Iannaeus, soţia sa, Salomé

Alexandra, şi doi dintre nepoţii lor, Alexander Maccabeus şi Alexandra Maccabea. Nu ştim nimic despre strămoşii lui Philon, însă ştim că familia sa era atât de bogată încât fratele său, Alexandru Alabarhul, a acoperit cu aur şi cu argint nouă porţi uriaşe ale templului din Ierusalim şi a oferit un împrumut substanţial soţiei regelui Irod Agrippa. Alexandru era un prieten apropiat al împăratului roman Claudius, devenind şi administratorul pământurilor mamei acestuia, Antonia Minor (fiica triumvirului Marc Antoniu, nepoata împăratului Octavian Augustus, bunica împăratului Caligula şi cumnata împăratului Tiberius). A fost numit şi alabarhul Alexandriei iar fiul său cel mare, Tiberius Iulius Alexandru, a devenit general al armatei romane, procurator al Iudeei şi prefect al Egiptului. Mezinul său, Marcus Iulius Alexandru, a fost căsătorit cu prinţesa Berenice din dinastia irodiană a Iudeei. Asemenea putere, bogăţie şi influenţă poate fi explicată prin descendenţa lui Philon şi a lui Alexandru din dinastia hasmoneană, înlăturată de romani de la

putere şi înlocuită cu cea irodiană. Deşi Irod cel Mare a ucis toţi descendenţii hasmoneeni pentru a nu îi fi tronul ameninţat, este posibil ca unul dintre ei să se fi refugiat în Alexandria, cel mai mare centru al diasporei evreieşti. Acolo, urmaşii săi, Philon şi fratele său, Alexandru, ar fi putut plănui să cucerească Imperiul Roman printr-o nouă religie, prin care clanul lor să ajungă din nou la putere. Seneca cel Tânăr, în rolul apostolului Petru, a adus creştinismul nobilimii din Roma, conform planului. Când împăratul Nero s-a arătat deranjat de noua religie şi a început persecuţia creştinilor, un grup de nobili (printre care şi Seneca) a hotărât să-l ucidă. Philon a putut verifica personal implementarea religiei sale, el sosind la Roma în anul 40 ca reprezentant al evreilor alexandrieni în faţa împăratului Caligula. Abia în secolul al IV-lea visul familiei sale a devenit realitate, când împăratul Constantin cel Mare a proclamat creştinismul religia oficială a Imperiului Roman. Iar în piaţa San Pietro de la Vatican se poate vedea şi astăzi obeliscul adus la Roma de împăratul Caligula tocmai

din… Alexandria. Dacă urmaşii clanului lui Philon, implicit ai hasmoneenilor, conduc Biserica Creştină de două mii de ani, fără îndoială că fac parte din elita care conduce întreaga lume evreiască din umbră, Marele Sanhedrin închinat zeiţei Aştoret / Iştar. Astfel înţelegem de ce creştinismul a inclus în Biblie şi Vechiul Testament (deşi Yahweh este diferit de dumnezeul Noului Testament), de ce papii şi cardinalii poartă pe capete yamaka evreiască, de ce multe ritualuri creştine (cum ar fi îngurgitarea simbolică a trupului şi sângelui lui Iisus) provin din ritualuri antice evreieşti, în care sunt practicate diverse forme de vampirism şi sacrificii, de ce există numeroase cazuri de pedofilie în sânul Bisericii Catolice (magia sexuală este o parte importantă a Kabbalei) şi de ce în 2011 Papa Benedict al XVI-lea i-a absolvit pe evrei de orice responsabilitate pentru uciderea lui Iisus.

10. ALEXANDRIA

În primul mileniu înaintea erei noastre se simţea la nivel mondial nevoia unei reforme a religiilor politeiste.

Vechii zei nu mai satisfăceau nevoile omenirii, care începea să-şi pună întrebări cât mai variate şi, implicit, să se îndrepte către filosofie. Insuficienţa politeismului a dus întâi la apariţia henoteismului, o formă de cult în care este venerată o singură divinitate, fără însă a nega existenţa altor divinităţi. Inventatorul acestui curent a fost probabil regele amorit Hammurabi care, în secolul al XVIII-lea î.e.n. a reuşit să impună cultul lui Marduk în mare parte a Mesopotamiei. Henoteismul a apărut şi în Egiptul secolului al XIV-lea î.e.n., fiind transformat în scurt timp în monoteism, atunci când faraonul Akhenaton l-a declarat pe Aton zeu suprem şi, mai apoi, unică divinitate a Egiptului. Deşi experimentul faraonului s-a dovedit a fi un eşec, egiptenii nefiind dispuşi să renunţe la credinţele lor politeiste, henoteismul a avut succes în teritoriile tracilor (în special în Dacia), care l-au preferat pe Zamolxis în defavoarea celorlalte zeităţi. Prezenţa tracilor în China, după cum consemnau

chiar cronicile chineze, a adus în estul Asiei filosofia religiei lui Zamolxis, rezultată din henoteismul tracilor. Astfel, imediat după începutul Dinastiei Estice Zhou şi al Perioadei Primăverii şi a Toamnei din anul 770 î.e.n., au început să apară în China şcoli de filosofie, cunoscute sub numele generic de Cele O Sută de Şcoli. Fiecare astfel de şcoală avea propria sa cale care trebuia urmată de societate.

Înţelepţii acestor şcoli călătoreau dintr-o regiune în alta, încercând să convingă conducătorii locali să le pună învăţătura în practică, pentru a reinstaura ordinea în societate. Principalele curente filosofice din China acelor vremuri au fost taoismul, confucianismul, mohismul şi legalismul, alături de altele care în timp au devenit obscure, precum agriculturalismul, naturalismul chinez şi logicianismul. Misionarii acestor şcoli chinezeşti au ajuns în secolul al VI-lea î.e.n. În India, unde au fost nevoiţi să inventeze un personaj autohton, pe Siddhartha Gautama sau Buddha, pentru a-şi promova ideile filosofice unei societăţi care respingea religiile străine. Primul

consiliu budist a avut loc în 542 î.e.n., la un an după presupusa moarte a noului zeu, pentru a se stabili dogmele noii religii indiene. Ca replică la această posibilă ameninţare brahmanii au inventat cultul lui Krişna, centrat în jurul unuia dintre avatarurile vechiului zeu hindus Vișņu.

Deloc surprinzător, cele două religii concurente au fost formate în jurul a două personaje copiate după unul dintre marii zei ai Mesopotamiei, numit Enlil de sumerieni. Momentul apariţiei lor a fost unul prielnic, deoarece societatea indiană se confrunta cu nemulţumiri cauzate de sacrificiile şi ritualurile brahmanismului vedic. În acea perioadă au apărut numeroase grupuri religioase şi filosofice noi, ai căror membri, numiţi shramani, respingeau învăţăturile Vedelor şi brahmanilor. Deşi krişnaismul s-a dezvoltat cu uşurinţă în India, budismul a reuşit să se impună abia în timpul împăratului Ashoka (304 – 202 î.e.n.) în Imperiul Mauryan, răspândindu-se apoi în tărâmurile învecinate, în special în Afghanistan, Asia Centrală şi Sri Lanka. În cele din urmă budismul a ajuns în China şi

pe coasta Asiei de sud-est. Probabil principalul motiv pentru respingerea budismului în India a fost filosofia sa ateistă, care susţinea că oamenii pot atinge iluminarea fără ajutorul unor divinităţi.

Pentru a fi acceptat de populaţii care nu erau pregătite să renunţe la zeităţile lor, budismul a fost reformat, adăugându-i-se zeităţi din religiile orientale.

Tot sub influenţa filosofiei tracilor, cunoscuţi în Asia ca arieni, în Persia a apărut zoroastrismul cam în acelaşi timp cu budismul, krişnaismul şi jainismul în India ori cu taoismul în China. Fondatorul ei a fost profetul Zarathuştra (628 – 551 î.e.n.), numit Zoroastres de greci. Religia sa henoteistă era centrată în jurul babilonianului Marduk, pe care l-a numit Ahura Mâzda, nume provenit din expresia egipteană „Ankh Hor Mezdau” („Trăiască înţeleptul Hor”). Combinând filosofia ariană cu hinduismul şi religia babiloniană, profetul a reuşit să inventeze un cult din care s-au inspirat mai târziu iudaismul, creştinismul, gnosticismul şi islamul.

În acelaşi timp, iudeii făceau cunoştinţă în Babilon cu religia lui Marduk, ceea ce avea să ducă la o reformă a iudaismului imediat după întoarcerea lor în Palestina. După ce regele persan Cyrus cel Mare a cucerit Babilonul în 539 î.e.n. şi a eliberat iudeii, pe care chiar i-a ajutat să-şi construiască în Ierusalim un mare templu după modelul babilonian, noul iudaism a adoptat şi elemente din zoroastrism, preoţii evrei fiind convinşi că Ahura Mâzda al perşilor şi Marduk al babilonienilor nu erau decât Yahweh al lor. Întorşi în Ierusalim şi-au construit templul şi şi-au înfiinţat o religie proprie. Tot atunci au început să fie compuse şi redactate scripturile, cuprinse mai târziu în Tanah sau Vechiul Testament. Noul cult al lui Yahweh nu era unul henoteist, la fel ca religiile din Persia şi Babilon, ci monoteist. Cel puţin pentru public, elita evreiască preferând în secret cultul unei alte divinităţi babiloniene, Iştar, numită în Levant Aştoret.

În aceeaşi perioadă şi Europa a simţit nevoia unei reforme religioase. Influenţaţi de învăţăturile vecinilor lor traci, care

trecuseră deja de la politeism la henoteism, grecii au început să respingă religia olimpiană şi să dezvolte filosofia odată cu ştiinţele. Primul filosof grec a fost Thales din Milet (oraş grecesc de pe coasta apuseană a Anatoliei), care a trăit între 624 şi 546 î.e.n. Părintele filosofiei elene a respins toate elementele mitologice şi a concluzionat că apa stă la baza lumii. L-au urmat Anaximandru şi Anaximenes, tot din Milet, şi ei fiind adepţii monismului materialistic (concepţie filosofică conform căreia totul există în Univers datorită unei singure substanţe). Filosoful şi matematicianul ionian Pitagora din Samos, care a călătorit prin Grecia, Egipt şi sudul Italiei, a înfiinţat pitagorismul, un sistem de credinţe esoterice şi metafizice bazate pe matematică, muzică şi astronomie. Ideile lui Pitagora au influenţat gânditori greci ca Aristotel şi Platon, dar şi filosofia vestică. Platonismul, care vorbea despre o „formă supremă a binelui” dar şi despre un Demiurg care a creat lumea, a influenţat la rândul său marile religii actuale mai ales prin forma sa ulterioară,

neoplatonismul. Alţi filosofi greci importanţi de la mijlocul primului mileniu î.e.n. au fost Heraclit din Efes (care susţinea că Logos-ul lui Platon era structura care conecta toate lucrurile din natură), Xenofan din Colofon (care afirma că un singur zeu a creat Universul), Parmenide din Elea, Melissus din Samos, Empedocle din Agrigentum (care considera că lumea a fost construită sub influenţa a doua forţe: dragostea, cauza uniunii, şi învrăjbirea, cauza separării), Anaxagora din Calzomenae (pentru care Nous sau Mintea ordonează elementele primordiale ale lumii), Leukippos (inventatorul doctrinei atomilor şi al primului sistem materialistic explicit), tracul Democrit şi Diogene din Apollonia. Filosofia grecilor, născută din insuficienţa religiei olimpiene, s-a dezvoltat în două direcţii: materialism şi idealism sau ateism şi monoteism. Ambele aveau un singur scop: înlocuirea religiei olimpiene.

Schimbarea căutată de lumea întreagă a început din Alexandria, oraş egiptean fondat de Alexandru Macedon prin 332 î.e.n. pe locul satului Ra-Kedet. Devenind

rapid un important centru comercial şi cultural dar şi cel mai mare oraş din lume după Roma, Alexandria a fost capitala Egiptului timp de un mileniu şi oraşul de reşedinţă al ultimei dinastii faraonice, cea a Ptolemeilor. În anul 30 î.e.n., Alexandria a fost câmpul de luptă al ultimei bătălii a Republicii Romane, în care Gaius Octavius l-a învins pe Marc Antoniu, victorie care i-a adus titlul de împărat. Pe insula Pharos din faţa ţărmului Alexandriei se afla cea de-a şaptea minune a Antichităţii, un far înalt de 135 metri, în vârful căruia se găsea statuia zeului Poseidon, înaltă de şapte metri. Celebra bibliotecă din Alexandria, cea mai mare din Antichitate, cuprindea 900.000 de pergamente. Oraşul, care timp de câteva secole a fost leagănul spiritualităţii omenirii, a adunat mulţimi de filosofi, matematicieni, poeţi şi medici. În capitala Egiptului ptolemaic au trăit învăţaţi precum matematicianul Euclide (cel supranumit „Tatăl geometriei”), matematicianul Diofant (numit şi „Tatăl algebrei”), Hypatia (filosoafă, matematiciană şi astronoamă, considerată „Mama algebrei”), filosoful Philon

(inventatorul creştinismului), filosoful Ammonius (unul dintre fondatorii neoplatonismului), istoricul roman Appian, inventatorul şi matematicianul Ctesibios, matematicianul Heron, doctorul Herofil (considerat primul anatomist din lume), filosoful Isidor (unul dintre ultimii adepţi ai neoplatonismului), matematicianul şi astronomul Menelau (care a dat numele unui crater lunar), filosoful creştin Nemesius (autorul tratatului de Natura Hominis), Pappus (unul dintre ultimii mari matematicieni greci ai Antichităţii), teologul Origene (unul dintre părinţii bisericii creştine), Claudios Ptolemeu (matematician, astrolog, astronom şi geograf) sau matematicianul Theon (tatăl Hypatiei). În Alexandria s-au pus bazele calendarului iulian şi ale geometriei moderne, au apărut cultul lui Serapis, hermetismul, neoplatonismul, neopitagorismul, iudaismul elenistic, secta terapeuţilor, creştinismul şi gnosticismul. Deoarece era nu doar cel mai mare centru elenistic din lume, ci şi casa celei mai mari comunităţi evreieşti din diaspora, tot în Alexandria au fost traduse pentru prima

oară scripturile evreilor în limba greacă, numite Septiiaginta. Alexandria a fost considerat unul dintre cele mai importante locuri ale creştinismului, ocupând poziţia a treia după Roma şi Constantinopol.

Lovindu-se de culturi diferite, de la cele africane la cele asiatice, grecii au continuat în Alexandria ceea ce începuseră filosofii lor cu câteva secole înainte: încercarea de a inventa religia cea mai potrivită pentru a o înlocui pe cea olimpiană. Drept pentru care, în aproximativ trei secole au apărut în acel loc o mulţime de religii şi curente filosofice noi, realizate prin combinarea celor vechi. Iată câteva dintre ele:

— Cultul lui Serapis sau Osoroapis, o divinitate antropomorfă cu atribute egiptene şi elenistice. Numele său era compus din cele ale zeilor egipteni Asar (numit Osiris de greci) şi Apis. Grecii i-au atribuit aspectul suveranităţii de la

Zeus, cel de zeu-soare de la Helios, rodnicia în natură de la Dionisos, vindecarea de la Asclepiu, iar de la Hades legăturile cu Viaţa de Apoi.

— Scripturile evreilor, care formau

Tanahul sau Vechiul Testament, au fost traduse pentru prima oară în limba greacă la cererea faraonului Ptolemeu II Filadelful. Septiiaginta, aşa cum a fost numită această traducere, a dus la apariţia iudaismului elenistic, o combinaţie dintre tradiţia religioasă mozaică şi unele elemente ale culturii greceşti. Până la cuceririle musulmane din estul Mediteranei şi căderea Imperiului Roman, principalele centre ale iudaismului elenistic au fost Alexandria din Egipt şi Antiohia din nordul Siriei (astăzi în Turcia), cele mai mari aşezări urbane greceşti din Africa şi Asia.

— Cultul lui Hermes Trismegistos, zeitate obţinută din combinarea egipteanului Djehuty (numit Thoth de greci) şi a grecului Hermes. I-au fost atribuite multe texte, cele mai cunoscute fiind Tăbliţele de Smarald, Asclepios şi Corpus Hermeticum. Din aceste învăţături a luat naştere hermetismul, un sistem religios, filosofic şi esoteric.

— Cultul lui Hermanubis, divinitate obţinută prin combinarea grecului Hermes cu egipteanul Impu, numit Anubis de eleni.

— Greco-budismul, apărut după sosirea lui Alexandru Macedon în India, care reprezenta o elenizare a budismului indian. A fost adus şi în Alexandria în perioada ptolemaică, arheologii descoperind în capital Egiptului o mulţime de pietre de mormânt budiste din acea vreme.

— Grecii din Asia şi-au combinat religia olimpiană şi cu alte religii, cum ar fi hinduismul şi zoroastrismul. Şi aceste culte au ajuns la Alexandria în perioada ptolemaică.

— Terapeutaie, o sectă iudaică fondată în Alexandria, din care şi-au luat învăţăturile atât esenienii, cât şi gnosticii.

— Gnosticismul, apărut în Alexandria din amestecul creştinismului cu învăţăturile sectei terapeuţilor.

Grecii au adus în capitala Egiptului toate religiile şi sistemele filosofice pe care le-au întâlnit, în primul rând pe ale lor, cum ar fi pitagorismul, epicurianismul, platonismul sau orfismul, din care s-au dezvoltat ulterior altele precum neopitagorismul şi neoplatonismul. În marea bibliotecă din Alexandria erau

cuprinse toate ideile religioase şi filosofice întâlnite de grecii care încercau să le pună cap la cap pentru a inventa religia ideală. Încercare rezervată doar elitelor, populaţia formând în continuare o societate superstiţioasă care se baza pe magie, oracole, talismane şi horoscop. După trei secole de încercări, cineva a reuşit să inventeze religia mult dorită, combinând misticismul egiptean, religia ebraică şi filosofia greacă.

Evreul elenizat Philon din Alexandria, care a trăit în capitala Egiptului aproximativ între anii 25 î.e.n. şi 50 e.n., făcea parte dintr-o bogată familie aristocrată, care avea legături cu preoţimea din Iudeea, cu dinastiile hasmoneană şi irodiană din Palestina, precum şi cu cea iulioclaudiană din Roma.

Unul dintre nepoţii săi, Marcus Iulius Alexandru, a fost căsătorit cu prinţesa Iulia Berenice din dinastia irodiană. Tatăl sau bunicul său a primit cetăţenia romană chiar de la dictatorul Gaius Iulius Cezar. Împreună cu fraţii săi, Alexandru Alabarhul şi Lisimah, Philon a avut parte de o educaţie aleasă, fiind iniţiat în tainele culturii greceşti, romane şi egiptene, ale filosofiei elene şi ale tradiţiilor şi literaturii evreieşti. În anul 40 Philon a ajuns la Roma, în faţa împăratului roman Caligula, ca ambasador al evreilor alexandrieni în timpul conflictului acestora cu grecii din capitala Egiptului.

Nu se cunosc multe amănunte despre Philon, însă puţinele date supravieţuitoare

ne duc la concluzia că el a fost inventatorul creştinismului. Ştim că a încercat să combine filosofia greacă cu cea iudaică, mai exact pe cea a lui Platon cu cea a lui Moise, ceea ce a dus la o percepţie a divinităţii supreme diferită de cea rabinică. După părerea sa, Tanahul / Vechiul Testament nu trebuia interpretat literal ci simbolic, deoarece Divinitatea este mult prea complexă pentru a putea fi înţeleasă în termeni omeneşti. Această reinterpretare a scripturilor a fost foarte apreciată de părinţii creştinismului, însă ignorată de evrei. Reforma iudaismului pe care a propus-o, respinsă de rabini, a putut deveni reală doar prin inventarea unei noi religii care să respecte bazele învăţăturilor lui Moise dar să cuprindă şi rezultatele celor trei secole de cercetări din Alexandria. Conceptul lui Philon de Logos („Cuvânt”) ca principiu creator al Divinităţii, preluat de la Platon, a influenţat cristologia timpurie; apare şi la începutul Evangheliei lui Ioan, care susţine că „La început era Logos şi Logos era la Theos şi Theos era Logos”. Pentru Philon, Logos era imaginea imaterială a

Divinităţii şi primul ei fiu, idee care deşi contrazice învăţăturile iudaismului (unde Yahweh nu a avut copii), se regăseşte în creştinism (Iisus fiind considerat fiul lui Dumnezeu). Zeul evreilor, limitat din cauza firii sale umane, a fost înlocuit cu un dumnezeu omnipotent, omniscient, imaterial şi infinit, acel concept creator inventat de filosofii greci. Philon a exprimat complexitatea acestui nou zeu prin trei aspecte identice celor umane (deoarece, în folclorul ebraic, omul a fost creat după chipul şi asemănarea Divinităţii), care au devenit Sfânta Treime a creştinismului. Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, care împreună formează Dumnezeul creştinilor, nu reprezintă o zeitate triplă şi unică în acelaşi timp, ci doar cele trei aspecte ale Divinităţii conform filosofiei elene. Gânditorii acelor vremuri au ajuns la concluzia că omul este format din trup, spirit şi suflet. La fel şi Divinitatea, după chipul şi asemănarea căreia a fost creat omul. Fiul reprezintă trupul Divinităţii, partea sa materială. Tatăl este sufletul, creatorul vieţii, iar Sfântul Duh (sau Spiritul Sfânt la catolici) reprezintă

spiritul dumnezeului creştinilor. Fiind eterice, sufletul şi duhul Divinităţii se află într-o lume imaterială, ceea ce susţine şi Noul Testament prin „Împărăţia mea nu este din lumea aceasta” (Evanghelia lui Ioan 18: 36), Iisus / trupul fiind singurul din lumea fizică. În povestea inventată de Philon sufletul Divinităţii a intrat în Maria, ceea ce a dus la naşterea lui Iisus. Până la botez, acesta a fost un simplu om sau un dumnezeu incomplet. După botez „îndată cerurile s-au deschis şi Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel şi venind peste el” (Evanghelia lui Matei 3: 16). Pentru filosofii antici, spiritul era sediul puterii mentale şi intelectuale; capacităţile paranormale ale lui Iisus, responsabile pentru miracolele sale, s-au dezvoltat doar după ce a intrat în el Sfântul Duh / Spirit. După botez Iisus a început să înfăptuiască miracole şi să se considere Mesia deoarece abia atunci a devenit o divinitate completă, formată din trup, suflet şi spirit. Ceea ce demonstrează complexitatea dumnezeului creat de Philon, chiar dacă a fost realizat după modelul omului. Pentru Fiu, latura

materială a noului zeu, filosoful evreu l-a folosit ca model pe sumerianul Enlil, având la dispoziţie numeroase relatări din diverse religii, stocate în biblioteca din Alexandria. L-a numit Yeşu'a (forma prescurtată a lui Yehoşu'a) după numele conducătorului israeliţilor în povestea Exodului şi i-a atribuit titlul de Mesia, salvatorul din mitologia ebraică. Crucificarea a fost împrumutată din mitul lui Enki, întâlnită atât în mitologia greacă în povestea titanului Prometeu, cât şi în cea egipteană, în cultul zeului Amun / Amen. Numele aceluiaşi Amen a fost introdus ca formulă de încheiere a rugăciunilor atât în limba latină, cât şi în greacă. Pentru Tată, latura sufletească a dumnezeului creştinilor, Philon l-a folosit ca model pe An / Anu, tatăl lui Enlil; la fel ca în creştinism, în mai toate religiile antice An locuia în cer, preferând să-l lase pe fiul său moştenitor să se ocupe de problemele Pământului. Crucea, simbolul cerului şi al lui An în Mesopotamia, a devenit simbolul creştinismului. Pentru a completa treimea noii religii, filosoful a inventat Sfântul Duh, folosind ca model tot

trinitatea supremă mesopotamiană, formată din An, Enlil şi Enki. Dacă primii doi au devenit Tatăl şi Fiul în creştinism, Enki a fost prefăcut în Sfântul Duh, miturile lumii susţinând că la un moment dat a fost ucis, el trăind din acel moment doar ca spirit.

Numele lui Philon provine din grecescul „philo”, care înseamnă „iubire”; deloc surprinzător, iubirea reprezintă tema centrală a creştinismului. Philon a avut o slăbiciune pentru filosofia lui Platon, pe care a amestecat-o cu cea a iudaismului. Din acest motiv, ideile societăţii comuniste din Republica lui Platon se găsesc în Noul Testament, atribuite lui Iisus. Multe noţiuni ale platonismului au fost adoptate de Biserica creştină ca forme ale gândirii divine, iar neoplatonismul a devenit o influenţă majoră în misticismul creştin.

De exemplu, se observă cu uşurinţă că scrierile sfântului Augustin, doctor al Bisericii catolice, care reprezintă fundaţia gândirii creştinismului apusean, au fost influenţate de colecţia Eneades a neoplatonistului Plotinos. Pe lângă filosofia lui Platon, Philon a preferat-o şi pe cea

materialistă a lui Pitagora, pentru a putea sublinia opoziţia dintre cele două laturi ale lui Iisus, cea umană şi cea divină. Cei doi filosofi greci care au constituit fundaţia religiei lui Philon au fost transformaţi în „stâlpii” creştinismului, Petru şi Pavel; remarcăm că numele acestorpatru personaje şi al lui Philon au aceeaşi iniţială. Istoricul creştin Eusebiu din Cezareea sugerează corectitudinea acestei ipoteze, el notând în Historia Ecclesiae din secolul al IV-lea despre Philon: „Legat de munca lui, este clar pentru toţi cât de mult a trudit cu Scripturile şi cu învăţarea naţiunii. Este necesar să se vorbească despre poziţia sa cu privire la filosofie şi la artele liberale ale educaţiei, în special în studiul său plin de zel al lui Platon şi Pitagora”. Deşi a combinat filosofia greacă cu elemente mitologice egiptene şi din alte sisteme mistice dezvoltate în Alexandria, baza religiei lui Philon a rămas Vechiul Testament, pe care filosoful îl considera sursa nu doar a adevărului religios, ci a tuturor adevărurilor. Din acest motiv Biblia creştină conţine nu doar Noul Testament, ci şi pe cel vechi, deşi concepţia lui Philon

despre Divinitate diferă de cea a iudaismului clasic. Dacă rabinii au respins ideile revoluţionare ale filosofului, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu noua sa religie, care nu a avut succes în Palestina, la fel ca budismul în India.

Deoarece orice religie trebuie să aibă scrieri „sfinte”, Philon a compus prima evanghelie a Noului

Testament, cea atribuită lui Matei. Pseudonimul pe care şi l-a ales, Matthaios, provine din numele zeiţei egiptene Ma’at, principiul adevărului, care a devenit unul dintre elementele de bază ale creştinismului („Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa” – Evanghelia lui Ioan 14: 6). Cel mai probabil filosoful a ales acest pseudonym pentru a sugera iniţiaţilor că evanghelia a fost scrisă în Egipt de un căutător al adevărului. Această idee nu este una exagerată, ţinând cont că în Evanghelia lui Matei se ascund şi alte elemente egiptene. De exemplu, este singura dintre cele patru evanghelii canonice în care se găseşte uciderea pruncilor din ordinul lui Irod, episod copiat din povestea lui Moise, întâmplată în Egipt, şi singura care

consemnează fuga în Egipt a lui Iosif, Maria şi Iisus. De asemenea, este singura în care Îngerul Domnului îi apare lui Iosif pentru a-l anunţa că se va naşte Iisus, pentru a-l sfătui să fugă în Egipt şi pentru a-i cere mai apoi să se întoarcă în Palestina. Iar Iosif (Yosep în ebraică) poartă numele unuia dintre patriarhii Vechiului Testament, despre care folclorul iudaic consideră că a ajuns vizirul Egiptului; deloc surprinzător, tatăl lui Iosif în Evanghelia lui Matei şi cel al patriarhului Iosif au acelaşi nume, Iacov (Ya'aqob în ebraică şi Iakobos în greacă). Tot în această evanghelie se aminteşte şi „prorocia" lui Osea, despre care am stabilit deja că se bazează pe o greşeală de interpretare: „Din Egipt am chemat pe fiul meu". Mai mult, dacă în Egipt numărul 42 îi aparţinea zeiţei Ma'at, în Evanghelia lui Matei a fost inclus acest număr, de la Avraam la Iisus trecând 42 de generaţii.

Philon nu a avut copii însă a avut doi nepoţi, fii ai fratelui său mai mic, Alexandru Alabarhul. Cel mai mare dintre ei, Tiberius Iulius Alexandru, a renunţat la rădăcinile sale evreieşti, preferând o

carieră militară în Imperiul Roman. Între 46 şi 48 a fost procurator al Iudeei, între 66 şi 69 prefect al Egiptului (în acea perioadă şi-a trimis legiunile împotriva evreilor alexandrieni) iar în anul 70 a participat la asediul Ierusalimului ca mână dreaptă a viitorului împărat Titus. Deoarece tatăl său era prieten la cataramă cu Irod Agrippa din dinastia irodiană (numit la naştere Marcus Iulius Agrippa), mezinul a primit şi numele acestuia, adică Marcus Iulius Alexandru, şi mâna fiicei sale, prinţesa Berenice. Marcus Iulius Alexandru a fost apropiat de unchiul său, Philon, căruia i-a împărtăşit convingerile religioase. Drept pentru care el a compus cea de-a doua carte a Noului Testament, Evanghelia lui Marcu (Markos în original), acesta fiind variant elenă a latinescului Marcus.

După ce învăţatul Attalus a fost izgonit din Roma de împăratul Tiberiu, discipolul său, filosoful roman Lucius Annaeus Seneca, a plecat în Alexandria pentru a fi protejat de mătuşa sa şi de soţul ei, guvernatorul Egiptului. Acolo l-a cunoscut pe Philon, cei doi devenind buni prieteni

mai ales deoarece împărtăşeau convingeri filosofice asemănătoare. Seneca era un adept al stoicismului, care susţinea valorile morale în defavoarea bogăţiei materiale. Înţelepciunea sa şi omenia faţă de ocupanţii celei mai de jos laturi a societăţii (cum ar fi sclavii sau gladiatorii) l-au făcut extrem de apreciat nu numai de filosofi, ci chiar şi de Părinţii Bisericii. Datorită ideilor sale foarte apropiate de cele creştine, scriitorul creştin Tertullian îl numea „Seneca al nostru”. Până în secolul al IV-lea Seneca fusese „confiscat” de creştini, care considerau că a corespondat cu apostolul Pavel. În Evul Mediu numeroase scrieri susţineau că filosoful roman a şi fost convertit la creştinism de acelaşi apostol. Toată aprecierea din partea creştinismului se datorează faptului că filosoful roman

Lucius Annaeus Seneca este autorul Evangheliei lui Luca din Noul Testament, Loukas fiind varianta greacă a numelui latin Lucius.

Cum printre scrierile lui Seneca se numără o duzină de eseuri filosofice, câteva tragedii, o satiră şi 124 de epistole,

sunt mari şanse ca tot el să fi fost autorul epistolelor atribuite apostolului Pavel. În aceste condiţii, nu este surprinzătoare apariţia în Faptele Apostolilor, carte neotestamentară atribuită aceluiaşi evanghelist Luca, a fratelui lui Seneca, senatorul Lucius Iunius Gallio Annaeanus, care respinge acuzaţiile aduse de iudei apostolului Pavel.

Autorul celei de-a patra evanghelii, Ioan, a rămas necunoscut. Ţinând cont că în textul său se găsesc elemente ale sectei terapeuţilor (Terapeutaie), adoptate ulterior de gnostici, este posibil ca necunoscutul Ioan să fi fost un membru al acestei secte evreieşti apărute în Alexandria. Ştim că Philon i-a cunoscut îndeaproape pe terapeuţi, principala sursă a informaţiilor despre ei fiind lucrarea sa De vita contemplative („Viaţa contemplativă”). Philon a scris despre un grup de terapeuţi care locuiau pe un deal de lângă lacul Mareotis, aflat în apropiere de Alexandria. El îi numea „filosofi” care erau „cei mai buni”, dând dovadă de „bunătate perfectă” care „există în multe locuri din lumea locuită” (III.21). Ţinând

cont că i-a cunoscut îndeaproape, dar şi de aprecierea pe care le-a oferit-o, nu este greu de crezut că Philon şi-ar fi împărtăşit noua religie cu terapeuţii care au combinat-o cu propriile lor învăţături, dând naştere gnosticismului, unul dintre ei chiar redactând Evanghelia lui Ioan.

Noul Testament a fost scris în greacă, limba vorbită de Philon şi de restul locuitorilor Alexandriei. Cum el, nepotul său şi terapeutul erau din Egipt iar Seneca din Roma, nu cunoşteau Iudeea decât din auzite, astfel explicându-se mulţimea de erori geografice, istorice sau biologice din evanghelii. Numele personajelor biblice sunt tot greceşti, deşi au corespondente în limbile vorbite în Palestina primului secol, ebraica şi aramaica, cu o singură excepţie. Apostolul Andreas (Andrei în română) are un nume grecesc, fără echivalent în limbile Canaanului. Nici în ebraică şi nici în aramaică nu există măcar un nume asemănător cu Andreas, fiind puţin probabil ca un iudeu fără vreo legătură cu nobilimea să fi primit la naştere un nume grecesc. Inventarea unei poveşti şi a unor personaje nu a fost o problemă pentru

Philon dacă ţinem cont că, din punctul său de vedere, Vechiul Testament nu conţinea descrierile unor fapte reale, ci simbolice.

Aşadar a făcut acelaşi lucru: a inventat o poveste religioasă în care şi-a ascuns concepţiile filosofice.

De ce autorii evangheliilor au preferat să-şi păstreze anonimatul, ascunzându-se în spatele unor pseudonime? Motivele nu sunt greu de intuit. Philon a observat opoziţia pe care a întâmpinat-o din partea rabinilor în încercarea sa de a reforma iudaismul. Fără îndoială că inventarea unei noi religii (şi implicit respingerea iudaismului) i-ar fi putut aduce nu doar excluderea din comunitatea ebraică, ci chiar moartea.

Acelaşi pericol l-ar fi păscut nu doar pe el, ci şi pe Seneca. În plus, s-a dovedit a fi mai eficientă tactica aplicată de chinezi în India, care l-au inventat pe Buddha pentru a-şi putea transmite filosofia localnicilor.

Omul de rând nu ar fi primit o nouă religie de la filosofii bogaţi Philon şi Seneca, însă ar fi fost receptiv la mesajul unor oameni simpli, martori ai

evenimentelor miraculoase descrise în evanghelii.

Odată inventat creştinismul, a trebuit răspândit în întreaga lume greacă. Astfel, a fost trimis şi la Antiohia, în Siria, următorul centru elenistic important după Alexandria. Planul lui Philon era ca prin creştinismul său să ajungă să atragă elitele Imperiului Roman şi, implicit, să conducă astfel imperiul, iar Seneca a reprezentat cea mai facilă metodă de a-şi îndeplini scopul, ţinând cont de legăturile filosofului roman cu familiile influente din Roma. Însă conducătorii centrului din Antiohia au considerat că noua religie putea ajuta oamenii de rând din întreaga lume elenistică să suporte mai uşor jugul stăpânirii romane. Prin urmare, încă de la apariţia sa, creştinismul a mers pe două drumuri diferite, simbolizate de cei doi stâlpi ai creştinismului, Petru (primul Papă al Romei) şi Pavel (sirianul care a înfiinţat conform tradiţiei numeroase biserici în Asia Mică şi în Europa răsăriteană). Cele două direcţii s-au despărţit oficial la Marea Schismă din 1054, numinduse din acel moment catolicism şi ortodoxism. În

secolul al XVI-lea din catolicism s-a desprins protestantismul, în timp făcându-şi apariţia şi numeroase secte. Multă vreme oraşul Alexandria a fost considerat unul dintre cele mai importante locuri ale creştinismului, ocupând poziţia a treia după Roma (centrul creştinismului apusean) şi Constantinopol (centrul celui răsăritean), ceea ce este absolut firesc, ţinând cont că reprezintă locul naşterii acestei religii.

Dacă Philon şi-a dorit ca prin noua sa religie să ajungă să conducă Imperiul Roman, mai mult ca sigur nu era vorba despre ambiţia sa personală, ci a întregii sale familii bogate şi puternice, pe care istoria ne-o prezintă încercând să-şi facă loc în structurile romane de putere. Nu ştim nimic despre strămoşii lui, însă ştim că tatăl sau bunicul său a primit cetăţenie romană de la Gaius Iuliu Cezar. Familia lui Philon era cea mai bogată din Alexandria şi una dintre cele mai bogate din lumea elenistică. Despre Alexandru Alabarhul, fratele lui Philon, istoricul Flavius Iosephus scria că „şi-a întrecut toţi concetăţenii atât în origini cât şi în

bogăţie”. Într-o altă lucrare Iosephus scria că, pentru a face parte din nobilime, un evreu trebuia să aibă legături cu preoţimea şi sânge regal prin descendenţa din dinastia hasmoneană. Dacă Philon era un urmaş al acestor regi din casta leviţilor, care au servit şi ca Mari Preoţi în Ierusalim şi care au reinstaurat Marele Sanhedrin al elitei evreieşti, s-ar explica nu doar bogăţia şi influenţa familiei sale, ci şi motivul pentru care fratele său şi cei doi fii ai acestuia au primit numele Alexandru (Alexander în original). În dinastia hasmoneană era un nume des întâlnit, având ca exemple cel de-al doilea rege, Alexander Iannaeus, soţia sa, Salomé Alexandra, şi doi dintre nepoţii lor, Alexander Maccabeus şi Alexandra Maccabea. Nu ştim nimic despre strămoşii lui Philon, însă ştim că familia sa era atât de bogată încât fratele său, Alexandru Alabarhul, a acoperit cu aur şi cu argint nouă porţi uriaşe ale templului din Ierusalim şi a oferit un împrumut substanţial soţiei regelui Irod Agrippa. Alexandru era un prieten apropiat al împăratului roman Claudiu, devenind şi

administratorul pământurilor mamei acestuia, Antonia Minor (fiica triumvirului Marc Antoniu, nepoata împăratului Octavian Augustus, bunica împăratului Caligula şi cumnata împăratului Tiberiu). A fost numit şi alabarhul Alexandriei iar fiul său cel mare, Tiberius Iulius Alexandru, a devenit general al armatei romane, procurator al Iudeei şi prefect al Egiptului. Mezinul său, Marcus Iulius Alexandru, a fost căsătorit cu prinţesa Berenice din dinastia irodiană a Iudeei. Asemenea putere, bogăţie şi influenţă poate fi explicate prin descendenţa lui Philon şi a lui Alexandru din dinastia hasmoneană, înlăturată de romani de la putere şi înlocuită cu cea irodiană. Deşi Irod cel Mare a ucis toţi descendenţii hasmoneeni pentru a nu îi fi tronul ameninţat, este posibil ca unul dintre ei să se fi refugiat în Alexandria, cel mai mare centru al diasporei evreieşti. Acolo, urmaşii săi, Philon şi fratele său, Alexandru, ar fi putut plănui să cucerească Imperiul Roman printr-o nouă religie, prin care clanul lor să ajungă din nou la putere. Seneca cel Tânăr, în rolul apostolului

Petru, a adus creştinismul nobilimii din Roma, conform planului. Când împăratul Nero s-a arătat deranjat de noua religie şi a început persecuţia creştinilor, un grup de nobili (printre care şi Seneca) a hotărât să-l ucidă. Philon a putut verifica personal implementarea religiei sale, el sosind la Roma în anul 40 ca reprezentant al evreilor alexandrieni în faţa împăratului Caligula. Abia în secolul al IV-lea visul familiei sale a devenit realitate, când împăratul Constantin cel Mare a proclamat creştinismul religia oficială a Imperiului Roman. Iar în piaţa San Pietro de la Vatican se poate vedea şi astăzi obeliscul adus la Roma de împăratul Caligula tocmai din… Alexandria. Dacă urmaşii clanului lui Philon, implicit ai hasmoneenilor, conduc Biserica Creştină de două mii de ani, fără îndoială că fac parte din elita levită care conduce întreaga lume evreiască din umbră, Marele Sanhedrin închinat zeiţei Aştoret / Iştar. Astfel înţelegem de ce creştinismul a inclus în Biblie şi Vechiul Testament (deşi Yahweh este diferit de dumnezeul Noului Testament), de ce papii şi cardinalii poartă pe capete yamaka

evreiască, de ce multe ritualuri creştine (cum ar fi îngurgitarea simbolică a trupului şi sângelui lui Iisus) provin din ritualuri antice evreieşti, în care sunt practicate diverse forme de vampirism şi sacrificii, de ce există numeroase cazuri de pedofilie în sânul Bisericii Catolice (magia sexuală este o parte importantă a Kabbalei) şi de ce în 2011 Papa Benedict al XVI-lea i-a absolvit pe evrei de orice responsabilitate pentru uciderea lui Iisus.

Oraşul Alexandria, în care a apărut religia predominantă a lumii, poartă numele fondatorului său, Alexandru Macedon, supranumit „Cel Mare”. Nume care înseamnă „Apărătorul oamenilor”, preferat de clanul hasmoneenilor, după cum am observat. Alexandru Macedon este cunoscut ca unul dintre cei mai străluciţi comandanţi militari din istorie însă puţini ştiu partea supranaturală a vieţii sale. Părinţii lui erau Filip II, regele Macedoniei, şi Olympia, fiica regelui Epirului. Istoricul Plutarh nota că numele ei originar era Polyxena. Şi l-a schimbat în Myrtale cu ocazia căsătoriei ei cu Filip, mai târziu a adoptat numele Olympia şi, în

final, a fost cunoscută ca Stratonice. Schimbarea numelui originar s-a datorat iniţierii ei într-un cult necunoscut al Cabirilor, un grup de zeităţi htonice misterioase. Se spunea că Alexandru era fiul zeului Dionisos, care se împreună cu Olympia sub formă de şarpe sau dragon. Ea însă susţinea că Zeus era tatăl băiatului iar egiptenii l-au declarat fiul zeului Amon.

La sfârşitul secolului XII, în Europa şi-a făcut apariţia lucrarea Romance of Alexander, o biografie a lui Alexandru Macedon care includea o întâmplare cel puţin bizară, atribuită istoricului Callistene. Scrierile originale au dispărut, textele latineşti care circulau în Europa medievală fiind considerate traduceri ale celor originale. În paralel cu acestea circulau în Orientul Mijlociu şi în nordul Africii versiuni în mai multe limbi, printre care etiopiana, arabă, persana, siriană, armeana şi greaca. Cercetătorii au ajuns la concluzia că toate aceste texte, scrise în perioade diferite, au o sursă comună, probabil scrierile originale ale lui Callistene. Care spun că, în timpul celebrei sale campanii militare, Alexandru a cerut

să se construiască în mijlocul unei mări un zid de plumb topit, care să se ridice până deasupra apei. După ce zidul a fost terminat, au fost trimişi înainte nişte prizonieri pentru a-l testa. Când au ajuns la mijlocul zidului, „valurile mării au căzut asupra lor şi marea i-a înghiţit, pierind cu toţii (…)

Când Cel-cu-două-coarne a văzut asta, tare s-a înfricoşat de puterea apelor” şi a renunţat la acea metodă. Nu însă şi la ideea de a vizita „întunericul” de dincolo de mare. Alexandru a făcut câteva ocolişuri, în timpul cărora a vizitat izvoarele fluviilor Tigru şi Eufrat, studiind „secretele cerurilor, stelelor şi planetelor”.

Lăsându-şi trupele în urmă şi luându-şi cu el doar câţiva însoţitori, regele s-a întors în Ţinutul întunericului, ajungând la un munte numit Muşas. Acolo şi-a părăsite însoţitorii şi a plecat singur. După douăsprezece zile şi nopţi de mers „a zărit aura strălucitoare a unui înger”, dar când s-a apropiat a observat că era „un foc pârjolitor”. Atunci, Alexandru şi-a dat seama că ajunsese la muntele care domina întreaga omenire. „Cine eşti tu şi de ce ai

venit aici, muritorule?”, l-a întrebat îngerul. „Cum ai reuşit să pătrunzi în întuneric, căci nimeni n-a făcut-o până acum?”. Alexandru i-a răspuns că Dumnezeu i-a ghidat paşii în acea direcţie şi i-a dat putere ca „să ajungă în acest loc, care este Paradisul”. După o discuţie lungă despre oameni şi Divinitate, îngerul i-a cerut regelui să părăsească acel loc, însă el a insistat să afle secretele cerului şi Pământului, cerând să i se ofere ceva ce nu mai primise niciun om până în acel moment. Atunci, „îngerul îi zise: «Îţi voi spune ceva astfel încât să trăieşti fără a muri». Cel-cu-două-coarne zise: «Spune-mi». Iar îngerul îi spuse: «În ţinutul Arabiei, Dumnezeu a făcut un întuneric, în care a ascuns comoara cunoştinţelor sale. Tot acolo se află o fântână ale cărei ape sunt numite apele vieţii şi cel care bea din ea, chiar şi o singură picătură, nu va muri în veci»”. Îngerul a atribuit acelor ape şi alte însuşiri, cum ar fi „puterea de a zbura prin ceruri asemenea îngerilor”. „În care sfert al Pământului se află fântâna?”, a întrebat Alexandru nerăbdător. „Întreabă-i pe aceia care sunt moştenitorii

cunoştinţelor”, i-a răspuns îngerul, care i-a oferit apoi un ciorchine de strugure pentru a-şi hrăni oamenii.

Întors la soldaţii săi, regele macedonean le-a povestit despre întâlnirea sa de gradul III şi le-a oferit câte un bob de strugure. De fiecare dată când rupea un bob, altul apărea în locul lui, astfel reuşind să-i hrănească pe toţi. Alexandru cel Mare a adresat tuturor înţelepţilor pe care i-a putut găsi aceeaşi întrebare: „Aţi aflat cumva, în cărţile voastre, că Dumnezeu a făcut un loc întunecat în care a pus toate cunoştinţele şi în acel loc se află o fântână numită Fântâna Vieţii?”. În versiunea greacă a textului, el a fost nevoit să meargă până la capătul Pământului pentru a-l găsi pe înţeleptul care cunoştea răspunsul. Varianta etiopiană susţine că acesta, pe nume Matun, se afla deja în armata macedoneană. Acel loc, spunea Matun, „se află în apropierea soarelui, când răsare pe partea dreaptă”. Ba chiar l-a condus pe Alexandru în locul respectiv, de asemenea un ţinut al întunericului. După o lungă călătorie, regele macedonean l-a trimis pe înţelept înainte,

să găsească drumul. Pentru a vedea în întuneric i-a dat o piatră magică, pe care o primise de la un rege bătrân care trăise printre zei, o piatră adusă din Eden de Adam. Rătăcindu-se, Matun a scos piatra magică, ce a început să lumineze în momentul în care a atins pământul. Astfel, înţeleptul a reuşit să zărească un puţ, fără să-şi dea seama că tocmai descoperise Fântâna Vieţii. Versiunea etiopiană a textului lui Callistene spune că Matun „luase cu el un peşte uscat şi fiindu-i foarte foame s-a dus cu el la apă să-l spele pentru a-l găti. Dar, când peştele a atins apa, a ţâşnit în ea şi a fugit. Când Matun a văzut asta, s-a dezbrăcat şi s-a aruncat în apă după el". Realizând că a descoperit Apa Vie, Matun s-a spălat şi a băut, devenind El-Khior („Veşnic tânăr"). Întors în tabăra macedoneană nu a suflat nimănui vreo vorbă despre descoperirea sa.

Atunci, Alexandru însuşi a pornit în căutarea fântânii şi a descoperit piatra uitată de Matun „strălucind în întuneric şi având acum doi ochi care aruncau lumină". Dându-şi seama că se află pe

calea cea bună, regele a grăbit pasul, însă a fost oprit de o voce care l-a certat pentru ambiţiile sale şi l-a anunţat că, în loc de viaţă veşnică, va găsi în curând moartea. Speriat, Alexandru cel Mare s-a întors la oamenii săi şi a renunţat la căutare. În altă variantă a legendei, vocea aparţinea unei păsări cu chip uman, care l-a obligat să se întoarcă atunci când a ajuns într-un loc „bătut în smaralde, safire şi iacinte”. În scrisoarea lui Alexandru către mama sa era vorba despre doi oameni-pasăre care i-au blocat trecerea. În versiunea greacă a textului lui Callistene, Andreas, bucătarul lui Alexandru, a fost cel care a spălat peştele uscat în fântâna „ale cărei ape luceau cu lumini”. Când peştele a atins apa, a înviat şi a fugit, iar bucătarul, realizând ce a descoperit, a băut din acea apă şi a păstrat puţină într-un vas de argint. Nici el nu a dezvăluit nimănui ceea ce descoperise. Când Alexandru (care în această versiune era însoţit de 360 de oameni) a ajuns într-un loc care strălucea deşi nu se vedeau nici Soarele, nici Luna şi nici stelele, calea i-a fost blocată de două păsări cu trăsături umane. Una dintre ele

i-a spus: „Întoarce-te, fiindcă pământul pe care calci aparţine numai lui Dumnezeu. Întoarce-te, nefericitule, fiindcă în Ţara Binecuvântaţilor tu nu poţi pune piciorul!”

Înfricoşaţi, Alexandru şi oamenii lui s-au întors, nu înainte de a-şi lua ca suveniruri câteva pietre şi o palmă de praf. Ajunşi la lumină, după ce au ieşit din Ţara Nopţii Veşnice, au văzut că praful şi pietrele pe care le luaseră erau praf de aur şi pietre preţioase. Abia atunci bucătarul Andreas a povestit despre peştele care înviase, evitând totuşi să admită că băuse şi păstrase din Apa Vieţii. Auzind acestea, Alexandru l-a bătut şi l-a alungat din tabără. Însă Andreas nu voia să plece singur, deoarece se îndrăgostise de fiica regelui macedonean. Aşa că i-a povestit fetei secretul şi i-a dat să bea apa păstrată în vasul de argint. Când regale a aflat, a alungat-o şi pe ea. „Ai devenit făptură zeiască, căpătând nemurirea”, i-a spus el, trimiţând-o în Ţara Binecuvântaţilor. Iar pe bucătarul Andreas l-a aruncat în mare cu piatră legată de gât. Însă, în loc să se înece, bucătarul s-a transformat într-un demon al mării. „Şi aşa se încheie

povestea bucătarului şi a fecioarei”, ne spune versiunea greacă a textului istoricului Callistene. Speriat de paznicii tărâmului divinităţilor, care pare a fi Dacia, prima ţintă a campaniei sale, Alexandru cel Mare a încercat să obţină nemurirea prin alte mijloace. A vizitat preoţii celor mai vechi civilizaţii ale lumii (egipteană, babiloniană şi indiană), a consultat oracole ale zeilor şi înţelepţi ca Diogene ori Aristotel, în speranţa că va găsi o altă metodă de a obţine nemurirea. Mai mult, expediţia sa a fost inspirată din cea a lui Ghilgameş, cel mai mare erou al Orientului Apropiat. Între Ghilgameş, Heracle (cel mai mare erou al grecilor, numit Hercules de romani) şi Samson al evreilor (Şimşon în ebraică) există o serie de asemănări, care sugerează posibilitatea de a fi vorba despre aceeaşi persoană în toate cele trei cazuri. Deşi se pregătea să devină un nou Ahile încă de mic, Alexandru s-a declarat urmaş al lui Hercule după mamă, adică al celui numit de sumerieni Ghilgameş. Ca şi Gilgameş, împăratul macedonean a rătăcit printr-un „ţinut al întunericului” de pe tărâmul

zeilor, în căutarea nemuririi. Ghilgameş a locuit cu mama sa în Uruk, acolo unde a devenit rege după moartea tatălui său. Alexandru, care şi el a devenit rege după moartea tatălui său, a locuit cu mama sa până şi-a început celebra campanie. Epopeea lui Ghilgameş susţine că eroul a ajuns la un moment dat în Liban; în timpul campaniei împotriva perşilor, Alexandru a ajuns şi el în Liban, unde a asediat oraşul Tyr timp de şase luni în anul 332 î.e.n. Asediul a avut loc ca urmare a refuzului localnicilor de a-i permite să aducă ofrande zeului Melkart, pe care grecii îl identificaseră cu Hercule (adică acelaşi Ghilgameş). După Tyr, Alexandru a trecut în Palestina, acolo unde în 2011 arheologii au descoperit o statuie a lui Hercule (mai exact în Valea Jezreel). Apoi a asediat Gaza, locul în care tradiţia evreiască susţine că Samson a fost capturat de filisteni după ce a fost trădat de prostituata Dalila. Din acel loc, oastea macedoneană s-a îndreptat către Egipt, acolo unde grecii îl identificaseră pe Hercule cu una dintre zeităţile locale. Conform lui Ptolemeu Hefaistion, egiptenii

l-au numit pe Hercule iniţial Nilus. Potrivit unei tradiţii, înainte de a pleca într-o călătorie, zeul Osiris l-a însărcinat pe Hercule cu guvernarea Egiptului. De acolo, Alexandru s-a îndreptat către Mesopotamia, unde Hercule era cunoscut ca Ghilgameş. După victoria de la Gaugamela din 331 î.e.n. împotriva perşilor, Alexandru s-a proclamat rege al Asiei. A fost primit ca atare nu doar în Babilon şi Susa, aşa cum ne indică istoricii, ci şi în Uruk, oraşul condus de Ghilgameş în urmă cu câteva milenii. Ca mărturie stă Lista regilor din Uruk, în care Alexandru (numit aici Aliksaandar) este acreditat cu o domnie de şapte ani. Din Mesopotamia macedonenii au plecat în India, unde grecii considerau că a ajuns la un moment dat Hercule. De altfel, grecii l-au identificat pe semizeul lor cu Vajrapani al indienilor, protectorul lui Buddha.

În timpul asediului cetăţii Tyr din 332 î.e.n., Alexandru Makedon a fost ajutat de nişte obiecte zburătoare neidentificate, care au spart zidul cetăţii. În Istoria lui Alexandru cel Mare se spune că deasupra taberei macedonene au apărut cinci

„minunate scuturi zburătoare” aranjate în formă de „V”. După un scurt tur deasupra oraşului, „cel mai mare dintre scuturi a eliberat o forţă ca un fulger, care a nimerit o parte din ziduri. Acestea s-au spart, apoi au venit şi alte fulgere. Zidurile şi turnurile se prăbuşeau, ca şi cum ar fi fost construite din noroi. Astfel, armata asediatoare a putut să intre cu uşurinţă în oraş”. În anul 329 î.e.n., în timp ce armata lui Alexandru se pregătea să traverseze Indusul pentru a invada India, nişte discuri zburătoare au atacat elefanţii macedonenilor. Speriaţi, generalii lui Alexandru s-au hotărât să renunţe la atac. Se presupune că

falangele macedonene au fost atacate cu o armă asemănătoare celor atomice şi silite astfel să se retragă. Iar destinul lui

Alexandru a fost identic cu al lui Ghilgameş până la capăt, amândoi fiind răpuşi de febră la capătul unor expediţii glorioase. Regele macedonean a căzut în timp ce bea din cupa de doisprezece litri a lui Hercule. În cazul său s-a vorbit despre otrăvire, aşa cum considera Olympia, mama sa. Dacă această ipoteză ar fi adevărată, moartea lui Alexandru ar fi identică cu cea a lui Hercule, care a fost la rândul său otrăvit.

Nu ştim dacă Alexandru cel Mare a fost într-adevăr fiul vreunei divinităţi ori urmaşul lui Hercule / Ghilgameş / Samson. Însă ştim că a fost foarte important pentru dinastia hasmoneană, inventatoarea creştinismului, care i-a folosit des numele în semn de omagiu. Iar oraşul egiptean pe care l-a fondat a fost mult timp unul dintre cele mai importante locuri de pe Pământ.

Versiunea istorica a asediului cetăţii Tyr este asta:

Alexandru pleacă spre Tyr, un oraş aflat pe ţărmul mediteranei, dar despărţit de continent printr-un canal larg de aprox 2 km. Tyr-ienii aflaseră ca macedonenii se

îndrepta spre ei şi îşi făcuseră provizii de mâncare şi armament. Cetatea era apărată atât de ziduri cât şi de flota, deci era un obiectiv foarte greu de cucerit, dar ce putea sta în calea ambiţiosului rege? Nimeni şi nimic. Nici măcar natura. Neavând flota, singura soluţie era sa atace cetatea de pe uscat, dar pentru asta avea nevoie să lege insula de ţărm printr-un istm. Treaba începu bine, însă, pe măsură ce lucrările avansau, tyr-ienii atacau de pe mare şi dădeau foarte mult de furca muncitorilor. În timp ce istmul avansa, Alexandru îşi dădu seama că avea neapărat nevoie de flota, aşa ca merse la Sidon de unde lua flota feniciana şi pe cea cipriota (care între timp trecuseră de partea lui) şi pleca pe mare spre Tyr. După mai multe lupte, reuşi să distrugă flota tyr-iana şi să ajungă la zidurile cătaţii, care căzuseră şi ele în cele din urmă. Intraţi în cetate, macedonenii făcură un adevărat măcel. Acesta se datora lungimii asediului (7 luni de zile. E unul din cele mai lungi asedii din întreaga istorie) şi a modului de tratare a ostaticilor de către tyr-ieni. Aceştia, i-au urcat pe zidurile cetăţii, apoi

i-au înjunghiat şi i-au aruncat în mare.

În total au murit cam 8.000 de tyr-ieni iar 30.000 au fost luaţi prizonieri şi vânduţi ca sclavi. Dintre macedoneni au murit cca. 400 de oameni.

În timp ce era ocupat cu asediul Tyr-ului, Alexandru primi solie de la Darius, în care acesta, îi oferea o răscumpărare pentru mama şi soţia sa, îi oferea fata de sotie şi tot teritoriul până la Eufrat, în scopul încetării războiului şi încheierii unei alianţe. Alexandru, refuza însă, motivând că i-ar putea lua fata de sotie şi fără voia lui, iar teritoriul până la Eufrat oricum îl stăpâneşte.

Mergând mai departe spre Egipt, toate cetăţile i se predaseră, cu excepţia Gâzei. Aceasta rezistase 2 luni, şi a fost cucerita cam în acelaşi fel ca şi Tyr-ul doar ca în loc de istm, au fost construite rampe pe care au fost aduse maşinile de război care de aici puteau să bată pana în cetate. Locuitorii au avut şi ei aceeaşi soarta ca tyr-ienii, adică au fost omorâţi sau vânduţi ca sclavi.